

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

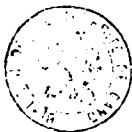
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS TERTIUS.

L I P S I A E

IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TURNER.

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A.

VI

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΝΕΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ. *)

Reits.
Tom. I.
P. 455.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Argum. Amico narrat Menippus ex Orco redux, quibus ar-
tus usus ad inferos descenderit, quid ibi viderit audieritque,
perque tandem via ad superos redierit. Perstringuntur autem
petarum fictiones de deorum moribus indignae, philosophorum
cum ipsorum praeceptis pugnans, et magorum artes arcanae;
precisissime inprimis petuntur divites ac potentes; eorumque sors
alium expectanda tamquam miserrima depingitur.

De auctore libelli quae conicere licet, vide in limine Adnot.

MEN. Ω^{b)} χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς. 1
'Ως ἄσμενός σ' ἐξεῖδον ἐς φάος μολών. *Eurip.*
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μένουν ἄλ- *Herc. f.*
ς, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος *). τί δ' ^{d)} αὐτῷ p. 456.

VARIAE LECTIOES.

a) NEKTOMANTEIA] Sic Fl. In reliquis Νεκρομαντεία, quas
caussa non erat, cur sequeremur, licet in *Hezychio* idem scri-
bendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκρο-
μαντεία in Ἀισιτής. Διαβόητος. Κάθοδος. b) Ω] deest in
Par. cod. 1423. c) παραβλ. — ὅλος] Vulg. παραβλέπω
Μένιππος ὅλους. d) τί δ'] τί οὖν P. J. et marg. A. 1. W.
nec non Par. 2957.

MENIPPUS

VE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Salve domus, aedis- *Phil.* Nonne hic Menip-
ve vestibulum meae! ut pus est ille canis? non her-
clabeas adspexi luci red- cle alius, nisi hallucinor:
tus! plane Menippus ipse est.

p. 456. βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ^e); προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ^f). χαίρε, ὦ Μένιππος καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι^g); πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας^h ἐν τῇ πόλει.

Eurip. *MEN.* Ἦκα νεκρῶν κενθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Hecub. Λιπὼν, ἐν' Ἀίδης χωρὶς ᾧκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἠράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανόντιⁱ κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

Eurip. *MEN.* Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν¹) Ἀίδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία^k) σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

Eurip. *MEN.* Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ^l) πλέοι.
Andr. *ΦΙΛ.* Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὕτως.
Fr. XI.

e) λεοντῇ] λεοντή F. A. 1. 2. J. pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. f) προσιτέον — αὐτῷ] πλήν ἀλλοῦ προσιτέον γε αὐτῷ codd. 1428. 3011. et ed. Schm. Sic et 2954 omissa tamen partic. πλήν. g) ἀφίξαι] ἀφίξει F. ἀφίξε Verum recte ἀφίξαι A. 1. 2., quod reliquae secutae. h) πέφηνας — πέφηνας] πολὺς γὰρ χρόνος οὐ πέφηνας quatuor Pariss. Unde *Belin.* ἐξ οὐ πέφ. aut χρόνιος γὰρ πέφηνας Hae sunt exercitationes ingenii, nullius quidem ad genuinum textum restituendum pretii. Vide modo *Timon.* c. 9. πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀνέβλεφα εἰς τὴν Ἀττικὴν. i) ἔμπνουν ζῶντα P. margo A. 1. W. Est interpretatio genuinae voci. Sequentem vocem conj. *Guyetus* metri caussa legendam Ἀίδε νεύς. k) Τίς δ' ἡ αἰτία] Τῆς αὐτῆς αἰτίας σοι cod. 2957. T. δὲ ἡ vult *Belin.* l) τοῦ νοῦ] Ita G. P. L. J. V. 2. In ceteris edd. τοῦ νοῦ, nisi quod in P. *Bourdelotius* dederit τε νέος Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

Quid autem ipsi vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe ad-eundum est ad illum. Salve, Menippe: et unde tu nobis advenisti? jam enim multo abhinc tempore non visus es in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae portis relictis, ubi Or-cus procul a Diis sedem na-ctus est.

Phil. Hercules tuam fi-

dem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumquidenuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam mspirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae caussa tibi fuit novae et fidem superantis hujus peregrinationis?

Men. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Desine, vir bone,

πὼς ἐπὶ τῷ καταβάς ἀπὸ τῶν λαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι p. 456.
τῆς κάτω πορείας ἐδίδεσκεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἠδεῖα τις, οὐδὲ
ἐκείσιος ἢ ὁδός.

MEN. ὦ φιλότης,

P. 457.

χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Ἀἶδα,

Homer.

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαιο.

Od. XI,

165.

ΦΛΑ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ ^m) παραπαλεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως
(ἀμέτρως *) ἐξῶσψώδεις πρὸς ἄνδρας φίλους.

MEN. Μὴ θαναμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ
καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν
ἱκνῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἐρχεται. Ἀτὰρ 2
ἀπὲρ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΛΑ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν,
ἐπιροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀθλοῖοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ⁿ)
ἱσχυρὸς κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ

m) ἀλλ' ἡ] Ita L. et J. ἀλλ' ἡ ceteri omnes, ἄλλως marg. A. 1.

W. *) ἐμέτρως] ἀμέτρως conj. Seager. n) οἷα ἱσχυ-
ρως] ὅσα ἐν. conj. Belin.

tragicos numeros recitare,
et dic ita simpliciter pede-
stri sermone, ubi descende-
ris a jambis, quis ille sit
ornatus? quid tibi itinere
ad inferos suscipiendo opus
fuerit? est enim alioquin
laud jacunda, neque expe-
ctenda via.

Men. Amicorum suavis-
sime, negotium me neces-
sarium deduxit ad Orci do-
mos, umbram ut consule-
rem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras:
aliter enim non ita modu-
latus versus occentares ho-
minibus amicis.

Nen. Ne mirere, mi soda-

lis: nuper enim Euripidem
et Homerum cum convene-
rim, nescio quo pacto re-
pletus sum versibus, et
sponte sua mihi numeri in-
os veniunt. Verum dic mi-
hi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in
urbe?

Phil. Nihil quidem novi,
sed perinde atque antehac
rapiunt, pejerant, sordide
foenerantur, usuras exten-
dunt.

Men. Miseros atque infe-
lices! ignorant enim, qua-
lia nuper admodum sancita
sint apud inferos, et qua-
lia sint perlata cunctis suf-

p. 457. ψηφίσματα *) κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, αὐτὰ δὲ μία μηχανὴ τοῦ P) διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νὴ Δία καὶ πολλὰ γε ⁴). ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ τις ἡμᾶς γράψεται ⁵) γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθου.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς ⁶), ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, φθονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ ⁷). πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπῆσαι εἰς ταῦτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον ⁸).

MEN. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πᾶσι τῇ ἀσφαλές ⁹)· πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε τοῖς πλουσίοις τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσὸν κατὰ κλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας ¹⁰) — —

o) τὰ ψηφίσματα] Omittunt articulum codd. 1428., 2954. et 3011. nec non ed. Schm. p) τοῦ] τὸ P. marg. A. 1. V. Modo οὐ δὲ μία F. ut fieri saepe solet in primis edd. q) πολλὰ γε] γε e tribus codd. Pariss. et ed. Schm. Vulg. abest. r) γράψεται] γράψεται P. A. 1. W. codd. Pariss. quatuor et hinc Schm. Vid. ad Diall. Mortt. X, 1. s) Μηδαμῶς] μὴ δῆτα codd. 1428. 2954. et 3011. Belin. et Schm. τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ] ἀνδρὶ φίλῳ τ. λ. mutato ordine codd. 2954. et 3011. Belin. et Schm. u) μεμνημένον] μεμνημένον vitiose in B. 2. P. et Lips. Vid. Navig. c. 11. x) ἀσφαλές] εὐσεβές codd. 1428. et 3011. probante Belino, injuriis y) φυλάττοντας] Nondum finitam orationem vulgo non indicaverunt signo suo.

fragilis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superioribus, qui hic sunt?

Men. Per Jovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamantum.

Phil. Ne tu, Menippe per Jovem, ullo pacto invideas hosce sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praeterea ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant —

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γὰρ δὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν p. 458.
ταῖς διελθεῖν, ἃ μάλιστα ἂν ἠδέως ἀκούσαιμί σου, τίς ἢ ἐπί-
νω σοι ^{a)} τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγε-
ρὸν εἰς ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς ^{b)}. εἰκός
γὰρ ἐφιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς πα-
ρίσσει.

MEN. Τπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι 3
καὶ, ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν
γῆσιν τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην ^{b)} πρὸς τὴν κατάβασιν.
ὦ γὰρ, ἄχαι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιό- p. 459.
δου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων,
εἰλά καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ
ῥίας, καὶ ὠρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην ^{c)} εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
παρόργως ἐνώμην ^{d)} πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν

^{a)} τίς ἢ ἐπίνωιά σοι] Vulg. ἦτις αἰτία σοι. Thom. Mag. s.
Kathodos landat verba: τίς ἢ ἐπίνωιά σου. Sic et codd. 2954.
3011. et 1428. probante Schm. Nos Hemsterhusii iudicium
secuti, retinimus tamen σοι ex vulgata. Cf. Icarom. c. 3.
^{b)} παρ' αὐτοῖς] παρ' αὐτῶν cod. 1428. ^{b)} ὠρμήθην]
ὠρμήθην P. et Lips. ^{c)} ἡγούμην] ἐνόμιζον tres codd. Pa-
riss. et Schm. ^{d)} ἐκνώμην] Sic tres codd. Pariss. et Schm.
Vulg. ἐκινούμην.

Phil. Ne prius dixeris, o
bone, quae decreta sunt,
quam ista fueris persecutus,
quae libentissime audiverim
ex te; quae causa tibi de-
scensus constiterit, quis-
que fuerit itineris dux?
tum deinde quae visu, quae-
que auditu acceperis apud
eos: quippe credibile est, te
hominem elegantem nihil
eorum, quae videri audiri-
que merebantur, praetermi-
nisse.

Men. Haec etiam opera
tibi navanda est: quid enim
aliquis faciat, quando blan-
de vir amicus cogit? Jam-

que primum tibi enarrabo
consilium meum, et unde
impetum descendendi ad in-
feros ceperim. Equidem
dum adhuc in pueris eram,
audiebamque Homerum et
Hesiodum bella et factio-
nes narrantes non solum
semideorum, sed ipsorum
etiam Deorum, praeterea-
que eorum adulteria, vim,
raptus, iudicia, parentum
expulsiones, fratrum nu-
ptias, cuncta illa ducebam
esse honesta, nec medio-
criter ad ea commovebar
(titillabar). Ubi vero viri-
lem aetatem ingredi coepi,

P. 459. ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία τῶν ποιηταῖς κελεύοντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν, ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ^{e)} ἀμφιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμην ἑμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἂν πηγυροῦμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους ^{f)}, εἰ μὴ περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον ^{h)}. οὔτ' ἂν τοὺς νομοθέτας τὰναντία τούτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

¶ Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν ⁱ⁾, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα ^{k)} παρὰ τοὺς καλὰ μένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτόν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι ὅ, τι βούλοιντο, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν ^{l)} καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι ^{m)} τοῦ βίου. ταῦτα μὲν φρονῶν προσῆμιν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτόν ἐς αὐτό, φανερὰν.

P. 460. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάστιγα εὑρισκόν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλεονάζοντα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ⁿ⁾ ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τιμωρὸν.

e) καθειστήκειν] καθιστήκειν J. et Arg. καθεστῆκειν Lips. Mox ὅτι F. et Lips. f) οὐκ] μηδὲ codd. 1428. et 3011. g) πηγυροῦμην — πρὸς ἀλλήλους] alio ordine μοιχεῦσαι et στασιάζειν. Codd. tres Pariss. h) ἐγίνωσκον] ἐγίνωσκον F. codd. 2957. et 3011. et hinc Schm. i) διηπόρουν] ἡπόρουν codd. 1428. et 2954. k) ἐλθόντα] ἐλθόντα et conj. Belin. praecipitanter. Cf. paullo post c. 6. καὶ μὴ — ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι etc. l) ἀπλὴν] ἀπλὴν Arg. et Lips. ἀπαλὴν tres codd. Pariss. m) ὑποδείξαι] παραδείξαι C. et Sch. G. n) χρυσοῦν] χρυσοῦν codd.

e contrario tum leges audiebam, quae pugnancia poetarum praeceptis jubebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec rapere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moechatos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res honestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria praecipere, nisi ea conducere putassent. Quoniam itaque incertus haerebam,

visum mihi fuit, ut ad eos quos vocant, philosophos accederem, meque ipsi traderem, ac rogarem, in quo vellent modo uteretur, et viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi praemonstrarent. Hoc animo adibam eos, minimè prospiciens fore, ut in ipsi sum, quod ajunt, ignem ex fumo me inferrem; et enim apud hosce maxime inveniebam, re considerata, inscitiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum (auream) esse persuaderem.

ἡρώτων βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ p. 460.
 ρόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον.
 ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
 καταναγκάζειν, ὀνυπῶντα, καὶ ἀνυμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρ-
 εστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχῆς ἐπιρῶσφωδῶν τὰ °)
 πόνῳμα ἐκείνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν p. 461.
 ἡρώτα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν
 ἡρώτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον P) οἶσθαι τὴν κτῆ-
 ρα αὐτῶν, ὁ δὲ τις αὐτὸ πάλιν °), ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦ-
 τὸν αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρηὴ καὶ λέ-
 ρειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ
 ῥιούτων τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι παρ' αὐτῶν ἀκούων
 ἡαυτίων^r). καὶ τὸ πάντων δεινῶν °) ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ
 τῶν ἐνεντιωτάτων °) ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας

Hemad. Sed χρυσούς βλος simili sensu de Mort. Peregr. c. 33.
 ο) ἐπιρῶσφωδῶν τὰ] ἐρῶσφωδοῦντα πάνδ, cod. 1428. vi-
 tiosius, quam *Belino* visum. p) ἀδιάφορον] διάφορον F.
 In reliquis edd. bene correctum. q) αὐτὸ πάλιν] ἔμπαλιν
Schmiederus, seductus lectione cod. 2957. et temerario *Belini*
 iudicio. cf. supra c. 3. Piscat. c. 45. Vid. *Schaefer*. Meletemm.
 p. 39. r) ἐναυτίων] In cunctis edd. ἐναντίων. *Benedictus*
 praeterea ἀκούων mutaverat in ἡκονον structurae juvandae
 causa. Ego certissimam emendationem reposui. T. H. Con-
 firmata cod. 2954. et recepta a *Schm.* s) δεινῶν] Suspe-
 ctum *Jacobusio*, quod aut ejiciendum, aut mutandum in ἐκεί-
 νων. At vid. adnot. t) ὅτι περὶ τῶν ἐν.] περὶ μὲν γὰρ
 τοι τῶν ἐν. F. et codd. 2954. et 1428.

diotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat om-
 nino voluptati indulgere,
 idque solum omni modo
 persequi; nam ea in re si-
 tam esse felicitatem: ille
 contra, in labore perpetuo
 versari, corpusque contun-
 dere sordidum et squalen-
 tem, cunctis offensum et
 convicia ingerentem, dum
 continuo inculcat illa per-
 vulgata Hesiodi de virtute
 carmina, sudoremque, et
 insumnum verticem adscen-

sum: alius despiciere opes
 adhortabatur, et indifferen-
 tem putare possessionem ea-
 rum: at alius iterum in bo-
 nis etiam esse divitias de-
 cernebat: nam de mundo
 quid attinet dicere? Siqui-
 dem ideas, incorporea, in-
 dividua, spatia vacua, ta-
 lemque turbam vocabulo-
 rum quotidie ab iis dum au-
 diebam, nausea mihi orie-
 batur. At omnium illud
 absurdissimum, quod de re-
 bus plane contrariis cum

- p. 462. καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο ^α), ὥστε μήτε τῷ θερμῷ
τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχ
καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη,
καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἐπασχον τοῖς νυσ
ξουσι τούτοις ²) ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεὶ
ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον ³)· τι
5. γὰρ αὐτοὺς τούτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐ
τοῖς λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦν·
χρημάτων, ἐώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων δ
φερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τ
p. 463. των ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐ
τῆς χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας ^β)· ἥ

u) ἐπορίζετο] ἀπορίζετο A. 2. x) τῷ θερμῷ] τὸ θε
μὸν codd. 1428. et 3011. y) θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρ
θερμ. εἴη τι καὶ ψ. cod. 2957. z) τούτοις] τοῦτο coi
Hemst. At vid. adnot. a) ἔτι δὲ — ἀτοπώτερον] πο
λῶ δὲ τούτων ἐκεῖνο γελοιότερον cod. 2957. γελοιότερον habe
etiam P. L. margo A. 1. W. b) αὐτῆς ταύτης — λ
γοντας] Vulg. αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. Ad qui
Hemsterhusius haec notavit: „αὐτοῖς F. viliose. Major vari
tio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττο
τας καὶ λέγοντας· cum quibus fere consentiunt Excerpta I
αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας
Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetusta
rum membranarum fide niterentur: formula loquendi solu
mnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihil
que intentatum relinquere.“ Atqui exhibent codd. 1428. et 3011
αὐτῆς ταύτης ἕνεκα, quod recepit Schm. et in cod. 2957. le
gitur: αὐτῆς ταύτης χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λ

unusquisque eorum diceret,
valde praestantes probabi
lesque rationes suppedita
bat; sic ut neque ei, qui
calidum esse idem adfirma
ret, neque alteri, qui fri
gidum, contradicere posses;
idque licet scires perspicue,
nunquam rem eandem et ca
lidam esse et frigidam eodem
tempore: prorsus ergo si
mile quiddam accidebat mi
hi, atque dormitantibus,
nunc ut adnuerem, mox

vice versa renuerem. Prae
terea vero longe hoc isti
erat absurdius: nam illo
ipsos inveniebam observan
do valde contrariam sui
sermonibus ac doctrinae vi
tae rationem instituere. Eo
itaque, qui contemnere prae
cipiunt opes, animadvertē
bam illum in modum iis ad
haerere, ut inde divelli non
possent, de usuris litigare,
pacta mercede docere, ni
hil non pecuniae causa

τις τε αὐτὸν σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ p. 463.
 προσηγορευμένους. Σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης *) τῆς ἐλπίδος ἔτι 6
 μέλλον ἐδυσχεραίνον, ἡρόμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι d)
 μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνίσσει διαβεβημέ-
 των, ἐνόητός τέ εἰμι, καὶ τάληθές ἐτι ἄγνωων περιέρομαι
 καὶ μη ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα
 ἔλθόντα δευθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθη-
 τῶν καὶ διαδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς
 πᾶν ἀνοίγειν τε τοῦ ἁδου τὰς πύλας, καὶ κατάργειν, ὃν ἄν p. 464.
 βροτῶνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον
 εἶν ἡρώμην εἶναι παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κα-
 τάργειν, ἔλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ'
 αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ
 ὃν ἄν τις ἔλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τά-
 ρους ἔπεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἔλθων δὲ συγγίνομαι *) τινι
 τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θισπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῶ

γοντας. Ergo tot testimonia non duximus reprobanda. e)
 ταύτης] τῆς δὲ cod. 1957. probante *Belino*. d) ὅτι] ἐπὶ
 codd. 1428. et 3011. et hinc *Schm.* *) συγγίνομαι] συγ-
 γίνομαι in codice Par. nescio quo: e *Belini* enim nota non
 certo patet.

perpeti: illos porro, qui
 gloriam abjiciendam putent,
 hujus ipsius caussa cuncta
 et agere et dicere; volu-
 ptatem denique paene om-
 nes criminantes, at priva-
 tum huic soli adfixos. Fru-
 stratus igitur hac spe magis
 etiam moleste ferebam, sen-
 tim tamen me consolans,
 quod cum multis, iisque sa-
 pientibus et valde ob pru-
 dentiam celebratis demens
 sim, et veri hactenus igna-
 rus circumvager. Jam mi-
 hi insomnem aliquando no-
 ctem horum caussa ducenti
 visum fuit Babylonem pro-
 spectum implorare auxilium

cujusdam magorum, Zoroa-
 stris discipulorum et suc-
 cessorum: fama autem cog-
 noveram, eos incantatio-
 nibus et sacris quibusdam
 aperire Orci fores, et de-
 mittere, quem velint, tuto,
 iterumque rursus reducere.
 Optimum igitur factu du-
 cebam, ab eorum aliquo
 comparata mihi descenden-
 di copia, adire ad Tiresiam
 Boeotum, ab eoque disce-
 re, quippe vate et sapiente,
 quae sit optima vita, quam-
 que sibi quis deligat bene
 prudens. Atque adeo re-
 pente exsiliens quam pote-
 ram celerrime tendebam rec-

p. 464. μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένω· τοῦν
 δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύ-
 μόλις ^{e)}) ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ ^{f)}), ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισ-
 P. 465. 7 καθηγῆσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ περ-
 μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλ-
 κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν ^{g)}), πρὸς ἀνατέλλοντα
 τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς ^{h)}) οὐ σφόδρα
 ἤκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκ-
 ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ^{k)}) ἐφθέγγετο· πλήν ἄλλ' ἐώκει ^{l)})
 τινος ^{m)}) ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν ⁿ⁾) τὴν ἐπαι-
 τρις ἄν μου ^{o)}) πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπανήειν
 πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων ^{p)}) προσβλέπων. καὶ σιτία μετ-

e) μόλις] μόγῃς et ἐπέτυχον pro ἔτυχον tres codd. Pariss.
 hinc Schm. f) αὐτοῦ τοῦ] Articulum vulgo praeterter-
 sum inseruimus monitu Hemsterhusii. g) ἐπὶ τ. Εὐφ. ἔ-
 ωθεν] alio ordine ἔωθεν ἐπὶ τ. Εὐφρ. tres codd. Pariss.
 πρὸς ἀνατέλλοντα] Secuti sumus V. 2. B. 2. S. et A.
 ceteris edd. prave προσανατέλλοντα. In tribus codd. Pari-
 πρὸς ἀνίσχοντα, quod recepit Schmied. i) ἧς] ἦν sola
 k) ἀσαφὲς] Sic legitur in quatuor codd. Pariss., ed. J.
 S. In reliquis edd. ἀσφαλὲς, quod margo A. 1. W. itidem
 ἀσφαλὲς mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in P. o
 ἀσφαλὲς. l) πλήν ἄλλ' ἐώκει] πλήν ἐώκει 2957. m) τ-
 τινος] addit ἀγίους cod. 2957. n) γοῦν] δ' οὖν tres cod
 Pariss. et Schm. o) μου] μοι conj. Belin. temere. p) ἐπα-
 ἡειν] Hanc Hemsterhusii emendationem confirmat co-
 3011., recepit et Schm. Olim ἐπανῆει. *) ἀπαντῶντων
 „Hunc in modum recte J. V. 2. B. 2. S. In F. ἀπάντων
 pluribus accentu (spiritu) perverse posito ἀπαντῶντων
 Hemst. q) μὲν] ἦν tres codd. Pariss. et Schm.

ta Babylonem. Ibi con-
 venio quendam Chaldaeo-
 rum virum sapientem, et
 arte divinum, qui canus
 erat coma, barbamque pla-
 ne venerabilem promitte-
 bat, nomine Mithrobarza-
 nem: eum multis precibus
 obtestatus vix exoravi, ut,
 qua vellet, mercede se mi-
 hi ducem praeberet viae.
 Tum me adsumtum ille vir
 primum dies novem et vi-
 ginti, a luna nova initio

facto, lavabat deducens a
 Euphratem summo mane
 et ad orientem solem carme
 aliquod longum effatus
 quod equidem non admo-
 dum exaudiebam: ut eni-
 mali, qui sunt in ludis
 praecones, volubile quid-
 dam et inconditum profere-
 bat; nisi quod videretur ge-
 nios aliquos invocare. A-
 post incantationem, cum te
 in faciem meam inspuisset
 redibam rursus neminem ob-

ὡς τε ἀκρόδρουα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τοῦ p. 465.
 ἔπειτα ὕδωρ, εὐνή δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλεις
 τῆς προδιατιθήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα p. 466.
 πρὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισα
 ἐπὶ τῇ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐκφοδὴν
 ἐπὶ τὴν ὑποτονθορύσας· εἴτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
 ρέψας, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων¹⁾, ἐκ-
 στῆς ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναπεδίζοντα· καὶ τολοιπὸν
 καὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν τινα ἐνέδν²⁾ 8
 εἶχον, τὰ πολλὰ ἔοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων
 ἐκέρυσε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρῃ·
 ἐπεξελεύσατο³⁾, ἣν τις ἔρηται με τοῦνομα, Μένιππον
 μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἡ' Ὀδυσσεά, ἡ' Ὀρφέα. p. 467.
 ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνήμην τὴν
 εἰς οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο⁴⁾, καὶ οὐ παντελῶς
 1) δαδὶ] δαδίοις iidem. 2) φαντασμάτων] φασμάτων
 tres codd. Pariss. et Schm. Sed redolet alumnum Thomae
 Mag., qui φαντάσματα negat Attice de spectris recte dici
 posse. Cod. 2957. σφαλμάτων, ridiculum σφάλμα. 3) τινα
 ἐνέδν] Sic tres codd. Pariss., quibus commendatur jam Hem-
 sterhusii conjectura, a Schmiedero quoque recepta. Praeterea
 cod. 1428. μαντικὴν pro μαγικὴν. 4) παρεξελεύσατο] F., a
 qua merito omnes reliquae discesserunt.
 5) πρόδηλόν γε τοῦτο] πρόδηλον τοῦτό γε codd. 1428.

horum intuens. Cibis au-
 tem nobis arboreae nuces;
 potus lac, mulsum et Choa-
 spis aqua; lectus sub divo
 in herba. Postquam vero
 satis erat praeparationis,
 circa mediam noctem ad
 Tigrin fluvium deductum
 extravit me, deterisitque,
 et circumtulit teda, scilla,
 aliisque pluribus; simul et
 istam incantationem sub-
 murmurans: deinde me to-
 tum cum arte magica incan-
 tasset, et circumiisset, ne
 haberer a spectris, reducit
 me domum, ut eram, re-

trocedentem: tum porro na-
 vigationi parandae intenti
 eramus. Ipse quidem ma-
 gicam quandam induebat
 stolam, persimilem Medi-
 cae: me vero istis omnino
 instruxit, pileo, leonina
 pelle, itidemque lyra: prae-
 cepitque, si quis rogaret
 me nomen, Menippum ut
 ne dicerem, sed Herculem,
 aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Me-
 nippe? neque enim intelli-
 go causam vel habitus, vel
 nominum.

Men. Atqui perspicuum

- p. 467. ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς Ἀίδου κ
 εληλύθεσαν ^γ), ἤγειτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥαδίως
 τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθ
 ᾗτε συνηθίστατον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σ
 9 ματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόντες
 τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγινγόμεθα· παρεσκευάστο
 αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατον ^z), καὶ ἄλλ
 P. 468. ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ π
 εσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ

Hom. O.
 XI, 5.

- Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες
 καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ'
 ἐπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν ^a) λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης
 ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς
 χωρίον Ἑρμῶν, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ^b) ἀποβάν
 p. 469. (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ

et 3011. et Schm. γ) κατεληλύθεσαν] κατεληλύθεισας
 cod. 2954. z) μελίκρατον] μελίκρατα vulg., error ha
 dubie e proximis Pluralibus ortus, quidquid ad defendendam
 vulgatam lectionem proferat Pierson. ad Moer. Attic. p. 25
 Singularem flagitat usus solemnus, habet Homerus l. c., qu
 a nostro auctore exprimitur, et exhibent codd. 1428. et 3011
 Unde jure eum et Solanus desideravit, et Schmiederus recepit
 a) καὶ τὴν] καὶ εἰς τὴν tres codd. Pariss. b) ἐς δ] ἐς
 δὴ ἀπ. codd. 1428. et 3011. et hinc Schm.

illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, et sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Jam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et vittimae, et mulsum, et quae

cunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post investisumus in paludem et lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, silvestrem et sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

ἡ καὶ ἐσφάξαμεν ^c) καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ^d) ἐσπείσα- P. 469.
 ν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρε-
 α τῇ φωτῇ, παμμίγεθες δὲ, ὡς οἶός τε ἦν ^e), ἀνακραγὼν,
 ἑποῖας τι ομοῦ πάντας ἐπεβούατο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, Parodia
 καὶ νυχίαν Ἐκάτην, καὶ ἑπαινήν ^f) Περσεφόνειαν, Hom. I.
 περικτὴς αἶμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο- c. v. 47.
 τούλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο ^g), καὶ ὑπὸ 10
 ἡ ἐπαλῆς τοῦδαφος ἀνεβρόχηνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου
 ἐβόων ^h) ἤκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ
 κούρωτόν ⁱ).

Ἐδδαισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀἰδωνεύς. *Homer.*
 περαινέτο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λήμνη, καὶ ὁ Πυρι- *Il. XX,*
 ἐβόων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' *61.*

c) ἐσφάξαμεν] κατεσφάξαμεν codd. 1428. et 3011., quod mi-
 re placuit *Belino*, quippe rāto, κατασφάττειν proprie de sa-
 cris infernalibus adhiberi. Sed vid. modo de Sacrif. c. 12.
Schmiederus tamen recepit. d) περὶ τὸν βόθρον] περὶ
 αὐτόν codd. 2954. et 3011. et hinc *Schm.* e) ὡς οἶός τε
 ἦν] ὡς οἶός τε ἦν ed. Fl. et codd. 1428. et 3011. Mox δαίμο-
 νας ομοῦ τι πάντας vult *J. Seagerus* in *Class. Journ.* N. XI. a.
 1812. p. 153. quamobrem, non conjicio. f) ἑπαινήν] αἰ-
 κεινήν in plerisque edd. καίπεινήν P. ἐπεινήν F. quod proxime
 ad veram lectionem accedit, quam etiam cod. 3011. tuetur.
 g) πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο] Contra *Hemst.* conjectu-
 ram, πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλ. jure suo vulgata tuetur *Courier*,
 ad *Asin.* p. 283. laudatis locis. De *Merc. Cond.* c. 18. et *Quom.*
hist. conscr. c. 22. Pro πάντα in 1428. et 3011. est ἅπαντα,
 quod recepit *Schm.* h) πόρρωθεν] καὶ πόρρωθεν cod.
 3011. *Belin.* explicat quoique de loin. i) ὑπερκάτηφες
 ἦν, καὶ σκυθρωπὸν.] κατηφὲς καὶ σκυθρωπὸν ἦν tres
 codd. *Pariss.* et hinc *Schm.* minus graviter ac rotunde.

et mactavimus, et san-
 guinem circa scrobem ad-
 versum libavimus. Magnus
 terea tedam ardentem te-
 ras non jam sedata voce,
 quam poterat maxima
 clamans, daemones si-
 mul omnes invocabat, Poe-
 et Furias, et nocturnam
 xaten, et tremendam Pro-
 pinam, admixtis etiam
 matis quibusdam ignotis.

que nominibus, et multa-
 rum syllabarum. Statimigi-
 tur omnia ibi quassabantur,
 potentique carmine solum
 fissum discedebat, latratus
 Cerberi procul audiebatur,
 adeo ut res valde formido-
 losa foret, ac truculenta.
 Ipse pertimuit in inferna
 regione rex manium Pluto:
 adparebant enim jam plera-
 que, lacus, Pyriphlegethon,

- P. 47°. ὁμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθ-
 τα μικροῦ δεῖν ^k) ὑπὸ τοῦ δέους ^l). ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάν-
 μέν τι ^m), καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λί-
 παραχρῆμα ἐκλήθη ⁿ) ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν
 νην ἦλθομεν ^o), μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ
 ρες ἤδη ^p) τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυμα-
 P. 47¹. δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν,
 ἄλλο τι συντετριμμένος, ἔμοι δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου πα-
 τις. ὁμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεον-
 οῖηθεις με τὸν ῥακλέα εἶναι, ἐξεδέξατό ^q) με, καὶ διεπ-
 μευσέ τε ἄσμενος ^r), καὶ ἀποβάσι διεσήμνηε ^s) τὴν ἀτρα-
 11 Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιδροβαρξά-

k) μικροῦ δεῖν] Recte sic habent P. L. margo A. 1. V. S. perperam in plerisque edd. μικρῶ. l) τοῦ δέους] φόβον codd. 1428. et 3011. m) μέν τι] Sic J. V. 2. c. 2954. et 2957. et hinc Schm. elegantius certe, quam μέντοι. n) ἐκλήθη] ἐκοιμήθη vulg. Genuinam vocem habent tres codd. Pariss. et recepit Schm. Est autem primum vocabulum κηλεῖν de vi Musicae, inprimis Orphici ut Imagg. c. 14. adv. Indoct. c. 12. etiam de Sirenum ca- ut de Dom. c. 19. et Musarum, Diall. Deor. XIX, 2. o) ἦλθον] ἀφικόμεθα tres codd. Pariss. et Schm. p) πλήν ἤδη] Sic iidem codd. Vulg. ἤδη πλήρες. q) ἐξεδέξατο F. pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. r) καὶ διεπμευσέ τε ἄσμενος] Cod. 2957. ἐξεδ. με ἄσμεοις hinc negligenter verbis καὶ διεπόρθημενσέ τε. Plene 2954. sed pro ἄσμενος habet ἀσμένως. s) διεσήμνηε] codd. 2957. et 3011. et Schm. pro vulg. διεσήμνηε. Pro ἀποβάσι cod. 3011. exhibet ἀποβάς.

Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus perhiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus (*declinatus*) est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onusta portitoris erat cymba, ejulatu-

que plena; quippe sat omnes in ea navigabant hic crux, caput ille, id aliud quiddam contusum. Sicut enim, sic ut mihi videtur, sic ut ex bello aliquo adversus se. Verumtamen optinuit Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit natusque transvexit, sic ut etiam egressis demostrophavit semitam. Cum autem eramus in caligin-

καὶ ἐγὼ κατόπιν δρόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα p. 471.
 ῥίμιον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ ¹⁾
 παύσαντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον
 ἐπιδόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω ²⁾ δικαστήριον.
 ἐπὶ γὰρ δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρ-
 εστῆσαν ³⁾ δὲ αὐτῷ Ποιναι, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑριν-
 νης. ἐπὶ γὰρ ⁴⁾ δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσει
 μεταξὺ διδεδμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοί,
 καὶ κλέπται, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ⁵⁾
 ὅσων τῶν πάντα κυκλώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε p. 472.
 εἰσίοισι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὧχροι, καὶ προ-
 ρηταί, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα ⁶⁾
 ἡλάντων ἐπιχειμένους. ἐφιστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ
 ἀγέμενα, καὶ ἡκούμεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ
 αὐτῶν καί ποτε τινες καὶ παραδόχοι ζήτορες.

1) δὴ] δὲ Arg. 2) τοῦ Μίνω] forma Attica. Vid. *Mait-
 ture de dialectt.* p. 19. et 370. *Fragm., Lexici graeci in Her-
 mani libro de emendanda ratione Gr. Gramm.* P. I. p. 351.
*Lectionem trium codd. Pariss. Μίνωος non debebat, opinor,
 Schmiederus recipere, quantumvis allectus locis Lucian. Anach.*
c. 39. et Philops. c. 20. 3) παρ εἰστήκεσαν] Sic codd.
 1957. et 3011. et Schm. *vulgo παρ εἰστήκεισαν.* Supra c. 8.
vulgo κατέστηκεσαν. 4) ἐπὶ γὰρ ⁴⁾ δὲ] ἐπὶ γὰρ ⁴⁾ δὲ tres codd.
 Pariss. 5) τοιοῦτος] ὁ τοιοῦτος, praefixo articulo, codd.
 1423. et 3011., quos inconsiderate secutus Schm. 6) κόρα-
 κα] *κόρακα* conj. *Hemst.* Sed vid. adnot.

rebat Mithrobarzanes, se-
 cebat ego pone illi adhae-
 ens, donec ad pratum in-
 pervenimus asphodelo
 situm: ibi tum circum-
 stabant nos stridulae
 portuorum umbrae. Sen-
 tiam autem progressi accessi-
 mus ad Minois tribunal,
 ubi quidem in solio quodam
 solim sedebat: adstabant
 autem ipsi Poenae, scelerum
 vindices genii, et Fu-
 rae. Ab alia vero parte ad-
 stabantur ordine multi sa-
 pientia longa catena vincti, qui

dicerentur esse adulteri, le-
 nones, publicani, adulator-
 res, sycophantae, talisque
 turba hominum cuncta per-
 miscentium in vita. Seor-
 sim porro divites sordidique
 foeneratores accedebant pal-
 lidi, ventre projecto, po-
 dagra capti, boiam singuli
 canemque (*corvumque*), qui
 bina talenta pendat, impo-
 situm ferentes. Nos igitur
 prope stantes videbamus,
 quae fierent, audiebamus-
 que causam suam agentes,
 dum adcusarent eos novi

p. 472. ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ το εἰπεῖν.

MEN. Οἶσθ' ἅ ποιν ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελεσμένας^{b)} σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὖν.

MEN. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῖτε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα (τινὲς αὐτῶν^{*}) ἀξιόπλοκοι εἰσιν, ἅτε αἰεὶ συνοῦσαι^{c)}, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπε πέντε ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα^{d)} ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μέλιστα ἐκείνων ἦπτετο, ἐπὶ πλούτοις^{e)} τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονοῦν καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν^{e)}, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσταττόμενος· καὶ

b) ἀποτελεσμένας] ἀποτελεινομένας conj. Hemst. vel. si ποτελουμένας retineatur, vult ὑπὸ τῶν σωμάτων pro ἀπὸ τῶν Helinus mavult ἀποτεταγμένας. Sed emendatione non opus. Vid. adnot. *) τινὲς αὐτῶν] Schmiedcro haec corruptum esse videbantur, praecunte Guyeto, qui conjiceret καὶ σφόδρα αὐταὶ ἀξιοπ. Mihi vero omnino suspectae sunt voces ταυτασὶ αὐτῶν, quippe huc translatae e prioribus κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Uncinis itaque inclusi. c) συνοῦσαι] συνοῦσαι codd. 2954. et 3011. πλούτοις] πλούτῳ tres codd. Pariss. et hinc Schm. In tantum idem retinuit πλούτους, quamquam unus cod. Par. habet πλούτον. Vid. quae Riccius disputat ad Hermot. c. 1. e) ἀλαζονείαν αὐτῶν] αὐτῶν ἀλαζονείαν cod. 1428.,

quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quae so per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias.

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, adcusant, testimonium adversus nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per

vitam sunt acta; et valde videntur (earum quaedam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque unquam absint a corporibus. Minos ergo cum cetera singulos explorans ablegat ad impiorum sedes poenas subituros meritis pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius tractabat, qui ob divitiis et imperia fuerant inflati et tantum non adorari s

καὶ ἐπὶ μνηστοὺς θνητοὺς τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τε. p. 473.
 καὶ οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα,
 αὐτοὺς¹⁾ λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω
 περικύβητος περιεστῆκεσαν²⁾, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπα-
 λησέναι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταυτ'³⁾ ὁρῶν
 ἐπὶ τῷ οὐρανῷ, καὶ εἴ τινα γνωρίζοιμι αὐτῶν, προσίων ἂν ἦσιν
 ἡμεῖς, ὑπερίμνησκον οἷός τιν' παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλικόν
 ἦεν⁴⁾ τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων⁵⁾
 περιεστῆκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθοῦμενοι
 δὲ, καὶ ἀποκλειόμενοι⁶⁾ πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις⁷⁾ p. 474.
 καὶ κατανατείλλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περιχρύσους, ἢ

quo ordine quid insit suavius, non equidem sentio cum *Belino*. f) *πλοῦτον*] *πλοῦτον* cod. 2957. g) *περικύβητος*] *περικύβητος* vulg. Quod nos receimus, reperitur in codd. 2954. et 3011. ut et paullo inferius in 1428. et 3011. h) *ταυτ'*] Sic vulgo. In editionem *Reitz.* et hinc in *Bischoff.* per errorem haud dubie typographicum irrepsit *ταυτ'*. *Schm.* *ταυτὰ* e cod. 3011. i) *ἐφύσατό τε*] *Vitium* B. 2. *Bourdelotius* expresserat in P. Etiam *Schmiederus*, fidem, ut ait, trium codd. Pariss. et duarum insuper edd. secutus. Sed illi, *Belino* quidem testante, habent *ἐφυσάτο τότε*. Et in Lips. reperio *ἐφυσάτο τε*, manifesto errore sic scriptum. Nec scite *Schmiederus* ad defendendam pravam lectionem suam provocavit ad c. 18. ubi τὰ τοῦ Σωκράτους σκῆλη ἐπεφύσητο nulla ratione convenit cum formula nostra, cui illa notissima subest *μίγα φυσᾶν*, non *φυσᾶσθαι*. k) *πυλῶνων*] P. L. Margo A. 1. W. *προθύρων*, quae interpretatio est. Sic et cod. 2957. Vid. adnot. l) *ἀποκλειόμενοι*] *ἀποσειόμενοι* P. margo A. 1. W. et J. male. m) *μόγις*] una Lips. *μόλις*.

stulabant, ostentationem
 eorum brevissimi temporis
 haem, et fastum detesta-
 bant: itidemque quod non
 eminissent, se mortales
 esse, ac bona mortalia sor-
 tes. Hi autem, exutis
 glaudidis istis omnibus,
 stitit inquam, genere et
 imperiis, nudi demisso in
 vultu adstabant, qua-
 l somnium aliquod secum
 tractantes, quam apud
 habuissent, felicitatem.

Quare ego ista cum vide-
 rem, impense gaudebam,
 et, si quem agnoscerem eo-
 rum, leniter accedens com-
 monefaciebam, qualis fuis-
 set in vita, et quantos spi-
 ritus tunc gessisset, cum
 multi mane vestibulis ad-
 stabant egressum ejus ex-
 spectantes, impulsu exclu-
 sique a vernulis: hicce ve-
 ro vix tandem exortus ipsis
 in veste purpurea, vel au-
 ro praetexta, vel vario co-

- p. 474. διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν
 προσειπόντας, ἦν τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων
 13 καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι ^{α)}) μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τὴν
 Μίνωϊ μίαν τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γὰρ
 Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ^{ο)}) ὑπὸ τε Διὶ
 κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιᾶς ^{ρ)}) καταμαρτυρηθέντα
 παρελθὼν Ἀριστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν
 καὶ δύναται ^{τ)}) μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χι
 ρῇ προσδεθέντα ^{ς)}), παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πο
 αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων ^{ς)}) πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δε
 14 Ἀποστάντες δὲ ὁμως ^{τ)}) τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή
 p. 475. ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀ
 σαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ^{α)}) ὁμοῦ ψόφος ἤκούετο.

α) ἐξεῖνοι] Hemst. et Bipont. ἐκεῖνο, haud dubie invito
 tore Batavo, quum vertat: et illi quidem etc. et omnes
 et praeterea quatuor codd. Pariss. habeant ἐκεῖνοι. ο) π
 λὰ καὶ ἀνόσια] πολλά τε καὶ δεινὰ καὶ ἀνόσια tres c.
 Pariss. et Schm. ingrate et languide. Cod. 2957. dein
 ὑπὸ τοῦ Δίονος, omissis, quae sequuntur, καὶ ὑπὸ τ.
 καταμαρτυρηθέντα. ρ) σκιᾶς] Ineptam cunctarum edd.
 tionem στοᾶς mutavit Hemsterhusius ex emendatione J.
 Gronovii certissima. q) καὶ δύναται μεγ.] καὶ δ. καὶ
 Argent. non male. r) προσδεθέντα] Solan. conj. πα
 δοθέντα. Propius accesserit παρατεθέντα. Sed vid. ad
 s) πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων] πολλοῖς
 πεπαιδευμένοις cod. 2957. t) ὁμως] Jacobs. conj. ὅψε
 valde improbabilliter. Vult, opinor, auctor: quamquam n
 tum delectabamur iudicio isto (ὑπερέχαιρον c. 12.) tamen
 u) et x) γὰρ et ἤκούετο] ejicienda putat Abresch. D

lore distincta, felices pu
 tabat beatosque se redditu
 rum salutatores, si pectus,
 aut dextram porrectam de
 derit osculari. Et illi qui
 dem pungebantur his auditi
 tis. A Minoë vero unum
 quoddam in gratiam disce
 ptatum est iudicium: et
 enim Siculum Dionysium,
 multorum ac nefariorum a
 Dione criminum insimula
 tum, umbraeque suae te
 stimonio pressum, in me

dium progressus Aristippi
 Cyrenaeus (eum in honore
 habent, multumque pol
 apud inferos) jam jam C
 maerae adligatum exsol
 poena, dum diceret,
 multis eruditorum pecuni
 juvandis cum dextre fui
 versatum. Digressi tan
 a tribunali ad supplicii
 cum pervenimus: ibi eni
 vero, amice mi, multa
 serandaque erat audire
 videre; nam simul et flag

οὐκ οὐκ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ p. 475.
 πρῶτες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρτατε, καὶ ὁ Κέρ-
 ρης ἰδάρδαπτεν ^{γ)}. ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
 ἄλκιοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί ^{z)}. καὶ μετέ-
 ρη πᾶσι τῶν τετολημμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν ^{a)} καὶ ἐγνωρί-
 σαι ὄντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἑναγχοῦς τετελευτηκότων. οἱ
 ἡπικαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν,
 αἱ δουλοπρεπές τι ^{b)}, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς
 αἱ βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι
 ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο ^{c)}, καὶ διαναπαυόμε-
 να ^{d)} πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κᾶκεῖνα εἶδον τὰ μυθῶδη,
 αἱ Ἰξίονα ^{e)}, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον p. 476.
 καὶ πῶς ἔχοντα ^{f)}, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡρόκλεις ὅσος·

cidd. Thucyd. p. 726. quippe ab emendatrice manu invecta.
 Sic scilicet multa quoque alia ejici possent, praesertim in hoc
 libello. γ) ἰδάρδαπτεν] Sic in tribus codd. Pariss. et Schm.
 pro vulg. ἰδάρδαπτε. z) πτωχοί] καὶ πτωχοί iidem, mi-
 nime vero recte. a) ἐνίους δὲ αὐτῶν] ἐνίους δὲ κατε-
 γνωρίσασιν tres codd. Pariss. et Schm. e glossemate. Deinceps
 καὶ ἐγνωρίσασιν γὰρ ὄντες codd. 1428. et 3011. importune.
 b) δουλοπρεπές τι] Sic L. margo A. 1. W. et J. In ce-
 teris τε. T. H. Praeter Argent. et Lips., ubi iidem τι. Lehm.
 c) ἐδίδοτο] Sic tres codd. Pariss. et Schol. unde et Schm.
 Vulg. ἐδίδετο. d) διαναπαυόμενοι] Restitui lectionem
 P. J. Ald. 2., Arg., Lips. et quatuor codd. Pariss., quam
 nec Hemsterhusius improbavit, et Schmiederus recepit. e)
 Ἰξίονα] Excepta S., quam sequi solet Amst., (et Lips.)
 omnes edd. Ἡξίονα. f) ἔχοντα] Neque sentio cum Solana

lorum sonitus exaudieba-
 tur, et ploratus eorum, qui
 in igne torrebantur, et tor-
 menta, et cippi, et rotæ:
 Chimaera discernebat, Cer-
 berus laniando vorabat: una
 autem omnes puniebantur,
 reges, servi, satrapæ, pau-
 peres, divites, mendici;
 sanctosque poenitebat pa-
 atorum: nonnullos agno-
 vimus etiam conspicati, eo-
 rum de numero scilicet, qui
 propter vitam finierant: illi
 pro præ pudore vultus te-

gebant, seseque avertabant:
 quod si forte respicerent,
 valde quidem servilem in
 modum, atque adulatorie,
 illi ipsi, qui fuerant quam
 putas graves, et superbi
 aliorum contemtores in hac
 vita: at pauperibus pro di-
 midia parte malorum immu-
 nitas erat concessa; et cum
 interquievisent, denuo poe-
 nis adficiebantur. Porro illa
 etiam vidî fabulosa, Ixio-
 nem, Sisypbum, Phrygem
 Tantalum male se habentem,

p. 476. ἔκειτο γὰρ ^g) τόπον ἐπέχων ἄγρου. Διελθόντες δὲ καὶ
 15 τους, εἰς τὸ πεδῖον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον· εὐρίσκομεν
 αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν Ἄλ-
 δμῖλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ φύλα ^h) δαιτωμέν-
 τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φη-
 σὶ Ὅμηρος, ἀμειννοὺς· τοὺς δὲ νεαλεῖς ⁱ), καὶ συνεστηκό-
 καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτούς ^k) διὰ τὸ πολυαρκεῖς
 ταριχείας. το μὲντοι διαγινώσκειν ^l) ἕκαστον οὐ πάνυ τι-
 ράδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ^m) ὁμο-
 τῶν ὁστέων γεγυμνωμένων· πλήν μόγισ, καὶ διὰ πολλοῦ
 ἀναθεωροῦντες, αὐτοὺς ἐγινώσκομεν ^o). ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλ-

frigus orationis, neque, quid opus sit *Hemeterhusii* emer-
 tione ἔχοντας, video. Cf. adnot. Ceterum χαλεπῶς τε ἔ-
 τα habent tres codd. Pariss. g) γὰρ] γοῦν iidem. Pro ἔ-
 autem J. Gronov. maluit ὅσον, non male. Sed correctio
 non opus est. h) καὶ κατὰ φύλα] Sic in tribus co-
 Pariss. et Schm. sonis ac numeris Homericis adcommo-
 Vulg. κατὰ omissum. i) τοὺς δὲ νεαλεῖς] τοὺς δ'
 νεαλεῖς tres codd. Pariss. et Schm. k) αὐτούς] Solan. αὐ-
 conjecit, *Hemeterh.* ἄλῦτους, utrunque admodum ingeni-
 Vid. tamen adnot. Praeterea vero in tribus codd. Pariss.
 gatur: καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτῶν, perperam. Tra-
 Freder. Benedict in *Observatt.* ad *Lucianum Torgaviae* scri-
 tis a. 1814. conj. τοιοῦτους pro αὐτοῖς. J. Seager. τοὺς
 γυπτίους αὐτῶν. l) διαγινώσκειν] διαγιγνώσκειν c-
 3011. et hinc Schm. m) γίνονται] γίγνονται Schm. ex
 arbitrio. n) πλήν μόγισ, καὶ διὰ πολλοῦ] πλήν ἀ-
 μόγισ τε καὶ διὰ πολλοῦ ἄν. tres codd. Pariss. et Schm. si-
 verbosae ad fastidium usque. o) ἐγινώσκομεν] ἐγινώσ-
 μεν tres codd. Pariss. et Schm.

terrigenam Tityum: Hercu-
 le, quantus erat! jacebat
 enim spatium occupans a-
 gri. His quoque praeteritis,
 in campum nos inferimus
 Acherusium, invenimusque
 ibi semideos, et heroïdas,
 ceteramque mortuorum in
 populos et tribus disparti-
 tam turbam ibi commoran-
 tem; veteres alios situque
 mucidos, et, ut ait Home-
 rus, roboris expertes; alios

recentes et compactos,
 losque inprimis Aegypti-
 rum fere insolubiles (*inpi-*
mis vero illos Aegyptiorum
ipsos) ob conditurae durali-
 litatem. Quamobrem unu-
 quemque dignoscere non
 admodum erat facile: om-
 nes enim plane sibi invice-
 sunt similes ossibus nud-
 tis: vix tamen (ac) permi-
 tum tempus contemplati-
 noscitabamur. Jacebant a-

225¹) ἄνθρωποι, καὶ ἄσχημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν p. 477.
 φιλίεσσοντες. ἀμέλει ⁴), πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν
 φαίνεται, καὶ πάντων ὁμοίων ⁵), φοβερόν τι ⁶), καὶ διάκρι-
 σις ἐπὶ τῶν, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων,
 φαίνεται πρὸς ἑαυτὸν, ὃ τι γινε διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ
 τοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
 φαίνεται, ἢ Πυρρῶν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐ-
 γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρεμμεν,
 ὅμοια τὰ ⁷) ὅστω ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ'
 φαίνεται ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι 16
 φαίνεται μοι ⁸) ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ ⁹)
 φαίνεται, χορηγεῖν δὲ ¹⁰) καὶ διατάττειν ἔκαστα ἢ Τύχη,
 φαίνεται καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι ¹¹) σχήματα ¹²) πρὸς-
 φαίνεται τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα, εἰ τύχοι ¹³), βασιλικῶς διε- p. 473.

1) ἐξ' ἀλλήλοισι] ἐπ' ἀλλήλοι, καὶ ἀμ. καὶ ἄσ. codd. 1428. et
 3011. q) ἀμέλει] ὥστε P. L. J. margo A. 1. W. est inter-
 pretamentum. A. 2. ὥστε ἀμέλει. r) ὁμοίων] ὁμοίως F.
 s) φοβερόν τι] καὶ φοβερόν τι καὶ cod. 2957. t) ὁμοία
 τὰ] idem Articulum non habet. u) ὁρῶντι ἐδόκει μοι]
 ὁρῶντι μοι ἐδόκει codd. 3011. et 1428., qui ordo minus debe-
 bat *Belino* placere, quam placuit. x) μακρᾷ] μακρᾷ tres
 codd. Pariss. inepte. y) δὲ] τε iidem. z) τοῖς πομπεύ-
 οῦσι] τοῖς πομπεύταις P. L. J. margo A. 1. W. et cod. 2957.
 In Ald. 2. πομπεύταις, in Argent. et Lips. iidem πομπεύταις.
 a) σχήματα] τὰ σχήματα tres codd. Pariss. non male. b)
 εἰ τύχοι] Sic iidem recte pro vulg. ἢ Τύχη. Proba-
 runt illam et *Belinus* ac *Schmied*.

acervatim obscuri, igno-
 que, et nihil eorum, quae
 ad nos pulchra videban-
 at, servantes. Quin imo,
 multis eodem in loco scele-
 tis jacentibus, cunctisque
 similibus, qui terribile quid-
 am per vacuos oculorum
 arbes intuerentur, nudos-
 que dentes ostenderent, me-
 um haesitabam, quo signo
 discernere Thersiten a for-
 tesso Nireo, aut mendicum
 tum a Phaeacum rege, aut
 Pyrrhiam coquum ab Aga-

memnone: nihil enim am-
 plius pristinorum indicio-
 rum ipsis adhaerebat, sed
 consimilia ossa erant, in-
 certa, nullisque notis in-
 scripta, sic ut a nemine
 amplius distingui possent.
 Tum vero ista videnti vide-
 batur mihi hominum vita
 pompae cujusdam longae si-
 militudinem habere; admi-
 nistrare vero atque ordinare
 singula Fortuna, diversos
 ac varios pompam ducenti-
 bus habitus adtribuens:

p. 478. σκεύασε ^c), τιάραν γε ἐπιθῆσα, καὶ δορυφόρους παραδοί
καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχ
περιέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορ
καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γ
σθαι ^d) τὴν θῆαν. πολλάκις δὲ ^e) διὰ μέσης τῆς πομπῆς μ
βαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῴσα ἐς τέλος διαπομπεῦ
ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἡνάγ
τὴν ^f) οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Λ
ἄνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν τοῦ Π
κράτους ^g) τυραννίδα μετενέδυσε ^h). καὶ μέχρι μὲν τινος ε
χοῖσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὴν δ' ⁱ) ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς π
ἐλθῃ, τῆνικαὦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδι
μένος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ ^k),

- c) διεσκεύασε] ἐσκεύασε P. A. 1. W. d) παντοδαπὴν
γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι] δεῖν γίνεσθαι A. 1. W. π
γὰρ, οἶμαι, δεῖ γενέσθαι edit. P. et cod. 2957. non male.
πολλάκις δὲ] addunt καὶ quatuor codd. Pariss. et S
f) τὴν οἰκέτου] praeuntibus tribus codd. Pariss. et S
eieci τοῦ ante οἰκέτου, quippe prorsus alienum. Cf. pa
superius τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα. g) τὴν τοῦ Πολυκράτο
Easdem auctoritates secutus praefixi Polycratis nomini A
culum. Cf. infra τὸ τοῦ Κέρκωπος ἢ Ἐρεχθέως σχ
h) μετενέδυσε] „Jure sic repositum in B. 1. 2. P. S. A. c
in vetustis foret μετενέδυσσε.“ Sic notatum in Reitz. edit.
B. 1. habet μετενέδυσσε. i) ἐπειδὴν δ'] ἐπειδὴν δὲ c
goll. k) ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ] E codd. tribus Pa
Schmiederus hunc locum sic dedit: — σώματος, ἐγένοντο, ο
περ ἦσαν πρὸ τοῦ γενέσθαι, μηδὲν τοῦ πλησ. διαφέροντες.

hunc enim oblatum regali
(si casus ita ferret) cultu in-
struxit, tiara imposita, sa-
tellitibus additis, et capite
diademate coronato: alteri
servilem schemam circumde-
dit: alium quendam formae
decore ornavit: illum de-
formem acridiculum finxit:
ex omnigenis enim, puto,
formis decet componi hoc
spectaculum. Saepe vero
per mediam pompam immu-
tare solet nonnullorum ha-
bitus, haud sinens ad finem

usque pompae interes
quo collocati fuerant or-
ne: atque adeo detra-
priori vestitu Croesum c
git servi captivique orn-
tum suscipere; Maeand
contra, qui hactenus
pompa servis erat imm-
tus, Polycratis tyrannid
induit, eoque ad aliqu
tempus permisit uti habi
Verum ubi pompae temp
praeteriit, tunc unusqu
que, reddito ornatu,
utoque habitu cum corpo

πρὸς μὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' 1) ὑπ' ἄγνω- p. 478.
 ρήσεως, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύχη, ἄχθον-
 ται 2), καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥςπερ οἰκίῳ τινῶν στερισκό- p. 479.
 νται, καὶ οὕτ, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. Οἱ-
 μαί δ' α' 3) καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς
 ἀποκριτὰς τούτους 4), πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμά-
 των ἰσχυρὸν μὲν Κρέοντα, ἐνλίπτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ
 ἄλλων οἰκίῳ καὶ οὗτος, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα
 Πριάμους τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθίδος σχῆμα μιμησάμενος, μετ'
 ἑαυτοῦ οἰκίῳ προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη
 ἰσχυρὸς ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν
 τὸν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέ-
 νους, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς
 περιέσεται 5), οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρείδης, οὐδὲ Κρέων ὁ
 Μενεΐδης, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος,

quibus multa offendunt, maxime vero verbum γενέσθαι his
 deinceps positum diverso significatu. Nihil mutandum vide-
 batur, nisi quod auctor οἷόςπερ pro ὥςπερ scripsisse existi-
 mandus sit. Eandem lectionis varietatem vidimus supra in
 Somnio c. 17. in simili syntaxi. 1) ἔνιοι δ'] ἔνιοι δὲ cod.
 1428. m) γε] τε codd. quatuor Pariss. et Schmied. ex in-
 scitia ortum. n) Οἶμαι δ' εἰ σε] Hoc loco ex A. 1. W. ss
 inserui: R. subjectum habebat post ἐωρακέναι. Hemst. o)
 ὑποκριτὰς τούτους] τούτους ὑποκριτὰς cod. 1428. p)
 περιέσεται] περιέσιν tres codd. Pariss. et Schm.

qualis erat ante, fit, nihil
 alio quolibet diversus.
 Sunt autem, qui prae de-
 mentia, quando repetit or-
 natum instans ipsis Fortu-
 nis, graviter ferunt, atque
 indignantur, quasi propriis
 rebus orbati, non ea
 reddentes, quae ad parvum
 tempus mutua sumserant.
 Opinor autem, eorum, qui
 versantur in scena, saepe
 te vidisse tragicos actores
 istos, qui, prout usus fa-
 bularum poposcerit, nunc
 Creontes, alias Priami fiunt,

aut Agamemnones: idem-
 que, si forte, qui paullo
 ante valde magnifice Cecro-
 pis aut Erechthei personam
 sustinuit, confestim servus
 prodire solet a poeta iussus:
 at finito jam dramate, cum
 exuerit eorum quisque auro
 sparsam illam vestem, per-
 sonam posuerit, et descen-
 derit a cothurnis, pauper
 et humilis obambulat, non
 amplius Agamemnon Atrai
 filius, neque Creon Menoe-
 cei, sed Polus Chariclis Su-
 niensis nomine nunc suo

P. 479. ἡ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ ἄλλα ἀνθρώπων πράγματα ἐστίν, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν.

P. 480. 17 ΦΙΛΑ. Εἰπέ ^{q)} μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ^{r)} ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοὺς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν;

MEN. Ἀγρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γοῦν ^{s)} ἐθέλῃς τὸν Μαραθῶνα αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόλον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινὸς ^{t)} ἐστιν ἐν παραβύστω που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ ἄλλῃ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρὰ

q) *Εἰπέ μοι*] *εἰπέ δέ μοι* cod. 3011. quod probatum *Belii Schmiaderus* recepit nimia facilitate. Nam quum satis crebre occurrat *εἰπέ δέ*, ita tamen, nisi cum magna offensione, occurrere non potest, ut statim aliud dē sequatur, ut h. An forte *Diall. Deor. XXII, 4.* in. *Lucianum* credamus scribere potuisse: *Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας δὲ ἤδη*; vel *Diall. Marin. III, 2.* *ἐκείνο δέ μοι εἰπέ, ποῦ δὲ τὴν Ἀρείθουσαν εἰδὲς*; Minime. Scripsit auctor: *εἰπέ μοι*, — οἱ δὲ, ratio ne ea, quae cum dialogi natura plane conveniat. E. g. *Char. s. Contempl. c. 12.* *Solon ad Croesum*: *Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύτεται ἐν Ἀνδρίᾳ*; et *Diall. Deor. IV, 2.* in. vulgo recte legitur: *Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα* etc. neque debet δὲ eidem *Schmiadero* suspectum videri, quod in uno cod. Paris. non reperiretur. Praeterea cf. *Somn. s. Gall. c. 24.* in. *Anachars. c. 21.* *Diall. Mort. III, 2.* r) *τάφους*] omis sum in cod. 3011. et καὶ ante ὑψηλοὺς abest a B. 1. s) γὰρ γοῦν P. L. Hae particulae in codd. inter se crebro permutantur. T. H. Ego γοῦν eo minus dubitabam scribere, quum etiam in Ald. 2. legatur. *Lehm.* t) *ταπεινὸς*] *ταπεινός* P. L. margo A. 1. W. quod vulgata lectione non est deterius.

dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti adparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumptuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta habeant in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeji mortui?

MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum

ὡς ἐβρόντο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς p. 480. λέγει, ὁ Δίακος ἀπομετρήσῃ ἐκάστη τὸν τύπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγεθος οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας^{u)}, ἢ ἐθελῶν τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας^{x)}, καὶ σατράπας πηκτόντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόν· p. 481. τὰ ἐβροζομένους, καὶ κατὰ κόρῃς παιομένους, ὥςπερ τῶν ἐντραπιδῶν τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐνθουσιάζοντος οὐδὲ κρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατός ἦν· ἐδείχθη δὲ καὶ ἐν γυνιδίῳ τιμὴ μισθοῦ ἀκούμενος^{y)} τὰ σαθρὰ τῶν ὑποκείμενων. κολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριώδοις μεταπορεύοντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράταις^{z)};

T. H. Exhibetur etiam a cod. 3011. Unde cum *Schmied.* restitui. Pro ἐβροζο autem codd. 1428. et 2954. habent ἐκεῖτο, manifestum interpretamentum. *Lehm.* u) ἐγέλασας] Sic recte tres codd. Pariss. et hinc *Schm.* Sensui suo obsecutus, aut veteribus versionibus, *Hemsterhusius* reddidit: *risissēs*, tanquam legisset ἐγέλασας. Contra ἐγέλας esset: *videres*. Frequens autem est in libris Imperfectorum et Aoristorum permutatio, etiam in his *Lucianēis*. x) βασιλέας] βασιλεῖς tres codd. Pariss. et *Schmied.* Sed formam plenam s. ionicam vid. in *Charon.* c. 18. Ver. Hist. II, 34. *Saturn.* c. 9., quamquam et τοὺς βασιλεῖς reperias in *Navig. fin.* y) ἀκούμενος] ἀκούμενος cod. 1428. per errorem. z) Πολυκράταις] Πολυκράτας idem cod., si recte vidit *Belinus*. Forsitan Πολυκράτας scriptum ab isto librario, neque vero, opinor, ab hujus libelli auctore.

gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam *Aeacus* admensus est suum singulis locum, (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est: contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, *risisses*, si spectasses illos, qui reges apud nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima do-

centes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, et alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. *Philippum* ergo *Macedonem* quando contemplantur, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede resarciens adtritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem petentes, *Xerxes* inquam, *Darios* et *Polycrates*.

18 ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὸν εἶν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται ^{a)} διελέγει πάντας· σύνεισι ^{b)} δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λόλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύστω ^{c)} αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ ^{d)} μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσυρίῳ, καὶ Μίδῳ τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελεῶν ^{e)} ἀναμετρούμενων ^{f)} δὲ οὐκ ὀλιωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ^{e)} ἀνιμετρούμενων ^{f)}), γελᾷ τε καὶ τέρεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτι κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

a) περιέρχεται] περίεισι codd. 1428. et 2954. et hinc Schen Eadem variatio, quae c. 16. b) σύνεισι] σύνεστι codd. 2954. probatum Belino, temere. c) ἐπεφύστω] Hoc notatum ad oram A. 1. W. probavi, quod mihi juxta cum H Stephano rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium Edd. excepta J. et V. 2. (nec non B. 4. Lehm.) Aristoph. Plut. v. 699 — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσσητό μου. T. H. d) παροικεῖ συμπαροικεῖ Belin. et Schm. codd. 1428. et 2954. συμπαροικεῖ Retinui vulgatam ob similitudinem loci Diall. Mortt. II. in e) τὴν παλαιὰν τύχην] τὴν τύχην τὴν πάλαι conj. Belin. Sic mutatur quidem textus, neque vero emendatur, nedum restituitur. f) ἀναμετρούμενων] ἀναμετρούντων A. P. T. H. Sic et Ald. 2., quum Ald. 1. habeat ἀναμετρούμενων.

Phil. Absurda narras de regibus, et parum abest, quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat et Diogenes, et si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, et si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Dio-

genes habitat juxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, et alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo remetientes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce ejulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volvant migrandi, non forentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν 19

ἔχεις κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τού-

τ¹) λέγειν προθέμενος, πάμπλου ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου.

ἐμβρόντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις

πίστιαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν^h) οὖν πολλοὺς

ἐνδίοοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθύς εἰς καὶ

πρὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστώων. διωκῆθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τε-

ταῖον δὲ τὸ περὶ¹) τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ^k) αὐτῶν κατ-

ήρητο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεῖα, καὶ ὑπερο- p. 483.

τα, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω

ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν 20

ἔον ἀρκέζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πε-

νητῶν καταφρονούντες, Δέδοκται¹) τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ,

Vid. infra Adnot. *Lehm.* g) περὶ τούτου] addunt codd. 1428. et 2954. ἐν ἀρχῇ, ex antecedenti quaestione huc delatum. h) ἰδὼν] ὁρῶν cod. 1428. i) περὶ] F. παρὰ correctum in A. 1. quam reliquae sequuntur. k) ἐπεὶ γὰρ] coni. *Hemst.* ἐπεὶ γοῦν. Vid. Adnot. l) Δέδοκται] δεδοκθω codd. 1428. et 2954.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

Men. Bene vero submonisti: nescio enim quomodo, cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab instituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixerunt prytaenes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris statim unus eram illorum, quibus

in concionem veniendi jus erat: tum igitur et alia sunt administrata, et denique quod ad divites spectabat negotium. Itaque cum criminum adcusati essent multorum et gravium, violentiae, adrogantiae, superbiae, injustitiae, tandem surgens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa et injusta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes despiciatui habendo,

p. 483. ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καὶ ἄπειρ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναστρέφεισθαι ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ^{m)} ἐς τοὺς ὄντας ἄχρους ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ ἑκατομμύσιον, ὅνοι ἐξ ὧν γινόμενοι ⁿ⁾, καὶ ἀχθοφοροῦντες, ὑπὸ τῶν πεινῆτων ἐλαυνόμενοι· τοῦντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἔξεσθαι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίῳ Νεκυσίῳ, φυλῆς Ἀλιβαντίδος *).

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν
p. 484 αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο Βριμῶ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῇ γίγνεται
21 καὶ κύρια ^{p)} τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι ^{q)} τὰ τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπερ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεΐδι προσελθὼν ἐκτένουν αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἶπε πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφρωνον

m) καταδύεσθαι] Ex A. J. V. 2. quibus adsentitur Mar-
A. 1. W. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, sequuntur
T. H. Vid. Adnot. *Lehm.* n) γινόμενοι] γινόμενοι. c.
1428. o) Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adscriptum
ora A. 1. W. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδος. T. H. Sic et c.
1428. ergo ceteri Pariss., ut opinari licet, Ἀλιβαντίδος.
Adnot. *Lehm.* p) κύρια] κύρια, ut paroxytonon utraq.
Ald. et Bas. 1. et 3. q) σοι] σοι cod. 1428.

visum est Senatui Populo-
que, ut, cum obierint,
eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque alio-
rum improborum; animas
autem sursum remissas in
vitam demergi in asinos,
usque dum in tali statu trans-
egerint bis centum et quin-
quaginta mille annos, asi-
ni ex asinis prognati, onera
ferentes, atque a pauperibus
acti: exinde demum
ut liceat ipsis mori. Dixit
sententiam Craniop Sceletonis
F. Necysiensis, tribu
Alibantide.

Hoc lecto psephisma
suffragia dant magistratu
scivit plebs, infremuit Br-
mo, et latravit Cerberus
nam eo pacto firma fiunt
rata, quae lecta fuerunt
Atque haec tibi sunt acta i
concione. Ego porro, cu
jus gratia eo veneram, T
resiam adii, eumque sup
plex rogavi, re tota narra
ta, ut exponeret mihi, qu
lem tandem ducat optimam
vitam. Tum ille risu sub
lato, (est autem captus c
culis seniculus, pallidus
et tenuissima voce) fili

Ἰάνων, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου^{γ)} τῆς ἀπορίας, p. 484.
 καὶ παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ^{δ)} γιγνωσκόντων
 ἡμεῖς· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπίσθηται γὰρ ὑπὸ p. 485.
 τοῦ Ῥαδάμανθυος. μηδαμῶς, ἔφη, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ,
 καὶ περὶ τοῦ με σοῦ τυφλότερον^{ε)} περιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ
 δὲ δέ με ἀπαγαγὼν^{ς)}, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἤρθε
 προσκύνσας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἀριστος
 εἶ, καὶ σωφρονέστερος· ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ
 περὶ τοῦ λόγου, καὶ τέλος καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας
 τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λήρον ἡγή-
 σατο, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν
 ἐν θέμις^{ς)}, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν p. 486.
 ἐκουδαικῶς.

γ) σου] σοι P. Margo A. 1. W. Defendi poterat: sed longe
 melior vulgata. δ) τὰ αὐτὰ] ταῦτα cod. 1428. ε) τυφλότε-
 ρον] Sic non paucae Edd. in his Ald. 1. 2. Arg. et Lips.
 pro vulg. τυφλότερον, quam ego improbam habeo scriptu-
 ram: recte scriptum μικρότερον Charon. c. 16. Prom. s. Caua.
 c. 13. Calumn. N. Tem. Cred. c. 3. σφοδρότερον Adv. Indoct.
 c. 9. Pisc. c. 25. θερμότεροι Nigr. c. 5. τερπνοτέρα Amorr.
 c. 12. σεμνότερα Diall. Mortt. XI, 3. de Sacriff. c. 15. Pisc.
 c. 59. et σεμνότερος Prometh. in Verbb. c. 6. Nigr. c. 21. Vit.
 Auct. c. 2. Pisc. c. 23. 25. etc. η) ἀπαγαγὼν] ἀγαγὼν
 codd. 1428. et 2954. θ) εὐθέμενος] εὐθέμενος uno verbo
 in Arg. et Lips. quemadmodum paullo ante ἐξἅπαντος, etiam
 in Ald. utraque.

aquit, causam novi tuae
 mutationis a sapientibus
 a te ortam, qui secum ipsi
 dissident: at fas non est
 haec ad te proloqui; inter-
 dictum enim a Rhadaman-
 tho. Nullo pacto, inquam,
 carissime pater: quin elo-
 quere, neque me asperne-
 re, qui te ipso caecior ob-
 scurem in vita. Ille enim-
 vero, cum me seduxisset,
 et neque ab aliis (a ceteris)
 derisisset, leniter incli-

natus ad aurem, Idiotarum,
 ait, optima est vita, et
 prudentissima. Quare tu,
 posita dementia rimandi
 coelestia, et fines ac prin-
 cipia rerum inspiciendi, de-
 spues solertes illos syllogis-
 mos, et haec talia pro nu-
 gis ducens illud ex omni-
 bus unum modo venabere,
 ut eo, quod in manibus est,
 sapienter usus praetercurras
 ridendo pleraque, nec quic-
 quam serio studio consec-

Par. H.
e.g. Od.
XI, 538.
572. etc.

ὥς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα

22 Ἐγὼ δὲ, (καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν), ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζή, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὐθις εἰς τὸν βίον; πρὸς ταῦτα, θάρσσει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ καὶ ἀπράγμονα ὑποδέλξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπαγαγὼν μετὰ τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρην αἰμαυρόν τι καὶ λεπτόν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον ^{γ)} καὶ ἑκείνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κείθεν καὶ γίνονται ^{α)} οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἀνιθι, καὶ εὐθύς ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνέβησας, οὐκ οἶδ' ὅπως ^{α)} ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

γ) ἐσρέον φῶς] φῶς εἰσρέον codd. 1428. et 2954. α) ἐρχονται] κατὰ τρεῖς codd. Pariss. et hinc Schm. iisdem in eandem speluncam descendentibus idem ver. κατέρχεσθαι in Diall. Mortt. III, 1. α) οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ οἶδα ὅπως conj. Belin. paene pueriliter.

teris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, (etenim jam serum erat,) Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, et non abimus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi et minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis (altero) caliginosiorē,

ostendensque manu pro obscuro aliquod et tenuissimum pratum. Tanquam per fenestram fluens lumen, Illud, inquit, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Boeotici. Hac igitur enitere, et statim eris in Graecia. Ego vero dictis delectatus, statim tatoque mago, cum difficulter admodum per angustum ostium crepsissem, nescio quomodo in Lebadia adstiteram.

ΧΑΡΩΝ Ν^{α)}

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

Argum. Fingit *Lucianus* Charonem, venia in unum diem relictæ relinquendæ impetrata, ad res superas escendisse, ibique Mercurio forte obviam factum, hujusque vetere amicitia et insigni scientia rerumque humanarum cognitione usum, ex edito quodam loco multiplicem hominum paene omnium tum stultitiam, tum miseriam, partim cum risu, partim cum aliqua misericordia, contemplari. Ingeniosissime et artificiosissime compositum opus, abundans veræ sapientiæ decretis et præceptis, nec destitutum humanitatis cujusdam vere christianæ vestigiis, quantum præ se id per satyræ licentiam licebat. Forma est illa *Luciani* periphrastica, quam constat dramatica et dialogica mixta contineri. Tempus, quo hæc acta finguntur, est ætas Cyri majoris, Croesus et Solonis, circa annum a Ch. sexcentimum. Locus, unde contemplatio vitæ terrestris fit, Phocidis et Thessaliæ confinium.

PM. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθημεῖον ἀπολιπόν 1
ἐμοῦ ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν^{β)} οὐ πάνυ εὖ
ἐπιχειροῦν τοῖς ἄνθρωποις πράγμασιν;

a) ΧΑΡΩΝ] Sic A. 1. et 2. et recentiores. In B. 1. et 3. prolixius inscriptum: Ἐρμῶς, Χάρωνος, Κροίσου καὶ Σόλωνος, ἢ Ἑκ. *b)* ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν] ἐς τὴν ἡμετέραν

CHARON

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Er. Quid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evasisti, ad præsentem usque diem non valde solitus frequentare res superas?

Lucian. Vol. III.

C

- p. 487. ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῇ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων σμενοὶ πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς^c). οὐδεὶς αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος,
- p. 488. ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καδοκῶ^d) ἐς δέον ἐντετυγηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἷ με ξυμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα^e), ὥς ἂν εἰδῶ πάντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι κληρονομήσας τῷ^f) ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὁ

- p. 489. μὴ τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά^g) με ὅλον ὕμῃς εἶναι, παραδούς τῷ ζόφῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον π

Homer. ἔποίησε, εἰρήνη κ' ἔμε τεταγών^h) τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπ

Il. I. v.

590. sq.

codd. Pariss. 1428. 2954. 5011. „minus bene“, ait B. Ceterum veram distinctionem restituit Hemsterhusii ac quum olim distinctum fuisset post ἡμέραν. Modo pro ἀνελήλυθας in cod. 2957. legitur δεῦρ' ἐλήλυθας. c) ἡ ὕμῃς Il. d) δοκῶ] δοκεῖ vitiose S. et A. e) ἕκαστα] α. 1428., si recte vidit retulitve Belinus, per errorem e se tibus ortum. f) τῷ] Sola F. τῶν male. g) βραδύνοντα] βραδύνοντα 1428. h) τεταγών] Ita ex Homero resimus cum Schm. e Schol. et codd. 1428. 2954. 5011. pro vulg. τεταγός. In Gorl. voces τοῦ ποδὸς omissae. καὶ με Guyet. conj. χαμαί.

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos: nullus enim eorum sine lacrimis trajecit. Quare postulata ab Orco, non secus ac Thessalus ille juvenis, ad unum diem linquendae navis venia, escendi in lucem; mihi quoque videtur in te peropportune incidisse: non enim dubito,

quin hospitem amicecturus sis, mecum obdo singula monstrando ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vi Portitor: etenim procuraturus supero Jovi (dam negotioli humani: ce vero, quippe facilis sci, metuo ne me cessae vestrae ditionis esse t sinat traditum in tenel aut, quod Vulcano nup me fecit, me quoque jiciat pede correptum

πρὸς, ὡς ὑποσκάζων ¹⁾ γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς γίνο- p. 489.
ται.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ ξυνδιάκτορος ^{k)} ὢν;
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὥ παῖ Μαίας ^{l)}, ἐκείνων γοῦν σε με- p. 490.
νέσσει, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκω-
πῃ εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτα-
τός, ὧμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον ^{m)} νεκρὸν
ἔσθαι, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ ⁿ⁾. ἐγὼ δὲ πρεσ-
βύτερος ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ
πατρὸς, ὃ φίλτατον Ἐρμίδιον ^{o)}, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
μαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι·
^{p)} ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ
καὶ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ^{q)} ἐν τῷ σκότῳ, οὐ-

ⁱ⁾ ὑποσκάζων] ὑποσκάζοντα 3011. per errorem librarii. ^{k)}
ξυνδιάκτορος] Ita Schm. c 2950. et 3011. pro συνδ. vulg.
In B. 3. συνδιάκτορος, quod Palmerius, non consultis aliis
edd., sua ratione emendare conatus est. Vid. Adnot. ^{l)} ὃ
παῖ Μαίας] ὃ Μαίας παῖ 1428. 2954. 3011. ^{m)} λάλον]
ex emendatione Benedicti et Brod., quam Hemst. et recentt.
receperunt pro vulg. ἄλλον. Deinceps εὐροῖς 3011. ⁿ⁾ δια-
λέγῃ] διελέγῃ 3011. ^{o)} Ἐρμίδιον] Sic Solan., Hemst.
et recentt. Vulg. Ἐρμῆδιον. Marg. A. 1. W. et codd. quatuor
Parisi. et Gorl. Ἐρμάδιον. ^{p)} ὡς] ὃς conj. T. Fr. Benedict.
Paullo post ἀφείς 2954. ^{q)} διολισθαίνοντες] διολισθέ-

coeli limine, ut subclau-
gressu risum et ipse prae-
stet vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei
ra tanget temere oberran-
tis in terra, idque cum so-
cietate sis, mecumque simul
viges et umbras transve-
ras. Atqui non indecorum
est, Majae filii, eorum qui-
bus ut meminisses, quod
quam te antliam ducere
suis, nec remis admovi:
in stertis in transtris por-
tus tu, qui humeros ha-
bet tam validos; nisi si
tulam aliquam umbram

inveneris, quacum per to-
tum cursum confabuleris:
ego interea vetulus binos
remos agens solus remigo.
At per patrem te obsecro,
suavissime Mercuriole, ne
me destituas: imo age, per
partes, in hominum vita
quae sint, omnia mihi de-
monstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione
referam. Quod si tu me
deserueris, nihil inter me
et caecos intererit: quem-
admodum enim hi vacillant
frustratis per lubrica vesti-
giis in caligine, similiter

p. 491. τω δὲ καὶ γὰρ σοι ἔμπαλιν ^r) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. δὸς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ ^s) τὴν χάριν.

2 EPM. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἰτιον καταστή-
μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκ-
λον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὁμῶς· ^t)
ἂν καὶ πάθοι ^u) τις, ὅποτε φίλος τις ὦν βιάζοιτο; Ἰ-
μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν
πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτι-
μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα, ὑπὸ τοῦ

p. 492. σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα,
τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πο-
τοῦ χρόνου· καὶ ^v) ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ'
λὸν ἱμπολῶν ^w)· ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοι,
τοῦτ' ἤδη σκεπτόν.

νοστος F. In P. J. et A. 2. καὶ διολισθαίνουσι. Mox σ.
1428. 2954. 3011. r) [ἐμπαλιν] Sic cum Schm. et suad
Jo. Seagero in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. edidi
e codd. 1428. 2954. et 2957. pro vulg. πάλιν, pro quoq. A.
sterhussio placuerat πάλαι. Vid. Adnot. s) μεμνησομέ-
μενημένῳ B. 1. et 3. t) πάθοι] Sic Schm., praeceunte
lano, e codd. quatuor Pariss. et Gorl., Long. Exc., et
B. 2. et 3. pro vulg. πάθῃ, quod Hemst. injuria aequè
hum judicavit, atque Optativum. u) καὶ] κατὰ Schm.
codd. 1428. 2954. 3011. nullo jure. x) ἱμπολῶν] ἱμπα-
1428. minus Attice, Belino judice. y) ἴδοις] Sic Schm.

sane et ego tibi contra acie
sum ad lucem hebetata. Ve-
rum fac mihi, Cyllenie,
semper memori futuro hanc
gratiam.

Merc. Hocce negotium
mihi non sine plagis abibit:
jamque video mercedem
praestiti officii praesentibus
pugnis omnino persolutum
iri: neque tamen eo minus
opera tibi danda est: quid
enim facias, ubi vir amicus
blanda vi cogit? Ergo om-
nia quidem ut videas sin-
gulatim et adcurate, nulla
arte fieri potest; multorum

enim haec annorum fo-
mora. Tum me quidem
portuerit praeconio cita-
tanquam fugitivum, a Jo-
te sane ipsum idem impe-
verit, ne administres mu-
tuale tuum munus: Plus-
nis imperio certe damni-
adtuleris, si nullos mu-
tuos deducas longo temp-
ris intervallo: et publici
nus Aeacus indignabitur
ne obolum quidem lucrili-
ciens. Ut vero summa reru-
quae geruntur, capita spe-
tes, id jam nuno dispicio
dum est.

LAP. Αὐτός, ὃ Ἑρμῇ, ἐκινóει τὸ βέλτιστον· ἔγὼ δὲ p. 492.
 ἔκαστα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

IPM. Τὸ μὲν ὅλον, ὃ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἴδει ^{a)}
 ἔκαστα, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ ^{a)}, εἰ μὲν ἐς τὸν
 πῦμα ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν ^{b)}· ἐκ πε-
 ρισίας γάρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις p. 493.
 ἔκαστα αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα
 ἐκ τῶν τῶν ὅρων περισκοπεῖν ^{c)}).

LAP. Οἶσθα, ὃ Ἑρμῇ, ἅπερ εἶπθα λέγειν ἔγὼ πρὸς 3
 πῦμα, ἐκείθεν κλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίγῃ
 ἐκ τῆς οὐδότης ἐμπέσῃ, καὶ τὸ πῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε
 ἐκ τῶν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν οὐδότην στείλαι ^{c)}), ἥ ἐν-

Matth., a *Belino* moniti, e codd. 2954. 2957. 3011. scripse-
 runt pro vulg. ἴδης. Imagg. c. 1. ἀτάρ εἰπέ μοι, τίς ἡ ληθο-
 ποιῶσα αὕτη Μήδουσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοι-
 μεν; Et similem in modum crebro. 2) [ἴδει] δεῖ ex iisdem
 et Gorl. iidem. At cf. supra καλῶς εἶχεν. Diall. Deor. I, 1,
 ἔρεθον. Diall. Mort. VII, 2. ipsum ἴδει. Mox κατ'ἰδοις pro
 ἴδοις iidem ex iisdem et Gorl. praeterquam quod in 2954 est
 κατ'ἰδοις, quod recepit *Matthias*. a) σὺ δὲ] „sol Ald.“ Ita
 notari in ora A. 1. W. tradit *Hemst.* At in utraque Ald. est
 σὺ δὲ. Sol δὲ *Schm.* e codd. 1428. 2954. 3011. sol δὲ *Matth.*
 Vid. Adnot. b) ἐκάμνομεν] Sic *Schm.* e *Miss. Paris.* et
 Gorl. pro vulg. ἐκάμνον. In 1428. δυνατόν ἡμῖν ἀνελθεῖν,
 οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. *Belinus* vult: σὺ δὲ εἰ μὲν ἐς τ. οὐρ. ἀνελθ-
 ῇς, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. perperam. c) περισκοπεῖν]
 περισκοπεῖν 3011. e) στείλαι] συστεῖλαι 3011. et Gorl.

Char. Ipse tu, Mercuri,
 id optimum sit, excogi-
 quandoquidem ego eo-
 m ignarus sum, quae sunt
 terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam,
 laton, eminente quodam
 his opus erat loco, ut inde
 lecta contempleris: quod
 in coelum ad ascendendi jus
 foret, non laboraremus:
 hac enim specula exacte
 lecta despiceres: nunc,
 piam fas non est, te, qui

cum umbris semper versaris,
 pedem ponere in regia Jovis,
 id scilicet agendum nobis,
 ut montem aliquem altum
 circumspiciamus.

Char. Scinne, Mercuri,
 quae soleam dicere vobis,
 quando navigamus? cum
 enim ventus turbine impul-
 sus in obliquum (ex obliquo
 in) velum incidit, fluctus-
 que tumidi tolluntur, tum
 vos prae imperitia jubetis
 velum contrahere, aut laxa-

P. 493. δοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι ^z)

δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακαλεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τὰ βελτίω ^b). κατὰ ταῦτα ^h) δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅπως αὐτὸς

P. 494. ἔχειν νομίξεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἔστιν αἰσῶν, σιωπῇ καθεδουμαι, πάντα πειθόμενος ¹) κείνῳ τί σοι.

ERM. Ὁρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι τὸ ^k) ποιητέον· καὶ ἔξωρῶ τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Κανάσος ἔστιν ὁ δειός, ἢ ὁ Παρνασσός ὑψηλότερος, ἢ ἄμφοιν ὁ Ὀλύμπιος ¹); καίτοι οὐ φαῦλόν τι ^m) ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὀλύμπου ἀπιδῶν· συγκαμῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δὲ

XAP. Πρόστατε· ὑπουργῆσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ERM. Ὁμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλκίους νύκτας καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐδεῖσθαι ποτὶ τὴν Ὀσσην βαθρῶν ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Π

f) τῷ πνέοντι] Ita C. et Schol. pro vulg. τῷ πνεύματι. Adnot. ad Schol. et Schaefer. ad L. Bos p. 32. g) τὰ βελτίω] τὸ βέλτιον 1428. h) ταῦτα] ταῦτα B. 5. i) πειθόμενος] πεισόμενος 1428. 2954. k) τὸ ποιητέον] Matih. e 2957. P. J. pro vulg. τί ποιητ. Pro ποιητέον nescio, an ex ὅ,τι orta. l) ἐκείνῳ] οὗτος 1428. et 2954. m) φαῦλόν τι] φαῦλον ὁ idem et 301

re paullulum pedem, aut obsecundare vento rapien-
ti; ego vero vos, ut quie-
tem agatis, admoneo; me
enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Simi-
lem in modum tu, qui nunc
vicem gubernatoris geris,
fac, quodcunque putaveris
esse re esse: ego, ut vecto-
rum est officium, silentio
sededo, per omnia morem
gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, et invenero ido-
neam speculam. Num igi-

tur Caucasus opportunus
an Parnassus altior, a-
trisque Olympus iste? mihi
enim non inscitum ali-
mibi in mentem venit a-
lympum respicienti: ve-
te quoque operam me-
laboremque consociare
portet.

Char. Impera modo: juvabo quod in me est.

Merc. Homerus poet-
loei filios, et ipsos du-
ait adhucdum pueros vo-
se aliquando Ossam ex-
damentis revulsam imp-
re Olympo, tum Pelion

αὐτῇ, ἱανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρόσβα- p. 494.
 πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μειρακίῳ, (ἀτασθα-
 λῆς ἦσθην,) δίκας ἐτίσάτην. νῶⁿ) δὲ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ
 οὐδὲν^o) ταῦτα βουλευόμεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ p. 495.
 πρὸς τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρῶντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοι-
 ναι ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνήσόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι 4
 τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὀσσαν;

ΕΡΜ. Διὰ δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεν-
 ῆς εἶναι τοῖν βρεφυλλοῖν ἐκείνοι, καὶ ταῦτα, θεοὺς
 καλοῦντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα
 μηχανουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἡκιστα
 μακρὸς. ὁ δὲ γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα
 τὸν ἀμβρόν ἐποίησε^p) τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως συνθεῖς^q)

νῶ] Fl. πῶν, „quod cur mutaretur, nulla erat caussa; nisi
 „vetusti Codd. alterum stabiliant.“ Hemst. At personarum
 est h. l. comparatio, non temporum: ἐκείνω μὲν οὖν τῷ μει-
 ρακίῳ — νῶ δὲ etc. πῶν δὲ sequi non facile potuit, nisi prae-
 cedens forte vim aliquam habeat, quam non habet. Lectio
 τῶν θεῶν per errorem videtur in Florentinam Ed. migrasse. o)
 τῶν θεῶν] τῶ θεῶν ead. Fl. p) αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρά-
 τόν ἐκ.] ἀμβρόν αὐτίκα ἡμῖν ἐκ. 2954. q) συνθεῖς]
 Ita e Gorl. scripsimus: antea legebatur συντιθεῖς, pro quo

de, illamque se scalam ido-
 tam habituros putasse, et
 ascensum in coelos. Illi
 eadem utrique adolescen-
 ti, utpote perditissime
 prohi, poenas luerunt:
 is autem, quibus in Deo-
 rum fraudem haec consilia
 non capiuntur, cur non
 tracturam et ipsi similem
 cornamus convolutis aliis
 per alios montibus, ut
 tanciscamur ab altiore loco
 idioratiorem prospectum?
 Char. Et poterimus, Mer-
 curi, nos duo in altum ex-

tollere levatum Pelium aut
 Ossam?

Merc. Quidni, Charon?
 an nos statuis ignaviores
 esse puerulia istis? idque,
 ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: ve-
 rum res mihi videtur im-
 probabilem quandam habe-
 re operis adgrediundi ma-
 gnitudinem.

Merc. Sane; quippe lite-
 rarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poëtica fa-
 cultate praeditus: at animo-
 sus ille Homerus binorum

- P. 495. τὰ ὄρη. καὶ θανμάζω, εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ,
 "Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ᾧν, φ
 ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δέ γε^{r)} ἴσως καὶ τοῦ
 ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους^{s)}, ὡς διαδέξαιτό^{t)} ποτὶ
 τὸν^{u)} ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσεις πρὸς ὀλίγον
 P. 496. ἄχθους, ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ;

XAP. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ^{x)}, σὺ
 ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε^{y)}).

ERM. Ἀληθείστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνας γὰρ ἔνεκα σ
 ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν
 τον, ὥς περ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 μῆρος,

Homer.
 Od. XI,
 314 sq.

— — — αὐτὰρ ἐπ' Ὀσσ
 Πήλιον εἰνοσίφυλλον· — —

Hemst. maluit συνετῖθε. r) δέ γε] Posteriorem inter
 mus praeiunctibus codd. 1428. 2954. 3011. et Gorl. et
 Schm. et Matth. f) Ἡρακλέους] Sic ex iisdem codd
 riss. probante Belino, rescripsit Schm. pro vulg. Ἡρακ
 t) διαδέξαιτο] lectio ab Hemst. commendata, iis
 codd. et Gorl. confirmata, et recepta a Schm. et Matth.
 locum vulgatae διαδέχοιτο. u) αὐτόν] αὐτὸς maluit He
 omnino ejici voluit Seyb., nec non sequentia τὸν Ἀτλαντα
 quibus Articulus abest a B. 1. et 3. x) ἐστὶ] abest a 3
 Deinceps Belinus malit σὺ δ' ἄν, euphoniae scilicet gr
 quam equidem non audio. y) εἰδείητε] Sic Schm. e c
 tribus Pariss. pro vulg. εἰδῆτε. Optativo scilicet hic es
 cus, ut Diall. Deor. IV, 5. αὐτὸς ἄν εἰδείης, et saepius.

versuum opera statim nobis
 aditum in coelos confecit:
 tam ex facili componebat
 montes. Equidem miror,
 si ista tibi esse portentosa
 videantur, quem Atlas sci
 licet non fugit, qui polum
 ipsum unus fert, sustinens
 nos simul omnes. Etiam
 iraudiveris forte de fratre
 meo Hercule, ut successerit
 aliquando in vicem ipsius
 illius Atlantis, eumque
 recrearit interquiescentem
 tantisper, dum ipse subdi-

tis humeris onus coeli
 staret.

Char. Audivi et ista: s
 ne vera, tu, Mercuri, p
 taeque sciveritis.

Merc. Verissima, C
 ron: nam quam ob rem
 pientes viri falsum di
 rent? Itaque emoliam
 Ossam primum, uti no
 praemonstrat carmen, et
 chitectus Homerus; d
 super Ossam tremulum
 boribus Pelion. Vido

ἔτι, ἔως ῥαδίως ἄρα καὶ ποιητικῶς ἐξεργάσμεθα ²); φέρε p. 496.
 ὡν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἰκανά^a), ἣ ἐποικοδομεῖν ἐτι
 θέλει. Παπαί, κάτω ἐτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπερφίλῃ τοῦ οὐρανοῦ· ὁ
 καὶ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται·
 καὶ ἡ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν
 ἐκτῶν, τὰ ἐπὶ τὰδε ^b) τοῦ Ἰστροῦ μόνον· κἀκεῖθεν, ἣ Κρή-
 νη οὐκ ἐν σαφῶς· μετακινήτῃ ἡμῖν, ὃ πορθμεῦ, καὶ ἣ Ὀλ-
 η, ὡς ἴσκειν· εἰτα ὁ Παρνασσός ^c) ἐπὶ πᾶσιν.
 * ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ^d)
 φερασάμεθα τὸ ἔργον ἀπορηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ·
 καὶ συγκαταρρήφθεντες ^e) αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου οἰκοδο-
 μητικῆς ^f) πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων ^g).

ΕΡΜ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατίθει

1) ἐξεργάσμεθα] Sic Matth. e conj. Solan. In Edd. pris-
 cis legitur vitiosa forma ἐξεργασάμεθα, pro qua Hemst. et
 plerique recentt. e B. 2. S. A. et marg. A. 1. W., quibus et
 B. 3. addi potest, ediderunt ἐξεργασάμεθα. a) εἰ καὶ ταῦ-
 τα ἰκανά] εἰ καὶ αὐτῇ ἐτι ἰκανά 1428. et 2954. et αὐτῷ ἐποι-
 κοδομεῖν ἐτι δεήσει, reliquis omissis, 3011. b) τὰδε] abest
 a 3011. c) Παρνασσός] Παρνασσός etiam in sqq. 2954.
 Modo pro ἡμῖν vitiose in Ed. Fl. ὅμιν. d) λεπτότερον]
 λεπτότατον 3011. e) συγκαταρρήφθεντες] συγκαταρρή-
 φέντες 2954. 3011., quo certe non eam ob causam, quam fin-
 xit *Belinus*, opus erat, quo scilicet rectius sic responderetur
 sequenti ξυντριβέντες. f) οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς
 1428. 2954. 3011. e Scholio. g) τῶν κρανίων] τὸ κρανίον
 conj. *Guyet*.

nam facile simul et poetico
 em perfecerimus? Age igi-
 er ascendam videamque,
 tane sint satis idonea, an
 dura insuper accumulare
 ceat. Papae! infra su-
 mus adhuc in radicibus O-
 mpyi: etenim ab Orientali
 aga vix Ionia et Lydia
 aret; ab Occidente non
 us, quam Italia et Sici-
 ia; a Septentrionali regio-
 e, quae cis Istrum sunt so-
 e: ab ista vero parte Cre-
 a non admodum dilucide.

Sedibus suis emovenda no-
 bis, Portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur (*par est*); tum
 Parnassus super omnes im-
 ponendus.

Char. Ita faciamus: vido
 modo, ne subtilius elabore-
 mus opus producendo ultra
 verisimilitudinem: deinde
 ne cum ipsa mole devoluti
 amaram nobis Homeri ar-
 chitecturam experiamur,
 contritis craniis.

Mero. Bono sis animo:
 periculo nobis vacabunt

p. 496. τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδέσθω καὶ ^{h)} ὁ Παρνασσός· ἰδοὺ δὲ
ἐπ' ἀνέμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σ
ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μ
μα ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

p. 497. ΕΡΜ. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ^{k)}, ὦ Χάρων, ἅπα
οὐκ ἐνὶ δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι·
ἔχου μου ^{l)} τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδον μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθη
πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπέπερ δικόρουμβ
Παρνασσός ἐστι· μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι ^{m)} κα
ζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπα
6 ΧΑΡ. Ὅρῶ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην
ριζορέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Π
φλεγέθοντος μέλζοντας ⁿ⁾· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς,
τινας φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζ

h) καὶ] „Hac particula non plane necessaria caret F.“ He
i) δὲ] insertum a Matth., auctoribus codd. 1428. 3011
probante Belino. k) ἐθέλεις] ἐθέλοις 1428 l) μου]
conj. Belin. inepta. m) ἐπιλαβόμενοι] ἐπιλαβόμενος G
ἀπολαβόμενος 3011. ἀπολαβόμενοι 1428. n) καὶ ποταμο
— μέλζοντας] καὶ ποταμούς μέλους τοῦ Κ. καὶ τ. Πυρ. G
lectio nihili, casui, opinor, potius, quam consilio ali
tribuenda.

haec omnia. Transfer Oe-
tam: subvolvatur etiam
Parnassus. En iterum e-
scendo: recte habet; cun-
cta video: jam tu quoque
huc subi.

Char. Porrige, Mercuri,
manum: haud enim in par-
vam istam me machinam
elevas.

Merc. Siquidem contem-
plari velis, Charon, om-
nia: etenim non licet utrum
que, et tutum, et spectan-
di cupidum esse. At tu te-
ne dextram meam firmiter,
et parce pedem in lubrico
ponere. Euge, tu etiam

huc evasisti: quandoque
dem vero biceps est Parn-
sus, ubi alterum uterque
verticem occupaverimus
consideamus. Tu vero
mihi in orbem circums-
ciens, contuere omnia.

Char. Video terram a-
plam, eamque lacum quod-
dam magnum circumducen-
tem; tum montes, et f-
vios Cocyto ac Pyriphle-
thonte majores: deinde li-
mines valde parvos, eoru-
que quasi lustra quaedam

Merc. Sunt illae urbes
quas tu lustra putas.

ΧΑΡ. Οἶσθα οὖν °), ὦ Ἑρμῇ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρα- p. 497.
ται; ἄλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ °) Κασταλίᾳ, καὶ
τῇ Οἴτῃ, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν °) ἀκριβὲς ἔγωγε °) ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρεω·
ἰδέσθην °) δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥς περ ἐν γρα-
φῇ, ὄρεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, καὶ ἃ πράττουσι,
καὶ οἷα °) λέγουσι· ὥς περ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γε-
λῶντα, καὶ ἤρου με, ὦ, τι °) γελῶν· ἀκούσας γάρ τινος
ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῦπνον, οἶμαι, κληθεῖς °) ὑπὸ τινος τῶν

ο) οὐδ'] addidi cum Schm. e codd. 1428. 3011. et Gorl. p)
αὐτῇ] αὐτοῖς 1428. vitio. In Gorl. ambae voces αὐτ. Καστ.
omissae. q) Οὐδὲν] „Ὅτι adscriptum est ad oram marg.
A. 1. W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδὲν. ut in *Pla-*
tone solet sequi post ὅτι τι;“ *Hemst.* Cf. *Catapl.* c. 13. *Fu-*
git. c. 32. Sed in responsione ὅτι etiam omitti posse, docet
rei natura, omissum etiam nonnunquam esse, testatur inter
alia locus *Demosth.* *Encom.* c. 22. r) ἔγωγε] ἐγὼ γούν
1428. 2954. 3011. s) ἐδεόμην] Sic rescripsi ducibus codd.
iisdem tribus Pariss. pro vulg. ἐβουλόμην, cui glossematis no-
ta impressa. Quod deinde pro ὄρη αὐτὰ μόνον *Fr. Jacobsius*
in *Animadvv.* ad *Achill. Tat.* p. 697. suspicatur scribendum
ὄρη αὐτὸ μόνον, caussam. ob quam id fieri debeat, equidem
non perspicio. t) οἷα] 2 Gorl. u) ὦ, τι] Sic praeter *Fl.*
etiam *B. 3.* In reliquis vetustis minus accurate ὅτι. x) κλη-
θεῖς] κληθεῖς τις 1428. Omissi Subjecti τις exempla vid.
Plat. *Gorg.* c. 46. *Sophocl.* *Oed. Tyr.* v. 314. Cf. *Hermann.*
ad *Viger.* p. 725. not. 111. et *Schaefer.* ad *L. Bos* p. 476.

Char. Scin' tu, Mercuri,
nihil esse nobis actum?
quin frustra Parnassum cum
ipso fonte Castalio, et Oe-
tam, et alios montes loco
emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem ad-
curate distinctum ex alto
video: volebam enimvero
non urbes, nec montes so-
los tantum, velut in pictu-
ris, videre; sed ipsos ho-

mines, quaeque agant, et
qualia loquantur: uti cum
mihi primum obviam factus
conspexisti ridentem, quae-
rebasque, quid riderem:
etenim re quadam obiter
audita mirificum in modum
fui delectatus.

Merc. Quid autem illud
erat?

Char. Ad coenam aliquis,
opinor, vocatus a quodam

P. 497. φίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ
γοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅ
κινήσαντος^γ), ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτε
P. 498. σαντος^δ) τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι
ὡς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούοιμι.

7 ΕΡΜ. "Εχ' ἀτρέμας^α)· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ λάσομαι σ
καὶ ὀξυδεκνέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τε
καὶ πρὸς τοῦτο ἐκφωδὴν λαβὼν· κῆριδαν εἶπω τὰ ἔπη, μ
μνησο μῆκετι ἀμβλυώπειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὀρᾶν^β).

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

Homer.
Iliad.V,
127. sq.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἵλον, ἥ περ
ἐπῆεν,

"Οφρ' εὖ γινώσκης^γ) ἡμὲν θεὸν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα

ΧΑΡ. Τί ἐστιν^δ);

γ) ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος] ἐμπειρο
σα, οὐκ οἶδ' ὅπως, τοῦ οἰκήματος 1428. 2954. 3011. Uno
Belinus edi vult οὐκ οἶδα ὅπως, ἐκ τοῦ οἰκήματος. quippe ol
litus praegressi ἀπὸ τοῦ τέγους. Nihil omnino mutandum v
detur. z) ἐπιτελέσαντος] ἐπιτελέσοντος conj. Belin. in
commoda. a) ἀτρέμας] ἀτρέμα notatur in marg. A. 1. W
et reperitur in cod. 1428. Utrumque habet Noster, ἀτρέμα
Imagg. c. 10., ἀτρέμα Hermot. c. 41. Vid. Etymol. Magn
qui utrumque probat. b) ὀρᾶν] „ὄρα P. L. Idem in marg
A. 1. W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur
ad ὀρᾶς, quod paullo inferius exstat.“ Hemst. c) γινώσκης
γινώσκεις Fl. γινώσκεις 2954. d) Τί ἐστιν;] Haec M
thiae Mercurio adscribit, Hemsterhusii conjecturam secutus

amicorum in posterum diem,
condixit; dumque loqueba-
tur, de teoto in caput te-
gula delapsa, nescio quo
impellente, eum interemit:
quare risi, quod ad consti-
tutum non venerit. Videor
autem nunc etiam inferius
descensus, (descendendum
censeo) ut magis videam et
audiam.

Merc. Ne te moveas: e-
quidem et huic malo reme-
dium tibi adferam, teque
visu acutissimum brevi

reddam, ab Homero qua-
dam ad hunc usum incanta-
tione sumta: tu vero, si-
mul ac pronuntiavero ver-
sus, sic tibi persuade, te
non amplius esse hebeti o-
culorum acie, sed plane
cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam
tibi ab oculis abstuli, quae
prius inhaerebat, ut bene
dignoscaſ Deum et homi-
nem.

Char. Quid est?

ΕΡΜ. Ἦδη ὀρεῖς;

P. 498.

ΧΑΡ. Τπερφυῶς γὰρ τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνος, ὡς πρὸς ἐμὲ ὥςτις σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ *) με, καὶ ἀποκρίνου ῥητάων. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε †), ὡς μεθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ‡) ὄντα με τῶν Ὀμήρων §);

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναυ-
της αἱ καὶ πρόσκωπος †) ὢν;

P. 499.

ΧΑΡ. Ὀρεῖς, ὄνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ἐπὶ διεπόρθμενον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψωδοῦν-
τος †) ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χιμαῶν ἡμᾶς †)
σὺ μικρὸς τότε κατέλαβεν ‡). Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πά-
ναισιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλείουσιν, ὡς *) ὁ Ποσειδῶν συνή-

quam etiam Wielandius in versione amplexus est. Vid. Adnot. e) προδίδασκε] προσδίδασκε P. probatum Seyboldo, et Schmidero receptum. At vid. Adnot. f) κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε] κἀγὼ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαι se 1428. κἀγὼ τῶν Ὀμήρων ἐρήσομαι Gorl. g) ἀμελέτητον] Sic P. L. J. nec non marg. A. 1. W. unde Hemat. et recentt. In prioribus fuerat ἀμνη, praeterquam quod in A. 2. legitur ἀμελέτατον, per errorem, opinor, scriptum pro ἀμελέτητον. h) τῶν Ὀμήρων] τῆς Ὀμήρου Gorl. i) πρόσκωπος] πρόκωπος F. k) πολλὰ ῥαψωδοῦντος] παραρραψωδοῦντος 1428. 2954. 3011. l) ἡμᾶς] ὑμᾶς B. 2. m) κατέλαβεν] κατελάμβανεν 1428. 3011. *) ὡς] ὡς volunt Viger. de Idiott. p. 571. (ed. Zeun.) et ibi Hoogveen., sed merito castigati ab Hermanno ibid. p. 808. Ed. 1. Herm.

Merc. Jamne liquide vi-
des?

Char. Mirum in modum,
et nihil supra: caecus fue-
rit Lynceus ille prae me,
itaque tu nunc porro doce
me, ac responde roganti.
sed vinne ex Homero et ego
et rogem, ut discas, in Ho-
meri carminibus me quoque
non esse non versatum?

Merc. Unde vero tibi sit,
scorum quicquam ut scias,
qui nauta semper remoque
mixtus fueris?

Char. Ecce autem, quam
hoc probrose dicitur in ar-
tem! neque tamen eo mi-
nus, quando illum trajicie-
bam fato functum, cum mul-
ta canentem audiverim, quo-
rundam adhuc memini. Et
tempestas quidem nos non
mediocris tunc deprehendit:
postquam enim occoepit
cantando recitare nescio
quam non valde naviganti-
bus auspicatam cantilenam,
scilicet Neptunum condu-
xisse nubes, turbasse pon-

p.499. γαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνει
 τὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυνέλλας ὠρόθυ
 καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ^ο) ὑπὸ τῶν ἐπῶν,
 μῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπιστῶν ὀλίγον δεῖν περιέτρειπεν
 τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ὁ
 δειῶν τὰς πολλὰς ^ρ) αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ
 κλωπι.

ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ^α) ἦν ἐκ τοσοῦτου ἐμέτου
 γοῦν διαφυλάττειν.

8. ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Hom. II.
 III, 226.
 227.
 p. 500.

Τίς γάρ ^ρ) ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἤ τις
 μέγας τε,

^α) Εξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρείας ὤμων

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπι
 τοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φ
 διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ ^α) δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῇ, ἐ
 νοῖεν, ὅς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐν
 σομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ

n) ὠρόθυνε] ὠρόθυνε Solan. ex Homer. Scyboldus in nota
 vertit Solani consilium perversum. ο) θάλασσαν] θά
 ταν Schm. e 2954. p) τὰς πολλὰς] τὰ πολλὰ conj. B
 q) οὖν] abest a Gorl. r) γάρ] ὁ' 1428. s) πόσῳ]
 σον 1428.

tum, velut tudicula (rudi-
 cula) quadam injecto tri-
 dente, omnesque procellas
 concitasse, atque alia mul-
 ta, dum mare miscet versi-
 bus, tanta tempestas subi-
 to caligoque ingruit, ut
 parum abesset, quin navim
 nobis everteret. Tum ille
 nausea correptus evomuit
 rhapsodiarum plerasque cum
 ipsa Scylla, Charybdi et
 Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur
 erat ex tanto vomitu
 paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, qu-
 so, quis hicce crassissim-
 est vir, fortis magnusq
 qui eminet super alios
 mines capite, ac latis
 meris?

Merc. Milon Crotone
 riundus, athleta: plau
 ipsi dant Graeci, quod
 rum sublatum ferat per
 dium medium.

Char. Et quanto just-
 me, Mercuri, laudent,
 ipsum tibi Milonem ha
 multo post comprehensi

του των ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς, τοῦ θανάτου, p. 500.
 ζῶνεις, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κατὰ οἰμώζεται ἡμῖν
 ἐπὶ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου.
 καὶ δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορῇ.
 οἷον); οἷθωμεν ἄρα ἐπιζέειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι
 καί;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
 ταύτῃ;

p. 501.

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον x) οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
 ἔσται, ὅπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπύδα y) ἡμῖν, οὐχ ὅπως ταῦ-
 ρα, ἐπὶ ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δὲ μοι ἐκεῖνο z) εἰπέ, 9
 τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
 Ἐλλήν, ὥς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.

μὴ δὲ] μὴ δὲ F. A. 1. pluresque, prout saepe solet in vetu-
 rtis codd. et edd. distincte scribi. Hemst. Sic etiam in B. 1.
 3. et A. 2. μὴ in 2954. u) τί οὐδ';] τί δ' οὐδ' 1428. 3011.
 probante Belino. Nexum verborum Edd. B. 1. A. 1. 2. sic
 exhibent: τί οὐδ' οἷθωμεν, ἄρα etc. et commate omisso ad
 eundem modum B. 3. Melius distinxit Hemst. Sed ἄρα quo-
 que scribendum erat, ut infra c. 10. itidem vitiose scriptum
 fuerat: Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ. Vid. ad Timon. c. 32. T. I.
 p. 433. x) ἔα τοῦτον] αὐτὸν τὸν 3011. miro errore. y)
 ἐμπύδα] „ἐπιζέειν B. 2. mendum manifestum, quemadmo-
 dum ὥπως solius A. Ἐμπύδα, quae ad manus sunt, vetustae
 Edd. omnes: nihil hic Bourdelotio debemus.“ Hemst. Etiam
 B. 1. et 3. eodem mendo laborant. Ceterum addidimus ἡμῖν
 e codd. 1428. 2954. 3011. quod Belino probatum recepit Matth.
 z) ἐκεῖνο] ἐκεῖνον 2954. quam formam Neutrius Atticapa

imponam in cymbulam, cum
 veniet ad nos, a Morte ad-
 versariorum invictissimo de-
 jectus, ne quidem intelli-
 gens, quo pacto se supplan-
 tatum prosternat: deinde
 nobis gemitus edet scilicet,
 recordatus coronarum ista-
 rum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum om-
 nes eum admirantur ob tau-
 rum gestatum. Quid ergo?
 Numne existimabimus spe-
 tre, se quandoque moritu-
 rum esse?

Merc. Quī fieri potest,
 mortis ut ille meminerit in
 tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, quī
 non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando na-
 vigio meo vectabitur, cum
 ne culicem quidem (nobis),
 nedum taurum, sustinere
 poterit. Tu porro id mihi
 dic, quis hic alius sit ve-
 nerabili forma vir prae-
 stans? non Graecus, ut vi-
 detur, quantum e vestitu
 quidem adparet.

p. 501. *ΕΡΜ.* Κύρος, ὃ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς, τὴν πάλαι Μήδων ἔχοντων ^{a)}, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν καὶ Ἀσσυρίων ^{b)} ἑναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυ παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασείοντι ^{c)} ἐπὶ Λυδίας ἔοικεν καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ^{d)} ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε ἀπὸ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκείσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος ^{e)}. Σάργεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλων Ἀθηναῖος διαλεγόμενον· βούλει ἀκούσωμεν ^{f)} αὐτῶν, ὃ καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

10 *ΚΡΟΙΣ.* ὦ ξένη Ἀθηναῖε, (εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦ καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ^{g)} ἐστὶν ἡ καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,) εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι;

figit Belinus. a) ἐχόντων] ἔχων 3011. b) καὶ Ἀσσυρίων] addit δ' 3011. c) ἐλασείοντι] ἐλάσσοντι G. ἐλασείων τι B. 1. d) ἄρχοι] addi vult Belinus ἀν, aut cod. 3011. legi ἀρχεῖν, utrumque sine idonea causa. e) τριπλοῦς] ἔχουσαν addit 3011. e) glossemate manifesto. f) ἀκούσωμεν] ἀκούσομεν 1428. et B. 3. g) ἄσημος χρυσός] ἄσημος καὶ χρυσός 1428. per errorem, opinor, καὶ insertum h) πάντων] ἀπάντων 1428. 2954. 3011. Schm. quod, quod

Merc. Cyrus, Charon, Cambysae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Persas transtulit: Assyrios idem hicce nuper devicit, suamque in potestatem Babylonem redegit: nunc nihil prius existimes, quam expeditionem cum meditari in Lydiam, ut, Croeso subacto, potiatur omnium.

Char. Croesus autem ubi tandem et ille est?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes istae

sunt: ipsumque jam Croesum conspicis in aureole sedentem, cumque Solon Atheniensi confabulante vin' auscultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentissime quidem.

Croes. Hospes Atheniensis, (nam vidisti divitias meas, et thesauros, quantumque nobis sit rudis aut ceterarumque rerum lautissimum adparatum) dāc mihi, quem ducas omnium hominum felicissimum esse

ΧΑΡ. Τί ἄρα ¹⁾ ὁ Σόλων ἐρεῖ;

p. 502.

ΕΡΜ. Θάρσσει· οὐδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ δὲ, οἶδα, Κλειόβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας, τῆς Ἀργόθεν ²⁾).

ΧΑΡ. Φησὶν οὗτος τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, μὴ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρῃ πρὸς ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκείνοι ¹⁾ τῆς εὐπορίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη ^{m)});

p. 503.

ΣΟΛ. Τέλλος ⁿ⁾ ὁ Ἀθηναῖος, ὅς ἐϋτε ^{o)} ἐβίω, καὶ ἔπειτα ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, ὦ κάταρμα ^{p)}), οὐ σοὶ δοκῶ εὐδαιμόνῃς;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε ^{q)}), ἤν μὴ πρὸς τὸ τέλος

clim nimium mihi placuisset, nunc rejicio: cunctorum quippe h. l. sensu laborat. i) ἄρα] Emendavi sic vulgatum ἄρα, quemadmodum etiam Diall. Morit. XX, 4. k) τῆς Ἀργόθεν] vulgo tribuunt Charoni. Nos cum Schmiedero secuti codicem 3011., cui etiam Gorlitiensis auctoritas accessit, ad Solonis sermonem retraximus. Solanus, istorum ducum ignarus, verba τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας cum sequentibus Charonis verbis conjungi voluerat. l) τὰ πρῶτα ἐκ.] ἐκείνοι τὰ πρ. 1428. 2954. 3011. m) ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;] δεύ- πρὸς τίς ἂν εἴη; 3011. n) Τέλλος] Τέλος F. et J. o) ἐϋτε] ἐϋτ' 1428. 2954. οὐτ' 3011. ridiculo errore. p) ὦ κάταρμα] ὦ vulgo omissum cum Schmiedero recepimus e tribus codd. Pariss. et Gorl. q) ὦ Κροῖσε] idem factum iisdem

Char. Quid ergo Solon pondebit?

Merx. Hac de re securus

o: nihil, Charon, quod imum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci feli-

ci eorum autem, quos p novi, Cleobin et Biton

matuo felicissimos ex-

istis, illos inquam sacer-

tis filios Argivae.

Char. Eos hic dicit, qui p nuper admodum sunt pui, postquam matrem

berian. Vol. III.

jugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem per-

p. 503. ἀφίκη τοῦ βλοῦ· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς Πλεγχος τῶν τοι
καὶ τὸ *) ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβίωναι.

ΧΑΡ. Κάλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέ
ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον *) αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν πε
11 τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους †) ὁ Κροῖσος
πει, ἣ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς †) ἀνατίθησ
σθὸν τῶν χρησμῶν, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείται μικρὸν ὕσ
φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ‡) ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ
p. 504. στίλβει; τὸ ὕπωχρον μετ' ἐρυθρήματος; νῦν γὰρ πρῶτον
ἀκούων αἰεῖ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰδιδμον ὄνομα †))
περιμάχτην.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὀφῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρὸς

ducibus. Modo pro εἶδα legitur εἶδας in Gorl. et οἶδα
quod quidem in sequentibus Edd. sine certa membran
auctoritate mutari non debuisse judicat Hemsterhusius. r
τοῦ conj. Hemst., quam, Seyboldo probatam, Gorl. exhibet.
tamen Adnot. s) ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον] ἀλλὰ παρὰ
1428. 2954. 3011. Bel. Schm. deinceps αὐτὸς Gorl. t))
νοῦς] ἐκεῖνος 3011. u) χρυσᾶς] χρυσοῦς id. x) ὁ α
Articulus vulgo omissum dederunt 3011. Gorl. et Schm.
αἰδιδμον ὄνομα] Solanus voluit αἰδιδ. πράγμα, vel πάν
ὄνομα. Hemst. maluit αἰδιδ. χρῶμα (χρῆμα;), vel πτῆμα
quidem corrigendum esset. Vid. Adnot.

veneris vitae: mors enim
exactissimus index ejusmo-
di rerum, et vita ad metam
usque feliciter peracta.

Char. Pulcherrime, Solon,
quod nostri non oblitus sis,
sed cymbulam nostram esse
censeas de talibus bene ju-
dicaadi normam. Sed quos-
nam istos Croesus ablegat?
aut quid id est, quod in hu-
meris ferunt?

Merc. Lateres Apollini
Pythio aureos consecrat,
mercedem oraculorum, per
quae etiam persumibit bre-

vi post tempore: est au-
vatibus vir deditus si-
modum.

Char. Illud nimirum sp-
didum est aurum, quod
fulget? subpallidum
rubore tinctum? nunc
primum vidi, quod sen-
audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, (C-
ron, decantatissimum
men, et magnis omu-
contentionibus expetitu

Char. Equidem nu-
video, quid boni ipsi au-

ἢ ἄρα ἔν τούτῳ μόνον, ὅτι *) βαρύνονται οἱ φέροντες p. 504.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπι-
ταῖαι, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτοχίαι, καὶ φόνοι ^{a)}), καὶ δε-
μαί, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι ^{b)}), καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ
φέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ
κατακλιόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάν-
υπαίχεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον ^{c)} δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ
θους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ^{d)} ἐκ τῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος ^{e)}), καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβέλτε- p. 505.
ν ^{f)}), οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἔρωσιν ὥχρου καὶ βαρέος ^{g)} κτή-
τος.

ἢ εἰ μὴ ἄρα ἔν τούτῳ μόνον, ὅτι] Vulg. εἰ μὴ ἄρα τοῦ-
το μόνον. Fl. εἰ μὴ ἄρα ἐντιμόν τι, et Gori. ἢ εἰ ἄρα ἐντιμόν.
Sed 3011. ἢ εἰ ἄρα ἔν τι μόνον, et 2954. εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μό-
νον. Sic et Heins. et recentt. omnes. Nos vulgatam non
omnino despiciendam duximus. Vid. Adnot. a) φόνοι]
φόνους 3011. b) ἐμπορίαι] ἐμπορεῖαι F. Certe κατ' ἐμ-
πορίαν nulla variatione editum Scyth. c. 4. et Ver. Hist. I,
c. 1. c) τοῦτον] τοῦτο 3011. quod conspiraret scilicet cum
illis, quae his praecedunt, διὰ τοῦτο. At sequitur καὶ οὗτος,
int. ὁ χρυσός. d) ἀλλ' ἀλλὰ 3011. e) μόλιβδος] μόλιβ-
δος 3011. Vid. Adnot. f) ἀβελτερίαν] Sic correxi vul-
gatam formam ἀβελτηρίαν, de qua vid. de Sacrifi. c. 1. g)
βαρέος] Sic Gori. Vulg. βαρέως.

forte hoc solum, quod,
ferant, eo graventur.

Mer. Nescis enim, quot
pterea bella existant,
insidiae, latrocinia, per-
ia, caedes, vincula, na-
tio longinqua, merca-
ne, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri,
od non multum ab aere
fert? aes enim novi, ut
i obolum, ut scis, a ve-
rum unoquoque exigam.
Mer. Sane: sed aes qui-

dem abundat: eamque ob
rem non valde magno stu-
dio expetitur ab ipsis: ve-
rum illud aurum ex profun-
dis terrae visceribus metalli
fossore eruunt: perinde ta-
men hoc etiam ex terra ori-
tur itidem, ut plumbum ce-
teraque metalla.

Char. Incredibilem quan-
dam narras hominum de-
mentiam, qui tanto amore
capiantur rei pallidae ac
ponderosae.

p. 505. ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκείνος, ὃς Χάρων, ἐρᾷ
τοῦ φαίνεται, ὡς ὀρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου^{h)}
τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖνⁱ⁾, ἐρ
τι βούλεται αὐτόν^{k)}· ἐπακούσωμεν οὖν^{l)}.

12 ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι^{m)} δεῖσθαι
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
θῆμα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνει
πτήσαιο ἐνⁿ⁾ τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πένταν ἐν τῷ
ρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐ
τῇ ἐπιθυμήσῃ.

h) Κροίσου] Χρυσῷ conj. Seyb. non male quidem, si
ces addicerent. Nam quod in A. 2. legitur Χροίσου,
confert ad conjecturam firmandam. Totus autem loc
2954. et 3011. paullo aliter exhibitus: — φαίνεται, ὃ
ὀρᾷς, καταγελαῖ τοῦ Κροίσου. Saltem et sic *Lucianus* scri
psit. i) καί, μοι δοκεῖν] κ. μ. δοκεῖ J. et marg.
W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλε
Hemst. Defendit δοκεῖ *Abresch.* Dilucc. *Thuc.* p. 5. et
pit *Schmiederus.* Nihilominus retinui absolutum illud
δοκεῖν, de quo *Viger.* de *Idiot.* p. 203. et *Reitz.* ad hunc
geri locum p. 732. sq. ed. *Herm.*, quodque, si quid a
vere *Lucianum* est: vid. *Adnot.* ad *Sonn.* Vol. I. p. 206.
k) αὐτόν] αὐτοῦ 3011. l) ἐπακούσωμεν οὖν] *Seyboldus.*
Hemsterhusii nutum secutus, *Charoni* tribui
luit. In B. 1. ἐπακούσαμεν est. m) γάρ τι] γάρ τοι
n) ἐν] οὖν *Schm.* cum codd. 1428. 3011. et *Gorl.* At

Merc. At Solon quidem donarium tale ullum d
ille, Charon, ejus amore catum.

Sol. Ergo beatum arbi re te Apollinem esse re
duci non videtur, uti vi- turum, si possideat in
des: deridet enim Croesum, teris etiam lateres aureo

et jactabundam barbari glo- *Croes.* Quidni putem

riationem. Verum, ni fal- *Sol.* Magnam mihi i
lor, ex illo quaerere quid- ras, Croese, paupertas
piam vult: auscultemus ergo. in coelo, quando Dii eo

Sol. Dic mihi, Croese, acti sunt, ut aurum i
numnam putas opus habere e Lydia sit petendum,
lateribus istis Pythium? desiderarint.

Croes. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος p. 505.
 ἢ ἡμῖν;

ΣΟΛ. Ἐλτέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ °);

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

p. 506.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ p);

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὡς Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σω-
 μένοι πρὸς °) αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σώζοντες δηλαδή.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κύρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες,
 ἢ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ πατήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ
 Κύρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδή.

ΣΟΛ. Καὶ εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἂν
 ὁ χρυσός ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος;

ΚΡΟΙΣ. Εὐφρήμει, ὡς ἄνθρωπε.

me habet ἐν τοῖς ἄλλοις, inter ceteras res. ο) Λυδίᾳ] Λι-
 δία A. 2. p) τοῦ χρυσοῦ] Articulum, qui olim defuerat,
 restituit Schm. e cod. 2054. q) πρὸς] παρ' 1428. r) ἢ
 Κύρος — ἐπίη] εἰ Κύρος — ἐπύει 3011. vix tolerabiliter.

Croes. Ubinam tanta sit
 n copia, quanta apud
 4?

Sol. Quaeso te, ferrumne
 am nascitur in Lydia?

Croes. Non sane multum.

Sol. Potioris ergo metalli
 digetis.

Croes. At quomodo prae-
 a ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil
 dignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, So-
 a.

Sol. Utrum, qui servant
 iquos, meliores, an qui
 iis servantur?

Croes. Qui servant vide-
 licet.

Sol. Num igitur, si Cy-
 rus, quos rumores nonnulli
 spargunt, adoriatur Lydos,
 aureos enses tu confici cu-
 rabis exercitui, an ferrum
 tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum
 nisi compararis, abeat tibi
 aurum in Persidem capti-
 vum?

Croes. Dī meliora, mi
 homo,

p. 506. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ^{a)} ταῦτα· φράζε-
οὖν ἀμείνω ^{t)} τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

p. 507. ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελύεις ^{u)} σιδηρεῖς
θους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὁπίσω αὐτῆς ἀνακαλε-

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκείνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε
κὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, κα-
μαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δε-
αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ληστῇ ^{x)}· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλε-
σῶν χρυσοποιῶν ^{y)}).

ΚΡΟΙΣ. Ἀεὶ ^{z)} σύ μου τῷ πλούτῳ ^{a)} προσπολε-
καὶ φθονεῖς.

s) οὕτω] deest in Gorl., quod aegre desideres. t) ἀ-
μείνω] „In F. hunc in modum excusum est: ἀμείνω. K. τῷ
σηρον ὁμολογῶν. Kroī. οὐκοῦν etc. Cogitet aliquis
posse: Kp. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν· οὐκοῦν etc. ac si Croes.
quod Soloni dicendum restabat, festinanter praecepit
sed multo probabilius in librum culpam depravatam lect-
conferemus.“ Hemst. Hoc et mihi probabilius videtur; p-
sertim quum voces τοῦ χρυσοῦ, quae in codd. 1428. 295
5011. post ἀμείνω insertae leguntur, liberae illius K. (an
X.?) in Fl. originem satis certo prodant. Est autem τοῦ χρ-
nihil nisi alienum supplementum, quo haec verba pro-
accederent ad quaestionem Croesi ipsam, supra propositam
Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ; Neque adeo, cur Sch-
derus id reciperet, iusta erat causa. u) κελύεις] a
a 5011. et post πλύνθους legitur θέλεις. Sic etiam in G
x) τυράννῳ ληστῇ] Hanc veterem et vulgatam lectionem
revocavimus, adsentiente Joh. Seagero in Classical Journal
1814. num. XVII. p. 158. Hemst. et recentiores Edd. et in-
pretes praetulerant lectionem Junt. τυράννῳ, ἢ ληστῇ,
consentiunt P. L. marg. A. 1. W. et A. 2. Vid. Adnot.
χρυσοποιῶν] vocem suspectam varie tentarunt. Vid.
Adnot. z) Ἀεὶ] αἰεὶ A. 1. 2. B. 1. 3. a) τῷ πλούτῳ]

Sol. Absit, haec ut ita
contingant: videre tamen
nunc auro melius esse fer-
rum fateri.

Croes. Quid? num igitur
Apollini me jubes ferreos
lateres dedicare, aurum ve-
ro rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem
opus habebit: at tu, sive
aes, sive aurum consecres,

aliis quod in possessione
aliquando, ac praedam
cilem cedat, dedicaveris
Phocensibus inquam, et
Boeotis, aut ipsis Delphis
aut cuidam tyrannolatro
Pythius certe parum cu-
tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis
vitiis bellum indicis, et
vides.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Ἀνδρὸς ^{b)}), ὃ Χάρων, τὴν παρῶνσιαν, 13
 τὴν ἀλήθειαν ^{c)}) τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ ^{P. 507.}
 πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστά-
 ναι ὑπερόχως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ
 πένης, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύ- ^{p. 508.}
 πηθῆναι ^{d)}). ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρῶην ἀναγι-
 νάσκουσα τὰ ἐκάστη ἐπιτεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέ-
 νηται, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν
 ἀναγῆναι τῆς Μασσαγέτιδος ^{e)}) ἀποθανεῖν. ὁρᾷ τὴν Σκυ-
 θίαν, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τρίτου ^{f)}) λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

λεῖτον 3011. Recte Dativum praefert *Belinus*, provocans ad
 Pisc. c. 17. b) Ἀνδρὸς] Sic vocem scripsi secundum A. 1.
 2. B. 1. 3. et usum solennem: paullo superius Ἀνδρὶς in om-
 nibus libris scriptum. Hemst. et Bip. et praeterea recentiores
 omnes vitium admiservunt Ἀνδρὸς. c) τὴν παρῶνσιαν καὶ
 τὴν ἀλήθειαν] Inverso ordine τὴν ἀλήθειαν καὶ τ. π. 1428.
 3011. d) ἀναγῆναι] ἀγῆναι 1428. e) Μασσαγέ-
 τιδος] Sic προπαροξυστόνως hanc vocem scripsi, secutus Edd.
 A. 1. 2. B. 1. 3. et normam aliorum Femininorum plus quam
 bisyllaborum, quae ex Masculinis primae declinationis, in
 -ης terminantibus, nascuntur, cuius generis exempla colle-
 git curiosa *Fischeri* manus in Animm. ad *Weller*. Vol. II. p. 68.
 In *Hemsterh.* et recentt. Edd. nullo, opinor, jure scriptum
Μασσαγέτιδος. Nihilominus recte deinceps Σκυθίδα habet,
 quia e bisyllabo Σκυθῆς aequè fit Σκυθίς, ac Περσῆς (mulier
 Persica, ut *Xenoph.* *Cyrop.* VIII, 5, 11.) e Πέρσης. neque ad-
 en *Fischerus* in illo, quem modo dicebam, catalogo falsae
 formae Σκυθῆς locum dare debuit. f) τοῦ τρίτου] olim repu-
 diatum nunc haud aegre recipio cum *Schm.* & *Codd.* 1428.
 1954 et 3011. Sed *Belini* conjectura τούτου, qua monotonia
 et ingrata repetitio vitaretur, facile carere possumus. Ele-
 gantia aurium, cavendum, ne confundatur cum mollitie.

Mac. Non fert Lydus,
 Charon, loquendi istam
 veritatem, verosque ser-
 mones: quin res ipsi vide-
 re plane inusitata pauper
 homo, qui nullo metu se
 committat, animique cogi-
 ta libere proferat. Verum
 memoria non diu post
 abit Solonis, cum tem-
 peraderit, ut captus in ro-
 ta Cyri jussu imponatur.

Etenim audivi ex Clothone
 nuper praelegente, quae
 cuique forent fato decreta:
 in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum
 iri a Cyro, Cyrum autem
 ipsum ab ista Massagetide
 occidendum. esse. Viden'
 illam mulierem Scythicam,
 illam equo (hoc) albo invec-
 tum?

Char. Ita sane.

- P. 508. *ΕΡΜ.* Τόμυρις ^{g)} ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε
τεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐ; ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵμα
ὄρεος δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἔκα
P. 509. ἐστίν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφ
ἐν τε τῇ Λιβύῃ ^{h)}, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανείσ
θανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. Ὁ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοῦς π
βλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πε
σειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτο
14 τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκή αἵματος; Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστι
Ἑρμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἑφαστρίδα ⁱ⁾ ἐμπεπορημένος,
διάδημα ^{k)}, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸ
ἰχθὺν ἀνατεμῶν

- P. 510. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ ^{m)}. βασιλεὺς δὲ τίς ⁿ⁾
ται εἶναι;

g) Τόμυρις] Vulg. Τώμυρις. Restituendam duxi eam
mam, qua *Herodotus* usus est, quem scriptor noster in
randa Cyri morte sequitur. Confirmat Gort. Τόμυρις.
ἐν τε τῇ Λιβύῃ] Vulg. articulus omissus reperitur in
bus codd. Pariss., praeterquam quod in 2954. et 3011. ἐ
Λιβύῃ legitur, omissa particula τε. Recepit et *Schm.*
πορφυρᾶν ἑφαστρίδα] Priorem vocem, in vetustior
Edd. πορφυρᾶν scriptam, correxerunt *Solanus* et *Grac*
qui posterior etiam pro ἑφαστρίδα, invitus fortasse, scri
ἑσθῆτα. k) ὁ τὸ διάδημα] ὃ τὸ δ. conj. *Brod.* imper
l) τὸν] abest a 3011. in) ἀμφιρύτῃ] Ita *Hemsterh*
recentt. e F. et P. In plerisque vet. ἀμφιρύτῃ. n) δὲ τίς
Ita scripsi e B. 3. in aliis vetustis δὲ τίς. Recentt. ab *He*
δὲ τίς.

Merc. Illa Tomyris est,
quae caput Cyri praecisum
in utrem inficiet plenum
sanguinis. Viden' etiam fi
lium Cyri juvenem? iste
Cambyses est, regnabitque
post patrem: is rebus undi
quaque male gestis in Li
bya, et Aethiopia, tandem
mente captus interibit, post
quam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi
materiem! At nunc quis eos

adspicere sustineat tam
fastu elatos? aut quis in
nimum inducat, paullo p
hunc fore captivum, ill
caput habiturum in u
sanguinis? Verum quis i
est, Mercuri, qui purp
reum amiculum fibula su
strictum gerit, diademi
revinctus, cui annulum
quus porrigit pisce dissec
in insula circumflua? reg
plane videtur prae se fer

* EPM. Εὐγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην p. 510. φησὶ τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον *) εἶναι· καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανφίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, (βλ. βλ.) ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου †). καὶ τότε γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

* ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς ‡) καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσῃς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων §), ὡς ἂν ἀφ' ἡμιότερου ἀλγεινότερον ¶) καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσσω τότε γνωρίζας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, p. 511. ἢ πορφυρίδα †), μῆτε τιάραν, ἢ κλίνην ‡) χρυσὴν κομίσας †).

οἰόμενον] ἡγούμενον 3011. p) ἄθλιος] ὁ ἄθλιος conj. Matth. At vid. Adnot. ad Diall. Deor. XVI, 2. q) ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ conj. Bel. secundum Aristoph. Plut. v. 244. itidem corrigi vult Timon. c. 23. ignorans utrumque bene Graece dici. Cf. Timon. c. 3. ubi, si liceret, facilius etiam tentare posses τὸ ἐν ἀκαρεῖ χρόνου. r) γεννικῶς] „Obtemperamus J. In reliquis Edd. γενικῶς. „G. et P. γενική· quasi voluissent ὦ Κλωθοῖ γενική· sed alterum potius duco.“ Hemsterh. Codd. 1428. 2954. 3011. ἀγραι Κλωθοῦς γεννικῆς· καὶ αὐτοὺς ὦ β. καὶ τ. κ. ἀπ. Ita vult Bel. modo abiecto καὶ ante κεφαλὰς. B. 3. γενικῶς καὶ αὐτοὺς· ὦ β. A. 2. εὐγεν ὦ Κλ., γεννική καὶ αὐτοὺς ὦ β. Sev. conj. γεννικῶς κατ' αὐτοὺς, ὦ β. Jacobs. conj. καὶ αὐτοὺς. Corruptum locum qua ratione restituerimus, vid. in Adnot. s) ἐπαιρέσθων] ἐπαιρέσθωσαν conj. Bourdel. et Jena. frustra. t) ἀλγεινότερον] ἀλγεινότεροι 3 codd. Pariss. et Gorl. hinc Schm. Sic etiam voluerat Bel., sed mutato simul καταπεσούμενοι in καταπίσσει. u) πορφυρίδα] τὴν πορφ. 2954. 3011. Belin. τὴν πορφύραν Gorl. x) κλίνην] χλαῖναν conj. Bel. y) κομίζοντας] κομίζοντα Gorl.

Merc. Belle versum Hoberi huc inflectis, Charon. Menim Polycratem intue-
is Samiorum tyrannum,
qui se omni ex parte felicitatis esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari amico Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in crucem agitur miser, ejectus for-
tunis omnibus in puncto

temporis: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter et ipsos, optima, paulo suffige, et capita praecide, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in cymba

15 *ΕΡΜ.* Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθύνειν
 P. 511. Χάρων, ὁρᾶς²), τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας,
 τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας,
 προσαιτούντας;

ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην²), καὶ μετὰ
 ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς
 νηυσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πληθύνειν
 κεντεῖ· ὅλλοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι καὶ φέρουσιν
 τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοῦς ἐκ τάφανος
 οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα³), καὶ ἄνοια
 P. 512. καὶ ἡδοναί, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὄργαι, καὶ μίση, καὶ
 τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄνοια⁴) μὲν κάτω ξυναναμείμκται

2) ὦ Χάρων, ὁρᾶς] ὁρᾶς, ὦ Χάρων 2954. 3011. a) τὴν
 τύρβην] Vulg. sine articulo. Codd. 3 Paris. et Gorl. τὴν
 διατριβήν, unde adsumsi articulum. Vocem διατριβήν
Belino reliqui, et *Schmiedero*, utpote multo minus impropria
 propositae convenientem, quam, quod egregie quadrat, τὴν
 βην. Cf. de Mort. Peregr. c. 32. b) ἐκ τάφανος] τῆς
 vetustae Edd. Crasi certe tolerabili, quinquam *Luciano*
 non familiari, qui alias ἐξ ἄφανος scribit, ut Vit. Auct.
 Calumn. non temere cred. c. 9. et Diall. Deor. XX, 5. aut
 τοῦ ἄφανος Navig. c. 44. et ἐκ τοῦ προφανος Calumn. n.
 cred. c. 9. *Hemst.* et recentt., e F. et P., minus recte ἐκ
 ἄφανος. c) καὶ δαίματα] absunt a Gorl. In F. et P. δαίματα,
 perperam. d) ἄνοια] ἄνοια 3011. Gorl. Soli *Schm.* ἄνοια F. e) ἄνοια] Sic reposuimus pro vulg. ἄνοια

la, nec purpuream vestem,
 neque tiaram, nec ornatum
 (lectum) aureum secum fe-
 rentes.

Merc. Et illorum quidem,
 quos dixi, talis erit sors.
 Multitudinem autem, Cha-
 ron, istam vides, navigan-
 tes, bellantes, in judiciis
 versantes, agros colentes,
 foenus exercentes, stipem
 petentes?

Char. Equidem video va-
 riam quandam turbam, ple-
 namque trepidi tumultus vi-

tam; quin et urbes eoru-
 persimiles alvearibus,
 quibus unusquisque pro-
 prium quendam aculeum ha-
 bet, proximumque pungi-
 at pauci nonnulli, tanquam
 vespae, agunt feruntque
 imbecilliores. Quod aute-
 circumvolat eos ex occulto
 agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon,
 metus, et amentiae, volu-
 ptates, avaritia, irac, odi-
 atque ejusmodi plura: et
 eo numero amentia quide-

ἔτι, καὶ ξυμπολιτεύεται γε, νῆ Δία^f), καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ p. 512.
 ἡγῆ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυ-
 ρία ὁ φόβος δὲ, καὶ αἱ ἐλπίδες^g), ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ
 ἐν ἐκρίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ^h) ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ
 ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα
 ἡγῆται ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι ὥχοντο^{*}), κε-
 ραίνας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ^k) καὶ τὸν Τάνταλον κά-
 πσας ὄρᾳς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατό- 16
 πει^l) καὶ Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον,
 ὅς τ' ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν^m) ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
 ὅςⁿ) καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα^o) ἐφ' ἑκάστον
 τῶν ἄτρακτων;

suffragante etiam *Hemsterhusio*. f) καὶ ξυμπολιτεύεται
 γε, νῆ Δία] καὶ ξυμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος
 etc. 2954. 3011. corrupta genuina Mercurii sententia. g) αἱ
 ἐλπίδες] Articulum, vulgo omisum, e cod. 2954., *Belini*
judicium et *Schmiederi* exemplum secuti, revocavimus. h)
 ἐνίοτε καὶ] Varia est hujus loci distinctio, aut nulla a
 verbis ὁ μὲν — ποιεῖ, aut comma post ἐνίοτε, ut in B. 1. et
 3., aut, ut in utraque Ald., ὁ μὲν, ἐκρίπτων, ἐκπλήττει·
 ἐνίοτε καὶ etc. aut, quod eodem redit, ὁ μὲν ἐκρίπτων ἐκ-
 πλήττει, ἐνίοτε καὶ etc. Sic in *Hemst.* et recentt. Pro ἐκ-
 πλήττει *Thom. M.* legisse videtur ἐκπλήττειν. i) αἱ δ'] Sic
 A. 1. 2. *Seyb.* αἰδ' B. 1. et 3. αἰδ' *Hemst.* *Bipont.* et *Schw.* *)
 ὥχοντο] Sic *Schw.* et *Matth.* praesentibus 1428. 3011. *Gorl.*
 pro vulg. ὄχονται. Ceterum duo illi *Pariss.* etiam ἀποκτά-
 μεναι habent, teste *Delino*, sicut et *Gorl.*; nec hoc male. k)
 ὅπερ] ὥςπερ *F.* prave. *Hemst.* l) κατόψει] exsulat a *F.*
 ἐκώπει 2954. 1423. in quo et ἀτενίσσης. m) ξυμβέβηκεν]
 ἀφ' οὗ καὶ ἡρτῆσθαι καὶ ξυμβ. 2954. mendose. n) ὄρᾳς]
 ὀρέσθαι 1428. prave. o) καταβαίνοντα] συμβαίνοντα

fra ipsis adest immixta,
 a eademque, per Jovem,
 elut civitate degit, item-
 ne odium, ira, aemulatio,
 acutia, perplexa haesita-
 tio, et avaritia: sed metus
 et spes superne volitantes,
 ne quidem incidens men-
 tem excutit, nonnunquam
 et paventem contrahere se
 cit; hae vero capitibus
 imminentes, ubi maxime
 his putat se prehensurum

cas, avolarunt repente, bian-
 tesque destituerunt; quod
 ipsum et Tantalo vides ac-
 cidere apud inferos ab aqua
 fugiente. Quod si aciem
 intenderis, conspicias etiam
 Parcas stamina singulis ver-
 sato deducentes fuso, unde
 nexos pendere contingat
 omnes ex tenuibus filis: vi-
 denne quasi araneorum fila
 quaedam in singulos a fuis
 demissa?

p. 512. ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνυ λεπτόν ἐκάστω^{p)} νῆμα ἐπιπεπλεγ-
νον^{q)} γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνω, ἐκεῖνο δὲ ἄλλω.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὧ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκεῖνο
μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τοῦτον δὲ ὑπ' ἄλλου· καὶ κλ-
νομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ
μα· ἐκείνον δὲ αὐτὸν τοιόνδε γάρ τι^{s)} ἡ ἐπιπλοκή
λοι. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὐ

p. 513. μὲν ἀνασπασθεῖς^{t)} ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρόν
ταπεισών, ἀπορῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὴν μηκέτι ἀν-
τὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ ὀλί-
γος ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀποφρητὶ κείσεται,
γίς^{u)} καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῇ.

17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξί-
ῳ πως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπ-

3011. perperam. p) ἐκάστω] ἕκαστον 3011. q) ἐπι-
πλεγμένον] ἐπιπεπλεγμένα P. J. probante Solano. περι-
πλεγμένον 1428. 2954. non improbaute Belino. r) ἐκεῖνο
Sic 3011. et mox τοῦτον δὲ pro vulgg. ἐκείνω et τούτω, quod
etsi per se haud improba, tamen cum sqq. τοῦτον μὲν — ἐκ-
είνω δὲ non optime conveniebant. Unde jure Belino praeci-
puit nova lectio, et recepta Schmiedero. Idem in Gorl., praeci-
puit quod μὲν deficit. s) τοιόνδε γάρ τι] τοιόνδε γάρ τι
3011. corrupte. t) ἀνασπασθεῖς] ἀναπτὰς 1428. 2954. 3011.
quod Belino mendum videtur, mihi vero glossema. u) μ-
γίς] μόλις 3011. Modo pro κείσεται Hemst. mallet πεσεῖται.

Char. Cerno tenuissimum
uicuique licium additum,
implexumque ut plurimum
hoc illi, illud alii.

Merc. Et jure quidem,
Portitor: nam illi fatale est,
ab isto ut occidatur; isti,
ut ab alio: huic vero, ut
hereditatem adeat ejus, cu-
jus brevius sit filium; isti
contra, ut illius: tale enim
quiddam mutuus implexus
significat. Perspiciasne vero
jam a tenui filo suspensos
omnes? is quidem sursum
adtractus sublimis adparet;

at paullo post praecipit
tus, abrupto lino, quando
non amplius oneri sustine-
re sufficere, magnum edo-
sonitum: hic autem paulu-
lum modo a terra levatus
etiamsi ceciderit, nullo ja-
cebit excitato sonitu, sicut
a vicinis vix casus ejus ex-
audiat.

Char. Sunt illa, Mercu-
ri, omnino ridicula.

Merc. Imo vero ne verbi
quidem consequi possis
prout dignum est, quant-
sint risu excipienda, Cha-

αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρ- p. 515.
 πους γιγνομένους γ) ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι
 ἔαυτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὄραξ, ἡπάλαιοι, καὶ
 πλοῖται, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λη-
 ραί, καὶ κώνεαι, καὶ δικασταί, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων
 καὶ ὁμοῦ αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν ²⁾ εὖ πράττωσιν· ὅταν
 ἐκείῳσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦμοι μοι ³⁾. αἱ
 ἐλπίδες ἐξ ἀρχῆς ἐνενοῦν ^{b)}, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ
 αὐτοῦ τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπλάσι, ὥσπερ
 ἐκείῳσι, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔξων τε ἂν σωφρονέ-
 ται, καὶ ἦττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰὲ ἐλπί-
 πους χοίρεισθαι ^{c)} τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρε-
 τῶν, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ,

1) αἱ ἄγαν σπονδαί] „τὰ ἄγαν σπονδαῖα P. J. idemque
 praefert margo A. 1. W.“ *Memst.* Sic etiam in A. 2. praeplo-
 cet tamen vulgata. γ) γιγνομένους] γιγνομένων 1428.
 2954. omnino desideratur in Gorl. 2) ἐστ' ἂν] ὅταν 3011.
 casu ex sequenti ὅταν huc delatum. a) καὶ αἰ αἰ, καὶ
 ὦμοι μοι] καὶ τὸ αἰ αἰ, καὶ τὸ ὦμοι 1428. 3011. jejuna ar-
 ticuli repetitione, quam nimis laudatam *Belino* cupidius rece-
 pit *Schm.* In Gorl. οἶμοι. Sed duplex μοι magis etiam ridi-
 culum reddit stultorum hominum ejulatum. b) ἐνενοῦν
 ἐνενοῦν 3011. quod quid sit, non intelligo, neque adeo, qui
 hoc *Belinus* praeferre potuerit. c) χοίρεισθαι] Ita 2954.
 3011. Gorl. fortassis etiam Schol. et Edd. *Schm.* et *Matth.* pro
 vulg. χοίρεισθαι.

1001: maxime si spectes eo-
 rum contentissima studia,
 et quod inter medias spes
 intereant correpti ab opti-
 ma Morte. Ejus autem sunt
 ministri valde
 multi, ut vides, frigora fe-
 brum et ardores, tabes,
 pulmonum adfectus, gladii,
 latrocinia, cicutaes potiones,
 iudices, tyranni. Horum
 ipsis nihil in mentem plane
 venit, dum felices agunt:
 consulatque offenderint, mox
 nebrum in ore ottotoe, ah,
 ah, hei mihi. Quod si sta-

tim ab initio secum cogitas-
 sent, (cogitarent) tum se
 esse mortales, tum, pau-
 xillum istud temporis in vi-
 tam quasi peregrinatione
 instituta, abituros tanquam
 ex somnio, omnibus super
 terram relictis, vixissent
 (viverent) sane sapientius;
 minusque doloris morientes
 cepissent (caperent mortui):
 nunc autem perpetuo cum
 se sperent usuros esse rebus
 praesentibus, ubi praesto
 fuerit minister, citaverit-
 que et duxerit vinculis im-

p. 514. ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν ^d), οὐ ποτε προςδοκῆσαι
ἀποσπασθήσεσθαι ^e) αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσεν
ἐκείνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς
τας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν ἔξει ^f) τέλος αὐτοῦ
δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἅπεισι ^h), τῷ κληρονόμῳ
ταλιπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ ⁱ) δειπνήσας ἅδ
ἐν αὐτῇ; ἐκείνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων ^k), ὅτι ἄρρενα παῖδα
κεν ^l) αὐτῷ ἢ γυνή, καὶ τοὺς ^m) φίλους διὰ τοῦτο ἐστὶ
καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο, ὥς ἐκ
της ⁿ) γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκειται, ἄρα ἂν σοι δοκεῖ ^o) χαί
ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ ^p); ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εἰ

d) ἀγωγὴν] ἀναγωγὴν 3011. probante *Bel.* temere. e) ἀ
σπασθῆσεσθαι] ἀποσπασθῆσεσθαι *F.* f) οὐκ ἂν πο
σεσεν] ἂν οὐκ ἂν ποιήσεν 1428. *Belino* liand improbabilis
g) ἢ μὲν ἔξει] εἰ μὲν ἔξει 1428. insana lectio. h) ἅπ
ει] conj. *Hemst.*, confirmata codd. 1428. 2954. 3011. *G.*
et recepta a *Schm.* pro ἀπιοι vulg. i) μὴδὲ] δὲ οὐδὲ *P.*
in ora *A. 1. W.* k) ὁ χαίρων] ὁ Χάρων 2954. 3011. lectio
nihili l) ἐτεκεν] τέκεν *Gorl.* m) τοὺς] vulgo de
cientem articulum reposuerat *Schmied.* e 2954. 3011. n) ἐ
τέτης] „*Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem
„*A. 1. W.* Ἐπαίτης et ἐπαίτης utraque sunt in usu, nec sc
bendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendum
Hemst. Ἐπαίτης in 1428. neque vero in utraque *Ald.*, u
clare ἐπαίτης. sed ἐπαίτης in 2954. quod, *Belino* probatu
adoptavit *Schmiederus.* o) δοκεῖ] restituiimus e 3011. m
nente *Schaefero* Melett. p. 60. et praeunte *Matth.* pro vu
δοκῇ. Nam ἂν ad Infinitivum pertinet, ut *Prom. in Verh.*
c. 3. *Nigrin.* c. 23. *Diall. Deor.* XX, 8. XXI, 2. *Diall. Marr.*
1. *Necyom.* c. 5. 8. et alibi. p) γεννωμένῳ] Ita prael
tres codd. *Pariss.* etiam *Gorl.*, et illinc *Schmied.* et *Matth.*
pro vulg. γενομένῳ, quod, etsi per se bonum, ex modo pra

peditos febris tabisve, in-
dignantur se abduci, ut qui
nondum exspectaverant fore,
ut inde avellerentur. Quid
enimvero non faciat iste,
qui domum gnaviter aedificat,
operariosque urget, si didicerit,
hanc quidem esse sibi finiendam,
at se, vixdum imposito tecto,
decessurum, heredique relicturum,
ut ea domo frua-

tur, in qua ne semel quidem
ipse miser coenaverit. Ille
porro, qui gaudet, quod
masculum infantem uxori
sibi pepererit, ideoque amicos
prolixè accipit nominibus
celebrans, si sciret septennem
puerum esse obiturum,
num tibi videtur latuit
taturus eo nato? sed hoc
nimirum in causa est, quod
illum felicem filii sorte con-

ἔπειτα ἔπ' ἐπὶ τῷ παιδί ῥ) ἐκείνον ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πα- p. 514
 ἡ τῷ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γέτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
 πα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ῥ) ἀφ' οἷας αὐτὸ ῥ)
 καὶ ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους
 ῥ), ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, p. 515.
 ἐπὶ ἀπαλῶσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων
 ῥ) ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὅρα πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, 18
 ῥ) αὐτοῖς παρὰ ῥ) τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὐ
 προέκειτο ἀγανακτοῦσιν. ἦν γοῦν ῥ) τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις
 ῥ), οἷπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβε-
 βαιου, καὶ ὡς φῆς ῥ) ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων
 ἀνὰ εὐρήσει ῥ) προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

cedenti γερόμενος ortum puto. q) εὐτυχοῦντα] εὐ τυ-
 χούτα complures vett. Edd. r) ἐπὶ τῷ παιδί] ἐπὶ τὸ παι-
 δίον 1428. substituta vulgata. s) οἶδεν] εἶδεν Schm. et
 Matth. casu fortassis. t) αὐτὸ] Ita e conj. Hemst. pro αὐ-
 τῷ vulg. Guyetus voluerat αὐτὸς et ἐκκρέμαται. u) τῶν] ex
 meo inserui. In Gorl. scilicet pro ἐπιόντων legitur τῶν,
 quod certum vestigium est antiquae et genuinae lectionis.
 x) καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, ὅτι τὸ ἡδὺ tres codd. Pariss. Gorl.
 Schm. „F. et J. ὅτι. Bonum est ὅτι, ponique solet non-
 numquam pro τε.“ Hemst. At mihi ob sequentia ἢ τί etc.
 vulgata τί τὸ ἡδὺ praeplacebat. y) παρὰ] παρὰ 3011.
 Gorl. z) ἦν γοῦν] Haec et quae adnectuntur usque ad, οἷα
 τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀνεῖλη, olim Mercurio tribuebantur. Charo-
 ni primus adscripsit Wielandius, secutus Hemst. conjecturam,
 etiam Scytholdo illam probatam. a) αὐτῶν] αὐτοῦς conj.
 Guyet. b) ὡς φῆς] ὡς φασι L. ὁ ἴσως conj. Hemst. u)
 εὐρήσει] εὐρίσκει A. 1. 2. εὐρίσκει B. 1. 3.

pletur, athletae patrem
 ympico certamine victo-
 ; sed vicinum, qui ex-
 pias it infanti, non cer-
 , neque novit, a quo
 mine pependerit. Jam
 anibus litigantium vides
 aatus sit numerus; item
 am, qui coacervant pe-
 nias, tum, antequam frui
 eat, citantur ab iis, quos
 do dixi, imminentibus
 iis et ministris.

Char. Haec omnia video,
 et apud animum meum co-
 gito, quid ipsis dulce sit in
 cursu vitae, quidve sit il-
 lud, quo privati indignan-
 tur. Porro si quis reges
 eorum intueatur, qui esse
 felicissimi censentur, prae-
 ter instabilem eorum atque
 ancipitem, quam dicis, for-
 tunam, multo plura jucun-
 dis ingrata inveniet ipsis
 adesse, timores, perturba-

p. 515. καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· το
γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἔω πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθι
ἰσοτιμίας· δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου ^{d)} δὲ τὰ τούτων
19 νηρὰ, λογίξεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ἐ
γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῇ, εἰπεῖν, ὃ τινι λοικένας μοι ἔδοξαν οἱ
θρῶποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγι
p. 516. ὕδατι ἐθείασω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταρράττοντι.^{e)} ἀνισταμέ
τὰς φουσαλλίδας ^{f)} λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός·
νων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραι
ἀπέβησαν· αἱ δ' ^{g)} ἐπὶ πλεον διαρκούσι· καὶ προσχωροῦ
αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ^{h)} ἐς μέγιστον ὃ
αἴρονται· εἴτα ⁱ⁾ μέντοι κᾶκεῖναι πάντως ἐξεβράγησάν π
ρὺ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μεῖζ

d) ὅπου] ὅπως 3011. deinceps δὴ conj. Guyet. pro δέ. e) καταρράττοντι] καταράττοντι B. 1. 3. f) φουσαλλίδας 1428. 3011. Schm. At bufones, his bullis nati, ab inflando vel φύσαλοι in Philops. c. 12., vel σαλλοι de Dips. c. 3. dicti: unde nec h. l. ego vulgari scaturae resignare volebam. g) αἱ δ'] Sic corrigebam vitium vulgatum αἱ δ'. h) ὑπερφυσώμεναι] „ὑπερφυσόμεναι” prave J. Hemst. Sic et A. 2., unde haud dubie propagatum vitium in Juntinam. i) εἴτα] ἔπειτα Gorl. k) ἀνθρώπων] ἀνθρώπων 1428. 2954. 3011.

tiones, odia, insidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quae scilicet in eos aequali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum istorum conditio misera est atque acrumnosa, exputare commodum, qualis privatorum sit hominum. At enim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei similes mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu sane bullas aliquando in aqua spec-

tasti sub scatebra violenti praecipitante existentibus bullas istas inquam inflatas unde cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae sunt timidi diruptae solent exstinguui; aliae diutius perdurant, accedentibusque aliter mirifice inflatae maxime in tumorem excrescunt: non tamen et ipsae non tandem diruptae dilabuntur; haec enim aliter fieri potest. ipsum est hominum vitium cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, hi minores: et nonnulli qu-

δ' ὅ) ἁπτόντας· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὥκν- p. 516.
 ὡσαν τὸ φρόνημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ'
 ἐν ἀποφράγῃ ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἰκασας, ὦ Χάρων,
 ἐ φάσις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῇ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, 20
 καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους^{m)} ἀρχῶν πέρι, καὶ τι-
 ῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας
 ἐπὶ τῇ θήσει, ἔνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει
 ἔν, ἐπιτερεῖς ἐφ' ὑψηλοῦ ἑσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παρ-
 ὄντων αὐτοῖςⁿ⁾, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν
 ἐπὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων^{o)}, Ὡς μά-
 μοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ
 ἐξ ἑστέ^{p)} βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων^{q)}.

1) οἱ δ' ὅ] οἱδ' alii libri, alii etiam pravius αἰδ'. m) καὶ ὡς
 φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους] Haec verba opera-
 rum culpa desunt in Ed. Reitz. et hinc etiam in Scyb. In ve-
 teribus omnibus, quas consului, reperiuntur. n) παρὰ
 ὄντων αὐτοῖς] παρ. ἂν αὐτ. Gorl. Vid. Adnot. o) λέγων]
 λέγω 1428. 2954. 3011. satis asperere, ut tamen Belino probari
 poterit. p) ἐξ ἑστέ] ὡς αἰεί 1428. vitiose. q) αἰδίων]
 „Mendose F. et A. 1. αἰδίων“ adscriptum est in ora libri
 Wesselingiani: αἰδίων Ald. Hemst. Scilicet in Ald. 2. est

em brevissimi temporis ha-
 ent et cito pereuntem in-
 stationem; alii, simulatque
 maluerint, deficiunt: ve-
 ntamen omnibus bullae
 odo ruptis interire neces-
 est.

Merc. Nulla quidem par-
 deteriorem, Charon,
 mparationem instituisti,
 iam Homerus, qui cum
 aliis genus hominum con-
 at.

Char. Ejusmodi cumsint,
 mercuri, vides, qualia de-
 gent, quamque ambitio-
 contentione inter se de
 agistatibus, honoribus

Lucian. Vol. III.

et possessionibus decertent;
 quibus tamen omnibus re-
 lictis non effugient, quin
 haud plus uno obolo ha-
 bentes veniant ad nos. Vin-
 ne ergo, quoniam in alto
 sumus, quanta potero ma-
 xima voce exclamem, ad-
 horterque eos, ut absti-
 neant se a vanis laboribus,
 eoque modo vivant, ut sem-
 per mortem sibi ante ocu-
 los habeant positam, siceos
 compellans: Inepti, quid
 studium istis in rebus abu-
 timini? desinite fatigari,
 non enim in perpetuum vi-
 vetis: nihil eorum, quae

E

p. 517. ἔστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποδ
 ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δ'
 τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μετα
 τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπηκόου
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶει ^τ) μέγα ὠφεληθῆναι ^ς) τὸν
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

21 EPM. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ
 καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ξι δι
 θῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον
 Ὀδυσσεὺς ^τ) τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων
 σεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι ^{*}), ἦν
 κεκραγὼς διαρρήγῃς; ὅπερ γὰρ ^υ) παρ' ὑμῖν ἡ Ἀθήνη
 ναι, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰς
 τῶν ὀλγοί, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα,
 τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες ^γ), ὅξυ δεδορκότες ἐς τὰ πρῶτα
 καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

αἰδίων, in B. 1. vero αἰόδιον. τ) οἶει] οἶη 2954. ab e
 opinor, manu profectum, quae c. 17. δοκῇ pro δου
 vidd. Varr. Deinceps μεγάλα ibid. pro μέγα. ^ς) ὡς
 θῆναι] „Ita recte F. et S. In ceteris plerisque ὡφ
 ναι.“ Hemst. ^τ) Ὀδυσσεὺς] ὁ Ὀδ. 3011. ^{*}] δυνη
 ἀκοῦσαι] ἀκοῦσαι δυνηθεῖεν id. ^υ) γὰρ] καὶ id.
 Ἀθήνη] scripsi majori initiali, re ipsa flagitante. ^γ)

in terris maximi fiunt, sem-
 piternum est: nihil inde se-
 cum abstulerit, qui vita fun-
 gitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; do-
 mum vero, agrum, quic-
 quid est auri, aliorum ex
 aliis esse, et mutare domi-
 nos. Haec atque ejusmodi
 si sic, ut exaudiri possim,
 ipsis inclamem, non tu cen-
 ses magnos inde redundatu-
 ros ad vitam fructus, eos-
 que multo fore prudentio-
 res?

Merc. Mi Charon, ne-
 scis, quam ipsos ignorantia
 et fraudulentus error occu-

patos teneat, ut ne te
 quidem perforari qu
 aures: tanta cerae copi
 obstruxerunt, quemadmo-
 dum Ulysses fecit se
 metuens ne Sirenas au-
 tarent. Quae ergo spe
 illi ut audire possint, e-
 si tu clamando dirump
 Quod enim apud vos I
 potest, idem hic ignor
 perficit. Attamen sup
 rump pauci, qui ceram in
 res non receperunt, ve
 tis partes secuti, acie
 tis ad pervidendas cog
 cendasque res humanan
 ne singulari.

ΧΑΡ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν²).
 ΕΡΜ. Περιττὸν καὶ τοῦτο^a), λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ὡς
 περ. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες^b) τῶν πολλῶν καταγελῶσι
 τὸν γενομένον, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀγρίσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ
 παύσαι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς^c) ἀπὸ τοῦ βίου; p. 518.
 ἢ γὰρ καὶ^d) μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας^e).

ΧΑΡ. Εὐγε, ὦ γεννάδαι^f)· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰδὶν,
 Ἐρμῇ.

ΕΡΜ. Ἰανοὶ καὶ οὗτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι^g) ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἐρμῇ^h), (καὶ 22
 εἰς αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιημένοςⁱ)), τὰς
 θήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

[ἐκείνους] ἀποκλίνοντες tres Pariss. et hinc Schm. At cf.
 de Merc. Coud. c. 4. 2) ἐμβοήσωμεν] conj. Solani, con-
 firmata tribus Pariss. et Gorl. et recepta iam a Syb. et Schm.
 pro vulg. ἐμβοήσαιμεν. Delevi interrogationis signum, vulgo
 male adfixum. a) Περιττὸν καὶ τοῦτο,] καὶ in Gorl. et distinxit post τοῦτο. b) ἀποσπάσαντες] „Sic
 scriptum in P. J. et V. 2. Reliquae Edd. ἀποστάντες. Paullo
 deterius ad marginem A. 1. W. ἀποσπάσαντες.“ M ms. Et-
 iam A. 2. et cod. 5011. praeferunt ἀποσπάσαντες. c) ὑμᾶς]
 „Consentiunt Edd. praeter Par. quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam
 vertit: ad nos: improbanda lectio.“ Hemst. d) καὶ γὰρ
 καὶ] Hoc alterum καὶ, nescio, quo casu, in Hemst., et se-
 cuti Edd. omissum, restitui auctori e B. 1. 3. A. 1. 2. et cod.
 Gorl. e) ἀμαθίας] „ἀμαθείας F. J. V. 2.“ Hemst. Sic
 et A. 2. f) γεννάδαι] γεννάδα Schol. g) Ἐν ἔτι] Ἐν
 ἔτι A. 2. h) εἰδέναι, ὦ Ἐρμῇ,] ὦ Ἐρμῇ, εἰδέναι 1954.
 Pro εἰδέναι Jacobs. in Porson. Adverss. conj. εἰ δοκεῖ, inge-
 niose quidem, citra tamen necessitatem. i) πεποιημένος]

Char. Quin illis igitur in-
 namus.

Merc. Supervacuum (et
 si fuerit, ad eos si dicas,
 non noverunt: vident, ut
 facti a vulgo hominum
 vident, quicquid agitur,
 itaque ex parte probant?
 vero non obscure pate-
 unt, se aufugere jam
 ari ad vos ex vita; eo
 is, quod (etiam) odio
 dum redarguunt isto-
 inscitias.

Char. Euge, generosa
 pectora! verum valde sunt
 pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt.
 Sed jam descendamus.

Char. Unum est adhuc,
 quod desiderem scire, Mer-
 curi: id si mihi ostendas,
 omnibus numeris res mihi
 humanas demonstrandi be-
 neficium absolveris: scili-
 cet conditoria cadaverum,
 ubi ea sepeliunt, ut spec-
 tem.

p. 518. *ERM.* Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους
λοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ
ὀρύξας, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκείνα πάντα
δοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι ^k).

p. 519. *ΧΑΡ.* Τί οὖν ἐκείνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, κ
ουσι μύρῳ ^l); οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χω
καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὶ τὰ πολυ
πνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γ
κάσαι, ἐγχεουσιν;

ERM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τ
"Αἶδου" πεπιστεύκασιν δ' οὖν ^m) τὰς ψυχὰς ἀναπεμπ
κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε ⁿ) περιπετομένης
κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου
λίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὥτ' τὰ

Ita cum *Matth.* scripsi ducibus 3011. et *Gorl.*, ποιη
2954., πεποιηκώς vulg. k) ἐστὶ] εἶσι 3011. l) μ
μύρον id. m) δ' οὖν] γοῦν tres *Pariss.* δ' εἶναι B.
Modo in B. 3. ita expressum: Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ.
τα πρὸς τοὺς ἐν αἶδου; importuna interpunctione.
οἶόν τε] „P. L. J. V. 2. οἶονται, quod et in ora A
Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum.“ *Hemat.*
in 3011. est οἶονται, quod *Belinus* probat, sine idonei
ne. o) περιπετομένης] „Sic recte B. 2. (etiam
et 3.) in pluribus exstat περιπετομένης. pejus in V. 2.
περιπετομένης.

Merc. Monumenta, Cha-
ron, tumulos, et sepulcra
vocant, istiusmodi condi-
toria. Ceterum, qui ante
urbes sunt, aggestae terrae
cumulos illos vides, cip-
posque et pyramides? ista
omnia loci sunt mortuis re-
cipiendis, servandisque ca-
daveribus.

Char. Quid autem illi co-
ronant lapides, et perun-
gunt unguento? quidam et-
iam rogo prae tumulis ex-
structo, et scrobe quadam
effossa, comburant sumtuo-

sas istas coenas, atque
foveas vinum mulsur
quantum conjectare
invergant.

Merc. Equidem, o
titor, quid ista facia
eos, qui sunt in
ignoro: hoc tamen illi
persuasum scio, anima
sum emissas ab inferis
nare, qua licet, circ
litantes nidorem et fu
atque haurire de scrobe
sum.

Char. Illi ut adhuc b
edantve, quorum cranii

ῥίπτει; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατ- P. 520.
 πτω εὔτοῦς. οἶσθ' οὖν, εἰ δύναιнт' ἄν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ
 ῥηθόντιοι γενόμενοι ^p). ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἄν, ὡς Ἑρμῇ,
 παρ' ἑστέας ¹) οὐκ ὀλίγα πράγματα ἔχων ²), εἰ ἔδει μὴ κατάγειν
 τὸν εὔτοῦς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν πιομένους. ὡς μάταιοι,
 ἑστέας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὄροισι διακέκρυται τὰ νεκρῶν,
 καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι, καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' αὐτμβος ἀνῆρ, ὅς τ' ἔλλαχε ³) Π. IX,
 τύμβου, 519. 20.
 et 368.

Ἐν δὲ ἰῇ ⁴) τιμῇ Ἰρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων ⁵).

Θεοσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡὔκόμοιο.

Πάντες δ' εἰδὼς ὁμῶς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα, P. 521.
 Odys.
 X, 521.

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφαδεῖλόν λειμῶνα. Ib. XI,
 538. et

γερῶμενοι] Ineptam interrogandi notam, post hanc vocem 572.
 vulgo positam, delevi: ineptius etiam post ἅπαξ in compluribus
 vet. Edd. commate interpunctum reperitur. q) ἔπασχε]
 Vulg. ἔπασχον. V. Adn. *) πράγματα ἔχων] Tradit Bcl.,
 in 2954. et 3011. legi πράγματα ἔχων, quae non est diversa lectio:
 Voluitne πράγματα; r) ἔλλαχε] „Sic B. 2. (etiam 3.) et Par.
 ex versus norma: in ceteris ἔλαχε corruptius in V. 2. ὅτ' ἔλα-
 χε.“ Hemst. Correxuit et Jens. supra ad c. 14. s) Ἐν δὲ ἰῇ]
 Ita Barn. et Scyb. ex Hom. pro ἐν δ' ἰῇ. t) κρείων τ' Ἀγα-
 μέμνων] κεῖτ' Ἀγαμέμνονι 3011. pessime depravata.

lissima? ridiculus enim
 o sim, haec tibi si di-
 , qui quotidie deducis
 : tu nimirum optime
 ti, possintne remeare,
 semel terram subierunt.
 ad enimvero tibi, (Mer-
 i), qui satis quod agas
 res negotii, plane risu
 rum accideret, si oport-
 et non deducere solum ad
 eios, sed insuper eos ite-
 p reducere potaturos.
 bdementiam! inanissimi
 tales, qui nescitis, quam
 iniquo finium intervallo

discreta sint mortuorum vi-
 ventiumque negotia, qua-
 lisque rerum sit nostrarum
 ratio; nec, mortuum esse
 simili modo et qui tumulto
 careat, et qui sepulcrum
 fuerit sortitus; uno eodem-
 que honoris esse gradu I-
 rum, regemque Agamemno-
 nem; Thersitae parem The-
 tidis filium, pulchra coma
 conspicuae: omnes namque
 perinde umbrarum sunt in-
 firmas calvarias, nudi ari-
 dique per florentem aspho-
 delo campum.

23 EPM. Ἡράκλεις, ὥς πολὺν τὸν Ὅμηρον *ἔπαινον* ἀλλ' ἐπέπερ ἀνέμνησάς με ^a), θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ *λέως* τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖ τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαιπται ἐν τῷ *Ροιτείῳ*.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἐρμῇ, οἱ τάφοι. τὰς π ^a) τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι ^a), ἃς κάτω ἀκούσας τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκην καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνηται διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκ ^b) μὴδὲ ^b) διαψύξαι τὸ σκαφίδιον.

p. 522. EPM. Ἡ Νίνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, οὐδὲν ^c) ἔχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴποις ^d) ὅπου ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μ

u) με] omissum in 3011. et sequitur ἐθέλω. x) ἐκεῖνο] adjungunt tres codd. Pariss. Pro μὲν autem in B. 1. et 3 legitur scriptum errore aliquo, ex compendio, opinor, scilicet turae, quod male ceperat librarius, nato. y) *Ροιτεῖον*, *Ρητεῖον* F. vitiose. *Hemst.* 2) δὲ] cum *Schm.* e cod. 3 recepi. a) ἡ δὲ δεῖξόν μοι] δεῖξόν μοι ἤδη tres Mss. riss. quem verborum ordinem equidem non adeo suaviter vulgato habebam, ut is mihi aequae ac *Belino* et *Schmie* prae illo eligendus videretur. b) μὴδὲ νεωλκ. μὴ μήτε — μήτε conj. *Belin.* Temere factum. Alterum μὴδὲ ne quidem s. etiam non, alterum neque s. et non. Similiter mon. c. 8. οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. In bus Pariss. μὴ νεωλκ. μὴδὲ etc. c) οὐδὲν] οὐδὲ 3011. e 3. a Gorl. absunt καὶ et innox ἔτι. d) εἴποις] Ita cum *Schm.*

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adjacens? Sigeum est illud Troïcum; e regione autem situs est Ajax in Rhoeteo.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sarda-

napali, Babylonem, Mercenas, Cleonas, ipsamque Ilion: multos equidem inter memini me trajecisse, ac ut decem integris annis in subducere, neque veni exponere licuerit scapha

Merc. Ninus jam, Portor, interiiit, neque ullum vestigium amplius est ejus reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Et ecce tibi Babylonem, turribus ornatam, quae magno mercatorum ambitu est cincta: i-

ῥιζολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη^a), ὥςπερ p. 522.
 Δίτος. Μυκῆνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαι σοί
 ἡ μάστις τὸ Ἰλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον
 τιθεὶν ἐκ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάσαι μὲν
 ἐν εἰδαίμονες, νῦν δὲ τεθνῶσι^f) καὶ αὐταί. ἀποθνήσκουσι
 ἡ πόλις, ἡ πόρις, καὶ πόλεις, ὥςπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ πα-
 ραδοξότερον^g), καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν^h) οὐδὲ p. 523.
 τὰς ἐν Ἀργεὶ ἐτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων,
 ἡ ἰρή, καὶ εὐφράγνυιαⁱ) καὶ εὐκτίμεναι Κλεωνά. Ἀλλὰ 24
 ἀπὸ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τί-
 νων ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργείους ὄρεῖς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους,

rescripsi pro vulg. εἰπὴς secundum tres Pariss., quibus acce-
 dit etiam Gorl. In illis etiam τότε scriptum, ut in plurimis
 Edd. τότε, utrumque falso. e) ζητηθησομένη] ζητηθη-
 μένη B. 1. 3. mendose. f) τεθνῶσι] Ita Matth. e Schol. et
 1428. 2954. Vulg. τεθνήκασιν. g) παραδοξότερον] παρα-
 δοξότερον 1428. 2954. h) γοῦν] Ita correxi non solum ob
 ingratissimum verborum vulgatorum Ἰνάχου οὖν hiatus,
 sed maxime ideo, quod sensus repudiat conclusivam, requi-
 rit limitativam particulam. Deinceps τὰς ἐν Ἀργεὶ a recentioribus
 scriptum pro veteri τὰς ἐν Ἀργεὶ e certissima emendatione T. Fabri,
 quam Anna ejus filia tradit ad Callimach. Hymn. in Del. v. 74.
 i) Ἰλιος ἰρή, καὶ εὐφράγνυια] Ita 2954. 3011. Schm.
 Nec non Gorl. habet ἰρή καὶ εὐφράγνυια, omisso tamen nomi-
 ne Ἰλίου. vulgo legebatur Ἰλιον ἰρήν καὶ εὐφράγνυιαν. Solanus
 conjecerat εὐφράγνυια Μυκῆνη, frustra, quod ad hoc nomen
 attinet.

a quoque non diu post
 eretur, haud secus ac
 us. Mycenae Cleonas-
 pudet me monstrare ti-
 maxime vero Ilion: offe-
 is enim, sat scio, Ho-
 rum ad Orcum reversus
 magniloquentiam carmi-
 n: attamen olim erant
 ces; nunc vero totae
 ut mortuae: moriuntur
 im. (Portitor,) quemad-
 dum homines, sic et ur-
 ; quodque mirabilis,

fluvii integri: certe Inachi
 ne alveus quidem Argis am-
 plius superest.

Char. Papae, quae lau-
 des, Homere! qui nomi-
 num splendor! Ilion sacra,
 latisque viis insignis; Cleo-
 nae nitide conditae. Sed,
 quod sine sermonis insti-
 tuti fraude fiat, quinam isti
 sunt belligerantes, aut cu-
 jus rei causa sese invicem
 obtruncant?

Merc. Argivos cernis,

P. 523. καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἔκεινον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπὶ
φροντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι ^k).

P. 524. ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἐρμῇ, ὁ πόλεμος;
ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. Ὡς τῆς ἀνολίας, οἷγε οὐκ ἴσασις, ὅτι, καὶ νῦν
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγας αὐτῶν
διαῖον λάβοιεν ^l) τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ ^m) πρὸς
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάρθρων τῶν
παιον ἀνασπᾶσαντες ⁿ) τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται ^o). ἡμεῖς δὲ καταβῆ-
ῃδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐτίς τὰ ὄρη, ἀπα-
τώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθ' ἃ ^p) ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ
μειον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς ^q) νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὐγε ἐποίησας, ὦ Ἐρμῇ· εὐεργέτης ἐς αὐτόν.

k) αἵματι] Ita L. et 3011. Olim ὀνόματι. Pro αὐτοῦ n
Reitz. αὐτοῦ. idem et Belino videbatur, et scripserunt
Seybold. et Schm. At tuitus sum genuinam vocem: c. 20.,
intacta manserunt ἀπάγοι ξὺν αὐτῷ. Verte: „sine
sine sanguine.“ l) λάβοιεν] λάβη 3011. m) τὸ δὲ
δὲ B. 3. n) ἀνασπᾶσαντες] ἀναστήσαντες 1428.
o) ἔσται] ἔστω 3011. p) καθ' ἃ] Ita 2954. rei conve-
ter. nec non interpretationi Latinae Hemst. Vulgatum
minus conveniebat, iudice etiam Belino. q) μετ' ὀλίγον
καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον 3011. r) ἐς αὐτόν
2954. 3011. Schm. εἰς αὐτόν Gorl. Vulg. Praepositio male ou-

Charon, et Lacedaemonios, illumque semianimem impe-
ratorem Othryaden, qui in-
scribit tropaeum suo san-
guine.

Char. Pro qua re, Mer-
curi, bellum inter eos est
ortum?

Merc. Pro illo ipso cam-
po, in quo pugna conseritur.

Char. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant, se,
licet vel totam Peloponne-
sum eorum quisque posse-
derit, vix tamen unius pe-
dis spatium ab Aeaco accep-

turos esse: campum au-
tem illum alii atque alii us-
que possident, ac saepe fundit
illud tropaeum eruent atque

Merc. Haec quidem
fient: nos vero, ubi jam
descenderimus, suisque
sceleribus sedibus reposuerim
discedamus, ego ad ea
agenda, quorum gratia
ingressus sum, tu ad
bulam tuam: neque diu
cum adventabo tibi mori-
deducens.

Char. Bene de me m-
tus es, Mercuri: ego s-

πρὸς τὴν ὠνάμην *) δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας. . . . p. 524.
 ἵσθι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! (βασιλεῖς,
 ἄνθρωποι γυναι, ἑκατόμβαι, μάχαι ')). Χάρωνος δέ, οὐ-
 λῆς *) λόγος.

*) ὠνάμην] ὠνησάμην 3011. minus bene. t) βασιλεῖς, —
 μάχαι] Has quinque voces, *Hemsterhusii* iudicium et *Wie-*
landi exemplum securus, et ego cum *Schmiedero* improbita-
 tis nota insignivi. *Solanus* pro ἑκατόμβαι volnerat τύμβοι. u)
 ἐνδεῖς] σὶ δὲ εἰς 2954 3011. quod *Belinus* praeferit, injuria.
 Cl. Pugil. c. 28.

(in aeternum) non vul- At qualia sunt hominum in-
 nis beneficii auctorem in faustorum negotia! (reges,
 bulas te meas referam; lateres aurei, hecatombae,
 and enim mediocris per te proelia:) Charontis vero
 ctus ex isthac peregrina- nulla habetur ratio.
 one ad me redundavit.....

ἔπειτα, καὶ ἃ γινώσκουσι ^{c)} περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα ^{d)}, p. 525.
 ἰς οὗτω κατηφῆς ἔστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσει-
 πτήν ἐβέλτεριαν ^{e)} ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε,
 ἦα, πρότερον τοῦ γελαῖν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐ-
 φρεῖ αὐτοῦς χορῇ καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθροῦς, καὶ
 κατεύμενος, οἳ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον
 καλεῖσθαι, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεῖς, καὶ κολακηνόμε-
 νοι εἶναι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελοῦμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά
 ἔστι, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσοῦ- p. 526.
 τοι φόνους, καὶ τὴν Μιλεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔρ-
^{e)} φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, ὅτι μὴ παρ-
 ἔσθῃ πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· οὕτως ἄρα βαθέως
 πῶτο αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων ^{g)} διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ^{h)}
 εἶναι αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν ⁱ⁾

c) γινώσκουσι] γινώσκουσι 2954. 3011. d) οὐκ οἶδα]
 οὐκ οἶδ' 3011. e) ἀβέλτεριαν] Ita corrigere placuit vul-
 gatam formam ἀβέλτεριαν, utpote origini suae et naturae ad-
 versantem. Sic et Charon. c. 11. Anonymus Grammaticus in
 Bekker. Anecd. T. I. p. 198. 22. ἀβέλτερος· ἀνόητος, μωρός,
 ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. f) ἔργα] deest in 3011. et Gori.
 g) ἱερείων] ἱερῶν P. marg. A. 1. W. Deinceps διαμαρτία καὶ
 διαφορά 3011. et διαφορά loco vocis διαμαρτία 2954. Unum
 certe superfluum est et alienae manus: alterum autem unde
 venerit, dubius haereo. h) δοκῶ] „δοκεῖ priores Edd. al-
 terum (δοκῶ) et orationis structura poscit, et praestant G.
 P. L.“ Reitz. i) ἐν] εἰς 2954. ἐς conj. Duker. ad Thuc. p. 242.
 Abresch. Dilucc. Thuc. p. 417. et Jens. ad h. l.

etunt, quae optant, quae
 illis sentiunt; nescio an
 demissus quisquam aut
 istis sit, quin rideat, si
 idem eorum, quae fiunt,
 conspiciere stoliditatem pos-
 sit. Verum ante aliquanto
 nam rideat, cum animo
 exquiret, piosne prae-
 icare illos fas sit, an con-
 ea hostes Deorum, et
 id ipsum infelices; qui
 humilem, illiberalem
 deo divinam naturam opi-
 nantur, ut hominibus indi-

geat, ut gaudeat adulanti-
 bus, negligi se indignetur.
 Etenim Aetolicos illos ca-
 sus, et calamitates Calydo-
 niorum, et tot caedes, et
 illam Meleagri tabem, uni-
 versa haec opera ajunt esse
 Dianae, aegre ferentis, ad
 sacrificium se non adhibi-
 tam (ab Oeneo). Tam pro-
 funde in animum illius de-
 scendit, quod sacrificiali-
 bus epulis excidit! Ac vi-
 deor mihi illam videre in
 coelo solam tunc relictam,

P. 526. Οὐνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιούσαν, καὶ σχετλιάζουσαν

2 οἷας ἐφορτῆς ἀπολειφθήσεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ τ

P. 527. εὐδαίμονας εἴποι τις ἄν, εἴγε ἀπομνημονεύοι^k) τὴν χα

αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν [ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] π

αὐτὸν ἐπεδείξαντο^l), δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. οὕτως οὐδὲν,

ἔοικεν, ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν^m). ἀλλὰ παλωῦσι τ

ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲ

υγιάειν, εἰ τύχοι^o), βοῦδλου τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρ

P. 528. τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ' Ἰλίου

Πύλον, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐξ' Ἴλιον διαπλευσ

παρθένου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη^p) τὸ μὴ ἀλῶναι τ

τὴν πόλιν^q) ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα,

k) ἀπομνημονεύοι] ἀπομνημονεύει L. l) ἐπεδείξαντο
ἐποίησαντο 2954. 3011. ubi et ἦν ante πρὸς αὐτὸν collocatu
sicut in Gorl. unde Schmiedero verba ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή
ποιήσεως spuria visa. Vid. Adnot. m) ὧν ποιοῦσιν] c
sunt in 2954. et 3011. uncinisque propte ea inclusit Schm.
juria. n) τὸ μὲν] „In cunctis Edd. fuit τὸν μὲν, et dein
τὸν δέ· quae vel sine libri ullius auctoritate mutari deb
bant.“ Solan. Secuti Reitz. et Schm. o) εἰ τύχοι] εἰ τύ
3011. vitiose. p) ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] „Insulsa prioru
Edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη· verissimam impertiant.
S. R. P. L. J. A. 1. W. in qua tamen omittitur γὰρ.“ Reitz.
A. 2. itidem ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, et in meo exemplari B. 1. a
tigua manus idem adscripsit margini. q) τότε τὴν πό

reliquis Diis ad Oeneum
profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali,
quam pingui, sacro sibi ca-
rendum sit. Ab altera par-
te Aethiopes, beatos ac ter
felices aliquis dixerit, si
gratiam iis habeat Jupiter,
quam (in ipso Homeri poë-
seos principio) ab illo in-
ierunt, duodecim deinceps
dierum epulis illam exci-
pientes, idque, cum reli-
quos etiam Deos, tanquam
umbras secum adduceret.
Adeo eorum, quae faciunt,

absque mercede, ut videtur
faciunt nihil, sed vendunt
bona hominibus, estque v
emat ab illis hic quidem ve
letudinem forte bucula; di
vitias alius bubus quatuor
alius regnum hecatomba
alius ut salvus ab Ilio Py
lum redeat, tauris novem
uti vero ab Aulide ad Ilioi
liceat trajicere, virgine re
gia redimendum est. Noi
(Nam?) Hecuba quidem
ne tum urbs caperetur, bu
bus duodecim, atque peplo
a Minerva redemit. Con

πισ. εικάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρονόου, καὶ στε- p. 528
 πτε, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτά γε¹⁾), 3
 ια, καὶ ὁ²⁾) Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρον,
 ἐπὶ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ³⁾) τοῦ Ἀγα-
 μένου, ὥς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 ὑπολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὄνει-
 δει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλον, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν,
 καὶ ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἀστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά
 ἐκακρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ'
 ἡμῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν
 παγγέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ⁴⁾) τοῦ ναυστάθ-
 με καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε⁵⁾) τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς
 αἰετῶν⁶⁾) ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος
 ἐκλήσθη, βούλομαι καὶ τᾶλλα εἰπεῖν, ἃ γε⁷⁾) περὶ αὐτοῦ οἱ p. 529.

117] τὴν πόλιν τότε 2954. 3011. 1) Ταῦτά γε] Ita 3011.
 et Gorl. In Edd. fuerat ταῦτα δὲ, corruptum ex antecedente
 δὲ. 2) ὁ] restituit Schm. e 3011. vulgo omissum. 3) ἀπῆει
 παρὰ] „Omnes Edd. insederat vitium ἀπεί.“ Reitz. In
 3011., referente Belino, legitur ἀπῆει ἐκ. 4) ὑπὲρ] ἐπὶ
 Gorl. glossema genuinae. 5) κατετόξευσε] κατετόξευσε
 3011. 6) αἰετῶν] Ita 3011. et Schm. pro vulg. αὐτοῖς. 7)
 ἃ γε] Ita L. qua quidem dictionis elegantia vulgo frandave-
 rant auctorem, scribentes ἃ. Modo τᾶλλα in vet. Edd., ut

ficere autem fas est, multa
 etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture adeo, apud
 ipsos esse venalia. Puto,
 etiam Chryses horum gna-
 ris, qui sacerdos esset, et
 rex, et divinarum rerum
 consultus, cum infectis re-
 bus rediret ab Agamemnone,
 expostulat cum Apolline,
 apud quem in foenore col-
 locasset gratiam, et vicem
 reposcit, et tantum non
 conviciatur, dicens, Equi-
 dem, Apollo optime, aedem
 tuam, coronarum honore
 et eum diem carentem, sae-

pe coronavi, totque tibi
 taurorum caprarumque fe-
 mora tuis in altaribus ado-
 levi. Tu vero negligis me
 talia passum, nulloque nu-
 mero habes optime de te
 meritum. Itaque tantum
 oratione illa pudorem ei ob-
 jecit, ut sagittis correptis
 insessoque editiore prope
 navium stationem loco,
 pestilentiae telis ipsos cum
 mulis canibusque Achivos
 configeret. Cum vero se-
 mel in Apollinis incidi men-
 tionem, volo etiam reliqua
 dicere, quae quidem docti

p. 529. σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τοὺς ἔρα
 ἔδυςτύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ῥακίνθου τὸν φόνον, οὐδὲ τῆς
 φνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ^{a)} ἐπὶ
 τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κᾶξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ
 οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς τὴν γῆν ^{b)}, ἀνθρωπίνῃ χρησά
 νος ^{c)} τῇ τύχῃ· ὅτε δὴ ^{d)} καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θειταλίᾳ π
 Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι· παρὰ τοῦτῳ
 γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύ
 τες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ
 ἐντελῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ πρ
 ῶφλεν ^{e)} αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, φασί, δραχμὰς Τρωϊκ
 5 Ἡ γὰρ ^{f)} οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ ^{h)} τ
 θεῶν, καὶ πολὺν τούτων ἰερώτερα ⁱ⁾, περὶ τε Ἡφαίστου, τ
 Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τ

solet. a) καὶ καταδικασθεὶς] καταγνωσθεὶς, omissio x
 3011. b) ἐς τὴν γῆν] Articulum vulgo omissum interje
 mus cum Schm. e Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Gorl. a
 cessit. c) χρησάμενος] Hanc Gesn. conjecturam pro vul
 γησάμενος confirmavit Gorl. d) ὅτε δὴ] Vulg. ὅτε δὲ, p
 quo Gesn. maluit ὅτι δὲ, quod responderet praecedenti αὐ
 ὅτι καὶ etc. Genuinum ὅτε δὴ debemus Codd. 3011. et Gor
 receptum jam a Schm. et probatum etiam Jo. Seagern in Cla
 sical Journal N. XVII. a. 1814. p. 160. e) οὐδὲ] οὐδὲν 301
 f) πρὸς ὥφλεν] προσώφειλεν 2954. 3011. Gorl. Schm. a
 vid. Adnot. g) Ἡ γὰρ] „Ἡ γὰρ Fl. ut in his particulis sa
 pe solet.“ Reitz. h) περὶ] παρὰ 3011. i) ἰερώτερα
 μαρώτερα conj. Jacobs. Vid. Adnot.

de illo homines commemo
 rant, non quam invenustus
 amator fuerit, nec Hyacin
 thi caedem, neque ut Daph
 ne adspersa illum fuerit;
 sed quod iudicio damnatus
 ob Cyclopes interfectos, te
 starumque suffragio de coe
 lo in terram eiectus est, hu
 mana conditione atque sor
 te usus. Tum vero etiam
 servili ministerio, in Thes
 salia apud Admetum, et a
 pud Laomedontem in Phry
 gia, functus est: apud hunc

quidem non ipse solus, se
 cum Neptuno, lateribus du
 cendis ambo, et muris stru
 endis operam locantes ob
 inopiam, et ne integran
 quidem a Phryge mercedem
 auferentes, qui de ea debe
 ret illis, ajunt, triginta
 amplius drachmas Troicas
 Numquid enim talia nor
 magnifice narrant de Diu
 poëtae, et multum hiscedi
 viniora, de Vulcano, et
 Prometheo, et Saturno et
 Rhea, totaque paene Jovis

τῷ Διὸς οἰκίᾳ; καὶ ταῦτα, παρακαλέσαντες τὰς Μούσας p. 529.
 ἀποδοῖς ^{k)} ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἐνθιοι γενόμενοι,
 ἐς τὸ εἶδος, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέ-
 με τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ ^{l)}, καὶ
 ἐκ τῶν κατήσθιεν ^{m)}, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον p. 530.
 ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς ἀντεγράφη, καθάπερ ὁ Τήλε-
 φος ὑπ' ἑλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς
 Πηνελόπείης ⁿ⁾ εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτήριον
 περβαίων, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλ-
 λας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν ^{o)} τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περ-
 σῶν τοῦτο ^{p)} καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς
 ἐρωδίσια πεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν,
 ὧς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ
 οὐ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνό-
 μενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἶετος, καὶ ὅλως,

^{k)} *ἐν ἀρχῇ* ^{l)} *ἐν αὐτῷ* ^{m)} *κατήσθιεν* ⁿ⁾ *ὑπὸ τῆς κυνός* ^{o)} *τῆς Ἥρας* ^{p)} *τοῦτο*
 2954. 3011. Gorl. nec hoc male;
 quamquam causa non est, cur mutetur vulgata. In Gorl.
 deinde legitur ἐν τῇ ἀρχῇ. 1) ἐν αὐτῷ] ἐπ' αὐτῷ conj. So-
 lan. 2) κατήσθιεν] ἡσθιεν 3011. n) ὑπὸ τῆς κυνός]
 2954. probatum Belino et admissum a Schim. non
 optimo jure: vim enim suam habet Articulus: ab illa haud
 ignota cane. o) τῆς Ἥρας] desunt in Gorl. p) τοῦτο]
 abest ab eodem.

amilia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio ver-
 tum Musis cantus adjutri-
 bus, quarum adflatu Deo,
 videtur, pleni canunt,
 Saturnus exsecto statim
 oelo patre in illo impera-
 rit, suosque natos devo-
 verit, ut Argivus Thye-
 es; ut deinde Jupiter,
 mo subicientis lapidem
 haec, in Creta expositus
 a capra nutritus sit,
 remadmodum nempe Te-
 phus a cerva, et a cane
 tra ille Cyrus superior:
 deinde expulso patre,

et in carcerem conjecto,
 imperium ipse tenuerit; ut
 uxores duxerit ille quidem
 complures alias, ultimam
 vero Junonem germanam
 suam, ex Persarum hoc
 quidem Assyriorumque le-
 gibus: amator vero maxi-
 mus sit, et effusus solutus-
 que in Venerem, facile coe-
 lum liberis ut compleverit;
 quorum alios ex sui fasti-
 gii matribus, alios vero no-
 thos atque hybridas ex mor-
 tali ac terrestri genere crea-
 verit, cum nunc aurum ge-
 nerosus ille, nunc taurus

p. 530. ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην ^{α)} δὲ τὴν Ἀθηνᾶν
 σεν· ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέ-
 συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φάσιν ἐκ τῆς μ-

p. 531. ἔτι καομένης ^{β)}), ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυσσε

6 τα ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης. "Ομοια δὲ τούτοις καὶ
 τῆς Ἥρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας,
 νέμιον αὐτὴν ^{γ)} παιδα γεννήσαι τὸν Ἥφαιστον, οὐ μάλα
 τυχῇ τοῦτον, ἀλλὰ βάνανυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην
 καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν ^{δ)}) βιοῦντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλ-
 οῖα δὴ ^{ε)}) καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χῳλευθε-
 γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὅποτε ἐξῆφιθη ^{ς)}) ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐ-
 φρανοῦ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμε-
 αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει κἄν ^{ζ)}) ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος,

q) ^{μόνην}] ^{μόνος} conj. *Belin.* ineptam cogitans oppositio-
 nec reputans huc referri tanquam opposita, quae sequuntur
 τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον etc. r) ^{καομένης}] „καιομένης”
 Par. A. illud ἀτεχνώτερον vett. Edd. probant: i saepe subse-
 solet, nec raro praetermitti: “*Reitz.* Vid. ad Diall. M.
 IV, 2. Varr. Lectt. s) ^{αὐτὴν}] αὐτῇ 2954. 3011. unde
 nus vult αὐτῇ, perperam. t) ^{πυρίτην}] „πυρητόν” G
 πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν J. V. 2. A. 1
 Reliquae Edd. Fl. sequuntur. “ Utraque Ald. ^{πυρίτην}.
 Jon. Conf. c. 8. ubi βάνανυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην,
 lectionis varietate. u) ^{τὸ πᾶν}] ^{τοπᾶν} A. 1. 2. Infra tan-
 c. 8. τὸ πᾶν separatim in utraque. x) ^{δὴ}] abest a Gorl.
 ἐξῆφιθη] „ἐξῆφιθη” solae B. 2. et Par. quae contra ceterarum
 consensum non valent. “ Etiam B. 1. ἐξῆφιθη, sed fru-
 z) ^{κἄν ἐτεθνήκει}] Sic e 2954. 3011. quod *Belino* quo

aut olor, aut aquila fieret,
 et omnino ipso Proteo mu-
 tabilior; solam autem ex
 suo ipse capite Minervam
 ut genuerit, intra ipsum
 plane cerebrum conceptam;
 Bacchum enim, ajunt, in-
 formem adhuc ex matre cum
 maxime conflagrante erep-
 tum, in suo ipse femore
 defodit, ac deinde instante
 partus dolore exsecuit. Si-
 milia vero hisce etiam de
 Junone canunt, sine viri
 consuetudine eam peperisse

filium Vulcanum, quasi
 ra conceptum, non nisi
 illum beatum, sed sordidi-
 opificem, fabrum aerarii
 igne adustum, in fumo
 ventem semper favilla
 pletum, qui camino ads-
 tota vita; et ne recte qu-
 dem pedibus valentem, cla-
 dum nempe ex casu, et
 de coelo projectus a Jo-
 esset: et nisi (bonum fu-
 tum!) Lemnii, cum i
 praeceps ferretur, illum e-
 cepissent, perierat nol

ὁ Ἀστύναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν p. 531.
 πρώτον μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεά τις οὐκ οἶδεν, οἷα ἔπαθε,
 καὶ καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὐ^a) καὶ
 εἰς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ
 πύργου, καὶ τὸν αἰτὺν^b) αἰτῶ παρακαταστήσας τὸ ἥπαρ
 κέρει κολάφοντα. Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. P. 532.7
 ἴσα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχημο-
 νίαι, καὶ δεινὰ ποιῶ^c), γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ
 φέρον μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα,
 καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα^d)· καὶ ταῦτα, μηκέτι
 φέρον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ
 Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυ-
 μίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Φέρε δὲ ἦδη 8
 ἔσαν ἀφέμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν,

praecipuit. Vulg. ἐπιθνήκει ἄν. a) αὐ] abest a 2954. pro-
 bante Belin. praetermisit etiam Schm. injuria. Αὐ καὶ cum
 vi quasi per pleonasmum, quem Weiskius in libro singulari
 de Pleonasmis. p. 142. praetermittere non debebat, dictum,
 ut Lat. nec non, praeterea etiam: quippe indicatur similitudo
 hujus fati cum Vulcani modo narrato. Xenoph. Cyrop. III,
 3, 22. ἐπεὶ αὐ καὶ (praeter Deos supra commemoratos etiam)
 ἦν ἰλάσκετο χοαῖς etc. b) αἰτὺν] αἰτὺν 3011. Gorl. Schm.
 supra tamen §. 5. αἰτὺς, ut vulgo. Cf. Lysall. Deor. I, 1.
 Μοχ ἀποκαταστήσας 2954. προσκαταστήσας Gorl. c) ποιεῖ]
 ποιεῖ P. d) φέρουσα] περιφέρουσα 2954. Belin. Schm.
 glossesma vulgatae.

Vulcanus, ut ille praecipi-
 us de turri Astyanax.
 tanquam Vulcani ista to-
 tabilia: Prometheo vero,
 is ignorat, quae accide-
 et ea caussa, quod supra
 dum homines complecte-
 ur? abductum enim in
 ythiam Jupiter Caucaso
 mti tanquam cruci affi-
 t, aquila adposita, quae
 ut viri quotidie rostro
 ederet. Hic poenas igi-
 t persolvit. Rheam vero
 me enim ista quoque di-
 da sunt) quis neget in-
 lacian. Vol. III.

decore se gerere, et indigna
 facere, quae aures licet, et
 effoeia, et tot Deorum ma-
 ter, puerorum adhuc amo-
 ribus ac zelotypia ardeat,
 atque Attin suum, juncta
 leonibus rheda tollat, eum-
 que talem, qui jam nec uti-
 lis illi esse possit? Quae
 cum ita sint, quis jam ve-
 neri succenseat ob adulteria,
 aut Lunae de media saepe
 via ad suum descendenti
 Endymionem? Age vero jam
 his relictis sermonibus in
 ipsum adscendamus coelum,

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, —

P. 533.9

Il. IV, v.

1.

καὶ γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκοποῦσιν
τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἰποθεν
ὅσα πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν,

— — ἐλίσσομένην περὶ καπνῶ.

Iliad. I.

v. 317.

γ) μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπιχεχνηότες τῷ
πῶ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὡς-
αἰμῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὡς 1), νέκταρ καὶ ἀμβροσία τὸ
πῶ. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνεισιτῶντο, καὶ συν-
ων αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρι-
1, καὶ λάλοι, ἐκείνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος
τῷ θνητῶν m) γένει καὶ ἀπόρρητος n) ὁ οὐρανός. Τοιοῦ- 10
ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδὰ τού-
1, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ
πῶν o) μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρ-

At venustius longe, quod vulgo editur. k) καὶ εἰς
2953. modo ἐλίσσομένην spiritu leni A. 2. sine spiritu A. 1.
l) οἰκόσιτοι ὡς 1] οἰκοσιτῶσι 2954. Gorr. verbum impro-
bum, a quo abhorreant velim Lexicographi. m) θνητῶν]
δθνητῶν P. neque aliter in Fl. eaque sola. n) ἀπόρρητος]
ἀπόρρητος vel ἀπορος conj. Solan. o) πρῶτον] πρῶτα 2954.
ut supra c. 8.

(deceat enim, puto, vna illa ingressum mag-
e etiam dicere) circa
em et in terram despi-
it, ubique oculos cer-
circumferentes, si qua
ant ignem accensum,
surgentia nidore volu-
a fumi. Et si quis sa-
cet, epulantur omnes
antes fumo, et sangui-
altaribus adfusum, mus-
m instar haurientes;
i vero si coenent, nec-
et ambrosia illorum
epulae. Olim quidem
epulae etiam ad convi-

vium et comessionem il-
lorum adhibebantur, Ixion
puta et Tantalus. Cum ve-
ro tentatores Dearum es-
sent insolentes et loquaces,
ipsi quidem poenas ad hunc
diem luunt, ceterum inac-
cessum fuit ab illo tempo-
re mortalium generi coelum
atque interdictum. Talis
Deorum vita est. Homi-
nes igitur consonantia his
et consequentia circa reli-
giones instituerunt. Pri-
mum nemora sacrarunt, et
montes dedicarunt, et sa-

P. 533. νεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἐκάστῳ Θεῷ
δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν P
φαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος -

P. 534. Ἀθηναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· (μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειό
τῳ ὀνόματι·) τὴν Ἥραν δὲ ὁ Ἀργεῖος *)· καὶ ὁ Μυ
τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρ
γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία
σιν †), ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς α
οὔτον ἡπατήμεθα ‡) χρόνον, οἴομενοι τὸν Δία βρον
καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πα
11 θνιῶς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἐπειτα δὲ ναοὺς ἐ
τες, ἵν' αὐτοῖς §) μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦ
κόνας αὐτῶν ¶) ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πρα

p) αὐτῶν] αὐτῶν B. 1. A. 1. 2. forsan genuina lectio
ὁ δ'] ὁ δ' B. 1. ac deinde ὁ δ' αὖ Κρητες, frequens vi
vet. Edd. r) οἰκειότητα] „οἰκίω Fl.“ s) Ἀρ
„Ἄργος omnes Edd. excepta V. 2. cui opitulantur A
eandem lectionem ostendit ora A. 1. W.“ Sic etiam
riss. Codū. legi videtur: praeterea e 2954. cum Schm.
mus τὴν Ἥραν δὲ, pro καὶ τὴν Ἥραν. t) λέγου
2954. recepit Schm. pro vulg. λέγουσι. Receptam form
hibet etiam Ald. utraque. u) ἡπατήμεθα] Sic corr
vulgatum ἡπατώμεθα, priusquam vide. em Gorl. quo
legere. x) αὐτοῖς] „ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί;“ Reitz
nime: vult auctor: Exstruxerunt templa, ne ipsis (qui
struxerunt) Dii essent domicilii scilicet et foci expertes.
pe sua ipsorum caussa id fecerunt homines, ne inho
et impii haberentur in Deos suos. y) αὐτῶν] „αὐ
et marg. A. 1. W.“ Praestat tamen vulgata.

cras esse iusserunt aves, et
suis unicuique plantas Deo
adsignarunt; deinde in gen
tes descriptos colunt, suos
que cives declarant; Del
phus quidem Deliusque A
pollinem: Minervam ve
ro Atheniensis: (testatur
enim ipso suo nomine
Graeco illam conjunctio
nem): Junonem porro
Argivus, et Mygdonius
Rheam, et Venerem Pa
phius: rursum Cretenses non

natum modo apud se
que nutritum modo J
praedicant, sed sepu
quoque illius oster
Nos igitur longo adeo
pore falsi sumus, qu
taverimus, Jovem to
et pluere, et reliqua
perficere: at fugit no
lim (dudum) eum esse
tuum, qui apud Cret
sepultus sit. Deinde
plis excitatis, ne sin
mo, sine foco sibi sint

Ποιεύλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπου *) ἰδόν· p. 555.
 ἐκπιάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἰὲ
 Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, καὶ Ποσειδῶνα
 κροταίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὁμως δ' οὖν οἱ
 μῆντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονται
 ἔν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης μεταλλευθὲν χρυσόν, ἀλλ' αὐ-
 τὸν Κρόνου *) καὶ Πέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετω-
 πῶν, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
 ἀγαγῶντα, εἰ διὰ πέντε ὁλωνέτων θύσει τις αὐτῷ πάρεργον
 ἀρκίων. Θέμενοι δὲ βωμούς, καὶ προδύσεις, καὶ περιδύαν- 12
 τε, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 καὶ δὲ ποιμῆν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ p. 536.
 πατον· ὁ δὲ πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν φιλήσας b) μόνον τὴν
 τοῦ δεξιᾶν. ἀλλ' οἷ γε c) θύοντες (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνει-
) σπεφάνωσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες,

§ ὅπου] ὁμως 2954. 3011. Refert autem *Belinus* ita, quasi
 vulgo legatur ὅπως, hand dubie invitus. a) ἀλλ' αὐτόν
 τὸν Κρόνον] Vulg. ἀλλὰ τὸν Κρ. 2954. ἀλλὰ τὸν τὸν Κρ.
 3011. ἀλλ' αὐτόν τὸν Κρ. quam veram *Belino* visam lectionem
 recte recepit *Schm.*, praesertim quum eandem prae se ferat
Codex Gorl. b) φιλήσας] σείσας 2954. 3011. e κύσας for-
 tassis ortum, quod equidem genuinum putaverim. Vid. de
Saltat. c. 17. Deinde iidem habent ἐαυτοῦ, quod mallet *Belin-*
us. At vid. Adnot. c) ἀλλ' οἷ γε] ἄλλοι δὲ *Gorl.* inepte.

pa illis adsimilant. Pra-
 tele aliquo advocato, aut
 tyreto, aut Phidia. At
 nescio ubi viderint Deos:
 guant certe barbatum Jo-
 p., perpetuo adolescen-
 p. Apollinem, Mercurium
 mac lanuginis juvenem,
 eruleo capillo Neptunum,
 glaucis Minervam oculis.
 men qui intrant sedem,
 a jam Indicum sibi ebur
 tentur videre, aut quae-
 am ex Thiaciae metallis
 um; sed Saturni ipsum
 Rheae filium, in terram
 ductum collocatumque a

Phidia, et Pisaeorum deser-
 tis praesidere iussum, ac
 satis habere, si ipsis quin-
 que interjectis annis, per
 Olympiorum occasionem
 obiter aliquis ei sacrificet.
 Positis vero altaribus, et
 edictis, et vasis lustralibus,
 hostias admovent, aratorem
 bovem agricola, opilio o-
 vem, capram caprarius, a-
 lius quidam tus aut libum;
 pauper autem placavit De-
 um adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, (ad
 hos enim redeo), vittatum
 animal, quod quidem diu

- p. 536. εἰ ἐντελὲς εἶη, ἵνα μὴδὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάττωσι, ἄγουνσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ γοερὸν τι μυκώμενον ^d), καὶ, ὥς τὸ εἰκὸς, εὐφημοῦ ἡμίφωνον ^e) ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκ
 13 ἤδεσθαι ταῦθ' ὀρώντας τοὺς θεοὺς; Καὶ τὸ μὲν πρόγ
 φησί, μὴ παριέναι εἴσω τῶν ^f) περιρῶντηρίων, ὅς
 καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δ' ^g) ἱερεὺς αὐτὸς ἑστηκεν
 μένος ^h), καὶ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων
 τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιονυχῶν, καὶ τὸ αἶμα τῶ
 περιχέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δ'
 ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρον αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ
 p. 537. ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱεροπ
 χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡρέμα διασκίδναται
 μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησά
 ταπεινὰς, αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ^k) τῇ Ἀρτέμιδι παρί

d) *μυκώμενον*] *μυκώμενον* 3011. de capris dici solitum
 nus h. l. convenit. e) *ἡμίφωνον*] *suspectum* *Sch*
Reitzio, qui conjicit *εὐφωνον*, ἡδύφωνον, vel ὁμοφ
 Sed vid. Adnot. f) *τῶν*] olim omisum, *Belino* aut
Schmiedero ducere restituiimus e cod. 3011. g) *ὁ δ'*] ὁ δὲ
 h) *ἡμαγμένος*] Ita B. 1. in ceteris *ἡμαγμ.* sine jota s
 i) *ἡρέμα διασκίδναται*] Hoc meliori ordine verba
 inversa, sese excipere jussi cum *Schm.* praeuentibus
 2954. 3011. Gorl., in quo postremo etiam proxime se
 καὶ deest. Omnino verba: καὶ πάσας — ταπεινὰς lab
 videntur. k) *αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους*] Ita ex iisdem t

ante probarunt, si sit inte-
 grum, ne quod *impurum* aut
 parum idoneum mactent,
 admovent altari, et in ocu-
 lis Dei mactant lugubre
 quiddam sonans, quae bo-
 na illius verba interpretari
 licet, et tibias dimidiato jam
 spiritu ad sacrificium infla-
 tas (*et tibiatarum instar dimi-
 diata jam voce sacrificio ac-
 cinctus*). Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident,
 Deos? Et edicti quidem ta-
 bula denuntiat, ne ingredi
 audeat intra vasa lustralia,

si quis manus puras non
 beat. Ceterum sacerdos
 se stat cruentatus, et
 Cyclops ille, secans, et
 ta eximens, et cor pro-
 hens, et sanguinem ac-
 dens altari, et nihil
 pium perficiens: den-
 vero igni accenso imp-
 ipsam cum pelle caprae
 ovem cum sua sibi
 Tum nidor ille sanctus
 ac Deo dignus alta p-
 et in ipsum coelum pa-
 tim diffunditur. At *Sch*
 relictis hostiis omni

θεῶν ποιῶν ἀρέσκει τὴν θεόν¹⁾). Ταῦτα μὲν ἴσως^{m)} μέ- 14
 λ, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ P. 537.
 ἡν. ἣν δ' ἐς τὴνⁿ⁾ Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὤψει
 τὰ σεμνὰ^{o)}), καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριο-
 ῦσκον μὲν τὸν Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον^{p)}
 μῆν, καὶ τὸν Πᾶνα ὄλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κρο-
 ῦσκον ἑτερον^{q)}), καὶ πίθηκον.

Εἰ δ' ἐθέλοις^{r)} καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Hom. II.
 πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προφητῶν VI, 150.
 ῥημένων^{s)}), διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος,

codd. rescripsi cum Schm. Vulgo deest Articulus. 1) τὴν
 θεόν] Vulg. τῇ θεῇ. Accusativum restituiimus, *Belino mo-*
neare, e' dnobus Pariss. Vid. Adnot. ad Hermot. c. 21. m)
 Ταῦτα μὲν ἴσως] Ταῦτα μὲν δὴ ἴσως 2954. 3011. Gorl.
 Schmied. Mili quidem δὴ ex sequentibus τότε δὴ τότε etc.,
 quae varie in iisdem libris leguntur, huc delatum, nec neces-
 sarium ad loci sensum expiendum videbatur. Supra c. 6.
 καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου μέτρια τὸν δὲ Προμηθεῖα etc. n) ἐς
 τὴν] ἐς αὐτὴν τὴν Gorl. significanter: nos tamen recipere
 non sumus ausi. o) τότε δὴ τότε ὤψει πολλὰ τὰ σεμ-
 νὰ] ὤψει δὴ πολλὰ τε καὶ σεμνὰ 2954. 3011. male: *Belinus* ta-
 men hinc scribi vult: τότε δὴ τότε ὤψει πολλὰ τε καὶ σεμνὰ,
 quae et ipsa vulgatis posthabenda. p) βέλτιστον] abest a
 Gorl. q) ἑτερον] abest ab eodem. Utrumque aegre desi-
 deretur. r) ἐθέλοις] *ἐθέλεις* 2954. 3011., quod ut Home-
 ricum praetulit *Belinus*. At etiam alibi, ut in Charone, *Lu-*
cianus ad consilium suum mutavit Homericum. Idem *Belinus*
 ob eandem causam maluit ὄφρα εὖ εἰδῇς. sed rectius *Wol-*
fius *Homeri* verba constituit. s) ἐξηγουμένων] „Ed. Fl.
 scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτε-
 ρων· δὲ φησιν ὁ λόγος etc. ubi ut posteriora recte sunt in se-

humiles putat, ipsos
 mines ad aram Dianae si-
 , eoque facto Deae pla-
 . At ista forte medio-
 t non minus his, quae
 ad Assyrios fiunt, et
 rygas, Lydosque. In
 yptum quidem si vene-
 tum sane, tum videbis
 nifica multa et vere dig-
 coelo: arietina facie Jo-
 , canina praeclarum il-
 Mercurium, et Pana

caprum usque quaque: et
 aliquem eorum Ibin videbis,
 crocodilum alium, et si-
 miam.

*Haec si nosse velis, ut
 sint tibi cognita plane,
 audies sophistas multos, et
 scribas, et raso capite pro-*
*phetas, qui tibi enarrent,
 edicto prius,*

*Valvis arcete profanos!
 (Aures cohibete, profani!)
 qui tibi enarrent, inquam, ut*

p. 537. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι^t),) ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολλῶν

p. 538. καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες

ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολλοὺς

εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυνε τράγον· ὁ δὲ κριὼν ὑπὸ τοῦ

ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι

τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις

15 κεῖται γραφέντα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι

παρ' ἐκείνοις αἱ αἰεταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ

πνέονται^u) περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θύουσιν

p. 539. σὺ μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος αἰγυπτιῶν

θεὸς, ἃν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὸν θάνατον;

μην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν^y) καὶ ψιλὸν^z) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς

τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχη^a) πλόκαμον

πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρόσωπῳ

quentibus Edd. emendata, sic priora dubitatione non vacat
t) βέβηλοι] βεβήλοις Angl. Ita corrigi voluit *Belin*
correctum etiam inveni in Editionis B. i. exemplari
vetere quadam manu. Sed vid. Adnot. u) κόπτο
τύπονται *Gesnerius* videtur maluisse. x) αὐτοῖς] ante
posui e codd. 2954. 3011. *Schm.*, quum vulgo postp
sit. Deinde *ἐάν* praetulit *Schm.* repertum ita in iisdem
ὅστις οὐκ ἀπεξύρῃσεν] ὡς οὐκ ἔστιν ὅστις ἀπεξ
3011. quae *Belinus* nescio, qua de causa, vulgatis
praestare iudicat. Structuram eandem vide sub libe
tium. z) ψιλὸν] ὑψηλὸν P. J. ὑψιλὸν marg. A. 1. W
ψιλὸν ἐπὶ *Jacobs.* conjicit ψιλότητι. Sed vid. Adnot
ἔχη] ἔχει *Schol. Foss.* b) ἐπὶ τῷ προτέρῳ] ἐπὶ τῷ
τέρον 2954. male.

ab hostibus et gigantibus
seditionem metuentes Dii in
Aegyptum venerint, ubi late
re se sperarent ab hostibus,
deinde unus illorum caprum
subierit, arietem prae metu
alius, bestiam quamcunque
alius, aut avem; hancque
ob causam illas formas ho
die quoque servari Diis.
Haec nimirum in penetra
libus templorum reposita
servantur, scripta ante de
cies mille amplius annos.

Ceterum sacrificia etiam
pud illos eadem, nisi
lugent hostiam, et plures
circumstantes modo n
tam, alii vero eam s
unt, contenti jugu
Maximus quidem illi
Deus Apis si mori
quis tanti facit cor
quin tondeat, et nud
capite luctum prae se
si vel purpureum Nisi
rum habeat? Est vero
de grege Deus, prio

κατατιθέμενος, ὡς καὶ πολὺ καλλίων ^{c)}), καὶ σεμνότερος p. 559
 ἐν ἰσχυροῦ βροῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολ-
 ῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐ-
 πότε, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελα-
 σάμενον τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ^{d)}), τοῦ δὲ τὴν ἄγνοιαν ὀδυρου-
 μένου ^{e)}).

c) ὡς καὶ πολὺ καλλίων] Ita 2954. ὡς πολὺ καλλίων Gorl.
 Prius omittebantur ὡς et καί. d) αὐτῶν] ἀνθρώπων conj.
 Bahr. explodenda: αὐτῶν respicit ad τῶν πολλῶν. Ceterum
 in Gorl. vice versa legitur: τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν
 ἄνοιαν ὀδ. discrimini inter has voces ἄγνοια et ἄνοια, de
 quo supra ad Charon. c. 15. egimus, minus convenienter.
 e) ὀδυρομένον] „Revocavi lectionem Ed. Fl. in reli-
 quis est ὀδυρομένον. illud poscunt ἐπιτιμήσοντος et γελασμέ-
 νου.“ Raitz.

fectus, (quippe et) hone-
 stior longe vulgaribus (pri-
 mae) bubus et augustior.
 laec, quae ita fiunt, et a
 ulgo creduntur, reprehensio-
 re opus habere mihi non

videntur, sed vel Heracli-
 to quodam vel Democrito,
 quorum alter amentiam il-
 lorum rideat, ignorantiam
 alter deploret.

P. 540.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ *).

Argum. Variis, quae *Luciani* aetate conditae exstabant, tis philosophicis quid pretii tum vel statutum fuerit, vel quid *Lucianus* statuendum judicaverit, ostendit is per hoc δράμα fingens auctionem a Jove constitui, cujus lege, praecone Merio, vendantur singularum illarum sapientiarum antistites, Pygoras, Diogenes Cynicus, Aristippus, Democritus, Heracl. Socrates Platonius, Epicurus, Chrysippus, Aristoteles, d. que Pyrrho. In quibus aestimandis et judicandis non aequiss quidem libra expectabatur a Satyrico, cuilibet sectarum st infensissimo adversario; et quod modum hic illic excederet, c donandum id erat hujus flagelli licentiae. Sed quod interdum pientissimis et honestissimis viris ea attribuit, quae vel fabi erant vulgi ore propagatae, vel calumniae ab adversariis adfect vel etiam manifesta mendacia, hinc vero non purissimus elu veritatis ac justitiae amor; et ipse Wielandius, alias maximus genii *Luciani* cultor et laudator, non sine indignatione quad censet per hunc libellum *Lucianum* insolentiae et petulantiae s nimium profecto indulsisse.

1 ΖΕΥΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκέυαζε τ τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγαγών το βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὥς εὐπρόσωποι φανοῦντα καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε, κ

a) ΠΡΑΣΙΣ] πράσεις *Thom. Mag.* in Ἀποκρίνυτος, Διατίθ μαι etc. et cod. 3011.

VITARUM AUCTIONIO.

Jup. Tu scamna dispone, ante, ut formosae videat et locum para advenienti- tur, et emtores quam plu bus: tu colloca adductas rimos adliciant. Tu vero ordine vitas: sed exorna Mercuri, praeconium fac

ἡγίαται ^{b)} ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ἀνητὰς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ p. 54a. πλεονέκτητον. ἀποκηρύττομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴ-
 κος, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει ^{c)} τοπαρὰν-p. 54i.
 καὶ τὸ γούριον καταβαλέσθαι, εἰς ^{d)} νέωτα ἐκτίσει, κατα-
 κείσει ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίσσιν ^{e)}. ὥστε χρὴ μὴ διατρέβειν,
 καὶ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΤΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον ^{f)} παραγάγωμεν;

ΖΕΤΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ
 πρὸς τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς ^{g)}, κατὰβηθι, καὶ πάρε-
 σαι τὸν ἀναθεωρεῖσθαι ^{h)} τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΤΣ. Κήρυττε δὴ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς

^{b)} ἐγγυάλει] ἐγγυάλει 3011. Schm. Deinde personas ita dis-
 poni vult Solanus, ut ab Ἀγαθῇ τύχῃ incipiat Mercurii prae-
 conium, et legatur ἀποκηρύττομεν. verba autem πολλοὶ συνί-
 σσιν — πωλῶμεν οὖν tribuantur Jovi. Vid. Adnot. c) ἔχει] Ita Schm. e 3011. pro vulg. ἔχει. In 2954. legitur: εἰ
 δέ τις τοπαρὰντικὰ μὴ ἔχει. d) εἰς] ἐς 3011. Schm. e) συνί-
 σσιν] ξυνίσσιν 2954. Schmied. f) θέλεις πρῶτον] πρῶτον ἐθέλεις 2954. g) ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.
 et sic scribi vult Belinus, et vere eadit Schmiederus. At vid.
 Adnot. h) ἀναθεωρεῖσθαι] Vulg. ἀναθεωρεῖν. Sed re-
 quirebatur Passivum, quod suppeditavit 2954. et probatum
 Belino recepit Schm. Cf. Pro Merc. Cond. c. 1. παρέχειν
 ἑαυτὸν ἔκκεσθαι καὶ φέρεσθαι. Diall. Deor. XVI, 1. παρέχον-
 τες ἑαυτοὺς καταγοητεύεσθαι. Pro αὐτῶν idem 2954. habet

jube, quod bene vertat!
 utores jam adesse ad lapi-
 um [forum]. Praeconio
 item vendemus vitas phi-
 sophas omnis generis, et
 ctarum diversarum. Si
 vis vero praesentem pecu-
 iam numerare non possit,
 dejussore dato, proximo
 ano solvet.

Merc. Multi conveniunt:
 ibil cunctandum est, ne-
 pe illos retinendum.

Jup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum
 producamus?

Jup. Comatum huncce Io-
 nicum: etenim honestus es-
 se videtur.

Merc. Heus tu, Pytha-
 gorice, descende, perspi-
 ciendum te praebe congre-
 gatis.

Jup. Jam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam
 vendo, honestissimam, quis

p. 542. ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἶδεν
τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιβῶναι πάλιν;

ΛΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ ¹⁾ μά-
οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γέ-
τρίαν ²⁾, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΛΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

8 ΛΓΟ. Ποδαπὸς ¹⁾ εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

ΛΓΟ. Ποῦ δὲ ²⁾ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΛΓΟ. Φέρε δὴ, ἦν πρῶμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω ³⁾ μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ.

ΛΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθαρὴν ⁴⁾ πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμε-
καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

σεαυτὸν, nisi *Belinus* erravit scribendo. i) τί δὲ] τί
5011. *Schm.* Ita fere ille codex, et haec inde editio.
Diall. Deor. II, 1. IV, 4. e. c. Et infra sic aliquoties.
γεωμετρίας] Hanc vocem et mox γοητείαν praeterm-
Gorl. 1) Ποδαπὸς] ποταπὸς 2954. et hic, et infra c-
quam formam Atticam vocat *Belinus*, quum tamen *Phry-*
chus damnet, utcumque ibi legatur p. 56. ed. Lobeck. V-
omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* l. e. m) Ποῦ δὲ] Ποῦ
5011. *Schm.* Cf. supra not. i) n) διδάξω] διδάξομαι 50-
*) Καθαρήν] Vulg. καθαράν. Pythagorae suam rest.

emet? Quis supra hominis
conditionem extolli vult,
quis nosse concordiam uni-
versi, et reviviscere?

Emt. Specie videtur haud
illiberali. Quid vero maxi-
me novit?

Merc. Arithmeticam, A-
stronomicam, Praestigias,
Geometriam, Musicam, Im-
posturam. Vatem vides sum-
mum.

Emt. Licetne interrogare
hominem?

Merc. Interroga, qu-
bene eveniat!

Emt. Cujas es?

Pyth. Samius.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto ap-
sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emer-
quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo
nihil, sed in memoriam ti-
revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος p. 542.
ἐνασχέσεως;

ΠΤΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ
πεδίων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παι- p. 543.
τεῖν ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριάς εἶναι βούλομαι. τί δὲ *)
τῇ τῇ σιωπῇ ὁμῶς, καὶ τῇ πενταετίᾳ^p);

ΠΤΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ^q) ἐνασχέσαιο.

ΑΓΟ. Χαρίν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γινόμενον,
ἀπὲρ εἶναι σοφὸν χρή^r).

ΠΤΘ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμεῖν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

4

dialectum. ο) τί δὲ] τί δαὲ 3011. Schmied. p) ὁμῶς καὶ
τῇ πενταετίᾳ] Haec pro glossa (glossemata) habet
Scholdus. At unde tum, et quorsum, vox ὁμῶς; q) Μουσ-
ουργίην καὶ γεωμετρίην] „Ex Coll. G. haec enotavit

Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν] γρ.^α μουσουργίῃ καὶ
γεωμετρίῃ ἐνασχέσαιο. Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi
scriptum fuisse oportet, Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαιο.
Sed potius credo ordinem inversum, et verbis, quae nunc
habentur, adpositum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεω-
μετρίαν ἀσκήσαιο.“ Reitz. Notatur tamen similis lectio Codd.
3011. et Gori. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνασχέσαιο. quae
quum manifesto laedat linguae leges, quoniam ut recte ἀ-
κρίβηται τι, ita prave dicitur ἐνασχεῖσθαι τι (vid. Dornell. ad
Charit. p. 597. Lips. ed.) melius Belinus eam improbasset, et
Schmiederus misisset. r) χρῆ] post κιθαρωδὸν inseruit Schm-
e cod. 2954 quia fastidiosiori Belino offensae fuerat monosyl-
laba vox in fine.

nam, et sordes illius e-
rudo.

Emt. Pone nimirum, me
n purgatum esse; quis
idus reponendi in memo-
riam?

Pyth. Primum quidem
ega quies, et silentium,
quinque integris annis
nil quicquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir,
vesi filium instituis. Ego
idem loquax esse volo,

non statum. Sed tamen,
quid post silentium, quid
post quinquennium fiet?

Pyth. In Musicis exerce-
bere et Geometricis.

Emt. Lepide narras, si
prius fieri citharoedum o-
portet, tum deinde sapien-
tem.

Pyth. Post haec deinde
numerate.

Emt. Novi jam nunc nu-
merare.

p. 543.

ΠΤΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΤΘ. Ὅρᾱς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα ^{u)}, ταῦτα δέκα εἰς
καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον ^{x)} τὰ τέττα
οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.ΠΤΘ. Μετὰ δὲ, ὧ ξεῖνε, εἴσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέ
καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ· καὶ ὅ
έοντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΤΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίη
ἀσχημοσύνη κινέσθαι. καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνῶσαι τὸν θ
p. 544. ἀριθμὸν έοντα, καὶ ἀρμονίην ^{y)}).

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

5 ΠΤΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεα
τόν, ἔνα δοκέοντα, ἄλλον ὀρεόμενον ^{z)} καὶ ἄλλον έοντα εἴσαι

s) τέτταρα] τέσσαρα maluit Belin. tanquam magis Ionien
t) εἰς] ἐστὶ 2954. u) ὄρκον] ὄρκιον 3011. quod ob pr
cedens ὄρκιον praetulit Belinus sine idonea causa. In Go
est ὄρκων. x) καὶ ἀρμονίην] καὶ νόον, καὶ ἀρμ. 29
3011. Bel. Schmied. Vid. Adnot. y) ὀρεόμενον] ὀρεοί
νον 2954. Sequens καὶ abest a 3011. probante Belino. It
quod praecesserat olim καὶ, post δοκέοντα quidem positum

Pyth. Quomodo igitur
numeras?Emt. Unum, duo, tria,
quatuor.Pyth. Vides, quae tu pu
tas quatuor, ea decem sunt,
et trigonum perfectum et
nostrum jusjurandum.Emt. Ita me quaternio,
maximum illud jusjuran
dum, ut non unquam divi
niores nec sacros magis ser
mones audiui.Pyth. Post ea vero, hos
pes, scies de terra, et aëre,
et aqua, et igne, quis mo
tus illorum naturalis sit,qua sint forma, et quomo
do moveantur.Emt. Formam igitur ha
bet ignis, aut aër, aut
qua?Pyth. Et maxime quida
manifestam: alioquin,
qui possent habituque
forma cassa moveri?Ad haec intelliges, Deu
num esse et harmoniam

Emt. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, qua
dicta sunt, etiam ipsum te
qui unus videris, alium o
culis cerni, alium autem
esse cognosces.

ΑΓΟ. Πι φής; ἄλλος εἰμι, καὶ οὐχ' οὗτος, ὅσπερ ²) P. 544.

ἵππος εἰ διαλέγομαι;

ΠΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν
ἑτέροματι ³) ἐφαντάζο· χρόνῳ δὲ αὐτὶς ^b) ἐς ἄλλο με-

ταίται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φής, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον
ἑτέρας πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαί- P. 545.

ῃ, ποῖός τις εἶ;

ΠΘ. Φυγῆτον μὲν οὐδὲ ἐν τι ⁴) σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
ἡγεμάτων.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα; ἢ ⁵) μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΘ. Οὐκ· ἄλλ' ἱεοί ^f) εἰσι, καὶ θαυμάστη αὐτέων ἦ
πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἦν ἀποδύσης

eiendum esse recte vidit *Joh. Seagerus* in *Class. Journ. N.*
IVII. a. 1814. p. 160. Sic demum rotunda oratio, et senten-
tiacleara. 2) ὅσπερ] Restitui veterem hanc lectionem: quam
Ed. Reitz. vulgavit secutaeque oscitantes adoptarunt, ὥσπερ, ni-
hil, nisi mendum typographicum, esse videtur. Recte etiam
Comier. ad *Asin.* p. 228. ὅσπερ legit. a) οὐ νόματι] Sic
Bel. et Schm. e 2954. Vulg. ὀνόματι. b) αὐτὶς] Sic conj.
Solano, pro vulg. αὐθις. sic scriptum etiam in 3011. et hinc in
Schm. Pro ἐς ἄλλο idem codex habet ἐς ἄλλον. c) οὐδὲ ἐν
τι] „Fl. οὐδὲ ἐν, omisso τι, quod non valde requiro. Post
eam Edd. pleraeque οὐδεὶν τι. B. 2. οὐδὲ ἐν τι. quo errore
correcto Par. οὐδὲ ἐν τι.“ Reitz. Ita etiam notatum in mar-
gine A. 2. Schaefer. d) Τίνος εἵνεκα; ἢ] Ita Schmied. e
2954. Prius legebatur: Τίνος εἵνεκα μυσάττη etc. quibus mu-
tatis jam non necesse, ut Pythagorae verba ad *Jensii* con-
jecturam mutantur: Οὐ γὰρ ἄλλ' ἱεοί εἰσι. f) ἄλλ' ἱεοί]
Vulg. ἱεοί. Restitutus Ionismus, jubentibus *Solano* et *Beli-*
ano, qui posterior V. D. etiam ἀλλὰ vult e 3011. Sequentes vo-

Emt. Quid ais? alium de his satis. Quod ad vi-
re esse, non illum ipsum, ctum qualis es?

nunc tecum loquor? *Pyth.* Animalium edo ni-

Pyth. Jam quidem hices: hil: sed reliqua, exceptis
fabis.

fabis vero in alio corpore, *Emt.* Cur? an aversaris
fabas?

sub nomine alio adpare- *Pyth.* Non aversor: sed
as; cum tempore vero rur- sacrae sunt, et mira earum
in aliud corpus et no- natura. Primum quantae
transibis. sunt, genitura sunt. Si cu-

Emt. Hoc dicis, immor- te nudes fabam viridem,
tem me futurum, mutan-
in formas plures? Sed

p. 545. κύαμον ἔτι χλωρόν ^ε) ἔόντα, ὄψαι τοῖσιν ἀνδρητοῖσι
 ρίοισιν ἐμπερέα τὴν φυήν, ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς τὴν
 ναίην ^ι) νυξὶ μεμετρημένησιν, αἶμα ποιήσεις ^κ). τὸ δὲ
 p. 546. Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἅλλο
 δυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις
 σοῦς αὐτῷ ὁ μῆρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτὸς τις εἶναι φα
 ῶςτε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσον τοῦτον ἀποκηρύττει

ΕΡΜ. Δέκα μνῶν.

ΑΓΟ. Ἔγω, τοσούτου λαβών.

ΖΕΤΣ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν

ces vulgo scriptae θαυμαστή et αὐτῶν etiam a Schm. a
 cam normam redactae duce cod. 3011. Omnino Ja
 quoque ad *Achill. Tat.* p. 661. de restituenda dialecto
 cum Solano facit. g) ἔτι χλωρόν] ἐπιχλωρόν 3011.
 quens librariorum error, de quo supra ad *Diall. Deor.*
 2. et ad *Diall. Marr. X*, 1. h) ἀνδρητοῖσι] ἀνδρῶν
 prioribus omnibus. i) ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς
 σελήνα] *Reitz.* ἐψηθέντι δὲ ἣν ἐπαφῆς τὴν σελή
 ad quae notavit haec: „Sola Fl. lectionem integram ser
 in reliquis omnibus: ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἐπαφῆς ἐς τὴν
 Ἐψηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus imm
 hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet.
 linus refert lectionem e 2954. ἐψηθεῖσι (vel potius ἐψηθ
 et e 3011. ἐψηθέντα δὲ, ἣν ἀφῆς ἐς τὴν σελ. quam pos
 rem cum Schm. et Jacobs. ad *Achill. Tat.* p. 661. et no
 optavimus, idque tanto lubentius, quum accesserit C
 Gorl. auctoritas. k) ποιήσεις] ποιήεις 3011. Gorl.
 quum *Belinus* (mire scilicet!) pro Futuro ionico vend
 facilius justo edidit *Schmiederus*.

videbis eam virilibus mem
 bris figura similem; coc
 tam vero si destituas. in
 aura (*si lunae exponas collu
 strandam*) certo numero no
 ctium, sanguinem ellicies.
 Quod vero majus, lex est
 Atheniensibus, fabarum suf
 fragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia di
 xisti, et ut sacris dignum
 est. Sed exue te: nam et
 nudum te videre volo. Her-

cules, aureum illi f
 est! Deus, non mortu
 liquis esse videtur. H
 omnino emendus est. Q
 ti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est:
 ti enim emo.

Jup. Scribe nomen e
 ris et patriam.

Merc. Videtur, Jup
 Italicus esse de his, qu

Ἰτα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ p. 546.
 α, εἰς τριακόσιοι σχεδὸν ἰώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν¹⁾).

ΖΕΤΣ. Ἀπαγέτωσαν^{m)}. ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐγμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; p. 547-7

ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμίας,
 α, καὶ περιῖθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πω-
 α, μόν ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνή-
 ιται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξⁿ⁾ πῶς ἔφη; πωλεῖς^{o)} τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα^{p)} οὐ δέδιας μή σοι δικάσεται ἀνδραποδισ-
 ι, ἢ καὶ προκαλέσεται σε ἐς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶται γὰρ εἶναι
 ιατάσιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, θυπῶντι, καὶ οὕτω
 ιαίμῳ διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ^{q)} ὅ· p. 548.
 ιαίμῳ αὐτὸν ἀποδεικτέον.

1) αὐτόν] αὐτῶν L. κατὰ κοινὸν absunt a Gorl. m) Ἀπα-
 γέτωσαν] „Ita reciescribitur in L. F. B. 2. Par. In ceteris
 sere ἐπαγέτωσαν.“ n) Ὁ κῆρυξ] ὁ κῆρυξ conj. Schm. pror-
 sus repudianda. o) πωλεῖς] σὺ πωλεῖς 2954. non male. p)
 Εἴτα] εἴτ' 2954. q) γε καὶ] ἢ Thom. Mag. in ζωρίς, quod

Crotonem et Tarentum
 illam Graeciam habitant.
 quamquam non unus, sed
 recenti circiter emerunt
 communiter possidendum.

Jup. Ducant. Nos pro-
 namus alium.
 Merc. Visne squalidum
 hum Ponticum?

Jup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tuperam sus-
 tase, exserte humerum,
 eni, circumi hunc conses-
 am. Virilem vitam vendo,
 nam praeclaram et gene-
 sam, vitam liberalem: ec-
 tis emet?

Emt. Quid ais, praeco?
 liberum tu hominem ven-
 dis?
 Merc. Equidem.
 Emt. Et non metuis, ne
 dicam tibi impingat plagii,
 aut in Areopagum te in jus
 vocet?

Merc. Nihil sua referre
 putat, si vendatur. Putat
 enim ubivis (penitus) se es-
 se liberum.

Emt. Quis vero usus esse
 possit hominis squalidi, et
 male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aqua-
 rium facere velimus.

p. 548. *ΕΡΜ.* Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν *) αὐτῆς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων τῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς *) δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκησίαν γέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἣ καὶ νῆ Δία δάκη γε. οὐχ ὅς διῆρται *) τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπὸ τῶν κόνι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

8 *ΑΓΟ.* Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

praetulit Solanus, Seyboldus recte rejecit. r) θυρωρὸν „θυρωρὸν P. L. marg. A. 1. W. quod parne vulgato ram.“ Reitz. Et Seyboldus praefendum censuit. At r) ὄν manifestum est interpretamentum verae lectionis εἶν. Nam ἐπιστῆσαι h. l. non est illud, quod cum A. tivo Praedicati junctum significat praeficere, sed est ad alicui locum, sistere alicubi, hinstellen: tum Infinitivus finem hujus rei indicat, intellecto, si vis, ὥστε, aliquid faciat alter. s) Ποδαπός] ποταπός 2954. u. ubivid. not. in Varr. Lectt. t) διῆρται] Vulg. δ. ubi haec Reitzius: „Ad oram A. 1. W. notatur διῆρται scriptum fuerit pro διῆρται nam διαίρειν et διαίρεσθαι vel ῥόπαλον utrumque probum.“ Belinus tradit in cod. legi διῆρται, et addit ita se legi velle. Quod quum sit, Belinus credo, ut saepe, scribendo lapsus pro διῆρται quod viderat et voluerat, exhibuisse διῆρται. Illud e ut Lucianum, praefendum duxi. Cf. διηρμένος τὴν δα Toxar. c. 55.

Merc. Non hoc solum, sed si januae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: et sane canis ei nomen est.

Emt. Cujas est, aut cuius rei usum et exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metue truculentum

hominis vultum atque stem, ne adlatret me dentem, aut plane mordeat. Nonne vides clavam sustulit, et supilia contraxit, et minax dam ac biliosum obtue-

Merc. Noli timere: est.

Emt. Primum, bonecujas es?

Diog. Omnigena.

ΔΓΟ. Πῶς λέγεις;

P. 548.

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρῃς.

ΔΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΔΓΟ. Τί οὖν ^{u)} οὐχὶ καὶ λεοντῆν ^{x)} ἀμπέχῃ; τὸ μὲν
ἀρ' ἔλλον ἱοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τουτί μοι λεοντῇ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ
ἐπὶ ταῖς ἡδοναῖς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος,
παθεῖν τὸν βίον προαιρούμενος.

ΔΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως! ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε
θέλεις; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ λατρός
τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παύξεως προφήτης P. 549.
βούλομαι.

ΔΓΟ. Ἄγε, ὦ προφήτα, ἣν δὲ πρίωμαι σε, τίνα με 9
τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν
πατῆν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ.
πα δὲ ^{y)}), πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύ-

u) οὐν] εἶναι B. 1. x) λεοντῆν] „λεοντῆν B. 1. (an B. 2.?
in B. 1. enim scriptum λεοντῆν et postea λεοντῇ. *Lehm.*) quo
accerta hoc nomen genus in vetustis libris et Edd. saepe
insignitur.“ *Reitz.* y) μετὰ δὲ] τοῦτο addi vult *Belinus* o

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur et leo-
nam sumis? Nam ad cla-
m quod pertinet, similis
videris.

Diog. At leonina mihi est
stritum hoc palliolum:
ellum autem gero, ut ille,
contra voluptates, non [ta-
m ut ille alieno] jussu,
et mea sponte, qui repur-
te illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum.
et quid maxime scire te

dicamus? aut quam artem
habet?

Diog. Liberator sum ho-
minum, et medicus adfec-
tionum: in universum au-
tem veritatis, et libertatis
in loquendo praeco (*prophe-
ta*) esse volo.

Emt. Age, Praeco, (*Pro-
pheta*) si te emero, qua me
ratione docebis?

Diog. Cum primum te ac-
cepero, et deliciis exutum
cum inopia concludero, pal-
liolo te amiciam: deinde o-
pus facere, et elaborare te
cogam, humi dormientem

p. 549. δοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον ^z).
 δὲ χρήματα, ἣν ἔχης, ἔμοι πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν
 ρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρ.
 καὶ πάντα σοι ^a) λήρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῶαν οἶκον
 λιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθου
 πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται ^b) μεστή, καὶ ὀπισθογράφων
 βλίων· καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ
 γάλου βασιλέως. ἣν ^c) μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τοῦ
 οὐδέν ^d) ἀνιερὸν ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον,
 γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐν
 λάξας.

(2954. et addidit Schm. frustra. Vid. supra c. 4. Diall. Mo
 IX, 2. De Sacriff. c. 8. Anachars. c. 1. 2) *πιμπλάμενον*
ἐπιμπλάμενον 2954. quod placuit *Belino* ut magis *Lucianeu*
 At simplici idem utitur *Noster Nigr.* c. 16. *Schmiederus* scr
 sit *ἐπιμπλ.* non hoc ad fidem Codicis, neque ad nostri scr
 toris exemplum. Vid. infra c. 23. e. a. a) καὶ πάντα σο
 καὶ ταῦτά σοι πάντα 2954. *Belin.* Schm. sine idonea caus
 Non ea solum, quae modo recensuerat, bona intelligit *D*
genes, sed alia quoque omnia, quaecunque hominibus hum
 nis cara esse solent. Haec autem complectitur vox πάν
 b) ἔσται] ἔστω 2954. c) ἣν] *ei* conj. *Belin.* ignorans for
 μαστιγοῖ et στρεβλοῖ Conjunctivos esse, quod eum vel *Sch*
liantes docere poterat. d) τοῦτων οὐδέν] οὐδὲ τοῦ
 2954. probante *Belino*, non tenere.

inter haec, aquam bibentem,
 et obvio primum facillimo-
 que cibo implendum. O-
 pes autem si quas habeas,
 mihi obsecutus in mare ab-
 jicies: tum matrimonium,
 et liberos et patriam negli-
 ges, et nugas putabis om-
 nia: relictaque domo pa-
 terna, aut sepulcrum inha-
 bitabis, aut desertam tur-
 riculam, aut dolium deni-
 que. Ceterum pera tibi lu-
 pinorum plena erit, et li-
 brorum in tergo etiam scri-

ptorum. Ita constitutus
 beatior te magno reg
 [Persarum] putabis. Si vi-
 ro flagris te caedat aliquis
 aut torqueat, nihil horum
 molestum judicabis.

Emt. Quid ais? non de-
 lere flagris licet caesum
 Equidem non testudinis ne-
 que cancri testa circumda-
 tus sum.

Diog. Euripidis illud pa-
 va mutatione deflexum ac
 mulabere.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἥ δὲ γλῶσσα *) ἔσται

ἄγριος.

P. 549.

Parod.

Eurip.

Hippol.

v. 612.

καί μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν. ἱταμόν χρη εἶ- 10
καί θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξίσῃς^{f)}), καὶ P. 550.
καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέπονται σε, καὶ
ἐκείνων ὑπολήφονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται^{g)}), καὶ
ἐκείνης^{h)}) τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. καὶ πρὸς-
τὸν δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέ-
πονⁱ⁾), καὶ ὄλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ,
ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυ-
σον^{k)}) τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπό-
τα^{l)}) τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοι-
νητος εἶναι θέλει, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατά-

*) γλῶσσα] γλῶττα 2954. *Belin. Schm.* f) ἐξίσῃς] *Vulg.*
ἐξίσ. *Genuinam acceptam referimus Codici 2954. Belino*
quoque illam probatam et a *Schm.* editam. g) ἔσται] ἔστω
3011. *Bel. Schm. Gori.* neque hic, neque supra (not. b)) re-
cedere opus erata *vulg.* h) ἀπηχῆς] ἀπηχῆς conj. *Bel. Vid.*
Adnot. i) τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον] πρέπον τοιούτῳ
προσώπῳ 2954. *Schm.* k) ἀπόξυσον] ἀπόξυσον *Coll. G.*
ἀπόξυσον 3011. tradente *Belino*, qui tamen ἀπόξυσον scribere
vultisse videtur, quum etiam ἀπόξυσον scripserit, quasi in
textu sic legeretur. l) πολυανθρωπότατα] Correxī vi-
tium vulgatum πολυανθρωπώτατα. recte scriptum in omnibus
libris *De Mort. Peregr. c. 1. τὴν πολυανθρωποτάτην.* Fre-
quens omnino hoc vitiorum genus in *Luciani* librariis et edi-
toribus. *Mox γελοιώτατα. Diall. Marr. I, 1. fuerat ἀμορφώ-*

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, do-
le lingua sed vacat. Por-
quae maxime adesse tibi
bent, haec sunt. Impro-
oportet esse, et auda-
a, et conviciari (ordine)
tribus regibus pariter et
ivatis: ita enim oculos in
conspiciet, fortemque te
am putabunt. Porro bar-
a vox erit, et absona lo-

quela, et plane cani simi-
lis: vultus contentus ac ri-
gidus, incessus, qui vultum
talem deceat: verbo, fera
omnia et agrestia. Pudor
vero et aequitas et medio-
critas abesto: frontem per-
fricare ne satis habe, sed
abrade penitus. Loca se-
quere celeberrima, et in
his ipsis solus et insociabi-
lis esse postula, neque ami-

P. 550. λυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς σῆς ἀρχῆς ^m). ἐν ᾧψει δὲ πᾶν
 ἃ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρόων ⁿ) ποιεῖ· καὶ τῶν ἀ-
 δισίων αἰροῦ τὰ γελοιότατα ^o)· καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῇ,
 λύποδα ὦμόν, ἢ σηπλίαν φραγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι
 εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

11 AΓΟ. Ἄπαγε. μιὰρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις

P. 551. ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾷστά γε, ὦ οὔτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ
 ελθεῖν ^p). οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λή-
 ἄλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ
 ἦς ^q), ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ
 πεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον ^r) εἶναι, ἦν μόνον
 ἀναλίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς
 μάθης.

AΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐδέομαι σου. ναύτης δ' ἂν ἦ

τατον, in Timon. c. 46. εὐμορφώτατε ante *Jenaium*. m) τῆς ἀρχῆς] Vulg. τῆς ἀρχῆς, pro quibus coniecit *Hel*
ἀρετῆς. Nos cur inseruerimus σῆς, v. in Adn. n) θαρρόων
 In plerisque vett. post θαρρόων comma positum, recte in I
 ante. o) γελοιότατα] Vulg. γελοιώτατα vitiose, ut su
 πολυανθρωπώτατα. Legitimam formam restituimus ex A. 1.
 2. In codd. 2954. et 3011. est γελοιώτερα. *Jacobs*. in *Bibl. d.*
Lit. u. Kunst Sect. I. p. 53. coniecit ἀγελαιότατα cum ingen
 audacia. p) μετελθεῖν] διελθεῖν *Gorl.* inepte. q) καὶ ἰδ
 τῆς γὰρ ἂν ἦς] καὶ ἰδιώτης ἐὰν ἦς 3011. καὶ ἰδιώτης ἦς 29
Schm. Mutatione opus esse non videbatur. r) θαυμάσιον
 θαυμαστόν P. J. V. 2. θαύμαστον marg. A. 1. W. Sic et 29

co admisso neque hospite.
 In hoc enim inest regni il-
 lius tui interitus. In con-
 spectu omnium ea fac ani-
 mose, quae neque solus ali-
 quis temere suscipiat, et
 Venerem exerce maxime ri-
 diculam. Tandem, si e re
 videbitur, crudo Polypo
 aut sepia devorata mortem
 oppete. Hanc tibi propi-
 namus felicitatem.

Emt. Apage, impura nar-
 ras, et ab humanitate ab-
 horrentia.

Diog. Sed, heus tu, fa-

cillima, et quae nullo
 gotio unusquisque obe
 Neque enim opus tibi e
 eruditione, et literis et n
 gis, sed compendiarie i
 tibi ad gloriam via. Lic
 enim idiota fueris, vel co
 do, aut salsamentarius, a
 faber, aut argentarius, nil
 prohibebit admirabilem
 esse, modo impudentia
 daciaque adsint, et conv
 ciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem
 non opus habeo: veru

ἡ κτηνωδία *) ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐθέλῃ σε ἀπο- P. 551.
 οὗτοσι τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ERM. Ἐχε λαβάν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνο-
 μέντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαιπλῶς ὑβρί-
 ζοντες καὶ ἀγορεύοντες κακῶς.

ZETΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
 τῇ, τὸν ἐστεφανωμένον.

ERM. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς †). πολυτελὲς τὸ χρῆμα †),
 πλουσίαν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς ‡), βίος τρισμακά-
 ρτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείττει τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσο- P. 552.
 γάρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ERM. Μὴ ἐνόχλει αὐτόν, ὃ βέλτιστε, μηδ' ἀνάγκρινε·
 οὐ γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὥς
 ἔρξ, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον
 αὐτὸ καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει §) μύ-

*) κτηνωδία] κτηνωδία 3011. probante Belino. †) πρόσεχε
 πᾶς] πᾶς πρόσεχε 2954. †) χρῆμα] σχῆμα id. x) ἡδύς]
 ἡδύς 2954. Bel. Schm. Verum alienae manus vestigium in
 hoc Superlativo agnosco. y) ἀπόζει] ἀναπνέει 2954. ἀποπνέει
 3011. et Gori. quod Bel. et Schm. praetulerunt, quum illud ἀπό-
 ζει glossema haberent genuinae lectionis. Imo contrariam

muta forte, aut olitor, op-
 portune (utilis) has, idque,
 si duobus summum obo-
 liste vendere voluerit.

Merc. Habe tibi homi-
 nem. Gaudemus enim illo
 liberari, qui molestiam no-
 bis facessat, et clamat, et
 in universum omnibus in-
 vult atque maledicat.

Jup. Alium voca, Cyre-
 naeum illum, purpura illum
 indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, adtende
 quisquis es: res pretiosa et
 inopletem emtorem deside-
 ras. Haec vita suavis,

vita ter beata. Ecquis vo-
 luptatis cupidus est? quis
 emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, et dic,
 quae nosti: emam enim te,
 si frugi fueris.

Merc. Noli molestiam ei
 facessere, o bone, nec in-
 terroga: ebrius enim est,
 ita ut ne respondere quidem
 possit, labante, ut vides,
 lingua.

Emt. Et quis bene sanus
 emet corruptum adeo et ne-
 quam mancipium? quot ve-
 ro olet unguenta! ut incer-
 to labantique pede incedit,

p. 552. ρων! ὥς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον! ἄλλο
σύ γε²), ὦ Ἑρμῇ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἂν
τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι^a) δεξιὸς, καὶ συ
ικανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ ἀνλητρίδος ἐπιτήδειος ἑρῶν
ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὅψι
ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως^b), σοφιστῆς ἡδυναθείας· ἐπαι
μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἔδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς
νοῖς, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον
προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασιν χρῆσθαι, π
χόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων το
καὶ πολυχορημάτων· ἐγὼ μὲν γάρ^c) οὐκ ἐπιτήδειος ἵ
ὠνεῖσθαι βίον.

sententiam probat Suidas: Ἀπόζων· ἀποπνέων. et ἀρ
probabile est ab eo esse profectum, qui meminisset s
dicti de eodem Aristippo Diall. Morti. XX, 5. 2) καὶ γ
Vulgo omissum γε restitui cum Schm. e codd. 2954. et
a) συμβιῶναι] συμβιῶναι et mox συμπεῖν 2954. Schm.
καὶ ὅλως] καὶ ὅλος conj. C. G. Jacob in Bibl. Crit. H
P. I. Fasc. I. p. 106. Vid. Adnot. c) ἐγὼ μὲν γάρ
2954. Schm. Vulg. ἐγὼ δέ, minus eleganter, et ad I
consuetudinem. Diall. Deor. I, 1. ἂ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπά
— τί χρῆ λέγειν; Ibid. XII, 1. ἂ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μ
ἵβριζεις, θαυρῶν ποιεῖς. et §. 2. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πό
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ; Diall. Marr. I, 4. Ἡ μὲν
Ἥχ' οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλεν· ἀλλ' ἡσύνετο etc.
ribus non videtur opus esse. Etiam Pisc. 27. eadem p
culae conjunctae offensioni fuerant imperitiæ libran
Vid. ibi Varr. Lectt.

et extra viam fertur! Inter
rim vel tu dic, o Mercuri,
quae sint in illo, et quae
tractet.

Merc. In universum con
viva dexter est, et computa
tioni aptus, et qui comissetur
cum tibicina apud amato
rem herum et luxuriosum.
Ceterum bellariorum co
quendorum sciens, et ob
soniorum peritissimus, et
omnino voluptatis magister.

Institutus Athenis se
tyrannis in Sicilia, quo
gratia floruit. Summa
tem illius instituti, c
temnere omnia, uti or
bus, undique corrogare
luptatem.

Emt. Circumspiciendu
bi erit alius emtor, de
vitibus illis et pecunia
equidem hilarem adeo vi
emere non possum.

ERM. Ἀφρατος ^{d)} ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. P. 552.

ZEIT. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε ^{e)}· μᾶλλον δὲ τῷ ^{P. 555.}

τῷ, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλάοντα ^{f)} 13

ἔτι· ἔτι· ἄμα γὰρ αὐτῷ πεπραῖσθαι βούλομαι ^{g)}).

ERM. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ·
κατατάω πάντων ἀποκηρύττομεν ^{h)}).

ΔΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος! ὁ μὲν οὐ διαλείπει
ἔτι, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πενθῶν ⁱ⁾· δακρύει γὰρ τοπαράπαν.

καί, ὦ ^{k)} οὗτος; τί γελᾷς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρὸς
καί ^{l)} ἰσίων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς.

ΔΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ παρ'
ἡμῶν τίδεις τὰ ἡμέτερα πράγματα;

d) Ἀφρατος] „Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. et V. 2.
quavis typorum vitio aberret in ἄφρατος· accedit ora A. 1.
W. In ceteris Edd. ἄφρατος.“ Ἀφρατος in recentt., ut par
erat. e) παράγαγε] παράγε 2954. ut *Belinus* tradit. f)
κλάοντα] Vulg. κλαίοντα. κλάοντα 2954. 3011. *Bel. Schm.*
Nos eandem et hic legem secuti sumus, quam *Diall. Mortt.*
XVII, in. et *Diall. Marr.* IV, 2. ubi vid. *Varr. Lectt.* g)
βούλομαι] „Edd. βούλεσθον, excepta J. pro qua stant G.
P. et marg. A. 1. W.“ Etiam A. 2. habet βούλομαι. sed 2954.
βούλεται. h) ἀποκηρύττομεν] Olim ἀποκηρύξομαι. Ve-
ram lectionem restitui e 2954. quum et Activa forma opus es-
set (cf. c. 1. et infra c. 14. extr) nec Pluralis numerus alie-
nus a Mercurii persona. Cf. init. c. 15. i) πενθῶν] „Sola
J. πενθῶν, quam tamen, etsi suffragentur G. P. et marg. A.
1. W. secutus non sum.“ Confirmat optimam lectionem cod.
3011. et probat *Schaefer.* ad *Long.* p. 567. Prius legebatur
πενθῶν. k) ὦ] deest in 2954. l) πρὸς ἡγμματα] Ita jam in

Merc. Videtur hic non
indibilis esse, et apud
nos mansurus, Jupiter.

Jap. Transire illum in al-
teram partem jube. Produc-
tum: quin illos duo, ri-
dentem alterum ex Abdera,
ex Epheso alterum plo-
rantem: ambo enim una
ladi volo.

Merc. Descendite in me-
m. Vitas optimas ven-
b, sapientissimos omnium

praedico venales.

Emit. Quantum, Jupiter,
inter se distant! alter ride-
re non desinit; lugere alter
aliquem videtur, ita plorat
perpetuo. Heus tu, quid
hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae
mihi videntur res vestrae
omnes, et vos ipsi.

Emit. Ain tu? Omnes tu
nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

P. 553. ΔΗΜ. Ὡδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν ο
κενεὰ ^m) δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴν, καὶ ἀπειρίην.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
14 ρος. ὦ τῆς ὕβρεως! οὐ πάνση γελῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις ⁿ
βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. ^o) Ἠγέομαι γὰρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρωπῆ
πρήγματα ^q) ὀὔρα, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων
μὴ ἐπικήριον· τῷ δὲ ^r) οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.

P. 554. τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω ^s) χα
ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσας καὶ τὴν
ὄλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν,
κως εἰς ^t) κυκεῶνα πάντα συνειλέγονται, καὶ ἐστὶ τῶντο ^u)

vett. Edd. B. 1. A. 1. 2. nec non in 2954. 3011. Schm. In
teris recentt. πρήγματα. m) κενεὰ] Ionismum vulgati
νὰ loco restitui, praeuntibus 3011. et Schm. n) κλάεις
„κλαίεις F. in ea, quae presse veteres membranas sequit
subscriptum saepe solet ad latus poni.“ Edidit Reitz. κλά
ut ceteri Editores: mihi vox conformanda videbatur ad e
quae alibi placuit, formam, ut supra c. 13. o) ΗΡΑΚ
„Ηράκλεις F. A. 1. (etiam A. 2. Lehm.) quod vitium in
quentibus Edd. facile sublatum.“ p) ἀνθρωπῆα] rec
tum e 2954. et Ed. Schm. pro vulg. ἀνθρώπινα. Eundem
modum quod praecesserat ξεῖνε, ut vulgo scriptum exstat
correxi. cf. c. 4. q) πρήγματα] „πρήγματα F. J. V
Par. Formam Ionicam A. 1. jam admisit. et in plures E
propagavit. Μὴν video notatum in ora libri Wessel. e reg
ne huius versus, credo pro vulgari μῆ.“ r) τῷ δὲ] „τ
δὲ οἶλε. etc. F. quod editae lectioni par est.“ τῷ, δὲ A. 1.
s) τὰ δ' ὑστέρω] τὰ δὲ ἐν ὑστέρω 2954. Bel. Schm. Ad v
ad Anachars. c. 26. χρόνω omissum in B. 1. t) ἀλλά κ
εἰς] Vulg. junctim ἀλλάκως εἰς etc. perperam in 2954. et hi
in Schmied. ἀλλ' ὅκως, sequente ἐς. u) τῶντο] τῶν

Dem. Sic est. Serium e-
nim in iis nihil quicquam:
vana omnia, atomorum im-
petus, imperitia (*infinitas*).

Emt. Enimvero tu vanus
es re vera et imperitus. O
insolentiam! ridere non de-
sines? Tu vero, vir bone,
quid ploras? multo enim
melius credo, te alloqui.

Hcr. Puto enim, Hospes,
res hominum questu et lacri-

mis dignas, neque quicqua
earum non fato obnoxium
hoc sane nomine miserori
las (illos) et desleo, et pra
sentia quidem magna no
arbitror; sed quae in pu
sterum futura sunt, ea de
mum tristia, exustiones le
quor, et universi calamit
tem: haec deploro, et quo
stabile nihil est ac firmum
sed cinno quasi quoda

ἐπιστή· γνώσεις, ἀγνώσι· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω p. 554.
περιχρόντα²⁾), καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστὶ;

ΗΡΑΚ. Παις παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαί³⁾ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὔτος, ἢ γρίφους συντι-
θεῖς⁴⁾· ἀτεχνῶς γὰρ, ὥςπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεται σέ τις⁵⁾ εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κελέομαι⁶⁾ πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν,
ζῶν ὠνεομένοισι⁷⁾), καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.

1954. τῶντὸ *Belin. Schm. Vulg.* τῶντὸ. Deinceps τέρψεις B. 1.
1) περιχρόντα] περιχρόντα 3011. quod *Belinus* malit,
nisi in illo insit lusus verborum. At unice convenit h. l. pro-
prium de ludicra, quam ipse hic proponit *Heraclitus*, philo-
sophia sua vocabulum. Mundus ipsi est lusus, ubi omnia
promiscue et temere sursum deorsum saltantium instar mo-
veantur. O tristissimum ac vere lacrymabile spectaculum!
γ) Τί δαί] Τί δὲ 1954. et mox iterum. 2) συντιθεῖς]
συντιθεῖς J. V. 2. B. 1. 2. recte quidem: sed quia S. accentu
tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς F. et A. 1. hoc
potius habui. In B. 1. inveni συντιθεῖς, nec non in A. 2.
vitiōse illud scriptum pro συντιθεῖς. α) τις] praefermissum
nescio quo casu in *Reitz.* et hinc in *Bip.* et *Seyb.* restituit
Schm. e 2954. et 3011. habuerant jam veteres Edd. A. 1. 2.
B. 1. b) κελέομαι] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. κέλο-
μαι. c) ὠνεομένοισι] ζωνομένοισι 2954.

permixta et confusa ferun-
tur, idemque sunt delecta-
tio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum par-
tum, sursum deorsum eun-
tia (circumsaltantia), et vi-
ces in illo seculi lusu per-
mutantia.

Emt. Quid igitur est se-
culum?

Her. Puer ludens, talos
petans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immorta-
les.

Emt. Aenigmata loqueris,
mi homo, aut griphos nec-
tis. Plane enim, ut *Loxias*
ille *Apollo*, nihil clare di-
cis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus
quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare

P. 555. ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν, ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι ^{d)}).

ΕΡΜ. Ἄπρατοι ^{e)} καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΤΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

15 ΕΡΜ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στοαμύλο

ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ^{f)} κηρύττομεν).

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. ^{g)} Παιδευαστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαι σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐμὴν τῷ παιδί, καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνετὸν καλῶ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστὴς εἰμι, τὴν ψυχὴν

d) οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι] οὐδ' ἔγωγε ὅμως ἔγωγε αὐτὸν ὠνήσομαι 2954. pessime. e) ἄπρατοι „Quae nos ratio paullo ante movit, ut hanc vocem reponeamus, eadem hic valet: contenti sumus solius V. 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἄπρατοι. Et sic Guye etiam hic et supra emendaverat.“ f) ἀποκηρύττομεν ἀποκηρύττω 2954. g) ΣΩΚ.] Platonis nomen per totum cum praefigit 2951. inepte; quamquam Platoniscus est Socrates ille, quem flagellatum it nostri scriptoris licentia. Platonem certe ea, quae statim ab initio de puerorum amore dicuntur, minime cadant. Cff. ea, quae infra in Adno Bourdelotius et Solanus indicarunt, loca.

jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Jup. Praedica alium.

Merc. Vis Atheniensem illum, loquaculum?

Jup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem

praedicamus. Quis enim sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, et doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur regem emam te? Paedagogo enim opus habebam pro puerum quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pueri christi? Neque enim corporum amator ego: animam pu-

καὶ καλήν. ἀμέλει, πᾶν ὑπὸ ταύτων ἱμάτιόν μοι κατακέ- p. 555.
 π¹), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν p. 556.
 π²).

ΑΓΟ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ ¹) παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
 εἰς τῆς τι πολυπραγμονεῖν; καὶ ταῦτα, ἐπ' ²) ἑξουσίας,
 π³) τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω ⁴) γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν
 ἄπ⁵ον οὕτω ταῦτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις ⁶) τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν!

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ
 ᾧ τὸν Ἀνουβιν τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος ⁷)· καὶ τὸν ἐν οὐρά-
 ᾧ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

κατακέωνται] κατακείσονται 2954. Deinceps in eodem
 εἰσάγει, quod *Belinus* ut Atticum praeferendum censuit et
Schneiderus praetulit. Sed vid. c. 22. et *Diall. Morti. X, 13.*
 i) τὸ] τὸν *Gorl.* mendose. k) ἐπ'] *Vulg. ὑπ'.* Elegantio-
 rum lectionem acceptam referimus codici 2954. quem etiam
Schneiderus, monente *Belino*, secutus est. Cf. *Alexandr. c.*
 44. ἐπὶ πολλῶν παρόντων, multis praesentibus. *Diall. Marr.*
 IV, 2. ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν, quum res tam evidentes sint.
 Ergo ἐπ' ἑξουσίας h. l. idem est, quod alibi ἔξον, quum lice-
 ret. l) ὑπὸ] Sic *Schm.* e 2954. pro *vulg. ἐν.* Confusae h. l.
 Praepositiones a librariis vel festinantibus, vel ignorantibus.
 Leniter tango, ἱμάτιον et hic, et supra, de lectorum stragulis
 capiendum esse, quae et ipsae vocabulo vestimenta significan-
 tur *Tercet. Heaut. V, 1, 30.* et alibi passim. m) ὀμνύω]
 ὁμνύει 2954. quam magis Atticam formam judicat *Belinus.*
 Sed Participium ὀμνύων vid. *Timon. c. 25.* n) Ἡράκλεις]
 Ἡράκλεις J. o) τὸν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος] Articulum vulgo
 praetermissum recepi cum *Schm.* e 2954. qui et θεός habet pro
 ὅσος, temere.

nam judico. Noli labo-
 re, si vel sub eadem veste
 stragula) mecum pernocta-
 at, audias dicentes, nul-
 le injuria a me adfectos.

Socr. At ego canem tibi
 juro et platanum, haec ita
 se habere.

Emt. Hercules! quam ab-
 surdi sunt isti Dii!

Ent. Supra fidem sunt,
 me dicis, amatorem ul-
 timum nihil nugarum
 stare, idque ubi plena es-
 set sit facultas sub ea-
 ste (stragula) jacenti.

Socr. Quid ais? Nonne
 canis Deus tibi videtur?
 Anubin non vides quantus
 ille sit in Aegypto? et il-
 lum in coelo Sirium? et
 Cerberum illum apud Infe-
 ros?

P. 556.
17

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνος
τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἔμαντῶ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, καὶ
δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἑμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
δοκεῖ· μηδεμίαν ^{p)} αὐτῶν, μηδεὶνὸς εἶναι μόνου, παρὰ
μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φής; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

P. 557.

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰς
τα^{r)} μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ ^{s)} περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλο-
λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

p) *μηδεμίαν*] Ante hanc vocem vulgo repetebatur *δ* nos cum *Belino* et *Schmiedero* ut importunum eiecimus, euntibus Codd. 2954. et 3011. q) *μοιχείας*] *μοιχείαν* non adeo prave, ut *Belino* visum: οἱ περὶ μοιχείαν νόμος cundum eandem syntaxin dictum foret, quae in proximo cratis responso inest. Quin parum abest, ut et *μοιχείας* Accusativo habeam: unus dehortatur numerus Pluralis minus, opinor, aptius, quam in *Necyom.* c. 3. r) *τὰς αὐτὰς*] ταῦτα 2954. s) *Τί δὲ*] *Τί δα* 3011. *Bel. Schm.*

Emt. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republica utor nova, et meas ipse mihi leges fero.

Emt. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. (Placet,) nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emt. Quid ais? sublatas

abrogatasque de adultulis leges?

Socr. Ita per Jovem, omnem simpliciter circa illa minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris veritate et forma florenti quid statuis?

Socr. Et hi erunt premium fortissimis, qui ante illorum potiantur, (in osculentur) quoties spleudum et audax facinus e-

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδοξίας! τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ P. 557.
κεκλειον;

ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων ¹⁾ παραδείγματα.
ἄγε γὰρ δὴ ὁράς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν
καπν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν
ἡμῶν.

ΑΓΟ. Πού δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ ²⁾. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλ-
μῶν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας ³⁾, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲν
ἡμῶν ⁴⁾. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις
ἄγε' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ;

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσου φῆς ⁵⁾. τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐ-
τὰ καταβαλῶ.

1) τῶν ὄντων] τούτων F. τὸν ὄντων B. 1. 2) Οὐδαμοῦ]
„Consentiunt omnes Edd. praeter Par. in qua οὐδαμῶς: quod
unde sumtum sit, ignoro.“ 3) πάντων ὁρῶ εἰκόνας]
πίσαν ὁρῶ εἰκόνα 2954. 4) ἡμῶν] „Ita legitur in G. P. L.
V. 2. Par. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.“ 5) ὅσου
φῆς;] interrogationis nota haec distincta sunt in B. 1. per-
tine.

Emt. Hem magnificen-
tiam! Sapientiae quod tibi
appet est?

Socr. Formae et exempla
eorum. Quicquid enim vi-
des, terram, terrestria, coe-
lum, mare: horum omnium
imagines quaedam, visum
fugientes, stant extra hoc
universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim
in loco aliquo essent, plane
ibi essent.

Emt. Non video ea, quae
dicis, exempla.

Socr. Neque id mirum.
Caecus enim es mentis qui-
dem oculo. At ego omnium
video imagines, et te quen-
dam alium corporis oculos
fugientem, et me, et pror-
sus duplicia omnia.

Emt. Ergo emendus es,
ita sapiens et visu ita acuto
praeditus. Age videam,
quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis.
Pecuniam vero deinde sol-
vam.

P. 553. EPM. Τί οὖν σοι τοῦνομα ^{a)};

19

ΑΓΟ. Δίῳν ὁ Συρακούσιος ^{b)}.

EPM. Ἀγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον
καλῶ. τίς ὠνεῖται ^{c)} τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος
μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῶ πρόσθεν ἀπ
τομεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέστερος
χάνει. τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεῖα φίλος.

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

EPM. Δύο μναῖ.

ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δέ ^{e)}! ὅπως ἴδω, τίσι
τῶν ἐδεσμάτων;

EPM. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ τὰ μελιτώδη ^{f)}, κα
λιστά γε ^{g)} τὰς ἰσχάδας.

P. 559. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι ^{h)} γὰρ αὐ
τάδης τῶν καρικῶν.

a) Τί οὖν σοι τοῦνομα;] Τί σοῦ τοῦνομα; 2954.
Συρακόσιος] Articulum olim omissum restituit S.
2954. vitium vetustarum Edd. Συράκσιος Solanus cor
c) ὠνεῖται] ὠνήσεται 2954. minus eleganter. Cf. §. 1
d) ἀσεβέστερος] δυσσεβέστερος 2954. εὐσεβέστερος
hoc quidem vitiose. e) τὸ δεῖνα δέ!] Ita interpuncti
ba, monente Jo. Scagero in Classic. Journ. No. XVI. a.
p. 160. et N. XXXVI. a. 1818. p. 318. Olim continua ser
gebantur, tentata tamen a Gesnero et Seyboldo, quorum
voluit: τὸδ' εἰπὲ ὅπως εἶδω, etc. hic: τὸν δεῖνα δέ ὅπω
(εἰπέ μοι) τίσι etc. et sic vere scriptum in B. 1. sed male.
Adnott. f) τὰ μελιτώδη] Ita 3011. Gorl. Schm. V
aberaat Articulus. g) μάλιστά γε] Addiderunt iidem
Particulam γε, in prioribus Edd. omissam. h) ὠνήσομαι

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi et duc,
quod bene vertat! Te jam
Epicureum voco. Quis hunc
emet? Est quidem ridentis
illius discipulus, et ebrii al
terius, quos paullo ante
praeconio vendebamus. U
num autem amplius novit
illis, quatenus magis est
impius. Ceterum suavis est,
et gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

Emt. En tibi illas.
vero fac ut sciam, qu
gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vesc
et mellis saporem habe
bus, maxime ficibus.

Emt. Haec res difficu
tem non habet. Emam
ro massas caricarum.

ZETΣ. Ἄλλον κάλει ¹⁾, τὸν ἐν χρῶ κυρίαν ²⁾ ἐκείνον, ^{P. 559.}
 ἀνδρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς. ²⁰

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν ¹⁾ πολὺ τι πλῆθος αὐ-
 τῶν περιμένειν τῶν περὶ ²⁾ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων· αὐτὴν
 ἔτι πωλῶ, τὸν βίον ³⁾ τὸν τελειότατον. τίς ἅπαντα ⁴⁾
 ἄξιον εἶναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δι-
 καστής, ἄνδρεὺς, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, ^{P. 560.}
 ἡγεμὼν ⁵⁾, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. ⁶⁾ Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ-
 ξις ἐκτελέψης ⁷⁾; καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητήν ἐμὲ, ²¹

ἀντιόδεθα 3011. Gorl. i) κάλει] κάλλει A. 1. 2. k) κυ-
 ρίαν] „Sic A. P. L. et ex Edd. V. 2. S. Quod in ceteris exstat
 κυρίως legitimae structurae adversatur: error emendatus in A.
 1. W.“ Praeterea distinctionem verborum e C. 2954. Bel. ita mu-
 tari vult: τὸν ἐν χρῶ κυρίαν, ἐκείνον τὸν ἀνδρωπὸν etc. sine
 idonea causa. l) δ' οὖν, γοῦν 2954. m) περὶ] ἐπὶ id. n) τὸν
 βίον] τῶν βίων 3011. non absurde. o) ἅπαντα] Ita Bel.
 et Schm. e 3011. pro vulg. πάντα. p) τὰλλα] „Ita Par. τ' ἄλ-
 λα F. ple-aeque τὰλλα.“ Scriptura haec in Edd. vet. frequens.
 q) ΑΓΟ] „Quum F. A. 1. et S. ingererent: Ἐμῆς, Ἄγο-
 ραστοῦ persona reposita fuit in J. V. 2. Par. quibuscum facit
 L. et marg. A. 1. W. Plura variat B. 2. hic quidem itidem
 Ἄγο. ponens, sed deinde Ἐρ. καὶ νῆ ξις etc. tum Ἄγο. εἰ-
 κεν. ἔλθε ὦ γὰρ etc.“ In A. 2. textu Ἐρ. sed in marg.
 Schaeff. correctum ab antiqua manu Ἄγο. r) ἐκτελέψης]
 ἀντιόδεθος 3011. ἀντιόδεθος, ἢ τέκτων Gorl.

Jup. Alium voca; illum
 autem rasum, tristem il-
 lum de porticu.

Merc. Bene mones: vi-
 detur sane multi eum ex-
 spectare eorum, qui ad fo-
 rum venerunt. Ipsam vir-
 tem vendo, vitam perfec-
 tissimam: quis omnia so-
 mnia scire cupit?

Emt. Quorsum illud di-
 cis?

Lucian. Vol. III.

Merc. Nempe solus hic
 sapiens, solus pulcher, so-
 lus justus, fortis, rex, rhe-
 tor, dives, legislator, et
 quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir,
 coquus etiam bonus, et me-
 dius fidius cerdo, et faber,
 et id genus?

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone
 vir et dic mihi te emturo,

H

p. 560. ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος **Ξ**
 λος ὧν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστι **1**
δὲ *) οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἤ **1**) λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων
 ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν **α**) ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

p. 561. **ΧΡΥΣ.** Εἰκότως. οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέρο
 μασιν, οὐδὲ τὴν **2**) καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ
 δαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἔκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ'
 ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπώ
 ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Σοφίας **2**), μὴ φθονήσης καὶ τῶν

α) ὁσα δὲ] αὐτὰ δὲ 2954. **1**) ἡ] „ὅ, τι καὶ A. P. L. marg.
 W. nihil mutandum: illud ἡ Platonī non infrequens
 2954. **α**) ἔμπαλιν] ἀνάπαλιν 2954. modo τὰ δ' ἔμπαλιν
 pro τὰ δ', quod priores habent, vitium innumeris paucis
 commune. **2**) τὴν] e Gorl. restitui. Priores Edd. A
 carebant, quo opus erat ad discrimen illud, quod Sto
 tuerunt, inter φαντασίαν καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον
 ficandum, de quo in Adnott. Sed dicere Chrysippus
 poterat: οὐδὲ καταληπτικὴν τὴν φαντασίαν ἔχεις. **γ**)
 ὡν καὶ ὁπώσω] „Conspirant Edd. 'Ὅποια καὶ ὁπώ
 P. ὁποῖον ὁπόσον L. ὁποῖον καὶ ὁπόσον marg. A. 1. W.
 Σοφίας] Vulgatum Φιλοσοφίας glossema esse videtur
 nae lectionis, quam et Belino probatam suppeditavit

quid hominis sis? et pri-
 mum, an non aegre feras,
 te vendi et servum esse?

Chrys. Nequaquam: haec
 enim in nostra potestate non
 sunt. Quaecunque vero in
 potestate nostra non sunt,
 ea indifferentia esse contin-
 git.

Emt. Non intelligo, quid
 dicas.

Chrys. Quid ais? intelli-
 gere te negas, talium quae-
 dam esse praeposita, alia
 rejectanea?

Emt. Nunc quid
 telligo.

Chrys. Nec mirum
 non adsuetus sis nostris
 minibus, neque fac
 gaudeas facile percipere
 rerum imagines. Sed
 diosus, qui rationalem
 spectionem perdidicit
 haec modo novit, verum
 iam symbama et parasym-
 ma, [accidens et praecidens]
 qualibus et quibus
 rebus inter se differant

Emt. Per Sapien-

τὸ σύμβαμα, καὶ τὸ παρασύμβαμα ^{a)}). καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' p. 561.
ἐκλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΙΡΤΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἦν γὰρ τις χλωὸς ὦν, αὐ-
τὴν τῷ χλωῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφα-
κέρη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν χλωεῖαν,
αὐτὰ δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡ τῆς ἀγχινοίας· τί δ' ^{b)} ἄλλο μάλιστα φῆς εἰ- p. 562.
22

ΙΡΤΣ. Τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας ^{c)}, αἷς συμποδίζω ^{d)}
προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ,
ὡς ἀπὸ τῆς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ,
ἀδιδμος συλλογισμός ^{e)}).

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΙΡΤΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

2954. Perstringit autem emtor Stoicum, τὸν μόνον σοφόν,
quem modo dixerat auctionis praeco. a) τί τὸ σύμβαμα,
καὶ τὸ παρασύμβαμα] Plane sic 2954. et hinc Belin. et
Schm. Prope accedit lectio 3011. τί σύμβαμα καὶ τὸ παρασ.
In prioribus Edd. fuerat: ὅ, τι σύμβαμα. καὶ τί παρασύμβαμα.
b) τί δ'] τί δαὶ 3011. Belin. Schm. etiam Gorl. modo Ὡ
scripsi cum Scr. b. vulgo Ὡ. c) Τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
νας] Vulgo omissum τὰς, quod restituit Schm. e 2954. d)
συμποδίζω] συμπεράζω 2954. e) ὁ ἀδιδμος συλλο-
γισμός.] οἱ ἀδιδμοὶ συλλογισμοί. 2954.

videas mihi vel hoc di-
, quid rei symbama sit,
uid parasymbama. Ne-
enim quomodo ferit au-
pse numerus horum no-
um et concinnitas.

Chrys. Nulla vero est in-
a: si quis enim, clau-
cum sit, illo ipso clau-
ede offendens ad lapi-
, vulnus ex improviso
piat, ille habuit sym-
a claudicationem; vul-
autem illud, ut para-
bama, insuper nactus

Emt. Hemsolertiam! Quid
vero amplius te nosse ais?

Chrys. Verborum laqueos,
quibus impedio, qui mecum
loquuntur, quos obturato
ore, et freno injecto, pla-
ne ad silentium redigo. No-
men huic facultati decanta-
tus ille syllogismus.

Emt. Inexpugnabilem mi-
hi et violentum narras.

Chrys. Adtende igitur.
Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

P. 562. ΧΡΤΣ. Τοῦτο ^{f)} ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσσειον ποταμοῦ ^{g)} πλαζόμενον εὐρών, κατὰ σοι ἀποδῶσται σηνεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπης τάληθές ὃ, τι δέδοκται αὐτῷ ^{h)} τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότῃ πῶν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς τοῦ Διὸς ⁱ⁾ ἀποκρινάσθαι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶ

ΧΡΤΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θανάτῳ τερα.

ΑΓΟ. Τὰ ποῖα;

ΧΡΤΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα ^{k)}, καὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

P. 563. ΧΡΤΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀφροδίτης νονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτα

f) Τοῦτο] In 2954. haec ita disposita: Ἀγο. Τί μὴν Χρυσ. Ἦν πως etc. perverse. g) ποταμοῦ] τοῦ ποταμοῦ 2954. Sed Nilusne intelligatur, an quilibet alius fluvius, nihil refert ad syllogismi sententiam. h) αὐτῷ] insertum exemplum Schm. secuti, e 2954. 3011. et Gorl. quod ad declarandum et explendum requirebatur. i) πρὸς Διὸς] Articulum, auctore Belino et duce Schmiedera, posui e 2954. et 3011. k) κυριεύοντα] κυρίοντα κεράτινον, vel κεράτινην conj. Solan.

Chrys. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse?

Emt. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chrys. Bono es animum. Nam et alia te docebitur iam admirabiliora.

Emt. Quaenam?

Chrys. Metentem solum, et dominum, et super omnia Electram Opertum.

Emt. Quem tu mihi ostenditum, quam Electram ostendit?

Chrys. Electram inter nobilestima illam, et memnonis, quae eadem vixit simul et non novit.

αὐτοῦ 'Ορέστου ἐτι ἀγνώτος¹⁾), οἶδε μὲν 'Ορέστην, ὅτι ἀδελ- p. 563.
φίς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος 'Ορέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκα-
λυμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ
ροι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμέ-
νον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΤΣ. Ἀλλὰ μὲν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατήρ ὁ σός. ὥστε 28
αὐτοῦτον ἀγνοεῖς, δηλὸς εἰ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

ΑΓΟ. Οὐμνουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν
αἰτίαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος^{m)}), ἧ τί
πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΤΣ. Περὶ τὰ πρῶτα τὰ κατὰ φύσιν τότε γενήσομαιⁿ⁾).

1) [ἐτι ἀγνώτος] In Cod. 2954. haec e Sophocl. Electr. v.
1117. adduntur: καὶ τὰ ὅσα δὴ τοῦ 'Ορέστου ἔχοντος. quae
etsi manifesto a Glossario quodam profecta, nec suo loco in-
terposita, nec etiam ad plenam sententiam necessaria sint,
tamen in textum recipienda censet *Belinus*, si post 'Ορέστου
inserantur. m) τὰ τέλος] „deest in F. sola. Ad oram A.
2. W. notatum invenio τότε, quod non satis adsequor quo
pertineat.“ Pertinet haud dubie ad καταγενήσομαι, ubi ea-
dem varia lectio in duobus Codd. n) Περὶ τὰ πρῶτα τὰ
κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι] Vulgo haec ita fuerant
scripta: Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φ. καταγενήσομαι. Sed τότε γε-
νήσομαι exhibent Codd. 3011. et Gori. et notatum forsitan
idem etiam in marg. A. 1. W. cf. not. anteced. Tὰ post πρῶ-
τα de meo addidi. *Schmiederus* codicem Paris. secutus. Sed

stante enim apud illam O-
reste nondum agnito, no-
vit illa quidem, Orestem
esse fratrem suum, huncce
hominem vero esse Orestem
ignorat. Opertum autem
illum admirabilem sermo-
nem jam statim audies. Et-
enim responde mihi, Pa-
trem tuum nosti?

Emt. Sane quam.

Chrys. Quid igitur, si
quempiam hominem oper-
tum adstare jubeam, teque

interrogem, huncce nosti?
Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chrys. Verum enimvero
ille ipse erat pater tuus.
Hunc igitur si non novisti,
manifestum est, patrem tu-
um te non nosse.

Emt. At ego relecto illo
verum sciam. Attamen quia
tibi finis sapientiae, aut
quid facies, cum ad fasti-
gium virtutis delatus fueris?

Chrys. In primis naturae.

- p. 563. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν^ο), καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ
 κη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παρα-
 τα^p) τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοι-
 p. 564. ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον
 θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρεῖς^q) ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεί-
 πους.

ΑΓΟ. Γενναϊά σου^r) ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικῶς
 Γνίφωνα^s) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁ
 προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλεί-
 καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν;

ΧΡΤΣ. Ναί. μόνω γοῦν τὸ^t) δανείζειν πρέπει
 σοφῶ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ τὸ συλλογίζεσθαι^u), τὸ δα-
 δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ

Belinus maluit: Ταῦτα τῶν κ. φ. τότε γενήσομαι. q
hil infelicius excogitari potuit. Vid. Adnot. ο) ὕγι-
ῆσαι Gorl. Sed fere Lucianus vulgari forma (vid. P.
ad Moerid. p. 380.) uti solet. p) παραθήγοντα
2954. Belin. Schm. vulg. παραθήγοντα, quod vitium syn-
cum aliquatenus correctum in marg. A. 1. W. παρατί-
q) τρεῖς] „Revocatum ex P. L. τρεῖς Edd. praeter B. 1.
In B. 1. τρεῖς, non τρεῖς. r) σου] σοι 2954. s) Γνί-
φωνα] „Bene legitur in F. et S. ceterae fere Γυνφῶνα. In
Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite.“
φωνα ostendunt B. 1. A. 1. 2. Γνίφωνα primi Seyd. et S.
majori initiali scripserunt. t) τὸ] „τούτῳ F. quod fert-
quit. Mox in eadem Ed. πρέπει.“ Modo γοῦν pro οὖν rest-
mus e 2954. duce Schm. u) τὸ συλλογίζεσθαι] Ar-
lum prius praetermissum reposuimus cum Schm. e 2954.

morabor, divitias dico, san-
 nitatem, et similia. Opus
 vero est multa aut labora-
 re, libris minute scriptis
 adhibere faciem (*exacuere*
visum), commentarios con-
 gerere, soloecismis impleri,
 absurdisque vocibus; et quod
 caput rei est, fas non est
 sapientem fieri, nisi ter de-
 inceps belleborum biberis.

Emt. Generose ista et
 plane viriliter. Sed Gni-
 phonem sordidum esse, et

foeneratorem improbi-
 (nam haec quoque tibi
 esse video) haecine et i-
 dicemus esse viri belleb-
 purgati et perfecti ad i-
 tutem?

Chrys. Ita sane: solus
 gitur sapientem foener-
 deceat. Cum enim propri-
 illius sit colligere, [et
gismos facere;] foener-
 autem et computare usum
 vicinum videatur collig-
 di industriae: solius e

ἐκείνους ^{α)}), μόνου ^{γ)} ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖ- p. 564
 καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς ^{α)}), ὥςπερ οἱ ἄλλοι,
 τοίους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέροις τόκους λαμβάνειν. ἢ
 ἔτι ποῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύ-
 τεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ
 τὸν συλλογισμόν, ὅποιά φησιν. — Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λή-
 ψαι, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον ^{α)}) λήψεται,
 καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΘ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ ^{β)}) φῶμεν, οὓς 24
 λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μό-
 θος σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΙΡΤΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω,
 ἀλλὰ διδόντος ^{α)}) αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκ-
 τής ^{δ)}), ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκήσῃ εἶναι περιεκ-
 τικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

α) πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλ.] πλησίον ἂν εἴη τῷ
 συλλ. 2954. minus bene Dativus habet; et formula ἂν εἴη ex
 sequentiibus huc delata. γ) μόνου] „μόνον F.“ Ita etiam
 2954. et deinceps ἂν ἐκείνου εἴη. ζ) ἀπλῶς] „In ora A. 1.
 W. απλως: non inepte.“ α) τὸν πρῶτον] Prius in om-
 nibus legebatur καὶ τὸν πρῶτον: sed ineptum καὶ expungen-
 dum duxit Jo. Scager in Class. Journ. XVII. a. 1814. p. 160.
 quem nos sequi non dubitabamus. Omnino autem haec verba:
 ἀλλὰ μὴν — τὸν δεύτερον in Gorl. desunt. Sic ipsa desit
 Syllogismi formula, qua h. l. minime potest careri. β) τὰ
 αὐτὰ] „τοιαῦτα in P. F. in qua prave οὓς συλλαμβάνεις.“
 ε) τοῦ δὲ διδόντος] τοῦ διδόντος δὲ 2954. δ) ἐκχύ-

dixerim viri boni, quemad-
 modum illud, ita hoc etiam,
 et non simpliciter modo,
 ut reliqui solent, usuras,
 sed usurarum quoque alias
 usuras capere. An enim
 ignoras, usurarum alias es-
 se primas, alias secundas,
 illarum quasi filias? Vides
 vero scilicet syllogismum,
 quid dicat: si primas usu-
 ras accipiet sapiens, etiam
 secundas. Atqui primas ac-
 cipiet. Ergo etiam secun-
 das.

Emt. Igitur de mercedi-
 bus eadem dicemus, quas
 sapientiae nomine tu sumis
 ab adolescentibus; manife-
 stumque est, solum virum
 bonum mercedem virtutis
 nomine capturum?

Chrys. Rem tenes; neque
 enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum e-
 nim alius sit effusor, [*ef-*
fusus, prodigus] alius com-
 prehensor, [*tenax, avarus*]
 ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum

P-565. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοῦναντίον ἔφης *), τὸν νέον μὲν εἰς περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΤΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξῶ ἀναποδείκτω *) συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΤΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν 25 νοῖαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σὺ *), ὦ βέλτερον εἶναι μοι δοκεῖς.

ΧΡΤΣ. Ὡδέ πως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Τί δέ; τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

της] ἐκλύτης 3011. quod nihili est. deinde ὁ δέ τις περ. 29 quod ob orationis concinnitatem praeferri vult *Belinus*, at adeo recepit *Schmiederus*. Sed putidam hanc censeo concinnitatem, nec temere ab elegantissimo scriptore observatam. An vero etiam *Necyom.* c. 4. scripsisse auctor videbitur ἀλλ' ὁ μὲν τις αὐτῶν etc. ut modo respondeat sequentibus ὁ τις etc.? e) ἔφης] ἐφῆν conj. *Jo. Seager.* in *Diario* paulo superius laudato. At recte habet ἔφης, referendum illud superiora *Chrysippi* c. 20., ubi se solum divitem profitebatur cum quibus hoc, quod modo profert, decretum pugnare detur emtori. f) ἀναποδείκτω] τῷ ἀναπ. 3011. haud epte. g) σὺ] inserui e 2954. probatum *Belino*, et receptum etiam a *Schm.*

autem studeo effusorem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, juvenem quidem comprehensorem esse, [frugalem et parcum] te vero, qui solus dives es, effusorem [liberalem et magnificum.]

Chrys. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te indemonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chrys. Dubitatio et silentium, et mentis distractio. Quod vero maximum, si vultuero, statim efficiam te lapidem.

Emt. Quomodo lapidem neque enim tu, opinor, vultu bone. *Perseus* es.

Chrys. Hac fere ratione. Lapisne corpus est?

Emt. Fst.

Chrys. Quid vero (?) animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chrys. Tu vero animal?

ΑΓΟ. Ἐοικα γοῦν^h).

P. 565.

ΧΡΤΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ¹)
ἐξαργῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΤΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. ἐξ-
αργέ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ^k).

ΧΡΤΣ. Τί δέ¹); λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΤΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΤΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶον γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὐγε ἐποίησας· ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ
τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαι γε σέ.
κόσον ἐπὶ αὐτοῦ καταβαλῶ;

h) Ἐοικα γοῦν] Haec, omissio Emtoris nomine, Codex 3011.
tribuit Chrysippo, sic lecta: Ἐοικας γοῦν. minus commode.
i) καὶ] „defuit in F.“ k) Οὐ.] Modo Chrysippus: — πᾶν
ζῶον σῶμα; nunc: Αγο. Ναί. Ita haec scripta in Gorl. non
omnino absurde, sed cum huius syllogismi, vel potius sophis-
matis, forma et ratione minus convenienter. 1) Τί δέ] δαί
3011. Schm. paullo ante tamen τί δέ. In utroque loco post τί
δε interrogative interpunxi, quod quidem res ipsa postulabat.

Emt. Sic quidem videtur.

Chrys. Lapis ergo es, qui
sis corpus.

Emt. Nequaquam vero.

Sed solve me per Jovem,
et postliminio quasi me ho-
mini redde.

Chrys. Difficile non est.
Sed rursus esto homo. Dic
mihi, Omne corpus ani-
mal?

Emt. Non.

Chrys. Quid vero (?) la-
pis animal?

Emt. Non.

Chrys. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chrys. Corpus vero cum
sis, animal es?

Emt. Sane.

Chrys. Nec igitur lapis
es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum.

Jam enim crura mihi, ut
olim Niobes, spiritu vitali
exeunte, dirigerant. Ve-
rum emam te. Quantum
pro ille numerari jubes?

p. 565. EPM. Μνάς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

EPM. Μόνος δ' αὐτὸν ^{m)} ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ⁿ⁾ ὀργᾶς.

p. 566. EPM. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροί, καὶ
θερίζοντος ^{o)} ἄξιοι.

26 ZETΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

EPM. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν ^{p)},
πλούσιον ^{q)}. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν αἰ-
τα ^{*)} ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

EPM. Μίτριος, ἐπιεικῆς, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

EPM. ^{r)} Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος
ἐντοσθεν ^{s)} εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο,
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

m) αὐτὸν] αὐτός 2954. n) οὓς] „ὡς P. marg. A. 1. W.“
τοῦ θερίζοντος] λόγου addebant Edd., melius abfore
spicatus est Seybold. ac vere abest a 2954. unde ut suspec-
notavit Schmied. p) τὸν καλὸν] „Haec verba omittel-
tur in S. aderant autem in J. Par. et reliquis.“ q) τὸν πλ-
σιον] καὶ πλούσιον Gorl. *) ἅπαντα] Ita e 2954. et S.
pro vulg. πάντα. r) EPM.] „In F. H. et A. 1. haec
verse tribuuntur emtori, et Mercurii persona demum pon-
ante ὥστε ἦν etc.“ Ita scilicet, ut post δοκεῖ interrogati-
nota reperiatur. Sic etiam in B. 1. et A. 2. s) ἐντοσθεν

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum
emisti?

Emt. Non Hercle, sed
hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, et
robusti humeros, et ratio-
ne illa messoria (metente il-
lo) digni.

Jup. Noli tempus terere,
voca alium.

Merc. Peripateticum te
jam dico, pulchrum, divi-
tem. Agite, emite pruden-

tissimum, scientem in u-
versum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris (mo-
ratus), aequus, vitae
tus, et, quod maxim
est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui
tra adparet, intus aut
videtur alius. Itaque si
lum emeris, memento ill
quidem interiorē, ex
riorem vocare alterum.

ΑΓΟ. Τί δέ¹⁾ γιγνώσκει μάλιστα;

p. 566.

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν
ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μυνῶν.

ΑΓΟ. Πολύ²⁾ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ³⁾ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-
μον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος⁴⁾. ἔτι δέ p. 567.

ἢ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν
πυρ, ἐφ' ὅπόσον⁵⁾ δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου
παλάμπεται, καὶ ὅποια⁶⁾ τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρεῶν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας!

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσεις⁷⁾ ἄλλα πολλῶ⁸⁾ τούτων ὕψυ-
πότερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μῆ-

ἐκδοθεν J. ἐκδοθεν B. 2." Promiscue hae formae occurrunt,
ut ἐκδοθεν et ἐκτοσθεν. Cf. De Merc. Cond. c. 3. 1) Τί δέ]
Τί δαί 3011. Schm. u) πολὺ] πολλοῦ conj. Reitz. Sed tuen-
tur omnes libri probam lectionem. x) καὶ γὰρ] Suspiceris
post γὰρ excidisse alterum καὶ, quod sensus requirat et usus:
at omisum etiam supra c. 23. et Pisc. c. 19. y) ὠνούμενος]
ὠνησάμενος Gorl. et Schol. G. neque hoc male. z) ἐφ' ὅπο-
σον] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. Olim ἐφ' ὅσον. a) ὅποια]
ὅποιαι in omnibus; quod accentus vitium meo periculo correxi.
Diall. Deor. XX, 14. Ποῖα δὲ τὴν ὄψιν; Diall. Marr. I, 4. αὐτὴ δὲ
ἡ περὶ οὗτα! b) ἀκούσεις] „ἀκούσεις F. quod quidem
sive Codd. auctoritate mutari non debebat." In ceteris om-
nibus erat ἀκούσθης sed praestantiorum formam exhibent
2954. 3011. Gorl. quam nos cum Schm. recipere non dubita-
vimus. c) πολλῶ] recte recepit Schm. e 2954. pro vulg.
πολλά, quod si legebatur, expectasses sequi deinceps καὶ.
Modo τί δαί eadit idem e 2954. 3011.

Emt. Quid maxime sta-
?

Merc. Tria esse bona, in
ma, in corpore, in re-
externis.

Emt. Humanum sapit.
anti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: vi-
ar enim et ipse argenti
quantum habere. Itaque

non est, cur cesses emere.
Porro statim ex illo scies,
quanto tempore culex vivat,
ad quam altitudinem mare
a sole perluceat, et qualis
sit anima ostreorum.

Emt. Hercules! quam sub-
tilis illa disputatio!

Merc. Quid vero, alia mul-
ta si audias hisce acutiora,
de semine, et generatione,
et illa embryonum in ute-

p. 567. τραις τῶν ἑμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν πόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ ζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῆς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ ματῶς τε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

27 EPM. Εἰεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν (καταλέλειπται ^d)) πτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρῆας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττει τὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὁλίγῃσι παῖσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται ^e);

p. 568. ΑΓΟ. Ἐγωγε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ στασαι;

ΦΙΛ. *) Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ^f) ἔσμεν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἄγνοω.

d) καταλέλειπται] „καταλείπεται A. P. J. marg. A. Sic et 2954. omnino expungi hanc vocem voluit Scyb. νεῖται] ὠνήσεται 2954. Eadem variatio c. 19. *) Ald. 1. 2. φιλόσοφος. Menag. voluit Φιλ. (i. e. Φίλοσοφος). Πυρρῆ. Vid. Adnot. f) ἄρα] Ita rescripsi p. ἄρα, ut Charon. c. 10. et alibi.

ris figlina; et ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emt. Gravissima narras, et utilia plane hujus disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis et hunc emet?

Emt. Ego. Verum tu primum dic mihi nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi v. responso?

Phil. Nempe nihil no mihi esse videtur.

Emt. Ergo nequicquam sumus?

Phil. Neque hoc n. quidem.

Emt. Neque te esse nosti?

Phil. Etiam multo magis ignoro.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας! τί δαί σοι τὰ σταθμία ^ε) ταυτὶ p. 568.

ΦΙΛ. Ζυγισατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἐκποδῶν. κἀπειδὰν ^η) ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβα-
 ρῶς, τότε δὴ τότε ^ι) ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πρᾶττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν,

ΑΓΟ. Τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.

ἢ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ τὸ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέ-
^η);

[σταθμία] Vulg. *στάθμια* proparoxytone scriptum. At
στάθμιον scribi oportet ut Deminutivum vocis *στάθμός*. et sic
 recte exaratum video in Indice Reitziano. ^η) *κἀπειδὰν*]
 Ita Schm. e 2954. pro vulg. *καὶ ἐπειδὰν*. ^ι) *τότε δὴ τότε*]
 Vulg. *τότε δὴ*, omissio altero *τότε*. Notatum in Reitz. „τότε
 ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas *τότε δὴ τότε*.“ Ubi
 illa lectio exstet, non est indicatum, conjicio Fl. Ed. Con-
 firmatur autem *τότε δὴ τότε* Codd. 3011. et Gorl. et jure adeo
 mo a Schm. receptum. ^η) *λέγεις*] *θέλεις* conj. Jo. Seuger.
 in Diario supra laudato p. 161. Aliam loco corrupto mede-
 lam suppeditavit 2954. ubi emtoris verba sic leguntur: *οὐκοῦν*
καὶ τὸ τυφλὸς ἄμα, καὶ κωφὸς εἶναι λέγεις, quae Belino pror-
 sus ita probantur. Equidem illinc nihil mutuatus sum, nisi

Emt. Quanta haec est du-
 tio! Ista vero bilanx
 d sibi vult?

Phil. Rationes in ea ex-
 do, et exaequo; cum-
 ad amussim pares et e-
 lem ponderis esse intel-
 tum demum utra ve-
 nit; plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum
 quid facere recte et or-
 potes?

Phil. Omnia, nisi quod
 primum male persequor.

Emt. Cur vero hoc non
 potes?

Phil. Quia, vir bone,
 non comprehendo.

Emt. Credibile est: tar-
 dus enim et ignarus (*igna-
 vus*) esse videris. Sed quis
 finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, et ni-
 hil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur si-
 mul et caecum esse dicis te
 ipsum. (*Ergone et surdum
 esse dicis simul et coecum es-
 se?*)

p. 569. **ΦΙΛ.** Καὶ ἄκριτός τε ¹⁾ προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν ^{m)} διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὁνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῆς, ὦ οὔτος; ἐώνημαί σε ⁿ⁾);

ΦΙΛ. Ἄδηλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κέρδιον ἔβαλον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρηὲς ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνά περὶ τοῦτον εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

Articulum τὸ ante κωφός, ut jam hoc sibi velit emtor: *Ergo etiam surditatem et coecitatem dicis?* int. finem esse omnium scientiarum. Absurdum, quem vulgata lectio praebet, seculum reddidere *Gennerus* in Latina, et *Wielandius* in Germanica, versione, contra morem suum uterque. 1) τ ε] Sic 2954. et Gorl. Etiam *Schmiederus* sic se scripsisse profitemur in Indice Emendatt. p. XXXII. neque tamen in textu sic emendat, sed servavit vulgatum γε haud dubie invitatus. m) οὐδὲ οὐδενί 2954. n) ἐώνημαί σε] Sic 2954. *Bel. Schm.* rec. pro vulg. ἐπιτάμην σε; Sed nunc fortassis pro sequenti ἐώνημαί σε.

Phil. Et insuper judicii omnis expertem, et sensus, et summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim et pecuniam numeravi.

Phil. Cohibeo me hac de re, et dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, et minime et praesentes.

Phil. Adsunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deterio-rem.

ΘΛΑ. Ἐπέχω °) περὶ τούτου.

P. 569.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ
ἡμῶν ὑμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ
ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

μα γὰρ reponendum fuerit ἐπριάμην γάρ. ο) Ἐπέχω] ἐπε-
ξε 1954. satis incommode ac jejune. Obstinato philosopho
enice convenit illud ipsum ἐπέχω, quod paullo ante jam pro-
nuntiaverat, quodque constat a Scepticis et Academicis poste-
rioribus usurpari solitum esse, ubi certam vel adfirmationem,
vel negationem, rei cujusquam declinare vellent, significatu-
ri, se, quid verum sit, necne, non posse comprehendere
(καταλαμβάνειν.)

κλ. De hoc cohibeo ad- ti, et sequere emptorem:
am. vos autem in crastinum in-
im. At ego quid videā- vitamus. Nam idiotas, et
pronuntiavi. sellularias, et forenses vi-
luc. Desine contra ni- tas praeconio vendemus.

P. 57°. ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΙ

Argum. Offenderat superioris Dialogi licentia; variisq; dis, probabile est, sectarum istius aevi procures in ejus au- invectos fuisse: maxime vero hoc ei exprobrasse videntur gravissimos et sanctissimos familiarum philosophicarum c- res per libellum istum cum summa petulantia et injuria ri- posuerit. Hanc accusationem diluere conatus jam ipsos il- ryphaeos fingit ad ulciscendam sibi illatam injuriam in- diem ex Orco in vitam rediisse, et nunc Athenis, ubi tum- batur *Lucianus*, iratos huic nebuloni supplicium parare. V- petrare ille potest, ut rite ipsi in arce lis intendatur, judic- Philosophia, teste Veritate, et praesente Virtute ejusque c- bus, adsidentibus etiam judicio ipsis, qui laesos se quereb- philosophis. Ex his accusatorem agit delectus in hoc neq- Diogenes Cynicus; cujus declamatione magis cupida, quan- cida et composita, ostenditur, *Lucianum* in scriptis suis, m- vero in novissima Vitarum Auctione, summis philosophis, que ipsi Philosophiae, quam audacissime maledixisse, stu- que philosophiae omne plebi imperitae ridiculum reddidisse. tra quum reus summa cum calliditate et dexteritate decla- nunquam sibi, utpote philosophiae philosophorumque illoru- terum studiosissimo cultori et admiratori, tam insanum con- in mentem venisse, imo petiisse se potius in illorum gratian- cetos ac pessime moratos, omnino spurios, qui suam aetate decorarent, philosophiae professores: omnibus suffragiis ho- ficientissime absolvitur, mandatumque tandem accipit, ut, cho adjuvante, piscatoris instar hami ope inescet tentetque cunque philosophiae nomen profiteantur, singulos, prob- eorum corona oleaginea ornet, spuriiis vero, detonsa prius i- notam inurat.

ΣΩ.) *Βάλλε, βάλλε τὸν πατάρατον ἀφθόνοις τοῖς* ^{b)} p. 570.
ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. ¹
ἐπὶ τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ, ὦ
Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρῦσιππε, καὶ σὺ δέ. καὶ ^{c)} *πάν-*
τα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,
Ὡς πήρη πήρησιν ἀρήγῃ ^{d)}, *βάκτρα δὲ βάκτροις.* Par. Π.
πρὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα ^{e)} *οὐχ ὕβρι-* II, 363.
σι· σὺ δέ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε καὶ ^{f)} *ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύ-* p. 571.
λῃ, μηδὲ ἀνῆς ^{h)}· *διδότη τὴν ἀξίαν, βράσφημος ὢν. τί τοῦ-*

a) ΣΩ K.] „Persona Socratis additur in J. H. Fl. et Amst. in nonnullis deest.“ Addita etiam in utraque Ald. et significata certe in B. 1. quippe primo loco nominata in philosophorum hic praesentium catalogo. b) ἀφθόνοις τοῖς | „ἀφθόνοις deest in Fl. ἀφθόνοις τοῖς J.“ Sic et A. 2. adsentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. quos secutus est Schm. Vulg. τοῖς ἀφθόνοις. c) καὶ σὺ δέ. καὶ] „Addit δὲ P.“ In 2954. ita, ut edidi. Olim fuerat καὶ σὺ· πάντες ἅμα etc. omissis διὰ καὶ. d) ἀρήγῃ] „Sic C. Fr. B. 2. Par. ἀρήγει F. A. 1. J. S.“ etiam B. 1. et A. 2. e) οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὄντινα] „ἡμῶν Fl. male.“ Sic et 3011. sed ante ὄντινα positum, non pos.: ut vulgo ἡμῶν. Receptum ordinem exhibuit 2954. et hinc reddidit Schm. f) ὕβρισι] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ὕβρισι. Cf. Prom. s. Cauc. c. 15. Diall. Deor. II, 1. infra c. 6. et 25. g) καὶ] „Addit καὶ P.“ Addunt etiam 3011. Gorl. Schm. quamquam non necessario requirebatur. Diall. Marr. XI, 2. καὶ εἰποθι ἄλλοθι. h) ἀνῆς] ἀνῆτε 2954. 3011.

PISCATOR, SIVE REVIVISCENTES:

Socr. Feri, feri execrabilis
 saxi copiosissimis: ad-
 vice glebas: insuper adjice
 testas. Pulsa baculis im-
 munitum, vide ne effugiat. Et
 tu, Plato, feri, et tu, Chry-
 sippe, et tu. Et omnes si-
 mul facta testudine in illum
 mramus,

*Ut baculis baculus firmetur,
 peraque peris.*
 Communis enim hic hostis
 est, neque quisquam no-
 strum, quem contumelia
 non adfecerit. Tu vero,
 Diogenes, si unquam alias,
 clava nuncutere; nec remit-
 te quicquam. Jam dignas
 maledico illo ore poenas

p. 571. το; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε¹⁾; καὶ μὴν ἐχρῆν.

Par. II.
VI, 112.
c. 2.

Ἀνέρες^{k)} ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὄργης.

2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι^{l)} θᾶσσον. καλῶς^{m)} ἔειπες. ἔάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαιρέ. εἴση γοῦν αὐτίκα οὔστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν μετέλθῃⁿ⁾; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτὸν πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι^{o)} δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

(ΠΛΑΤ.^{q)}) Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι^{r)} δοκεῖ,

i) ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε] Sic in G. P. et hinc Reitz. et recentioribus. In veteribus plerisque omnibus omnium Ἐπίκουρε. k) Ἀνέρες] Hanc vocem olim omissam viris doctis ob loca Homericā desideratam servarunt 2954. 3011. et restituit adeo Schm. l) ἔτι] ὅτι 2954. Belino s. ratione probatum. m) καλῶς] εὖ 2954. n) μετέλθῃ] Ita Schmied. e 2934. 3011. ad quos accedit Gorl. quamquam nec vulgatum μετέλθοι improbe dictum, quidquid contra tatur Belinus, qui merum Optativum pro Soloecismo habet et καί, cuius vim non cepisset, sensu carere existimans, scribit: τῷ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν ἀν μετέλθοι; Ad eundem modum idem multa Luciani loca depravatum ivit. Quamquam omnino fatendum, in haud paucis locis difficulter e Codd. quae ipsis Auctoris manum erui posse, quia η et οι a librariis ob eandem utriusque pronuntiationem saepe sunt interconfusa. o) ἐξαρκέσαι] ἐπαρκέσαι 2954. p) ἐπτάκις abest a Gorl. q) ΠΛΑΤ.] „Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ ΠΛ. Sed habet Fl.“ Solan. Idem Solan. conjicit ΦΙΛ. vel ΑΛΛΑΑ. Wielandius haec verba dissecta tribus philosophis tribuit, priora usque ad πρότερον Aristippo; quae sequuntur τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκρόφθω Chrysippo, reliqua Pythagorae Seyboldus vero, nomine Platonis deleta, continuo haec quoque a Socrate dici censet. Vid. Adnot. r) ἀνεσκολοπίσθαι

luat. Quid hoc? fessine estis, Epicure et Aristippe? Certe non decebat. Sapientes (viri) estote, jam

In pectus vobis calidae ventus impetus irae redeat. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te, impure. Mox igitur scies,

quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitamus, quae sufficere nobis omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicusque nostrum pereat.

(Plat.) Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculis

π. πὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς P. 571.
ἐκκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ *) πρότερον ἀποτε- P. 572.
ἔσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτόν, ὥς μάθοι †)
ἠλιδθεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθεία, ἧ
ἄρτι,

Δακιστὸν ‡) ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον,

Parod.
Eurip.

π. ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱεαίου φείσασθέ μου. 3

ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφειθείης ἔτι. ὀρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν
ἄρτιον ἃ λέγει,

Ῥς §) οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

Hind.
XXII,
262.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον καὶ αὐτὸς ὑμᾶς †) ἱε-

ἀνεσκολοπισθῆναι 2954. quod sine idonea caussa praefert Be-
lin. et Schmied. etiam recepit. At explica hoc Praeteritum,
ut quae sequuntur, ἐκκικόφθω, ἀποτετμήσθω, et Diall. Mortt.
XXX, 1. ἐμβεβλήσθω. Nam dicuntur haec ita, quasi audias:
Ἐγὼ μὲν οὕτως δοκεῖ, ἀνεσκολοπισθῶ — μαστιγωθείς etc.
Aliter paullo explicat Adr. sch. Dilucc. Thuc. p. 293. s) ἐπι-
πολὺ] „ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl.“ t) μάθοι] μάθη 2954.
3011. Belin. Schmied. At cf. Charon. c. 3. extr. et 2. ibique
Varr. Lectt. alia paene innumera loca tacere placet. u) Δα-
κιστὸν] κάκιστον coni. Brod. minime admittenda. x) Ῥς]
extra versum vulgo positum, ipso Homero duce, ei adjunxi.
y) καὶ αὐτὸς ὑμᾶς] Hunc verborum ordinem, a 2954.
suppeditatum, cum Belin. et Schmied. ut elegantiore et gra-
viores praetuli vulgato ὑμᾶς καὶ αὐτός.

i effodi, linguam ipsam
alto prius praecidi: tibi
id videtur, Empedocles?
Emp. In crateres dejici
tuae, ut discat non ma-
licere melioribus.

Plat. Quin optimum fue-
, eum instar Penthei ali-
jus aut Orphei, lacerum
tenire fatum per petras,
etiam partem illius ha-
n quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed
per Jovem supplicum prae-
sidem mihi parcite.

Socr. Decretum est. Non
amplius potes dimitti. Vi-
des vero, quid Homerus di-
cat,

Nunquam foedera fida leo-
nibus atque viris sunt.

Luc. Veruntamen ex Ho-
mero et ego vobis supplica-
bo: reverebimini forte ver-

p. 572. τεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ἐ-
δήσαντά με.

Par. II. Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἅπο-
X, 378. Χαλκόν τε, χρυσόν τε²), τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί
I, 25.

p. 573. ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ Ὅμη-
ἀντιλογίας³). ἄκουε δὴ,

Par. II. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
X, 447. Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς⁴).

ΛΟΤΚ. Οἷμοι τῶν κακῶν! ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἄ-
τος, ἡ μέγιστη ἔλπις. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταφρονέ-
ταχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Eur. Fr. Μὴ κτεῖνε⁵) τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ θέμις καταγέ-
CLXX.

ΠΛΑΤ. Τί δέ⁶); οὐχὶ κῆκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν,

Eur. Or. Οὐ δεινὰ πάσχειν⁷) δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;
415.

2) Χαλκόν τε, χρυσόν τε] Sic vulgo haec, ut in Ho-
Aliter disposita leguntur in 2954. Χρυσόν τε, χαλκόν τε
se nihil refert. a) ἀντιλογίας] „Nihil mutant Fr.
H. Fl. J.“ Notaverat scilicet *Solan.* in Fl. legi ἀπολογίας.
quos ego consului, A. 1. 2. B. 1., quidquam mutant. ἡ
μᾶς] Vitiosum, quod vulgatur, ἀμάς, emendavi ex
Homericis. c) κτεῖνε] Vulg. κτεῖναι. Sed 2954. et Val-
et 90. referente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. Schae-
hibent κτεῖνε, ut etiam *Euripidis* editores recentiores.
Luciano jam *Schmiederus*, recte ediderunt. d) Τί δέ;
junxi haec a sequentibus interrogandi signo posito,
prioribus, ut saepe in talibus, satis negligenter omiserant
πάσχειν] πρᾶσσειν 2954. rejiciendum vel ob *Euripidem*,
verba ad literas proferuntur.

sua, neque adspernabimini
consuentem carmina.

Quem capitis bonus est do-
nis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sa-
pientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis de-
erit Homerica responsio:
audi modo,

Ne meditare fugam, blas-
phema, barbarea, lingua,
Ostentans aurum, post-
quam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Non
destituit, spes nostra
xima: ad Euripidem
pe confugiendum: for-
le me servaverit.

Ne caede supplicem;
jus velat

Plat. Quid vero? Non
et illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, in-
na qui patravi

ΑΟΤΚ. Νῦν οὖν ἔκατι φημάτων πτενεῖτέ με^{f)};

P. 573.
Eur. Fr.
CLXXXI.

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. φησὶ γοῦν ἐκείνος αὐτὸς,
Ἀχαιῶν στομάτων
Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας;
Τὸ τέλος δυστυχία.

Eurip.
Bacch.
385.

ΑΟΤΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ^{g)} δέδοκται πάντως ἀποκτινύ- 4

παι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ^{h)} διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο
τοῦν εἶπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνῆκεστον
πρὸς ἡμῶν ἀμείλικταⁱ⁾ ὀργίσεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλή-
ψατέ^{k)} με;

ΠΛΑΤ. Ἄτινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν
ἰδὼτα, ὃ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς^{l)} ἐκείνους σου λόγους^{m)},
ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς
ἐβόηες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττωνⁿ⁾ σοφοὺς ἄνδρας.

f) πτενεῖτέ με] Hanc Guyeti conjecturam praetuli Gesneria-
nae με πτείνετε. Vulgo legebatur contra metri rationes κτε-
νεῖτε με. In Euripide ipso Fragm. 181. jam emendatum locum
dedit Ill. Beck. g) ἐπειδὴ] ἐπεὶ 2954. h) τοῦ] „Sic sola J.
reliquae τὸ male.“ i) ἀμείλικτα] „ἀνῆκεστα Edd. sed ἀ-
μείλικτα P. L. et Scholiast.“ Hoc etiam 2954. et Gorr. exhi-
bent, et hinc edidit Schm. k) συνειλήψατε] συνέλ. 3011.
Schm. l) καλοὺς] „κακοὺς L.“ ortum e praecedente κάκι-
στε: longe magis convenit h. l. ironicus sermo. m) σου
λόγους] „συλλόγους Mss. Angl. P. Edd. nihil mutant.“ Et-
iam 3011. habet συλλόγους, non omnino male: quamquam ni-
hil videtur mutandum: in fine capitis iidem redeunt οἱ λόγοι.
n) ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων 2954.
minus eleganter.

Luc. Sic verba propter er-
go nos occiditis?

Plat. Sic per Jovem. Ait
enim idem ille,

Effrenis oris
et stuporis impii
solet esse finis infortunium.

Luc. Igitur cum stat sen-
tentia, omnino interficere
me, nec ulla arte licet mi-
hi effugere, agite, hoc mi-
hi dicite, qui sitis, aut
quam immedicabilem a me

injuriā passi sine ullo re-
medio mihi irascamini, et
supplicii caussa me compre-
henderitis.

Plat. Quibus nos injuriis
adfeceris, ipsum te, scelus,
interroga, et praeclaros il-
los tuos libros, in quibus et
philosophiae ipsi maledixi-
sti, et contumelia nos adfe-
cisti, tanquam in foro ven-
dens praeconio viros sapi-
entes, et, quod maximum,

P. 574. καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνελ-
λύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀἰδωνέα^ο
Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ ὁ Πλάτων^ρ) ἐγὼ
καὶ Ἀριστοτέλης ἐκείνοσι^α), καὶ ὁ Σίωπῶν^ρ) οὗτος Πυθαγόρας
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους^α) διέσურες ἐν τοῖς
λόγοις.

5 ΛΟΤΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἣν μάθ-
τε^α) ὁποῖος ἐγὼ περὶ^α) ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψαι
τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς καὶ
τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Μηρεῖς. σέ δὲ χρὴ τήμερον^α) ἀπολαλῆναι. καὶ

ἤδη γε

Hom. II.
III, 57.

Λαῖνον^ρ) ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἀπά-
των ἐπαινεῖν, οἰκείον τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνον, καὶ ὁμογενε-

- ο) Ἀἰδωνέα] Ἀιδην 3011. Gorl. At frequens apud Nostrum
et illa magis poetica forma, etiam ubi non tumor quida-
orationis adfectatur. Cf. de Luct. c. 16. ubi paene eadem
quae hic, verba, et Diall. Mortt. XXIII, 1. p) ὁ Πλάτων
Articulum praefixi e 3011. et Belino probatum. q) ἐκείνο-
σι] Ita 3011. Belin. Schm. pro vulg. ἐκείνος. r) Σίωπῶν
προσιῶν 3011. mendose. s) ὁπόσους] „ὅσους P. nil mut-
Fl.“ ὅσους etiam 3011. t) ἣν μάθητε] „Ita P. L. In ali-
ἐλ μάθητε, vel ἐλ μάθετε.“ Sic Reitz. et Bip. At ἣν μάθη-
confirmat non solum A. 2., sed et Codd. 3011. et Gorl., et
poscit linguae indoles. Unde et Schm. recte recepit. u) π-
φί] πρὸς conj. Solan. temere. x) σέ δὲ χρὴ τήμερον
σέ δὲ τήμερον χρὴ 3011. minus bene. y) Λαῖνον] „Nih-
mutat H. et Fl.“ Pro ἔσσο A. 1. 2. ἔσσο.

liberos. Propter haec in-
dignati, contra te ab infe-
ris huc venimus, commea-
tu brevi a Plutone impetra-
to, Chrysippus hic, et E-
picurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic taci-
tus Pythagoras, et Dioge-
nes, et omnes, quos in li-
bris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec e-
nim interficietis me, ubi
cognoveritis, qualem erga

vos me prae buerim. Itaque
abjicite lapides, quin ser-
vate potius: utemini eni-
iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie e-
nim periisse te oportet.
Quin

saxea adest toga tantorum
tibi poena malorum

Luc. Enimvero scitote
viri optimi, vos interfec-
turos esse eum, quem u-
num omnium laudare o-

καὶ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευ- p. 574
 ῶν, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες, ἣν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαύ-
 τῆς ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν μὴ τὸ *) τῶν νῦν p. 575.
 αὐτὸ κοιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώ-
 ρη φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΑΤ. Ὁ τῆς ἀναισχυντίας! καὶ χάριν σοι τῆς κακη-
 γίας *) προσοφειλομεν; οὕτως °) ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε
 διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ
 ἐπιτηδύρῳ καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

ΛΟΤΚ. Πού γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς ἀεὶ φι- 6
 λώμεν τε θυμᾶζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερ-
 βυκνῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε d), ὀμλῶν; αὐ-

*) ἐπεὶ] „περὶ Coll. Vulgatam servant H. et Fl.“ Post ἀπο-
 κτενοῦντες in Reitz., Bip. et Seybold. positum erat interroga-
 tionis signum, quo plana loci structura impeditur. Vetu-
 stiores Edd. et Schmied. recte interpungunt: et secundum
 hanc normam mutare placuit versionem quoque Latinam,
 minus illam concinnam. a) τὸ] „κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl.
 Edd. vulgatam tuentur.“ b) κακηγορίας] „Sic Par. Ald.
 H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κατηγορίας J. et Angl.“ Genui-
 nam etiam A. 2. et B. 1. exhibent. c) οὕτως] „οὕτως S.
 male. Sed H. et Fl. vulgatam servant.“ οὕτως ὡς ἀνδραπό-
 δοις 3011. unde Belinus scribi vult: οὕτως, ὡς ἀνδραπόδοις
 οἱ διαλέγεσθαι; pessime. Gorl. quoque exhibet οὕτως ὡς
 etc. ut 3011. Vid. Adnot. d) καταλελοίπατε] „καταλε-
 λείψ. J.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Sed jam S. restituerat unice
 rectam formam.

stebat, familiarem ve-
 rum et benevolum, et ea-
 ndem sententiarum, et
 si dictu grave est, vestro-
 rum studiorum curatorem
 etiam tutoremque, si me
 interficiatis, qui tantum
 pro vobis laboris suscepe-
 ri. Videte igitur, ne im-
 muni faciat, quod qui nunc
 ut philosophi, ingrati, et
 secundi, et parum officii
 timores videamini adver-
 sari virum bene de vobis me-
 tum.

Plat. Impudentiam homi-

nis videte! Insuper gratiam
 tibi maledicentiae illius
 causa debemus? usque ad-
 eone cum mancipiis te pu-
 tas disputare veris? etiam-
 ne in beneficio nobis impu-
 tabis contumeliam tantam,
 et ebriam verborum in nos
 petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut
 quando adfeci contumelia?
 qui semper ita vixerim, phi-
 losophiam ut admirarer, et
 vos ipsos laudibus tollerem,
 et in libris, quos reliquistis,
 versarer. Haec enim ipsa,

- p. 575. τὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παρὰ λαβῶν^e), καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυσθε τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστων^f τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' οὗτου^g), καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλως καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γέ αὐτὰ ἐπίσταντο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἀρμόσαι^h), ὥς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, καὶ πῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναιⁱ τὸν ῥυτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν, παρ' ἐλλήφει^l) τὴν φῶδην, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τῶν ξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

e) παρὰ λαβῶν] „λαβῶν P.“ etiam 3011. f) ἐκάστων] „ἐκάστος 3011. ἐκάστω conj. Schm. qua facile caretur. g) παρ' οὗτου] „παρὰ του Ex. Fl.“ h) ἀναπλέξαι καὶ ἀρμόσαι] Ita rescripsi e 3011. et Gorl. pro vulgatis ἀναπλέξασθαι καὶ ἀρμόσασθαι, quas formas h. l. vix ferendas haud dubie ineptum studium haec ad praecedens ἀναλέξασθαι conformandi genuit. Belinus tamen Media praeferenda censuit. i) ἀφ' ὧν εἶναι τις] „ἤδη τις εἶναι ἔδ. P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant.“ Pro ἀφ' ὧν in 2954. est ὑφ' αὐτοῦ^k ἢ τόν] „ἐκείνον pro variante notatur, non vero unde l) ἐλλήφει] ἐλλήφει Gorl. quod minus congruit.

quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, et apum instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, et florem unumquemque agnoscunt, unde, et a quo, et quomodo legerim: et verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie et coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis, et nectere, et con-

cinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, quod his bonis vestris usus, mihi le audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus habet, ut esse aliquis videtur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occubuit ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperat, aut cum Apolline contendere jaculari ausus contra ipsum muneri huius et artis sagittandi auctorem.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἶρη- p. 57 .7
 τικῶς ἐναντιώτατον γοῦν ἔστι τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέ-
 ρον ἐπιδείκνυσιν τὴν τόλμαν, εἶγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ
 πεποιθὲς, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα, ὡς φῆς, λαβὼν, καθ'
 ἡμῶν ἐπὶ ξενεὺς, ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας
 ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς· τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ'
 ὡς οὖν τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύσαμεν ^{m)}
 ἀπελθεῖν, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε
 ἐμὲ τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΔΟΤΚ. Ὁρᾶτε ⁿ⁾; πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν 8
 ὁμῶν προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ὥρῃθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλά-
 τῆος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν ^{o)}
 καίτοι οὐκ ἂν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ
 πονήτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ p. 577.
 εἴης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ,

^{m)} [ἐκωλύσαμεν] „Ita P. Angl. Vulgatum servant Edd.“ et
 retinuit Reitz. et quae secutae sunt, Bip. et Scyb. Sed 3011.
 et Gori. habent ἐκωλύσαμεν, quod Schm. recte recepit, quam-
 quam et vulgata aliquo modo defendi possit. ⁿ⁾ Ὁρᾶτε;]
^{o)} Interrogationis signum e vetustis Edd. restitui: colo distinxe-
 rant Reitz. et recentt. in his etiam Schm., quamquam ab hoc
 in Addend. ad Tom. I. p. XXXVII. notatum, ὀρᾶτε; inter-
 pungendum esse. ^{o)} ὑμῶν] „ἡμῶν J. ὑμῶν recte H. B. 2.
 Fl.“ ὑμῶν A. 1. et B. 1. sed cum Junt. facit A. 2.

Plat. Ista quidem, vir
 fortis, ex rhetorum arte de-
 clamasti: maxime enim re-
 bus ipsis sunt contraria, et
 eo importuniorē ostē-
 duat audaciam tuam, quan-
 doquidem injuriae huic in-
 gratus etiam animus accedit,
 qui acceptis a nobis, quod
 fatere, telis, contra nos ja-
 culatus sis, hoc uno tibi
 scopo proposito, de omni-
 bus nobis male uti diceres.
 Haec a te praemia habemus,
 quod aperto tibi illo prato
 adestro, non prohibuimus,
 quo minus meteres, et ple-

no sinu abires. Itaque vel
 propter ipsum hoc mori di-
 gnus eras.

Luc. Videtisne? irae au-
 scultatis, neque justum quic-
 quam admittitis: quamquam
 non putabam fieri unquam
 posse, ut ad Platonem, ad
 Chrysippum, aut Aristote-
 lem, aut ad alium quem-
 quam vestrum ira perveniat;
 verum soli vos ab ejusmodi
 rebus videbamini esse remo-
 tissimi. Sed quicquid sit,
 certe non indemnatum, vi-
 ri admirabiles, nec ante ju-
 dicium me occideritis. Ve-

P. 577. μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον παλιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφρα
 διαλύεσθαι ^{p)} διδόντας λόγους ^{q)}, καὶ δεχομένους ἐν τῷ
 ρει· ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ
 πάντες, ἢ ὅντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀ
 λογησομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ ἣν μὲν ^{r)} τι ἀδικῶν φ
 νωμαι ^{s)}, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφ' ἑξ
 λαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἣν δὲ
 εὐθύνας ὑποσχῶν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκω
 ἀφήσουσί με ^{t)} οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαν
 ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε ^{u)}).

9 ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκείνο, ἐς πεδῖον τὸν ἵππον, ὡς πα
 κρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις ^{x)}). φασὶ γοῦν φήτα
 σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγο
 τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ δωρο

p) διαλύεσθαι] „λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P.“
 λόγους] λόγον 3011. r) ἣν μὲν] „Ita P. εἰ μὲν Fl.“ F
 tinuerunt Reitz. et recentt. εἰ. Sed praeter P. etiam 30
 2954. et Gorl. servarunt genuinum ἣν. nec recipere adeo d
 bitavit Schm. probavit et T. F. Benedictus. s) φαίνωμαι
 „Sic P. B. 2. et Jens. Reliqui vitiose φαίνομαι olim edic
 rant.“ Etiam 3011. 2954. et Gorl. praebent φαίνωμαι.
 μ ε] „Ita Angl. Rel. Edd. μὲν.“ quod servavit Reitz. Veru
 et 2954. exhibet με, unde non dubitabam, Schm. praeconi
 et probante Benedicto, id recipere. u) τρέψετε] τρέψα
 2954. x) ἀπέλθοις] ἀπέλθης 2954. 3011. Bel. Schm. Ben

strum enim quoque hoc fue
 rit, non vi, nec prout quis
 robustior est, rem gerere;
 sed jure lites dirimi, red
 ditis invicem auditisque ra
 tionibus. Itaque iudice ca
 pto adcusate me vos aut si
 mul omnes, aut quemcun
 que pro universis dicturum
 suffragiis vestris elegeritis:
 ego vero criminibus respon
 debo. Si deinde pateat, me
 fecisse injuriam, idque de
 me statuerit iudicium, sus
 tinebo nimirum justam poe
 nam; vos vero nihil per
 vim audebitis. Si vero,

cognitione facta, purus v
 bis et reprehensione indi
 nus inveniar, absolvent n
 scilicet iudices; vos ve
 in eos iram vertetis, qu
 deceperunt vos, et conti
 nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fu
 rit, Equum in campum, i
 tu impulsis in fraudem ju
 dicibus abeas. Ajunt eni
 te rhetorem esse, et caus
 dicum, et versutum in d
 cendo veteratorem. Que
 vero iudicem vis fieri, que
 tu non muneribus corrup
 tum, ut multa injuste fa

ἢ, ὡς πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφί- p. 577.
 ἄν;

ΔΟΤΚ. Θαῤῥεῖτε ^γ) τούτου γε ἔνεκα· οὐδένα τοιοῦτον p. 578.
 πρὶν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ
 ἐκποδίζεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾷτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν
 ἐν τῷ ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΑΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικά-
 σται;

ΔΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ
 ἐξ ἡμῶν τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιου-
 ῖας ἐκλογέσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΑΑΤ. Τί ποιοῦμεν ^z), ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; 10
 γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ^a) ἀξιῶν.

ΣΩΚ. Τί δὲ ^b) ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον,
 τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ ἀπο-
 κρίνεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ^c) οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς
 πικρὸν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ

At vide infra c. 11. duo exempla contrarium probantia. γ) Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖ 2954. ut tradit Belinus: Schmiederus hinc refert Θαῤῥεῖ· utrum vere in Cod. legatur, nihil refert exquirere. z) Τί ποιοῦμεν] τί ποιῶμεν 3011. Vid. Adnot. a) δικάζεσθαι] abest a 3011. probante Belino. Sed vid. Adnot. b) Τί δὲ] τί δ' 3011. τί δαλ conj. Bel. c) τὸ πρὸ δίκης γὰρ] „Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell.“

inducas, ut secundum
 erat sententiam?

Soc. Hae quidem cura
 libero: suspectum id
 iudicem, aut ambi-
 tum, quique calculum mi-
 num vendat, esse velim
 meminisse. Videte enim, ip-
 sos vobiscum Philosophiam
 iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur ad-
 cuset, et adsumpta
 Philosophia au-
 diamus, quid causae dic-
 turus sit. Indicta enim causae
 damnare nostrum non est,
 sed valde idioticum, ira-
 cundorum hominum, et ius

tum iustitia causae supero,
 et ex abundanti causam me
 dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Py-
 thagora et Socrates? vide-
 tur enim vir non praeter ra-
 tionem provocare, dum ju-
 dicari postulat.

Socr. Quid vero aliud,
 quam eamus ad tribunal,
 et adsumpta Philosophia au-
 diamus, quid causae dic-
 turus sit. Indicta enim causae
 damnare nostrum non est,
 sed valde idioticum, ira-
 cundorum hominum, et ius

- p. 578. χειρὶ τιθεμένων. παρέξωμεν ^{d)} γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγο-
 ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον
 ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες.
 ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου ^{e)} περί, τῶν ἐμοῦ κατ'
 p. 579. ρησάντων, ἣ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται, μη-
 τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀ-
 μεν ^{f)} ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἣ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
 πῆσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

- 11 ΛΟΥΚ. Εὐγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ ν-
 μώτερά ^{h)}. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὥς ἔφην· δεήσει
 αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ ⁱ⁾ τὴν Φ-
 σοφίαν εὖροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ξυθα οἰκεῖ. καίτοι πάν-
 λὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὥς συγγενοί,
 αὐτῇ. εἰτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις,
 πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦκειν φ

d) παρῑέξωμεν] „παρέξωμεν J. Sed vulgatam tuentur reliqua
 Etiam A. 2. habet παρῑέξωμεν. e) Μελίτου] „Sic H. B.
 Fl. recte. alio loco Μελήτος mendose scribitur, ut in
 monact. c. 11.“ B. 1. A. 1. 2. habent Μελίτου. f) μηδὲ
 „μηδὲ J. S. μηδὲ B. 2. et Par. etc.“ μηδὲ A. 1. 2. B. 1. scri-
 tura in vett. Edd. haud infrequens. g) ἀπίωμεν] βαδί-
 μεν 2954. ut paullo superius. h) νομιμώτερά] νομιμώ-
 ρα B. 1. i) ποῦ δὲ] ποῦ δαλ 3011. Bel. Schm.

in manu ponentium. Prae-
 bebimus enim occasiones
 volentibus maledenobis di-
 cere, si indicta caussa vi-
 rum lapidemus, idque ho-
 mines gaudere nos justitia
 professi: aut de Anyto ac
 Melito quid dicemus, meis
 adcusatoribus, aut de his,
 qui tum erant iudices, si
 hic ne aqua quidem attributa
 [et clepsydra] moriatur?

Plat. Optime mones, So-
 crates. Itaque abeamus ad
 Philosophiam. Illa iudicet,
 et nos sententia illius sta-
 bimus.

Luc. Euge, viri sapie-
 tissimi, meliora ista et n-
 gis legitima. Verum lap-
 des servate, uti dixi: op-
 des servate, uti dixi: op-
 enim paullo post illis e-
 apud tribunal. Ubi ve-
 Philosophiam inveniat a-
 quis? nec enim, ubi ha-
 tet, novi, quamquam lo-
 go tempore oberravi dor-
 ejus quaerenda, ut illius co-
 suetudine uterer. Dein-
 cum inciderem in quosd.
 palliolis amictos, et pro-
 xas barbas submittent-
 qui ab illa se venire dic-
 rent, putans hos scire, i

οἷομενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλ- p. 579.
 αὐτὸν ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό^k) μοι, ὥς
 ἐπύθοντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπε-
 στειν. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον^l) ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν
 ἡ. Πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς^m) εἰκάσας, ἢ ξεναγῆσαντός 12
 κ. ἴσον ἂνⁿ) ἐπὶ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν
 φέτωι τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόν- p. 580.
 ἢ ἐκείνων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 κωπικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαρὰβυς-
 τ^o), καὶ αὐτὸς ἐσηλθὼν ἂν^p)· εἴτα ἐώρων γύναιόν τι οὐχ
 αἰδῶν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς^q) καὶ ἀκόσμητον
 αὐτὴν ἐπερρόθυμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄνε-

) οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντο] οὐδὲν ὅλως ἀπεκρίναντο 2954.
Belin. Schm. At Imperfectum cum a legibus linguae, tum a
 sequenti ἀπεδείκνυσθαι necessario flagitabatur: et οὐδ' ὅλως,
 si recte sentio, elegantius dicitur, quam οὐδὲν ὅλως, quam-
 quam nec hoc omnino damnum. l) καὶ τήμερον]
 „Sic etiam H. Fr. Fl. et Par.“ m) ἢ αὐτὸς] Priorem vocem,
 in prioribus Edd. desideratam, cum *Bel.* et *Schm.* restitui o
 2954. Post τινος in unam *Reitz.* per imprudentiam irrepererat
 interrogationis nota. n) ἂν] ejici vult *Bel.* temere. Melio-
 ra edocere potuit, si non sequens ἐσηλθὼν ἂν, saltem quod
 praecesserat: εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τιςι — ἀνηρώτων. Omni-
 no vid. Adnot. ad Diall. Deor. X, 2. T. II. p. 318. o) ξυμ-
 παρὰβυς θείεις] ξυμπαρὰβηθεῖς A. 2. et, ut videtur, J.
 mendose. p) ἂν] abest a 3011. et immerito quidem, quam-
 vis *Belinus* ejiciendum censuerit, et *Schmiederus* vere ejecerit.
 Cf. superiorem notulam n). q) ἀφελὲς] „ἀσφαλὲς vulgo
 edebatur in Edd. novis et antiqq. Sed ἀφελὲς recte P. L. et
 J. Et recte conjecit *Graevius*.“ Et A. 2. ἀφελὲς.

rogabam. At illi, qui
 lto quam ego magis ig-
 arunt, aut plane non re-
 dere mihi, ne ignoran-
 : suae convincerentur,
 aliam pro alia januam
 i demonstrare. Itaque
 odiernum diem nondum
 enire domum potui. Sae-
 vero vel mea conjectura,
 aliquo deducente ad ja-
 s quasdam delatus sum,
 cum spe tandem ali-
 ado me invenisse; id-

que colligebam ex multitu-
 dine intrantium et exeun-
 tium, qui severi omnes vi-
 derentur, habitu compo-
 sito, et vultu acriorem
 cogitationem prae se feren-
 te. Cum his igitur clancu-
 lum me inferciens et ipse
 intrabam. Deinde vidi mu-
 lierculam minime candidam,
 quantumvis ad simplicita-
 tem quandam cultus exper-
 tem se concinnaret. Sed
 mox mihi adparuit scilicet,

- p. 580. τον ^r) δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἑῷσα, οὐδὲ τῆς
 τίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρό-
 ῃν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ αἴθερι
 δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύδι
 φῦκος ^s). καὶ τὰ ῥήματα ^t) πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἔπα-
 ὑπὸ τῶν ἑραστῶν ἐς τὸ ^u) κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δὲ
 προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακα-
 p. 581. νη ^x) πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἑραστῶν οὐδὲ προ-
 πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον,
 περιδέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλων ^y) παχύτερα. ταῦτα
 πόδας αὐ ^z) εὐθύς ἀνέστρεφον, οἰκτεῖρας δηλαδὴ τοῦ

r) ἄνετον] Sic scripsi e 3011. probante *Belino*. 'An-
 coma soluta solenne est, neque vero, quod sciam, a
 Et alibi hae voces inter se confusae, ut *Timon*. c. 5
 et ἀφῆς. s) καὶ φῦκος] „deest in Fl. Habent aut
 et P.“ καὶ φουκίον 2954. Olim scribebatur φῦκος, i
 Merc. Cond. c. 33. quam falsam scripturam corrigere
 Produci priorem syllabam, videbis apud *Homer*. Il.
 XXIII, 693. Unde et Grammatici plerique recte scri-
 φῦκος. *Suidas* tamen φῦκος. De re adeas *Polluc*. V. 10
 95. *Schol.* ad *Iliad*. IX, 9. et *Stephan*. *Thes*. T. IV.
 t) ῥήματα] „*Gronov*. χρώματα. *Pell*. ῥύμματα. Se
 mutant Edd.“ Pro πάνυ male 3011. πάντα. u) τὸ]
 a Fl. Nihil mutat H. Par.“ x) παρακαθίσταμένη]
 καθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. Par.“ y) ἐγγέλων
 „*κλοιῶν* A. G. P. L. Edd. ἐγγέλων.“ *κλοιῶν* 3011. se
 nat *Belinus* ut glossema vulgatae. z) αὐ] „*ἦν* J.
 P. L. Et Edd. antiqq. omnes.“ ἂν 2951. quod h. l.]
 probat *Bel*. ἐπὶ πόδας αὐ εὐθύς reliquis omissis *Gorl*.
 fert *Schm*. Sed quae sint illa reliqua, et quousque per
 non patet.

eam neque comas, quas ne-
 gligenter solutas videri vo-
 lebat, inornatas reliquisse,
 neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse.
 Manifesto autem iis se re-
 bus exornaverat, et ad de-
 centiam, adsimilato illo cul-
 tus neglectu, usa fuerat.
 Sublucebat vero etiam ali-
 quantum cerussae et fuci;
 verbaque omnino meretri-
 cia; laudarique se ab amato-

ribus pulchritudinis
 ne gaudebat, et, s
 quid daret, accipieba
 pide, et, cum diti
 prope adsideret, pa
 amatorum suorum ne
 ciebat quidem. Saep
 etiam si imprudens nu
 tur, videbam monilia
 aurea anguillis cras
 Haec videns mea per
 gia mox recessi, mise
 nempe infelices illos

ἄνθρωπος ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς φινός, ἀλ- p. 581.
 πὶ πάγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα; εἰδῶλω ^{a)} ἀντὶ τῆς
 ἐξουσίας.

ΠΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
 πὶ γνῶμιος ἢ θύρα· πλὴν ἄλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ
 αὐτῇ· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενουῦμεν αὐτήν·
 ἢ τῇ περ ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ^{b)} ἐξ Ἀκιδημίας, ὡς πε-
 πησται καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποι-
^{c)} αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσκεισιν ^{d)}. ὁρᾷς τὴν κόσμιον p. 582.
^{e)} ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῇ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ
 τοῦ ἡρέμα βαδίζουσιν;

ΔΟΤΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδις- p. 583.
 καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ^{e)} ἢ γε ἀληθῆς Φι- p. 584.
 σία καὶ ^{f)} ἐν αὐταῖς.

ΠΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμέ-
 ρονον.

ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ 14

[εἰδῶλω] εἰδῶλω A. 1. 2. mendose. b) ἐπανιοῦσα] „ἀνι-
 οῦσα Fl. vulgatam servant H P.“ ἀνιοῦσα etiam 2954. c)
 ἔθος ποιεῖν] ποιεῖν ἔθος 2954. d) πρόσκεισιν] „προσ-
 κέεται P. Angl. Nihil mutant Edd.“ προσέρχεται etiam 3011.
 e) τῇ] deleri vult T. Fr. Benedictus ut inconcinnum, quod
 equidem non penitus perspicio. e) πάντως] „Fl. Reliquae
 περὶ τῶν, male. vid. notas.“ πάντως confirmat 2954. et prae-
 tulerunt recentt. quoque Edd. f) καὶ] ἐστὶν 3011. Gorl. Be-
 lin. Schm. Sed vid. Adnot.

ib illa non naso quidem,
 barba duci paterentur,
 Ixionis exemplo, ina-
 speciem amplecterentur
 Junone.

lat. Illud quidem recte:
 se enim in propatulo ja-
 , neque nota omnibus.
 tum ne opus quidem est
 nam ad illam ire. Hic
 a illam in Ceramico op-
 emur, mox huc ventu-
 in reditu ab Academia,
 in Poecile inambulet,

quod facere solet quotidie.
 Quin jam accedit. Viden'
 illam decenti habitu, ad-
 spectu propitio, quae co-
 gitabunda placide incedit?

Luc. Multas video simi-
 les habitu, incessu, atque
 amictu: et tamen inter has
 quoque una tantum est ve-
 ra quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum lo-
 qui incipiet, satis se ipsa
 indicabit.

Phil. Vah, quid Plato et
 Chrysippus apud superos,

P. 584. Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ^ε), αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια μου τῶν μαθημάτων; τί αὐθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ^h) ὑπ' ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν ἔοικατε. καὶ τίνα τοῦ ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ που λωποδύτης ⁱ) τις, ἢ ἀνδροφόνος ἢ ἱεροσουλός ἐστι;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσουλός.

P. 585. ἀσεβέστατος ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησας, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τι μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν ^k).

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένον τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίᾳ ὁμῶς φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδιδασκάμην, οὔτε ἤτις μὴν προσελθοῦσα ἐφίλημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη φορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον ὅπερ ἂν ᾗ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀπὸ

P. 586. σμώμενον ^l) τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ οὐ

g) καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες] καὶ οἱ ἄλλοι πάντες 3011. τις] „τι P. et Angl. Edd. τις.“ τι habent etiam 3011. Go et probarunt Bel. et Schm. sine idonea caussa. i) λωποδύτης] „τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.“ τυμβωρύχος etiam 3011. k) καταλελοίπαμεν] „Nihil mutant H. B. 2. Fr. Fl. l) ἀποσμίλνω]

et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis (a quoquam) apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia; sacrilegorum omnium scelestissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quidam, idque cum me sciatis qualia a Comoedia audieris. Dionysiis, tamen amicis illam putem, nec in jus vocarim unquam, neque accedens cum illa expostulare verim, sed patiar illam laedere, quae convenire videtur et solennia sunt illis feriis? quippe cum noverim nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pudet, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nesci

ἔκτρον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγαν- p. 586.
κοί γέγονατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ΠΑΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν
αὐτὸν, ὡς ὑπόσκη τὴν ἀξίαν ὣν δέδρακε. φῆμαι γὰρ
διήγγελλον α) οἷα ἔλεγεν, ἐπιὼν ο) ἐς τὰ πλήθη, καθ'
ἡ.

ΦΙΛ. Εἰτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον β) ἀποκτε- 15
τε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΑΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα γ). καὶ
δ, π ἂν δοκῇ δ), τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί φῆς σύ;

ΛΟΤΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὃ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ
ἡ τάληθὲς ἂν εὑρεῖν ε) δύναιο. μόγις ι) γοῦν εὐρόμην
ἀδικησάσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

μεν ο)] Restitui hanc Ms. Gr. lectionem, consentientibus Graeco,
Solano, Hemsterhusio, Gesnero Interprete, Seyboldo et
Jacobio. Vulg. ἀποσπώμενον. P. ἀποσκόμενον. Vid. Adnot.
m) [π'] παρ' 2954. n) διήγγελλον] „διήγελον Fl. H. Par.
Sed J. διήγγελλον.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. o) ἐπιὼν] „deest
in FL. Sed nihil mutat H. et P.“ ἐπιὼν conj. J. Scager. Vid.
Adnot. p) ἀπολογησάμενον] „Sic J. Par. H. Sed ἀπο-
λογησόμενον P. Vulgatam servat FL.“ q) ἀνεβαλλόμεθα]
ἀνελόμεθα 2954. mendose. r) καὶ σοὶ ὃ, τι ἂν δοκῇ] „ὃ
σοὶ ἂν δοκῇ Angl. P. Nihil mutant Edd. nisi quod δοκεῖ Fl.“
καὶ ὅσον ἂν δοκῇ A. 2. s) ἂν εὑρεῖν] „Sic P. et Ms. Gr.
Nihil mutant Edd. sed ἀνευρεῖν L.“ Correximus cum Graevio,
quod huc usque vulgatum erat, ἔξευρεῖν. Vid. Adnot. t) μὲ-
γας] Sic scripsimus, auctoritatem Codd. 2954. et 3011. et Schm.

modo iracundi facti es-
et irritabiles. Quid ve-
collum obtorquetis ho-
i?

Plat. Commeatu unius
us diei sumto, contra
m venimus, ut dignam
is suis poenam sustine-
Fama enim ad nos per-
m est, qualia in concio-
progressus de nobis di-

Phil. Deinde (Ergone) vos
ante iudicium, indi-
ciana. Vol. III.

cta caussa interficietis? Ap-
paret enim, dicere illum
velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim
rejecimus omnia: tua sen-
tentia litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philoso-
phia domina, quae sola
nempe invenire verum pos-
sis. Itaque vix multis pre-
cibus hoc impetravi, tibi ut
cognitio causae servaretur.

P. 586.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν κ
 πρῶν δὲ τὸ ἀτιμότεον ^{u)} Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τ
 τῷ ἀποκηρύττων θεάτρῳ ^{x)}, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἐκ
 εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ
 ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισρὰ πράττει
 ἡγόρευε κακῶς.

ΛΟΤΚ. Ἐῖση αὐτίκα, ἣν ἐθέλῃς ^{y)} ἀπολογου
 ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' ^{z)} Ἄρειον πάγον· μάλλ
 εἰς ^{a)} τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν ^{b)}, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἀ
 ταφανείῃ πάντα ^{c)} τὰ ἐν τῇ πόλει.

P. 587.

16

ΦΙΛ. Τυεῖς δὲ, ὦ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως κ
 τήσατε· ἡῖω γὰρ ^{d)} ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΛΟΤΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ
 μισαὶ καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ

exemplum secuti, pro vulgata forma μόλις. Vid. Adm.
 Judic. Vocal. c. 4. T. I. p. 328. sq. u) τὸ ἀτιμότεον
 Articulum omittit 2954. haud improbantibus Belino et
 Bened. x) ἀποκηρύττων θεάτρῳ] θεάτρῳ ἀποκη
 2954. y) ἐθέλῃς] „ἐθέλεις Fl.“ ἐθέλῃς recentt. sine joi
 scripto, et mox c. 17. ἐθέλῃς. velt. rite ἐθέλῃς. z) ἐπ' ^{is}
 a) εἰς] ἐς 2954. 3011. Belin. Schm. b) αὐτὴν] ταύτην
 Seyb. sine idonea ratione. c) καταφανείῃ πάντα]
 φανῇ πάντα εἶη 3011. Gorl. Belin. Schm. At non erat
 mutaretur vulgata. Cf. Necyom. c. 10. d) γὰρ] δὲ

Plat. Nunc, sacerrime,
 dominam vocas, paullo an-
 te vero contemtissimam re-
 rum pronuntiabas Philoso-
 phiam, in tanto theatro
 praeconio vendens, et duo-
 bus quidem obolis, genus
 unumquodque illius dispu-
 tationum.

Phil. Videte, ne iste non
 Philosophiam, sed imposto-
 res quosdam, nostri sub
 nominis obtentu turpia mul-
 ta patrantes, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si

causam dicturo opera-
 re volueris. Solum
 mus in Areopagum: p-
 vero in ipsam arcem,
 illa quasi specula simi-
 conspectu sint res urb-
 omnes.

Phil. Vos vero, am-
 in Poecile interim inat-
 late: veniam enim vo-
 hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sun-
 Philosophia? videntur
 et ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa

καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παι- p. 587.
 1) ἡ ἀμυδρὰ δὲ 1) αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλή-
 1) ἴσιν.

ΑΟΤΚ. Οὐχ ὁρῶ ἦντινα καὶ λέγεις.

ΦΛΑ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν,
 ἀπαφύγουσαν αἶε, καὶ διολισθαίνουσαν;

ΑΟΤΚ. Ὅρῶ νῦν μόγις 5). ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις,
 1) γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν
 1, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΛΑ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ 1) γὰρ
 1) διαίσει δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἰσομένην.

ΑΔΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ 17
 1) οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΛΑ. 1) Ἄλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι 1) ξυνδικά-
 1) ᾧ, ὡς 1) καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

[Παιδεία] „παιδία male Fl. Sed H. et Par. etc. recte.“
 1) ἡ ἀμυδρὰ δὲ 1) καὶ ἡ ἀμυδρὰ δὲ 1954. alterutram parti-
 cularum καὶ et δὲ re inendam, alteram abjiciendam, statuit
 Belin. Scilicet utraque simul certe h. l. non opus fuit. g)
 1) μόγις] Ita 30:1. Bel. Schm. ut supra c. 15. pro vulg. μόλις
 1) ὡς πλῆρες] ὡς ἂν πλῆρες conj. Belin. dudum haec, nec
 1) ἀμυδρὰ, refutata. i) οὐ βαρὺ] „οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat
 1) οὐ χαλεπὸν etiam 30:1. quod pro glossemate habet Belin.
 1) ΦΛΑ.] „In Par. Fl. aliisque persona ΑΟΤ. erat, male.
 1) am recte ΦΛΑ. P. L.“ 1) ἐν δέοντι] separatim scripsi,
 1) in B. 1., vulgo minus bene ἐνδέοντι junctim. Traug.
 1) End. Benedictus conj. ἐνδέον τοῦ ξυνδικάζειν ᾧ — m) ὡς]

Temperantia illa, et
 e illam Justitia, prae-
 ns vero Eruditio: sed
 ura illa et tenui colore,
 tas est.

c. Non video, quam

1) Nonne vides fuci
 expertem, nudam,
 ucentem se semper et
 entem?

k. Nunc tandem vix
 o. Sed quidni has et-
 adducis, ut plenus per-
 aequis nobis consessus

fiat? Veritatem vero etiam
 advocatam mihi adducere in
 jus volo.

Phil. Nempe sequimini
 etiam vos: nec enim mole-
 stum erit, unam judicare
 causam, eamque de rebus
 nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim
 non opus habeo audire,
 quae olim (dudum) sciam,
 uti se res habeat.

Phil. Verum nostra inter-
 est, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia.

p. 587. **ΑΛΗΘ.** ^η) Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τῷ θεραπευτικῷ, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε;

ΦΙΛ. ^ο) Καὶ μάλα ὀπόσας ἂν ἐθέλῃς.

p. 588. **ΑΛΗΘ.** ^ρ) Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρξήσοι ἡμῶν, ὡς τὸν δειλαῖον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡ
ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προσφάσει δικαιο
σαι ^ρ) δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγγε, αὐτοῦ περιμένον

ΛΟΤΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ
καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσποι
δεήσει μοι ^ρ), ἀλλ' ἀλαζόσιν ^τ) ἀνθρώποις, καὶ ἐ
κτοῖς ^η), αἰετῖνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις. ὥστε ἀν
ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ, εἰ
Ἀπόδειξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖ
τὴν δίκην.

„deest in Fl.“ Deinde καταμηνύεις 3011. vitiose. n) A
„Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ.“ Veritatis verba inter
edere placuit, ut et Courierium video censere ad Asia.
o) ΦΙΛ.] „Recte sic L. Edd. male ΛΟΤ.“ p) ΑΛ
„Ita P. et L. Edd. rursus male ΦΙΛ.“ De his perso
rationibus vid. Adnot. q) σώσαι] ἂν γε σώσαι Gor
περίμενον] περιμενε A. 2. s) μοι] με 3011. minu
ut recte judicat Belin. t) ἀλαζόσιν] ἀλλαζόσιν Re
rarum errore, quem recentt. emendarunt. u) δει
κτοῖς] „δυσελέγκτους Solan.“

Ver. Ergone adducam et
iam duas ancillulas meas,
amicissimas mihi?

Phil. Duc sane, quot
quot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas,
et tu Loquendi Fiducia, ut
formidolosum hunc homin-
cionem, amatorem nostrum,
in periculo justa nulla caus-
sa versantem, servare pos-
simus. Tu vero, Elenche,
[Convictio] hic mane.

Luc. Minime vero, Do-
mina: quin hic etiam, (et)

si quis alius, veniat.
enim cum vulgaribus
depugnandum mihi
sed cum insolentibus
nibus, et convictioni-
nantibus, et effugia
per invenientibus.
necessarius est Elench-
Phil. Maxime ille qui
Rectius vero feceris,
monstrationem etiam
mas.

Ver. Sequimini o
quandoquidem neces-
judicium videmini.

ΑΡΙΣΤ. ^{α)} 'Ορᾷς; προσεταιρίζεται ^{γ)} καθ' ἡμῶν, ὡ^{p.588.}
 λωφία, τὴν Ἀλήθειαν. 18

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίκατε ^{α)}, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 μύτιλες, μήτε ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὐσα;

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ^{α)} ἐστι, καὶ p.589.
 λωφός· ὥστε παραπείσει αὐτήν.

ΦΙΛ. ^{β)} Θαρσύνετε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιο-
 κης ταύτης ^{γ)} συμπαρούσης. ἀπίωμεν ^{δ)} οὖν. Ἀλλ' εἰπέ 19
 σὺν, τί σοι ^{ε)} τοῦνομα;

ΑΟΤΚ. Ἐμοὶ Παρόρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξι-
 σος.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΑΡΙΣΤ.] „Vid. nott. Solan.“ Post ὁρᾷς, Schmiedero sua-
 dente, et praeunte jam Pirckheymero, interrogationis notam
 reposui pro commate vulgato. γ) προσεταιρίζεται] Hanc Codicis Gorl. lectionem expresserunt interpretes Latini,
 et reperi eandem in utraque Ald. In B.1. Reitz. et recentt.
 legitur προσεταιρίζεται, minus graviter. 2) δεδίκατε] δεδι-
 τε 2954. vitiose. α) πανουργός] πανουργός, omisso cir-
 cumflexo, Reitz. quam imprudenter secutae sunt recentt.
 Recte vetustae. β) ΦΙΛ.] „Ita L. Sed nihil mutat Fl. et
 reliquae.“ Faciunt cum L. ex antiquioribus Pirckheym. e re-
 centt. Wiel., Belin. in not., non item in versione, ubi vetus
 ratio retenta, et Schm., qui sic edidit. Olim nempe, etiam
 in Reitz., Bip. et Seybold. fuerat ΑΛΗΘ. Vid. Adnot. γ) ταύτης] ταύτῃ 3011., ut refert Belin., probatum huic, et
 receptum (ita scilicet, ut exarari debebat, ταύτῃ) a Schm.,
 sed temere. Mox in eodem Cod. συμπαρούσης, quod non at-
 tendisse credo Schmiederum, quum vulgarem scripturam con-
 tra morem suum servavit. δ) ἀπίωμεν] ἀνίωμεν Gorl.
 αἰώνων B. 1. operarum errore. ε) σοι] σοὺ 2954. minus
 eleganter, ut recte iudicat Belin.

Arist. Viden? ad suas par-
 allicit, o Philosophia,
 tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis,
 to, Chrysippe, Aristos-
 s, ne quid mentiatur
 ipso, cum sit Veritas?
 Plat. Non istuc quidem.
 l' terribili quadam astutia
 , et adulandi facultate.
 que persuasionē a via il-
 l' abducet.

Phil. Bono animo estote.
 nihil profecto injustum fiet,
 hac una praesente Justitia.
 Eamus igitur. Sed age,
 dic, quod tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Ale-
 thionis, Elenxiciis. [Con-
 fidentius, Veri F. Convincentii
 N.]

Phil. Sed patria?

p. 539. ΛΟΤΚ. Σύρος, ὃ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ *) τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντι-
κων μου β), οὐχ ἦττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρὸς
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυ-
νίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν γένε-
ται ἔλαττον h), οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴτερ ἢ γ-
μῃ ὀρεθῇ καὶ δικαία φαίνοιτο οὐσα.

20 ΦΙΛ. Εὐ λέγεις. ἄλλως i) γοῦν τοῦτο ἡρόμην k).
p. 590. τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΤΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογότης, καὶ μισοφ-

f) Ἐπευφρατιδίων] „Sic una voce Gronov. et Fl. R. quae male disjungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων.“ *) καὶ γὰρ] I. γὰρ excidisse videtur alterum καὶ, quae vox, si quae a maxime librariorum negligentiam experta est. Non tamen serere sum ausus, etsi id feci Char. c. 21. Cf. ad Vit. Auct. V. Lectt. not. x) p. 123. g) μου] abest a 3011. et omisso propterea etiam a Schm., quod Belini aures nimis fastidiosas offenderat sonus vocum μου, et deinceps redeuntis ἐμῇ. Sed hanc iudicandi normam admodum esse lubricam et fallacem, sciunt omnes, qui ad veterum elegantias rite attendendas aliquid sapiunt. H. l. μου nonnisi ex imprudenter libarii videtur praetermissum. T. F. Benedictus tamen punigi vult. h) γένοιτο ἔλαττον] ἔλαττον γένοιτο 29 3011. Belin. Schm. quae structura non adeo videtur elegantior esse vulgata, ut hanc relinqui necesse sit. Ceterum T. F. Benedictus non male conjicit ἐλάττων, quamquam sic sequens τις prius foret collocanda. i) ἄλλως] ἄλλος B. operarum culpa. Cf. Adnot. k) ἡρόμην] „Ed. H. m. ἡρώμην.“ Idem mendum in eandem Ed. illatum Diall. De XX, 3. εἰρόμην 3011.

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros: mores vero et eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quam-

quam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si vis sit barbarus; modo sententia justa esse appareat.

Phil. Recte narras. Tamen enim illud quaerebas. Ars vero quae tibi est? nunc istud quidem scire refertur.

Luc. Osor superbiae suae et praestigiarum, et me-

καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν p. 590.
τῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὥς οἶσθα.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτει τὴν τέχνην.

ΛΟΤΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὅπόσοις ¹⁾ ἀπεχθάνομαι,
καὶ κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν
ἐγὼ πάντε ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ ^{m)} τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν
ἐγὼ ἔχουσαν. φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλα-
καλός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πά-
σι τῆς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ⁿ⁾ ταπτόμενοι,
καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν
ἐμὴν, ὑπ' ἀργίας ^{o)} ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πᾶν ἡκρι-
κίμαι.

ΦΙΛ. Καὶ μὲν οὐκ ἔχρην. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φα-
νερὰ καὶ τὰδε· ὥστε μὴ διαίρει τῷ τέχνῃ ^{p)}· μία γὰρ ἐστὼν,
εἶναι δοκοῦσαι.

p. 591.

ΛΟΤΚ. Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μὲν-

ὅποσοις] ἐφ' ὅσοις 2954. minus bene, iudice *Belino*. m)
δὲ] 2954. Mox φίλον conj. *T. F. Bened.* admodum infeli-
citer. Vid. Adnot. n) τῇ ἐναντίᾳ] τῆς ἐναντίας 3011.
male, *Belino* recte iudicante. o) ἀργίας] ἀργίας A. 2.
p) τῷ τέχνῃ] „Sic Edd. Par. S. H. B. 2. Fr. et P. Sed J.
et Fl. τὰ τέχνα.“ Sic etiam Cod. 2954. Sed Edd. B. 1. et
Ald. utraque τῷ τέχνῃ.

iorum, et tumoris ina-
: odi igitur omne hoc
us impurorum hominum.
modum vero multi sunt,
d nosti.

Phil. Odii, Hercule, mul-
rtem facis.

Luc. Bene dicis. vides e-
i, apud quam multos in
o sim, et in quae peri-
a propter eam venerim.

tum tamen etiam opposi-
illi artem accurate no-
illam puto, quae amo-
onstat. Sum enim veri
tus, et honesti ac pul-
i, tum simplicitatis, et
cunque natura amabi-

lia sunt. Verum pauci ad-
modum digni, in quibus
hac arte utar. Contra alte-
ri illi, oppositae, arti sub-
jecti, et odio aptiores,
quinquagies mille: quare
periculum est, ne alteram
quidem, cujus exercendae
ita rara offeratur occasio,
dediscam; alteram autem
nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat:
ejusdem enim et hoc est, a-
junt, et illud. Noli itaque ar-
tes dirimere, quae duae cum
videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti,
Philosophia. Mea igitur

p. 391. τοι ἔμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν
ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθα τὸ
ἐν τῷ προνάφῃ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν ^{α)}). ἡ Ἱέρεια, διὰ
ἡμῖν τὰ βάρθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν
θεόν.

ΛΟΤΚ. ὦ Πολιάς ^{β)}), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σὺ
μαχος ^{γ)}), ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιπορούμεν ὁσημέραι ἀκού
αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ, μόνῃ ^{δ)}) ὀργῇ, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος
οὖσα ^{ε)}). νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κ
τούμενον ἴδης, καὶ ^{ς)}) πλείους ὥσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσε
σα τὴν σεαυτῆς, σῶζε ^{ζ)}).

22 ΦΙΛ. Εἰεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ ^{η)}) καθήμεθα ἔτοι
ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προελόμενοι τινα ἐξ ἀπάντων
ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ ^{θ)}), ξυνέλθετε τὴν κατη

α) δικάσωμεν] Sic e 3011. et Gorl. pro vulg. δικάζωμεν.
2. δικάζωμεν. γ) Πολιάς] Πολλιάς A. 2. δ) σύμμαχος
ἐνύμαχος 3011. Bel. Schm. ε) δὲ, μόνῃ] δαίμονι καὶ
Jacobs. in Animadv. ad Eurip. Tragg. p. 45. Vid. Adnot.
*) ἐπίσκοπος οὖσα] „Al. ἐπίσκοπὸς οἰκοῦσα. Vid. N.
Sed Edd. constanter vulgatam servant.“ Praetulerunt
σκοπῆς οἰκοῦσα Belin. T. F. Bened. et Schm. e 2954. u) καὶ
„καὶ L. nil vero a vulgata abit Fl.“ x) σῶζε] σῶζέ με 29
et 3011. γ) καὶ δὴ] ἤδη Marci. conj. Vid. Adnot. 2) κα
τηγορῆσαι ἂν δοκῇ] „κατηγορήσειν δοκεῖ Ms. Gr. et l
κατηγορήσειν δοκῇ 3011.

haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare at-
que laudare.

Phil. Jam age, adsumus
enim nunc, ubi oportebat:
hic alicubi in templo urbi-
cae Palladis iudicemus. Dis-
poni nobis, Antistes, jube
subsellia: nos interea Deam
adorabimus.

Luc. Custos urbis, prae-
sidio mihi veni contra inso-
lentes homines, recordata,
quot illorum perjuria quo-

tidie audias. Quae faciunt
sola vides, quae inspecti-
nem habeas: nunc tempus
est illos ulcisci. Me vides
si qua succumbere videris
et plures sint nigri calcu-
tuo tu adjecto me serva.

Phil. Age, jam sedem
vobis, paratae vestras a-
dire rationes. Vos autem
electo uno ex omnibus, qui
optime accusaturus videris
tur, actionem componi
et reum convincite; neque

καὶ διελέγγετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ^{a)} ἅμα λέγειν. p. 592.

αἱ, ὃ Παρόρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ ^{b)} μετὰ τοῦτο.

ANAB. ^{c)} Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδείοτατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο
τὴν δίκην;

ΧΡΤΣ. ^{d)} Σοῦ, ὃ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστῇ,
καλλιφωνία ^{e)} δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ
μεστόν· ἥ τε σύνεσις ^{f)}, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπα-
ρτὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων· πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρὸς-
κινῶ. ὥστε τὴν προσηγορίαν ^{g)} δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰ-
κότα. νῦν ἀναμνήσθῃτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφό-
ρεως ^{h)} τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρό-
κτον, ἢ Ἰππίαν εἴρηται· δεινότερος οὐτός ἐστιν. ἐπίπαττε

a) οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας] „οὐ πάντας γὰρ οἶόν τε inver-
so ordine P. Sed vulgatam habet etiam Fl.“ πάντας γὰρ ἅμα
λέγειν ἀμήχανον 3011. probante *Belino* ob Atticam quidem vo-
cem ἀμήχανον. b) ἀπολογήσῃ τὸ] „ἀπολογήσῃτο uno
verbo J. alii τε pro τό.“ ἀπολογήσῃτο itidem A. a. jota sub
altero η subscripto. c) ANAB.] „ΠΑΑΤ. P. L. Sed cum
vulgata stat Fl. Variant etiam in persona proxime sequ. Vid.
not. *Solan.*“ d) ΧΡΤΣ.] „Aberat haec persona a Par. J.
H. etc. sed habet L. συ vero pro σοῦ habet P.“ συ etiam ha-
bet 2954. et deinde ἦτε γὰρ, probante *Belino*, quem secutus
est *Schmied.* ἦτε γὰρ etiam in Gorl. est et 3011. an vero etiam
σύ; — e) καλλιφωνία] ἡ καλλ. 3011. *Belin. Schm.* f)
σύνεσις] ξύνεσις 3011. *Belin. Schm.* g) προσηγορίαν]
„Sic J. sed προσηγορίαν Par. Fr. et Fl. προσηγορίαν vero et-
iam E. Coll. et *Thom. Mag.*“ hoc etiam habent 3011. 2954.
Gorl. *Bel. Schm.* exhibent denique etiam A. 1. 2. et B. 1. Ta-
men retinuit *Reitz.* προσηγορίαν. h) συμφόρει εἰς] συμ-
φόρει ἐς 3011. *Belin. Schm.*

nam fieri potest, ut simul
omnes dicatis: tu vero post
hec causam dices, Par-
esiade.

Rev. Quis igitur nostrum
iudicio aptissimus fue-
rit?

Chrys. Tua, Plato, co-
gnandi admirabilis sublimi-
s, et mere Attica vocis
viras, et gratia illa, quae
notum in persuadendo va-
let; tam prudentia, et ex-

quisitum illud artificium, et
illae, ubi demonstrandum e-
rat, verborum illecebrae:
omnia haec copiose tibi ad-
sunt. Itaque orandi susci-
pe provinciam, et pro om-
nibus ea, quibus opus est,
profer. Nunc recordare om-
nium illorum, et in eun-
dem locum confer, si quid
tibi ad Gorgiam, aut Polum,
aut Prodicum, aut Hippiam
dictum est: hic enim illis

P. 592. οὖν καὶ τῆς εἰρωνείας ¹⁾), καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνῆχ-
 ἐρώτα· κᾶν σοι δοκῇ, κᾶκεῖνό που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγα
 Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὐ
 ὑπόσχῃ ^{*}) τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. ^{m)}) Μηδαμῶς. ἀλλὰ τινα τῶν σφοδροτέρων π
 χειρισώμεθα, Διογένην ⁿ⁾) τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κρα

P. 593. τα, ἢ καὶ σὲ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρό
 καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγκτικῆς
 καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρόφσειάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ π
 μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων ^{o)}) δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ, ὡ
 ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὁβολῶν πρῶην ἀποκεκηρυγμένος.

ΠΛΑΤ. ^{p)}) Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λό

i) τῆς εἰρωνείας] „Sic J. et H.“ Reliquae, in his R
 et posteriores τὰς εἰρωνείας. Sed τῆς habent etiam Ald. 1.
 2. Vid. Adnot. k) συνῆχῃ] „Ita ex S. et J. dedimus. E
 H. Par. male συνεχεῖ.“ Sic etiam B. 1. sed συνεχῇ edunt
 1. et 2. l) ὁ μέγας] ἐν οὐρανῷ addunt e Platone 2954. I
 Schm. Vid. Adnot. *) ὑπόσχῃ] Conjecerim scripsisse
 ctorem ὑποσχόη. m) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Sed nihil n
 tat L. et Pl.“ n) Διογένην] „Sic Edd. J. Par. H. etc. Δ
 γένῃ Pl.“ Mox τοῦτον ἄν 2954. unde τουτονὶ vult Belin.
 τῶν λόγων] αὐτοῦ addit 2954. e priori versu haud dubi
 iterum descriptum, nisi forte librarius voluit κατ' αὐτ
 Pro δεήσεσθαι in O. δεῖσθαι. p) ΠΛΑΤ.] „ANAB. P. Ex

magis formidandus est. Ita-
 que adspere etiam aliquid
 de ironia, et lepidas illas
 perpetuasque interrogatio-
 nes profer: et, si videbi-
 tur, illud etiam alicubi in-
 ferri, ut magnus ipse ille
 Jupiter volucrem currum a-
 gens, indignaturus sit, ni-
 si supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed ve-
 hementiorum aliquem deli-
 gamus, Diogenem hunc, vel
 Antisthenem, vel Cratetem,
 vel te adeo, Chrysippe.
 Neque enim sane pulchri-

tudinem, aut in scribendo
 vim quandam praesens ter-
 pus desiderat; sed appari-
 tum convincendi et judicii
 lem. Orator autem est Pa-
 rhesiades.

Diog. Ego vero accusabam
 illum: nec enim puto loci
 ga oratione opus futurum
 Et alioquin ego supra om-
 nes contumeliose tractatus
 sum, quem duobus ille obi-
 lis nuper sub praecone ven-
 diderit.

Plat. Diogenes, o Phi-
 losophia, aget pro omnibus

ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὡ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ p. 593.
 πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις¹⁾), φῦ δὲ
 μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν
 ὁλως δὲ, ὑπὲρ²⁾) φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει πε-
 καρμέντης. καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιαδου
 καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ
 πάντων ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο³⁾) ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μό-
 νον⁴⁾) προεστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κιν-
 ῆται, ἢ σεμνότατα δοῦναι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οὐ
 ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρσύνετε⁵⁾), οὐδὲν ἐλλείπομεν⁶⁾), ὑπὲρ πάντων p. 594
 24

q) τότ] „abest ab O. P.“ τὸν λόγον ἔρεῖ 2954. cuius quidem
 structurae maiorem, quam vult *Belinus*, elegantiam equidem
 non capio. Secutus tamen *Schmiederus*. r) λόγοις] δόγ-
 μασι 2954. *Belin. Schmied.* At glossema hoc est, neque con-
 venit a genere cum sequenti ὅστις. Plus semel per hunc li-
 bellum φιλοσόφων οἱ λόγοι, i. e. propria cujusque placita et
 decreta. Inferius c. 32. librariorum oscitantia intulit ψόγους
 pro λόγους. Et c. 35. idem glossema δογμάτων pro λόγων in
 quodam codice legitur. s) νῦν λέγει] „Desunt haec duo
 verba in O.“ Modo μηδὲ 2954. et ἐστὶ B. 1. t) ὑπὲρ] περὶ
 2954. u) τοῦτο] „(*Bud. αὐτοῦ*) J. τουτῶ. nil mutant Edd.
 et ita notaverat *Solan.* Sed si hic per J. ut solet *Juntinam* de-
 signat, erravit; illa enim τοῦτο habet.“ Sic et A. 2. x) ὁ-
 ρα, σὲ μόνον] „ὁρᾷς δὲ μόνον σὲ O.“ Ita etiam 3011.
 Gorl. *Bel. Schm.* Mihi quidem, cur haec vulgaris praeferen-
 da sint, non liquet. y) οὐτός] „οὕτως J. οὗτος *Brod.* Et
 sic habent H. B. 2. Fr. Fl.“ nec non A. 1. et B. 1. Sed A. 2.
 οὕτως. z) Θαρσύνετε] „θαρσύνεται O. male.“ a) ἐλλεί-

Memento autem, vir gene-
 rose, ne tuum modo in ac-
 cusatione negotium agas,
 sed communem causam spe-
 cies. Si quid enim inter nos
 non convenit de nostris dis-
 putationibus, tu in praesen-
 tia quidem uoli quaerere,
 ut ultra sit verior ratio de-
 finire; sed in universum
 modo pro philosophia ipsa
 indignationem ostende, con-
 tumeliis obruta, et male au-

diente in Parrhesiadae ser-
 monibus; relictisque sectis,
 quibus dissidemus, quod
 commune habemus omnes,
 pro eo propugna. Vide,
 solum te praefecimus, in te
 nostra jam omnia pericli-
 tantur, ut aut honestissima
 videantur, aut talia credan-
 tur esse, qualia hic propo-
 suit.

Diog. Bona estote animo,
 nulla in re deficiemus: di-

p. 594. των ἐρω. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλ
(φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι διαβου
αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μ
ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τοῦτο ^{b)} μὲν μηδαμῶς. ἀλλὰ τῷ λόγῳ
(ἄριστον γάρ,) ἤπερ ^{c)} τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν
γὰρ ἐγκέχυται ^{e)} τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σέ τὸ δικαστήριον
βλέπει.

ΛΟΤΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφί
ψηφοφορεῖτωσαν ^{f)} μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορ
μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΛΟΤΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ' οὖν. σὺ

Διόγενης, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ
βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάννυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδέν

φομεν] „ἐλλείφομαι O.“ b) Τοῦτο] τούτῳ con
Vid. Adnot. c) ἤπερ] „ἢ O.“ Verba ἄριστον γάρ
ab Gorl. d) δ' οὖν] „γοῦν O. Sed nihil mutant
e) ἐγκέχυται] „Sic recte Vorst. ἐκκέχυται J. Par. B
Fr. Fl.“ Sic etiam B. 1. A. 1. 2. f) ψηφοφορεῖτωσαν
„ψηφοφορήτωσαν O. Reliqui stant pro vulgata.“ g)
γορεῖτω] „κατηγορεῖται O.“ h) παρὰ] „παρὰ P.

cam pro omnibus. Et, si
forte Philosophia sermoni-
bus istius fracta, ut est in-
genio mansueto et miti, di-
mittere illum cogitet; at e-
go certe caussae non deero:
ostendam enim homini nos
non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem mini-
me; sed oratione potius,
quod optimum, quam cla-
va, res gerenda est: sed no-
li cunctari diutius. Jam e-
nim infusa est in clepsydrā
aqua, et in te consilium in-
tuetur.

Luc. Adsideant vobi
reliqui, o Philosophia
ferant suffragia. Dio-
vero accuset solus.

Phil. Non metuis ig
ne contra te ferant si
gia?

Luc. Minime. plu
enim volo vincere.

Phil. Generose tu qui
Adsidete igitur: tu
dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos i
ta fuerimus, o Philoso
accurate nosti, nec oi
ne opus est. De me

ἡ ἴσα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ διασπῆσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, p. 594.
 ἡ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς p. 595.
 ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐξεκομίσαντο; ἃ δὲ
 τοὺς ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισεκατάρατος οὐτοσί ¹⁾ Παρρησιά-
 εῖς ἔφηκεν, ἥδη ἐρῶ. φήτωρ γάρ τις ²⁾, ὥς φασιν, ὦν,
 πικρὰν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμῃσεις,
 ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις,
 ἢ πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύ-
 ῃ καὶ γόγγας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ
 ἐπιδῶν καταγελᾷν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν, ὥς τὸ μηδὲν
 ἡμῶν μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς ³⁾ τῶν πολλῶν ἥδη πε-
 ράσας αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν ⁴⁾, φληνά-
 ρος, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σά, καὶ τὰ σπουδαιότατα,
⁵⁾ ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ ⁶⁾ διεξιὼν, ὥς τε αὐ-
⁷⁾ τὸν μὲν χροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν θεατῶν,

Sed cum vulgata facit Fl. " At παρὰ etiam in 2954. et 3011.
 et Edd. A. 1. 2. Unde recte etiam in Schm. 1) οὐτοσί]
 „ούτος O.“ k) τις] εἷς 2954. sed εἰ postea inductum.
 Deinceps ὥς φησιν Gorl. 1) πρὸς] „Sic P. L. Em. S. Fl.
 Sed male πρὸ Par. J. H. Fr. B. 2.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. m)
 τὴν Φιλοσοφίαν] otiosa videntur Seyboldo: minime vero
 sunt: id enim potissimum agit Noster, ut ipse Accusator vel
 imprudens in Rei nsum accurate Philosophiam a Philosophis
 distinguat, atque adeo secernat. n) ὦν] ἄπειρ 2954. „tour-
 nure Attique, qu'il faut restituer à Lucien.“ Belin. Recte
 morem non gessit Schm. *) χλευασμῷ] χλεύη 2954. o)
 αὐτόν] „Sic O. Fl. Sed cum vulgata faciunt J. Par. H.

taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platonem,
 Aristotelem, et reliquos
 norat, quanta in vitam
 intulerint? quibus ve-
 nos, tales cum simus,
 secretabilis ter et amplius
 te Parrhesiades contume-
 lis adfecerit, jam dicam.
 tum enim orator, ajunt,
 set, relictis judiciis, et
 cunda in illis fama, quan-
 vel vehementiae vel ma-
 titatis in dicendo ipsi sup-
 beret, omni, inquam, il-

lo instrumento, ac dicendi
 copiis contra nos collectis,
 male loqui denobis non de-
 sinit, cum praestigiatores
 atque impostores appellet,
 ac persuadeat multitudini,
 ut irrideat nos, et, tanquam
 nihili simus, contemnat.
 Quin et in odium jam et
 nos ipsos, et te Philosophi-
 am, adduxit, nugas ac de-
 liria cum appellet res tuas,
 et, quae maxime seria nos
 docuisti, per risum et ludi-
 brium enarret, ut ipse qui-

- p. 595. ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ ^ρ) τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς
 χαίρουσι τοῖς ⁴) ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις, κα-
 λισθ' ὅταν τὰ σεμνότερα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται -
 ἀμέλει καὶ πάλοι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σ
 p. 596. τὴν ¹) τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ ²) παράγουσιν ἐπὶ τὴν σ
 καὶ κωμωδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδείας
 τοὶ ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ ¹) τοιαῦτα,
 Διονυσίοις ⁴), ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα,
 τι ²) ἐδόκει τῆς ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλό
 26 πὶς ὦν. Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φ
 σας, καὶ παρασκευασάμενος ³), καὶ βλασφημίας τινὰς ἐ
 χὺ ²) βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ φωνῇ διαγορεύει
 Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τοῦτον ⁴), Χρύσ
 ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς ἐφεισίσης ⁵
 τε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμη

B. 2. " Vulg. ἐαυτὸν retinuit Reitz. Sed αὐτὸν habent
 2954. 3011. et hinc Schm. Ed. probatum etiam T. F. Bened.
 γὰρ] „καὶ O.“ q) τοῖς] „deest in O.“ r) Σωκράτῃ
 Σωκράτῃ 2954. s) ἐπὶ χλευασίᾳ] ἐπιχλεύῃ una voce
 t) τᾷ] „deest in O.“ et in Gorl. u) Διονυσίοις] „
 σίου Fl. Sed nihil mutant H. et Par.“ x) τι] „Deest in
 τι in O.“ y) παρασκευασάμενος] συμπαρασκευασάμενος 2954.
 male. z) παχὺ] „παχὺ P. Sed nihil mutat Fl.“ Mos
 γράφας Ed. Seyb. nescio unde. a) τοῦτον] „abest in
 et in Gorl. b) ἐφεισίσης] „ἐπιούσης O.“ Sic et in

dem plautus ferat ac laudes
 a spectatoribus, nobis vero
 insultetur. Tale enim inge-
 nium est vulgi, gaudent ir-
 risoribus et maledicis, prae-
 sertim cum ea traducuntur,
 quae videntur augustissima:
 ut nimirum et olim quoque
 Aristophane gaudebant, et
 Eupolide, Socratem hunc
 nostrum risus caussa in sce-
 nam producentibus, et ab-
 surdas quasdam de illo agen-
 tibus fabulas. quamquam il-
 li quidem unum contra vi-
 rum audebant talia, idque
 Dionysiis, ubi permissum

erat hoc facere, cum
 quaedam ea solemnitati
 deretur. Ac Deus ille
 gaudet ludis talibus, quae
 sus amans sit. At iste,
 vocatis optimatibus,
 multumque commentatu
 paratus, conscripto in m
 dictis quibusdam libro c
 so, magna voce male di
 Platonem, Pythagoram,
 aristotelem hunc, Chrys
 pum illum, me, et in
 niversum omnes, nec sol
 nitate permittente, ne
 ulla privatim a nobis lac
 injuria. Haberet enim

πρῶτον, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς *) ἔδρα- p. 596.
 τὸ δ) πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
 νόμου, ὡς Φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ ὑπελθὼν τὸν
 ἡμέτερον οἰκεῖον *) ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ
 γὰρ χοῖται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέλας
 ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὅς μόνος
 ἔμετιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν.
 ὅτι πάντων ἀξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί p. 597.
 ἔπειν ἔχοι ¹⁾), τὰ σεμνότατα διασύρας ⁵⁾) ἐπὶ τοσοῦτων ²⁷
 ἔχων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ
 αὐτὸν αὐτὸν κολασθέντα, ὥς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρο-
 νολοσοφίας. ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον
 εἶναι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας ^{h)})
 ὅς ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν ⁱ⁾) γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά;
 ὅθιπερ ἀνδράποδα ^{k)}) παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητή-

αὐτὸς] „αὐτὸ O.“ d) καὶ τὸ] ὁ δὲ 2954. e) οἰκεῖον]
 οἰκίον O. forsam οἰκοθεν Solan.“ οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην
 habet etiam 3011. et Gorl. et edidit hinc Schm. Vid. Adnot.
) ἔχοι] „Sic habet O. ἔχη J. et reliquae.“ g) διασύρας]
 sic e Gorl. et O. rescripsimus pro vulg. διασύρων. h) οὐ
 μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρία, καὶ εὐηθεία 2954. quod recte im-
 probat Bdin. i) τὰ μὲν] „Abest μὲν in O.“ τὰ δὲ omisso
 e Gorl. k) ἀνδράποδα] τὰ praefigunt 2954. 3011. Be-
 no probante.

res veniam, si defen-
 injurias, non ultro lae-
 hoc faceret. Omnium
 indignum maxime il-
 st, quod haec cum a-
 tuum tamen, Philoso-
 , nomen subit; et con-
 o sibi dialogo, fami-
 nostro, certaminis ad-
 e actoreque contra nos
 r; qui insuper Menip-
 ersuaserit, nostro so-
 nt comoedias frequen-
 ecum agat, qui solus
 adest, neque accusat
 kum, communis caus-

sae proditor. Pro quibus
 rebus omnibus poenas illum
 subire aequum est. Nisi
 forte habet, quod contra-
 dicat, homo res gravissi-
 mas tot sub testibus tradu-
 cens: utile igitur etiam his-
 ce tale supplicium, si pu-
 niri istum videant, ne quis
 alius in posterum philoso-
 phiam contemnat: quando-
 quidem si nunc quiescamus,
 et feramus injurias, ea non
 jam moderatio, sed ignavia
 et inscitia videatur merito.
 Ultima enim illa cui tolera-

P. 597. ριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν ¹⁾), ὥς φασι, τὸ μὲν, ἐπὶ πολλῶ ^{m)}), ἐνίοις δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ⁿ⁾ οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλανθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ ἀξιοῦμεν τιμωρῆσιν ^{o)} ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

28 ANAB. ^{p)} Εὖγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ πάντων καὶ ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. ^{q)} Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔρχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παύρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν ^{r)}). μὴ μέλλε οὖν.

P. 598. ΠAPP. Οὐ πάντα μου ^{t)}), ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρου Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, καὶ ὅσα ^{u)} ἦν χαλεπώτερα, οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρκος

1) ἀπημπόλησεν] „Vid. notas.“ m) ἐπὶ πολλῶ] Sic scripsi ex Ox. Vulg. ἐπὶ πολλῶν. Vid. Adnot. n) πονηρότατος] Haec, teste Reitzio, lectio est Ox. et G. quoque, referente Schmiedero; quae magis placuit, quam, quae et ipsae per se bene habent, vulgata πονηρότατος, et quae 2954. et 3011. Belinus et Schmiederus praetulerunt, παμνηρός, vel, ut Schm. scribere libuit, παμκονηρός. o) τιμωρῆσειν] „τιμορ. Fl.“ τιμωρῆσαι conj. Jena. et Reitz. vid. Adnot. Pro αἰσχίστα 2954. habet ἔσχατα, cui favet L. p) ANAB.] „Φίλο. J. male, cum reliquis; sed prius re habent L. Vorst. Em. et Par.“ q) ΦΙΛ.] „Deest in B. male. ΦΙΛ. Fl. J. Par.“ r) σοὶ] „ἔσθι O.“ s) ῥεῖ τὸ ὕδωρ] „νῦν ῥεῖ O.“ t) μου] „μοι O.“ u) καὶ ὅσα] Ita J. reliquis, etiam Reitz., deest καί. Sed reperitur in 2954. 3011. et hinc recepit Schm. Probabile est, etiam in O. venire.

bilis? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone constituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praesentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus adfecti.

Rev. Euge, Diogenes,

praeclare, quae opus erat omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare, infunde jam causam dicto. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tu nunc aqua fluit; noli excusari.

Parrh. Non omnia contumeliis me dixit, o Philosophi Diogenes: sed pleraque et difficiliora quidem, nescio qua re motus praeternaturali sit. Ego vero tantum a

ἄρα, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκώς p. 598.
 εἶπαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ^{x)} ἀπεσιώπησεν, ἢ
 μὴ πρότερον ἐφθην ^{y)} εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δο-
 οῦται γὰρ ἂν μάθοις οὕστινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς
 ἔχον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦ-
 παραφυλάττετε, εἰ ἀληθὴ περὶ πάντων ^{z)} ἐρῶ. εἰ δέ τε
 ἔχον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέ-
 γοντα ἐμὲ, ἀλλ' ^{a)} ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιαῖσθαι,
 καὶ ταῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ^{b)} ξυνειδὼν
 τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπά-
 ρη, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυτήτα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς,
 καὶ ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφηνον, ἐπὶ
 καὶ τὰς, ὡς Φιλοσοφία, καλὰ ὀρμήσας ^{c)}, ἠξίουσιν ὁπόσον
 μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος,
 εἰδὼν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ ^{d)} σκεπόμενος, κα-

x) οὗτος] „Dee-se hoc verbum in Fl. notat *Solanus* ad marg.
Luc., in marg. vero *Plag.* sit αὐτὸς deesse in Fl.“ y) ἐ-
 φθην] „ἐφθην J. et Fl. ἔφτασα O. ἐφθην Par. B. 2. H. e. P.“
 ἔφτασα 2974 3011. quod praestare ait *Bel.* atque recepit *Schm.*
 Utraque forma utitur *Lucianus*: vid. Indic. Neque aucto h. l.
 probam lectionem vulgatam mutandam censui. z) πάντων]
 αὐτῶν 2954 3011. *Schm.* a) ἀλλ'] Ita *Schm.* e 3011. pro
 vulg. ἀλλὰ b) τάχιστα] „ταῦτα E. P. L. J.“ c) ὀρμή-
 σας] Vitium per tot manus totque secula propagatum διορ-
 θῆς emendari tandem iussit *Jo. Seager*. *Class. Journ.* XVII. a.
 1814. p. 161. d) σοὶ] σοῦ 2954. *Bel.*

ut ea negem me dixisse,
 et meditatus eorum defen-
 sionem huc venerim, ut sta-
 terim, si quid aut iste ipse
 dicuit, aut ego dicere non-
 am occupavi, nunc jam
 dicere: ita enim intelli-
 gi, quos ego homines prae-
 tio vendiderim, quibus
 me, superbos et impostor-
 es appellando, dixerim.
 Ad hoc mihi unum at-
 tendite, si vera de omnibus
 sum. Si quid vero male-
 sum aut asperum habere
 statuer oratio; non me,
Lucian. Vol. III.

qui arguo, sed illos accu-
 sare aequius arbitror, qui
 talia faciunt. Equidem cum
 primum perspexissem, quae
 dura necessario inesse de-
 beant caussidicis, decep-
 tionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, conflictat-
 iones, et sexcenta alia; ab
 his, ut decebat, refugiens,
 animum ad ea, quae tu pul-
 chra habes, o Philosophia,
 appuli, optavique, si quid
 reliquum mihi vitae esset,
 tanquam ex procella et aë-
 stu in serenum quendam

- p. 598. ταβιῶναι. Καπειδὴ μόνον παρέκλυσα ἐς τὰ ὑμέτερα ,
 30 ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τοὺςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζο
 στου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ^{e)} ἐπει
 p. 599. χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα ^{f)} πα
 τας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι ^{g)} αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι
 τενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκα
 τούτους ζυθμίξοι ^{h)}, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον
 31 νῇ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ⁱ⁾ αὐτοὺς ὀλίγοι ποιιοῦσιν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ ὀ
 νον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφριεμένους, καὶ ^{k)} τὰ
 χεῖρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι
 εὐ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω
 βράδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶ
 μάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία
 ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθεύροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑπο

e) αὐτόν] αὐτοὺς 2954. Belin. f) ξυμφορώτατα α
 ροντα 3011. glossema, iudice Belino. g) παραβ
 „παραβαίνει Fl. male. H. et reliquae recte —οι.“ h)
 μίξοι] „ζυθμίξει Fl. Sed P. Par. et H. etc. —οι.
 Modo τούτοις 2954. inepte. i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς L. ma
 mutant Fr. et ceterae.“ k) ἐφριεμένους, καὶ] H
 ba, quae vulgo absunt, inserui e 2954. l) ὀμῖ
 male J. Par. H. B. 2. Fr. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L.
 A. 1. 2. B. 1. ἡμῖν, absurde.

portum invectus, sub tua
 tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res ve
 stras, te quidem, quod ne
 cesse erat, et hosce omnes
 admirabar, vitae beatae le
 gislatores, et manum festi
 nantibus ad eam porrigen
 tes, honestissimis praecep
 tis proponendis utilissimis
 que, si quis ab iis non dis
 cedat, neque vestigio fal
 lente labatur, sed intentis
 in regulas a vobis proposi
 tas oculis, ad illas compo
 nat vitam suam ac dirigat,
 quod me hercules vestrorum

etiam aemulorum (no
 etiam aequalium) pa
 ciunt. Cum vero v
 multos non amore p
 phiae captos, sed sol
 ab illo negotio spera
 est, gloria ductos,
 tis istis et publicis,
 que imitari unicuique
 le est, satis bene ref
 ros bonos, barbaram
 incessum, et amictu
 ta vero et actionibu
 tradicere habitui, e
 traria vestris studia
 dignitatemque profe
 corrumpere: indignus

καί τὸ πρᾶγμα ὁμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν p. 599.
 ἡ ὑποκριτὴς τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναι-
 κῆς ἡ Ἀχιλλέα, ἡ Θησέα, ἡ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο
 μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἢ ἡρώϊκον, ἀλλὰ
 ἐπιτιμώμενος ἐπὶ τηλικούτῳ προσωπεῖω· ὃν οὐδ' ἂν ὁ ἢ
 ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς
 τοιοῦτα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλὰ μοι
 τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ ἢ) παίων τὸν τοιοῦτον,
 καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κατατεθλησμέ-
 νος ἢ) πρὸς αὐτοῦ. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ'
 ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ
 ὅτι οἱ ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι ἢ), p. 600.
 ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος,
 ὡς λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὁγ-
 γαίνους μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
 τοῦ καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιλξε

ἢ) γυναικίᾳ] „γυναικεῖος J. verum prius exhibent Par. H.
 Fl. B. 2. S.“ Et 3011. γυναικεῖος. ἢ) φθεγγόμενος] βοῶν
 3011. Gorl. lepidum glossema. ο) οὐδ' ἂν] οὐδὲ neglecto
 ἂν 3011. p) ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαι
 τῷ ῥοπάλῳ] ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπά-
 λῳ conj. Schm. q) κατατεθλησμένος] „Sic H. B. 2.
 Fr. Fl.“ Sic et B. 1. Ald. 1. 2 Sed κατατεθλησμένος 3011.
 καταθλησμένος Gorl. καταθληνόμενος 2954. Vid. Adnot.
 r) περιθέσθαι] ἐπιτίθεσθαι 3011.

idem, videbaturque ne-
 cessarium illi simile, si quis
 actor Tragicus, mollis atque
 effeminatus, Achillem, aut
 Hecubam, aut ipsum Hercu-
 lem agens, nec incessu uta-
 tur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas
 artificias faciat: quem ne-
 cessario Helena quondam, ne-
 cessario Polyxena ferret, ultra
 nihil sibi similem; ne-
 cessario ille decorus victoriis
 periculosus: qui videtur mihi
 cum ipsa persona acto-
 ris talem sua clava elisu-

rus, a quo ignominiose ad-
 eo in feminam fractus esset.
 Huic similem injuriam ab
 illis cum fieri vobis cerne-
 rem, non tuli illam histrio-
 niae turpitudinem, simios
 hosce Heroum personas in-
 duere ausos, et Cumanum
 illum asinum imitari, qui
 leoninam indutus postulabat
 ipse leo esse, cum apud i-
 gnaros ejus rei Cumanos a-
 speros terribilesque ruditus
 ederet, donec illum pereгри-
 nus, qui et leonem saepe
 et asinum vidisset, redar-

- p. 600. *παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινόν, ὦ Φίλ*
κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι ¹⁾, εἴ τινα το
ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντι
ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἡτῷατο, καὶ τὸν Χρ
εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτόν ²⁾
μον ὁ διαμαρτάνων ἐκείνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λό

p. 601. *ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιούντος, πονηρὰ περὶ τ*
εἵκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθυνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ
ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ³⁾) ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς ⁴⁾ μὲν
δῶν) ἐκείνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμ
τηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε ⁵⁾ μετ' αὐτοῦ,

33 *τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκ*

s) οἱ γὰρ ἄνθρωποι] οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι 2954. quod
 fice placuit *Belino*, subtilius explicatum. t) τοῦ τῶν
 τον Par. J. H. τοῦτον Angl. Sed τούτων recte P. Fr. S.
 cil. et *Vorst.* τοιοῦτον.“ u) ὅτου αὐτόν] „αὐτόν
 etc. male. τοῦτον τὸν Schol.“ ἢ τουτουῖ τοῦ *Διογέ*
Κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο 2954. Vid. Adnot.
 ad Schol. x) οὐ τοὺς λόγους] „οὗτος ψόγους P.
 Angl. *Vulgatam* οὐ τ. λ. tuentur Edd.“ οὐ τοὺς λόγους
 Sic et A. 1. 2. Sed καὶ τοὺς λόγους B. 1. Prius ἐποιεῖτο
 vult *Scyb.* Pro altero malunt ἐπονείτο *Guyet.* *Gron.* e
 προσεποιεῖτο *Brod.* et *Solan.* ἐνεπορεύετο *Jacob.* et
 ἐμιμείτο *Scager.* Vid. Adnot. y) ὑμῶν] „ἡμῶν J.
 ceterae ὑμῶν recte.“ Mox εἰκάζων 3011. z) ἐξέτασις
 τοῦ] „Ita J. H. S. Fr. etc. Deerat αὐτοῦ in Par. sec
 tuimus ex reliquis.“ Deinceps ἐγίνετο 3011. *Schm.*
 μεῖς] „ὑμᾶς L. Nihil a vulg. abit A. et Fl.“ b) ἐξ
 ἡλίσκεσθε] αἰρομένην ἡλίσκεσθαι 3011.

gueret, et fustibus dolatum
 abigeret. Praeter caetera
 vero indignum hoc mihi,
 Philosophia, videbatur, quod
 nemo non hominum, si
 quem horum prave aut in-
 decore, aut libidinose quid-
 quam facere videret, ipsam
 statim philosophiam accusa-
 ret, et Chrysippum, aut
 Platonem, aut Pythagoram,
 aut cujuscunque se cogno-
 minem peccator ille ferret,

disputationesque ha-
 Itaque ab male illo vi-
 male de vobis conject.
 olim mortuis: neque
 ad vos viventes exigeb
 sed vos discesseratis e
 dio; illum vero aper
 debant omnes indigne
 honeste se gerentem.
 quasi deserto vos vac
 nio cum illo damnus
 in simile cum illo co
 pertracti estis. Haec

καὶ αὐτὸν ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν ^o). ὑμεῖς p. 601.
 παρ' ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν
 καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν ^d) τὰ
 ἔκδοκτα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ p. 602.
 ἐκδοκτὰ ^e) ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ
 ἀγνοῦνται ^f) μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτής, Ἀθη-
 ναῖ, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ^g) ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς
 παύνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδέν ^h) που
 γινώσκοντα αὐτοῖς ἐκείνοι ⁱ), ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ
 ἔκδοκτα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν καλεῖν τοῖς
 ἀποφύροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοιντ' αὐν, οἶμαι, μᾶλλον ^k) μα-
 στιγμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον ^l), μὴ δεξιῶς ὑπο-
 πασθαι, μικρὸν τὸ πταίσμα· τὸν Δία ^m) δὲ, ἢ τὸν Ἡρα-
 κλῆα κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον

[ἐκδοκτὰ] „ἡμῶν J. male.“ d) ταῖν θεαῖν] τοῖν θεαῖν 3011.
 e) ἐκδοκτὰ] ἀδικουῖντα Schm. e Schol. et 3011. f) ἀγ-
 νοῦνται] ἀγνοῦνται 2954. Belin. Schmieder. Vid. Adnot.
 g) τὸν Δία] „Thom. Mag. v. Εἰς ἧς haec verba adducens
 committit articulum τόν.“ h) οὐδέν] οὐδὲ Gorl. i) ἐκεί-
 νοι] οἱ θεοὶ super ἐκείνοι scriptum in 2954. explicationis
 gratia. Pro ὅτι ibid. διότι. k) ἡδοιντ' αὐν, οἶμαι, μᾶλ-
 λον] Ita ex 2954. reflexi, monente Jacobsio Animadv. ad
 Achill. Tat. p. 597. pro vulg. ἡδοιντο αὐν, οἶμαι, μαστιγ. l)
 ἄγγελον] τινα e 3011. addi vult Belin. et addit Schm. m)
 τὸν Δία] „τό male Par. τόν recte reliquae.“

us non tuli, sed redar-
 illos, et a vobis discre-
 At vos, qui honorem
 in ea de caussa debebatis
 tere, in jus me trahitis.
 tur si quem ego initiatu-
 n observans, Dearum
 stria effluentem et ex-
 sanctum illarum chorum
 pie saltantem, indigna-
 fuero, eumque redar-
 to; mene impium esse
 tribitis? injuste illud qui-
 p: cum etiam sacrorum
 taminum praesides fla-
 a objurgare soleant, si

quis histrio Minervae aut
 Neptuni, aut Jovis perso-
 nam qui suscepit, non bene
 neque ex dignitate Deorum
 perferat; nec ideo illis ira-
 scantur Dii, quod personas
 suas gerentem, et habitu
 suo indutum, flagellis cae-
 dendum virgatoribus tradi-
 derint; sed (imo potius) fa-
 veant, puto, vapulantibus.
 Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus
 fuerit error: Jovem vero
 aut Herculem non pro dig-
 nitate demonstrare specta-

- p. 602. ὥς ⁿ⁾ καὶ αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε πάντων ἄτ
 34 ἔστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν
 αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγινώσκοντες
 p. 603. καὶ μελετῶντες, ὥς τάναντία ἐπιτηδεύειν, οὕτω βιο
 τα μὲν γὰρ ὅσα φασιν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν
 ξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργη
 καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν ^{o)}, καὶ ἐξ ἱστορίας
 διαλέγεσθαι, καλὰ ^{p)}, ὧ θεοὶ, καὶ σοφὰ, καὶ θαν
 αν ^{q)} ὥς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ ἐ
 σι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργῦ
 νασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλ
 τῶν λαγῶν ^{r)}, κολακευτικώτεροι ^{s)} δὲ τῶν πιθήκα
 γέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι ^{t)} δὲ τῶν γα

n) ὥς,] „Sic Edd. sed delevit comma post ὥς *Solani* bitur in antiquis ὥς, cum accentu et cominate, ne epte, quamquam *Solani* scripturam et interpunctio n praeferam. *Jacobii* conjectura ὁλως facile carebit. ἀποτρόπαιον in 2954. est τῶν ἀποτροπαίων. o) πᾶ γὰρ — ὑπερορᾶν] In 2954. aliquantum immutatus hic locus: τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρημάτων φησὶ, δεῖ νεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἶσθαι τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν. Sed talem orationis concinnitas, qua laborat, admodum molesta suspedit. *Belinus* saltem καὶ μὴν recipiendum censet. p. ἀλλ' 2954. mendose. q) λίαν] λέγοντες Id. et mo A. 2. r) λαγῶν] „λαγῶν Fl. Sed J. Par. H. etc. s) κολακευτικώτεροι] „κολακικῶτ. Fl.“ κολ B. 1. t) ἀρπακτικώτεροι] „Sic recte J. H. S. ἀρπακταιώτεροι male Par.“ ἀρπακτιῶτ. B. 1.

toribus, mali ominis instar et turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirat; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli caussa, divitias gloriamque contemnere, et sola, quae bona sunt, honesta

putare, et irae esse, et splendide despiciere, et tanquam aequalibus agere, Dii boni! sunt et sane et veresane admirandum enimvero, isti de haec ipsa docentur vites admirantur, et toto inhiant, et caucundiores sunt, et timidiore, mislatores quam siminosenosiores asinis, fe

ἀπότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρονίων ^a). τοιγαροῦν γέλωτα ὄφλι- p. 603.
 νοῦσιν, ἀδιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα ^x), καὶ περὶ τὰς τῶν πλου-
 ρύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι ^y), καὶ δεῖπνα πο-
 ρεύματα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες
 κακῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμποροῦμενοι ^z), καὶ
 αἰσχροὶ φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῇ καὶ ἀπρ-
 οῦστον φέροντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ^a) ἰδιῶ-p. 604.
 δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι ^b), γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύου-
 σι φιλοσοφίας, εἰ ^c) τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάν- 35
 εἰρηστικόν, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν,
 καὶ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν πεπραγῶς, μικρὸν
 ἔχειν αἰτεῖ προσελθῶν ^d), καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον,

) ὁ ῥηγιλωτέροι μὲν — ἀλεκτρονίων] Haec omnia
 ommissa sunt in 3011. x) ἐπὶ ταῦτα] ἐπ' αὐτὰ 3011. y)
 παραγκωνιζόμενοι] „Sic L. Angl. Ms. Gr. P. et marg.
 A. L. W. vid. Scholiast.“ Sic et 2954. et hinc Schm. monen-
 te Belino pro vulg. παρωδοῦμενοι. Idem Cod. 2954. modo
 pro περὶ τὰς τῶν πλ. θύρας exhibet περὶ τοὺς τῶν πλ. πυλῶ-
 νας, quod et ipsum Schmiederus adoptavit. z) ἐμποροῦ-
 μενοι] ἐμπικλάμενοι 2954. glossema genuinae. Eadem fere
 verba legas Diall. Deor. XVIII, 2. rem eandem in Nigrin.
 c. 25. et Timon. 54. 55. a) οἱ] abest ab A. 2. b) ξυμπί-
 νουσι] ξυμπίνουσι B. 1. per errorem. παρῖσι 2954. glossema.
 iudice Bel. Mox absunt ab Gorl. γελῶσι et καί. c) εἰ] ὅτι
 2954. „minus bene.“ Belin. d) αἰτεῖ προσελθῶν] προσ-
 ελθῶν αἰτεῖ 2954. quam, meliorem Belino constructionem
 dictam, tacite arripuit Schmiederus. Ergone etiam infra ver-
 ba ὅλγῃ αἰτῇ προσελθῶν transponenda censebis? Credibile
 scilicet, amicum prius accessisse, quam petierit.

ociiores, et in contentio-
 nis quam gallinacei galli
 tinaciores. Itaque ludi-
 um debent, cum circa i-
 conflictantur, et circa
 ritum januas alii alios de-
 dunt, et celebriores coe-
 frequentant, et in illis
 iis sine more modoque
 dunt, et ultra decus se
 gurgitant, seque attribu-
 nbi parte non contentos
 edunt, et in vino insua-
 quaedam atque absurda

philosophantur, et merum
 non continent. Idiotae au-
 tem quotquot convivae sunt,
 rident scilicet, et despuunt
 philosophiam, talia quae
 purgamenta educat. Quod ve-
 ro turpissimum omnium est,
 nulla se re indigere unus-
 quisque eorum cum dicat,
 sed solum divitem esse sa-
 pientem clamet, paullo post
 rogandi caussa accedit, et,
 nisi acceperit, indignatur:
 non aliter quam si quis in

p. 604. ὥς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ δεσ-
μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν
ὑποδεσφεύων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέη λαμβάνειν^{f)}, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰ ἄργυ-
ριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων^{g)} διαφέρει. ὅ-
τε τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ παλαιοῦ^{h)}, καὶ φιλίας
ἀπὸ πολλῶνⁱ⁾, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀποσιωπῇ
καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων^{k)} πρὸς τὸ ἐναντιοῦν
οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ
κλῆρον, οὐκ οἶδ' ὅποι ποτὲ^{l)} οἴχεται πάντα^{m)} ταῦτα ἀποσιω-
πῇ, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔφη, μάτην ὅσημέραι πρὸς αὐτὸν
p. 605. ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, φέ-
36

e) προσαιτοίη, τῶν] προσαιτης ὧν φάνοιτο, καὶ τῶν 2954. incerti auctoris verba, quae tamen ab Atticismi quandoque speciem mirifice *Belino* placuerunt. f) ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέη λαμβάνειν] ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτούς 2954. „minus bene.“ *Belin.* g) ψηφίδων] ψήφων 2954. 3011. Omnem locum olim male ita distinctum ediderunt: ο πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰ ἄργυριον, οὐδὲν τῶν τ. αἰγ. ψηφ. διαφέρει; h) παλαιοῦ] παλαιοῦ A. 2. i) ἀπὸ πολλῶν] ἀπ' ὀλίγων 3011. „vitiose.“ *Belin.* k) λόγων] δογματῶν 2954. manifestum glossema, quod *Schm.* supra c. 1. perperam in textum recepit. l) ὅποι ποτὲ] „ὅποι τότε“ L. nihil vero mutant Fl. et S. „Hae scilicet, ut et *Rei* ὅπη ποτέ. Verum recte ὅποι 2954. et 3011. et hinc *Schm.* m) πάντα] „πάντως“ Par. J. H. S. Fl. Sed πάντα L. „πάντας“ B. 1. sed πάντως A. 1. 2. Post οἴχεται sponte deleui in commodum comma.

regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, et quam res sit indifferens divitiae, et: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis

vetus, et a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium aestus, incitiae, et verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicis disputationes, et virtutis et honestum, nescio quomodo abiere haec omnia, avolarum do, volucra vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo enim ut

ἐκ τῶν αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ- p. 606.
 ἔκονον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείλεται ^{α)} μόνον,
 ἔλκεται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ
 ἐξαλήλειπται ^{ο)}, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφενγεν, οἷόν τι καὶ
 πάντες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁσοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμ-
 ὄσῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπά-
 σκεται τὸ ὁσοῦν ὕλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύ-
 πτου, πιθήκους ποτὲ πυρρῆιζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μι-
 μνήματα ^{ρ)}) δὲ ἔστι τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ
 ἀντιτάξαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμε-
 ναι μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμεῖν τὴν θείαν, ἄχρι δὲ τις θεατὴς
 ἀσπίδος, κάρνα ^{σ)}) ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον·
 καὶ ἐπιθήκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ^{τ)}
 ὁρῶντες, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρῆιχιστῶν, καὶ ξυνέτρι-
 βον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερύγγονον, καὶ ἐμάχον-
 ται περὶ τῆς ὀπώρας ^{ε)}) πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς
 α) ἐπιδείλεται] ἐπιδείξαι 3011. quod Bel. probat, sed inju-
 ria: neglexerat enim librarius ultimae syllabae compendium.
 ο) ἐξαλήλειπται] „ἐξαλήλειπται J. Par. H. S. etc. male. ἐξ-
 ἡλειπται B. 2. Sed ἐξαλήλειπται recte in Catapl. c. 24. habe-
 bant Edd. Minime Vid. Adnot. ρ) μιμνήματα] μι-
 μνήματα B. 1. solenne vetustarum Edd. vitium. q) κάρνα]
 ὀπώρας 2954. Deinceps ὑπὸ κόλπον malle videtur Solan. Sed
 vid. Adnot. τ) τοῦθ' A. 2. typorum vitium. ε)
 ὀπώρας] τῶν καρφύων addit 2954.

ne unusquisque eorum a-
 micus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum
 non fuerit. Si quis vero
 obolum unum ostenderit,
 licet rupta pax, ut nec
 am foederi locus, nec prae-
 soni sit securitas: libri de-
 leti, fugit virtus. Canibus
 simile quiddam usu venit:
 si quis os in medios illos
 projecerit, exsiliunt, mor-
 dent invicem, eumque, qui
 praeripuit, allatrant. Di-
 citur autem rex etiam aliquis
 aegyptius simios quondam
 docuisse saltare Pyrrhicham,

casque bestias (facillime
 autem humanas imitantur
 actiones) didicisse celeri-
 ter, et saltasse in vestibus
 purpureis, et personatas,
 diuque probatum spectacu-
 lum; donec spectator ali-
 quis urbanus (*festivus*), qui
 nuces in sinu gereret, pro-
 jiceret eas in medium: tum
 vero simii, visa re, oblitī
 saltationis, repente pro
 Pyrrhichistis simii, quod
 erant scilicet, facti, larvas
 contrivere, laceratisque ve-
 stibus de fructibus invicem
 depugnant; illa autem

p. 605. πυρρίχης ^{t)}) διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτο

p. 606. 87 Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους

ἡγόρευον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων ^{x)}), καὶ παρὰ
περὶ ὑμῶν ^{y)}) δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ
τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες ^{z)}), καὶ τοῖς ὑμῶν
νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς ^{a)}) βλάβος
εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ
τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ^{b)}) ἀλαζύνους ἐκείνους, καὶ
ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρας
Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέλεις, τί φάτε προ
ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ οἰκείον τι καὶ ξυγγενὲς ^{*}) ἐπιδο
σθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς ^{c)}), φασί, καὶ πίθηκος

t) τῆς πυρρίχης] „τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. Par.
aliaeque vulgatam servant.“ u) τοῦ θεάτορον] τοῦ
τῶν 2954. explicationis causa additum: τὸ θεάτορον de
toribus vide Apol. pro Merc. Cond. c. 5. De Saltat.
Adv. Indoct. c. 9. ubi τὸ θεάτορον et οἱ θεαταὶ promiscue
guntur. Cf. etiam Courier. ad Asin. p. 315. x) διελέγ
χων 2954. y) ὑμῶν] „ὑμῶν Ex. Fl. male. Nihil
mutant P. H. J. Par.“ z) ζηλοῦντες] ζητοῦντες
„minus bene.“ Belin. a) ἐγὼ, ὡς] ἔγωγε, ἢ ὡς 2954.
inquit Belin. imo contra puram Graecitatem, quam cor
ris ex illis Junonis verbis Diall. Deor. V, 3. ἐγὼ δὲ μὴ
μανείην, ὡς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν etc. Deinceps βλάβος
ostendit A. 2. b) τοὺς δ'] „Particula δὲ abest ab J. et
Ceterae omnes eam habent.“ Etiam B. 1. *) οἰκείον
καὶ ξυγγενὲς] οἰκείον τε καὶ ξυγγ. conj. T. F. B.
Vid. Adnott. c) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλῆς J. Sed Sch.
Edd. omnes Ἡρακλῆς. d) πίθηκος] „In J. Par. S

Pyrrhiches institutio disso
luta risui fuit spectatoribus.
Talia igitur hi quoque fa
ciunt. Talibus ego maledi
xi. nec unquam desinam
convincere illorum fraudes,
ipsosque ridendos propina
re: de vobis vero vestrum
que similibus, (sunt enim,
sunt quidam vere sectantes
philosophiam, legumque ve
strarum observantes) absit
a me insania illa, ut con
tumeliosum quidquam, aut

sinistrum dicam. Aut
habeam dicere? quid
horum simile est in
vestra? At insolentes
et Diis invisos odio p
qui, puto, fas est.
forte tu, Pythagora,
Plato, et Chrysippe,
ristoteles, ad vos perti
quidquam dicetis tales.
proprium quidquam ves
et cognatum vita suade
strare: quanta scilicet
culi cum simia necessi

καὶ πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσι *), καὶ σκυ- p. 606.
καὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρηὶ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα
καὶ πιθανοὶ γοῦν ᾗσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ
καὶ ἂν γνῶσθαι ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἰρηκα
ἐπὶ εἰσαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια ¹), μαρτύρει
ἐντοῦς, εἰ ἀληθὴ ἐστὶ.

ΦΙΛ. Μετάστηθι, ὦ Παρόρησιάδη, πορρώτέρω ἔτι. τί p. 607.
καὶ ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; 38

ΑΛΗΘ. ²) Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος
καὶ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ηὐχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἰ-
ρηκόμενοι γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ ^h),
ἐρηκόμενοι μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε
καὶ, ὅ δὲ εἶνα ποιεῖ. καὶ ὅλως, ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναρ-
κῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας ¹),

hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset." Sic et in A. 1. 2. B. 1. e) φάσκουσι] „ἐπινοῶσι J. Par. et reliquae omnes, male. Sed recte φάσκου-
σι A. G. P. L. et Angl. Ms. Gr." διδάσκουσι 3011. et Gorl. in quo posteriore etiam desunt, quae sequuntur: καὶ σκυ-
θρακοὶ εἰσι. f) σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια] Haec, et quae se-
quuntur, in Cod. 2954. Philosophiae adscribuntur, quod Be-
lino adoptat, sine idonea caussa. g) ΑΛΗΘ.] „AP. Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus." Reperitur sic vere in 2954., unde, Belino suaden-
te, Schmiederus rectum restituit nomen: idem consilium se-
cutus fuerat in versione Wielandius. h) αὐτὰ] αὐτὸ 3011. i) προσεικότας] εἰκότας 3011. Gorl. Schm.

ist. An forte quod barbas
submittunt, et philosophari
praedicant, et truci vul-
tu sunt, propter haec vobis
dissimulare illos oportet? E-
quidem ferrem illos, si in
ista illa bistrionia probabi-
les essent. Jam vero facilius
luciniam vultur imitetur,
quam isti philosophos. Di-
ci pro me, quae habebam.
Jam tu, Veritas, testimo-
nium apud hosce perhibe,
si vera sint.

Phil. Longius hinc, Par-
abasiade, recede interim.

Nos quid faciamus? quo-
modo dixisse vobis vide-
tur?

Verit. Equidem, Philo-
sophia, illo dicente terram
mihi hiscere optabam prae
pudore: adeo vera dicebat
omnia. Agnoscebam enim
inter audiendum unum-
quemque, qui ista faceret;
et referebam, dum diceren-
tur, illud quidem ad hunc-
ce; hoc vero ille, inque-
bam, facit. Et omnino o-
stendit homines dilucide, ut
in pictura quadam similes

p. 607. οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον^{k)} ἀπεικάζας.

ΣΩΦΡ.¹⁾ Κἀγὼ πάννυ ἡρυνθρίασα, ὦ Ἀλήθεια.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, τί φατέ;

ΑΝΑΒ. Τί δὲ^{m)} ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκληήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαιⁿ⁾; τὰ γὰρ τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν^{o)} τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κενινήκαμεν, ἄσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμποράς. ἔγωγε γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖται.

p. 608. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάννυ ἐπαινω τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιῶμι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

k) ἐς τὸ ἀκριβέστατον] ἐπ' ἀκριβέστατα 2954. 1) ΣΩΦΡ. Ita notavimus nomen loquentis cum *Belin.* et *Schmied.* e 295 et a verbis demum ὑμεῖς δὲ sermonem inchoavimus *Philosophiae*, cui vulgo haec conjuncta tribuebantur. Pro vulg. Ἀρετῇ, quod ortum fuerat ex male notatis superioribus verbis, (*AP.*) jam, quum ibi correxerimus *ΑΛΗΘ.* et hic corrigere ὦ Ἀλήθεια, necesse erat. m) Τί δὲ] τί δὲ 3011. *Belin. Schm.* n) ἀναγεγράφθαι] „ἀνεγράφθαι” *Col.* Prius servant *H. Fl.* etc.“ Consentiant etiam *A. 1. 2.* et *B. 1.* in ἀναγεγράφθαι. Sed 2954. dat ἀναγράφεσθαι, ut *Schol.* unde *Belinus* fieri vult ἀναγράφεσθαι, mire corrupens optinam, quae vulgatur, Graecitatem. Nec *Schmiederus* prudenter egit, quod ἀναγράφεσθαι praetulit. Usus ille Infinitivi Praeteriti ut elegantissimus, ita et *Luciano* admodum familiaris. Et quid de ἀφείσθαι cogites, ubi ἀναγεγράφθαι mutare in animum induxeris? o) τραγῳδόν] τραγωδίαν 3011 „male.” *Belin.*

per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Temper. Et ego plane erubesceram, o Veritas.

Phil. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, et amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. *Iliensium*

enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, et illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, *Philosophia*, laudo virum magnopere, et retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

ΦΙΛ. Εὖ ἔχει· πρόσκειθι ^ρ), ὦ Παρρῆσιάδη· ἀφιέμεν σε ^ρ. 608.
 εἰτίας, καὶ ἀπάσαις ^q) κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέ- 39
 ρς ὧν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα ^γ) τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τρα-
 πῆρον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ,

᾽Ω μέγα σεμνὰ Νίκα ^α), τὸν ἐμὸν

βίοντον κατέχοις,

καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα,
 σκλαῶμεν πᾶσιν, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
 ἑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρῆσιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. ^γ) Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῇ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ
 λογισμῇ, κατακύνσας ἐς τὸ ἄστυ, προσκλήρυττε τοὺς φιλο-
 ους.

ΣΤΑΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρό- 40
 ῖν ἀπολογίασομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ
 αἰοσύνης ^u).

Εὖ ἔχει· πρόσκειθι] Haec pro vulg. εὖγε cum Belin. et
 Schm. reposui e 2954. Stryboldus jam conjecerat in eundem
 sensum: Ἐλθέ. q) ἀπάσαις] „ταῖς πάσαις P. et marg. A.
 1. W.“ r) Προσεκύνησα] „προσενίκησα L.“ Vocem vul-
 gatam corruptam habet Bel. et edidit Schm. προσενίκησα. Vid.
 Adn. s) σεμνὰ Νίκα] Ita 2954. et Schm. pro communibus
 formis vulgatis σεμνὴ Νίκη. t) ΠΑΡΡ.] ΦΙΛ. conj. Jacobs.
 cujus necessitas non patet. u) Δικαιοσύνης] „Leg. Δι-

Phil. Bonum factum, ac-
 cense, Parrhesiade, sol-
 monste accusatione: vin-
 suffragiis omnibus, et,
 od reliquum est, scito,
 nostrum esse.

Parrh. Equidem initio jam
 ravi. Jam vero Tragi-
 magis orationis genere
 faciendum videtur: au-
 tius enim fuerit. Splen-
 a, quaeso, Victoria,
 e comitare tuum, viridi
 nec parce coronae.
 Vir. Igitur de altero jam
 tere libemus, et vocemus

etiam istos, ut poenas sua-
 rum in nos contumeliarum
 nobis persolvant. Accusa-
 bit unumquemque Parrhe-
 siades.

Parrh. Bene istud, Vir-
 tus. Itaque tu, Syllogisme
 puer, despiciens in urbem,
 praeconio huc evoca philo-
 sophos.

Syll. Audi, tace. Veni-
 unto philosophi in arcem
 caussam dicturi ad tribunal
 Virtutis, Philosophiae, Ju-
 stitiae.

Eur. fir
 Phoen.,
 Or. et
 Iphig.
 Taur.

- p. 608. ΠΑΡΡ. Ὅρᾳς; ὀλίγοι συνέρχονται ^z), γνωρίσαντες κήρυγμα. ἄλλως γὰρ ^y) δεδίασι τὴν δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ ο
 p. 609. τῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. δὲ βούλει πάντας ἤκειν, κατὰ τὰδε, ὧς Συλλογισμὲ, κήρυτ
 ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὧς Παρρησιάδῃ, προσκάλε
 καθότι σοι δοκεῖ.

- 41 ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπὸν. ἄκουε, σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνείματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἑκάστος δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺ ἐπιδείξεται ^z), καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἑκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ ^a) δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα ^b) γὰρ ταῦτά γ' ἦν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

καιοσύνης. Solan. Nihil mutant Edd. a vulgata Δίκης. “ Si dubitatione recepi Solani conjecturam, et paullo inferius scripsi δίκην pro Δίκην, quod vulgatum fuerat. x) σὺν ἐρχονται] ἀνίστασι 2954. Belin. translatum huc e cap. 42. ἀνῆσαν. y) ἄλλως γὰρ] καὶ ἄλλως 2954. probante Belino. z) ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξεται] ὅς δ' ἂν βαθύτερον πώγωνα ἐπιδείξειεν 2954. improbae notae, ut tamen Belino placere potuerint. a) καὶ] ἢ 2954. Bel. Schmied. b) ἀναγκαῖα] ἀναγκαῖον 2954. male.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam et alioqui iudicium metuant, et vulgus illorum otium non habet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogismo.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nomi-

nis caussa ad illos pertinent se iudicant, veniunto in arcem ad congiarium. bina unicuique minae dabuntur et de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Adferat autem quicunque, temperantiam, justitiam, continentiam minime neque enim ista, si non ad sint, necessaria; verum quicquid omnino syllogismos quippe nefas est absque illis esse sapientem.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι ^{c)} δύο χρυσοῖο τάλαντα, p. 609.
 Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη. Hom. II.
 ὥς ^{d)} πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων ἐπὶ ^{e)} τὰς XVIII,
 μῆρας, ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, 507.
 κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ παρὰ ^{f)} τὸν Ἄρειον πάγον 42
 καί τινες, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, p. 610.
 πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομ- Hom. II.
 βήν, νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἔσμου ^{g)} δίκην, ἵνα καὶ καθ' II, 89.
 ἑαυτὸν εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν
 Μυρτοί, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι ^{h)}. Hom. II.
 Μετὶ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, II, 468.
 πανταχοῦ πήρα, πώγων ⁱ⁾, κολακεία, ἀναισχυντία, βα-

c) μέσσοισι] „Sic Par. sed J. H. S. aliaque male μέσοισι.“
 d) ὥς] ὅσοι! 2954. Belin. e) ἐπὶ] „ἐπεὶ H. B. 2. Par. S.
 In J. videtur fuisse ἐπει sine accentu, quem Solanus manu
 sua imposuit.“ ἐπὶ, quod Solanus et Gesnerus restituendum
 suspicati erant, exhibet 2954. et recepit hinc Schm. Jam non
 opus est alia conjectura, ut J. Scageri in Class. Journ. XVII.
 2. 1814. p. 161. proposita: ἐπεὶ τὰς δύο μῆρας εἰσήκουσαν μό-
 ρον. f) παρὰ] „παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt J. H. Par.
 Fl.“ Edebatur enim, etiam a Reitzio, περὶ, sed παρὰ exhi-
 bet 3011. et probarunt Belin. et Schm. κατὰ est in 2954 g)
 ἔσμου] ἐς μὲν duabus vocibus B. 1. satis festive. In 2954.
 praemittitur huic voci μελίσσων, quod probavit Belin. et rece-
 pit Schmiederus, qui saltem scribere debebat μελισσών. nam a
 Belino haec diligentia vix exspectari poterat. Sed omnino re-
 jicienda erat vox, quippe a male sedula manu adscripta ex
 Homeri loco v. 87. h) ἤρι] „ὥρη A. G. L. Sed vulgatam
 servant Edd. omnes.“ ὥρη 3011. Gorl. Belin. Schm. sed ἤρος
 2954. i) πώγων] „Deest h. v. in Fl. Reliquae habent.“

Proposita in medio sunt au-
 ri bina talenta,
 Praemia, qui reliquos rixā
 superaverit omnes.
 Ah, quam plenus est ad-
 census invicem se truden-
 tium ad duas minas, cum
 minimum audiere. Ad Pelas-
 gicum autem alii, ad Ae-
 geolapii alii, et circa Areo-
 rum etiam plures, alii
 etiam ad Tali sepul-
 crum: alii ad Dioscurorum

aedem scalis admotis cum
 bombo in altum enituntur,
 atque examinis instar apum
 glomerantur in uvam, ut
 Homeri verbo utar. Verum
 inde etiam bene sane multi,
 et hinc sexcenti,

Quot folia, et flores quot
 nascens exigit annus.
 Brevi autem plena illorum
 arx erit, cum clangore sibi
 invicem adsidentium, et u-
 bique pera, barba, adulatio,

p. 610. κτηρία, λιχνεία, συλλογισμός, φιλαργυρία. οί^k) ὅλ
 ὅπασοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀφα
 ᾄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λεληθῆ
 τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δε
 ἔστιν, ὃ Φιλοσοφία, καὶ ὃ τις ἂν μέμψαιτό σου^l) μ
 τὸ μηδὲν^m) ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. π
 τεροὶ γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς
 φούντων.

ΦΙΛ. "Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμε
 αὐτούς.

43 ΠΛΑΤ.ⁿ) Ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατω
 λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, π
 γὰρ ὁ^o) Πυθαγόρας ἦν.

k) οἱ] abest a 3011. probante *Belino*. At monstrantur
 illi, qui vix dignoscuntur, utpote ἀφανεῖς καὶ ᾄσημο
 σοῦ] σοι mavult *Belin*. non memor illius in *Diall*. De
 2. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; aliorumque ejus gene
 ctorum. m) μηδὲν] „Sic A. G. P. L. J. μηδὲ Par.
 δὲ vero discrete H. Fl. B. 2. male.“ μὴ δὲ etiam in B.
 1. 2. Omnem locum corrupte sic habet 3011. καὶ ὅς
 μάλιστα μεμύητό σου, τοσοῦτον μηδὲν ἐπικαλεῖν. In h
 te μηδὲν notabile. n) αὐτούς. ΠΛΑΤ.] „H. J. i
 Πλατωνικός. αὐτοὺς ἡμ. Sed optime αὐτούς. ΠΛ. Α. C
 Gr.“ Sic et 2954. *Belin*. *Schm*. In *Reitz*. Ed. vetus rat
 tenta, quae et in B. 1. A. 1. 2. reperitur. Ceterum qu
 quantur verba *Schmiederus* ex eodem illo 2954. ita finit
 μᾶς χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς πρώτον λαβεῖν. o) ὁ] i
 cum *Schm*. articulum e 2954. 3011. vulgo praetermissum

impudentia, baculum, gula,
 syllogismus, avaritia. Pau
 ci vero, qui ad primam prae
 conis vocem adscenderant,
 vix apparent, nulla nota in
 signes, reliquorum turbae
 immixti, et latent similitu
 dine habitus reliquorum.
 Illud enim, Philosophia,
 sane molestissimum est, et
 quod quis maxime in te et
 iam reprehendat, quod no
 tam illis nullam aut signum

imponis. Saepe enim
 impostores ipsis vere
 phantibus sunt probat
 res.

Phil. Fiet illud p
 post: sed jam eos exc
 mus.

Plat. Nos Platonicos
 cipere primos oportet.

Pyth. Non, sed Pyth
 ricanos nos: prior enim
 Pythagoras.

ΣΤΩΙΚ. Ληρείτε· ἀμείνους ἡμῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοῦς. p. 611.

ΠΕΡ. Οὐμενονν^{p)}· ἀλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρώτοι
ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε,
καὶ τὰς καλὰθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενουῦμεν, καὶ ὑστά-
τας δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδη-
μαῖσι ὅσον τῶν ἄλλων ἔσμεν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΩΙΚ. Οὐχ, ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ 44
ἀπὸ τοῦ οὐδενός^{q)} ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παλεῖτε· ἐπ' ἄλλα
καρῖστε^{r)}· πεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ
ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς^{s)}
φιλοσοφούντες εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ
ἡμῖν^{t)} δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι^{u)})

p) Οὐμενονν] Sic rescripsi *Luciani* more servato, de quo ad
Timon. c. 54. Varr. Lectt. Vetustae Edd. habent Οὐ μὲν οὐν,
recentiores paullo rectius per se, sed longius etiam ab aucto-
ris manu aberrantes οὐ μὲν οὐν. q) ὠθεῖτε] „αἰτεῖτε ma-
le ex Fl. Recte ὠθεῖτε P. et Edd.“ r) Κατὰ] ἴσως 2954. ut
interpretationes Latinae, quae vertunt: ad alia enim vocati
estis! s) τίνες οἱ ὀρθῶς] οἱ τίνες ὀρθῶς 2954. unde *Bel.*
vult οἱ τίνες οἱ ὀρθῶς, qua emendatione non opus est. t)
ἡμῖν] „Sic L. J. Par. ὑμῖν male Ex. H. Fl. S.“ ὑμῖν etiam
A. 1. 2. et B. 1. u) ἄριστοι] ἄριστα 3011. perperam.

Stoic. Nugas agitis: me-
iores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quan-
tum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambula-
tione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis
placentas date et massas:
le minis exspectabimus, et
accipiamus ultimi.

Acad. Ubi duo illa talen-
ta? Ostendemus enim Aca-
demici, quantum reliquis
sumus contentiosiores.

Stoic. Nequaquam, no-
Lucian. Vol. III.

his quidem Stoicis praesen-
tibus.

Phil. Desinite rixarum.
Vos vero, Cynici, ne im-
pellite alii alios, neque ba-
culis pulsate: ad alia enim
scitote vos vocatos esse, et
jam ego Philosophia, et Vir-
tus haec, et Veritas cognos-
cemus, qui vestrum vere
philosophentur, deinde qui
invenientur ex nostris pla-
citis vivere, beati erunt,
iudicio nostro optimi. Im-
postores vero, et nihil ad
M

- p. 611. κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, τοὺς κακῶς ἐπιτρέψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο ^z) τῶν ὑπὲρ τοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ γὰρ κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις πλὴν ὀλίγων τούτων, ὅπόσοι μεμενῆκασιν, οὐ φοβηθήσονται τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνικός ⁴⁵ ἀπέβριση ἐν τῇ τροπῇ· φέρε' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμοι ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

PARR. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν ^y), καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασιν, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

PARR. Τοιοῦτοι μὲν οὖν ^z) ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ δ

x) ἀντιποιοῖντο] ἀντιποιοῦνται 2954. quod Belinus praefert, aversatus, ut saepe alias, sed injuria, Optativum sibi adpositum. Secutus eum Schmiederus. y) θυτικόν] „μαχαιρίδιον conjicit Solan. πυθικόν Brod. Sed nihil a vulg. mutatum. Fl. B. 2. H. Par.“ θυπτικόν conj. Bel. probante Bastio, s. ὀνυχικόν vel ὀνυχιστικόν Jacobs. adsentiente viro quodam Anonymo. Omnino verba καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν absunt a 3011 et Schol. Sed vid. Adnot. z) οὐδὲν] vulgo abfuit; nunc restitutum e 2954. et 3011. praeeunte Schm.

nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrox genere?

Parrh. Non, sed hoc aurum, et unguentum, et speculum, et tessellatum, et cultrum ad sacrificiales epulas, et speculum, et tessellatum.

Phil. Bonum factum, vixisti fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus potius stulabas maledicere omnibus, et reliquos disciplinam continere?

Parrh. Tales quidem non sunt hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, di

γίνονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν ^{a)}), καὶ p. 612.
 καὶ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύ-
 ραι, ὑπὲρ σοῦ γὰρ ^{b)} τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ ^{c)}
 τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φανῶ-
 ντες ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι ^{d)}).

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ ^{e)} ποιησώ- 46
 τε τὸ τοιοῦτον ^{f)}), ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ
 ἐν φιλοσοφίᾳ, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ
 ὡς εἰρηχόν, ἅπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἰθ' ^{g)} p. 613.
 ἢ καὶ ἐν εὐρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας ^{h)}), στεφανώσάτω
 ἑαυτὸν ⁱ⁾), στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι-
 νες πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύ-
 χων, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκείράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῶ-

a) αὐτῶν] εἰσι adjectum in 2954. probante *Belin*. b) γὰρ] γὰρ 2954. c) ἐπικρατῇ] ἐπικρατήσῃ 3011. d) σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι] „τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι *Agel*. Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι P. L. Vulgatam servant t. dd. omnes.“ Vulgo scilicet, ut et in *Reitz*. Ed., ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι. Sed quam nos, suadente *Belino* et praeunte *Schmiedero*, dedimus lectionem, eam exhibent etiam 2954. 3011. et *Gorl*. e) Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδῃ] Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ Παῤῥησιάδῃ (sine jota subscr. B. 1. Sed in A. 1. 2. ἐπ' αὐτῷ εἰδοκεῖ (una voce) Παῤῥησιάδῃ, etc. Sed dudum haec emendata erant. f) τοιοῦτον] τοιοῦτο 2954. g) φιλοσοφίας] φιλόσοφον 2954. glossema, iudice *Belino*. h) θαλλῶ] „θαλοῦ J. Par. H. S. Fl.“ Sic et A. 1. 2. et B. 1. Sed θαλλῶ 3011. et *Gorl*. ut paullo inferius θαλλῶ 2974. quae nos, auctore *Belino* et duce *Schmiedero*, recepimus. In *Hermot*. c. 68. θαλλῶ in plerisque legiur.

noscantque, qui in illos
 incidunt, qui illorum boni
 iri sint, et qui alterius sint
 itae. Tu vero, Veritas,
 veni: quandoquidem e
 na hoc re fuerit, ne inva-
 scet contra te mendacium,
 eque ignorantia quadam te
 stant pravi homines bonos
 citati.

Ver. Ipsi, si videtur, Par-
 hesiadae hoc permittamus,
 quandoquidem bonus vir
 reprehensus est, et nobis

benevolus, et tuus, Philo-
 sophia, admirator maxi-
 mus, ut, adsumto Elencho,
 cum omnibus agat, qui se
 dicunt philosophos. Dein-
 de si quem invenerit ger-
 manum vere philosophiae,
 coronet eum oleagina coro-
 na, et in Prytaneum vocet.
 Si vero incidat in aliquem,
 quod genus multi sunt, ex-
 secrabilem virum, philoso-
 phiae histriionem, detracto
 palliō, barbā illi in ipsa

p. 613. πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίβιπιβαλλέτω, ἢ ἐγκανυσάτω κατὰ τὸ μεσέφρυνον. ὁ δὲ τῦπικανυτήρος ¹⁾), ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίδακος.

ΦΙΛ. ^{k)} Εὐγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος ^{l)}), ὦ φησιᾶδη, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰτῶν ^{m)} πρὸς τὸν εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τι, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδης ⁿ⁾ ὑπεροχὴν καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, θαλλῶ ^{o)} στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ κανυτήριον, ἀποκείραντα πρότερον ^{p)} τὸν πώγωνα.

i) κανυτήρος] κανυτήρος 2954. male, inquit *Belinus*. κανυτήριον reperies, et in fine libelli κανυτήριων quidem legitur; sed tres Codd. suppeditant praestantiorum fore quae et Pro Merc. Cond. c. 2. reperitur sine variatione τηριών. k) ΦΙΛ.] „Παρ. L. Nihil mutat Fl. etc.” Εὐγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' ἔλεγχος] Εὐ, ἐν ἀληθείᾳ· ὁ δὲ ἔλεγχος 2954. turpiter depravata. ὁ δ' ἔλεγχος m) αἰτῶν] αἰετῶν 2954. *Schm.* n) ἴδης] Sic *Bel.* et *Jacobs.* ad *Achill. Tut.* p. 503. e Codd. 2954. et *Gori Hermot.* c. 12. o) θαλλῶ] Sic cum *Schm.* e 2954. et *Cf.* supra not. h). p) πρότερον] „πρὸ τοῦ Fl. Vulg. servant Edd. et P. πρότερον Ex.” Modo quod typorum in *Reitz.* Ed. est ἀποκείραντα, tacite id emendaverunt Edd. Sed in Codd. 2954. et 3011. legitur ἀποκείραντα, mox verba ὡς ἔδοξεν in priori Cod. Philosophiae verbi ciuntur, avulsa a Parrhesiadae sermone. Utraque muti corrumpitur integerrimus locus. *Belinus*; dum Pluralem ferebat, non tenuit illum *tendentem* necessario non nisi *Lucianum* habendum esse, Pluralem vero non vidit o-

ente eo genere cultri, quo capri tondentur, resecet, et stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non sane ut et illi adversus lumen contueantur, et ad

illud examinentur. Sed pro proposito, et gloriivoluptate, quem illorum deris despiciere ista, e quaquam ad speciem trahi, hic esto illo rutilivae coronandus: quero fixis oculis respiceret manum ad aurum porrigit hunc vero ad cauterium mento, detonsa prius bducere.

PAPP. Ὡς ἔδοξεν, ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ^{P. 614}
⁴⁷ αὐτὰ μάλα ^α) τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθη-
 κους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους ^β). εἰ βούλεσθε
 καὶ πάντα ὑμῶν ἀνάξω τινὰς ὑμῶν, νῆ Δί', αὐτῶν ^γ).

ΦΛΑ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

PAPP. Καὶ μάλα, ἥνπερ ἡ ἰέρεια μοι ἐθελήσῃ ^δ) πρὸς
 τὴν ὁρμὴν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ^ε)
 ἀνέδθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδού δὴ λαβὲ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἄμα, ὥς πάντ'

PAPP. Οὐκοῦν, ὦ ἰέρεια, καὶ ἰσχύδας μοί τινας δὸς
 καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

ΦΛΑ. Τι πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

non recti cum reliquis posse. Verba autem ὥς ἔδοξεν cum
 præcedentibus nexa, quemadmodum ea *Schmiederus*, *Belini*
 consilium secutus, dedit, admodum inficete ac sinistre se
 habent; nisi paullo majori ante interpunctione facta scribere
 velis: ὥς ἔδοξεν. At nusquam hercle minus de emendandis
 Edd. cogitandum erat, quam h. l. ^α) μάλα] μάλιστα 2954.
^β) ἐστεφανωμένους] ἐστεφανομένους B. i. operarum cul-
 pa. ^γ) ἀνάξω τινὰς ὑμῶν, νῆ Δί', αὐτῶν] ὑμῶν ἀνά-
 ξω τινὰς αὐτῶν 2954. prave mutilata. ^δ) ἐθελήσῃ] Vulg.
 ἐθέλῃ, et supra ἥν, quae nos, *Belino* et *Schmiedero* obsecuti,
 mutavimus præeuntibus Codd. 2954. et 3011. ^ε) ὅπερ]
 ὅπερ J. sola. Accepit *Juntina* ab A. 2. et probavit *Solanus*.
 At vid. Adnot. Deinceps Articulus ὁ in *Reitz.* Ed. impruden-
 ter omissus, sed a recentt., ut par erat, restitutus.

Parrh. Fient ista, ut vo-
 visum est, Philosophia,
 videbis confestim vulgus
 eorum, vulpe notatos aut
 canes; sed paucos quosdam
 etiam videbis coronatos.
 Nam si vultis, etiam huc
 adducto quosdam illorum
 mihi extraham.

Phil. Quid? tu fugientes
 et retrahes?

Parrh. Ego vero, si qui-
 bus antistes velit paulum

mibi commodare lineam il-
 lam cum hamo, quem pis-
 cator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una
 cum arundine, ut habeas
 omnia.

Parrh. Ergo fac, Anti-
 stes, ut mihi des etiam ca-
 ricas aliquot, et paucillum
 auri, quo negotium absolva-
 tur.

Ant. Cape.

Phil. Quid facere vir co-
 gitat?

p. 614. IEP. ^z) Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ
p. 615. καθεζόμενος ^z) ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ^a) ἐς
πόλιν.

ΦΙΛ. ^b) Τί ταῦτα, ὦ Παύρησιιάδη, ποιεῖς; ἤπου
λίθους ἀλιεύσειν ^c) διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν π
μενε· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον ^d) ἀγορεύ, καὶ Ἀμφιτρίτη φ
48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρ
εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ ^e) χρύσοφρον.

ΕΛΕΓ. ^f) Οὐκ· ἀλλὰ γαλέος ἐστι· προσέρχεται ^g)
τῷ ἀγκίστρῳ κεκηνώς. ὁσφραῖται ^h) τοῦ χρυσίου, πληρ
ἤδη ⁱ) ἐστίν· ἔψαυσεν, εἴληπται, ἀνασπάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε ^k), νῦν ξυνεπιλαβοῦ ^l)

x) IEP.] „L. J. B. 2. Et sic emendare jussit Solan. De
plane in P. PARR. Edd. reliq̃.“ y) χρυσίῳ] τῷ χρυ
2954. statim Belin. vult τῇ ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ. z) καὶ
ζόμενος] καθίσας 2954. a) καθῆκεν] „καθῆκειν
Marc“ b) ΦΙΛ.] „Deest in P. Comparet in Edd.“
ἀλιεύσειν] „Vid. Thom. Mag.“ De Futuro vid. ad c.
d) ὦ Πόσειδον] Priorem vocem cum Belin. et Schm. pr
fiximus e 2954. e) δὲ] „σε Ex. Fl. Prius vero etiam ha
P. cum reliquis.“ f) ΕΛΕΓ.] „Deest in P.“ Ἐλεν. in ut
que Ald. Ἐλ. in B. 1. g) προσέρχεται] πρόσσει 29
Belin. Schm. ut infra cap. seq. h) ὁσφραῖται] „ὡς φέρ
το Coll. Edd. vulgatam servant.“ Cf. Adnot. ad Schol.
ἤδη] δ' ἤδη 2954. k) Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγγε] καὶ σὺ ἀ
σπᾶ (forte ἀνάσπᾳ) Ἐλεγγε 2954. quae jure suo reprobatur
l) ξυνεπιλαβοῦ] „ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat
Par. et P. nec ceterae.“ συνεπιλαβοῦ 2954.

Ant. Escam hamo impo-
sitam ficum et aurum, se-
dens ipse in lorica muri de-
misit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis,
Parrhesiade? Numquid la-
pides piscari cogitas e Pe-
laspico?

Parrh. Tace, quaeso, Phi-
losophia, et capturam ex-
specta. Tu vero, piscator
Neptune, et tu, cara Am-

phitrite, multos nobis h
mitte pisces. Verum vid
lupum speciosum, aut p
tius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustel
est. Accedit sane ad h
mum hians. jam auri od
rem captat. prope jam e
attigit. captus est. extrah
mus!

Parrh. Et tu, Elench
manum lineae admove. Ji

ως ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἴ, ὃ βέλτιστα ἰχθύων; κύων^m) p. 615.
 γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων! τί τοῦτο, ὦ γενναιότατεⁿ); p. 616.
 πε ληνεύων περι τὰς πέτρας, ἐνθα λήσιν^o) ἤλπισας,
 ἐδονκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 στήμενος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί.
 σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται^p), καὶ
 ρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ^q).

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία ἐξεμεσάτω^r)· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δε-
 ξαν.

ΠΑΡΡ. Εὐ ἔχει· τί φῆς, ὃ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς-
 σιν, ἣ προσήκει σοί τι ἀνὴρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν
 δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

κύνων] „Sic recte L. Deest in *Angl.* et P. Edd. J. H. Par.
 S. et ceterae omnes αὐτὸν male. *Vo.* forte χαινῶν. ἀνύων Ex.“
 Ceterum haec verba: κύων οὗτός γε. *Elencho* tribuit *mallet*
Schmiederus, et quae sequuntur: Ἡράκλεις etc. rursus *Parrhe-*
niadae adscribi; quae ratio nemini facile probabitur. n) ὢ
 γενναιότατε;] In Edd. B. 1. A. 1. 2. nulla hic distinctio-
 nis nota reperitur. o) λήσιν] „*Gronov.* λήζειν, male. vid.
 nott.“ Certe λήζειν expectabatur. At non opus est emen-
 tatione, quamquam et *Seyboldus* ei fuisse videtur. p) προσ-
 έσχηται] „Sic H. Fl. B. 2. S. Ita adnotat *Solan.* Sed quid
 opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde?“ q) ἐν τῇ
 κοιλίᾳ] καὶ Δί' ἐπὶεν addit 2954. male. r) Νῆ Δία ἐξε-
 μεσάτω] Sic dedi verba, partim vulgatam lectionem, *Μὰ*
Δία ἐξεμεσάτω, partim Codicis 2954. *Ἐξεμεσάτω νῆ Δί'*, ὥς
 καὶ ἐπ' ἄλλ. secutus. *Schmiederus* et *Belinus*: *Ἐξεμεσάτω νῆ*

ta est. Age, videam,
 es, piscium optime?
 is hic quidem est. Her-
 es! qui dentes! Quid
 , vir bone, captus es,
 im dum sectaris circa pe-
 , ubi putabas subeundo
 atere posse? Sed nunc
 ifestus eris omnibus,
 ensus e branchiis. Exi-
 us escam, et hamum
 ecce. vacuus jam tibi ha-
 , ficus jam insedit, et

aurum descendit in ventrem.

Diog. Por Jovem evomat,
 ut ea ad alios etiam esca u-
 tamur.

Parrh. Bene habet. Quid
 ais, Diogenes? nostin hunc,
 quis sit, et ad tene aliqua
 ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quan-
 ti illum aestimare par est?
 equidem duobus illum obo-
 lis nuper indicavi.

p. 616. ΔΙΟΓ. Πολὺ *) λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ δεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῇ κατὰ τῆς πέτρας †). σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθείς τὸ ἄστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρήσιαδάη, μὴ καμπτόμεν σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ ἀφυσῶν ‡) ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυσέστατοί γέ· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

p. 617.
49

ΠΑΡΡ. Ἰδοὺ· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς †), ὥς περ τομοῦς ἰχθὺς προσέρχεται ‡); ψῆττά ‡) τις κεχηνῶς ἐς τὸ πιστρον, κατέπιεν, ἔχεται.

ΔΙΟΓ. Ἀνασπάσθω. τίς ἐστίν ‡);

ΕΛΕΓ. Ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. †) Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἦκεις ἐπὶ τὸ χρυσί

ΔΙ. ὡς δὴ καὶ etc. strictius ad Codicis exemplum. *Pirckhe* At per Jovem evomuit; festinantius scilicet inspexerat textu
a) πολὺ] πολλοῦ *Reitz.* et recenti. e P. et L. Nos lectionem omnium vett. editionum, quae et Codicum 2954. et 3011. c. restituendam putabamus. t) ἐπὶ κεφαλῇ κατὰ τῆς πέτρας] Sic cum *Belin.* et *Schm.* rescripsi e 2954. pro vultu κατὰ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας. u) τῶν ἀφυσῶν] τῆς φουῆς (potius ἀφύης) 2954. x) οὗτος ὁ πλατὺς] ὑπόπλατος 2954. mendose. y) προσέρχεται] πρόσκειται 2954. *Schm.* ut praeced. cap. z) ψῆττά] „ψιττά Fl. a) τίς ἐστίν] „Ελ. ante τίς hic inserit P.“ Omnem loci formam varie descriptam qua ratione, quibusque auctoribus, mutaverim, vid. in Adnot. b) ΠΛΑΤ.] „Personam ΠΑΡΡ. cod. habet J. Sed reliquae consentiunt in ΠΛ.“ Cum Junt. co

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, et horridus adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, *Parrhesiade*, ne inflexa tibi arundo frangatur.

Parrh. Noli metuere, *Dio*-genes: leves enim sunt, et minoris, quam apuae, ponderis.

Diog. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [*Platys*] et quid dimidiatus piscis accedit. Passer est hians ad hamum deglutiit: tenetur.

Diog. Extrahatur. quidnam est?

Elen. Platonikum se dic

Plat. Et tu, sacerissime, aurum venis?

ΠΑΡΡ. ε) Τί φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; p. 617.

ΠΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

50

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, ὥς ἂν
 βῆθ' ὁξείῃ, ποικίλον^{d)} τὴν χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ
 ἰστίῳ ἐκτενέσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγγε; ὁ τὸν Ἀρι-
 στήν προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπε-
 ῖπε^{e)}. περισκόπει^{f)} ἀκριβῶς, αὐθις ἐπανήλθεν, ἔχανεν,
 φται, ἀνιμήσθω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρω^{g)} με περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη;
 πῶς γὰρ ὅστις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὦ Ἀριστότελες^{h)}, κατὰ τῶν
 παλαιῶνⁱ⁾.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἦν ἰδοῦ^{k)} πολλοὺς πον τοὺς ἰχθυῖς ὁρῶ p. 618.
 51

venit Ald. 1. cum reliquis A. 2. et B. 1. c) ΠΑΡΡ.] „De-
 est in J. Sed EA. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald.
 Par. B. 2. Amst. S.“ d) ποικίλον] ποικίλην 3011. male,
 iudice Belin. e) ἀπενήξατο] ἀπεισι 2954. „glossema.“
 Belin. f) περισκόπει] περισκοπεῖ conj. Scyb. non inepte:
 neque tamen mutatione opus est. g) ἀνέρω] ἔρω 3011.
 „minus bene.“ Bel. h) ὦ Ἀριστότελες] Priorem vocu-
 lam cum Schm. praemisi e 2954. i) παλαιῶν] Post haec
 Parrhesiadae verba, interrogative sumpta, inserit Pirckheyme-
 rus Aristotelis responsum: *Et maxime*. Legisse itaque, aut,
 quod magis placet, supplevisse ipse, videtur: *Αἶ. Καὶ μάλα*.
 Male: non interrogat enim Parrhesiades. k) ἦν ἰδοῦ]
 „ἦν ἰδοῦ Schol. Al. ἦν ἰδοῦ Fl. Ἰδοῦ Edd. reliquae et P.“
 Cum Scholiasta et Fl. faciunt 2954. Belin. Schm. Reitzius re-
 tinuerat merum ἰδοῦ.

Parrh. Quid ais, Plato?
 id illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic
 sum.

Diog. In alium jam de-
 statatur hamus.

Parrh. Etsane video quen-
 am undique pulchrum ac-
 cere, ut in profundo vi-
 ri potest, vario colore,
 tinas quasdam per ter-
 am aureas habentem. Vi-
 ti, Elenche, hic est, qui

Aristotelis se esse praedicat.
 Accessit: deinde rursus re-
 natat: cum cura respice:
 denuo redit: hiat, captus
 est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo in-
 terrogare, Parrhesiade: i-
 gnoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque,
 o Aristoteles, de rupe ibit
 praeceps.

Diog. Sed ecce multos il-
 lic pisces video, eodem lo-

p. 618. κατὰ ταυτὸν ὁμοχρόας ¹⁾), ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφρα^ς
ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων ^{m)}) δυσληπτοτέρους· ἥπου ⁿ⁾)
γῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει; ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κα^ς
τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει ^{o)}) δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκισ^ς
δηλαδή, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθε^s ^{p)}), εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρό^ς
ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιαῖς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, κατα^ς
τὸ χροσίον.

ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ταχεῖαν ^{q)}) ἐ^ς
λεῖ τὴν ἄγρην. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ
ξύναμα ^{r)}) πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προς^ς
τες, ἔχονται τοῦ χροσίου. εὐ ἔχει. περιεπάρῃ τις μάλα κα^ς
ρός. φέρ' ἴδω τίνο^s ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καί το

1) ὁμοχρόας] Correxī omnium Edd. vitium ὁμόχροας.
ἐχίνων] „Suffragatur L. et Fl. et J. Par. aliaeque „Εχ^ς
H.“ ἐχίνων B. 1. A. 1. 2. n) ἥπου] Restitui pro ἥπου, q
Reitz. habet et recentt., veterem scripturam B. 1. A. 1. 2.
πον simul cum interrogationis signo post δεήσει, quod se
vit B. 1. Vid. supra c. 47. Diall. Mortt. IX, 4. XXVII
Timon. c. 7. o) ἥξει] Pirckh. accessit. Legit itaque ἥ
nisi negligentia fuit interpretis; sententia certe haec t
absurdissima. p) κάθε^s] Id. conside, ac deinde καθ^ς
desedi; foede huc transverso verbo καθῆσθαι. q) ταχεῖ
„ταχεῖαν post Πόσειδον inserit Angl. Ms. Gr. et P. Abest
tem ab Edd.“ Restituit Schm. monente Belino e Codd. co
memoratis et 2954. qui tamen omittit ἐπιτέλει, et recte s
bit ταχεῖαν, non, ut Schmiedero placuit, ταχεῖαν. Cf. Sc
ibique not. r) ξύναμα] Vulg. ξυνάμα. Transposui acc
tum, linguae legibus certissimis obsecutus, quod et alibi
ctum in hac voce.

co concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Numquid sagena ad illos opus erit? verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea,

ne auro devorato dentibus illam serratis resecet.

Parrh. Demisi: tu vero Neptune, cito piscatum perfice. Vah! pugnant de escis et alii quidem, simul multum ficum arrodunt, alii vero mordicustenentaurum. Ferrata non habet. Trajectus est hamus unus robustissimus. Elen. Age, videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, q

ἡμι' ἀναγκάζων ἰχθύν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί τ'). p. 618.
 εἰ, ὃ Ἐλεγγε, εἰπέ ὄντινα ἔχει διδάσκαλον (αὐτοῦ ὡ)).

ΕΛΕΓΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον, οἶμαι, προσῆν τῷ
 περὶ οὗ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἷ-
 τος ἄνδρας, ἣ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΙΡΤΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικά ἐρωτᾷς, ὦ Παρθήσιάδῃ, p. 619.
 ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιοῦτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὔγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἰ. οὗτος γ) γοῦν
 ἐστὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης
 καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Αἰς, ὦ Παρθήσιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις σοι, 52

πολλοὶ εἰσιν, οἵχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ
 πῶς ἐλάττωσιν σε ἀποτίσαι τῇ ἱερεῖᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν

γ) γ) Sic jam rescripseram pro vulg. τε, quum videbam et-
 iam Jo. Scagerum Vol. XVII. p. 161. eundem in modum cor-
 rigi velle. Ceterum eandem sermonis formam legeris in Cha-
 ron. c. 22. med. t) αὐτοί γε. 2954. Bel. Schm. quam
 lectionem, etsi haud malam per se, cur tamen vulgatae prae-
 ferrem, non mihi evidens erat. u) αὐτοῦ] quid sibi velit,
 doceri cupiam. Quod dum factum fuerit, suspectam habebō
 hanc vocem, quae in utraque Ald. commate a praecedenti-
 bus sejuncta deprehenditur. x) τὶ] γε 2954. y) οὗτος
 οὗτος Fl. Vulg. οὗτω. Sed οὗτος δὲ καὶ αὐτός 2954. Bel. Schm.
 οὗτος γοῦν Gori. quod probum. Vid. Adnot. y) οἷος] Sic
 e 2954 et conj. Scageri l. c. p. 161. pro vulg. οἷον. Saepius
 haec orationis forma a librariis corrupta. Cf. ad Somn. c. 17.

πῶς piscem cogam; mu-
 ne enim hoc genus. Sed
 dic, Elenche, quem ha-
 bi magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.
 Parrh. Jam percipio: id-
 quod aurum [Chrysus]
 erat nomini. Tu igitur,
 Chrysippe, per Minervam,
 c, nosti viros? aut talia
 cere illos jubebas?

Chrys. Contumeliose fa-
 ti, Parthesiade, cum talia
 me interrogas, hoc sumens,

ad nos aliquid pertinere,
 qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe,
 vir fortis es. Itaque hic et-
 iam praeceps eat cum reli-
 quis, spinosus cum sit,
 metuendumque adeo, ne
 quis edere volens collum si-
 bi configat.

Phil. Satis captum, Par-
 thesiade, ne quis tibi, ut
 sunt multi, abeat cum auro
 et hamo, ac tu deinde de-
 pendere antistitae coga-
 ris. Itaque nos quidem am-

p. 619. ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὄφειτε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε ^{a)}) τῆς προθεσμίας. σφῶ δὲ Παρθήσιάδῃ, καὶ ὁ Ἐλεγχος ^{b)}), κύκλω ^{c)}) ἐπὶ πάντα τοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακίετε ^{d)}), ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βίοτοι ἀνδρῶν ^{d)}). ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγγε, καὶ τελευτά παρηγγελμένα ^{e)}). ποῖ δὲ καὶ ^{f)}) πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου πρὸς τὴν ἀρχήν. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἷδά γε ἐγὼ ὡς ὅποι ποτ' ἂν ^{h)}) ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφανίων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων ⁱ⁾) δεησόμεθα.

a) γέννησθε] Sic cum Belin. et Schm. pro vulg. γενήσεσθε s. habendum duxi e 2954. 3011. Gorl. b) σφῶ δὲ, ὦ Παρθήσιάδῃ, καὶ ὁ Ἐλεγχος] Vulg. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος Παρθ. Sed σφῶ δὲ, σὺ καὶ Ἐλεγχος, ὦ Παρθ. 2954. D. Schmied. Nos, recepto σφῶ, delevimus importunum quod e σφῶ ortum est, verbisque ὦ Παρθ. commodiorem cum assignavimus. Cf. Diall. Mortt. III. init. c) κύκλω ἐν κύκλω 2954. Schm. temere. Vid. Ind. d) ἐγκατακίετε 2954. ἐγκατε 3011. unde Belin. ἐγκατακίετε. rec. erat — κίετε. Cf. Diall. Marr. IV, 2. Diall. Mortt. XVI. d) ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν 2954. priorem ut glossa repudiat Belin. e) παρηγγελμένα] παραγγελλόμενα 3011. f) ποῖ δὲ καὶ etc.] Varia de omni hoc Parrhesiadae mone tentamina vid. in Adnot. g) οἷδά γε ἐγὼ] γε, prae eunte Schm., inserui e 2954. h) ὅποι ποτ' ἂν] ἐνθα 3011. damnatum pro glossemate a Belin. i) καυτηρίων „καυτηρίων Em. Vo. male. Nihil variant Edd. in voce καυτηρίων. forsan καυστήρων Solan.“ καυτηρίων exhibent 2954. 3011. Gorl. praetulerunt itaque optimo jure Belin., Schmied. Cf. supra c. 46.

bulatum ibimus, [in Peripatetum] sed tempus etiam est, vos abire, unde venistis, ne comineatum vobis datum excedatis. Vos vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate, vel inurite, ut jussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valet, viri

optimi. Nos vero, Elenchus, descendamus, periclituri, quae injuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiā, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Veram vi ego, quocunque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΜΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ^a). p: 620.

^a Argum. Simile et forma, et argumento, hoc dramation est ego Mortuorum decimo. In utroque a Charone Stygem trajiciunt variae umbrae; in utroque perstringitur hominum stultitia, Menippum in altero, in altero maxime per Cyniscum, utrumque in Cynicae sectae philosophum. Eo tamen differunt, quod illic stultitiae genera deridenda, hic unum potissimum, immota dominandi libido, et quae cum hac fere conjuncta esse somnia, flagitia et scelera despicienda vel aversanda propinantur. Inde in illo cum trajectu finitur actio, in hoc etiam ad iudicium Rhadamanthi scena extenditur, ubi Megapenthi tyranno, avariae dramatis personae, a iudice severo, cognita causa, pro malefactorum poena irrogatur. Merito hunc librum omnes, libris iudicium de talibus competit, ingeniosissimis et utilissimis laudari accensent.

MP. Εἶν, ὦ Κλωθοῖ. τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι ἰσχυρὲς, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, γὰρ ἄνελος ἐκχέυται, καὶ ὁ ἰσθὺς ὠρθῶται, καὶ ἡ ὁθόνη ἐρακέρουσαι^b), καὶ τῶν κωπῶν ἐκάστη τετρώπεται. κωπὴν τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀπο- p. 621.

a) ΤΥΡΑΝΝ.] „ΧΑΡΩΝ addit J. et H. Prior continua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. Deest autem in Fl. et Par.“ b) παρὰ κέρουσαι] „παρὰ κέρουσαι J. sola male. Reliquae recte, sicut et Baroccian. Codex.“ Solan. perperam conj. παρὰ κέρουσαι.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

Arg. Satis de his, Clotho. lum passum, suo loco suspensa nobis diu instrumens unusquisque remus; et ad trajectum parata neque quidquam in me optime est: exhausta enim rae est, quo minus sublata velina, erectus malus, ve- ancora solvamus. Sed mo-

αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλεον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι p. 622.

ἂν πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

AP. Ἄλλ' οὐχ ὥστε ^α), ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου
 κοινου κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ^ο) ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 πλεον, κατεσχίκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ'
 γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαί, καὶ πόπανα, καὶ
 πα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίγη, καὶ σκότος. ἐν
 τῇ γὰρ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλή, καὶ
 παρ' ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν
 καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίσταται, καθάπερ ἐκ δεσμοτηρίου p. 623.
 ἐπιδιδράσκων· ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ
 μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων· πλησίον γὰρ αὐ· 3
 ρος, ὡς ὀρέας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥς-

§ 3. B. " Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 236. sq. Ceterum
 commodo verborum, ut vulgabantur, nexui: Τί δὲ οἶδας
 succurri levissima mutatione: Τί δέ; οἶδας etc. et se-
 cundum hanc etiam versionem correxi. n) ὥστε] „ολός τε
 ἔστι; P." ο) οὐδ'] οὐδὲ 3011. Gorl. Schmied. Mox pro
 παρ' αὐτὸν Belinus πᾶποτε secundum regulam, de qua Brunck.
 ad Aristoph. Lysistr. v. 301. et Thesmoph. v. 32. et Pier-
 son ad Moerid. p. 460. sq. Verum omni alia auctoritate de-
 clatus tanto minus volebam a vulgari lectione recedere,
 cum passim etiam οὔποτε et οὐδέποτε cum Praeteritis con-
 iuncta occurrant; quod et ipse Piersonus l. l. monere non
 dubitavit.

viderit, si forte Jovi
 perit opera illius diu-
 uti, ad superna ne-
 Herus autem et ille

Verum non ita,
 ut ultra modum
 et communi manci-
 uando quidem neque
 quam illum retinui-
 um discedendum es-
 erum causam novi
 Apud nos enim
 elus solum est, et li-
 et placentiae, et
 ceterum obscuri-

tas, nebulae, tenebrae: in
 coelo vero laeta (serena)
 sunt omnia, et multa ambro-
 sia, et copiosum ultra invi-
 diam nectar: itaque suavi-
 us apud illos morari mihi
 videtur: atque a nobis qui-
 dem evolat, tanquam e car-
 cere quodam fugiens; cum
 vero descendendi tempus
 est, otiose, et lento gra-
 du, vix tandem aliquando
 adest.

Cloth. Desine indignari,
 Charon: prope enim est, ut
 vides, multos nobis addu-

p. 623. περ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα ὅνα δέ τινα καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ δριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ρεόμενον, καὶ τῷ πόδε μόνον^{α)}, καὶ πνευστιῶντα; μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτοῦ στόμα^{β)}). Τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῃ μιν ἔοικας.

ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλκίον ἀποδράντα^{γ)} μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόνεως ὑμῖν φρον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκον;

ΕΡΜ. Τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο.

p) ὁ ρ ὦ] hic inserui post γελῶντα. auctore 3011. et prae Schm. Olim post ἐν τῇ χειρὶ positum reperiabatur. κοινιμένον] „κεκοινισμένον O. κεκοινιαμένον Fl. S. vulgata faciunt Par. B. 2. H. Coll. P.“ nec non B. 1. Cf. Diall. Deor. XXIV, 1. Timon. c. 45. r) μεστὸν — τὸ στόμα] Haec pro glossemate habet Belin. Mihi ita videtur; imo ad variandam orationem etiam nec duco. Sed interrogationis signo, post στόμα vulgo locum suum assignavi post πνευστιῶντα. s) ἀποδράσας Obsecutus Codicum 2954. 3011. et Gorl. auctoritati et Sideri exemplo, dedi ἀποδράντα, formam Luciano usitatam (Somn. c. 4. Char. c. 2. Bis Accus. c. 17. Asin. c. 39.) tae ἀποδράσαντα loco, quamquam nec hanc probatis scripturis inusitatam esse, vel ex iis exemplis patet, quae tunc collegit Animadvv. ad Weller. T. III. a. p. 73.

cens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter hos, et alium ridentem video, alium vero peram ab humeris suspensam, et clavam in manu habentem, torvum tuentem, et cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, et anhelantem? plenum enim

spiritu os habet. haec, Mercuri? quid est intentio? videri perturbator?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impetum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum quin hodie deserueris.

Cloth. Quis vero est quid sibi voluit, cum gam molitus est?

Merc. Illud quidem, vivere hominem

ἡμίτερος τις ἢ τύραννος, ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν p. 623.
παύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἀστερῆσθαι λέγων¹).

ΚΛΩΘ. Εἰθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιδῶναι τυ-
ραννος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήμα- p. 624.
²);

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος 4
ος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδή-
αν, καὶ ἄν³) ὦχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' οὗ γάρ μοι παρέ-
αν⁴) αὐτὸν ἢ Ἀτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε⁵),
ἀντίσπα· καὶ τὴν πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παν-
ος εὐάγωγος ἦν. ἐνίστε δὲ καὶ ἐκέτενε, καὶ κατελιπάρει ἀφ-
αι πρὸς ὀλίγον ἀξιών, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνόμενος.

[λέγων] λέγει 2954. 3011. minus bene, ait Bel. Scilicet ἀπὸ
γοῦν — ἀνακωκύει cum antecedentibus nectenda erant, ut in
simillimis Charon. c. 9. οὐχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς
στολής. atque adeo colon, a Reitzio et recentt. Edit. post τυ-
ραννος positum, magnopere impendebat faciliem orationis cur-
sum. Sed λέγων cum ἀνακωκύει cohaeret. In Edd. vett. re-
cta reperitur distinctio. u) νήματος] Interrogationis no-
tam, a Reitz. et recentt. neglectam, e vetustis Edd. restitui.
x) καὶ ἄν] „Sic Par. et B. 2. Reliq. Edd. καὶ. Sed οὐκ ἄν ma-
le B.“ Ne quid taceam, etiam B. 1. habet καὶ. γ) παρ-
έδωκεν] „παρέδωκεν B. παραδέδωκεν Fl.“ Illud etiam 2954.
exhibet, recte probante Belino: nam Praeterito nullus erat
hic locus. Nihilominus vulgatam παραδέδωκεν retinuit Schm.
Deinceps αὐτὸν omittit 3011. 2) ἀντέβαινε] Vulg. ἀντε-
βαινε, glossema genuinae lectionis, quam, monente Olymno
ad Philemon. p. 239., e Lexic. Inedit. Paris. restitui. V. Adn.

e. Est autem rex ali-
vel tyrannus, quantum
em intelligas ex lacri-
et quatenus ejulat,
aque se felicitate priva-
dicit.

h. Et ineptus homin-
ugere instituit, quasi
us posset supervivere,
iente jam, quod netum
a me fuit, stamine!

rc. Fugere instituisse
? Nisi enim vir ille
ian. Vol. III.

fortis cum clava, adjuvisset
me, nisi comprehensum vin-
xissemus, fuga evaserat.
Ex quo enim tradiderat il-
lum mihi Atropos, per to-
tam viam contra contendit,
et obtraxit gradum, pedi-
busque solo obnixus non
sane facilis ductu fuit; in-
terdum vero supplicavit et-
iam, et blandis precibus,
magnisque promissionibus
interpositis, dimitti paulum

- p. 624. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν ^{a)}), ὁρῶν ἀδυνάτων
νον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τ
κρούς, ὡς ἔθος, ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου
μένου αὐτοῦς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθ
σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τριςκατάρατος
ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακ
p. 625. τείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὧ Ἑρμῇ, φησι,
κλεπτικῇ, ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαί ^{b)}). τὰ νεκρῶ
κριβῇ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα ^{c)}). τέτταρας, ὧ
πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ^{d)}) ἐγκεχαραγμένους
μοι παρ' ἑνα ἦκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς παρ
σταί σε ἡ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον,
ἔπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων ο
τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον
κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετό

a) ἀνίειν] ἀνίην conj. Guyet. et lectio Cod. 3011. qui
mam antiquioris Atticismi propriam vocat Bel. Sed
scher. Animadv. ad Weller. T. II. p. 478. et Stru
mat. Gr. p. 250. b) παιδίαί] Suae syllabae restitui
tum ex Edd. vett., quum in Reitz. et recentr. coeco c
aratum sit παιδίαι. c) δυνάμενα] „δυνάμεθα B.
σύμβολον] „συμβόλαιον B.“

rogavit. Ego vero, ut par
erat, non remisi, cum ea
illum petere viderem, quae
fieri non possunt. Cum ve
ro in ipsis jam faucibus es
semus, adnumerante me pro
more mortuos Aeaco, et il
lo ad tesseram a tua sorore
missam eos recensente, ili
cet, clanculum exsecrabilis
illi abierat. Defuit igitur
mortuus unus rationibus,
et subductis Aeacus super
ciliis, Noli, inquit, Mer
curi, apud omnes illa fu
randi solertia uti: sufficiant
tibi, qui apud superos sunt
lulus; mortuorum res accu

ratae, neque latere
quampotest. Quatuor
le, ut vides, insec
habet (*habes?*) tabu
vero mihi uno min
ducis; nisi forte h
xeris, circumventu
ab Atropo. Ego ver
bescens ad hanc illi
tionem, mox reco
sum eorum, quae in
cta essent, cumque c
latis oculis nusquam
viderem, intellecta
quam celeriter potu
ad lucem itur peri
sum; sua vero spont
cutus me est vir o

αὐτός οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, κατα- p. 625.
 φάνομεν·) αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε
 πυγῇν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγοῦραν ἤδη τοῦ Ἑρ- 5
 κατεγιγνώσκομεν¹⁾).

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὥς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγε-
 νῆς διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισά-
 μην τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ²⁾ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη³⁾,
 ἔσος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσομαι, τίς, καὶ p. 626.
 ὅντινα τεθνεὼς τὸν⁴⁾ τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβά-
 νου στείβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ⁵⁾ τὰ νεογνά
 πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ΕΡΜ. Ἴδου δὴ⁶⁾ σοι, ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν, οὗ-
 οὐ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων⁷⁾).

καταλαμβάνομεν] „κατελαμβάνομεν B.“ Sic et Gorl.
 Verum non videbatur mutandum, quod omnium Edd. est,
 Praesens, fervori narrationis conveniens. f) κατεγιγ-
 νώσκω] „κατεγιγνώσκ. B. et Fl. Sed cum vulgata faciunt
 B. 2. et reliq.“ g) παρὰ] Sic cum Schm. rescripsi e 3011.
 pro vulg. περί, minime illo ferendo. h) καθεζομένη] „κα-
 θεζομένη J. male. Recte Fl. et reliq.“ i) τὸν] „deest
 in B.“ k) σὺ δὲ] Sic in omnibus, quos consului, libris.
 Sed haud immerito suspecta visa sunt J. Seagero Class. Journ.
 Vol. XI. p. 199., qui corrigi vult καὶ δὴ· facilius foret emen-
 datio, πῶν δέ. l) δὴ] „deest in B. Habet autem Fl. etc.“
 m) ἐκτεθειμένων] „ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata
 stat Fl. etc.“ ἐκτεθειμένων 2954.

e: itaque velut emissi
 eribus currentes com-
 endimus hominem in i-
 jam Taenaro; tantillum
 at, quin effugisset.

loth. Nos vero, Charon,
 igitiae Mercurium da-
 bamus.

tar. At quid cunctamur
 ic, quasi non satis jam
 num fuerit?

ak. Bene dicis, inscen-
 . Ego vero libro in

manus sumto ad scalas ad-
 sidens, uti mos est, ingre-
 dientem unumquemque co-
 gnoscā, quis sit? unde?
 et qua ratione mortuus sit?
 tu vero, Mercuri, adsum-
 tos stipa et compone. Sed
 hosce recens natos primum
 injice: quid enim mihi re-
 spondeant?

Merc. En tibi, Portitor,
 numerum: trecenti hi sunt,
 cum expositis.

p. 626. **ΧΑΡ.** Βαβαί τῆς εὐαγγελίας! ὁμφοκίας ἡμῖν νεκροῦς ἤ
ἄγων.

ΕΡΜ. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τοῦ
ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποιεῖ. τί γάρ
δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου (πῶς γάρ^u);)
ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦ
οὐκ ἐπακούουσί μου^{*}), βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐκ
δεήσει τάχα καὶ τούτους^p) ἀράμενον παραγαγεῖν.

p. 627. **ΕΡΜ.** Ἴδού πάλιν οὗτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι
τακεροὶ πάντες, καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετραυγημένον

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί^h), ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη ε

6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἐρμῇ, παράγαγε· καὶ π
τόν¹) μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἦκετε; μᾶλλον δὲ α
πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμοῦντας ἀπο

n) πῶς γάρ;] „πῶς abest ab O. et Fl. Sed habent P. B.
B. 2, J. etc.“ Abest etiam a Gorl. sed πῶς enclitice script
dant A. 1. 2. B. 1. Nos etiam γάρ ex conjectura inseruim
Vid. Adnot. o) μου] με una Reitz. haud dubie per er
rem, quem Bip. correxit. In ceteris quoque omnibus est μ
p) τούτους] τούτοις Reitz. Sed Bip. mendam correxit
cundum ceteras omnes Edd. q) τετρακόσιοι] καὶ τε
1954. 3011. male, iudice Belin. h) Νῆ Δί'] Μά Δί' 29
3011. quod Bel. praeferat, quod verbis Parcae contineatur
gatio, quam vereor, ne nemo ibi invenerit. i) πρῶτο
πρῶτοι Gorl. non male, quamquam nec vulgata male habe

Char. Vah, dives captu-
ra! acerbos nobis et imma-
turos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut
indeploratos post hosce im-
ponamus?

Cloth. Senesne dicis? Ita
fac. Quid enim molestiam
subeam exquirendi nunc,
(qui enim hoc fiat?) quae
ante Euclidem acta sunt?
Vos jam accedite sexagena-
riis majores. Quid hoc?
non exaudiunt me, ab an-
is ipsis credo occalluerunt

illis aures. Opus forte er-
ut hos quoque sublato a
moveamus.

Merc. En tibi hos etia
duodequadringentos, m
turitate mites omnes et s
tempore vindemiato.

Cloth. Ita sane: passi
nim jam omnes et corruga
sunt. Jam vulneribus in
terfectos, Mercuri, adme
ve: et primum mihi dicite
qua ratione mortui huc ven
tis? potius vero ipsa ad e
quae descripta sunt, reco

καὶ ἔπειτα χθὲς ἐν Μηδίᾳ ^{k)} τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ p. 627.
 Ὁξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ERM. Πάρεισι.

ΚΛΩΘ. Δι' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλό-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἑταῖραν ^{l)} τὴν Μεγαρόθεν.

ERM. Οὐτοῖ πλησίον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπο-
 λύντες;

ERM. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευ-
 κός;

ERM. Ἴδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παραγάγε. λέγω δὴ
 τῶν ἐκ τυμπάνου ^{m)}, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ
 τῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν, ὦ Ἐρμῆ; p. 628.

ERM. Πάρεισιν οἷδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὀρέξς. τὰς δὲ
 τραῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ
 θνήσκει ⁿ⁾, καὶ τὸν ὁμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ πυρε-

^{k)} Μηδίᾳ] Μυσίᾳ 3011. errore, opinor. ^{l)} ἑταῖραν] Com-
 mune omnium Edd. errorem ἑταῖραν ultro correxi. ^{m)} ἐκ
 τυμπάνου] „ἐκ δὲ τυμπάνου B. Sed vulgatam servant
 Edd.“ καὶ τοὺς ἐν Gorl. ⁿ⁾ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε

oscam. In pugna mori
 ortuit heri in Media tres
 octoginta, et in his Go-
 rem Oxyartis filium.

Merc. Adsunt.

Cloth. Amoris impatien-
 interfecerunt se septem:
 Theagenes philosophus
 propter Megarensem mere-
 tecem.

Merc. Hic prope te isti.

Cloth. Ubi vero sunt,
 i regnandi caussa alter ab
 altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero
 et uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Jam iudicio dam-
 natos adduc. Dico autem
 illos fustibus et fidiculis ex-
 cruciatos, itemque palo suf-
 fixos. Sexdecim vero a la-
 tronibus interfecti ubi sunt,
 Mercuri?

Merc. Adsunt saucii isti,
 quos vides. Vin mulieres
 simul adducam?

Cloth. Sane: et naufra-
 gos, simul enim et eodem
 modo perierunt; et a feбри

p. 628. τοῦ °) δὲ, καὶ τούτους ἄμα· καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν
7 θοκλέα P). Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
της τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαρσίων α
πρὸς τούτοις γε, σηπίαν °) ὤμην, ἀποθανεῖν;

KTN. Πάλαι σοι παρέστηκα, ὦ βελτίστη Κλωθο
με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἶσας °) ἄνω τὸν χρόνον;
γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας °). καίτοι π
ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπ
ῶν ἦν.

KΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνδρ
ἀμαρτημάτων °) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαينه ἀγαθῇ τῇ

KTN. Μὰ Δί', ἣν μὴ πρότερόν γε τουτονὶ τὸν
νον ἐμβιβασώμεθα °). δέδια γὰρ μὴ σε παραπείσῃ δεύ

p. 629-8

KΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ἄμα γὰρ τεθνήσκει] τοὺς ἀπὸ ναυσίων, οἳ γε ἄμα
Gorl. τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἄμα· καὶ γὰρ τεθνήσκει τὸν
τρόπον conj. Schmied. At salva est vulgata. ο) τοῦ
τοῦ] Vulgo sine articulo: sed articulum praebent E
et Gorl. et recepit Schm. monente Belino. p) μετ' α
Ἀγαθοκλέα] Ἀγαθοκλέα μετ' αὐτῶν 2954. Belin. Sch
σηπίαν] „σηπύαν J. Par. Fl. et reliqq. male. σηπίαν
et B. 2.“ et B. 1. sed A. 1. 2. σηπύαν. r) εἶσας
B.“ et Gorl. s) ἐπέκλωσας] ἀπέκλωσας A. 2. t)
τημάτων] „πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a
abeunt Edd. et B. C.“ u) ἐμβιβασώμεθα] „ἐμ
μεθα B.“

confectos simul, et cum illis
Agathoclem medicum. Ubi
autem Cyniscus ille philo-
sophus, quem coena Heca-
tes devorata, et ovis piacu-
laribus, insuperque sepia
cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum,
Clotho optima. Ob quod
vero peccatum meum diu
adeo me apud superos reli-
quisti? fere enim totum
mihi fusum glomeraveras:
quamquam saepe tentarem
abscisso huc venire: at illud

nescio quomodo rum-
poterat.

Cloth. Reliqueram
inspector esses et m-
eorum, quae peccant
nes. Sed inscende,
faustum felixque sit.

Cyn. Non prius, H-
quam vinctum huc
posuerimus: metuo
ne precibus te suis
fas moveat.

Cloth. Age, viden-
sit?

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

p. 629.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῦ. ἀλλά με πρὸς
πρὸς ἑαυτὸν ἀνελθεῖν. εἰτά σοι αὐτόμολος ²) ἦξω, καλοῦν-
τηνός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὐ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡ-
γῆς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με ἔα-
μῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω ¹) τῇ γυναικί
τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θυσανυρὸν κατορω-
μένον.

ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν ὁ χρυσὸς ²) τοσούτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. θάρσσει τούτου γε ἔνεκα· Με-
γῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεπιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως! ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥεθυμίας ἔγω-
προσπέτεινα;

αὐτόμολος] αὐτόματος 3011. *Belin. Schm.* Sed vid. Ad-
not. γ) ἐπισκῆψω] „Nihil hic variant Edd. J. Fr. Par. Fl.
d. S. Vid. notas.“ 2) ὁ χρυσὸς] Articulum, monente *Be-*

erc. Megapenthes La-
s filius, tyrannus.

loth. Inscende tu.

leg. Nequaquam, Clo-
domina, sed paullum
edire ad superos pate-
deinde mea tibi sponte
am, vocante nemine.

loth. Quid vero est, cu-
caussa redire cupis?

leg. Domum perficere
prius permitte: ex di-
a enim parte aedifica-
reliqui.

loth. Nugas agis. Ve-
inscende.

leg. Non multum, o

Parca, temporis oro. unum
hunc diem manere mihi per-
mitte, dum uxori de pecu-
niis aliquid mandem, ubi
magnum thesaurum defos-
sum habeam.

Cloth. Statsententia: non
potes consequi, quod optas,

Meg. Peribit igitur tan-
tum auri?

Cloth. Non peribit: noli
laborare. Megacles enim
illud cognatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista con-
tumelia! inimicus ille meus,
quem socordia quadam non
prius interfeci!

p. 630. ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιάσεται σοὶ ἔτη τετράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς καλλιίδας, καὶ τὴν ἔσπυριον, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιοτάτοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεννητάτε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ παῖδια ^{a)} ἐμπνέοντι ἐπισφάξας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει ^{b)} σοὶ ὁ χρόνος ἤδη τῆς πτωχείας.

9 ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοὶ ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκέραιοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. Ἄνθρωπος ἀποδράναι, χίλια σοὶ τάλαντα χρυσοῦ ἐπισήμου δώσω ὑπισχνούμαι τήμερον ^{c)}.

ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ χρυσὸν ^{d)}, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα δέκα μηνέμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει ^{e)}, προσθήσω.

lin., restituit Schm. e 3011. cum quo conspirat Gorl. a) τὰ παῖδια] „τὸν παῖδα B.“ b) ἐξήκει] „Marcil. ἐξήκουσθε male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. et BC. B. 2. 1. Par.“ Et in meis omnibus est ἐξήκει, ut par erat. c) τήμερον] Sic, consentientibus 3011. et Gorl., dedi cum Schm. pro vulg. σήμερον. d) χρυσὸν] „χρυσίον B.“ e) εἰ βούλῃ] εἰ abest a 3011., probantibus Belino et Jacobs. ad Achil.

Cloth. Ille ipse: et superstes tibi erit annis quadraginta, et paullo amplius, pellices tuas nactus, et vestem, et aurum tuum universum.

Meg. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis attribuas.

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuisses, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis?

Meg. Sed jam quidem mecum erant.

Cloth. Nunc igitur ex tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patieris me aufugere, mille tibi aursignati talenta dare hoc die promitto.

Cloth. Itaque adhuc aurum et talenta in memoriis habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres,

ἔως ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον ^f), ἔλκοντας ἑκάτερον p. 630.
καὶ ἐπέφθον ^g) τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι p. 631.
ἐκείν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ
ἑμὰ ἐξετίλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ^h) ἡ-
μεῖς.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτό γε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι ⁱ)
ἑμὰς, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνηῖμα ἑαυτῷ ^k)
ἐρίχθεις ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα καὶ
σημικά κατὰ ^l) τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ^m) ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
ὅν ἔκωσιν ἐτῶν διατριβήν.

Tat. p. 698. et post δύο deest δὲ in Gorl., eodem Jacobo
supfragante. Vid. Adnot. f) Κλεόκριτον] „Θεόκριτον
B.“ Sic et Wicl. Sed Λεόκριτον 3011. et 2954. hoc haud du-
bie casu ortum. Vulgatum nomen cur mutarem, non equi-
dem videbam. g) ἀπέφθον] „ἀπέμφθον Fl. male. Nil
mutant vulgatam J. Par. H. etc.“ h) πέντε μόνας] „πέν-
τε καὶ δέκα P. et Angl. i) ὑπαγάγωμαι] „ὑπάγωμαι B.“
et Schol., pro Πισίδας autem 2954. et 3011. habent Πέρσας,
male seduli, opinor, lectoris commentum. k) ἑαυτῷ] ἐμ-
αυτῷ conj. Solan. et Anonym. in Novv. Actt. Lipss. Vid. Ad-
not. l) κατὰ] „Sic Edd. et B. κατὰ J. et B.“ m) μίαν]

adjiciam, quos inter-
to Cleocrito accepi, u-
aque auri excocti et pu-
imi talentorum centum
ado.

Cloth. Rapite hominem!
ante enim sua inscensu-
non videtur.

Meg. Antestor vos. Im-
fecta manent moenia et
vale, quae perfecturus
m, si vel quinque ipsos
vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, stru-
am.

Meg. Verum hoc quidem
omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut super-
stes sim, quoad Pisidas sub-
egero, et Lydistributa impo-
suero, et monumentum mi-
hi ipsi maximum excitavero,
cui inscribam, quot et quan-
ta imperatoria in vita faci-
nora ediderim.

Cloth. Heus tu, non jam
diem unum postulas, sed
viginti fere annorum mo-
ram.

p. 631. 10 ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ^{α)}) ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀντανδρῶσιν ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ^{ο)}) ὦ μιαρὲ, ὃν ἡὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καὶ ταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠνύχόμην· νυνὶ δ' ^{ρ)}) ὁρῶ τὸ βέλτιον ^{α)}).

p. 632. ΚΛΩΘ. Ἡξεὶ καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὸς βασιλεύοντος ἀνηρευμένος.

11 ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖρα μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ ^{α)}) μετ' ἐμὲ ὄντινα ἔξει τὸν τρόπον ^{α)}).

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναικὰ σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοὶ χευν.

„ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, et Edd. Et cod. 3011. praebebat ταῦτα, quod indicare videtur, non integrum esse locum: forsitan in ἐτι vitium, nescio quod, latet. n) ὑμῖν] εἰμι Gorl. sordida lectio. ο) ΚΛΩΘ.] „Deest in Fl. adest in P. H. et reliqq.“ p) δ'] δὲ 3011. Schm. q) τὸ βέλτιον] „Articulus τὸ aberat a Par. et B. 2. male.“ et a B. 1. Sed A. 1. et 2. habebant. r) καὶ] „Iterum abest articulus in Coll. male.“ s) τὸν τρόπον] „Rursum omissus erat articulus τὸν in Par. et B. 2.“ et in B. 1.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis et reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet et ille tibi paullo post, ab eo, qui nunc regnat, sublatus.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

MEΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ, πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα p. 631.
 ἄξιον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σοι ¹⁾, ταῖς παλλακίαι ^{u)} τοῦ
 τυραννοῦντος ἐγκαταλεγήσεται ^{x)}. εἰκόνες δὲ καὶ ἀν-
 ατιπες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατιτραμ-
 ναι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

MEΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς
 παύνοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας (δι-
 αίαις ¹⁾) γενόμενος; ἄγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦν-
 τες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαινοῦντες,
 ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ
 οὓς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

MEΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλη p. 633.
 φωνὴ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκα-
 στος αὐτῶν ἔτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι ¹⁾. καὶ ὅλως ^{a)}, ὅρκος
 τοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέ-
 ρε ¹⁾ σοι] Ita 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm. pro vulg. σου. u)
 ταῖς παλλακίαι] „ταῖς νῦν παλλακίαι B.“ x) ἐγκατα-
 λεγήσεται] ἐγκαταλογήσεται Schol. ἐγκαταλεγήσεται 2954.
 y) διαίαις] abest ab Gorl. et sane per se alienam manum
 refert. z) εἶναι] εἴη conj. Goeller. Vid. Adnot. a) καὶ
 ὅλως] „καὶ ὅλος J. sola.“ habebat ex A. 2. cum qua et Co-
 dex 3011. facit. At vid. Adnot.

Meg. Sacerrimus homo,
 sem ego illi obsecutus ma-
 u misi.

Cloth. Filia tua in pelli-
 bus ejus, qui nunc impe-
 rat, adnumerabitur. Ima-
 gines vero et statuæ, quas
 tibi posuit respublica,
 versæ omnes ludibrium
 raebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amico-
 rum nullus indigne fert ea,
 quæ fiunt?

Cloth. Quis enim amicus
 tibi fuit, aut qua (justa)
 causa fuisset? Ignoras,

etiam qui adorabant te, et
 quaecunque diceres faceres-
 ve laudabant, eos univer-
 sos, aut metu, aut spe qua-
 dam hoc fecisse, imperii
 tui amicos, et rationem ha-
 bentes temporis?

Meg. At illi libantes in
 conviviiis magna voce multa
 mihi et magna bona appre-
 cari solebant, vicariam pro
 me mortem, si fas esset,
 subire parati omnes: et o-
 mnino per genium meum ju-
 rabant.

Cloth. Igitur apud unum

p. 633. Θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκείνο κατέπεμψέ σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλόμην δὲ ταῦτ' ἐπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῦ, διόπτει θοὺν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γὰρ τι παμμέλει εἶναι.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀπὸ νύκτα εἶδε, περὶ δαίτην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκμα, ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ^b) ἐφύλαττε Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, πικρὴν ὠνῆκει,) ἐπισπασάμενος^c) τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθὼς οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα^d) ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐμῆς, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μισερὸν ἀνέπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐγέτεινας,

b) οὐδὲ] οὐκ 3011. quod jure repudiat Belin. c) ἐπισπασάμενος] „Παραγαγὼν B. C. Sed cum vulgata facimus et B. 2. et Par. etc.“ κεκοινωνήκασαν, παραγαγὼν (τὴν παραγαγὼν) 3011. Belin. Schm. Sic et Gorl. Sed vid. Ad d) εἶτα] εἴτ' 3011.

illorum coenatus heri peristi. Ultimum enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum inscendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse.

Meg. Cario servus meus,

cum primum me vidit nocturnum circa vesperam, cum adscendisset in conclavum, ubi jacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui custodiret) Glycerium per me licem meam, cum qua semper prius consuetudinem olim habebam, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, respiciens, Tu quidem, inquit, impure hominem plagas mihi saepe nihil merito inflixisti; et cum dictis vellicavit me, et

ἰθ' ἄμα λέγων, παρέτιλλέ τέ με καὶ κατὰ κόρυς ἔπαιε· τέ· P. 654·
 ὅτε, πλατὺ χρεμνύμενος, καὶ καταπτύσας μου, καί, ἐς τὸν
 ἄσπερῶν χώρον ἄπιθι, ἐπειπὼν ^ε), ὥχετο· ἐγὼ δὲ ἐνεπιμ-
 ἄμην ^δ) μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δρᾶσαιμι ^ε) αὐ-
 ν, αἴος ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπελ-
 ῖφον προσιώντων τινῶν ἦσθετο, σιέλω ^h) χρίσασα τοὺς ὀ-
 τειμοὺς, ὡς δακρύσασα ¹) ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοῦνο-
 ἐκαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην. . . .

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἦδη σε ^k) 13
 πρὸς ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
 εἶν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ
 ῥάμανθος, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
 πέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ¹) ἔχον, μὴ διάτριβε. P. 655.

) ἐπειπὼν] „ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν J.“ hoc ex A. 2. f) ἐνε-
 πιμῆμην] „ἐπιπιμῆμην Coll. et B. Sed cum vulgata
 facit Scholiast.“ g) δρᾶσαιμι] αὐν δρᾶσαιμι conj. *Belin.*
sæpe jam rejecta ineptia. h) σιέλω] „σιάλω L. Th. Mag.“
 i) δακρύσασα] „δακρύνουσα B. et Fl. Sed vulgatam ser-
 vant P. Par. B. 2. etc.“ Cf. Adnot. k) σε] σοι *Bel. et Schm.*
 e 5011. Uterque casus omnino quidem in hac locutione recte
 adhibetur; sed h. l. Dativus sermoni nonnihil ambiguitatis
 infert. 1) τὸ δὲ νῦν] „Sic B. et Coll. Edd. omnes τὸ νῦν
 δέ.“ Sic conjecerat etiam *Gesner.*, nec non ἔχων, qua muta-
 tione tamen minime opus est. Modo post κατ' ἀξίαν comma
 poni vult *Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 199. inficete.

mihipercussit: denique
 vitam lato screatu addu-
 n in me cum exspuisset,
 in impiorum loca abire
 jussisset, discessit. Ego
 o, quamvis excande-
 ns, non habebam, quo
 scerer hominem, qui
 inguis jam et frigidus
 m. Scelestæ vero puella,
 pitu quorundam super-
 stientium animadverso,
 ra madefactis oculis,
 si me lacrimasset, plo-
 et nomen meum appel-

lans discessit. Quos egosi
 nanciscar.....

Cloth. Parce minis. sed
 inscende: tempus est, te
 jam ad tribunal venire.

Mcg. Et quis audebit con-
 tra virum tyrannum sumere
 tabellam?

Cloth. Contra tyrannum
 quidem nemo; contra mor-
 tuum vero Rhadamanthus,
 quem statim videbis justum,
 et juste de unoquoque pro-
 nuntiantem. Jam vero mo-
 ras diutius nectere noli.

p. 635. ΜΕΓ. Κᾶν ἰδιώτην με ποιήσον, ὦ Μοῖρα, τῶν
των ἕνα, κᾶν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβίω-
ξασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ 'στιν ὁ ^m) τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ, ὦ
σύρει' αὐτὸν εἰσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκόν.

ΕΡΜ. Ἔπου νῦν, δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ, πορ-
καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς . . .

ΧΑΡ. Ἀμέλει ⁿ), πρὸς τὸν ἱστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. ^o) Ὅτι τέ;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρο-
χον μυρίους.

ΚΛΩΘ. ^p) Εἴτ' οὐ δικαίως ^q) σε παρέτιλλεν ὁ Κας
οὕτως σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν ^r) τὴν τυραννίδα
γευσάμενος τοῦ ξύλου.

m) Ποῦ 'στιν ὁ] „Ποῦ δὲ ἐστὶν B. et Fl. Sed omittunt
J. Par. B. 2. etc.“ hinc et Reitz. ac Bip. Sed ποῦ ἐστὶ ὁ
ποῦ 'στι ὁ 3011. Schm. et sic Gorl. n) καὶ τὸν δεῖνα
ὅπως ἀσφαλῶς . . . ΧΑΡ. Ἀμέλει] Vulg. καὶ τὸν
να· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρ. τ. ἱστ. δεδ. Sed n
Χαρ. indicant 3011. et Gorl. et innuit quodammodo 2954
tium inter ἀσφαλῶς et ἀμέλει vacuum relinquens. Se
Schm. In Gorl. omittitur καὶ ante ὅπως. Praeterea Bel.
καὶ τὸ δέμα (Schmieder. refert δέμα), et funem. Con
vero ad Luc. Asin. p. 309. καίτοι δεινὰ ποιῶντα. Vid. A
o) ΚΛΩΘ.] ΧΑΡ. Gorl. p) ΚΛΩΘ.] „Κλω. I. S
simpliciter Fl. unde et KT. possis facere.“ q) δικα
δικαίως 3011. quod Belino magis, quam vulgatum, p
r) δ' οὖν] γοῦν Gorl.

Meg. Vel privatum me
facito, Pareā, pauperum u-
num, vel servum pro eo,
qui rex nuper fui: ad vi-
tam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum cla-
va? et tu, Mercuri, pede
illum intro trahite: neque
enim sponte intraverit.

Merc. Sequere jam, fugi-
tive: adsume hunc, portit-
or, et illum alterum: ut-
que tuto....

Char. Noli curare
malum adligabitur.

Meg. Atqui loco p
adsidere me oportet.

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me herc
tyrannus fui, et satel
decies mille habui.

Cloth. Et non juste
bam tibi vellit Cario,
vo adeo mortali? Am
igitur tyrannidem habe
clava hujus subinde gu
da.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἵπανατείνασθαι *) μοι p. 635.
 πᾶν ῥάκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τρα-
 γῆς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατάλευσα;

ΚΛΩΘ. †) Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσεπατα-
 πειμένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; p. 636.
 διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; 14

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μικυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὅποσα ὁ
 ῥαυανος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφαιθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα
 γὰρ ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ
 τοῦ Κυκλωπος (ἐκείνου x) εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι. ἄν τε γοῦν πρῶ-
 τον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν y). ἄλλως
 Homer. Od. IX, 369.

*) ἵπανατείνασθαι] „ἵπανατείνεσθαι B.“ t) ΚΛΩΘ.]
 „K. Fl. quod aequè personam Κυ. Cynisci significare potest.“
 Non aequè, ut ego censeo, quum in antecedentibus K. sem-
 per non potuerit non *Clotho*, minime vero *Cyniscum*, signifi-
 care. Cf. Adnot. ad superiorem sermonem. u) οὐχ] οὐκ
 sola A. 2. x) ἐκείνου] „Sic P. et L. ἐκείνη male Edd. J.
 Par. B. s. Fl. et S.“ Deest omnino in 2954. et 3011. unde
 maxime suspectum redditur. y) περιμένουσιν] „με πε-
 ριμένουσιν B.“

Meg. Audebit quippe Cy-
 niscus intendere mihi bacu-
 lum? Non ego te nuper,
 cum procax nimium et as-
 per esses, et increpare me
 ausus, vix continebar, quin
 clavis adfigerem?

Cloth. Propterea et tu
 nunc ad malum defixus ma-
 nebis.

Mic. Dic mihi, Clotho,
 mei plane nulla a vobis ha-
 betur ratio? An quod pau-
 per sum, ideo ultimo etiam
 ascendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris mo-
 ram? non vides, quanta
 daturum se pollicetur tyran-
 nus, ad exiguum tempus
 si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur
 mora.

Mic. Audi, Parcarum o-
 ptima. Non sane illud me
 Cyclopi munus delectat,
 cum promittit, ultimum e-
 go Utin devorabo: sive pri-
 mum enim, sive ultimum,
 iidem dentes manent. Ca-

- p. 636. τε, οὐδ' ὁμοῖα *) τὰ μὲν τοῖς τῶν πλουσίων. ἐκ διαμέτρου
 ἡμῶν ²⁾ οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ ³⁾ τύραννος, εὐδαί-
 μων δοκῶν παρὰ τὸν ⁴⁾ βίον, φοβερὸς ἅπασιν, καὶ περι-
 πτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον ⁵⁾, καὶ ἔσ-
 τα, καὶ ἵππους ⁶⁾, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὠραίους, καὶ
 ναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἡνιᾶτο, καὶ ἀποσπώμενος ⁷⁾
 τῶν ἡχθερῶν. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἔγωγε τινι προσέχ-
 ημι. P. 657. τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ἑαδὲ
 αὐτοῖς πάσαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρδην
 τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέναι ξυμβέβηκεν αὐτοῖς
 ἀμείλει καὶ ἀπάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας ⁸⁾, ἀναγκύνουσι
 ἱκετεύουσι ⁹⁾. καὶ τᾶλλα ὄντες θρασυῖς, δειλοὶ πρὸς ταῦτα
 εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἀἰδὸν φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφον-
 γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ ¹⁰⁾ πόρρωθεν

*) ὁμοῖα] Nulla est in libris, quos consului, huius formae
 variatio. 2) ἡμῶν] „ἡμῶν O.“ Sic et Gorr. unde recepi p
 vulg. ἡμῶν. Deinceps articulus οἱ deficit in sola A. 2.
 γὰρ] γε 2954. 3011. minus bene, ait *Belin.* b) τὸν] „
 sola articulum vitiose exprimit, τῶν.“ c) ἀργύριον] „ἀ-
 γυρον B.“ d) ἵππους] ὑπνους (ὑπνους;) 3011. mendos
 e) ἀποσπώμενος] „J. ἀποσπόμενος media correpta, v
 titiose. Sed recte B. Fl. Par. B. 2. etc.“ f) μετὰ βίας] x
 τω addit 3011. quo non opus est, quum ἀπάγειν quid sit, per
 intelligatur. g) καὶ ἱκετεύουσι] „ἀναγκύνουσι καὶ ἱ-
 κεύουσι B. et Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque compar
 in J. Par. nec B. 2.“ Sed compareret etiam in 3011., und
 probante *Belino*, recepit *Schmiederus*: nec nos dubitavimus
 sequi. h) πόρρωθεν] Vulg. καὶ. Sed καὶ 2954. 3011. Gorr. ne

terum nec par mea ac divi-
 tum ratio est: e diametro e-
 nim opposita nobis vitae
 genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita,
 metuendus omnibus et con-
 spiciuus, relicto auro illo
 tanto atque argento, et vesti-
 bus, et equis, et coenis,
 et pueris speciosis, formo-
 sisque mulieribus, non ab-
 surdeangebatur, se ab illis
 abstrahi, et ferebat gravi-
 ter. Nescio enim quomo-
 do velut visco quodam ta-

libus adhaerescit animus
 nec facile ab illis vult dis-
 cedere, quibus olim illique
 facta velut voluptate solu-
 tus fuerit. Potius illius
 quasi nescium rumpi vincu-
 lum est, quo devinciri eo
 contigit. Quin si quis v
 illos abducatur, ejulatus tol-
 lunt et supplicant; et cum
 audaces sint caetera, meti-
 culosi ad hanc ferentem ad
 inferos viam deprehendun-
 tur. Itaque conversi retro
 ad ea, quae a tergo sunt,

ἀνέμειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος p. 637.
καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀνταῦθ' αὖ σε κα-
ταπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἄτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ 15
ἐμὴν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκευὸς, οὐ δόξαν, οὐκ
ἐλπίδας, εἰκότως εὖζωνος ἦν. κἀπειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνεν-
ταῖαι, ἄσμενος ἀποφύλας τὴν σμῆλιν καὶ τὸ κάττυμα, (κρη-
πίδα γάρ τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον ¹⁾), ἀναπηδήσας εὐθύς
ἐπαύροτος ²⁾, οὐδὲ τὴν μελαντηρίαν ἀπονιψάμενος εἰπόμην.
ἔπειτα δὲ ἡγούμην ἐς τὸ πρόσσω ὄρῳν. οὐδὲν γάρ ¹⁾ με τῶν
ἐκείνων ἐπέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ τὰ
ἐμὰ ὑμῖν πάντα ³⁾ ὄρῳ. τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, p. 638.
καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δο-
κεῖν τετραίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας
παῖδά, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ⁴⁾

injuria id probatum Belino et Schmiedero. Expressum etiam
a Gesnero et Wielandio in versionibus. i) κρηπίδα γάρ
τινα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχον] Ita 2954. 3011. Gori. et Schm.
Olim fuerat κρηπίδα τινα ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων. Vid. Adnot.
κρηπίδα pro vulg. κρηπίδα dedimus ex Anap. Pell. k) ἀν-
παύροτος] „ἀνπαύροτος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2.
Par. etc.“ Vid. Adnot. l) γάρ] Vulgo δέ. Sed recte γάρ
2954. 3011. Gori. Schm. m) πάντα] πάνθ' 2954. n) μη-
δέ] „μὴ δὲ J. H. S. et hic et ubique hac periodo, μηδὲ Par.
μη ῥιγοῦν, omisso δὲ B.“ Et in B. 1. A. 1. 2. μὴ δέ.

invenusti amatores e lon-
inquo certe adspicere ea,
que in vita sunt, cupiunt,
malia ineptus ille modo
contabat, qui et in via fu-
rum tentarit, et hic te fati-
ruit precibus. Ego vero,
pippe qui nullum in vita
regius haberem, nec agrum,
nec domus plures, nec au-
tum, nec instrumentum,
neque gloriam, neque sta-
tas, non est mirum quod
accinctus fui, et ad pri-
mum Atropi nutum laetus,
bjecto scalpro et coriis,
crepidam enim forte in ma-
ibus habebam), exsiliista-

tim, ut eram discalceatus,
ac non abluto prius atra-
mento, secutus sum, vel
praeivi potius, ad anterio-
ra prospiciens: neque enim
quidquam eorum, quae a
tergo erant, advertit me et
revocavit. Et Hercules, jam
pulchra esse vestra video om-
nia. Quod enim aequo
omnes honore sunt, neque
quisquam super alium emi-
net, supra sane quam dici
potest, jucundum mihi vi-
detur. Arbitror autem, ne-
que aes alienum reposci hic
debitores, nec tributa pen-
dere; et, quod maximum,

p. 638. ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' °) ὑπὸ τῶν δ
τέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐ
παλιν ἀνεστραμμένα P)· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γε
ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

16 ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα εἶδον
δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

MIK. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικ
τυράνῳ, πᾶν ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιννόμενα ὑπ' °)
καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσοθέος τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύ
ἄνθος ὀρῶν, ἐμακάριζον r), καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ
καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τ
νας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευῶν
p. 639. ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥστε ὑπεράνθρωπός °) τι
καὶ τριζόλβιος κατεφαίνετο t), καὶ μονονουχὶ καλλίω

o) μηδ'] „μηδ' B.“ Unde correxit Solanus vulgatum
quod tamen relinuerunt Reitz. et recentt. Debebat cer
hi μῆθ', ut legitur in B. 1. A. 1. 2. Vid. Adnot. p
στραμμένα] ἀναστραμμένα 2954. 3011. minus ben
ὑπ'] παρ' 2954. 3011. quod *Belinus* praefert, reddens
lui, quod Graece foret παρ' αὐτῷ dictum. Iidem C
iam γινόμενα praebent. r) ἐμακάριζον] commate a
tibus sejuncti: supplendum autem αὐτόν. Ita etiam
Edd. distinctum video. s) ὑπεράνθρωπός] ὡς
θεῖος 2954. 3011. quae recte glossematis nomine repud
t) κατεφαίνετο] μοι addit 3011. quod placuit *h*
Schmied. perperam: quis ferat in enuntiationibus se
pientibus ἀπέκναιέ με, et κατεφαίνετό μοι, in utriusq

neque frigere per hiemem,
nec aegrotare, nec pulsari
a potentioribus. Pax vero
ubique, et res plane in con
trarium versae: nos enim
ridemus pauperes, at illi di
vites affliguntur et plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu
te ridere observavi, Micyl
le. Quid vero est, quod
risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda
mihi maxime Dearum. Cum
apud superos vicinus essem
tyranni, accurate, quae fie

rent ab illo, observa
videbatur mihi no
quam par Diis esse.

pō florem purpurae
viderem, et ministra
multitudinem, et
et pocula gemmis dist
et lectos aureis fultos
bus, beatum hominem
dicabam: enecabat mi
ro nidor eorum, qu
coenam illi parabantur
quidem, ut ille eg
mortalium sortem ac ti
tus mihi videretur, a

ἡρώτερος ὄλω πήχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ ^{u)}), καὶ p. 639.
 πρὸς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυ-
 γνύσας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτὸς τε παγγέλοιος
 ὄψῃ μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· κῆμαντοῦ ἔτι μᾶλλον
 πρῶτον, οἷον κάθαμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαι-
 ρεῖν αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι
 ἢν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦ- 17
 ἔν, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν Γνίφωνα ^{x)}) ἰδὼν στένοντα, καὶ
 κερυνώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγε-
 ναι αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολι-
 πόν, (οὗτος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ
 τῷ κίτρῳ ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον ^{y)}) οὐκ εἶχον ὅπως κα-
 ταπύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς αἶν,
 καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις p. 640.
 τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο,
 κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθησόμενα ^{z)}) πρὸς

posita? *Moi manifesto alienae manui debetur.* u) *τύχῃ]*
εὐτυχία 3011. pessime. x) *Γνίφωνα]* „Sic B. Fl. B. 2. H. Par.“
 Sic et A. 1. 2. B. 1. y) *κατὰ τὸν νόμον]* *παρὰ τῶν νό-*
μων 3011. quod elegantius ducit *Belinus*, ego vero ne bene
 quidem Graece dictum existimo. z) *ἐκχυθησόμενα]* „Sic

tm non pulchrior excel-
 sorque reliquis cubito ipso
 regio, sublati fortuna,
 et procedens cum gravitate
 quadam, ac vultu supino,
 et colloqui volentibus ter-
 rorem incutiens. Cum vero
 defunctus esset, et ipse mi-
 nus usquequaque ridiculus
 videbatur exutis illis deli-
 tiis: meque ipsum magis
 eridebam, quale purgamen-
 tum admiratus essem, nido-
 aestimans illius felicitate-
 tem, et beatum illum pu-
 tas propter cochlearum La-
 daici maris sanguinem.
 Nam vero non hunc solum,
 sed praeterea Gniphonem

foeneratorem viderem, in-
 gemiscentem et cruciantem
 se poenitentia, qui fructus
 non est divitiis, sed non
 gustatis illis mortuus, re-
 licta substantia Rhodochari
 luxurioso, qui proximus
 genere illi cum esset, pri-
 mus lege ad hereditatem vo-
 cabatur; haec, inquam, cum
 viderem, compescere risum
 non potui, recordatus prae-
 sertim, quam pallidus sem-
 per squalidusque fuerit, cu-
 rarum, quod frons ostende-
 ret, plenus, solisque dives
 digitis, quibus talenta et my-
 riades computaret, minu-
 tatim ea colligens, quae

p. 640. τοῦ μακαρίου ^{a)}) Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχο-
 ῖδη; καὶ μεταξὺ γὰρ ^{c)}) πλείοντες τὰ λοιπὰ γελασόμε-
 ζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνει, ἵνα καὶ ^{d)}) ἀνιμῆσται ^{e)}) ὁ π-
 τὸ ^{f)}) ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρε; πλήρες ἦδη τὸ σκάφος
 περιμένει· ἐς αὔριον ἔωθεν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἔωλον ἦδη νεκρὸν ἀ-
 νων· ἀμέλει γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδάμ-
 οῖμοι τῶν κακῶν! ἦδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα
 λειψύρομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ-
 δια μὴ ἀπαγορεύσας ^{g)}) ἀποπνιγῶ, ἦδη τεθνεώς·
 p. 641. οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα ^{h)}) καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περιμένειν, ὦ Μικυλλε· α-
 οὔτω σε διελθεῖν.

A. O. et P. et Angl. Ms. Edd. omnes male ἐκλυθη-
 a) μακαρίου] „μακαρίτου B.“ b) οὐκ ἀπερχο-
 „οὐ κατερχόμεθα B.“ c) γὰρ] „Abest haec vocula
 d) καὶ] „Et haec conjunctio desideratur in B.“ e)
 σῆται] „ἀνασπάσῃ R.“ f) τὸ] aberat a Reitz. See
 Bip. et Schm. restitutus articulus, praecedentibus Ec-
 monuit idem etiam Schaefer, ad Long. p. 358. g) ἀ-
 ρεύσας] „ἀτονήσας Ms. Bo. Nihil variant Edd.“ h)
 θμῖα] „πορθμῖα Schol. πορθμῖα H. Sed vulgatam
 B. Fl. Par. S.“

paullo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam
 solvimus? etenim inter na-
 vigandum ridebimus reli-
 qua, plorare illos videntes.

Cloth. Ingredere, ut tol-
 lat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo ten-
 dis? plena jam est cymba:
 illic exspecta; cras mane
 trajiciemus te.

Mic. Injuriam mihi, Cha-
 rpn, facis, si relinquis me
 hesternum jam mortuum.
 Crede mihi, legum te vio-

latarum apud Rhe-
 thum reum faciam.
 mihi malorum, jam
 gant, ego vero sol-
 destituar! quamque
 non post illos tran-
 neque enim metuo,
 ribus defectus suffoc-
 jam sim mortuus; p-
 tim cum nec obolum b-
 unde naulum solvam

Cloth. Quid hoc?
 cta, Micylle: non
 ita te transire.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. p. 641.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν
καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον ¹⁾).

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα, ὡς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν ^{κ)}),
τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς ¹⁾) δ' εὐπλοῶ-

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν
φαίν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, κατα-
πείσεις· πλέον γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν ^{μ)}) ὄρας, καὶ
τοῦ ξύλου· τᾶλλα δὲ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἔτοιμος,
καὶ πρόσκωπος ^{ο)}) εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν εὐήρες ^{ρ)}) καὶ
περιτὸν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

i) *συνανάσπασον*] „Sic A. G. P. L. *συνάσπασον* Edd. et B.“
k) *ἀνάβαινε οὖν*] Haec usque ad *εὐπλοῶμεν*, auctore
Cod. 3011. et suffragante *Belino*, *Schmiederus* tribuit *Charoni*;
sine idonea caussa. Imo *Clotho* domina ipsa rectius ea loqui
videtur. 1) *ἡμεῖς*] „Sic J. S. et B. a. recte. Adsentiantur
O. L. *ὑμεῖς* male Par. Fl. Ald. (utraque.) H. et P.“ m)
ἦν] ὡς *Gorl.* inepte. n) *τοῦτον*] „*τοῦτον* B. Sed vul-
gatam (*τούτον*) servant Edd.“ Confirmant *τούτον* 2954.
3011. *Gorl.* unde *Schm.*, monente *Belin.*, recepit. o) *πρόσ-*
κωπος] „*πρόκωπος* Fl. Nil movent vulgatam P. Par. J. H.“
p) *εὐήρες*] „*εὐήρη* P.“

Mic. Quin forte citius,
quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed
navigabimus ejus recipi-
endi caussa, et tu, Mercu-
rius, una illum manu porrecta
astro trahes.

Char. Ubi jam sedebit?
Teneas enim, ut vides, o-
mnia.

Merc. Super humeros, si
videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit
et Mercurius. Adscende
igitur, et cervicem impii con-

culca. nobis vero felix cur-
sus contingat!

Cyn. Optimum fuerit,
nunc tibi, Charon, verum
dicere. Ego obolum, quem
post trajectum tibi solvam,
non habeo: neque enim mi-
hi quidquam praeter hanc,
quam vides, peram, et hanc
clavam. Caeterum si hauri-
re me velis, aut remigare,
paratus sum: nihil autem
de me querere, modo com-
modum et robustum mihi re-
mum dederis.

p. 641. ΧΑΡ. Ἐρετε· καὶ τοῦτ' ἐγὼ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβών;

p. 642. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει^{q)};

ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἥνπερ εἰδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν;

ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ, ὧ Χάρων, (τῶν ναυτικῶν)
ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες· ὥστε ἡμῖν τοῦ
ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΑ. *) Οἷμοι τῶν κτημάτων!

ΑΛΛ. †) Οἷμοι τῶν ἀγρῶν!

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον!

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει πα-
βών^{‡)}!

ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν νεογνῶν μου^{‡)} παιδίων!

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἅς πέρυσι
τευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν^{‡)} οἰμώξεις; καὶ μὴ
θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαι τινα.

q) δεήσει] δεήση 2954. vitiose. Sic tamen et Schol. videtur. r) τῶν ναυτικῶν] desunt in 2954. 3011. possunt non suspecta videri, quippe imprudenter rep. praecedente versu: notavimus itaque ea hoc nomine ad plura Schmied. s) ΠΑ.] ΝΕΚΡ. Gorl. rectius, meo iudicio. t) ΑΛΛ.] „Persona alios deerat in Edd. excepta S. παραλαβών] Ita rescripsi, monente Belino, e 2954. vulg. λαβών. x) μου] μοι 2954. 3011. Belin. Schm. δὲν] „οὐδὲ Par. At reliquae et B. οὐδέν.“

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plorantibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agere!

Alius. Hei hei, quam rem meam relinquo!

Alius. Quot talenta mea a me accepta periculum effundet!

Alius. Hei hei recedite hi natos pueros!

Alius. Quis igitur vindemiabit, quas super anno institui?

Merc. Tu vero nibi cyllē, ploras? et taedium fas est, sine lacrimis quam trajicere.

ΜΙΚ. Ἄπαγα. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι ²⁾ εὐ- p. 642.

ΕΡΜ. Ὅμως κἄν ³⁾ μικρόν τι ἐς ⁴⁾ τὸ ἔθος ἐπιστέ-

ΜΙΚ. Οἰμώξωμαι τοίνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἐρμῇ ⁵⁾, δο-
 οἶμοι τῶν καττυμάτων! οἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν!
 ποῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων! οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔω-
 ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδε-
⁶⁾ τι, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
 τῆς συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ⁷⁾ ἔξει, καὶ τὸ p. 643.
 ἡγήριον; ἱκανῶς ⁸⁾ τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ κατα-
 μέταμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ⁹⁾ ἀπόδοτε· καὶ 21
¹⁰⁾ δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω ¹¹⁾· δός καὶ σὺ τὸν ὀβο-
 ῶ Μικυλλε.

οἰμώξωμαι] οἰμώξωμαι B. Statim sequuntur in 3011.
 εὐτὰ μέγα εὐπλοῶν, admodum languidum additamentum, et
 insuper ambiguum. a) κἄν] Ita B. Gorl. 2954. 2957. 3011.
 Belin. Schm. pro vulg. ἂν. Ceterum ἂν injuria Belinus negat
 tum Imperativo conjungi posse. Nec magis recte Seagerus
 Class. Journ. Vol. XI. p. 200. conjicit οὐν. b) ἐς] Ita B. G.
 2954. ὡς Angl. πρὸς Edd. Lucianeum ἐς vel ab ignorante mu-
 tatum, vel a peritio ad notiores et magis vulgarem rationem
 revocatum censeo. Cf. Timon. c. 4. Diall. Mort. XXVII, 3. ubi
 vulgata ἐς τὸ βαρβαρικὸν nullo modo tentanda. Adde Bis
 Accus. c. 27. c) σοι, ὦ Ἐρμῇ] ὦ Ἐρμῇ, σοι 2954. 3011.
 d) ἀνυπόδετος] ἀνυπόδητος B. Sic et 3011. quem se-
 quitur est Schm. At vid. Adn. ad cap. 15. e) σμίλην] σμή-
 λην B. i. mendose. f) ἱκανῶς] καλῶς B. g) ἡμῖν]
 abest ab Gorl. h) δέ] abest ab eodem. i) ἔχω] τὸν ὀβο-

fic. Apage, nihil est,
 d secunda adeo naviga-
 e plorem.

fic. Tamen vel pauxil-
 quiddam dicis caussa
 misce.

fic. Florabo igitur, cum
 ita videtur, Mercuri.
 frustra corii! hei crepi-
 veteres! hei hei putres
 eos! Non jam infelix
 a mane ad vesperam si-

ne cibo manebo, nec hieme
 sine calceis oberrabo semi-
 nudus, stridens prae frigo-
 re dentibus. Quis igitur
 scalprum meum habebit et
 subulam? Satis ploratum
 est, et prope trajecimus.

Char. Age, jam vecturae
 pretium nobis primum date:
 da tu quoque: ab omnibus
 jam habeo: tu quoque obo-
 lum da, Micylle.

p. 643. **MIK.** Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατος, φασιν, ἢ γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη^{k)} τινὰ ὀβολὸν προσδοκᾷ ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὁ ὀβολός^{l)}, ἢ στρεγύλον^{m)}.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερονⁿ⁾ ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ο)^{o)} ἔππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνες, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτούς, ὦ Ἐρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ αὐτῇ^{p)}, ἐς τὸ ἀντιπέρασ ἀναπλευροῦμαι^{q)}, Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην^{r)} τοὺς Σῆρας^{t)} διάξουσα· τεθναῖσι γάρ^{u)} δὴ^{v)} πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προῖτωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐσθὲ μοι.

22 **MIK.** Ἡράκλεις^{x)}, τοῦ ζόφου! ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μικύλλος^{y)} ἔχω 2954. 3011. otiosum supplementum. k) ἤδη] ab eo poterat, ne dicam, debebat, ob modo praecedens ἤδη. l) ὁ ὀβολός] Articulum vobuli. m) στρεγύλον] „στρεγύλος B.“ n) τήμερον] „σήμερον B.“ o) δ'] δὲ 3011. p) αὐτῇ] αὐτῇ Codd. nonnulli. q) ἀναπλευροῦμαι] „ἀποπλευροῦμαι. Nos restituiimus lectionem Codd. 2954. 3011. r) Ἰνδοπάτην] Ἰνδοπάτην 2954. 3011. s) Ἡραμίθρην] Ἰραμίθρην Gorl. ex Jotacismo, ut modo illud αὐτῇ, ortum. t) Σῆρας] „Σύρας J. Σύρας S. H. et recentiores; sed Σῆρας recte Par. Fl. B. 1. et 2. Item B. et Schol. Σύρας A. 1. 2. u) δὴ] omissum in 3011. ἤδη 2954. Gorl. Schm. Belinus, quando γὰρ δὴ negat simul collocari posse ne ipsum quidem Lucianum suum attente legit, in quo quidem haud raro occurrant, e. g. Diall. Deor. XXI, 1. Similia plura exempla qui desideret, quaerat in Indic. x) Ἡράκλεις

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie et lucrosam! Exscendite tamen. Ego vero ad equos, et boves, et canes, et reliquas

animantes transeo: trajici enim et has oportet.

Cloth. Accipe istos abducentos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatē et Heram, mithrem Seras transducturum mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus vel potius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta h

ας; ἢ τῷ διαγνώ τις γ) ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμ. p. 645.
 1); πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, p. 644.
 καλλίον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, τὸ πρότερον α)
 εἰς μορφὴν εἶναι δοκοῦν β), ἰσότημον γίγνεται ο) τῇ πορ-
 ρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκό-
 πευμένον. Κυνίσκει, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις;
 ΚΤΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μικυλλε· ἀλλ' ἄμα, εἰ δο-
 ραδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, (ἔτε-
 ρος γὰρ, ὃ Κυνίσκει, τὰ Ἐλευσίνια α),) οὐχ ὅμοια τοῖς
 ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΤΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά τις,
 ἑρὸν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα ε). ἢ ἄρα ζ) που
 ὁμοῦς ἐστίν;

ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

α) 15] Ὡς Ἡράκλειος 3011. Gorl. γ) διαγνώ τις] διάγνω-
 αις 3011. vitiose. 2) Σιμμίχη] Ita recte Schm. Antiquio-
 res omnes inconcinne Σιμμίχη. α) τὸ πρότερον] Artic-
 lum necessarium h. l. res:ituit Schm. e 2954. b) δοκοῦν]
 μοι δοκοῦν 2954. Belin. Schmied. perperam. Vid. Adnot. c)
 γίγνεται] „γίνεται B.“ d) τὰ Ἐλευσίνια] „δηλονότι
 τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq.“ Habet δηλονότι
 etiam 3011. unde optimo jure suo Belinus et Schmiederus ver-
 ba δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια glossatori adscribenda censuerunt.
 Vid. Adnot. e) προσβλέπουσα] „βλέπουσα B.“ f) ἄρα]
 Vulg. ἄρα. Vid. ad Charon. c. 12.

curitas! ubi nunc pul-
 er Megillus? aut qua re
 dignoscat aliquis, pul-
 iorne quam Phryne sit
 miche? omnia enim aed-
 dia, et ejusdem coloris,
 ius quidquam vel pul-
 um vel pulchrius, sed
 i detrita illa lacerna, quae
 pis paullo ante videba-
 , aequum honorem regis
 iurae obtinet: speciem
 m neutra habet, easdem
 aque tenebras subiit. Tu
 o ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Mi-
 cylle. Sed, si videtur, am-
 bo una ibimus.

Mic. Benemones: manum
 mihi porrige. Dic mihi, ini-
 tiatus enim es Eleusiniis,
 nonne similis hic status il-
 lis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce
 igitur accedit cum facibus
 mulier, terribile et minax
 quiddam tuens. Numquid
 ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur,
 habitum si spectes.

p. 644. EPM. Παραλάμβανε ^g) τούτους, ὧ Τισιφόνῃ, τέττα
23 ἐπὶ τοῖς χιλοῖς.

TIS. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς :
ριμένει.

PAA. Πρόσαγε αὐτούς ^h), ὧ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὧ Ἑρμ
κήρυττε, καὶ προσκάλει.

p. 645. KTN. Ὡς Ῥαδάμανθον, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτ
ἐπίσκεψαι παραγαγών.

PAA. Τίνος ἔνεκα;

KTN. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαι τινος, ᾧ συνεπ
σταμαι πονηρὰ δρᾶσαντι αὐτῷ παρὰ ¹) τὸν βίον. οὐκ ἄν οὖν
ἄξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς ¹) φανείς οὐ
εἶμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τὸν ^m) τρόπον.

PAA. Τίς δὲ σὺ;

KTN. Κυνίσκος, ὧ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος.

PAA. Δεῦρ' ἔλθῃ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθ
σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

g) Παραλάμβανε] παράλαβε 2954. 3011. h) αὐτὸν
τούτους 2954. 3011. quod immerito praeferit *Belin.* i) παρ
,,παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. περὶ tamen habet
Edd.“ k) οὐδ' desideratur in B. l) αὐτὸς] „αὐτοῖς”
Paullo post ad οὗτος notaverat *Solanus* μοι male legi in B. Se
non satis designavit quo pertineat, nec refert.“ Pro *ἐμὲ*,
recte conjicio, in B. fuit μοι, quod recte tamen damnavit
Solan. m) τὸν] revocavi e 2954. 3011. Gori. monente *Bel*
no et praeceunte *Schmiedero*.

Merc. Adsume hosce qua-
tuor supra mille.

Tis. Quin diu jam Rha-
damanthus hic vos exspe-
ctat.

Rhad. Adduc eos, Erin-
nys: tu vero, Mercuri,
praeconium fac et advoca.

Cyn. Per ego te tuum pa-
trem obtestor, Rhadaman-
the, me primum inspicien-
dum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi ac-
cusare aliquem criminum
quae me conscio in vita pa-
travit: neque vero fide di-
gnus ante fuerim, quam a-
perto, quis fuerim ipse
et quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir opti-
me, sententia philosophu.

Rhad. Huc accede,
primus sta in iudicio. t
vero accusaturos advoca.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου τούτου κατηγορεῖ, δεῦρο p. 645.
 24

ΚΤΝ. Οὐδείς προσέρχεται.

ΡΑΔ. 'Αλλ' *) οὐκ ἱκανὸν τοῦτο, ὃ Κυνίσκῃ ἀπόδουθε
 ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων.

ΚΤΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν
 ν, καθ' ἕναστον αὐτῶν ἀφανῆ στιγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς πε-
 εῖρει.

ΚΤΝ. Ἴδού σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦ-
 ἄπερ σὺ φῆς τὰ °) στιγματα.

p. 646.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὥς ἐπύκταν οὔτοσι, πλήν τούτων τῶν P)
 ὧν ἡ τετάρων ἀμαυρῶν πάννυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καί-
 , τί τοῦτο; Ἰχνη μὲν, καὶ σημεῖα πολλὰ q) τῶν ἐγκυμμά-
 r), οὐκ οἶδα δ' °) ὅπως ἐξαλήλιπται t), μᾶλλον δὲ ἐκπέ-

*) 'Αλλ'] „ΡΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. ante ἄλλ' habet J.
 In ceteris abest.“ Cum J. convenit Gorl. ita, ut etiam ante
 οὐδείς notet ΚΤΝ., quam unice rectam rationem ego non
 dubitabam recipere. Reitzius et recentt. Rhadamanti sermo-
 nem a verbo οὐδείς sine idonea causa incipere jubent. ο)
 τὰ] „omittitur in B.“ p) τῶν] in prioribus omisum re-
 cepi e 3011. q) πολλὰ] vulgo omisum servarunt Schol. et
 3011. r) τῶν ἐγκυμμάτων] „πολλῶν inter haec duo ver-
 ba insertum in B. sed a manu recentiore.“ Confirmat haec
 lectio quodammodo, quod modo recepimus πολλά. Pro ἐγ-
 κυμμάτων autem Schol. legisse videtur ἐγκυμάτων. Vid. Hem-
 sterh. ad Diall. Marr. XI. 2. s) δ'] δὲ 3011. Schm. t) ἐξα-
 λήλιπται] „ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36.“ Cor-

Merc. Si quis contra hunc
 niscum velit dicere, huc
 edito.

Cyn. Nemo accedit.

Rhad. Verum non satis
 est, Cynisce. Exue te,
 inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubinam ego notis
 apunctus essem?

Rhad. Quaecunque ve-
 ūm quisque mala in vita
 traverit, eorum notas
 ndam visum effugientes
 animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi ad-
 sto. Require igitur, quas
 dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum
 hic est, praeter tres illas
 aut quatuor, evanidas o-
 mmino et vix cognoscibiles.
 Quamquam quid hoc est?
 vestigia quidem et signa
 multa notarum inustarum
 adsunt, sed nescio quomo-
 do deleta vel exsculpta po-
 tius. Quomodo haec se ha-

p. 646. κοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρξάνανπέφηνας;

ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαυδονογούμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, τὰχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κ. ἐκ *) τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθὸν γε, οὗτος †), καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησινος *) τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νῆας, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὐ τυράννου ‡). ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμὸν, ὦ Ῥαδάμανθον, μικρὸν ἔστι βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοὶ καὶ γινώσκω εἶμι, ὥστε ἐπισκόπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

rex formam vulgatam ἐξαλλήλειπται ex B. Vid. Adnot. a vivisc. l. l. u) ὑπαρχῆς] ἀρχῆς 3011. x) ἐκ] abe Gorl. κηλίδας B. 1. Sed valet de hoc, quod de χρησιν cap. 15. adnotavi. Cf. etiam Amor. c. 15. y) οὐτος J. Par. H. Fl. B. 2. Ita hic et interdum alibi notavit. Sed nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse riationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. Non tamen omnino supervacuum equidem judicaverim, quandoquidem certe haud indocte et inelegantissimi viri suspicionem aliquam indicaverunt, non semper justissimam. Certe hic locus sanus est, et ut τῶς legatur in 2954. 3011. Vid. Adnot. *) χρησάμενος conj. Belin., lepidus certe ingenii lus. ‡) φάνον] Suspecta vox Jacobaeo, nec plane immerito. tamen Adnot.

bent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem et efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum

insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum tyrannum, quem dux reum peregeris. Advocalios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, et brevi explorandum opus habet. Olim enim tibi sum: inspicere igitur

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

PAA. Εὖγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀντί- p. 646.
 κτος, ἀπιδι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον
 προσκάλει.

EPM. *) Μεγαπένθης Λακύνδου^{b)} ἤκέτω. ποῖ στρέφῃ;
 κιδι. οὐ τὸν τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τι-
 σiphῃ, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα.

PAA. Σὺ δὲ^{c)}, ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγε
 κ' κησίον γὰρ ἀνὴρ οὗτοςί.

KYN. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐτὸν 26
 τίτα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· ὅμως δὲ, καὶ τοὺς
 καλῶ σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον·
 σοὶ γὰρ ὁ τρισεκατάρατος, ὅποσα μὲν ιδιώτης ὦν ἔπραξε,
 φερίψιν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτέτους προσεται-
 ρεμένος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει

) *EPM.*] „*Εριννὸς* Fl. male. *EPM.* recte J. Par. H.“ b)
Λακύνδου] „ὁ *Λακύνδου* B.“ Articulum praefigendum cen-
 suit *Belinus*, et praeixit *Schmiederus*. At non necessarius erat.
Macrob. c. 21. *Ἀθηνόδωρος*, *Σάνδωνος*, *Ταρσεύς*, i. e. ut
 recte interpretes, *Sandonis filius*. Neque ab hac parte im-
 probata est *Tim.* c. 44. *Brodacii*, *Fabri* et *Sotani* conjectura
Τίμων *Ἐχεκρατίδου*, licet inferius c. 50. legatur *Τίμων* ὁ *Ἐχε-*
κρατίδου. Sacrorum nominum, ut *Σίμων* *Ἰούδα*, *Σίμων* *Ἰω-*
νά, *Σίμων* *Πέτρον*, *Ἰούδας* *Σίμωνος* etc. ne mentionem qui-
 dem faciam. c) *PAA.* Σὺ δὲ] Nomen *Rhad.*, in omnibus
 reliquis omissum, restitui e *Gorl.* Quum enim per se haec
 melius iudici ipsi, quam ejus praeconi, convenient, tum ea,
 quae statim *Cyniscus* verba facit, — γρώσῃ γὰρ αὐτὸν etc.
 necesse est ad *Rhadamanthum* dicta haberi, qui ipsum modo
 ad accusationem deferendam provocaverit.

Rhad. Εὖγε, Μικύλλε,
 τυραννὶς plane es, et nulla no-
 inscriptus: abi et tu ad
 Cyniscum illum. Tyrannus
 jam advoca.

Merc. Megapenthes La-
 dae filius prodito. Quo
 vertis? accede. te ty-
 rannum advoco. Protrude
 illum, Tisiphone, praeci-
 pe in medium.

Rhad. Tu vero, Cynisce,
 causa jam et convince:
 prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem
 neque opus erat oratione.
 Statim enim illum, qualis
 sit, cognosces ex notis: ta-
 men et ipse detegam tibi vi-
 rum, et oratione mea cla-
 rius ostendam. Quae igitur
 sacerrimus iste, quamdiu
 privatus fuit, perpetraverit,
 omittenda arbitror. Post-
 quam vero, adsumtis in sce-
 leris societatem audacissi-
 mis quibusque, et condu-
 cto satellitio, insurgens con-

- p. 647. τύραννος κατέστη, ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ^{d)})
 ρίους· τὰς δὲ οὐσίας ἐκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ π
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίαν
 παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὁμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν
 πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθειρών, καὶ ἐφήβοι
 αἰσχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινώ
 ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγ
 τας φρονήματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιτο ἂν παρ' αὐτοῦ
 p. 648. τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἄσ
 μυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς
 τητα καινουργὸν αὐτοῦ τις ^{e)}) ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο,
 μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο· καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλα
 τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἶση, προσκαλέσα
 ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι, ὥς ὄρας,
 εἰσι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντι

d) πλείονας] „πλείους B.“ Sic *Belin. et Schm.* At *Somn.* c. 8. et alibi passim, quamquam rarius, quam vulgo habentur, Atticae formae, πλείους et πλείω. e) Olim τίς, et omnis enuntiatio ad interrogationis modum data erat. Emendavit autem *Schaeferus* ad *Long.* p. 1. lectionem et interpunctionem, idque simplicissime. Vnde, an non minus simpliciter, retenta interrogatione ce τίς, pro οὐ μὴν legeris καὶ μὴν.

tra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni et contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, et fastus, et fremebundae illius erga allo-

quentes insolentiae p^{er} satis dignas ab isto p^{er} repetere. Facilius enim lem aliquis, quam is oculis rectis et nihil c^{on} ventibus adspexisset. rum etiam crudelem ist^{is} novis suppliciis excog^{it} dis solertiam *haud facile* enarret, qui ne famulu^{is} simis quidem peper^{it} Hanc vero non esse in^{im} contra istum calumn^{iam} statim scies, si advocat^{is} seris ab isto interer^{ent} Quin invocati, ut v^{er} adsunt, et circumfusi

ῥαδάμανθον, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθναῖσιν· οἱ μὲν, γυναι- p. 648.
 κῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλεύθεντες· οἱ δὲ, νύκτων πρὸς
 ἄπαγομένων ^{f)} ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν·
 οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιολοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἡρέσκον-
 τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φῆς, ὦ μιὰρὲ σύ ^{g)}; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει ^{h)}· τὰ δ'
 ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας ⁱ⁾, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ
 τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου
 καταψεύσατο.

ΚΤΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ ῥαδάμανθον, παρέξω σοὶ
 μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΤΝ. Πρὸςκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ
 τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράτ-
 τονται συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ ^{k)} Μεγαπένθους παρ- p. 649.
 ἔστω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

f) ἀπαγομένων] „Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulga-
 ta abeunt P. Par. J. H. etc.“ g) σύ] abest ab Gorl. h) λέ-
 γει] λέγεις 2954. sinistre. i) μοιχείας] „Sic recte S. μοι-
 χίας J. Par. H. Fr.“ μοιχίας etiam B. 1. A. 1. 2. k) ὁ] „De-
 est articulus in B.“ τοῦ 2954.

angunt. Hi omnes, Rha-
 damanthe, ab execrabili ho-
 mine perierunt: alii quidem
 insidiis, quas ob uxores
 formosas illis struxit; alii,
 quod indignarentur filiis
 quibus contumeliae caussa ad
 ipsum perductis; alii, quod
 essent divites; alii, quod
 dextri essent ac prudentes,
 iisque, quae fierent, mini-
 me delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, im-
 purate, respondes?

Meg. Caedes quidem per-
 petravi, quas dicit; reli-

qua vero omnia, adulteria,
 adolescentum contumelias,
 corruptelas virginum, haec
 omnia, inquam, contra me
 Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur et horum ex-
 hibebō tibi, Rhadamanthe,
 testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mer-
 curi, lucernam ipsius et le-
 ctum. Haec enim pro te-
 stimonio dicent, quae se
 consciis fecerit.

Merc. Lectus et Lucerna
 Megapenthis adsunt. Bo-
 num factum! paruerunt.

p. 649. *ΡΑΔ.* Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ¹⁾ ἃ σύνιστε ^{m)} *Μεγ*
τούτω· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνῃ λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσε Κυνίσκος· ἐγὼ
ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα *Ῥαδάμανθυ*, αἰσχύνομαι·
ἦν ἂ ἐπ' ἐμοῦ ⁿ⁾ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μὴδ
αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ *Λύχνος* ἤδη μαρτύρει.

ΑΤΧ. ^{o)} Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα
γὰρ παρῇν· ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἐπασχεν, ὁ
γεῖν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρῶντα, κα
ῦβριν ὑπερπεπαικότα ^{q)}. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τοῦλαιο
ἐπινον, ἀποσβῆναι ^{s)} θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με το
μένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμλαινεν.

28 *ΡΑΔ.* Ἄλῃς ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδο
πορφυρίδα, ἵνα καὶ ^{t)} τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν ^{u)} τῶν

1) ὑμεῖς] „ἡμεῖς J. sola, male.“ Sic et A. z. m) σύνιστε 2954. glossema, ut recte statuit *Belin.*
Gorl. habet. n) ἐμοῦ] „ἐμὲ B. male.“ o) ΑΤΧ.
J. male. Item H. Ceterae recte.“ Kl. A. z. ΑΤΧ.
casu peccatum. p) οἶδα] „εἶδον B.“ Sic et 295
Gorl. minime recte, quamquam *Schm.* secutus est C
auctoritatem. Melius οἶδα convenit cum sqq. οὐ γὰρ
q) ὑπερπεπαικότα] „ὑπερβεβηκότα P. L. Edd. n
riant in vulgata.“ ἐπεπαικότα 3011. Vid. Adnot. r
abest a 2954. 3011. pessime. s) ἀποσβῆναι] ἀποσ
vai Gorl. t) καὶ] „deest in B.“ u) ἴδωμεν] „ἴδω

Rhad. Dicite igitur vos,
quorum conscii sitis huic
Megapenthi.

Lect. Vere omnia accusa-
vit Cyniscus. Ego tamen
dicere ea, Domine, pudore
prohibeor: tam turpia erant,
quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur
contra illum fers testimo-
nium, qui nec dicere ea sus-
tineas. Et tu jam, *Lucer-*
na, dic testimonium.

Luc. Diurna ejus facino-
ra non novi; neque enim

aderam: quae vero non
fecerit, passus fuerit
get dicere. Verum v
quidem infanda mult
contumeliam omnem
gressa. quamvis saepe
oleum non biberem, e
gui cupiens: at ille
movit me factis suis,
cem meam modis om
polluit.

Rhad. Satis jam tes
Sed exue etiam purpu
ut numerum etiam v
mus stigmatum. Papa

καταλ, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον p. 649.
 ἔκτανός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν ἂν ²⁾ κολα-
 σσῇ τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, p. 650.
 παραδοτέος τῷ ³⁾ Κερβέρω;

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ', εἰ θέλοις ²⁾, ἐγὼ σοι καινὴν τινα
 πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Ἄγε, ὥς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν
 ἔσμαι.

ΚΤΝ. Ἔθος ἐστίν, οἶμαι, τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν
 Αἰθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Οἰκοῦν μόνος οὗτος ἐξ ²⁾ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δή;

29

ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος
 ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος
 ἐν τρυφῇ.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν

2) οὖν ἂν] ἂν restitui e 2954. 3011. Gorl., in quibus tamen
 οὖν desideratur, quemadmodum ἂν in Edd. deficit, excepta
 Schm., quae ἂν recepit in locum temere omissi οὖν. 3) τῷ
 „Deficit articulus in B. 2. reliquae habent.“ Nec non B. 1.
 A. 1. 2. 2) θέλοις] „θέλεις Fl. Sed οἷς H. J. Par. S.“
 θέλεις etiam 3011. haud rara in hac formula variatione. a)
 μόνος οὗτος ἐξ] Mediam vocem vulgo omissam inserui
 ex B. et Gorl. Modo πάνυ μὲν εἶναι invenio in B. 1.

nus stigmatum. Papae,
 etus hic est lividus, et no-
 is scriptus, quin caeruleus
 est a notis. Quo igitur
 modo puniatur? Numquid
 a Pyriphlegethontem inji-
 ciendus, an tradendus Cer-
 bero?

Cyn. Nequaquam. Sed
 ego tibi novum quoddam et
 dignum illo supplicium sub-
 iaciam.

Rhad. Dic, maximam ea
 gratiam a me initurus.

Lucian. Vol. III.

Cyn. Mos est, puto, mor-
 tuis omnibus Lethes aquam
 bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non
 bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam
 sustinebit, qui memine-
 rit, quis fuerit, quantum
 potuerit apud superos, et
 delicias illas animo revol-

vat

Rhad. Bene mones. Da-

P

p. 650. Τάνταλον ἀπαχθείς οὐτοσί ^{b)} δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπρεπε
παρὰ ^{c)} τὸν βίον.

b) οὐτοσί] „Sic J. Par. H. S. Fl.“ Nec aliter B. 1. A. 1.
Vid. Adnot. c) παρὰ] In Editt. omnibus παρὰ, quod, du
Codice 3011. in παρὰ mutavi, usu Luciano flagitante, quod
et alibi a librariis eodem modo violatum observavimus.

mnas esto, et ad Tantalum citor, memor eorum, qui
abductus *heus* homo iste vin- in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ. p. 651.

Argum. Erat Romae genus quoddam hominum literatorum, ratione Graecorum, qui mercede quadam conducti in opulentiorum Romanorum domibus vivebant, quo nobilium familiarum splendor etiam a literarum patrocinio et studio, quod domini saltem simulare solebant, quam maxime augetur. Hanc vitae rationem quum etiam amicis quidam Luciani, Timocles, initurus esse videretur, summam ibi felicitatem et maxima omnis generis commoda et emolumenta se inventurum esse sperans: Lucianus per huncce libellum, cum maxima cura et arte compositum, ejus vitae imaginem proponit, vividissimis ac verissimis coloribus depictam; unde clare intelligitur, nihil conditione ista vel indignius et illiberalius, vel molestius et onerosius, omnino nihil miserius ac detestabilius, esse posse. Haud dubie Timocles, siquidem sapiebat, ab aura ista pestifera deterritus est. Ceterum si quis hanc dissuasionem amicam formae potius tribuere, non ultimum libelli finem in ea ponere, velit, neque hoc ego a satyrico scriptore alienum ducam; et videtur etiam, si operae pretium esset, ex Apologia sequente quodammodo demonstrari posse.

Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασί, κατα- 1
λέξω^{a)} τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ^{Homer.}
συνόντας, καὶ^{b)} ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φίλαις ἐξετα-^{Od. IX,}
14.

a) φασί, καταλέξω] καταλέξω, φασί 1956. b) καὶ] Vitiata in Edd. vocem καὶ emendavimus duce utraque *Ald.*

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

Et quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, audent, enarrem illorum, quae mercenarii familiares illi, quique censi se in amicitia beatorum istorum volunt? modo amicitiam no-

p. 651. ζομένους, εἰ χρή φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἔποι-
 μάξειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβ-
 νόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, τοῦ τοιούτου πειραθεὶς
 (οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἢ πεῖρα ἐγεγένητο^d), μηδὲ, ὡς θε-
 γένοιτο,) ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἁμπεπτωκότα
 ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδου-
 μενοὶ ὅπῃσα καὶ ὅποῖα ἔπασχον· οἱ δ' ^e), ὥσπερ ἐκ δεσμοῦ
 βίου τινὸς ἀποδράντες οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἔπε-
 p. 652. θεσαν^f)· ἀλλὰ γὰρ ^g) ὑφφαίνοντο^h), ἀναλογιζόμενοι οἷ-
 ἀπηλλάγησαν· ἀξιопιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης,
 εἰπεῖν, τῆς τελευτῆς διεξεληλυθότεςⁱ), καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς
 τέλος ἔποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκου-
 αὐτῶν^k), καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν

c) πειραθεὶς] βίον addit 2956. probante *Belino*. At nil
 est, nisi supplementum grammaticum. d) ἐγεγένητο
 „Heins. ἐγένετο.“ Sic et 2956. quod praeferendum cens
Belin. frustra: nam Plusquamperfecto suus est hic locus, n
 ἐγένετο aliud, quam erratum librarii. e) οἱ δ'] οἱ δὲ 295
 2956. *Schm*. f) ἐπεπόνθεσαν] ἐπεπόθεισαν 2956. refere
 te *Belino*, qui tamen, ni fallor, volebat ἐπεπόνθεισαν, qu
 est vulgaris forma ejusdem, quam textus suppedilat, voc
 Vid. Tom. II. p. 107. in Varr. Lectt. g) ἀλλὰ γὰρ] ἀλ
 καὶ conj. *Solan*. Vid. Adnot. h) ὑφφαίνοντο], „εὐφφαι
 male Fl. H. Par. S. et M. εὐφφαίνοντο pejus Fr.“ Vid. i
 Diall. Marr. XIII, 1. Tom. II. p. 456. i) διεξεληλυθ
 τες], „Sic W. et V. recte. ἐξεληλυθότες Edd. omnes.“ k
 αὐτῶν] „Sic M. P. et V. Defuit autem in omnibus Edd.
 Saltem non deest in B. 1. A. 1. 2. l) αὐτῶν] „Ex M. l
 et V. in Edd. omisum erat.“

minare fas sit hanc illorum
 servitutem. Novienim mul-
 ta, et fere pleraque eorum,
 quae usu illis veniunt, non
 ego profecto ejusmodi ali-
 quid expertus: (neque enim
 necessarium mibi experi-
 mentum fuit, neque un-
 quam, Dii boni, fiat) sed
 multi eorum, qui in hanc
 vitam inciderant, apud me
 enuntiarunt; alii in malo
 adhuc constituti, cum de-
 flerent, quam multa et qua-

lia paterentur; alii vero
 qui ex illo quasi carcere e-
 fugerant, quae perpassi es-
 sent non sine jucunditate
 memorantes. Sane enim
 laetabantur, quoties ratio-
 nes ponerent, quae effugiri
 sent. Fide autem digniores
 hi erant, qui tota, ut ita
 loquar, mysteria exsecuti
 ab initio ad finem omnia in-
 spexissent. Non obiter id
 que nec incuriose audiebat
 illos velut naufragium quod

μαίον διηγούμενων, οἳ εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ^{m)} ἱεροῖς ἔξυ-p. 652,
 μῖνοι τὰς κεφαλὰς, σύναμα ⁿ⁾ πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζά-
 κ, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστών ^{o)} κλάσεις, καὶ πηδα-
 λια ἀπακαυλίσσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπι-
 κληνομένους· (οἵ κείνοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε)
 ἢ ἄλλον ^{p)} ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμε-
 νον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἡϊόνα μα-
 κτήν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἱ ^{q)} προσενεχθεῖσα ἐμελλεν
 αὐτῇ μὲν ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ'
 ἑσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ ^{r)} τοῦ θεοῦ.
 εἰσιν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν παρ-
 ούσα ^{s)} ἐπιτραγωδοῦσιν, ὥς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, p. 653.
 ὁ δὲ συγγραφεὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

m) πρὸς τοῖς] „Sic J. Fl. B. 2. H. et M.“ et B. 1. et A. 1. 2.
 Tamen *Belinus* mavult παρὰ τοῖς, licet memor etiam ejus,
 quod paullo post legitur πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἐστῶτα, quod
 falso interpretatur: se tenant sur les gouvernails, quum sit, ut
 fere Latinus vertit: stantem ad gubernaculum. n) σύναμα]
 Vulg. σὺν ἄμα, duobus verbis. Obsecutus *Belino* correxi,
 mutato tamen accentu, quum *Belinus* scripserit συνάμα. Cf.
 Timon. c. 23. o) ἰστών] „ἰστοῦ W. et V. Edd. vero omnes
 ἰστών servant.“ ἰστοῦ 2956. 3011. Nihilominus retinui plu-
 ralem, narrationis hujus indoli aptiorem. p) ἢ τιν' ἄλ-
 λον] Sic correxi vulgatum vitium ἢ τιν' ἄλλοις, praeuntibus
 Edd. B. 1. et Wolf. Similiter peccatum fuerat Catapl. c. 26.
 med. q) οἱ] οὐ 2956. ἢ 3011. r) εὐμενείᾳ] „Sic M. S.
 A. εὐμενείᾳ Edd.“ s) τὴν χρεῖαν τὴν παρὰ οὐσίᾳ] Ita
 W. V. 2954. 2956. 3011. Gorl. In Edd. praeter *Schm.* omni-
 bus τὴν παρὰ οὐσίᾳ χρεῖαν, neque hoc tamen male.

am et insperatam ex illo
 salutem enarrantes; quales
 sunt, quos ad templa vide-
 mus, rasis capitibus multi
 simul decumanos fluctus, et
 rocellas, et promontoria,
 et jacturas, et malos fractos,
 et gubernacula revulsa per-
 equentes: super omnia ve-
 out Dioscuri praesentes il-
 uerint, (hi enim tragoe-
 diae hujus velut domestici
 sunt) aut alius aliquis ex
 machina Deus in carchesio

sederit, aut adstiterit gu-
 bernaculo, atque ad molle
 litus navem direxerit, in
 quod delata ipsa quidem
 paullatim et otiose solveret-
 ur, ipsi vero gratia et be-
 nignitate numinis salvi dis-
 cederent. Et illi quidem
 multa id genus, prout ipsis
 tum usus est, tragice decla-
 mant, ut a pluribus acci-
 piant nimirum, si non ca-
 lamitosi solum, sed Diis
 etiam cari esse videantur,

p. 653. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκλαῖς χειμῶνας, καὶ τὰς ¹⁾ τ
² καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ ²
 εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν,
 ὑποφαινομένου τοῦ παλάγου, καὶ ὅσα πράγματα
 πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες,
 ἀντιλούμενοι τῇ ἄλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραι
 λον, ἢ σκόπελον ἀπόκημνον, περιβόηξαντες τὸ δύστη
 φιδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πᾶ
 δεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὲ τούτοις, καὶ τῇ τούτων
 ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνῃς ἐπικρύπτει

p. 654. ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι ²⁾ αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ τιν' ³⁾ ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ²⁾ ἐντιθεῖς, εὐρίσκω
 ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ ²⁾ οὐκ ὀκνήσω σοι·
 καλὲ Τιμόκλεις, διεξιελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῖ
³ τανεννοῦν σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. Καὶ π
 ὀπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἰτα ἐπ

t) τὰς] „Omissus articulus in Edd. et S. Sed habent M
 u) εἰ] ὡς 3011. x) ἐπιλανθάνεσθαι] „ὄντες
 νεσθε male Thom. Mag.“ y) τιν'] „ἔστιν addit v
 ad h. l. Solano: sed non satis commoustrante inter
 ba inseri id velit; nam alienum est hoc loco.“ z)
 λόγων] „ἐκ τοῦ λόγου M. V.“ Sic et 2956. sed mi
 a) ἃ] „Pronomen hoc in M. additum a recentior
 Non abest a B. 1. A. 1. 2.

At hi tempestates domesti-
 cas, fluctusque triplices,
 aut hercle quintuplices, vel
 decemplices adeo, si fas sit
 ita dicere, enarrant; et ut
 primum oram solverint,
 tranquillo ad speciem mari,
 et quos deinde labores per
 totam navigationem susti-
 nuerint, vel siti, vel nau-
 sea, vel abundante ultra ex-
 haurientium vires aqua sal-
 sa; et denique, ut ad cae-
 cum aliquem scopulum, aut
 praeruptam rupem, fracta
 infelici scapha, miseri ae-
 gre enataverint, nudi et re-
 rum omnium necessariorum

indigentes. Inter
 ne, et in harum
 narratione, videba
 hi multa pudore
 tegere, ac velle co-
 livisci. At ego et
 quaedam alia ex sen-
 illorum conjectura
 componens, inveni
 se ejusmodi familiar
 quae non gravabor
 mnia, mi bone Ti
 enarrare: quippe
 cum intellexisse mil
 or, hujus te vitae
 dae consilium agiti
 primum quidem, si
 sermo incidere de

αὐτῶν περόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν ^{b)}), τρισευδαίμονας ^{p. 654}
 εἶναι λέγων, οἷς ^{c)} μετὰ τοῦ ^{d)} τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρ-
 χιεὺς Ῥωμαίων ^{e)}), καὶ δειπνεῖν δειπνα πολυτελῇ, καὶ ἀσύμ-
 βολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ὁρατώ-
 ρης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζον-
 τας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὐπάσχουσι τού-
 τῳ ^{f)} λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ^{g)}. ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα
 καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιοῦτοις τὰ πάντα φύεσθαι ^{h)}. ὁπότε οὖν
 αὐτῶν καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεγήνεις πρὸς αὐ- ^{p. 655}
 τὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες
 τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰσαυθὺς ⁱ⁾ ποτε ἀνάτιον ἢ,
 αὐτὸς ἔχους λέγειν ὥς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος
 ἡμιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν
 ἐν λαίμῳ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεθλώσαμεν, ἀλλὰ περιμε-
 λυντες ἐξελκομένου ^{k)}), καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ

b) μισθοφορὰν] „Sic Fl. J. Par. H. S. Fr. A. 1.“ Nec non
 B. 1. A. 2. Nihilominus μισθοφορίαν maluerunt Solan. et Bel.
 Sed vid. Adnot. c) οἷς] „οὗς margo A. 1. W.“ d) μετὰ
 τοῦ] „μετὰ τὸ male W. et Fl.“ e) Ῥωμαίων] Ῥωμαίους
 3011. f) τοῦτῳ] τοῦτον 2954. Bel. g) ἐστὶν] „Habent
 hoc verbum Edd. omnes.“ h) φύεσθαι] φύεται 2954. i)
 εἰσαυθὺς] „Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. et P.
 quae εἰς αὐθὺς disjunctim habent, cum J. et A. 1.“ k) ἐξελ-
 κομένου,] „ἐξελκομ. Gron. Sed vulgatam servant Edd. et

oc deinde laudaret praesen-
 tum aliquis vitam illam
 mercenariam, ter eos bea-
 tos praedicans, quibus cum
 eo, quod amicos haberent
 Romanorum nobilissimos,
 et coenarent nihil ipsi con-
 ferentes coenas sumtuosissi-
 mas, et pulchre habitarent,
 et peregrinarentur commo-
 dissime jucundissimeque, re-
 stupini, si res ita ferret, in cur-
 tu equis albis juncto; mer-
 tedem insuper amicitiae, et
 perceptarum, quas dixi,
 commoditatum, non exi-
 guam capere contigisset;

hos enim plane esse, qui-
 bus nec serentibus, neque
 colentibus, nascerentur o-
 mnia: quoties igitur haec
 et his similia audires, vide-
 bam te hiare ad illa, et pa-
 tens ad escam os praebere.
 Ut igitur ego in posterum
 culpa sim vacuus, neque
 dicere possis, nos, licet vi-
 deremus, te talem cum Ca-
 rica hamum glutire, manum
 tibi non infecisse, neque
 prius, quam immergeretur
 gutturi, retraxisse, neque
 ante indicasse adeo, sed ex-
 spectasse, dum videremus,

- p. 655. πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὄρῳ¹⁾, ὅτ' οὐδὲν^{m)} ὄφελος, ἔσ-
 τεςⁿ⁾ ἐπεδακρύομεν· ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὖλο-
 γῶν λέγεται, καὶ ἄφυστα ἡμῖν, ὥς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμ-
 νύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς πάντων^{o)}, καὶ τὸ δίκτυόν γε-
 αὐτό, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀ-
 λὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγ-
 στρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀν-
 στροφὴν, καὶ τῆς τριανθῆς τὰς ἀκμὰς^{q)} εἰς τὰς χεῖρας λ-
 p. 656. βῶν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἵ-
 μὴ πάνυ ὀξεία, μηδ' ἄφυστα, μηδ' ἀνιαιρὰ ἐν τοῖς τραύμα-
 φαίνεται βιαίως σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμέ-
 μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινώσιν, ἀνάγκασε· σεαυ-
 τὸν^{r)} δὲ παρακαλέσας θαρσύνειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλει
 4 καθάπερ ὁ λάρος^{s)}, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθίσει
 δὲ πᾶς ὁ^{t)} λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλήν ἄλλ' οὐ γ

M.¹⁾ ὄρῳ] ὄρῳντες Solan. ἐώρακαμεν (vel ἐώραμεν)
 καὶ ὅτ' etc. conj. Bel. probante Schmiedero Tom. II. p. XXXVIII
 m) οὐδὲν] „οὐδὲ W.“ n) ἔστωτες] εἰ ἐστώτες 2954. o)
 ἀπάντων] „ἅπαντα Pell.“ p) γε] τε 2956. q) ἀκμὰς
 „αἰχμὰς Br. Sed vulgatam servant Edd. et M.“ Deinceps ἐ-
 τὰς χ. 3011. Schm. r) σεαυτὸν] „σεαυτὸν W.“ ita etiam
 2954. 2956. Schm. Vulg. σεαυτὸν. s) λάρος] „λάβραξ mar-
 go A. 1. W.“ quo proverbium scilicet indicaretur, quod Diall
 Mortt. VIII. legitur. t) πᾶς ὁ] Ita 2954. Belin. Schm. pr

te introtracto et fixo firmi-
 ter jam trahi et necessitate
 duci, et jam, cum nihil ti-
 bi ea res prosit, stantes illa-
 crimari; ne, inquam, ta-
 lia dicas aliquando, ratio-
 nabilia omnino, si dicantur,
 et ad quae causam
 dicere non possimus, quin
 videamur injurii in te illo
 silentio nostro fuisse: audi
 nunc a principio omnia, et
 rete ipsum, et nassam ut
 exitum non habeat, otiose
 extra illam constitutus, non
 intus ex recessu, ante con-
 sidera: et hami aduncita-

tem, ipsumque flexum retro
 aculeum, et tridentis acu-
 mina, in manus sumens, et
 ad inflatam buccam tentans
 nisi acuta omnino, nisi in-
 evitabilia, nisi ipso vulnere
 molestissima intelligas, tra-
 hentia violente, et invicta
 contra urgentia; nos qui-
 dem in meticulosus, et ob
 id ipsum esurientibus adscri-
 be. Ipse vero animo com-
 firmato venatum aggredere,
 si volueris, et laci more
 totam escam biatu comple-
 ctere. Habebitur autem o-
 mnis oratio in universum

αὐτῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων ^{u)}), οὐδ' ὁπόσοι σπου- p. 656.
 αὐτῶν τὴν προαίρεσιν προεείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ
 μαθημάτων ^{x)}), καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὄλως ^{y)}),
 καὶ παιδείας ^{z)}), συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων.
 οὐδ' ^{a)} ὡς ἐπίπαν ὄντων ^{b)}), καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόν- p. 657.
 οὐδ' αὖτε, ὁμολογῶν ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχρῶ δὲ τὰ αὐτὰ
 γίνονται τοῖς ^{c)} φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλ-
 λοις ^{d)} ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταί
 οὐδ' ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τοῦ-
 τῶν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ
 κρινοῦντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀνάγκης, εἰ μὴ ἀλη-
 θείας καὶ παρόφθειας ἐπιτίμιόν ^{e)}) τί ἐστὶ. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλ-

vulg. ὁ πᾶς. u) μόνων] μόνον 2954. 2956. quod sine ido-
 nea ratione *Belinus* praeferendum judicat. x) γραμματι-
 στῶν] „Γραμματικῶν alios legere notat *Solanus*. Non au-
 tem addit quos. Edd. enim γραμματιστῶν constanter servant
 cum Cod. M.“ Etiam C. G. *Jacobo* placet γραμματικῶν. Sed
 Adnot. y) καὶ ὄλως] Ita 2954. 2956. *Bel. Schm.* Ac-
 ceptit etiam *Jacob*. Vulgo inepte ὄλων. z) παιδείας] „παι-
 δείας W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. J. Par. H.“ παι-
 δείας etiam 2954. et 2956. Sed vid. Adnot. a) δὲ] „Sic
 Edd. et M. et V.“ Nihilominus γὰρ conj. *Solan*. b) ἐπίπαν
 ὄντων] „Ἐπιπαρόντων Ms. B. Sed vulgatam exhibent Edd.
 et M.“ c) τοῖς] „τῇς vitiose J.“ d) ἄλλοις] „Forsan
 πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *Solan*. At ἄλλοις habet M. H. Fl.
 Par. etc.“ e) ἐπιτίμιον] „ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπιτίμιόν τι
 Edd. item M. et V. Sed margo Ald. 1. W. ἐπιτίμιον recte.“
 Codd. Parr. ἐπιτίμιον.

nam tua forte caussa:
 non de vobis solum
 philosophantibus, aut his,
 verum et grave vitae
 exempli sunt, sed de
 mathematicis etiam, et Rhe-
 toribus, et Musicis, omni-
 bus adeo, qui doctrinae
 tuae familiares esse, et e-
 rei mercedem ferre, e-
 dignitate putant. Cum
 (vero) communia ut
 sunt, et similia,
 usu veniunt omnibus;
 manifestum est, non exi-

mia quidem esse ista, sed
 eo turpiora, quatenus ea-
 dem eveniunt Philosophis,
 si ipsi eadem, quae aliis,
 sibi convenire putant, et
 illi conductores nulla parte
 honestius ipsos tractent.
 Quidquid autem progressus
 orationis hujus deprehende-
 rit, eorum causam maxime
 quidem ipsi, qui faciunt,
 deinde vero etiam qui ea
 patiuntur, sustinent meri-
 to: ego vero innocens, ni-
 si veritatis et libertatis pos-

- p. 657. λου πλήθους, οἷον γυμναστὰς ^{f)} τινας, ἢ κόλακας ἰ
καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρ
οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον ^{g)} τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν ^{h)}).
- p. 658. γὰρ ἂν πεισθεῖεν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μ
λειπομένους τῶν μισθοδοτῶν ⁱ⁾), εἰ καὶ πάννυ πολλὰ ὕβ
το ὑπ' ^{k)} αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τ
αύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδ' ὀσχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς
χρῆ ἀποκλίναντας αὐτοὺς ^{l)}), παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς
ἦν τις αὐτῶν ἀφέλῃ ^{m)}) τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργα
περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν
ἐκείνοι ὕβρισται δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα, φασὶν ⁿ⁾), ἐνου
τες· ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται
οἰκίας ^{o)})· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγν

f) γυμναστὰς] γελοιαστὰς conj. Jacobs. g) ἄξιον
ξιών W. P. ἀξίον L. Vulgatam tuentur H. Fl. Par. S. S.
ξυνουσιῶν] „ξυνουσ. W. Misere Fl. ὕ. μον σιών.“
σιῶν 2954. 2956. 3011. Schm. Olim scribebatur συνα
i) μισθοδοτῶν] „Sic W. L. V. et marg. A. 1. W. P.
τῶν Par. H. Fl. S.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. k) ὕβρις
2954. Belin. Schm. l) αὐτοὺς] „αὐτοὺς W. Edd.
αὐτοὺς.“ Suspicio hanc variam lectionem ad sequens
pertinere, quod, etsi in omnibus Edd. reperitur, in
Codicum suffragiis in αὐτοὺς mutandum erat. m) ἀφ
ἀφίλοι 3011. soloece, ut recte judicavit Belin. n) φ
ὡς φασὶν 2954. Pro ἀμίδα, quod in omnibus Edd. ha
Wolf. ἀμίδα leni spiritu, forsitan rectius. o) οἰκίας
κείας W. male.“ Modo παρέρχονται mavult Bel., c

na est. Ac reliquam quidem
turbam, ut exercitores quos-
dam aut adultores idiotas,
parvo animo et humiles suo
ingenio homunciones, neque
operae pretium est ab ejus-
modi familiaritatibus deter-
rere, neque enim obsequan-
tur: quin ne reprehensione
quidem valde digni sunt, si
non discedant a suis condu-
ctoribus, quantacunque ab
illis contumelia adfecti: i-
donei enim, nec indigni
sunt ea consuetudine: et

alioquin neque habere
quod animum appellat
operosos se demons-
trare, sed si quis hoc illis au-
dierit, illicet inertes sunt,
superflui. Neque igitur
digna his accidere, si
illos alteros contumelias
esse putaverim, si in-
tulam, quod ajunt, in-
ferant: hujus enim con-
suetudinis causa a principi-
bus isti intrant, haec
fessio istorum est, et
quae fiunt, et perpetu-

ἐν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, p. 658.
 ῥῆσθαι ὡς ἐνι μάλιστα μεταγίγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευ-
 ῖαν ἀφαιρῆσθαι. Δοκῶ δέ μοι ^{p)} καλῶς ἂν ποιῆσαι ^{q)}, 5
 πίας, ἀφ' οὗ ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνουῦνται τινες,
 πίας ^{r)}, δέξαιμι, οὐ πάνν βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίης. p. 659.
 ῥῆσθαι αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναίροίτο, καὶ ἡ πρώτη
 πίας τῆς ἐθελοδοουλείας ^{s)}. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν,
 ῥῆσθαι τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προθέμενοι, ἱκανὸν ^{t)} τοῦτο
 ῥῆσθαι οἶονται, προβεβληθῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον
 πίας καὶ ἀποχρῆναι ^{u)} αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν,
 ῥῆσθαι ἄξιον ποιουσί, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
 πίας διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος,
 πίας τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ^{x)}

Theog.
v. 177.

titur Jacobus. Sed vid. Adnot. p) δέ μοι] δ' αὖ μοι
 non ita male, ut visum Belino. q) ποιῆσαι] „ποιεῖ-
 ται.“ r) προεξετάσας] „Sic M. et V. recte. Edd. omnes
 male παραέτασας.“ Wolf. revocavit vetustam lectionem. Sed e
 dei silentio colligendum videtur, in Pariss. quoque Mss.
 periri Reitzianam. s) ἐθελοδοουλείας] „Sic Edd. et
 Sed manus recentior fecerat ἐθελοδοουλείας, male.“ t)
 ἱκανόν] „καινόν P. A. et margo A. 1. W. Cum vulgata fa-
 sunt Edd. omnes et M.“ u) ἀποχρῆναι] Ita A. 2. sola:
 reliquis omnibus ἀποχρῆν, ubi αἰ sequenti αὐ cessisse vi-
 detur: quamquam non fugit me, alteram quoque formam
 ῥῆσθαι et ἀποχρῆν passim occurrere, e. c. infra c. 25. Vid. Mat-
 thiae Gramm. Gr. p. 354. x) δεδμημένος] Reitzius in

vero, quos dixi, eru-
 tam hominum caussa
 pari aequum est, et
 re, quantum ejus pot-
 eri, reducine possint, et
 ti dominis suis ad liber-
 a revocari. Videor au-
 commodum facturus, si
 temis antes caussis, qui-
 ad hoc vitae genus in-
 quidam se patiuntur,
 sam, non valide ur-
 es esse, neque necessa-
 Ita enim praevidetur
 caussa, quam possint
 re, et primum volun-

tariae servitutis argumen-
 tum. Plerique igitur pau-
 pertatem, et necessariorum
 rerum indigentiam caussati,
 illud putant idoneum velum
 praetendisse sui ad hanc vi-
 tam transfugii: ac sufficere
 sibi putant, si dixerint,
 venia se dignum facere,
 qui difficillimam rerum in
 vita omnium, paupertatem,
 effugere studeant. Tum
 Theognis in promptu est, et
 frequens illud:

Quisquis enim dira vir pau-
 pertate subactus,

P. 659. καὶ ὅσα ἄλλα δείματα γ) ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι ποιητῶν ἐξηγηνοῦσιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων αὐτοὺς φυγῆναι ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὗρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοισιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην.

Dem. Olynth. πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς ποιητὴς ἔφη) τοῖς τοσοῦτοις νοσοῦντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οἰσιν;

P. 660. καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι δοκεῖν αὐτούς, αἰετὸς μὲν οὐκ ἔστι, ἀλλ' ὅμοιος αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ αἰετὸς, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδ' ἀποδοτὸν ἐκ φυλακῆν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, καὶ δοθῆναι, καὶ ἀποδοθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς) καταναλίσκονται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, καὶ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἰετὸς τῆς πενίας.

parenthesi posita haec adjunxit: οὗτ' ἔτι εἰπεῖν, οὗτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσαι δὲ οἱ δίδεται, cum hac nota: „Haec omnia usque ad δίδεται deerant in omnibus omnino Edd. et M. Sol vero Juntin. habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, et vitiosae descriptae sunt.“ Ergo prorsus erant omittenda, ut in Wolf omissa sunt. Ald. 2. ea habet, in his tamen scriptum οὐδ' ἔρξαι. In Gorl. autem Cod. desunt. Omnino hinc manifestae eorum origo. γ) δείματα] δειγματα Reitz. typothetae haud dubie culpa: nam omnes reliquae Edd. praeter Bip. quae Reitzianam e vestigio secuta est, et omnes Codd. Parr. nec non Gorl., δείματα exhibent. Supervacuam itaque, quamquam haud indoctam, nec infelicem, Jacobus posuit operam in refutanda Reitziana lectione. 2) μενούσης] μὲν οὐσης 2956. a) ἐνδεῶς] „ἐνδεῖς L.“

et quaecunque terculamenta de paupertate ignavissimi quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibus aegrotorum similia accipiunt; quomodo efficiant, ut non et hac parte

male sibi consuluisse videntur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est, quod reponant, aut tantumquam superfluum in praesentia custodiant; sed quid, quid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne et in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes

ἐπαρήσουσι· καὶ ὑπὲρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆ- p. 660.
 πόντον ἴσως διπτεῖν ἔδει^{b)}), ὃ θεογνι, καὶ πετρῶν^{c)}), ^{Theogn.}
 ἡς, κατ' ἡλιβιάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδείης, καὶ
 πένος ὦν, οἶται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγῆναι, οὐκ
 πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι 6
 τὴν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναι
 τ, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν
 ἑαυτά, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ
 πένος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε θάσστην οὔσαν τὴν μισθοφορὰν^{d)}),
 πηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ^{e)}) ἐκ τοῦ p. 661.
 περικύβηται^{f)}) αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ
 τῶν ἄλλων πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἶη ταυτά γε,
 πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι καὶ
 οὐσαν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ

[ἴδει] „Sic J. Par. Fl. H. S. εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L.
 male.“ c) πετρῶν] „πετρώων omnes Edd. male. Solan.“
 d) μισθοφορὰν] „Nihil variant Edd. et Mss.“ μισθοφο-
 ρίαν tamen habet c. 2956. probatum Belino et Schm. Sed
 ind. ad c. 5. Adnot. e) εἰ] „deest in W. et Fl. Habent re-
 liquae.“ f) περικύβηται] „Vid. notas.“

non quae servant pau-
 tem, modice modosub-
 tam interim, sed quae
 nt penitus. Et hujus
 em rei caussa in pon-
 forte cetis horribilem
 cere se, Theogni, fas
 t, rupe vel aëria, quod
 se dare praecipitem.
 is vero semper inops,
 us, et mercenarius
 sit, ea ipsa re pauper-
 se putat effugisse; ne-
 qui talis non ipse si-
 deatur imponere? Alii
 is paupertatem ipsam
 metui negant, neque
 rtere se ajunt, si pos-
 odem, quo alii, mo-
 borantes victum para-

re. Jam vero affecto sibi
 velsenectute vel morbis cor-
 pore, ad hanc se facilli-
 mam mercenariae vitae ra-
 tionem delatos. Age igitur
 videamus, utrum vera prae-
 dicent, et an ex facili adeo
 redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus,
 quam alii, laborantibus.
 Voto enim sane simile fue-
 rit, sine labore aliquem, si-
 ne molestia, praesentem pec-
 uniam accipere. Sed quam
 contra omnia se habeant, ne-
 que dici, prout res postu-
 lat, potest: tot labores sus-
 tinendi, tot molestiae in
 illis familiaritatibus, ut fir-
 miore hic vel ad hoc ipsum

- p. 661. τοῦτο ^g) μάλιστα τῆς ὑγείας ^h) δεῖσθαι, μυρίων ὄντων
 ραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπὸ
 καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι
 ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξιῶμεν. τὸ
 εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδειῖξαι, ὥς οὐδ' ¹) οἱ διὰ ταύτην
 7 αἰτούς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν.
 δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα ^k) δὲ πρὸς αὐτῶν λη-
 ῖδονῆς ἔνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἃ
 αὐτοὺς ἐς ^l) τὰς οἰκίας, καταπλεγύντας μὲν τὸ πᾶν
 χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου ^m), εὐδαιμονήσαντας ⁿ) δι-
 δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ ἐλπίσαντας ^o) δ' ὅσον
 χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πλεῖσθαι τοῦ χρυσοῦ.
 ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθειν,
 p. 662. τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκαν, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀνα-
 ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων

g) ἐπὶ τοῦτο] ἐπὶ τούτῳ 2954. quod injuria praefert
 ὑγείας] „ὑγείας J. M. V. Prius vero reliquae Ed-
 vant.“ i) οὐδ' } „Sic J. Par. H. Fl et M. Sed οὐκ
 k) ἥκιστα] „ἥδονι margo A. 1. W.“ l) ἐς] Ita 2954
 Schm. Vulg. εἰς. m) ἀργύρου] ἀργύρου 2956.
 δαιμονήσαντας] „εὐδαιμονήσ. Edd. Prius (εὐ-
 σαντας, quod. Ritz. recepit) vero habet Ms. Val. 4
 notas.“ Nos veterem lectionem restituere non dubit-
 Vid. notas. o) ἐλπίσαντας] ἐλπίσαντες 2954.

valetudine opus sit, cum
 sexcenta sint, quae cor-
 pus atterant quotidie, et
 ad ultimam desperationem
 fatigent. Dicemus autem
 suo illa tempore, cum et-
 iam reliquas istorum mole-
 stias enarrabimus. In prae-
 sentia satis fuit ostendisse,
 neque eos verum dicere,
 qui hac de caussa se ipsos
 vendidisse praedicant. Re-
 linquitur, id quod verissi-
 mum est, ninime vero o-
 mnium ab illis dicitur, vo-
 luptatis caussa illos, et mul-

tas propter spes es-
 culentas, in domos
 insilire, attonitos
 dine auri atque argen-
 licitatem ponentes in
 nis et deliciis aliis,
 tes quantum auri
 plenis faucibus, nem-
 turante, devoratori-
 Haec abducunt illos,
 liberis servos faciunt
 indigentia rerum ne-
 riarum, quam dicebam-
 do, sed non necessari-
 cupiditas, et multarum
 larum atque pretii

ὡς περ δὲ τέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς p. 66a.

¶) τινες, καὶ τριβῶνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπερ-
 ῖς περιέκουσιν, ὅπως αἰεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θερα-
 ρας, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλή-
 εῖν μεταδιδόντες. Ήσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυ-
 σιν ἐρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ
 πῶς φυλάττουσι. τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐρα-
 σῶσι^{α)}. διδίδασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγη
 ἐκιδυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται. προσμει-
 νόμεν, καὶ ὑπισχνούνται καὶ αἰεὶ, ὥς^{β)} ποιήσουσι, καὶ
 ἵστανται, καὶ ἐπιμελήσονται ποτε αὐτῶν πολυτελῶς^{γ)}. εἰτ'
 ἄμφω^{δ)} γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ p. 66b.

καί τις τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐ-
 πάντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος^{ε)}. Τὸ μὲν δὴ δι' 8
 ἐκιδυμίαν^{ς)} ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πᾶν ἴσως ὑπαί-

τις τοῖς „ἀτεκνοὶ V.“ q) ἔχουσι] ὀχοῦσι conj. Schae-
 r. Meletenn. p. 92. r) καὶ ὑπισχνούνται καὶ αἰεὶ,
 q) Ita Schm. e 2956. pro vulgatis: καὶ ὑπ., καὶ αἰεὶ ποιήσ.
 alius conjicit: καὶ ὑπ., ὥς αἰεὶ π. s) πολυτελῶς] „πο-
 λυτῶν Edl.“ πολυτελῶς emendaverant Forst. et Solan. Ver-
 autem ποτε αὐτῶν inserui, duce Schmiedero, et commen-
 te Belino, e 2956. t) ἄμφω J. S. H. male. Sed
 Fl. Par. Item W. L. P.“ ἄμφω B. 1. A. 1. 2. u) πέρα
 τῆς ἐλπίδος] παρ' ἐλπίδα conj. Solan. At vid. Adnot. x)
 ἐκιδυμίαν] καὶ ἐκιδυμίαν 2956. male, ut judicat Belin.

affectatio. Itaque i-
 tanquam invenustos
 felices amatores cum
 suot, astuti et vete-
 amasii superbe tra-
 atque in tantum mo-
 unt, uti semper ab
 ntur, frui autem a-
 suis ne ad osculum
 extimum permit-
 qui norint in fructu
 lutionem amoris in-
 Hanc igitur exclu-
 summo cavent stu-
 eterum spe semper a-
 sustentant: quip-
 ant, ne desperatio

illum a nimia cupiditate ab-
 ducat, atque ita amare ip-
 sos desinat. Arrident igi-
 tur, et pollicentur etiam
 semper, se facturos esse, et
 praebituros, et curam eo-
 rum aliquando habituros
 magnifice: inter haec am-
 bobus non sentientibus an-
 ni obrepunt, ut jam intem-
 pestivum sit, amare alterum,
 alterum praebere. Tota ita-
 que vita nihil iis praeter (ul-
 tra) spem actum est. Ac pro-
 pter cupiditatem voluptatis
 sustinere omnia, non om-
 nino forte reprehendendum

- p. 663. τιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἄπ-
 τος θεραπεύει ^γ), ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἔσ-
 καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γ
 ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συ-
 γνώμην αὐτῆς ^z), εἰ ἐπιτυχάνοι ποτέ ^a). τὸ δὲ δι' ἡδο-
 ἐλπίδα μόνην ^b) πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον, οἶμαι, ὡς
 ἀνόητον· καὶ ταῦθ', ὀρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνου σαφεῖς, καὶ πρὸς
 λοι, καὶ ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπίζόμενον ἐκείνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι
 p. 664. ἡδὺ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενή-
 σθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε
 τοῦ Ὀδυσσεως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἡμ-
 λουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων
 κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντα ^d) ἄλογος αὐτῶν ἢ λήθη τοῦ κ-
 λου, πρὸς ^e) τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ

y) *θεραπεύει*] *θηρεύη* (vel potius *θηρεύει*) conj. Gesner.
 Vid. Adnot. z) *αὐτῆς*] Ita L. probantibus Gesnero et Schma-
 dero, qui adiri jubet Stephan. Thes. Tom. I. p. 1861. Vulg.
 αὐτοῖς. Vid. Adnot. a) *τυγχάνοι ποτέ*] Ita restitui i
 cum vulgo mutilatum et corruptum. Vid. Adnot. b) *μόνη*.
 Sic Gr., probante Jacobo, pro vulg. *μόνον*. Cf. infra ὑ-
 ἐλπίδος *μόνης* et cap. 9. *μόνη τῇ δόξῃ*, et alia, quae parti
 Jacobus contulit, loca. c) *οἱ μὲν γε*] *οἱ μέντοι γε* 295
 d) *πάντη*] cum Wolfio restitui ex Edd. vet. jota subscrip-
 tum, in Reitz. et recentt. neglectum. e) *πρὸς*] „περὶ ma-

fuerit; sed venia indulgen-
 da, si quis voluptate gau-
 deat, et undique illam per-
 sequatur, ut particeps illius
 fiat: quamquam illud tamen
 forte turpe ac servile, ip-
 sum se propter eam vende-
 re; multo enim major ea,
 quae ex libertate contingit,
 voluptas est: verumtamen
 veniam aliquam habeat, ea
 si (*tandem*) potiatur. At
 enim propter solam spem
 voluptatis insuavia ita mul-
 ta sustinere, ridiculum et a-
 mens esse arbitror: idque,
 cum videant, labores qui-

dem manifestos esse et aper-
 tos, et necessarios; spera-
 tum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque
 contigisse unquam tanto
 tempore, neque adeo, si
 quis recte rationem putet
 ut contingat, futurum vi-
 deri. Ac socii quidem U-
 lyssis, dulci illo Loto gu-
 stato, neglexerunt reliqua,
 et prae eo, quod in prae-
 sentia suave videretur, ho-
 nesta et pulchra neglexe-
 runt; ut non omnino ab-
 surda esset illorum oblivio
 honesti, animo in suavitatē

πάντα⁸⁾ παρεστῶτα ἄλλω τοῦ λατοῦ ἐμπορευμένῳ, p. 664.
 μεταδίδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ καὶ^{h)} αὐτὸν πα-
 ρεσθαι ποτε δεδύσθαι¹⁾, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων
 ἑαμένον, Ἡράκλεις, αὖς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τι-
 ὄμηκων ὡς ἀληθῶς δεόμενον! Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς 9
 ἐπιστάτας αὐτοὺς ἄγον-τα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς^{k)} φέ-
 ρε πατρικοῖσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι αὖ
 πο, ταῦτα ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλήν εἰ
 παρὶν τις μεμνήσθαι ἀξιῶσιν, τῶν καὶ μόνη τῇ δό-
 μομένον, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύ-
 τωτοῖσι. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περιβλεπτον καὶ ὑπὲρ
 πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε, τοῦ μὲν ἴδιον, οὐδὲ βα- p. 665.
 ρι μάλω αὐτὸ μόνον¹⁾ συνεῖναι, καὶ συνὼν ὀραῖσθαι,

A. 1. W. "Deinceps pro vulgatis τὸ ἡδὺ ἐκείνο, e W. V.
 2954. rescripsi τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ, quod etiam Schmiederus,
 vix probatum, receperat. Vid. Adnot. g) τὸ δὲ λιμῶ
 ὄντων] τὸ δὲ λιμῶ αὐτὸν ἐχόμενον 2956. quod pro glosse-
 re habendum esse recte judicat Beltn. h) καὶ^{h)} καὶ 2956.
 Schm. At vid. Adnot. i) δεδόςθαι] „Sic Par. H.
 Fr. Item P. M. et V. δεδέσθαι vero Fl et J. ἀποδεδόςθαι
 pro A. 1. W. omisso ποτέ.“ δεδόςθαι B. 1. Ald. 1. 2. δι-
 δέσθαι conj. Gean. Vid. Adnot. k) αὐτοὺς] Sic Reitz. et
 sentit pro eo, quod olim legebatur, αὐτοὺς. l) αὐτὸ
 ἴδιον] ἀπὸ μόνον 2954. 2956. δι' αὐτὸ μόνον Bel. conj.
 ἀπὸ μόνον mavult Schm. omnia haec perperam. Vid. Somn.
 9. (107) αὐτὸ μόνον ἐργάτης, nil, nisi operarius. H. 1. re-
 vertit interpres Latinus.

occupato. Verum
 aliquem, qui famis ip-
 sis adstet alii Loto se
 titanti, neque imper-
 quidquam, hac sola
 ctus, fore ut sibi et
 quando degustandus
 atque interim bona
 obliuiscatur: illud
 ules risu dignum, et
 iis plagis vere indi-
 Quae igitur ad con-
 ctos agunt, et pro-
 ae divitibus se prae-
 ut ipsis pro arbitrio

abutantur, haec sunt, aut
 his fere proxima: nisi forte
 illorum etiam mentionem
 injecisse aliquis velit, qui
 gloria sola efferuntur ver-
 saudi cum generosis viris
 et praetextatis. Sunt enim,
 qui hoc etiam illustre quid-
 dam et vulgo superius pu-
 tant, cum equidem, quod
 ad me privatim attinet, ne
 velim quidem nec cum ma-
 gno Rege esse, et in con-
 victu eo conspici, si hoc
 per se solum sit, neque a-

- p. 665. μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνούσιας, δεξαίμην ἄν. Το
 10. αὐτῆς δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμῖν
 αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τ
 χεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ἐ
 πᾶσι δὲ ^m), ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφή τοῦ δράματος γίγνεται
 οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἔστιν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εἰ
 ληπτα γυν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελήσει
 δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλοί
 μὲν τῆς διαδρομῆς ⁿ), συνεχοῦς δὲ ^o) τῆς θυραυλίας ^p), ἔ
 θέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν ὠθοῦμενον, καὶ ἀποκλειέ
 μενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπ
 θυρωρῷ κακῶς Συρίζοντι ^q), καὶ ὀνομακλήτορι ^r) Λιβυτικ
 τᾶττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα ^s) τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος

m) δὲ] „δὴ J. H. S. Fl. δὲ Par. W.“ δὴ etiam A. 1. 2. B. 1
 n) διαδρομῆς] δεῖ addit 2954., quod quum necessarium
 h. l. visum esset Belino, edidit Schmiederus. Mihi videbatur
 alienae manus additamentum esse. o) δὲ] „καὶ male S. so
 la.“ p) θυραυλίας] „Vid. schol. ap. Bourd.“ q) κακῶς
 Συρίζοντι] „Ita constanter legitur. fors tamen συριάζον
 τι. Solan.“ κακῶς Σύρω ὄντι conj. Jacob. Vid. Adnot. r
 ὀνομακλήτορι] „Duabus vocibus et duobus adeo accenti
 bus vulgo in Edd. male.“ In B. 1. tamen una voce legitur
 s) τελοῦντα] „τελοῦντα L. malo. Vulgatum exhibent Fl
 J. H. Par.“

liud quidquam boni ex illa
 consuetudine ad me redeat.
 Hoc igitur cum rationis suae
 argumentum et quasi funda-
 mentum habeant, age jam
 inter nos videamus primo,
 quae sustineant, priusquam
 admittantur, et votorum
 fiant compotes; quae deinde,
 cum ibi sunt, illis eveni-
 ant; post omnia vero,
 quae ipsis conversio fiat fa-
 bulae. Neque enim hoc di-
 cere licet, vilia quidem is-
 ta esse, sed ob id ipsum fa-
 cilia ad adipiscendum, ne-
 que multo labore opus ha-

bere; sed modo opus esse,
 ut velis, dein reliqua facile
 perfecta omnia. Quin mul-
 to discursu opus est, et mul-
 tis ad januam excubiis. Ma-
 ne surgendum, expectan-
 dum deinde est, ac duran-
 dum, si impellaris interea
 et excludaris, et impudens
 nonnunquam molestusque
 videaris, sub imperio quasi
 janitoris Syrum male sermo-
 nem admiscentis, aut no-
 menclatoris Libyci consti-
 tutus, quibus mercedem sol-
 vas etiam oportet, quod
 nomen tuum meminere.

καὶ τὴν καὶ ἐσθλήτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμελεῖται. p. 665.
 καὶ χρηρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώμα. p. 666.
 ἐκείνους, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἦδῃται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ
 ἐκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπασθαι, μᾶλλον δὲ
 ἐκείνους, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ τινα
 προπομπὴν *) ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν
 ἡμερῶν. Ἦν δὲ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξεις, καὶ ἴδῃ σε, 11
 προσκαλέσας ἐρηταιεῖται **), ὧν ἂν τύχη **), τότε δὴ τότε **)
 τίς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀθρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαι-
 ρος *), καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις
 ἐκρίνασθαι δεόν τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιας
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλει-
 οἱ δὲ τολμηροί, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδεύσαν.
 οὐκ οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύ-
 νης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν.
 καὶ δὲ

*) προπομπὴν] Ita Codd. 2954. 2956. et Ed. Schm. pro vulg.
 προπομπῇ. Προπομπεύειν de e. dem re positum infra c. 35. u)
 προσκαλέσας ἐρηταιεῖται] „Sic Edd. etc. προσκαλέσεται
 τι V.“ Reitzianam et Bipontinam lectionem εἰρηταιεῖται non nisi
 in B. 1. deprehendi, Aldina vero utraque, ut Codd. 2956. et
 3011. et Edd. Wolf. et Schm., ut par erat, ἐρηταιεῖται habent.
 x) τύχη] τύχοι Gorl. y) δὴ τότε] „deest in S.“ z) ἀ-

in etiam vestium curam
 majorem, quam pro facul-
 tibus, suscipere oportet,
 dignitatem nempe ejus,
 nem colas, et colores eli-
 te, quibus ille delectetur,
 discrepes ab illo, neque
 tendas, si forte te videat:
 m studiose illum assecta-
 , vel praecedere potius,
 pulsum a servis, et quan-
 m quasi pompam implere.
 le vero multis deinceps
 elus neque adspicit te.
 vero aliquando felicissi-
 ssis, et videat te, et ad
 vocatum rogaverit fortui-
 tum quiddam: tum sane

sudor multus, et crebra ver-
 tigo, et tremor intempesti-
 vus, et risus praesentium
 de aestu tuo: et saepe cum
 respondendum sit, quis A-
 chivorum rex fuerit? re-
 spondes, mille illis naves
 fuisse. Hoc boni quidem
 viri pudorem appellant, au-
 daces vero timiditatem, et
 maligni, inscitiam: tu ve-
 ro primam tibi humanita-
 tem periculosissimam exper-
 tus, discedis, tuam ipse
 damnans meticulosam diffi-
 dentiam. Cum vero mul-
 tae tibi inde

p. 666.
Hom. II.
IX, 325.

— — πολλὰς μὲν αὐτῶν νύκτας λαύσης ^{a)}),
ἤματα δ' αἵματόεντα

διαγάγῃς, οὐ, μὰ Δία, τῆς Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου
Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης ^{b)})
καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεϋθεν,
οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ οὐκ ἂν
p. 667. δῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς
φυγῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκειῖσθαι δέ
κεῖ· ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μὴδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδ
θῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι
ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μ
ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τὰ
αὐτῶν ἀντιποιουμένους) αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι π
μίζοντα, φοβούμενον δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείν
πρόσωπον ἀτενίζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκφρασίῳ τι τῶν λεγομένων

καίρος] ἀπειρος conj. Jacobs. neutiquam admittenda, quoniam
ἀκαιρος h. l. minime sit ἀκαιρον. a) [λαύσης] „laύης W.
Sic et 2954. 2956. 3011. Gorl. Belin. Schm. sed minus legitime
b) τύχης] τύχης 3011. quod amplectendum censet Belin.
et reddendum par fortune, par hazard. Quippe non videtur
quomodo τύχης δὲ cum antecedentibus ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν
— λαύσης etc. cohaereret. Neque adeo admittendum, quod
vult J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI. p. 200. ἐπειδὴν δὲ
κ. μ. α. ν. λαύης, ἤματα δ' αἵμ. δ. — —, Τύχης δὲ, καὶ ἐκ

— noctes sine munere somni,
Sanguineique dies
transierunt, non Helenae
sane caussa, aut Pergamo-
rum Priami, sed quinque,
quos speras, obolorum, et
jam Tragicus tibi Deus ali-
quis obvenerit, qui te com-
mendet; examen inde in-
stituitur, an literas noveris.
Ac diviti quidem illa non
insuavis exercitatio, qui
laudetur per hanc occasio-
nem, et felicitatis nomine
praedicetur; tibi vero cer-
tamen de ipsa anima, et vi-
ta universa videtur esse pro-

positum. Nec immerito e-
nim subit, nec ab alio recte
ptum te iri, rejectus a prio-
re aliquo, et reprobatus si
fueris. Necesse igitur es
in sexcentas tum partes a-
nimam distrahi, qui invi-
deas his, qui tecum simu
examinantur, (pone enim
alios (quoque) esse eadem
quae tu, appetentes) te ip-
sum vero tenuiter nimis di-
xisse omnia arbitreris; por-
ro metuas et speres, et ip-
sius in vultu oculos defigat
ita ut si ipse respuere quā
eorum, quae dicis, videret

ἄνθρωπον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοις ^{c)}), γεγηθότα καὶ εὐέλπιν p. 667.
 ἄνθρωπον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρο- 12
 νή, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος ὥσπερ
 ἦτορ ^{d)} τοξεύων, λέληθε·ν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ
 πη καὶ πολλῇ τῇ κόμῃ, ἄξεσταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον,
 οὗ μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ
 κ, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος·
 ὡς ἡ πόλις ὑπὸ φθοῦρου, ἢ γείτων ἕκ τινος εὐτε-
 λείας προσκεκρουκώς. ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ
 ποτὶν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν
 πᾶς ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοί, καὶ ἀμφίβολοί, καὶ
 ἄνθρωποι· χρηὶ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως p. 668.
 ἰσχυρῶν· μόνως ^{e)} γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἰεν· καὶ
 ἰσχυρῶν ^{f)} σοὶ πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως ^{g)}· αὐτὸς τε γὰρ

[ἐκείνους] „Sic M. et V. Edd. omnes ἀκούει deterius.“ d) [ἦτορ] λόγον Reitz. menda typographica, quam recentt. mendarunt. e) μόνως] „μόλις margo A. 1. W.“ f) ἡ ὑ-
 [χρηρ] Sic necessario corrigendum duxi vulgatum, neque
 raro a librariis commissum, vitium εὐτύχηται. Cf. c. 1.
 (Adnot. ad Diall. Marr. XIII. 1. g) τῆς εὐχῆς μειζόνως]
 τῆς εὐχῆς J. Par. S. H. etc. Prius vero, quod in tex-
 to recipi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχίς μειζόνως G. P.
 τῆς M. τυχίς μ — L. εὐτυχίς μειζόνως adscriptum erat
 marg. A. 1. W.“ εὐτυχίς μειζόνως et 2954. 3011. εὐτυχίς
 μειζόνως 2956.

quis te putes; si ve-
 stris subrisu audiat, gau-
 det bona cum spe ad-
 spectat autem vero simile,
 esse, qui obtrectent
 alios tibi opponant,
 unusquisque velut
 iudicis occulte jacule-
 ram cogita, virum
 cum barba et canis
 explorari, si quid
 utile; et aliis quidem
 posse, aliis non item.
 tempus intercedit, quo
 lose inquiritur vita
 animis superior: et si

quis vel tuus civis invidia,
 aut vicinus levi quadam de
 causa tibi offensus, inter-
 rogatus de te, aut moechum
 dixerit, aut puerorum amo-
 re infamem, ilicet, is pu-
 tatur ex Jovis ipsius tabu-
 lis datus testis: sin ad unum
 omnes ordine te laudent,
 suspecti habentur, et am-
 bigui, et corrupti. Opor-
 tet igitur multa te felicitate
 uti, et nusquam omnino op-
 pugnari: hac sola enim ra-
 tione viceris. Esto. Feli-
 citer tibi omnia a majori

- p. 668. ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότεροι, καὶ ἡ
 μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ
 γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ^{h)} ὁ ἐπίτροπος, οἷ
 ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό ⁱ⁾ σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάν
 13 ἴλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας οὖν,
 μακάριε, καὶ ἔσταις τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα
 ληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἔξεις τὸ
 Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι αἰ
 τῶν τοσοῦτων πόνων μέγιστα ἡλίκᾳ γενέσθαι τάγαθὰ, ἵνα
 φύλλινος μόνον ^{k)} ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εἰ
 καταφρόνητον ὀρίσθηναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας
 πραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πα
 λούς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμου
 καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς
 p. 669. ἀποτείναντα τὸ πόδε καθεύδειν, μόνᾳ ἐκείνᾳ πράττοντα, ὡ
 ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲ

^{h)} οὔτε] „Sic W. et V. οὐ δὲ discretim J. H. Fl. (et A. 1. 2.) οὐ
 δὲ conjunctim Par. S. et Fr. (et B. 1.)“ Articulum ante ἐπίτρο
 πος omisit Reitz., haud dubie invitus, quum in omnibus, quod
 quot consulti sunt, libris reperiatur. ⁱ⁾ ἐμέμψατο] ἐπέ
 ψατο Reitz., operarum errore. ^{k)} μόνον] μόνος A. 2. 1.
 A. 1. et B. 1. μόνον, unice recte.

quadam fortuna (*ultra vo-
 tum*) evenerunt: et ipse e-
 nim tuam laudavit oratio-
 nem, et amicorum honora-
 tissimi, et quibus maxime
 credit de talibus, ipsum non
 averterunt: porro idem vult
 uxor, neque procurator con-
 tradicit, nec dispensator:
 neque vitam tuam quisquam
 reprehendit, sed placata om-
 nia, et litatum undique.
 Vicisti igitur, beate, coro-
 natus es Olympiis, vel po-
 tius, Babylonem cepisti,
 aut Sardium arcem expu-
 gnasti: et Amaltheae cor-
 nu habebis, et gallinarum

lac mulgebis. Oportet e-
 nim pro tantis tibi labori-
 bus mirum quanta bona con-
 tingere, ne foliacea mode-
 corona sit; mercedem oportet
 constitui minime con-
 temnendam, eamque, quae
 tempore opus est, sine dif-
 ficultate solvi, aliumque
 etiam supra vulgus honorem
 tibi haberi; et requietem
 jam contingere laborum il-
 lorum, et luti, et cursuum
 et vigiliarum; et illud quod
 in votis fuerat, ut porre-
 ctis pedibus dormire liceat
 ac sola ea agere, quorum
 causa adsumtus initio fui

ἢ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκίψαν· p. 669.
 τὸν ζυγὸν ἑλαφρόν τε καὶ εὐφορον, καὶ τὸ μέγιστον,
 παντότα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ μυρία
 ἀφόρητα ἐλευθέρα ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνου-
 ρηγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ
 οὐκ οὐκίπτο, παιδεία κ' ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὠμίληκώς. Ἄρ- 14
 σὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου δεῖπνου, ἦν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δεῖπ-
 νῇ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρὸς-
 παραγγίλλων τις ἦκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἷ-
 ον γὰρ πρότερον¹) ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύδαντα
 γὰρ, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς^m), τοῦλάχιστον πέν-
 τημις· ὃ δὲ ἀκκισάμενοςⁿ), καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ
 καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο! ἐπειπὼν^o), τέλος ἐπείσθη· p. 670.
 καὶ σοὶ πλατὺ ἔγγανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχει-
 νος, καὶ σεαυτὸν ὡς^p) κοσμιώτατα σχηματίσας, λου-

πρότερον] πρῶτον 2956. 3011. minus bene, ait *Belin.* m)
 [δοκῇς] „Sic M. et einend. *Vocat.* δοκεῖς Edd. omnes.“ n)
 [ακκισάμενος] „ἀκκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ-
 ελικυαε et M.“ o) ἐπειπὼν] „Sic Edd. omnes, et Codd.
 (mirri.) Sed ἐπειπὼν M.“ Sic et 2954. 2956. inprobante *Be-*
lin. p. 675] „ex M. In Edd. aberat.“

et quorum nomine ca-
 mercedem. Sic quidem
 debet, Timocles, nec
 sic malum foret,
 missa cervice jugum fer-
 re et commodum, et,
 maximum est, inau-
 . Sed multum abest,
 omnia. Sexcenta e-
 sunt intolerabilia libe-
 homini, quae in ipso
 convictu sunt. Con-
 autem ipse, dum de-
 audies, utrum ferre
 possit, si cui vel ad bre-
 um tempus consuetu-
 eruditione fuerit.
 autem a prima
 si ita videtur, quam

te coenaturum probabile est,
 aditalem quasi futurae con-
 suetudinis. Statim igitur
 accedit, qui ad coenam te
 vocet, non inhumanus ser-
 vulus, quem placare prius
 oportet, in manum demis-
 sis, ne rusticus esse videar-
 is, quinque minimum
 drachmis. Ille vero per si-
 mulationem recusans initio,
 et, apage, inquires, a te-
 ne ego? et, me Hercules
 non fiet, subjiciens, deni-
 que persuaderi sibi patitur,
 et albis te dentibus ridens
 abit. Tu vero pura veste
 deprompta, et quam orna-
 tissime compositus lotus-

- p. 670. σάμενος ἦκει, δειδιῶς μὴ ^{α)}) πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειροκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἦκειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν ἡτηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰς ἐλήλυθας· καὶ σε πάννυ ἐτίμως ἐδέξαντο ^{β)})· καὶ παραλαβὼν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακα καὶ ἐφ' ἐκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σε καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία ^{γ)}) εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὃ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτὰ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκιστῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, ἀπολλάξῃς ^{δ)}) ἐκ περιωπῆς ^{ε)}) ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὀρῶντες ἐκπαπληγμένοι, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκάπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μηδὲν
- p. 671. παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, τὸ καινὸν ^{ς)}) εἶναί σοι

γ) μὴ] „εἰ μὴ P.“ r) οὐν] γοῦν 2956. Belin. Schm. s) ἐδέξαντο] ἐδέξατο 2956. t) οἰκετεία] „οἰκετεία W.“ οἰκία 2956. 3011. minus bene, ait Bel., addo, hoc scilicet loco, ubi in eo ipso vis est, quod sint οἰκέται, non οἰκεῖοι. u) ἐπὶ πολλὰς] „ἢ εἰς παλλακὰς Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. et Edd. omnes.“ x) ἐκ περιωπῆς] „deest in J.“ y) τὸ καινὸν] „καὶ τὸ καινὸν Edd. J. Par. S. etc. Recte autem abest καὶ in Fl. et M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit.“

que venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbum, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, et cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis accumbere jussit paullum supra divitem, post duos circiter amicorum veterum. Tu vero tanquam Jovis domum ingressus admiraris omnia, et ad unumquodque eorum, quae fiunt, suspensus aestuas: peregrina enim

tibi et incognita omnia: porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc curat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros et uxorem te geras, utrum saepe circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem servi attonitum te videntes, inscitiam eorum, quae facis, rident, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud alium

καὶ τὸ χειρόμακτρον ²⁾ τιθέμενον ^{a)}· ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδὲιν p. 67i.
 μ' ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν ^{b)} αἰτεῖν τολ-
 ρῶν, μὴ δόξης οἰνόφυλξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παρατε-
 ρεῖται ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ^{c)} ἐσκευασμένων, εἰδέ-
 σθαι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χειρὰ ἐνέγκης· ὑποβλέ-
 σθαι οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, ἀρκεῖνον ζηλοῦν ^{d)} καὶ μαν-
 θάνειν τοῦ δείκνου τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, 16
 καὶ θορόβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομέ-
 νων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς·
 ἄρτι δὲ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὥς ^{e)} τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα ζῆν
 ἀπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ ἀρκεῖνο ὑπείσχεσθαι ^{f)} σε, ὥς ζηλω-

- 2) καὶ τὸ χειρόμακτρον] „Sic J. In reliq. deest καὶ
 ante τὸ χειρομ.“ a) τιθέμενον] „τιθέμενοι J. et Fl. m. De-
 esse autem in H. notaverat Solan. falso; nam legitur probe
 τιθέμενον in ea et omnibus reliq. excepta J. quae — oi ha-
 bet cum FL.“ b) πιεῖν] „ποιεῖν Fl. male. ποεῖν P.“ c)
 καὶ πρὸς τινα τάξιν] Copulam, monente Belino et prae-
 eunte Schm., praefiximus e Cod. 2956. Courierius ad Luc.
 Asin. p. 296. ποικίλως πρὸς τινα τάξιν ἔσθ. coniecit. Vid. Ad-
 not. d) ζηλοῦν] „δηλοῦν W. male.“ Idem vitium in 2954.
 3011., et insuper ἀρκεῖνο. e) ὥς] ὅς conj. Jo. Seager. in
 Class. Journ. Vol. XI. p. 200. At nihil isto opus est. Nam
 ὥς etiam ad Objectum enuntiationis significandum adhiberi
 pro ὅτι, inter omnes constat. Nihilominus saepe tentatum,
 ut ὥς ἂν με ἀφῆς Charon. c. 1., ubi frustra dās vult T. Bene-
 dictus. f) ὑπείσχεσθαι] Ita margo A. 1. W. probantibus
 Belino et Schmied. Vulg. εἰσέχεται. Cf. c. 11.

prius coenasse, quod no-
 vum tibi insolensque sit
 mantile adpositum. Ut igi-
 tur facile est ad conjicien-
 dum, sudare te prae aestu
 necesse est, nec audere,
 cum sitis, poscere poculum,
 ne vinosus videare; neque
 fructibus (opsoniis) adposi-
 tis variis, ordine quodam
 structis, scire ad quid pri-
 mo aut postea manum por-
 rigas. Furtim igitur respi-
 cere ad vicinum oportebit,
 et illum imitari, et ab illo

discere coenae ordinem.
 Caeterum varius es, et tu-
 multu animi plenus, per-
 turbatus ad singula, quae
 fiunt; et nunc quidem bea-
 tum praedicas divitem auri
 caussa et eboris, et tanta-
 rum deliciarum: jam vero
 te miserabere, qui cum ni-
 hil sis ad hunc comparatus
 divitem, vivere tamen te ar-
 bitreris: nonnunquam vero
 illud quoque in mentem ti-
 bi veniet, quam inviden-
 dam victurus sis vitam, qui

P. 671. τόν τινα βιώση ^g) τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντροφήσων, μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷτι γὰρ ἐς αἰεὶ ^h) Διονύσια ἐτάσειν· καὶ πού καὶ μαιράκια ὠραία διακονούμενα, καὶ ἡρώς προςμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλοντα διατριβήν ⁱ)· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγεσθαι ^k),

Hom. Π.

III. 156.

P. 672. πολλά πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ· καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινα ^l) αἰνέσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δῆποτε προσειπῶς· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι ^m) μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἐδ.

17 ἡγνόνησας ὑπ' ἀπειρίας ⁿ), καὶ ἀγορικίας δόξαν ὥφλες. Ἐπιφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν πλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπασάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκρηθης ἀνδρῶν π.

g) βιώση] βιώσεις 2956. Belin. Schm. pessime. h) ἐς αἰεὶ] Ita 2956. Biel. Schm. sed coniunctim ἐσαεῖ. Vulg. εἰσαεῖ. i) τὴν μέλλουσαν διατριβήν] τὴν διατριβὴν τὴν μέλλουσαν 2956. Belin. Schm. Grammatici cuiusdam variatio. k) ἐπιφθέγγεσθαι] Ita M. et Gorl. pro vulg. φθέγγεσθαι. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 23. et, quod frequentius etiam occurrit, ἐπειπεῖν, ut c. 14. Somn. c. 3. etc. l) τινά] „Si M. recte. Eud. omnes τις.“ Servatum hoc in Wollf. Ed. sin. iusta ratione. m) ὅ, τι] ὅτι mavult Jacobus. Verum optimum habet vulgata scriptura. n) ἀπειρίας] „ἀπορίας male E. Reliquae vulgatam servant, cum P.“

ad delicias usque omnibus illis usurus, et aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, et leviter adridentes, venustiore tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreas
ti et cruris Achivos
multa pati et facere tantae
felicitationis gratia. Hinc a-

micitiae libabitur, et magnus quoddam poculus poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quicquid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, et rusticitatis opinionem praebes. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, et jam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum

κατὰ δουλείαν ἡντληκότων· εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ p. 67a.
 τοῦ λόγου ἐν αὐτοῖς °). τοῦτο ἡμῖν p) πρὸς τοῖς ἄλλοις δι-
 οίσις ἐλείπετο °), καὶ τῶν ἄρτι ἐξεληλυθότων °) ἐς τὴν οἰκίαν,
 πατέρας εἶναι. καὶ, μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέφικται ἡ
 Φασιανῶν πόλις· καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; ἡ")
 φημάτια δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος
 δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλ-
 λεῖν κατέφαγεν °); ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως·
 οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμπορηθεῖς, οὔτε °) γε Νομα-
 δικοῦ, ἢ Φασιανοῦ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὅσα ἡμῖν καταλέ-
 λειπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μάταιοι, φησὶ. πέντε οὐδ' ὅλων ἡμα-
 ρῶν ὄψεσθε αὐτόν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμε-
 θον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τι

ο) περὶ σοῦ λόγου ἐν αὐτοῖς] „ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγου
 M.“ p) ἡμῖν] „ἡμῶν M.“ q) ἐλείπετο] „ἐλλέπετο M.“
 r) ἐξεληλυθότων] „Constans scriptura.“ Addo, et supe-
 rior omni suspitione. s) ἡ] Ita sensus flagitabat, ut corri-
 geretur, quod omnibus Edd. insidet, vitium οὐ. Cf. Deor.
 Dial. XIV, 1. οὐ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε
 λυπεῖ ἔτι; ubi vid. Aduot. Deinceps ad vocem φημάτια Ja-
 cob. ius addi vult τινά, frustra: nam φημάτια jam per se, uti
 alibi λόγοι (Somn. c. 7.), significat inutiles, ineptos, sermo-
 nes, *augas*. Cf. Hermot. c. 79. Conviv. c. 30. t) κατέφα-
 γεν] „κατέπιεν W. et Fl. Vulgatam servat P. Cod. et reliq.
 Edd.“ u) οὔτε] οὔτε reperio in A. 1. 2. B. 1. Unde *Ac-
 cius*, quem recentt. omnes secuti sunt, correxerit, minus ego
 conjicio, quam qua ratione ductus.

hamannorum servitutem ex-
 hausere. Statim igitur ta-
 les inter ipsos habentur de
 te sermones: Hoc scilicet
 nobis ad reliqua mala dee-
 rat, ut etiam post eos, qui
 modo ingressi domum sunt,
 habeamur: et, solis hisce
 Graeculis Romanorum urbs
 patet. Quid vero est, quo
 tante nos censentur? num
 sermunculis quibusdam mi-
 seris proferendis, maximam
 se putant utilitatem adfer-
 re? Alius vero, non enim

vidisti, inquit, quantum
 biberit? et quomodo adpo-
 sita sibi corripiens vorave-
 rit? bonarum rerum impe-
 ritus homo, et esuritionum
 plenus, ne per quietem un-
 quam candido pane satiatas
 aut Numidica gallina, vel
 Phasiana, quarum vix ossa
 nobis reliquerit. Tertius
 alius, inepti, inquit, ne to-
 tis quidem quinque interje-
 ctis diebus videbitis homi-
 nem hic inter nos similiter
 querentem. Nunc enim ut

- p. 673. καὶ ἐπιμελεῖα ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ
 πηλοῦ ^{α)} ἀναπλασθῇ ^{γ)}, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ^{z)} ἐρρίψεται
 κύρεων ὥςπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα πε-
 σοῦ πολλά ^{α)} στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς διαβολὰς τιν-
 18 αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖν
 σὸν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τῶν λόγων· σὺ δ' ὑπ' ἀ-
 θείας πλέον ^{β)} τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμύ-
 παλαί τῆς γαστροῦς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προ-
 εξαναστῆναι σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεεινομένη
 τοῖνον τοῦ πύτου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων ^{ο)}, καὶ
 θεσμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι
 p. 674. σοι τὰ αὐτοῦ ^{δ)} βούλεται) κύλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μὴ
 τε ὀρῶν τὰ γιγνόμενα, μῆτ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ ^{ε)} κιθαρί-
 στον

α) καὶ τοῦ πηλοῦ] „καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Soli
 margo A. 1. W. omittit ὑπό.“ Sic *Reitzius*, quem secuti sunt
 recentt. Nos veterem lectionem, monente *Gresnero*, restitui-
 mus. Vid. Adnot. γ) ἀναπλασθῇ] „Const. ἀναπλασθῇ
 male. Sic notavit *Solanus*. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ
 constantem esse lectionem. At margo A. 1. W. recte habet
 ἀναπλησθῇ.“ *Solani* et *Reitzii* lectionem mutatam receperunt
 recentt. At vid. Adnot. z) ἀθλίως] ἀθρόως 2954. α) πε-
 ρὶ σοῦ πολλὰ] „πολλὰ περὶ σοῦ W.“ β) πλέον] πλείον
 2956. Cf. *Diall. Mortt.* VII, 1. πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφατικόν.
 c) γιγνομένων] „Sic *Fl. Par. H. S.* γινομένων J. et M.“
 Illud et nostri libri habent. d) αὐτοῦ] Ita recte correxerat
Reitz. vetus vitium αὐτοῦ. e) ἢ] καὶ 2956. probante *Belino*
 admodum tenuem ob causam.

novi calcei in honore quo-
 dam et cura est: cum vero
 calcatus fuerit aliquoties,
 et luto oppletus (*oblitus*),
 sub lecto jacebit misere, ci-
 micibus non minus, quam
 nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa ver-
 sant, et forte jam ad calu-
 mñas se parant quidam eo-
 rum. Convivium igitur il-
 lud totum tuum est, ac de te
 sermones plerique. Tu vero,
 insuetus videlicet, plus ju-

sto qui biberis vini tenuis et
 acris, olim urgente ventre
 male habes: et tamen neque
 ante reliquos surgere deco-
 rum tibi est, neque manere tu-
 tum. Producta ergo compo-
 tatione, dum sermo alius ex
 alio nascitur, dum spectacu-
 lum succedit spectaculo: (om-
 nia enim sua ostentare ti-
 bi vult) poenam non par-
 vam sustines, prae qua
 nec vides, quae fiunt, ne-
 que audis, si quis cantat,

πάνου τιμώμενος μειράκιος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, ἔτι καὶ εὐχῇ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν
προσαγγελλθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον.
Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἡδιστον ἐκεῖνο
δεικνόν, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἡδίων,
ἐκηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον, ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ¹). ἵνα
σοὶ τὴν ὀξυρεγμίαν²) τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν
τῇ ψυχῇ ἔμετον, ἔωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑ-
μῶς³), ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόν-
των οὖν δύο ἢ τριῶν⁴) φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθί-
ξασθαι⁵) κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά
στιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὥς τύφος⁶) ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτρα-

f) ἐσθιομένῳ] „ἐσθιομένων W. et Fl. et margo A. 1. W. Vulgatam habent J. Par. H. et P.“ Latet aliquod vitium. g) ὀξυρεγμίαν] „ἐσορεγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant Edd. omnes excepta Par.“ ubi ὀξυρεγμίαν. h) ὑμῶς] „ἡμῶς male M. et Fl. Nihil a vulgata abeunt P. et reliquae Edd.“ i) δύο ἢ τριῶν] „ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus Edd. nec opus est inseri.“ Mihi etiam ineptum videtur, licet in 2954. et 2956. inveniatur, *Belinoque* probatum, et a *Schmiedero* receptum, sit. Accipe duobus tribusve, ut recte *Gesnerus* vertit, neque vero aut duobus, aut tribus, amicis. k) καθίξασθαι] καθίξασθαι 2956. quod praestare dicit *Belinus*. At cf. *Pisc.* c. 24., nisi forte ibi pro καθίξασθαι legendum καθιζέτωσαν, quod Attica forma expressum occurrit καθιζόντων *Jov. Trag.* c. 12. Cf. etiam infra cap. 33. l) τύφος] Ita correxī vitiosam, quae in omnibus Edd., excepta *Wolff.* reperitur, scripturam τύφος. Et infra c. 25. corrigendum: alibi

vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, et suavis-
sima illa coena: mihi non item, de cepa et candido sale jucundius, cum volo et quantum volo, libere au-

menti: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, et vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, et quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adsidere iussu, dicere incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, et quam nullus sit in ea jactationi locus, nihil

- p. 674. γώδητα δέ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρηὶ δέ σε οὕτω
 ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἔσομένων. γελοῖον γὰρ εἶναι
 κυριώτατον, τὴν ψυχὴν ἔχειν τὴν ἑαυτοῦ ^m), ἥ καὶ, νῆ Δίῳ
 p. 675. τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἴεν αὐτῶ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπι
 τρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ⁿ) ἡγοίμην δεσπότην. ἔπειθ' ὁ
 καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκές τοῦ σο
 τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθα
 ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ
 ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὐκ καὶ ὠρε
 σθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, δ
 φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς διετησίῳις ^o) εἰκὸς ἡμῶν
 παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν
 αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ ^p) δέ, οἶσθα ^q), τοῦ ἔτους αἱ του

rectius scriptum, ut Diall. Mortt. X, 4. 8. XIV, 6. XX, 4. etc.
 m) ἑαυτοῦ] „ἑαυτοῦ] Sic Par. S. et Fl. item W. et L. et
 margo A. 1. W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. J. pejus ἑαυτοῦ,
 unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere
 licet.“ Haec Reitzius, quem recentiores secuti sunt. Etiam
 A. 2. ἑαυτοῦ habet, quod nihil est, nisi correctio gramma
 tica, quae lectioni veteri, eidemque aliis exemplis compro
 batae (vid. ad Catapl. c. 9. et infra ad c. 29.) postponendam
 duxi. n) ἐπίσης] „Ita Edd. omnes, demta J. quae ἀπίσης,
 et Ms. M. in quo ἐπ' ἴσης.“ o) διετησίῳις] Vulg. ἐτη
 σίοις. Receptam debemus Codd. M. 2954. 2956. et Gori. Prae
 tulerat jam Schm. p) πολλαὶ] „πολλὰς margo A. 1. W.“
 q) οἶσθα] ὡς οἶσθα 2954.

hic tragoediarum, pedestria
 [humilia] omnia et civilia:
 caeterum ita te existimare
 volo, et ita te instituere,
 ut communia nobis futura
 memineris omnia. Ridicu
 lum enim fuerit, si, quod
 principatum tenet, animum
 tibi meum, aut Hercle li
 berorum, (si sint illi liberi
 institutionis egentes) cum
 credam, reliquorum te non
 ex aequo dominum arbitrer.
 Quandoquidem vero et de
 finiri aliquid opus est, vi
 deo quidem mediocritatem

tuam et mores sua virtute
 beatos contentosque, atque
 intelligo, non mercedis spe
 nostram te domum accessis
 se, sed aliarum rerum caus
 sa, benevolentiae nostrae,
 et honoris, quem omnes ti
 bi habebunt: attamen etiam
 definiatur aliquid. Tu ve
 ro ipse, quid volueris, di
 cito, sed memineris, caris
 sime, illorum etiam, quae
 in solemnitatibus annuis
 daturus nos facile asseque
 ris: neque enim negligemus
 ista, licet de his nihil jam

πορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτε· p. 675.
 ονότι ἐπιβάλοις ¹⁾ ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ
 ἀνείη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρη-
 'Ο μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπί- 20
 ασθὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ
 εὐνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας,
²⁾ μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν
 ν ³⁾, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ
 ἵσασθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ⁴⁾ ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χίλεια μὲν τ' ἐδίην ⁵⁾, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε. Hom. Π.
 XXII,

495.
 p. 676.

ον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν,
 ν ἱεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει,
 θόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ⁶⁾
 , καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι,

εἰβάλοις] „ἐπιβάλοις W.“ Sic et Gorl. ἐπιβαλεῖς 2954.,
 praefert *Beckius*, quippe caeco seductus odio Optativi
 anpositi. At cf. φαίη τις Prom. in Verb. c. 3. μᾶτην ἀε-
 ῖην Diab. Deor. IV, 2. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην ibid. V,
 2. s) συνοίης] „συνείης M. male.“ i) σαίνεις δὲ
 εὐ τὴν ὑπόσχ.] „Al. ἐπαινείς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις.
 Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, et M. in
 i, et iterum in margine.“ Vid. Adnot. u) εἰδὼς] „εἰ-
 nale S. et A. Ceterae recte ut exhibuimus.“ x) ἐδίην] ⁷⁾
 γινε omnes Edd. et M. male.“ y) γίγνοιτ'] „γίνοιτ'

os conveniat: mul-
 em, nosti, singulis
 usmodi sunt occasi-
 Ad haec ergo respi-
 moderatiorem nobis
 mercedem impones:
 uin decet vos erudi-
 riores esse pecunia.
 dictis totum te com-
 e varia, et mansue-
 reddidit. Tu vero,
 enta olim et millia
 eras, et agros totos
 , intelligis quidem
 a minutam parsi-

moniam; interim tamen
 adularis promissionem (*re-*
spiciens), et illud, commu-
 nia nobis erunt omnia, fir-
 mum verumque esse putas,
 nesciens haec talia,

*Labra rigasse quidem; non
 humectasse palatum.*

Denique prae pudore ipsi
 permittis. At ille, se qui-
 dem dicturum negat, ami-
 corum autem praesentium
 unum jubet intercedere, et
 dicere, quod neque sibi gra-
 ve sit, qui in alia etiam ma-

p. 676. μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελής. ὁ δὲ, ὠμογέρων ²⁾ τις δὼν κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέ φησι, τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ οὗτος, οὐκ ἂν γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένῳ ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιώθ' ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν μαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροία τα, καὶ τὸν Μίδα ³⁾ πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν, εἰ καὶ διδόναι δέοι, μόνης τῆς δούξης ἕνεκα συνεῖναι ⁴⁾ τ' ὁράσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δ' οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτίας μακαρίσω· ὅς καὶ μισθὸν τῆς τοιαύτης ⁵⁾ εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν

2) ὠμογέρων] „ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ὠμο- omnes Edd. ὠμογέρωντις conjunctim J. et M.“ Edd. veteres omnes ὠμογέρων, quod restituerat jam Schm. et Bip. secuti sunt Heitz. et Solanum. Vid. [Mίδα] Ita Gorl. Sed Μίδου Edd. hucusque on Doricam formam praetulimus, quam haud raro a communem mutatam esse probavit Fischerus An: Weller. T. I. p. 357. Cf. Matthiae Gr. Gr. p. 66. 1 „εἶδον] εἰδώς L. male.“ imo vero unice recte: nec erat Gesneri emendatione ἰδῶν pro εἰδῶν. c) ε deletum est in A. 1. W. et ante δέοι repositum.“ προσδ. A. 2. d) συνεῖναι] „τοῦ συνεῖναι marg: Sic et A. 2. e) τῆς τοιαύτης] „Sic J. Ald. (

gis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem (crudae) senectutis homo, adulationi a pueritia inde adsuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine et communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum

imperio, domum. Hoc enim supra (lenta et Midae di- moderate scias uti- dem cum viderim multos nobiles vellent, si quid e- pendendum sit, si- riae caussa cum ho- et conspici circa- sodales ipsius atq- videri: non inveni- bus verbis fortun- praedicem, qui ad- licitatem (hujus) insuper etiam merc-

ἄσματος εἰ¹), τοσόνδε²) τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ p. 677.
 πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾷ δ' ὅμως ἀναγ- 21
 οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων
 *) δέη τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας, καὶ τὰ πρῶτα
 πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως
 ὦν, μέγιστος ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος.
 δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὀρῶντες
 τῆς κυκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ
 πᾶν πᾶν ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὀρᾷς,
 ὅτι ἐνταῦθα αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλήν ἀλλὰ χαίρεις
 καὶ σπαντὸν ἑξαπατᾷς, καὶ αἰετὰ μέλλοντα βελτίω γενή-
 σαι νομίζεις, τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται· καὶ,
 παροργισαμένη, ἐπὶ Μανδραβούλου^h) χωρεῖ τὸ πρᾶγμα,
 ἑσέτην, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀποσμηκρυνόμενον, καὶ

A. H. et M. ex *τοιαύτης* Par. Fr. B. 2. εὐ *τοιαύτ.* Marcil. et
τοιαύτης et B. 1. ἐπὶ *τοιαύτης* conj. Gesner.
 h) vid. Adnot. f) ἄσματος εἰ] „ἄσματος εἰ Vorat.“ g)
 τοσόνδε] conjunctim rescripsi ad exemplum Edd. vet. et
 M. Ceterae recentt. male divisim *τοσόνδε*. *) *γενομέ-*
νη] *γεγεννημένω* 2954. quod *Belinus* praefert tenui de causa.
 h) *Μανδραβούλου*] „*Μανδραβούλου* M. Et sic in Schol.
 καὶ τὰ *Μανδρ.* margo A. 1. W.“ Nec non 2956. ἐπὶ τὰ *Μαν-*
δραβούλου, sed 2954. ἐπὶ *Μανδραβούλου*. Articulum saltem
 ex illo codice recepit *Schmied.*, probatum et *Belino*. Sed
 proverbium fert articuli defectum.

his sis. Sufficere igitur
 non, nisi plane prodigi-
 um nequam es, hic cer-
 tiquidam dicit idque
 exiguum, inprimis ad
 spes tuas. Tamen bo-
 nitas necesse est: ne-
 cessum jam fugeretibi in-
 tra, intra retia haeren-
 tes itaque frenum
 inprimis, et primum
 te ipsi praebes agi-
 te, nec valde trahen-
 te acutum pungenti,
 sensim plane mansue-
 scas. At qui extra
 m. Vol. III.

familiam sunt homines, ab
 eo te tempore admirantur,
 videntes te intra cancellos
 esse, ac nemine prohibente
 intrare, et interiorum quam
 qui maxime unum factum es-
 se. Tu necdum ipse vides, qua-
 re felix illis esse videaris:
 gaudes interim, et ipse te
 decipis, et futura semper
 meliora putas futura. At
 illud plane contra, quam tu
 speraveras, accidit, et,
 quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit nego-
 tium, quod singulis prope

- p. 677. ²² εἰς τοῦ πλῶ ἀναποδίξον. Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον ¹⁾ ὦ
 p. 678. περ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχη κατε-
 νοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ^{k)} ἢ φ-
 σαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαρ-
 τητοί, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι, ἵσως ἐρήση με· οὐ
 ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπὶ πονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνοουλαῖς ἐστίν·
 οὐδ' ἐπινοῶ ἄτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν
 ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάματος ἐνεστὶν ἐν τῷ πράγματι
 μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ στυ-
 γίαν δουλοκρεπίδας, οὐκ ἐν παρήργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος
 23 Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλευθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδὲ
 εὐπατρίδην σεαυτὸν οἰεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν
 ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείπων ἴσθαι
 ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας ¹⁾ εἰσῆλθαι
 οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεῖσελθεῖν, ἐφ' οὗτα

i) Ἡρέμα οὖν καὶ κατ' ὀλίγον] Sic praeter W. et P. etiam tres codd. Parr. legunt, probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Tria posteriora verba in omnibus Edd., quemadmodum *Reitzius* observat, desunt; unde et ipse omisit. Vid. Adnot. k) ἄλλ' ἢ ἄλλ' accentu auctum constantem esse lectionem tradit *Reitzius*, atque adeo ita edidit, nec recentiores Edd. sequi dubitarunt. Unus *Wolffius* restituit lectionem B. i. ἄλλ', i. e. ἄλλά. Quod autem *Solanus* corrigi vult ἄλλο, propter imperitiam id factum fuerit. Vid. Adnot. 1) ἀπεμπολήσας] „Constans Edd. lectio, cui consentit M.“

diebus minuatur, et retro pedem ferat. Paullatim itaque et *sensim* quasi per obscuram lucem tum primum perspiciciens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas aqueas coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convictu, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime,

et non hoc solum, an labor insit in hoc negotio, expedire; sed quid turpe, quid humile, et omnino servile habeat, non obiter audire. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia te extra limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum Libertas volet,

ἡ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ ^m) p. 678.
 ἀφίστη τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος
 ἴσως ἴση, καὶ θητεύσεις κάτω νινευκῶς ἔωθεν ἐς ἑσπέρ-

— — ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ.

Parod.

Od. XIX,
341. e. a.

καὶ δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας
 καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ
 εὐδόκιμος ἴση, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθεῖ- p. 679.
 καὶ σε ἡ μνήμη τῆς ἑλευθερίας ὑπιοῦσα ⁿ), καὶ ἀποσκιρ-
 ρώσῃ ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ^o) ἀπ-
 ταν· κλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἑλευθερίαν νομίζεις,
 Πυρρῶν μὲν Ζωπυρίωνος ^p) υἱὸν εἶναι, μὴδ' ὥς-
 τας Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυτι ἀπημπολῆσθαι.
 ἴσως, ὡ βέλτιστε, τῆς νοσηρίας ἐπιστάσης, ἀνα-
 καὶ τῷ Πυρρῶν καὶ τῷ Ζωπυρίωνι ^q), προτείνης ^r) τὴν
 ἰατρικὴν τοῖς ἄλλοις ^s) οἰκέταις, καὶ ^t) λάβης ἐκείνο ὃ, τι

καὶ καὶ] „καὶ L.“ n) ὑπιοῦσα] „ὑπιοῦσα M. male.“
) ποτήρως] „ποτηρῶς Ex. Fl. Sed in vulgata conspirant
 p) Ζωπυρίωνος] „ζωπυρ. male Fl. reliquae re-
 q) Ζωπυρίωνι] „ζωπυρίωνι male J. so-
 r) προτείνης] προτείνεις 3011., quod adeo proba-
 Bedino, ut etiam mox mallet λάβεις (sic enim editum),
 s) ἄλλοις] „Sic
 t) καὶ] „deest in J.“

ignobilia adeo nego-
 humilia ingrediare.
 itaque, quantumvis
 nomen graveris, nec
 sed multorum ser-
 vas necessario, et ser-
 operas obstipo capite
 abis a maue inde us-
 vesperam, 'mercede
 nima: et tanquam
 non a puero inde ser-
 innutritus, sed qui se-
 cas, atque aetate jam
 na instituendum te
 edideris, non valde
 eris, nec magni pre-

tii videbere domino. Cor-
 rumpit enim te subiens li-
 bertatis recordatio, et resi-
 lire facit nonnunquam, et
 ea ipsa de caussa servitute
 male (*misere*) defungi. Ni-
 si forte illud satis esse pu-
 tas ad libertatem, quod non
 Pyrrhiae neque Zopyrionis
 filius es, neque ut Bithy-
 nus aliquis sub vocali prae-
 cone veniisti. Verum enim-
 vero, cum tu, vir optime,
 instantibus Kalendis per-
 mixtus Pyrrhiae ac Zopy-
 rioni, manum non minus

- p. 679. δήποτε ἦν τὸ γιγνόμενον ^{α)}), τοῦτο ἢ πρᾶσις ^{β)}) ἔστι· κήρι-
 κος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρ-
 24 χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην ^{γ)}). Εἴτ', ὦ κ-
 θαρμα, (φαίην ἄν, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκο-
 τα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστῆς συλλαβὼν, ἢ ληστὴ
 ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἄν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ῥῆξαν δυσ-
 χοῦντα· ἢ εἴ τιξουσιν λαβόμενος ^{δ)}), ἦγε δούλον εἶναι λέγας
 ἑβόας ἄν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκεις, καὶ
 ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ
 ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύοι-
 p. 680. δούλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄρᾳν, αὐτὸν
 ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς
 ἐκείνους λόγους αἰδесθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιπ-
 πος, ἢ Ἀριστοτέλης ^{ε)}) διεξεληλύθασιν, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπα-

u) γιγνόμενον] „διδόμενον] γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes, excepta Fl. quae διδόμενον expressit.“ γὰρ νόμον et Gori. et tres Mss. Parr. exhibent: recte itaque probavit *Belinus*, et recepit *Schmied.* x) πρᾶσις] Vult πρᾶσις, inepto accentu, quem etiam Vit. Auct. 27. et aliis locis, quae in Indice videbis, mutari oportuit. γ) τὸν δεσπότην] „Sic J. Par. H. S. M. et P. δεσπότη male Fl.“ δ) λαβόμενος] Ita cum *Schmied.* rescripsi e Codd. M. Gori. 2954. 2956. pro vulg. συλλαβόμενος, quod e praecedenti voce effectum videtur. ε) Ἀριστοτέλης] ὁ praefixit *Schmied.* e 2956.

quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, (*redit*) haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, et longo tempore herum *ambiret et quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem cala-

mitosum. Aut si quis manu injecta, servum tuum perhibens abduceret, leges proclamares, et quiritareris, et indignareris, et terram Deosque magna vocitareris; et te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esset servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute et sapientia vendidisti? nihil veritate multas illas disputationes, quas pulcher Plato, et Chrysippus, et Aristoteles, in laude libertatis, et servili-

πάντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ p. 680.
 ἐλάττειν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντέξεται
 ὄντος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῷ^{b)} μόνος ξενίζων
 ἐν τριβωνί^{c)}, καὶ πονήρως τὴν^{d)} Ῥωμαίων φωνὴν βαρβα-
 ρίζων, εἰτα δειπνῶν δειπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα,
 πολλὰ τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς
 ἡμενεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἔω-
 δὲν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ
 ἴδιον, συμπεριθίς^{e)} ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν^{f)}
 ἔχων πηλὸν^{g)} ἐπὶ^{h)} τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρ-
 ρων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλειπον δὲ καὶ αἱ κρήναι
 λίσσασαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὥς ἐπὶ ταυτιά σε ὑπ' ἀμνηχανίας p. 681.
 ἄδειν; ἀλλὰ δῆλον ὥς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θεέρμων, ἀλλὰ περ-
 μάτων, καὶ ὄψωνⁱ⁾, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐά-

b) Ῥωμαϊκῷ], Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῷ W. ἀστικῶν L. ἀστικῶ
 P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. Ῥωμαϊκῷ
 Gorl. cum W. conspirans. Ῥωμαίων conj. C. G. Jacob.,
 quod longe minime placet. c) τριβωνί] πώγωνι A. P. et L.
 d) Ῥωμαίων] Ῥωμαϊκῶν conj. C. G. Jacob. e) συμπε-
 ριθίς] συμπεριθίς Edd. vet. nec non Reitz. et Wolf.,
 quod commune mendum emendavit Bip. et secutus est Schm.
 f) χθιζὸν], χθιζὸν J. male. ex A. 2. vitium illuc trans-
 latum. g) ἔχων πηλὸν] Sic Schm. e M. 2954. 2956. pro
 vulgato ordine πηλὸν ἔχων. h) ἐπὶ] ἐν Th. Marcell. i)
 ὄψων], ὄψων M.

humilitatis vituperatione,
 consumserunt; neque pu-
 det te cum adulatoribus,
 et forensi turba, et nidorem
 sectantibus componi, et in
 tanta Romanorum multitu-
 dine solum peregrino cum
 pallio conspici, et male
 (misere) nec sine barbarie
 Romanorum lingua loqui;
 tum coenas coenare tumultu-
 osas et multorum homi-
 num, convenarum, et ma-
 iorem partem malorum? In
 his ipsis convivii laudas
 importune, et bibis ultra

mediocritatem, et mane ad
 tintinnabuli sonum surgens,
 excussa somni parte suavis-
 sima, sursum deorsum cur-
 ris cum aliis, hesternum
 adhuc lutum in cruribus
 circumferens. Adeone in-
 ops lupinorum eras, aut
 agrestium olerum? adeone
 defecerant te fontes frigida
 manantes, ut prae despera-
 tione ad haec devenires?
 Sed apertum scilicet est, te
 non aquae, neque lupino-
 rum, sed bellariorum et pul-
 pamentorum, et vini odo-

p. 681. λως^k), καθάπερ δ' λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὄνον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς^l). παρὰ πόδας τοιγαροῦ λιχνείας^m) ταύτης τὰπίχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίδαηκοι, δεθίεις τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρήχεις· σάου δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἐστὶ σοι τῶν ἰσχύδων ἀφθόνησις γεῖν· ἡ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς φυλάττειται.

25 φράτοροι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμέναν. ὧν μὲν γὰρ ἔνεστι μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρεῖληφε σε, ὀλίγον αὐτὸν λει. τί γὰρ κοινόν, φασι, λύρα καὶ ὄνυ; πάνυ γοῦν.

p. 63a. ὀρᾶς;) ἐκτετήκασι^o) τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροῦν ἦν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφείλη τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγ-

k) ἐάλω] ἐάλω, leni spiritu, Wolf. l) διαπαρεῖς] διαπαρεῖς 2954. m) λιχνείας] „Sic recte sola S. et A. i. W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus. σάου τῷ] σάου τῷ 2956. o) πάνυ γοῦν (οὐχ ὀρᾶς] ἐκτετήκασι] πάνυ γὰρ, ὡς ὀρᾶς, ἐντετ. 2954. Belin. Vid. Adnot.

rati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, et instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Caeterum libertas et generositas cum ipsis tribulibus et sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine inesset huic negotio, quod jam pro libero servus

videris, nec labores iidem, qui plane iudicant. Vetum vide mihi, an moderatiora tibi injuncta sunt, quam Dromoni aut Timocriti. Nam doctrina illa, cum cupiditate ductum adducere te dicebat, parum curae est: quid enim, asino cum lyra? Nihil omnino, (nonne videntur intabescunt cupiditate mericae sapientiae, Demosthenicae graviter aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex auro aurum auferat et argenti et earum rerum curas;

καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπούμενόν ἐστι τὴν p. 68a.
 φος^{p)} καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις,
 καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν σὺδαμῶς. ἐπεὶ
 καὶ πῶγονα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσφωψιν, καὶ
 ἡμῶν Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασι
 καὶ^{q)} γραμματικόν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ
 δοκεῖ ἀναμεμῖχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προδοῦσι^{r)}, καὶ
 προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθῆς
 τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλό-
 μαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὡς γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν
 λόγων, τὸν πῶγονα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν
 καὶ αὐτὸν σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ'
 ἄρτιν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὁφθησόμενον ἐν τῇ θε-
 ραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐν^{s)} ὁτι^{t)} σοι
 τὴν χεῖρα, ὅ,τι ἂν τύχη^{u)}, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπι-
 κεινύμενος, ὥς οὐδ' ^{x)} ὁδῶ βαδίζων, ἀμελῆς ἐστι^{y)} τῶν p. 685.

p) τὴν φος] Ita jam Wolf. Vulgo vitiose scriptum τῷ φος. Vid.
 Varr. Lectt. ad cap. 19. q) σε] γε Reitz. operarum culpa.
 r) προδοῦσι] „προδοῦσι P. Sed in vulg. conspirant Edd.
 omnes.“ s) ἐν ὁτι] „ἐν ὁτι vitiose M.“ t) τὴν χη] Ita,
 monente Schaefero Meletemm. p. 24., correxi ex W., quod
 vulgatum fuerat, τύχοι. Sequentia in utraque Ald. pessimo
 sic disposita leguntur: ληρεῖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἐπιδεικνύ-
 ντος ὡς etc. Rectius in B. 1. et ceteris. u) οὐδ'] οὐδὲ 2954-
 3011. Schm. x) ἀμελῆς ἐστι] „Nihil hic variare Edd. no-

superest, fastus est, et mol-
 lities, et voluptas, et luxu-
 ritias, et contumelia, et rudi-
 tias. Ad ista vero neutiquam
 te opus habet. Verum, quod
 barbam habes prolixam, et
 vultum venerabilem, et Grae-
 co pallio decenter amictus
 es, et quod omnes Gramma-
 ticum te esse norunt, aut
 Rhetorem, aut Philosophum,
 pulchrum illi videtur, per-
 mixtum esse etiam ex hoc
 genere aliquem praecedentibus
 ipsum et deducen-
 tibus: videbitur enim ipsa

hac re ipse quoque Graeca-
 rum literarum cupidus, et
 universim pulchritudinis il-
 lius, quae in doctrina inest,
 studiosus. Itaque metus est,
 ne pro admirandis illis ser-
 monibus tuis barbam pal-
 liumque locaveris. Opor-
 tet igitur te semper cum illo
 conspici, et nec unquam
 desiderari, sed mane sur-
 gentem praebere te viden-
 dum in officio, nec desere-
 re ordines. Ille vero manu
 nonnunquam tibi injecta,
 quod in buccam venerit,

p. 683. Μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σὺν
 26. λήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμῶν, τὰ δὲ βάδην ἄντα
 τα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) πε-
 ριελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς. κῆκλινου ἔνδον τινὲ τῶν
 φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μηδ' ὅπου καθίζης^γ
 ἔχων, ὁρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις^z) τὸ βιβλίον προ-
 χειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσιτόν τε^a) καὶ ἄποτον ἢ νύξ κατα-
 λάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἄωρ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ
 μεσονύκτιον ἦκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἐντιμο-
 οὔδὲ περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν^b). ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπείσει-
 θη νεαλέστερος, ἐς τοῦπίσω σὺ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην
 γωνίαν ἐξωσθεῖς, κατάκεισαι, μάρτυς μόνον^c) τῶν παραφρε-
 ρομένων, τὰ ὅστ' αἰ, εἰ ἀφίκοιτο^d) μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κί-
 νες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, (ὃ τὸ
 ἄλλα συνειλοῦσιν^e),) εἰ ὑπεροφθεῖν ὑπὸ τῶν προκατακειμέ-

tavit Solanus, quare, nescio.“ γ) καθίζης] „καθίζης L.
 καθίζεις Edd. καθίζης W. recte.“ καθίζοις conj. Jena. sec.
 καθίζης 2954 ut L. z) ἀναγινώσκεις] „ἀναγινώσκεις M.
 Sed prius servant Edd.“ a) ἄσιτόν τε] „ἄσιτόν σε L.“
 b) παροῦσιν] „παριοῦσιν margo A. i. W.“ c) κατὰ
 κείσαι, μάρτυς μόνον] Male in Ed. Reitz. ad Aldinum
 utriusque exemplum ita haec disjuncta: κατάκεισαι μάρτυς
 μόνον etc. Sed emendarunt vitium recentiores. d) ἀφί-
 κοιτο] „ἐφίκοιτο M. et Fl.“ e) ὃ τὰ ἄλλα συνειλοῦ-

nugatur, ostendens obviis,
 se neque in via curam Mu-
 sarum deponere, sed ipsum,
 quod in itinere contingit,
 otium bene collocare. Tu
 vero miser partim una cur-
 rens, partim lente ingres-
 sus, per ardua multa et de-
 clivia, (talīs enim est urbs,
 ut nosti) post circuitum il-
 lum sudas et anhelas: et
 dum ille intus cum amico-
 rum aliquo, ad quem invi-
 sit, colloquitur, tu, qui ne
 sedendi quidem copiam ha-
 beas, adstans, cum nihil
 sit, quod agas, deprompto

libello legis. Cum vero ci-
 bi potusque expertem nox
 oppressit, lotus male in-
 tempestive, circa ipsam fe-
 re mediam noctem ad coe-
 nam venis, non jam ut an-
 te honoratus, neque con-
 spiciendus praesentibus, sed
 si quis alius supervenit re-
 centior, tu post tergum:
 atque ita in contemtissimum
 angulum expulsus testis mo-
 do accumbis eorum, quae
 praeterferuntur, ossa sola,
 modo ea ad te perveniant,
 rodens canum iustar, aut
 siccum malvae folium, (cui

πρ, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος ¹). οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη P. 683.
 ἡρως ἄπειστιν, ἀλλ' οὔτε ὠδὸν ἔχεις μόνος, (οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν P. 684.
 ἦν καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖ-
 σθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε·) οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς
 ἡμῖν, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ ²), παχεῖα καὶ πιμελής, σοὶ δέ,
 κοτιτὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς,
 καὶ ἀτιμία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ³) ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως
 ἐκπαρόντος ⁴), ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα φέ-
 ρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡμέτερος
 ἐ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ σὺδὸς ὑπογαστρίου, ἢ
 λαφου, χρηὶ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἴλεων ἔχειν, ἢ τὴν
 Προμηθεὺς μερίδα φέρεσθαι, ὅστ' ἀ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ.
 σὲ γὰρ τῷ ⁵) μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν
 ἐκπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν,

σεν] spuria esse videntur. Conjecit autem Casaub. τοὺς ἀλ-
 λῶτας εἰλοῦσιν, Jacob. τὰ ἀκαλὰ, vel τοὺς ἄλας. Vid. Adnot.
 f) παραψώμενος] „παραιψάμενος] Sic J. et P. παραψό-
 μενος reliquae Edd. et M. παρειψόμ. B. 2.“ παροψώμενος
 conj. Jena. sed rectius Gesner. παραψώμενος. g) πλουσίῳ]
 „πλησίον M.“ idque non sane male. h) ἦν ἐπιλίποι]
 „ἐπελίποι W.“ i) ἐκπαρόντος] „Sic Gronov. recte vo-
 luit: nam P. et W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος dis-
 junctim. Παριόντος margo A. i. W.“ k) τὸ γὰρ τῷ] „Γὰρ
 τῷ P. male.“

involvunt alia,) si qua de-
 spiciatur ab his, qui ante te
 accumbunt, lubenter (prae-
 fame) abradens. Verum nec
 alia contumelia abest: sed
 neque ovum solus habes:
 (neque enim opus est, et
 te eadem adfectare semper,
 quae hospites et ignoti: il-
 la enim esset impudentia
 tua) neque avis tibi similis
 aliarum apponitur; verum di-
 viti pinguis et saginata, tibi
 vero pullus dimidiatus, aut
 palumbus exsiccus, quae qui-
 dem aperta contumelia est et
 contemptus. Saepe etiam, si

qua desit, alio repente con-
 viva superveniente, mini-
 ster, ablata ea, quae tibi
 apposita fuerant, ponit illi,
 admurmurans illud: tu e-
 nim noster es. Quoties qui-
 dem carpitur in medium ap-
 positus aut porcellus sub-
 positus aut porcellus sub-
 rumis, aut cervus, omnino
 aut propitium habeas divi-
 sorem, opus est, aut Pro-
 methei partem feras, ovis
 dico pinguedini involuta.
 Quod enim supra te accum-
 benti adstat patina, donec
 satietate victus renuntiet,
 te vero celeriter adeo prae-

p. 685. τίνι φορητὸν ἐλευθέρω ἀνδρὶ, κᾶν ὁπόσῃν ¹⁾ αἱ ἑλαιοχολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκείνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων στόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πίνειν καὶ παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ πίνειν ^{m)}), ὥς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὗτος μὲν ὦν ξυμπότης· καὶ εἶθε γε κᾶν ἐκείνου ἐς κόρον ἤνυσεν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς

Hom. Π.

XXIII,

430.

— — οὐδ' ἄτοντι ἔοικεν.

27 Ἀνιᾶ δὴ σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, κλισία ὅταν σε ⁿ⁾) παρευδοκιμῇ κίναϊδός τις, ἣ ὀρχηστοδία p. 636. λος, ἣ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκο· μὲν γὰρ τὰ ἔρωτικά ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματεῖς ὑπὸ κύλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακίτοιγαροῦν ἐν μυγῇ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς κατακίως ^{p)}), στένεις ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ τιᾶ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκᾶσας

1) ὁπόσῃν] „ὁπόσοι W. male.“ m) πίνεις] „Sic Edd. optimae omnes et Palm. Πίνων tamen B. s. et s. B. i. habet πίνειν. n) ὅταν σε] „ὅταν σε Edd. et M. γραμματεῖς] „γραμματεῖς W. Sed mutatum est καταδεδουκῶς] „καταδεδοικῶς W.“ q) ἐπιψεκᾶσας] „ἐπισκευάσας P. L. et margo A. i. W. Nihil

terit, cui libero tolerabile est, si etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus, solus tu minutum et crassum potas. Itaque curas in argento semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemptus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad satietatem bibere tibi liceret! Jam vero saepe te poscente puer se exaudiisse dissimulat. Molestia sano te adficiunt mul-

ta et crebra, et praenuntia: maxime quoties te floret vel cinaedus quis, vel saltandi magis vel Ionicos modos et tilenas contexens homo Alexandrinus. Unde amatoriarum voluptatibus hisce ministris, et literarum sinu perferentibus, aulem accubitus honorem postules? Itaque in laetitia aliquo triclinii, praedore quaerens suffragium ingemiscis merito, et ipse miseraris, et forte accusas, quae ne tanti

ἔτις δ' ἂν μοι δοκεῖς ὧς) καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἔρωτικῶν p. 686.
 ὁράτων, ἢ κἄν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν ἄξιως ὧς).
 ὧς) γὰρ οἱ ὧς) τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκίμειν ἔστιν. ὧς
 ὧς) δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δεῖοι,
 ὧς κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἀθρόους τοὺς
 αὐτοὺς ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ὧς εὐ φε-
 ρομένους ἐν ταῖς φιλλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἄν ἐν τι
 ὧς) τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὧς μὴ ἀπόβλητος καὶ πε-
 τετὸς εἴης· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἴ.
 αἰγεροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑπομιᾶ- p. 687.
 ὧς καὶ ἀμειλούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατελείπη σοῦ τις ψῖθου. 28
 ὧς οἰκέτης, ὧς μόνος οὐκ ἐπῆνεις ὧς) τὸν τῆς δεσποίνης παι-
 ὧς ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 ὧς πράγματος. χρὴ οὖν χειρσαίου βατράχου δίκην διψῶντα ὧς),

gata abeunt H. Par. J. Fl. " Nec B. 1. A. 1. s. r) δοκεῖς]
 „Fl. at reliquae et M. δοκῆς.“ Cf. Charon. c. 17. ἀρα ἂν σοὶ
 δοκῇ (olim δοκῇ) χαίρειν etc. s) ἄξιως] δεξιῶς conj. Ja-
 cobs. ad exemplum loci Adv. Indoct. c. 10. At ἄξιως absolute
 positum, ut ἄξιόν ἐστι pro ἄξιον σπουδῆς, ergo scite, ut ope-
 rae pretium sit audire. t) ὧς] „Constans lectio Edd. et
 M.“ u) οἱ] „οὖν male L.“ x) γοῦν] „οὖν W.“ γ)
 ἐπῆνεις] Ita M. 2956. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ἐπῆνε-
 σας. z) διψῶντα] „Constans lectio. διψῶτος (διψῶντος)
 margo A. 1. W.“ Genitivum praefert Berlin. temere. Cf.
 Adv. Indoct. c. 20.

videm tibi venustatis ad-
 perserit. Libenter autem vi-
 learis et ipse poeta velle fieri
 amatoriarum cantilenarum,
 ut ab alio composita canere
 posse commode; cum vi-
 leas, quibus rebus honor
 et plausus adjunctus sit.
 sustineas vero, si magum
 ut vatem agere oporteat
 ex eorum genere, qui here-
 ditates multorum talento-
 rum, et imperia, et con-
 fertas divitias pollicentur:
 vides enim, hos quoque fe-
 licem in amicitiiis cursum

habere, et magna in digni-
 tate versari. Horum igitur
 unum aliquid libenter fie-
 res, ne plane rejiculus es-
 ses et superfluous. Sed nec
 ad ista, infelix, probabilis
 es. Itaque necessario mi-
 nueris, et silentio occultis-
 que lacrimis perfers neglectum
 tui. Si enim deferat
 te susurro servus, solum te
 non laudasse puerum domi-
 nae saltantem, aut canen-
 tem cithara, periculum ex
 ea re non parvum. Opor-
 tet igitur terrestris ranae

- p. 687. πεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔση ἐν τοῖς ἔπαινοῦσι, καὶ κοσφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάτων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κλακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δί γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν ἡρέμα καὶ γελοῖον ^{a)}). ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς κροῦ ἄγοντος ^{b)}) ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μίρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὖω
 29 χοῦνται τὰ παρσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ ^{c)}) καὶ ζηλότυποις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὦσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω ^{d)}) Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τ
 p. 688. πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθῃ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ καὶ προσεπιμετροῦντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δειπνοῖς κάτω νεύοντα καταχεῖσθαι, δεδιότι μή τις εὐνοῦχος σε ἴδῃ προσβλέψαντα μίᾳ τῶν παλλακίδων ἐπεὶ ^{e)}) ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων

a) ἡρέμα καὶ γελοῖον] χοῦμα παγγέλοιον conj. Giesb. Korn. ad Gregor. p. 26. ed. Schafer. et Belin. At vid. Adnot. b) ἄγοντος] ἀγόντων conj. Courier. ad Luc. Asin. p. 312. c) γὰρ] γοῦν Marcell. d) πόρρω] „ἔξω Ex. Fl. Vulgatae nostrae adsentitur P. et Edd. ἔξω marg. A. 1. W.“ e) ἐπεὶ]

instar sitientem clamare, et, ut insignis inter clamantes sis et quasi praecentor, studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum subjicere meditatam quandam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porro esuritionum te sodalem, et sitientem,ungi et coronari, sane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, et coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt et epulantur ea, quae

parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, et formosi liberi (pueri), aut mulieres juvenis, neque tu sis plane alienus a Venere et Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contempnas. Aures enim rogis et oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam puteas adjiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet ad aspiciere pellicum unam, cum

Ἐ') μὴ θέμις ὄρωντα, διαπείρας ὅ) τῷ οὐστῶ μεταξὺ πίνον· p. 688.
 τας, τὴν γνάθον ἡ). Εἴτε' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι 80
 παίδαρθε. ὑπὸ δ' ᾧδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ᾧ δει-
 πσιος ἔγω, φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπο-
 κεινὸν, καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους ἰ), εἰς οἶον
 θάραθρον φέρων ἑαυτὸν ἡ) ἐνσέσεικα! τίνος ἔνεκα, ᾧ θεοί, p. 689.
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἰ) ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι
 κίεω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον,
 καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη
 δεχτής, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἰκτιστον,
 οὐδ' εὐδοκίμειν εἰδώς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος.
 διώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα
 παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς

„ἐπειτα Pell.“ f) ἂ] εἰς ἂ conj. Brod. g) διαπείρας] „διαπείραι ἄν Marcil. et Pell. διαπείρας Edd. omnes. διαπή-
 ρας W.“ διαπείρα (?) Belin. conjecit, vertens: *perce celui qui regarde* etc. διέπειρέ σου Solan. Vid. Adnot. h) γνά-
 θον] „γνάθον ἔτρωσεν margo A. 1. W.“ i) ἐλευθέρους] „ἐλευθερίους W. et P.“ k) ἑαυτὸν] „ἑμαυτὸν] Sic recte
 Par. Fl. et W. et margo A. 1. W. ἑαυτὸν male J. H. B. 2. Fr. S.“ Sic etiam A. 1. et B. 1. Sed A. 2. ἑμαυτὸν. ut et recen-
 tiores Reitziana. Vid. Adnot. l) μισθὸς οὗτος] „οὗτος
 μισθὸς W.“

olius Eunuchus intentum
 iam arcum habeat, qui ad-
 pipientis, (videntis) quae
 fas non est, buccam sagitta
 inter bibendum trajiciat.
 Deinde egressus convivio
 paulum obdormiisti. Sub
 gallorum vero cantum exci-
 tatus, miserum me, inquis,
 et aerumnosum! quibusego
 exercitationibus relictis, et
 sodalibus, et quam otiosa
 vita, et somno, quem sola
 inextiretur dormiendi libido,
 et ambulationibus liberis,
 in quod me barathrum ip-
 se praecipitavi! Cujus rei

caussa, Dii boni! ant quae
 splendida illa merces? Non-
 ne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi li-
 cuit, libertate manente et
 omnium rerum potestate?
 Nunc vero tanquam leo,
 quod est in proverbio, li-
 cio devinctus, sursum deor-
 sum trahor, et, quod om-
 nium miserrimum est, nec
 bonam de me opinionem
 concitare, neque gratosus
 esse possum. Idiotam enim
 ego his in rebus et iners,
 maxime si cum hominibus
 comparar, qui artem sibi

- p. 689. δὲ ^{m)} καὶ ἀχάριστός ⁿ⁾ εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός
 ὅσον γέλωτα ποιῆσαι θυνάμενος· συνήμῃ δὲ ὡς καὶ
 πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς α
 εἶναι θέλω ^{p)}). σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως,
 p. 690. ὅπως ἀρμόσωμαι ^{q)} πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ
 φυλάττω ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτῇ
 δὲ μειδιάσω, καὶ θυμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἡδίστον
 εφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον
 δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν
 ὡπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ^{r)} ἄλλον ὁ μάτ
 31 αὐτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλω βεβιωκό
 σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρῆ τῶν ὁ
 ἔχουσαι, καὶ ^{s)} περινοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαι
 πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις δια
 πρὸς τὸν ἄθλον. εἶτα δεῖπνον ὁμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν

m) ὡς δὲ] „ὥστε L.“ ὅς γε conj. J. Seager. Vid. Adnot.
 ἀχάριστος] „Sic omnes Edd. et M. ἀχαρις marg.
 W.“ ἀχάριτος Solan. conj. Vid. Adnot. o) αὐτοῦ
 τοῦ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. Imo recte. Vid. Adnot.
 θέλω] „θέλη Edd.“ Correx. J. Seager. q) ἀρμόσω
 „Sic ex V. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσωμαι.“ r) μοι
 3011. s) τίνα] „Sic Par. S. et Pell. τίνα edd. reli
 τίνα habet et B. 1. sed τίνα A. 1. 2. t) καὶ] „καὶ M.

hoc opus fecerint. Insu-
 per vero invenustus etiam
 sum, et minime comis con-
 viva, ac ne tantillum qui-
 dem excitare risum possum:
 intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum
 esse, inprimis quoties me
 ipso suavior hilariorque es-
 se volo: tetricus enim illi
 videor, et in universum
 non video, quomodo aptus
 illi esse possim: si enim
 gravitatem servo, insuavis
 illi videor, et tantum non
 fugiendus; sin rideam et ad
 suavitatem componam vul-

tum, contemnit statim
 despuit; et similis mihi
 videtur, ac si quis trag-
 personam indutus co-
 diam agat. In summa
 quam aliam stultus eg-
 tam mihi vivam, hanc
 sentem si alii vixero?
 huc ista cogitas, cum
 tinnabulum sonuit, et
 suetus vitae tenor serva-
 est: circumeundam
 standum est, unctis
 summis femoribus per-
 busque, si velis duran-
 instans certamen: tum
 na similis, et in em

πληγμένον. καὶ σοι ^{α)}) τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βιον p. 690.
 τροφῆς, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρῶς, καὶ ὁ πάματος,
 ἡ δὲ ἡδονὴ ὑπορύττουσιν ^{β)}), ἡ φθόνη, ἡ περιπνευμονίαν, ἡ
 πῶς ἀλγῆμα, ἡ τὴν καλὴν ^{γ)}) ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντ-
 ἰμεῖς δὲ ὁμως, καὶ πολλάκις κατακείσθαι δεόν, οὐδὲ τοῦτο
 γρηγορῶνται. σκῆψις γάρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόν-
 των ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάντων ὡχρὸς αἶν, καὶ ὅσον οὐδέπω τε p. 691.
 τῆς οὐσίας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ 32
 οὐ ^{δ)}) καὶ ἀποδημῆσαι δέη ^{ε)}), τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ. ὕοντος δὲ
 οὐσίας, ὕστατος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται)
 καὶ ^{ς)}) τὸ ζεύγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὐσίας καταγωγῆς,
 ἡ μαγείρῃ σε ἡ τῶ τῆς δεσποίνης κομωτῇ συμπαράβυσσιν,
 οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαφυλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὁκνῶ δὲ σοι 33
 καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ^{ο)}) ὁ Στωϊκὸς διηγῆ-

α) σοι] σε conj. J. Seager. in Class. Journ. Vol. XI. p. 200.
 quo vix opus est, etsi ὑπορύττουσιν quatuor casum requirere
 videatur. x) ὑπορύττουσιν] „Sic octo Edd. antiquiores;
 sola tamen Juntin. ὑπορύττουσιν.“ γ) καλὴν] καλὴν conj.
 Filloiana. ad Long. Pasiort. p. 30. quod merito improbat
 Schmiederus. z] ποῦ] „ποῦ margo A. 1. W.“ a) δέη] Sic
 e Codd. W. 3011. et Gorl., praeunte Schmiedero, rescripti
 pro vulg. δέοι. b) καὶ] deleri vult Solanus, emendari κατὰ
 Jo. Seager. l. l. Vol. XI. p. 200. Vid. Adnot. c) οὗτος]
 „οὗτος J. male.“ Repetitur vitium ex A. 2.

oram protracta. Inter haec
 dictus ratio superiori vitae
 contraria, tum vigiliae, et
 odor, et fatigatio paula-
 im cuniculis te suffodiunt,
 vel tabem, vel respiran-
 difficultatem, vel coli-
 plorem, vel praeclaram
 odagram elaborant. Ob-
 uras tamen, et saepe, cum
 recumbendum esset, neque
 tibi concessum est. Si-
 mulatio enim morbus tuus
 idetur et officiorum fuga.
 itaque ob haec omnia pal-
 idus semper, et parum ab-
 et, quin jam morituro si-

milis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio.
 Si qua vero etiam iter in-
 stituendum sit, reliqua o-
 mitto. Saepe vero cumpluit,
 ultimus tu veniens, (hoc
 enim sors tibi tribuit) et
 jumenta exspectas, donec,
 cum jam non amplius sit
 vecturae copia, cum coquo
 te aut ciniflone dominae in
 vehiculum compingunt, et
 ne virgultorum quidem sa-
 tis substernunt. Non pi-
 gebit etiam narrare tibi, quod
 sibi accidisse Thesmopolis
 hic Stoicus mihi narravit,

- p. 691. σατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καί, νῆ Δί', οὐκ ἀνέλ-
στον, ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταύτῳ^{d)} συμβαίη. συνήν μὲν γὰρ
πλουσία τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει
δεῖσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκείνο πρῶτον
θεῖν ἔφη γελοϊότατον, συγκαθίζεσθαι^{e)} παρ' αὐτῷ παρὰ
δόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδόν τινα τῶν πεπιτωμένων
σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτῷ
ἐκείνῃ, ὡς τὸ εἶκος, ἤγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδου ἄπει-
p. 692. μνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον
ἡλικόν^{f)}, σκυθρωπῷ^{g)} καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένος
νεῖον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις
εἶχε) παρακαθίζεσθαι^{h)} φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπο-
γραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα
καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλ'
γύπα τινὰ περιτετυλμένον τοῦ πῶγονος τὰ πτερά· καὶ εἶγε μὴ
πολλὰ δεηθῆναιⁱ⁾ αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ

d) ταύτῳ] ταὐτὸ Wolf. e) συγκαθίζεσθαι] „συγκαθ-
ζεσθαι M.“ f) ἡλικόν] κακὸν addit 2956. e glossema: e, u
arbitratur Belinus. g) σκυθρωπῷ] „σκυθρωπὸν Fl. mal
Prius recte Edd. et M.“ h) παρακαθίζεσθαι] „Sic
et Codd. W. P. L. Edd. vero Par. B. 2. H. Fl. et S. παρακα-
θίζεσθαι.“ Sic et A. 1. 2. B. 1. Deinceps vulgatum φῦκος
de meo correxi. Vid. ad Pisc. c. 12. i) δεηθῆναι] δεῖν
θῆναι mendose A. 2. ἐδεῖθαι conj. Brod.

ridiculum sane, quod aliis
quoque usu venire posset nec
improbabile, per Jovem,
fuerit. Vivebat ille in do-
mo divitis et delicatae mu-
lieris: cum autem peregre
eundum esset aliquando,
primum hoc sibi accidisse
omnino ridiculum, ut jux-
ta se philosophum hominem,
adsidere juberetur cinaedus
quidam laevigatis pice cru-
ribus et rasa barba: nempe
in honore illum ipsa, ut
facile est ad intelligendum,
habebat: nomen etiam ci-

naedi mihi retulit, Chelido-
nium dictum esse. Hoc igitur
primum quale est? Te-
trico et seni viro, et cano-
mento, (nosti vero, quan-
prolixam barbam et veno-
rabilem Thesmopolis ha-
buerit) adsidere infucatum
et pictis genis, et natantibus
oculis, et fracta cervi-
ce, non hirundinem sane,
[quae nominis illius vis est]
sed vulturem quendam vul-
gis barbae pennis! Et nisi
multum deprecatus esset,
etiam caput flammeo tectum

ἢ ἀν' συγκαθέζεσθαι^k). τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν p. 69a.
 μέρους τὰς ἀηδίας^l) ἀνασχέσθαι, ὑπάδοντος, καὶ τερε-
 πος^m). εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου
 αἷς ἀκνήης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προστα-
 τα. Καίεσασα γὰρ αὐτὸν ἢ γυνή, Θεσμόπολι, φησιν, 34
 ἔσται, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν,
 ὅπως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαιⁿ) περιμείνας. τοῦ δὲ,
 αἰμὴς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαι σου τοῦτ'^o),
 ἰσχυρὸν ὀρωσά σε, καὶ ἐπιμελῇ, καὶ φιλόστοργον, τὴν
 ἦν οἶσθα, τὴν Μυρρίνην^p), ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχη-
 τήν μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται.
 πειται γὰρ ἢ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ p. 69b.
 οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως
 αἷς, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον^r) ἐν
 ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῆς εὐποιήσῃν^s) με, τὸ

[συγκαθέζεσθαι] „Sic J. Par. H. S. Fr. συγκαθέζεσθαι
 V. et Fl.“ Prius et A. 1. 2. et B. 1. habent. 1) ἀηδίας]
 ἀηδίας M. Cf. c. 8. m) τερεπίζοντος] „Sic W. τε-
 ρεπίζοντος male Edd. omnes.“ n) δεήσομαι] „Sic Edd.
 δεήσομαι B. 2.“ o) τοῦτ'] τοῦτο 2956. Belin. p)
 ἦν] κῆνα B. 1. q) Μυρρίνην] „Littera M quadrata
 B. 2. et Par. μυρρί. littera minore J. H. S.“ Majore et-
 B. 1. r) πολὺν ποιοῦνται λόγον] ποιοῦνται λό-
 γον 2956. s) εὐποιήσῃν] Ita Keil. et recentt. sed

item ait fuisse adses-
 a: se ergo tum caeteras
 atas in illa via mole-
 sustinuisse, cantillan-
 o et minuriente; qui
 ppe retinisset, forte
 i in ipso plastro esset
 arus. Verum injun-
 sibi etiam aliud hujus-
 di. Vocans enim illum
 r, da mihi, inquit,
 veniam, Thesmopoli,
 rtunatus sis! magnam
 m, petenti nihil con-
 ens, nec expecta, ut
 s te rogem. Illo ve-
 quod facile credas,

pollicito, se facturum om-
 nia; hoc, inquit, te rogo,
 quae benignum te videam,
 et diligentem, et a natura
 factum ad amorem: canem,
 quam nosti, Myrrhinam,
 receptam in vehiculum cu-
 stodi mihi, et curam illius
 gere, ne qua re indigeat;
 utrum enim gerit misera,
 et prope abest a partu: ex-
 secrabiles autem illi et im-
 morigeri servi, ne mei qui-
 dem ipsius, tantum abest,
 ut illius, ullam rationem
 habent in via. Ne putes
 igitur, te mediocriter de

- p. 693. περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετενούσης, καὶ μονονου δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐλματίον προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατοῦν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ ζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γὰρ τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα ¹⁾ εἴ τι τοῦ αὐτοῦ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ γε ²⁾ κίναιδος, ὁ ξύν οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικός ἡμῖν γεγέννηται δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος ³⁾ ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ βρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν παρχάων

εὖ ποιήσεν divisim B. 1. et εὖποιήσεν conjunctim A. t) μάλιστα] καὶ μάλιστα 3011. u) ὁ γε] Ita M. et Vulgo desideratur γε. x) τῷ τοῦ Θεσμοπόλιδος M. et Gorl. In Edd. omnibus deest τῷ. y) παρχάων „Καρχάων (majori initiali) omnes Edd. παρχάων littera minore.“

me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita et tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, et saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) et minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) et mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani juris in illo haereret. Et cinae-

dus, adsector, qui aliter non indocta dicta in conviviis jacere in convivio solent cum in Thesmopolin laudat dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solus scio, quod dicam, pro Stoico jam Cynicoque factum. Caniculae autem tur etiam peperisse in illo Thesmopolidis scio. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutitur suis familiaribus, paulatim mansuetos et irritantes injuriae facit. Novi ego etiam in quendam de asperis

δείπνῳ^z) κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ p. 694.
 ἔτιωσ, ἀλλὰ πάνυ τορῶς^a), καὶ ξυγπεκροτημένως· ἐπη-
 οὖν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον,
 ρὸς οἴνου ἀμφορέα^b) λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι^c)
 ἡμα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν
 ἱστορία. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλού-
 παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ βρασιλίων, τότε καὶ μάλι-
 κῶς γῆναι χρῆ, ἐπαινοῦντα καὶ κολακεύοντα^d), καὶ
 ἐπαινῶν καινοτέρους ἐπιννοοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ
 θανμάζεσθαι ἐθέλουσι^e). καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοῖς,
 εἰς τοὺς ἀκούειν, πῆχυν ἐνλοτε τὴν εἶνα ἔχοντας. σὺ
 ἔαν^f) μὴ ἐπαινῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου
 τῆς, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρῆ δὲ
 οὖς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἄν εἴ τι σολοικίσαν-
 σιν, αὐτὸ τὸ^g) τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ἱμμητοῦ με-
 κτεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέ- p. 695.

[δείπνῳ] „τὸν δεῖπνον L.“ a) ἀλλὰ πάνυ τορῶς]
 [πάνυ μάλλον τορῶς 2956. b) ἀμφορέα] „ἀμφορέας
 [c) ὑποστῆναι] ὑποστῆνε A. 2. ut supra c. 33. δη-
 not. i) d) καὶ κολακεύοντα] „καὶ deest in S. ad-
 reliquis et in W.“ e) ἐθέλουσι] ἐλπίζουσι 2956. f)
] „ἔαν M.“ g) τὸ] „τοῦτο margo A. 1. W.“

in coena declamare,
 rudite profecto, sed
 ater et concinne:
 tur igitur inter po-
 qui non ad aquam
 m diceret, sed ad
 phoram; dicebatur
 ro ducentis illam
 chmis ausus esse.
 aec quidem fortassis
 toleranda. Si vero
 e vel poëticam ad-
 udem vel histori-
 ii in convivio sua
 tum maxime est,
 patur aliquis lau-
 adulando, modis
 novis excogitan-

dis. Sunt vero, qui etiam
 pulchritudinis nomine ad-
 mirationi esse postulant,
 quos Adonidas, vel Hya-
 cinthos audire oportet, cu-
 bitalem licet nasum inter-
 dum habeant. Tu vero si
 non laudes, ilicet in Dio-
 nysii lautumias venies, ut-
 pote qui inideas ipsi et
 insidieris. Oportet autem
 doctos esse ipsos et rheto-
 ras, et licet soloecismos
 committant, Atticae tamen
 et Hymetti plenos videri il-
 lorum sermones, et legem
 esse in posterum ita dicendi.
 Quamquam tolerabilia for-

- p. 695. γειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ ^{h)} οὖν γ. 36
 ναῖκες (καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τότε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζετο
 τὸ εἶναι τινὰς αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυ-
 όντας, καὶ τῷ φορεῖω παρεπομένους ¹⁾) ἔν γάρ τι καὶ τοῦ
 τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων ^{k)} αὐταῖς δοκεῖ, ἣν λέγεται,
 πεπαιδευμένοι τε εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσμα-
 οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ^{l)} ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μ-
 εθωτοῦς καὶ αὐταὶ ^{m)} περιάγονται δῆτορας, καὶ γραμμα-
 κούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖ-
 γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι ⁿ⁾, καὶ τὰς κόμας π-
 ριπλεκόμεναι ^{o)}, ἥ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγου-
 σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντο
 ἣ ἄβρα προσελθοῦσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον p.
 p. 696. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκείνοι λόγοι, ἐστάσι περιμένοντες ἔξ

h) δὲ] Ita, monente Seager. Vol. XI. p. 200. et loci natura el-
 mante, correximus vulgatum δῆ. Perpetuo autem has pa-
 tículas a librariis esse confusas constat. i) παρεπομένους
 ἐπομένους 2956. παρ' ἐπομένους A. 1. 2. k) καλλωπισμ-
 των] „Sic recte Edd. Par. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. et
 Sola Junr. male καλλοι.“ l) τῆς Σαπφούς] Excidit foria-
 sis τῶν ante τῆς Σ. m) καὶ αὐταὶ] καὶ αὐταὶ conj. Seager.
 l. c. At probam esse vulgatam vix est, quod moneatur. n)
 κοσμούμεναι] „Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι ma-
 Ms. W. et B.“ o) περιπλεκόμεναι] „παραπλεκόμεναι
 M.“ Sic et 2956. p) γραμματίον] „γραμματίον W.
 Edd. omnes, quas vidi, habent γραμματίον, accentu in ali-
 quo loco posito.

te videantur, quae viri fa-
 ciunt. Mulieres vero, nam
 hae quoque nunc adfectant
 habere quosdam eruditos,
 mercede interposita sibi fa-
 miliares, et lecticam adse-
 ctantes, quandoquidem u-
 num hoc inter reliqua orna-
 menta illis videtur, si di-
 cantur eruditae esse et phi-
 losophae, et carmina fa-
 ciant non multum inferiora
 Sapphiois: propter haec igitur
 mulieres ipsae quoque
 mercenarios circumducunt

Rhetores, et Grammaticos
 et Philosophos. Audiant
 vero illos interdum, quod
 ipsum quoque ridiculum
 vel dum ornantur, et comae
 disponi sibi curant, vel i-
 coena adeo: neque enim ali-
 liud ipsis otium suppetit.
 Saepe vero dum Philoso-
 phus aliquid disputat, ac-
 cedens ancilla a moechno
 bellas tradit: at illi de tem-
 perantia sermones insistent
 exspectantque, dum illa
 moechno postquam rescripsi

ἡ ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόα- p. 696.
 37. Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ 37
 Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπεται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-
 ριον, ἢ χιτῶνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ
 καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς
 (ὁ σκεπτομένου ^q) παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν,
 καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας
 προλαβὼν ^r). Ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἤκουσι κομίζοντες, ἕκα- p. 697.
 38. στος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπείς,
 τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιὼν ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται
 λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ κλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν 38
 γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ ^s) τέτταρας· καὶ βα-
 ρύς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολα-
 μευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκο-
 νόμος. εὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος ^t). οὐκ ἀμελη-
 τὸς δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος ^u) καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἥδη ^x)

q) [ἔτι σκεπτομένου] „Sic L. et O. ἐπισκηπτομένου P. ἐ-
 πισκεπτομένου Edd. omnes.“ r) [προλαβὼν] Ita 2956. quod
 recte probavit Bel. et recepit Schm. pro vulg. προλαβὼν. s)
 ἢ] „Sic recte P. et L. καὶ Edd.“ t) ἄλλος — τρόπος]
 „ἄλλον τρόπον margo A. 1. W.“ u) ξύμβουλος] „ξύμβο-
 λος male S. Ceterae recte ut edidimus.“ x) ἥδη] „ὁ ἥδη
 Ex. Fl.“

rit, ad auditionem redeat.
 Cum vero longo post tem-
 pore aliquando Saturnalibus
 instantibus vel Panathenai-
 cis, mittitur tibi amiculum
 miserum aut tunica fere pu-
 tris, tunc maxime multam
 institui magnamque pom-
 pam oportet. Et primus
 quidem, qui deliberante
 domino illud sublegit, prae-
 currens et indicans, non
 parvo ablato nuntii prae-
 mio, reddit. Mane vero tre-
 decim veniunt ferentes mu-
 nus, quorum unusquisque,
 ut multa dixerit, ut monue-

rit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, com-
 memorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper
 cum fastidio quodam mur-
 murant, quod plura non
 dederis. Merces ipsa mi-
 nutatim tibi solvitur, obolis
 binis aut quaternis: si pe-
 tes, gravis videris ac mole-
 stus. Ut igitur accipias,
 adulandum primo ipsi et
 supplicandum: colendus au-
 tem etiam est dispensator,
 quod aliud culturae genus
 est; nec vero negligendus
 consiliarius et amicus. Por-

- p. 697. προωφέλλετο ἱματιοκαπήλω, ἢ ἱατρῶ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί
 p. 698. ρα^y) οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόνητα. Πολὺς δὲ ὁ
 39 καὶ πον καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξανίσταται^z), πρὸς
 ἤδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ
 μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυνωμένον, καὶ περ
 θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν
 ἀνιούσαν. ὅλως γὰρ ὅσον περ^a) ἦν νοστιμώτατον ἐν σοί
 p. 699· θισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀ
 ταιον τοῦ σώματος ἐπιτρέψας^b), καὶ ῥάκος σε πολυσχ
 γασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρ
 φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους κα
 προσλήψεται. καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τ
 ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρε

y) ἄδωρα] „Sic recte Coll. et Gron. Edd. omnes male
 E recentioribus Gailius retinuit ἄδωρα. z) ὑπεξανί
 ται] ἐξανίσταται 2956. a) ὅσον περ] Ita 2956. p.
 Belino, quem secutus est Schm. Vulgo erat ὅπερ. b)
 τρέψας] ἐπιστρέψας 2956. c) ἀπορρῆψη] „ἀπ
 margo A. 1. W.“ Sic et 2956. quod celerius justo
 sunt Belin. et Schm. Correctio est Grammatici, voce
 gatam ad sequentis προσλήψεται formam exigentis. C
 c. 41. ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσι, e. a. l. d)
 „ποτε] Conjecit Jena. confirmat Ms. L. τότε Edd. om
 le.“ Vid. Adnot. e) διαφθείρας] „Sic W. r
 Solanus, διαφθείρας Edd. male. διέφθειρας correct
 Ald.“ Scilicet secunda Aldina: nam prior habet διαφ

ro quod accipis, jam debe-
 batur vestiario, aut medico,
 aut autori cuidam. Mun-
 nera igitur illa non munera,
 et nullius utilitatis. Inter
 haec forte etiam calumnia
 quaedam paullatim contra te
 insurgit apud virum, ser-
 mones, qui contra te habentur,
 libenter jam excipien-
 tem. Videt enim te jam
 perpetuis laboribus detri-
 tum, et ad officia claudican-
 tem, et defectum viribus,
 subeuntemque paullatim po-
 dagram. Omnino enim post-

quam florem aetatis viri-
 dinisque tuae praecox
 postquam fertilissima
 tuae partem, et
 mum vigorem corporis
 trivit, et pannum te
 que fissum concinnavi-
 circumspicit, te quid
 quod sterquilinum ab
 alium vero, qui labore
 tinere possit, ut ads
 Tum igitur vel tentass
 rum, vel ancillam viri
 dominae imminuisse,
 senex, vel quiddam
 huic simile incusatus.

ἄλλο τι ^{f)}) τοιοῦτον ἐπικληθεὶς ^{g)}), νύκτωρ ἐγκαταλυμένος, p. 700.
ἐκ τράχηλον ὥσθεις, ἐξελέλυθας ἔρημος πάντων, καὶ ἄπο-
ρος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ γῆρα παραλαβών, καὶ ἄ-
ρην τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ
κείζω τὴν γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαρα-
φύκτον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους ^{h)}). καὶ
ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέ- 40
ξαίτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακῶσιν ἵπποις ζοι-
κίοντα, ὧν οὐδὲ τὸ δέσμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ ἡ
ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη, μοιχόν,
ἢ φαρμακία σε, ἣ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ
κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλληνα, καὶ ῥᾷδιος
τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὐκολος· τοιοῦτους γὰρ
ἅπαντας ἡμᾶς ⁱ⁾) εἶναι οἴονται· καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ
μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν ^{k)}),
κατανενοημέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ^{l)}) ἐς τὰς οἰκίας

Sed διαφθεῖρεις 2956. f) ἄλλο τι] „ἄλλό τι Edd.“ g) ἐπικληθεὶς] „ἐπεκλήθεις margo A. 1. W.“ Cf. de hoc non frequentissimo verbi ἐπικαλεῖν usu Nigr. c. 5. in. h) ἐκ τοῦ ἔθους] An scripsit τὰ ἐκ τ. ἔθ.; i) ἡμᾶς] „ὑμᾶς S. male. At prius recte reliquae, et W.“ k) ἡμῶν] „ὑμῶν male S. Vulgatam nostram exhibent J. Par. Fl. etc. et W.“ l) οἱ] „deest in W.“

ctu, capite obvoluto, prae-
ceps ejiceris domo, relictus
ab omnibus, inops, cum se-
nectute podagram etiam op-
timam nactus; oblitus hoc
tanto tempore interjecto eo-
rum, quae ante sciebas,
ventre auctus majore, quam
culeus est, malo quod nec
explere possis, nec depre-
cari. Etenim et gula po-
scit te ex consuetudine, et
cum indignatione et quere-
la dediscit. Nec te facile
alius quis recipiat exoletum
jam et equis vetulis simi-
lem, quorum neque pellis

aeque utilis. Alioquin et-
iam calumniae tua expulsio-
ne orta, et majus quid su-
spicata, ut moerchus, vel
veneficus, vel horum simi-
le aliquid videaris, efficit.
Tuus enim accusator tacens
etiam fide dignus: tu vero
Graeculus et levis ingenii,
et ad scelus omne facilis.
Tales enim universos nos
arbitrantur, nec injuria.
Videor enim mihi etiam ta-
lis illorum opinionis, quam
de nobis habent, causam
intellexisse. Multi enim
in domos ingressi, quod ni-

- p. 700. παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, τείας ^{m)}) καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς πλοκοῖς ⁿ⁾), καὶ ἐπαγωγὰς ^{o)} τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα, p. 701. δεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβοντας ἀμπεχόμενοι, καὶ πᾶσι οὐκ εὐκαταφρονήτους ^{p)}) καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοὺς ὀφῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν εὐδείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοῖς σοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ἄρδην ἀπολέσασιν, ἣν δύνωνται λογίζονται γὰρ ὡς γορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρως ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοῦς αὐτοὺς ἐπωπτεῖς ^{q)}). τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀπὸ τοῦ ὁμοιοῦ εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ

m) *μαντείας*] *μαγείας* conj. Valcken. Animadv. ad Ap. p. 223. et Wyttenb. Epist. Crit. p. 45. ille et *μαγαντείας* mendat. n) *τοῖς ἐρωτικοῖς*] *τῆς ἐρωτικῆς* 2956. v. o) *ἐπαγωγὰς*] „Sic J. Fl. Ald. (?) Fr. A. et W. ἀπαγωγὰς B. 2. (et 1.) H. S. Par. Ald. (1. et 2.) ἐπαγωγὰς p. 701 p) *εὐκαταφρονήτους*] „*εὐκαταφρονήτως* P.“ q) *ἐπωπτεῖς*] „*ἐποπτ.* J. ceterae recte *ἐπωπτ.* item M. do ὡς ἂν ἅπαντα εἰδότες *mallet Belinus ad exemplum* 2956. Verum non opus est tali emendatione.

hil aliud utile scirent, vaticinia et veneficia polliciti sunt, et gratiam ab amasiis, et malorum in hostium capita aversiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, et pallia induti erant, et barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo similia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis et reliqua consuetudine adulationem, et quam servilem

lucri caussa personam accipiant. Quos vero erant, illos etiam, ut consentaneum est, odiebant, et undique quasi funditus, si queant, perire. Etenim arbitrantur illos enuntiaturus esse illa in natura ipsorum moribus secreta, ut quod rint accurate omnia, eos ipsos inspexerint. igitur est, quod illos. Omnes enim accurate les sunt pulcherrimis libris, quorum aurei

αἱ, πορφυρᾷ ¹⁾ δ' ἔκτοσθεν ἢ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, p. 701.
 σης ἐστὶ τῶν τέκνων ἐστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ
 , ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων ²⁾). τοιοῦτοι καὶ
 εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορ-
 πολλῇ τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν
 λήσης, θραῦμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ p. 702.
 αἰούς· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής ³⁾), καὶ χρυσοῦς
 αἰός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ
 ἐκείνουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς ἀν-
 κτραγωδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅ- 42
) ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα τινὰ τοιοῦ-
 ῖ βίου ⁴⁾ γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ⁵⁾ ἀποβλέπων, εἰ-
 εἴ σοι παριτητέον ⁶⁾ ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδῶς μὲν οὖν
 οὐ ⁷⁾ τινος, ἢ Παρόρασίου, ἢ Αἰτίωνος ⁸⁾), ἢ καὶ Εὐ-

πορφυρᾷ] „πορφυρᾷ“ Constans lectio.“ Nihilominus hoc
 veteratum vitium correxi. Vid. ad Char. c. 14. s) ὀπύων
 V. ὀπύων Edd.“ t) εὐανθής] „εὐανθής male S. εὐαν-
 θής pejus A.“ u) ὁμῶς] ὁμοίως conj. J. Seager Vol. XI.
 200. non male. At non erat, cur a communi omnium li-
 orum lectione recederem. x) σοὶ βίου] „βίου σοι W.
 L. σοῦ Edd.“ y) αὐτήν] „ταύτην W. Sic et 2956. z)
 παριτητέον] „προσιτητέον margo A. 1. W. προσιτέον A.
 P. παραιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata
 assentiunt Edd.“ a) Ἀπελλοῦ] Ἀπολλοῦ Reitz. errore
 erarum, quem emendarunt recenti. b) Αἰτίωνος] „de-
 in W.“

purpureique coloris
 ana exterior: intus
 vel Thyestes est li-
 suos epulatus, aut
 us cum matre concum-
 aut duas simul soro-
 reus subigens. Tales
 sunt, splendidi et con-
 , intus vero sub pur-
 tragoediam multam te-
 . Si enim unumquem-
 orum evolvas, actum
 ies haud parvum, Eu-
 alicujus aut Sopho-
 ingenio dignum: extra
 sunt purpura florida,

et umbilicus aureus. Ho-
 rum ergo sibi conscii odio
 habent et struunt insidias,
 si quis ab illis sejunctus,
 qui accurate ipsos no-
 rit, tragoediam ipsos faciat, et
 in vulgus de ipsis narret.
 Volo tamen ego, ut Cebes
 ille, imaginem tibi quandam
 talis vitae depingere, ut il-
 la perspecta constituas, u-
 trum in eam tibi ingredien-
 dum sit. Libenter itaque
 Appellem quandam aut Par-
 rhasium, aut Aëtionem,
 aut Euphranorem etiam ad

- P. 702. φράνορος ἂν ἰδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον
 ρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ὡς
 οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ °) γεγράφθω
 λαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χροῦσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ
 ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος
 καὶ ἀνάτης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη
 ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐπλίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτύν
 ποδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς
 ὡς δοκεῖ, πάννυ εὐμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἔραστι
 P. 703. ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέντω, ἀφορᾷ
 χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, εὐπρόσωπος
 τῇ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐξαγέτω, σφόδρα ἐκτεπλ
 τῇ εἰσόδῳ. τὸν τεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἑλπίς αἰεὶ προηγεί
 διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ
 παραδότῳσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυ
 τελευτῶν °), ἐγχειρισάτω °) αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονο

c) δ ἡ] „Hanc voculam adesse in S. M. H. Fl. notat
 quare, nescio: nam adest etiam in reliquis Edd.“ d
 „ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter
 e) προηγείσθω] „Sic Edd. et M. προηγέσθω B. 2.
 B. 1. f) τελευτῶν] Sic Wolf., ceterae omnes te
 sed τελευταῖον 2956., quod praefert *Belinus*, imper
 Hermot. c. 46. et 67., quibus tamen et ipsis locis r
 vulgatum est. g) ἐγχειρισάτω] „Sic recte M. i
 χειρισάσθω.“

picturam adhiberem. Quan-
 doquidem vero fieri non pot-
 est, ut nunc inveniat aliquis
 eo vel ingenio, vel ar-
 tis praestantia; tenuem ti-
 bi, quantum a me potest,
 imaginem ostendam. Pin-
 gatur itaque vestibulum al-
 tum, inauratum, nec infra
 in solo, sed supra terram
 in colle situm: adscensus
 longus (*valde*) sit et arduus,
 lubricusque, ut saepe, qui
 in summo se jam sperarent
 esse, vestigio fallente ever-
 tantur. Intra vero Plutus

sedeat ipse, aurea
 totus, formosus idem
 amabilis. Amator
 qui aegre adscendit,
 januam accessit, obs-
 cat oculis in aurum d-
 Adsumtum vero Spes
 mosa et ipsa, et picta
 stem induta introduc-
 de in ingressu percu-
 Inde vero Spes quide-
 cedat semper: excipit
 autem illum mulieres
 Fraus, et Servitus, et
 Labori. At hic post
 multum exercuit mu-

καρμένον τὴν χρόαν^h). ὑστάτη δὲ ἡ Τβριςⁱ⁾ ἐπιλαβο- p. 703.
 ευρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τοῦ-
 φανῆς ἀποπτίσθω^k), καὶ μηκέτι καθ' οὗς εἰσῆλθε
 σουῦς^{l)} θυρώνας, ἕξ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λελη-
^{l)} ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνός, προγάστρω, ὠχρὸς, γέρον,
^{k)} μὲν τὴν αἰδῶ^o) σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἐαυ-
 τὸν· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς
 φίλος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐκαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἴστω
 τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς
 ρεβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, p. 704.
 ὄντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην
 ἐπαλιν αἰσχροῦς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πρᾶττης,

καρμένον τὴν χρόαν] „τετριμένον τὴν (τὸν) χρόαν
 Gr. G.“ i) ἡ Τβρις] „Deerat articulus in J. aderat
 ceteris et in M. et S.“ Deest etiam in A. 2. k) ἀποπτί-
 σθω] „ἀποπτίσθω W. et Fl. Vulgatam retinent H. et reli-
 e.“ l) χρυσουῦς] χρυσοῦς Wolf. invito haud dubie edi-
 e. m) ἐλεηθῆναι] „Ita ex M. et S. rescripsi. Nam
 γῆρας ceterae Edd. omnes male.“ n) ἐτέρῳ] „ἐταί-
 ῳ J. sola. Ceterae omnes recte ἐτέρῳ cum Ms. M.“ ἐταί-
 A. 2. o) αἰδῶ] Ita B. 1. A. 1. 2. et Wolf., quemadmo-
 n et alibi hunc ipsum Casum vulgo in hisce libris scriptum
 erimus, ut supra c. 11. Amor. c. 13. Rhet. Praec. c. 15.
 tit. 12. Reitzius vero, et qui ejus vestigia secuti sunt, Bip.
 Schm., nescio, quare, ediderunt Αἰδῶ. Omnino consu-
 dus Schweigh. ad Herodot. VII, 69. Tom. VI. p. 334. p)
 ἐν τῇ τῇ] „ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reli-
 e, et M.“

ndet eum Senectuti,
 liquantum aegrotan-
 colorem vertentem:
 vero Contumelia
 ebensum abducatur ad
 rationem. Spes ab
 de loco avolet, nec
 ciatur amplius: ipse
 on jam per aureum,
 gressus fuerat, vesti-
 , sed per aversum
 met latentem exitum
 extrudatur, ventre
 culo, pallidus, senex,

altera manu pudenda tegens,
 altera autem suum ipse col-
 lum angens. Occurrat ex-
 eunti Poenitentia nequid-
 quam plorans, et magis per-
 dens perditum. Hic quidem
 picturae finis erit. At tu,
 Timocles optime, ipse jam
 diligenter inspiciens singula,
 cogita, an bonum tibi
 putes, ingressum te in vitam
 depictam per illas portas,
 altera illa januatur piter ad-
 eo elabi. Quidquid autem

p. 704. μέμνησο τοῦ σοφοῦ λίγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος,
Plat. de
Rep. X, ἐλομένον.
 520. C.

feceris, sapientis viri me- quit, Deus est, cu
 mento, qui, innocens, in- eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

P. 704

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩΝΙ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

Quem *Lucianus* conscripserat libellum de iis, qui de conducti in ditiorum domibus viverent, ejus principia accepta contenderunt nonnulli pugnare cum instituta ipsius ris vita, qui aliquanto post ipse aetate provecior munus sum, idque admodum quaestuosum, ab Imperatore Romano soet, atque adeo jam ipse quoque operam suam ac libertate mercede quadam potentiori domino locasset. Quod quicquid constantiae crimen diluit auctor hacce *Apologia* ostendens, inter se differre vitae rationem ab ipso initam, quae putat uti sit dicata, et illam, quam in libro modo dicto notat et deriserit, privatis illam usibus et commodis venditam. mo autem neminem, ac ne summum quidem civitatis principem, sine mercede quidquam facere in publicam utilitatem: propter nec ignominiosi quidquam per se huic rationi inesse

σκοπῶ πρὸς ἑαυτὸν, ὃ καλὲ Σαβίνε, ἂ τινά σοι εἰ- 1
πελθεῖν εἰπεῖν *), ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ
νων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ b) διεξήεις αὐτὸ,

[εἰπεῖν εἰπεῖν] Ita Fl. et cod. 2954. Vulg. ἐπελθεῖν ἡ
Sabine, pro quo W. ἐπ. ἢ εἰπ., quod licetius amplexus, re-
sent. quoque secum abstraxit. b) ἀγελαστὶ] „ἀγελασθῆ
pejus H. B. 2. (et 1.) A. 1. (et 2.) Fl. Sed
recte L. margo A. 1. W. B. 1. (?) et J.“

D E F E N S I O

RUM QUI MERCEDE CONDUCTI

IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

apud me considero, probabiliter credam, legen-
ber Sabine, quid in ti nostrum de mercenariis
em tibi venisse dicere familiaribus libellum. Nam

p. 705. καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ *) πᾶσιν ὑπὸ θ' ἔλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις d). τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ e) μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σου γοντος, Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς f), καὶ κατηγοροῦντά με δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντῃ ἐκλαθόμενος, ὁστράκου, φασὶ g), μεταπεσόντος, ἐκὼν ἐὰν τὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῇ καὶ περιβλεπτον ἐνσεῖς h); πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πάκτωλοί ὅλοι με ἐπεισαν αὐτὸν ἀφείναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἑλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Ἀλακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχί τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχει αὐτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι i), καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τι

e) καὶ ἐπὶ] desunt in 3011. d) ἀνεγνωσμένοις] „Constatans Codd. et Edd. lectio.“ e) κακὸς ἐγὼ] „Sic dedi e L. W. P. J. et marg. A. 1. W. κακῶς ἐγὼ Par. Ald. (1.) Fl. B. 2. (et 1.) H. κακῶς ἐγὼ S. etc.“ Receptum κακὸς ἐγὼ A. 2. exhibet. f) εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς] εἰτά τις οὗτος; αὐτὸς ὁ τ. γεγρ. 1954. probante Belino. Vulgate omnes Edd. tuentur, praeterquam quod pro εἰτά τις in B. 1. legitur εἰτα τις, accentu mutato. g) φασὶ] „Ex P. φησὶ Edd. et M.“ Voluit igitur Reitz. φασὶ, neque, ut vere edidit, φησὶ. Recentt. textum, non mentem, Reitzii secuti dederunt φησὶ, quod Gaellerus ad Dionys. de Comp. Verb. p. 132. in φασὶ mutari vult, Courierius vero ad Luc. Asin. p. 230. retineri. Nos non dubitavimus ex P. scribere φασὶ, praesertim quum etiam A. 2. hanc lectionem suppeditet. h) ἐν σέσεικς] „ἐνῆκε] ἐνσέσεικε W. et Fl. Vulgatam servant reliquae et P. ἐνσῆσεικε L.“ ἐνσέσεικε 1954. 1957. 3011. quod Belino probatum et Schmiedero receptum, nec nos repudiandum putavimus. i) φέρεσθαι] „σύρεσθαι W. L. Vulga-

id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interjecto tempore, et post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, et gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente

omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutum demiserit? Quot hunc Midiae et Croesi et Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relictis amica illa a teneris inde, et cui innutritus est, libertate, cum jam prope ipsum est Aeacum, et tantum non alterum pedem in cymba Charontis haberet, praeberet se trahendum

τῶν ἀγένηα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων P. 705.
 ηγία, καὶ τὰ κουράλια^k); πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ P. 706.
 (ου^l) πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ^m) P. 707.
 , καὶ ἀνιστρέφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωδεῖνⁿ) πρὸς
 ον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ
 ' Πίω γενομένων, ἀλλ' ἔργω ἀνατρεπομένων τῶν λό-
 αιλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν πρὸς 2
 , ὥς τὸ εἶκος, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς
 ἐμὲ συμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλι-
 καὶ οἷω σοι χρησιῶ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν
 κατ' ἀξίαν ὑποδύς^p) τὸ σὸν πρόσωπον ὑποκρίνω-
 , εὐ ἂν ἡμῖν ἔχοι^r), καὶ τῷ Λογίῳ θύσομεν· εἰ δὲ μὴ, p. 709.
 ὑπὸ προσθήσεως τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μετασκευάσαντας
 ἡν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον,

m servant Edd.“ Σύρεσθαι habent et 2954. 3011. et hinc
 kieder. k) κουράλια] κουράλια W. 2954. 3011. non
 nus corrupte, quam quod vulgatur. Conjecturas varias, a VV.
 D. prolatas, vid. in Adnot. l) β[ου] „deest in W. male.“
) τοῦ ποταμοῦ] „τοὺς ποταμούς L.“ Sic et 2954. Bel.
 m. neque aliter voluerat Gesner. At vid. Adnot. n) πα-
 ωδεῖν] „Sic recte Edd. et W. παλινωδεῖν male Coll.“ o)
 τόν] „σαντόν L.“ p) ὑποδύς] „Sic L. et marg A. 1.
 melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus
 d. erat.“ Τποδύεσθαι etiam 3011. vitiose, ut ait Belin.
 ὑποκρίνωματι] „Const. et Vo. δύνωμαι, notat Solanus.
 nihil a vulgata abire Edd. et M.“ r) ἔχοι] „Sic dedi
 W. et L. ἔχη Edd.

umque tanquam aureo
 services collari devin-
 quales sunt delicto-
 vitum simiolae et par-
 uri? Multum ergo
 ita et illa scriptio dis-
 t, et hoc sane fuerit
 quod ajunt, contra
 retro ire, et inversa o-
 et in pejus recantare,
 e Helena per Jovem,
 , quae ad Ilium ge-
 nt, sed cum opere et
 retractantur, quae
 te dicta videbantur.

Haec quidem ad te ipsum,
 ut consentaneum, a te di-
 cta sunt. Subjicies autem
 forte ad me ipsum etiam
 consilium quoddam ejusmo-
 di non intempestivum, sed
 amicum, teque virum bo-
 num et sapientem decens.
 Si igitur pro dignitate sum-
 tam personam tuam egero,
 bene res habet, et Eloquen-
 ti Deo sacrificabimus: sin
 minus, at tu, quae desunt,
 adjicies. Tempus igitur est,
 conversa scena me silentio

p. 709. καὶ καϊόμενον, εἰ δέοι *), ἐπὶ σωτηρίᾳ, σὲ δὲ ἐπιπάττειν ἰ
 φαρμάκων, καὶ τὴν σμῆλιν ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ
 καυτήριον διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν φήτραν, σὺ ταί
 8 πρὸς μὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις. Πάλαί μὲν, ὡς φιλότης, ὡς
 εἰκὸς, ἡνδοκίμηται **) σοι τουτὶ τὸ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ
 πλήθει δειχθὲν, ὥς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰ
 p. 710. παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπόσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χ
 ρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευή, οὐ μι
 πτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμπειρία *) τῶν πραγμάτων
 καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ τὸ γ) μέγιστον, ὅτι χρη
 μα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὥς μὴ ὕ
 ἀγνοίας σφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δὲ σοι με
 δοξε βελτίω ταῦτ' *) εἶναι, καὶ τὴν μὲν Ἐλευθερίαν μακρὰ
 χαίρειν ἔᾶν, ζηλωσάι δὲ τὸ ἀγεννέστατον b) ἐκείνο λαμβεῖον,

s) καὶ καϊόμενον, εἰ δέοι:] „Desunt haec in W.“ t) ὡς
 „deest in W.“ u) ἡνδοκίμηται:] Ita correxi vulgata
 formam εὐδοκίμηται, quemadmodum εὐτύχεται correctum
 De Merc. Cond. c. 12. ubi vid. not. et ibid. ad cap. 1. x
 ἐμπειρία] Articulum ἥ, monente Belino, praefixit Sch
 e Cod. 3011. At innumera exstant omissi secundo, tertio etc
 loco Articuli exempla, ut supra c. 1. πολλή γοῦν ἡ διαφωνή
 — καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνιστροφθαί
 πάντα, καὶ καλινθεῖν etc. y) τὸ] „deest in W.“ z) ταῦτ'
 „ταῦτα W.“ a) μακρὰ] „μακρὰν P.“ b) ἀγεννέστα
 τόν] ἀγεννὲς 2954.

secundum urendumque, si
 opus sit, salutis caussa prae-
 bere; te vero medicamenta
 inspergere, cultrumque in
 promptu habere, et candens
 cauterium. Jamque sumtis
 dicendi partibus tu haec ad
 me, Sabine, dicis. Olim
 sane, amice, ut par erat,
 ad famam tibi hoc scriptum
 profuit, et eo tempore, quo
 in magna concione recitare-
 tur, ut narrarunt mihi, qui
 tum audiere, et privatim
 apud eruditos, qui cognos-
 cere illud et in manu ha-

bere dignati sunt. Etenim
 verborum in eo apparatus
 non contemnendus, et hi-
 storiae multum, et rerum
 peritia, et quod aperte om-
 nia dicerentur: et maxime
 quod utilia omnibus essen-
 eruditis praesertim, ne pe-
 ignorantiam ipsi in servitu-
 tem se conjiciant. Post-
 quam vero mutata sententia
 tibi visum est, meliora haec
 esse, et longum Libertatis
 valedicere, imitarique igno-
 rum illum versiculum,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον·
 τῆς μηδεὶς ἔτι ἀκούσεται *) σου ἀναγινώσκοντος αὐτό·
 μηδ' ὅ) ἄλλω παράσχει τῶν τὸν παρόντα σου *) βίον
 ὧν, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὖχου δ' ὅ) Ἐρμῇ τῷ
 ο, καὶ τῶν ἀκηκοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην κατα-
 καί. ἢ δόξεις τῷ ὅ) τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτὸν τι πε-
 ραι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον.
 τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥτις ἂν εὐπρόσω-
 πον γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν ὅ)
 λῶσι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ
 αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφεὰ δουλεύον-
 τας, καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ
 τα γούν ἂν λέγοιεν ὁ), εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου του ὁ)
 οὐ ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἄλλο-
 πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἔστιν, ὅμοιά σε τῷ

p. 710.
Eurip.
 Ph. 398.
 (406.)

p. 711.

κούσεται] „ἀκούσεται W. et Fl. non male, sed et vul-
 ta quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod Par. ἀκού-
 ται cum jota subscripto, quo nihil opus.“ Et Cod. 2954.
 bet ἀκούσεται, h. l. tamen minus recte. d) μηδ' μηδὲ
 4. e) σου] „Sic L. recte; σοι Edd.“ f) ὅ) δ' 2954.
 m. g) τῷ] „τῷ vel τὸ L. dubie.“ h) ἣν] ἣν Schm. ex-
 e typothetae. i) ἂν λέγοιεν] λέγοιεν ἂν 2954. 2957.
 1. Belin. Schm. k) τοῦ] Vulg. τοῦ. Recte coniecit Jo.
 ger. Class. Journ. Vol. XI. p. 200. τοῦ enclitice scriben-
 ti: et sic legitur in utraque Aldin.

lucra magna, serviant
 et liberi:
 ne quis in posterum
 te illud praelegen-
 ed nec alii cuiquam
 qui praesentem vi-
 am inspiciunt, co-
 cito legendi; sed in-
 lercurio vota nun-
 ut hos, qui prius au-
 Lethaeis aquis per-
 alioquin videbitur
 bi usu venisse, quod
 abula Corinthia, et
 ntra te Bellerophon
 se libellum. Ita e-
 . Vol. III.

nim me Jupiter amet, ut
 non video, quam caussam,
 quae quidem speciem ha-
 beat, contra accusantes pos-
 sis dicere: praesertim si
 cum risu hoc faciant, lau-
 dantes scripta, et, quae in
 illis elucet, libertatem, ip-
 sum vero scriptorem servire
 videntes, qui sponte collum
 iugo submiserit. Non ab-
 surde itaque dixerint, si
 dixerint, aut alterius cu-
 jusdam fortis viri esse li-
 brum, teque graculum alie-
 nis superbire pennis; aut,

T

- p. 711. Σαλαίθφ¹⁾ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Δ
 νιάταις νόμον θεῖς, καὶ θανατοζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ
 αὐτὸς ἐάλω μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. περὶ
 θα τοίνυν καὶ σὲ²⁾ τὸν Σάλαιθον ἐκείνον³⁾ φαίη
 μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκείνος, ἔρωτι μὲν ἄλλοι
 ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ π
 p. 712. λόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,
 διδόντων⁴⁾ φυγεῖν⁵⁾, εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, οὐκ
 κρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν
 οὔτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις αἰς
 σίου τινὸς ἐμπεσῶν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀέχοιτο,
 τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν· ἐν γήρᾳ δ' ἔτι, ὑστάτῃ
 σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπα
 μένου, καὶ μονονουχί καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσα
 φασιν⁶⁾, ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγέλα

1) Σαλαίθφ] „In marg. Cod. R. Bourd. Zalethap. Se
 gatam servant Edd.“ m) περὶ] „παρὰ J. Fl. et L.
 pendio, περὶ significante, scriptum in Ald. (1. et 2.
 integre reliquae et M.“ n) σὲ] σοι conj. Scager. n
 recie. o) ἐκεῖνον] „ἐκείνον εἶναι W.“ p) ἐν δίδόν
 „Sic M. et Edd.“ q) φυγεῖν] „φυγῆν W.“ r)
 2954. Schm. s) φασιν] πᾶσιν 2954.

si tuus sit, idem te, quod
 Salaethum facere, qui, a-
 cerbissima apud Crotonia-
 tas lege contra adulteros la-
 ta, eam ob causam cele-
 bratus, non ita multo post
 in adulterio cum fratris uxo-
 re deprehensus est. Ad
 amussim igitur te quoque
 Salaethum illum aliquis di-
 xerit. Quin tolerabilius il-
 le, amore qui captus esset,
 quemadmodum in causa di-
 cenda commemoravit, et ul-
 tro in ignem atque animose
 insilierit, misericordia licet
 illius jam tangerentur Cro-
 toniatae, et fugae atque

exsilio, si voluisset,
 piam facerent. Tuum
 tem haud paullo abusu-
 factum est, qui ser-
 hujus vitae humilitate
 curata oratione excusa-
 accusaverisque, si qu-
 divitis alicujus domum
 cidens et concludens se-
 centa incommoda et p-
 facere sustineat; ex-
 vero senectute, et sup-
 fere limine, ignavam
 servitutem subieris, et
 tum non in ea te, tan-
 in pompa quadam oste-
 Quanto igitur, inquit,
 insignior esse videris,

δόξιας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. p. 712.
τί δει καινὴν ¹⁾ ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, ὁ μετὰ τὴν 5
τὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;
εὐφραίνει ²⁾ δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδει- Eurip.
ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς ³⁾ εἰ- Fr. Ino.
ον οἱ ⁴⁾ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐ- CXI.
κρίων, ἡ αὐτὸς Ἡρακλῆς ⁵⁾ εἰσιν· ἔξω δὲ ⁶⁾), Πῶ- p. 713
Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίνονται ⁷⁾
οἱ τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνλο-
γεσθούμενοι τινες αὐτῶν, ὡς ἂν ⁸⁾ τῷ θεάτρῳ δοκῇ.
τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεο-
τῇ πάνυ ⁹⁾ φασὶ γενέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα
ν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ

εὐφρῖν] „L. et Anon. κενὴν Edd. omnes et M. exc. J. quae
vñ.“ u) ἀπορήσουσι] „ἀπορήσωση male J.“ x) ὑ-
φραίνει] Post hanc vocem se excidisse suspicatur Schae-
Melet. p. 27. y) οἱ] οἱ prave B. 1. z) αὐτὸς Ἡρα-
κλῆς] Ἀυτοῖς Ἡρακλῆς conj. Schaefer. l. c. Certe amare Lucian-
talem in formam compositas voces, patet ex Adnot. ad
on. c. 54. et Varr. Lectt. ad Rhet. Praec. c. 12. a) ἔξω
ἐκείνων δὲ 2954. b) γίνονται] γίνονται 2954. 2957.
ὡς ἂν] ὅταν conj. Seager. l. l. p. 201. qua emendatione
videtur opus esse, quum ὡς ἂν δοκῇ sit: prout placuerit.
ἡ πάνυ] βασιλίδι τῇ πάνυ 2954. glossematis instar, ut
etiam videtur.

dem videre ridicu-
amante, quam nunc
a libello tuo. Quam-
id opus est, novam
te accusationem cir-
cere, post admirabi-
m Tragoediam, quae
inquit, Sophistam,
qui sibi nihil sapit?
runt his, qui accu-
ent, etiam alia in te
ita: sed alii Tragi-
actoribus adsimila-
ui in scena quidem
non unusquisque
non, aut ipso adeo

Hercules sunt; extra vero
Polus aut Aristodemus per-
sonis depositis fiunt merce-
narii tragoedi, qui exci-
dunt interdum exhibantur-
que, interdum vero etiam,
si ita videatur spectatori-
bus, flagellis quidam illo-
rum caeduntur. Alii idem
tibi usu venisse dicent,
quod simiae, quam Cleo-
patrae (celeberrimae) ajunt
fuisse. Illam enim edoctam
aliquamdiu quidem saltasse
decenter admodum, modu-
lateque, ac multae fuisse

- p. 713. θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φανταί, καὶ ^{ε)}) τοῖς ἄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκινούμενον ^φ ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πρὸς μένην, μακρὰ ^{ε)}) χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ὅτι καὶ ὁρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρῶγειν, ἀπορροῦν ^β μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον ^{h)}). Καὶ σὺ τῶν αὐτῶν, οὐχ ὑποκριτής, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ θέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανείναι.
- Hom. II λέγῃθης πίθηκος ὦν, καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφίας ^{Hom. II IX, 313.}
- p. 714. Ἔτετρα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰπὼν ἂν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐκαίῃ ^{Hom. II. xxii,}
495. ταλλέλοιπε· τοιγαροῦν παρὰ πόδας ¹⁾) εὐθύς ἔτισας δίκη πετῶς μὲν θρασυνόμενος ^{m)}) πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρεῖας

e) καὶ] „ἐν P. et margo A. 1. W. non male.“ f) στῆναι μὲν οὐ] Ita B. et marg. 2954. probante *Belina*. Edd. excepta *Schm.*, quae secuta est *Belini* iudicium, συγκινούμενον. g) μακρὰ] μακρὰν 2954. h) πρὸς πρόσωπον 2954. i) εἰκότως] „εἰκότως J. et FL. in liquae recte, cum M.“ Et in A. 2. legitur εἰκότως. k) γεν] Ita ex *Ald.* utraque. In ceteris Edd. *ἰδίνεν*. Lect. ad De Merc. Cond. c. 20. Deinceps *ὑπερώην* e ro scripsi, non, ut vulgo, *ὑπερώην*, et hic, et illic. q) ἀπὸ πόδας] „Sic W. J. Fl. H. Par. πόδα S.“ m) θρασυνόμενος] *θρασυνόμενος* 2954. sicut et *Solan.* minus

admirationi, quae et habitum suum servaret, et decorum custodiret, et hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conspectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixisse tibiis et modis et saltationibus, correptosque fructus, abjecta vel contrita potius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor, sed poëta rerum pulcherrimarum et legislator qui fueris, ab hac ostensa

ficu simius esse, et moribus labris philoconvictus es, atque

Mente aliud celare, sed promere

ut jure aliquis de te quae dicis, et propter laudem adfectas, et

Labra rigasse quidem cum liquasse per

Itaque e vestigio statim nas dedisti, qui temeritatem adiciam sumseris contra minimum necessitates, post autem tantum

δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομολόμενος τὴν ἐλευθε- p. 714.
 αὶ ἐώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφειστωσά σοι εὐδο-
 α, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων, καταγελῶν, ὥς ἂν
 διὰ τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι
 τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν
 ἡμῶν τινὰς τύχας τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ 7
 ὡδοιτό *) τις τῷ λόγῳ τὸν Ἀισχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ
 σου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια
 α, πόσον ἂν οἶει *) παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν
 εἰ Τίμαρχον μὲν ἠϋθυνεν P) ἐπὶ τοῖς καθ' ὧραν ἡ-
 θύοις, αὐτὸς δὲ γέρον ἦδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρη-
), τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ Φοικας, ὃς
 ἵππων P) βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν *) τοὺς P. 715.
 ας ὑποσπινόμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς
 α. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα *) πολλὰ ἔτερα εἴποι τις 8
 εἰδοιτο] ὑποθεῖτο 3011. mendose. ο) οἶει] οἷ id.
 temere. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 20. extr. et
 17. p) ἠϋθυνεν] Sic 3011. male, inquit *Belinus*. At
 supra ad cap. 3. Var. Lect. u) Edd. omnes exhibent εὔ-
 α. q) παρηγόμει] παρενόμει 2954. quod merito rejici-
 dia. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 170. p. 202. r) ἀποκη-
 τῶν], „Sic edidi ex L. et M. ἀποκηρύττειν Edd.“ Conje-
 nt sic etiam *Brod.* et *Jens.* s) καὶ αὐτίκα παύσειν]
 καταπαύσειν 2954. Unde existimet aliquis scripsisse au-
 α, καὶ αὐτίκα καταπαύσειν. Verum nihil equidem prae-
 α. 1) τοιαῦτα] τὰ τοιαῦτα 2954.

e libertatem ejura-
 Ac videtur, laudi-
 hominum ab accu-
 aliorum florenti, a
 distans Adrastea te
 , quae, tanquam
 uram tuam ad idem
 nus mutationem vi-
 atque illud etiam,
 a despuens ante in
 um, accusares eos,
 quandam fortunae
 em facere talia sus-
 . Si quis igitur
 amationi argumen-
 at, Aeschinem post

Timarchi accusationem ip-
 sum deprehendi patientem
 similia: quantum a spectan-
 tibus risum putas oriturum,
 si Timarchum quidem in
 judicium vocet ob ea, quae
 in flore aetatis peccaverit,
 ipse vero jam senex, eadem
 in se designet? In summa,
 Pharmacopolae illi similis
 es, qui tussis remedium
 praedicans, et statim libera-
 turum se illa laborantes pol-
 licitus, ipse interim convul-
 li a tussi cerneretur. Haec
 igitur, et in hoc genere

p. 715. ἄν, οἷος σὺ, κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὕψει καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκεπτικῶς τινὰ καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογίαν. Ἄρα μοι κεραιὰ ἐθελόκακῆσαντα^{u)}, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν παραγγεῖν, (λέγω δὲ τὴν Τύχην, καὶ Μοῖραν, καὶ Εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντες ὁδὸν ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τινος κεραιῶν μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἰκόντες ἀνάιτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με^{γ)}, ὡς φησὶ ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον^{z)}, καὶ σκεπτικῶν τὸν Ὀμηρὸν παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ ἐκείνου ἐπιτιμῶντα,

p. 716.
Hom. II.
VI, 488.

Μοῖραν δ' οὐ τινὰ φημι πεφυγμένον ἔμμενον^{a)} δρῶν^{a)}.

u) ἐθελόκακῆσαντα] „ἐθελόκακῆσαντι P.“ Sic et deinde ἐπιστρέψαντι et ἀρνούμενον, quam structuram uero Atticam praeferri vult Belin., ego vero a nasutolo et Grammatico profectam puto. x) ἃ ἂν λέγωμεν ἢ ποιῶμεν] ὧν λέγομεν ἢ ποιῶμεν 2954. Belin. Schmiedeknecht me haec erant admittenda: nam ἀνάιτιος h. l., ut saepe solute positum est, et particula ἂν ejecta multum sententiae detrahit. γ) σύ με] με σὺ 3011. z) προῖσχύμενον] προῖσχύμενον 3011. a) ἔμμεναι ἀνδρῶν]

multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, et mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam dispicio, qua via ad causam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, et tergum praebere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, et Parcam, et Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sci-

ant, nullius rei periculum arbitrium esse, sed constantiore natura, nullius ab una earum, praediximus, agi non potest nostra, sed extrinsecus, tam undique coactos, quidquid dicamus, ciamusque? An plebs plebejum, ut neque tu mihi, feras, talem deprecatorem si praetendam, et tuum advocatum adsciscam versusque illius recibo. Fatum equidem nullum co effugium est.

ω^b),
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

p. 716.
Ib. XX,
128.

ἐ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὥς οὐ πάνυ ἀξιοπίστον, ἐκεί- 9
νοίμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος
ἐπὶ δολασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλ-
λὰ ἐν ἐννεσίῳ, καὶ ἀνδρίῳ, καὶ μεγαλόνοιοιαν τοῦ ἀνδρὸς
ἐκείνου, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοι-
ναι πρὸς *) τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν
(λαβὼν ^d), πρῶτα εὐρίσκωμαι ^e) ἤλω, φασίν, ἐκκρούων
τὸν, καὶ ^f) μείζονί γε ^g) τὸν μικρότερον, ὅσῳ κολα-
κῶν ἄλλων ἀπάντων κακῶν τὸ ^h) δουλοπρεπέστατον εἶναι,
αὕτη χειρίστον νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μή- 10
τινα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ
ὕγιες εἰπεῖν ἔχειν; μὴ μοι ἴσως ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβρο-

Tomero Reitzius scripsit, monentibus Solano et Jensio. Edd.
ett pessime ἀνθρώπων εἶναι. Sed 3011. ἀνθρώπων εἶναι, ni-
llo melius. b) τὸ] „τῷ male Fl.“ c) μὴ πρὸς etc.]
Haec et sequentia verba usque ad αἰτίαν desunt in W.“ d)
[πρὸς λαβὼν] προσλαβεῖν 2954. προσλάβω conj. Seager. Vid.
adnot. e) εὐρίσκωμαι] εὐρίσκομαι A. a. operarum haud
culpa. f) καὶ] τῷ 2954. Belin. Schm. g) γε] „Abest
aec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. et P.“ h)
[τὸ] deleri vult Belinus, quod nullum praebeat sensum. i)
[μηδὲ ὕγιες etc.] „μηδὲν ὕγιες τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vul-
a a faciunt Par. H. J. Fl.“ μηδὲν ὕγιες etiam 2954. minus
ene.

ud,
scenti nevit, genitrix
cum funderet alvo.
relicta hac oratione
nam non valde proba-
illud dicam. me neque
uniae neque ab alia id
cupiditate illectum,
se praesentem convi-
sed prudentiae, for-
nis, et magnanimita-
hoc viro admiratione
se in communionem
e illius actuum: me-
ne ad intentatam ac-

cusationem adulationis in-
super crimen subeam, de-
prehendarque clavo, quod
ajunt, clavum ejicere, ma-
jori minorem, in quantum
adulatio malorum omnium
reliquorum maxime servile
esse, et hoc ipso nomine
pessimum, perhibetur. Quid
igitur, si neque haec neque
illa dicenda videntur, aliud
relinquitur, quam ut con-
fitear, nihil quidquam sani
me, quod dicam, habere?
Illa forte una mihi ancora

p. 717. χος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μετὰ τοῦτο τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειδουσαν, ὡς ἐκ φύγοι^k) τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσθαι καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθούσαν· πεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ λαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρωδήσασα.

Eurip.
Med.
1078.

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν^l) βουλευμάτων.

τοῦ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος, πᾶν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδε Θεογν. οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον σφᾶς αὐτοῦς ὁ^{v. 175} πτεῖν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων^m), εἰ μέλλοιⁿ) τ

11 οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, τίς ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον^o) ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δὲ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδ

k) ὡς ἐκ φύγοι] ὡς ἂν ἐκ φύγοι conj. Belin., aut vult ὡς ἐκ φύγῃ, ut 3011. exhibet, et Schm. edendum curavit. At plur. sexcentis *Luciani* locis refutatur mala ista *Belini* sedulitas, ut supra cap. 3. ὡς μὴ — ὑπάγοιεν. Charon. c. 1. ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχομι. Ibid. mox: ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. Ibid. c. 2. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδοῖς etc. Cap. 5. extr. ὡς ἔχομεν ἀφ' ὑψηλοτέρου etc. Sed taedet ve ex uno Charone omnia describere exempla. l) κρείσσων τῶν ἐμῶν] „Κρείσσων δὲ πεῖνα] Bourd. At nil mutant Edd. nec M.“ Secundum ea, quae in Adnot. leguntur, videtur Bourdelotius voluisse: Κρείσσων δὲ πεῖνα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Quisnam vero ille *alius* sit, quem dicit sic exhibuisse verba, non patet. Acquiescamus igitur in vulgatis. m) ἡλιβάτων] ἡλιβατον Schol. legisse videtur. n) μέλλοι. μέλλει 3011. 1954. o) εὐπρόσωπον] δ' εὐπρ. conj. Guyet. importuna.

adhuc in sicco est, deplorare senectutem, et morbum, et cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed major urget consilium inopia

Illa enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum

παν ἑμοῦ χρησομένου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς κατα- P. 718.
 τὸ Ἄργος, ὥς τὴν Κυλλάραβιν ^{p)} σπείρειν ἐπιχειρεῖν.
 ἡμῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὥς ὑπ' ^{q)} ἀπο-
 τα τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλ-
 λ' ἑαίνο ἐννόησον, ὥς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα ^{r)} διαφέρει,
 ἢαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν,
 ἢ ἔχσθαι ὅσα μοι φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά P. 719.
 τινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ πα-
 ραίτως μισθοφορεῖν. διελθὼν ^{s)} δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταθείς
 ρον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν ^{t)} δὴ τοῦτο,
 ἀπασῶν, τὸ πρᾶγμα ^{u)} καὶ τοσοῦτον τοικίως ἀλλήλοις
 ζῶντες, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνε-

[Κυλλάραβιν] „Edd. omnes habebant κολλην Ἀραβίην.
 ed Ἐκκόλαν φαβιείην ἢ Ἐκυλλάραβίαν L. Ἐκυλλάραβείην W.
 Ἐκυλλάραβίαν Ms. Gr. Κυλλάραβιν legit Solanus. Vid. no-
 is.“ Ἐκυλλάραβίην cod. 3011. Sed Κυλλάραβιν emendatio
 it Graevii, quam recentiores omnes probarunt. q) ὑπ']
 ὑπὸ W.“ r) τὰ τοιαῦτα] absunt a 2954. et 3011. pro-
 ante Belino, quem secutus Schmiederus ea uncis inclusit ut
 inspecta. s) διελθὼν] „Ita Edd. optimae omnes; forsā
 εἰδὼν. Perit in W. putri hoc in loco membrana.“ Solan.
 μουσικῶν] μουσικῶν Reitz. typorum mendum. u) πρᾶγ-
 α] „Sic Edd. S. et Amst. item Ms. L. et margo A. 1. W.
 ed γράμμα J. Par. Fl. A. 1. et reliqq. item W.“ Sic et 2957.
 3011.

At bono te, sodalis,
 esse jubeo, utpote
 horum me usuro: ne
 talis unquam fames
 deprehendat, ut ca-
 Arabiam (Cyllarabim)
 conentur. Neque nos
 superes defensionis ra-
 bilis, ut prae inopia
 nus effugia contra ac-
 tionem quaseramus. Sed
 mihi cogita, multum
 no haec inter se differ-
 trum in domum divitis
 dam mercede condu-
 aliquis ingrediatur, et
 eruiat, sustineatque,

quaecunque mihi dicit liber:
 an vero publicae rei partem
 aliquam tractans, et pro vi-
 rili parte administrans, mer-
 cedem eo nomine ab impe-
 ratore accipiat? Nimirum
 percurrere, et separatim u-
 numquodque horum situm
 (separatim positum), con-
 sidera. Invenies sane Mu-
 sicorum illud Disdiapason,
 hoc est, eo, quod maxi-
 mum est, intervallo, scri-
 ptum illud distare a facto
 meo, ac tantundem sibi si-
 milem utramque vitam,
 quantum argento plumbum,

P. 720. μώνη ρόδον x), καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ κᾶκεϊ, κᾶνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα παμπόλλην y) ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σφῆς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες x). οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χάρος ἔχοντες, καὶ πόλεις, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρεσίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιντο *), καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντε οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας ἢ στρατοπέδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόξεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς, οἷμαι

x) ἀνεμῶνη ρόδον] „Sic Edd. J. Par. H. Fl. Fr. S. etc. ρόδῳ W. L. et ἀνεμῶνη, cui posteriori Codici jota est subscriptum a recentiore manu. 'Ρόδῳ etiam margo Ald. 1. W.“ Qui primus scripsit: ἀνεμῶνη ρόδῳ, voluit is, opinor ordinem verborum eundem efformare, qui antecedentium es verborum, ut villius praeponeretur cariori. Verum non attendit simul, quae ultimo loco posita sunt, ἀνθρώπῳ πίθηκος y) παμπόλλην] „Sic recte L. marg. A. 1. W. B. 2. Par. S. παμπόλῳ male J. Fl. Fr. H. A. 1.“ Sic et A. 2. sed παμπόλῳ B. 1. z) προσιόντες] „εἰσι (forsan εἰσιόντες) W. Vulgatam tuentur reliq. et Edd. omnes.“ εἰσιόντες 2954. et τοιούτω 3011., quod, monente Belino, recepit Schm. a) διαβάλλοιντο] „διαβάλλοιντο] διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. H. etc.“ Cum W. facit Cod. 3011., neque hos ego sequi dubitabam, quum manifesto Passiva requiretetur forma, et quae etiam sequenti καθέλκοιντο responderet.

aes auro, et anemonae rosa, et homini simius. Etenim merces quidem et illic et hic est, et quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis (et vernis) distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, et uribus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, et

in similitudinem communemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones et exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco,

ἢ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορῶν—p. 720.
~~καθιστάναι~~. Τὸ δ' ^{b)} ὅλον, οὐ τοὺς μισθαροῦντας 12
~~ἐκαστος~~ ἐγὼ φασίλη βίην συνείναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐν ^{c)} p. 721.
~~ταῖς οἰκίαις~~ ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ᾤκτειρον.
~~οὗτοι δὲ, ὡς ἐταῖροι,~~ τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα παντάπασιν ἑτεροῖον
~~ἐστίν,~~ εἰ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότημα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς με-
~~γίστης ἀρχῆς~~ κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν.
~~ἔργῳ~~ οὖν, εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
~~Ἀλγυπτίας~~ ταύτης ἀρχῆς ἐγκυβερνᾶσθαι, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ
~~τάξιν~~ αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθεῖναι, καὶ τῶν πραττομέ-
~~νων~~ καὶ λεγομένων ἀπαξάπαντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ
~~τάς τε~~ ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ
~~ἄρχοντος~~ γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον
~~οὖν~~ πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ
~~πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον~~ ἀποκεισόμενας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτι-
~~κός,~~ ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὐτός, ἀλλὰ p. 722.
~~πολυτάλαντος.~~ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐ φασίλη ἐλπίδες, εἰ

b) δ'] δὲ 2954. Schm. c) ἐν] Ita Schm. e 3011. pro vulg. ἐπὶ,
 quod festinans librarius et proxime sequentia una cogitatione
 commiscens importune h. l. scripsit.

qui mercedem accipiunt, omnes habere. In univer-
 sum vero non omnes ego, qui mercede locarent operas,
 miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui
 in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero
 nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est:
 quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco sumus,
 publice autem in maximi partem imperii venimus,
 ejusque partem una administramus. Equidem, si
 considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hu-
 jus imperii partem man-

datam habere, judicia dare, et ordinem illis decentem
 adhibere, et eorum, quae aguntur dicunturque, om-
 nium commentarios scriben-
 dos curare, et litigantium orationes moderari, et de-
 creta principis, quam diser-
 tissime potest et accuratissi-
 me, cum fide maxima con-
 servare, et publice tradere
 ad futuri temporis perpe-
 tuitatem reponenda. Por-
 ro merces non a privato,
 sed ab Imperatore; nec par-
 va illa, sed multorum ta-
 lentorum: et post haec non
 spes quaedam exiguae, si
 fiant, quae consentaneum

p. 721. τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ^{d)} ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλα
 13 πράξεις βασιλικάς. Ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τ.
 παρόρσεια, καὶ ὁμοσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι
 καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δὴ φημί σοι μηδένα μὴ
 δὲν ἄμισθι ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς
 ὅπου μὴδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν
 ἀλλ' ἔστι βασιλεὺς μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶ-
 σιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. καὶ
 εἰκόνες δὲ ^{e)}, καὶ νεῶ ^{f)}, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ τῶν ἀρχο-
 μένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων,
 καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ
 βελτίῳ ποιοῦντες. ὥς δὴ μικρὰ μέγαλοις εἰκάζειν, ἣν ἐθέλῃς,
 ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ ^{g)} κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τού-
 των, ἀφ' ὧν σύγκειται, καταβαίνειν, ὅψει ὅτι μεγέθει καὶ
 σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθο-

d) ἀλλ'] „ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὑπὸ notamus.“ e)
 καὶ εἰκόνες δὲ] Praefixi καὶ e Cod. 3011. vulgo omis-
 sū. f) νεῶ] νεῶ Edd. sed νεῶ M. ut tradit Reitz., unde rescri-
 pri νεῶ. g) σωροῦ] „Sic bene Par. S. Fl. σωροῦ male J.
 A. 1. (et 2. et B. 1.) H. B. 2.“ ὅρους 2954. quod praefert
 Belinus.

est fieri, sed futurum ut
 gens integra nobis commit-
 tatur, aut actiones aliae
 principales. Volo equidem
 ex abundanti, utens fidu-
 cia, et cominus congressus
 intentato crimini, ultra et-
 iam quam oportet causam
 dicere, et illud nempe dico
 tibi, neminem quidquam
 sine mercede facere. Ne-
 que tu mihi eos nomines,
 qui res maximas gerunt;
 cum neque ipse Imperator
 mercedis expers sit. Non
 vectigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quot-
 annis veniunt: sed est Im-

peratori merces maxima lau-
 des, et gloria apud omnes,
 et quod beneficiorum causa
 adoratur; statuæ porro,
 et aedes, ac templa, quae
 habent a civibus, merces et
 ista sunt pro curis et provi-
 dentia, quam adhibent pro-
 curanda semper publica re
 et in melius augenda. Nem-
 pe ut parva adsimulemus
 magnis, si volueris a verti-
 ce quasi acervi ad unum-
 quodque eorum, quibus
 constat, descendere, vide-
 bis magnitudine nos et par-
 vitate differre ab his, qui
 summisunt; caeterum mer-

φύροι ὁμοίως ἅπαντες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νό-
μον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ¹⁴
παρρησίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι,
τῇ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον P. 725.
αὐτῷ χρῶτο, ἢ φίλοις συμποναῶν πρὸς τὰ βέλτεστα, καὶ ἂν^{h)} τῷ
μέσῳ ὑπαίθριος πείραν αὐτοῦⁱ⁾ διδοὺς, ὅπως ἔχει^{k)} πρί-
στως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὥς
φῇ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη^{l)}.

Hom. II.
XVIII,

Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνησθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ^{104 15}
σοφῶ ὄντι μοι, (εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός,) ἐπιτι-
μήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμῳ, λόγους μὲν ἀσκή-
σαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ'^{m)} αὐτοῖς, πρὸς δὲ
τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετῆν, οὐ πάνυ γεγυμ-
νασμένῳ, καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαι μοι ἄξιον,

h) καὶ τ] καὶ inapte omnes Edd. i) αὐτοῦ] Non variant li-
bri, nec cuiquam suspicio suborta est de vocis αὐτοῦ probi-
tate: quamquam recte Gesnerus, sui veritit. Vid. infra Adnot.
ad De Merc. Cond. c. 30. k) ἔχει] „ἐχῇ W. Edd. in ἔχει
consentiunt.“ l) εἴη] Scripsit forsitan auctor: Ἐτάσιον
ἄχθος ἀρούρης εἴη, ut sonus quoque Homerum referret. Sed
inversum verborum ordinem omnes Edd. tuentur. m) ἐπ']
παρ' 2954.

cenarios aequae esse univer-
sos. Si igitur eam ego le-
gem scripsissem, neminem
quidquam oportere agere,
tenerer merito violatae legis.
meae. Sin vero hoc qui-
dem nusquam in libello di-
ctum a me est; ac porro
bonum virum efficacem esse
oportet: quodnam aliud ad
officium applicet se, quam
ut elaboret cum amicis in
iis, quae optima sunt, et
in medio atque sub divo
quasi constitutus experi-
mentum sui praebeat, qua-
lis sit fide, diligentia, a-
more quodam eorum, quae

commissa ipsi sunt, ne sit,
ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero et hoc me-
minisse oportet, qui repre-
hendere nos voluerint, ip-
sos non tanquam sapientem
me (modo usquam sit ali-
quis sapiens) reprehensu-
ros, sed unum de multis,
qui dicendi facultatem ex-
ercuerit, ille quidem, me-
diocrem ex ea re laudem
consecutus; ad summam
autem illam eorum, qui ca-
pita ac duces sunt, virtu-
tem non sit exercitatus.
Neque Hercules, eo nomi-

- P. 723. ὅτι μὴδὲ ἄλλω ἔγωγ' οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόδοξαι ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μοι τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμώης ^{η)}), ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὀκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπὶ αἰὲς ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμοῦμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἐταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὧν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν κῆν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους, καὶ ὅσον σῶμα ^{ο)}) πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ.

η) ἐπιτιμώης] Vulg. ἐπιτιμώης sine jota subscripto. ο) σῶμα] συνάμα priores Edd. Correxī accentum, ut Timon. c. 25. cf. De Merc. Cond. c. 1.

ne dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem imple-ret. Ac equidem mirer etiam, si reprehendas vitam praesentem nostram: cum enim hominem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi causa, et Celticam eadem peragrans, in nos incideres,

qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te et plenum calculum feram. Apud alios (ceteros) enim, si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, Non curat Hip-poclides.

ΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ P. 724
ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

gam. In matutina viri cujusdam nobilis salutatione acci-
πιαπο, ut pro solenni formula χαῖρε inepte uteretur verbo
Quem quidem lapsum excusat nunc non minus urbane,
lecte, ita, ut tum ex ipsius vocis genuina significatione,
antiquitatis usu, ostendat, non modo non prorsus ineptam
ac apprecandi formulam, verum etiam quodammodo usi-
alteri praeferendam, quatenus ei non solum optatum insit,
m monitum, ut alter scilicet valetudinem suam curet.

τὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν δια- 1
· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογία ἐν εὐρεῖν παραλόγου
μονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφοτέρω νῦν ἐμοὶ συμβέβη-
· ἀφικόμενος παρὰ ^{a)} σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν,
· ἐν συνήθει ταύτην φωνὴν ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν,
^{b)} ὁ χρυσοῦς ^{c)} ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου,

· παρὰ] πρὸς Thom. Mag. v. χαίρω. Edd. consentiant in
· α.] b) δ'] δε 2954. Schm. nec non Schol. c) χρυσοῦς]
· ἡστος (leg. χρηστός) L. Sic Solanus notavit, nempe L.
· misse χρηστός dare. Sed χρυσοῦς etiam Th. Mag."

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

le est, homo natus
, Dei alicujus invi-
fugere: multo porro
us, verba invenire,
defendas inopinatum
missum divinitus er-
Quae quidem utra-
que modo usu mihi vene-
runt, qui matutinae salu-
tationis causa domum tuam
veniens, cum oporteret con-
suetam illam vocem mittere,
et ave (Gr. gaude) dicere:
ego vero homo aureus obli-

- p. 725. εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὥς οὐ ^{d)} κατὰ τὸ
 ἔω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθύς ἰδιόν ^{e)} τε, καὶ ἡρυθρέα
 καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παρ
 παλεῖν, ὥς τὸ εἰκός, οἱ δὲ, ληρεῖν ὑπ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθεσ
 νῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλ
 στα σὺ ἐπικεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ με
 διάματι ἐπισιμηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξε
 οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, α
 μὴ πάνυ ἀνιῶμην ^{f)} ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγο
 μην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχει
 τος, ἐπὶ τοσοῦτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει
 οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθοῦσῃ.
 P. 726. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι
 2 ᾤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προῦφάνη τὰ λεκτέα
 οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτά, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ

d) οὐ] οὐδέ 2954. majle. e) [ἰδιόν] „Sic A. 1. Fl. S. Fr. H
 et, ni fallor, J. vid. nōtt. ἰδίῳ Par. B. 2.“ Sed B. 1. et A. s
 edunt ἰδιόν. f) ἀνιῶμην] Vulg. ἀνιῶμην. Restitui literae
 α suum jota, quod idem factum in voce ἐπιτιμῶνς sub finem
 praecedentis libelli. Deinceps μῆδ' falso scriptum erat in
 omnibus Edd., quod alibi quoque tacens correxi.

vione lapsus, *valere* te jus
 serim, quod boni et ipsum
 quidem ominis, sed non tem
 pestivum, quippe quod ma
 tutino parum conveniret.
 Ergo in ipso *verbo* statim
 sudabam equidem, erubes
 cebam, aestuabam consilii
 inopia. Praesentes vero qui
 essent, alii desipere me vi
 delicet, alii prae senectute
 delirare, alii hesternae cra
 pula adhuc oppletum *turba*
tumque existimabant; quam
 quam molliter ipse tu ferres,
 ut qui maxime, quod factum
 erat, ac ne lenissime qui
 dem subridens linguae no
 strae errorem notares. Fa

ciendum itaque putavi, ut
 consolationem mihi aliquam
 scriberem, ne lapsu illo ni
 mis excruciarer, neque in
 tolerandum putarem, si ho
 mo senex tantum a decore,
 coram tot testibus, aberras
 sem: nam defensione qui
 dem nihil opus videbatur,
 linguae in bene ominatas
 adeo preces lubrico quasi
 vestigio prolapsae. Ac sub
 initium acriptionis, diffici
 lem dubiamque sane quae
 stionem propositam mihi
 fore arbitrabar: *aliquantum*
 autem progressu multa se
 dicenda *ultra* offerebant.
 Neque tamen prius ea di

καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. p. 726.

Ὁ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωθι-
νὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον
ἐν 2) ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆςδε γῆς Τιρυνθίας.

Incert.

καὶ μετὰ τὸ δεῖκνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους πρεπόμενοι, ὡς

Auct.

3),

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἔσσης οὐκ ἐπιδευεῖς,

Hom. II.

Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπισταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρόητό-

IX, 225.

ρεσε 4). καὶ ἤδη ἀπύοντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν 1) θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι Emped.

V. not.

θνητός.

Ἰσος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν p. 727.

ρόνος ὁ ἐωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισιῶν καὶ ἀπενυκτο-
τάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης
ἤδη τελευτῶν τὸν βίον,

g) μὲν] „μὴ] Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta Amst. quae
recte quoque μὴ servavit.“ Sed Codd. 2954. 3011. et Gorl.
consentiunt cum vet. Edd. probante *Belino*, quem secutus est
Schm. Vid. Adnot. h) ἐρόητόρευσ] „ἐροτόρευσ Fl.“
ἐρόητόρευσ 2954. i) ὕμιν] „ὑμῖν Edd.“ *Olearii* haec est

cam, quam de ipsis verbis
Gaudere, *Bene agere*, et *Val-
lere*, quae opportuna vide-
buntur praedixero. Atque
Gaudere (si quem jubeas),
est illa quidem (vetus) sa-
lutatio, verum non matuti-
na solum, neque quae ad
primam modo congressio-
nem pertineat: sed uteban-
tur ea quidem etiam, qui
prius non (primo quidem)
viderant alterum, quale est,

Gaude potens telluris o Ti-
rynthiae;

verum post coenam quoque
ad comessionem et liberiores
in vino sermones jam con-
versi,

Lucian. Vol. III.

Gaude, verum epulis pari-
bus nec egemus, *Achille*,
ut *Ulysses* inquit, cum man-
datam sibi legationem apud
illum orat: et, qui jam dis-
cederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam
nunc *Deus*, haud homo,
versor.

Proprium autem tempus
nullum attributum erat huic
appellationi, neque, ut nunc,
solum matutinum: cum et-
iam minime auspicatis tem-
poribus et abominandis ma-
xime, tamen illa uterentur,
ut *Euripidis* ille *Polynices*,
jam finiens vitam, inquit,

V

p. 727.

Eurip.

Phoen.

v. 1462.

Καὶ χαίρετ' ^k) ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ μακρὰ ^l) χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ. τος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ^m) ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀφ' ἑαυτοῦ ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἀρχοντας ἡμέτερος καὶ πεφροντικώτας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης. οἴσθε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν ⁿ) τῇ ἀρχῇ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι ^o). Ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, p. 728. ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον προὔθηκται, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκείθεν, καὶ τὴν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅπως γε ^p), μετ' ἐκείνων ὁ

emendatio, quam receperunt Reitz. et recentt. Sed in legitur εἶμι, probante Belino. k) Καὶ χαίρετ') καὶ ad Luciani verba retulerunt et a voce χαίρετ' incesum tragicum Reitz. et recentt. Edit. Rectius coEuripidi ipsi accommodate, legitur versus in B. i. A. etiam καὶ ad versum pertineat. l) μακρὰ] „μακρὰ πρὸς P. Cum vulgata faciunt Fl. H. Per. S.“ At cum cit 3011. atque adeo μακρὰ praetulerunt Belinus et Scrus. Supra Pro Merc. Cond. c. 3. et 5. in eadem phra go legitur μακρὰ, sed in priori loco P., in posteriori Cod. habent μακράν. m) Φιλιππίδης] „Φιλιππίδης Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.“ Corrigi etiam et Belinus volunt. Vid. Adnot. n) συναποθανεῖν ποθανεῖν Valcken. conj. o) καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι] καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι conj. Belin. p) ὅπως γε] καὶ ὅπως γε conj. J. Seager. Vol. XI. Class. p. 201. nihilominus tamen, haud inepte quidem, et ita

Gaudete, jam nox atra me
complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat quasi tessera, sed inimicitiarum quoque, et cum negaret alter se usum altero. Qui enim longum gaudere alterum jubet, ille non curaturum se in posterum significat. Primus autem illud verbum Philipides cursor dicitur usurpasse, cum a Marathone victo-

riam nuntiaret, et de ad Archontes sedentes pugnae exitu sollicitos, dete, vincimus, eoque suo nuntio immortalis et in ipso gaudendi v expirasse. In epistola tem principio Cleon Atheniensium orator ejus, Sphacteria dederat, victi illius et Spartanorum ptorum nuntiam, pr illud Gaudere praepo

τοῦ Σικελίας ἐπιστελλῶν, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέκει- p. 728.
 τε, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων. Ἄλλ' ὁ θαυμα- 4
 κὲς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ
 μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει^{q)} ὡς μοχθηρὸν
 δὲ, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ'
 ἑαυτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμέ-
 νων σύμβολον. καὶ ἐπιστελλῶν γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐ-
 τόν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν,
 ὅς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ^{r)} ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' p. 729.
 ἀνθρώποις δεξιοῖς ἔρεπον. Ὁ μὲν γε Θεσπίσιος Πυθαγόρας, 5
 καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὡς Ὁκέλλω^{s)} τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις
 φιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν^{t)}, οὔτε τὸ εὖ

Wielandius vertit. Verum nec ὁλως inepte dictum, ut tandem
 ad eandem, quam *Scagerus* vult, sententiam pervenias. q) τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει.]
 Vulg. τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζειν, quae
Erasmus, *Brodacius* et *Marcilius* sic expleri voluerunt: τὸ μὲν
 χαίρειν χαίρειν κελεύει καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζειν. Nos, praeeunte
Schmiedero, verba dedimus secundum Cod. 2954., quam
 emendationem jam *Jensius* suspicando occupaverat. r) οὐχ^{r)}
 οὐκ A. 2. s) Ὁκέλλω.] „Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reli-
 quae Edd. vulgo Ὁκέλλω. In Cod. L. tamen Ὁκέλλω uno λ
 scribitur.“ t) οὔτε τὸ χαίρειν.] Haec in Ed. *Reitz.* et
 antiquioribus ommissa restituerunt, *Belino* auctore, Editor *Bi-*
ponianus et *Schmiederus*. Supplentur etiam in *Gorl.*

omnino post illum Ni-
 cas, a Sicilia mittens, in
 antiquo epistolarum more
 perseveravit, initium ab
 ipsis rebus capiens. Sed
 mirabilis noster Plato, vir
 de dignus, legislator ta-
 mē, illud Gaudere quidem
 ubi plane rejicit, velut
 malum et nihil honesti si-
 gnificans: sed alterum Bene
 agere, pro eo inducit, ut
 communem corporis pariter
 et animi bene constituti tes-
 tamentum. Atque scribens ad
 Dionysium accusat illum,

quod in Hymno Apollinis
 Gaudere (Lat. *salvere*) De-
 um jubeat, tanquam indi-
 gnum Pythio, et non tan-
 tum Diis, sed ne homini-
 bus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Py-
 thagoras, etsi nihil ipse no-
 bis proprium relinquere suo-
 rum scriptorum dignatus est,
 quantum tamen ex Lucano
 Ocello, et Archyta, et re-
 liquis ipsius familiaribus
 colligere licet, neque (*Gau-*
dere, neque) ipsum illud *Be-*
ne agere praescripsit, sed a

πῶν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ ^{a)} τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀ- p. 731.
 ριθμὸν ἀποτελεῖν ^{b)}). οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν
 Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ P-732-6
 εἰς αὐτὰς ἀνέηκε πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν
 ἀπὸ πάντων αἰρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέrais ἐπιστολαῖς
 εἰσι δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλετάτους μάλιστα
 ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν
 παρωδία, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶ-
 τον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

Homer.
Odyss.
XXIV,
401.

παρῶς ^{c)}) προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ

Ἀλεξίς,

ᾧ δέσποθ' ^{d)}), ὑγίαινε, ὥς χρόνιος ἐλήλυθας?

Alexid.
Com.
Fragm.

δ' Ἀχαιοῦς,

a) ἢ] „ἢ (ἢ) Brod. et Marcil.“ b) ἀποτελεῖν] „ἀποτελεῖ,
 ἢ δὲ Marcil.“ Scilicet ἢ δὲ vult, ni fallor, Marcil-
 lium. Atque sic vertit Gesnerus, nec non Wielandius. Paene
 eodem redeunt, quae J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XI.
 p. 201. substituit: εἰσι δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὸν, τὸν μέγιστον
 ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, καὶ
 ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Equidem, quamquam persuasum ha-
 bens, verba vulgata laborare, nec malam intelligens esse me-
 dicinam, quae iis inprimis a Marcilino offeratur, tamen, dum
 certiora deficiant praesidia, satius duco retinuisse, quam
 mutasse, vitiatum textum. Ita et Schmiedero visum. c) πα-
 ρῶς] „Sic dedimus ex L. σοφῶς Edd.“ d) ᾧ δέσποθ']
 ᾧ δέ ποθ' 2954. 3011. mendose.

dum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (valetudinis) iuvitium vocarent, in quibus et Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum et Epicurus, vir valde gaudens gaudio (verbo gaudere), et voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum

etiam in tragoedia et in comedia vetere invenias valere, primo statim congressu dictum. Etenim illud

Vale, multumque gaude, sapienter (clare) praepositum habet gaudendi voto illud valetudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso scrus advenis?

Et Achaeus,

P. 73^a.
Achaei
Tr. Fr.

"Ἦκω πεπραγὸς δυνά, σὺ δ' ὕλαινέ μαι.

καὶ ὁ Φιλήμων,

Phil. in
H. Grot.
Excc.

Αἰτῶ δ' ὕγειαν πρῶτον, εἰτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἰτ' ὀφείλειν μηδενί.

P. 777.

P. 753. ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράφας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται,
Plat. καὶ οὗτος φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὰ
Legg. γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν· τοῦ χαίρειν δὲ τοπαράπαν
II. Bip. T. VIII. οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι *) τὸ γνωριμώτατον ἐκείνο, καὶ πρὸς
P. 75. διὰ στόματος, λέγω,

Arifhr.
ap.
Athen.
L. XV.
extr.

Ὑγίεια ²) πρεσβίστα μακάρων,
Μετὰ σεῦ ναλοίμι ³)
Τὸ λειπόμενον ⁴) βιοτᾶς.

ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὕγεια, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὕγια
7 νειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. Μυρία δὲ καὶ ἄλλα
τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδείξει σ

*) τοπαράπαν] Vulg. τὸ παράπαν duabus vocibus. Rest
tuimus nos frequentatam Luciano scripturam ex utraque Al
cf. Timon. c. 16. bis, Tom. I. p. 79. Diall. Mortt. III,
Tom. II. p. 146. et saepius. e) ἵνα σοι] ἵνα μὴ σοι Gen
conj. haud improbabiler. f) ὕγιστα] „Vulgo ὕγεια. Vi
noti.“ g) ναλοίμι] „Sic Voss. et Athen. Adsentiantur l
et L. νέοιμι Edd.“ h) λειπόμενον] „λοιπόμενον Athen.“

Venio patratris horridis, at
tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene
sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum de-
bere nemini.

Ille vero convivalis cantici
scriptor, cujus etiam Plato
mentionem facit, quid ait?
Primum volo valere: deinde
vero pulcher esse; deinde di-
ves: gaudendi vero omnino
mentionem non fecit. Ut

tibi notissimum illud, quo
omnium in ore est, dicam

Valetudo Divūm senior,

Habitare tecum

Vitae reliquum liceat.

Si itaque antiquissima es
valetudo, ejusque opus es
valere, utique praeponen-
dum id est bonis reliquis
Sexcenta autem alia cum
habeam, quae ostendere ti-
bi possim e poetis, histori-
cisque et philosophis, valen-
praeponentibus, supersedeo

ἔην, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, p. 736.
 ἢ; μή εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγ-
 ραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ ἡμῶν ἐκπερῶμεν τὸν ἥλον.
 Λίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαίας ¹⁾ ἱστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
 ἢ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτι Ἀλέ- 8
 ξανδρος τὴν ἐν Ἰσθμῷ ^{k)} μάχην ἀγωνιῆσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐ-Ρ. 734.
 κλειδῆς ὁ Καρδιανός ¹⁾ ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει,
 πῶθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν ^{m)} αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ'
 κτελεσθεὶς, εἴτ' ἐκταραχθεὶς, ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ Θεοῦ
 τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγιαίνει,
 καλεῖ, καὶ φέρει ἤδη παρατάττεσθαι· ταραχθέντων δὲ τῶν παρ-
 οντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ
 Ἡφαιστιῶνος ὀλίγον δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος,
 ἔρχομαι, εἶπε, τὴν κληδόνα· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ
 τῆς μάχης, ἥδη ⁿ⁾ μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, 9
 ἐν τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ

i) ἀρχαίας] παλαιάς (παλαιᾶς) 2954. k) Ἰσθμῷ] „Ἰσθμῷ
 C. Fl. Ἰσθμῷ Ed. Fl. male.“ In A. 1. 2. B. 1. Ἰσθμῷ scriptum
 eo compendio duplicis literae σ, quod parum differt a figura
 σθ, quae fortasse etiam in Ed. Fl. est. l) Καρδιανός]
 „Σαρδιανός Edd. omnes male.“ m) εἰς τὴν σκηνὴν] ἐν
 τῇ σκηνῇ 2954. n) ἥδη] ἥδη (κληδὼν] J. Seager. Classic.
 Journ. Vol. XI. p. 201. An forte etiam σώους ἡμῶς volet,
 quo et ibi Subjectum clare appareat? At putidum foret
 utrumque.

equidem, ne in pueriles
 tibi ineptias scriptio ista
 valeat, et forte clavum ex-
 cutere clavo alio videar.
 Pauca vero tibi ex antiqua
 historia, quorum recordor,
 domestica huic negotio ad-
 scribere haud abs re putavi.
 Cum Alexander proelium
 ad Issum commissurus esset,
 ut narrat in Epistola ad An-
 tipatrum Cardianus Eume-
 nes, mane in tabernaculum
 regis ingressus Hephaestio,
 vel oblivione quadam, vel

perturbatus, ut ego, et ac-
 stuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego,
 dixit, *Vale, Rex, tempus
 est jam eundi in aciem.* Tur-
 batis autem ad insolitam sa-
 lutationem reliquis, et He-
 phaestione prae pudore tan-
 tum non mortuo, Alexan-
 der, *Accipio*, inquit, *omen:*
salves enim nos e proelio re-
dituros, jam mihi pollicetur.
 Antiochus autem Soter, con-
 flicturus cum Gallo—Grae-
 cis, per quietem videre si-

- p. 754. τὸν Ἀλέξανδρον, κελύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦν
τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνδήματι τὴν θα
10 μαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος
Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ᾗ
μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δ'
ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδω
11 ρος *) ὁ τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ συναγαγὼν, φησιν. Ἄξιον δὲ
p. 755. καὶ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξα
νδρον τὰ δευτέρᾳ ἐν στρατηγίαις ἐνεγκάμενον, καὶ μυρίας τρε
πὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος
καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς, οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξία
μα μείζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολήν, ἤτησε παρ' αὐτῶν
ἄλλ' ἐν τούτῳ ἡὔχετο, ὑγιαίνειν ^{α)}. ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη
φασίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα, οἷμα
ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν
12 ἔστ' ἂν ^{β)} τὸ ^{γ)} ὑγιαίνειν μόνον ἀπῆλ' ^{δ)}. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστο

ο) Διονυσόδωρος] Διονυσιόδωρος conj. Belin. p) δὲ
„Omissa haec particula in J. compareret in Fl. Par. H. B. 2. i
et M.“ Nec non in A. 1. 2. B. 1. q) ὑγιαίνειν] Expecta
batur, ni fallor, τὸ ὑγιαίνειν, qui articulus facile ob ulti
mam verbi praecedentis syllabam negligi a librariis potuit
r) ἔστ' ἂν] „Lege ἔστι, ἂν. Solanus.“ At vid. Adnot. s
τὸ] „τοῦ M“ Sic et 3011. t) μόνον ἀπῆλ' „ἀπεῖναι φη

bi visus est adstantem Ale
xandrum, qui tesseram ju
beret ipsum dare ante pu
gnam militibus, *vale*: et ea
ipsa tessera admirabilem il
lam victoriam retulit. Et
Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte inver
tit ordinem, qui in principio
epistolae *Valere* illum jube
ret, in fine autem, pro e
jusdem potestatis verbo,
Gaudere subscriberet, ut
Dionysodorus refert, qui
collegit illius epistolas. O
perae vero pretium est, E
pirotae etiam Pyrrhi men
tionem facere, viri, qui se

cundas post Alexandrum im
perii militaris tulit, et sex
centas fortunae vices subiit.
Hic igitur, qui semper Dm
supplicaret, et mactaret
et donaria suspenderet, ne
victoriam unquam, neque
regni majestatem amplio
rem, neque gloriam, ne
divitiarum vim ab illis pete
bat, sed hoc unum optabat
valere; voluti, hoc si habe
ret, facile ipsi accessuri
reliquis. Et praeclare, ar
bitror, sapuit, qui ita pu
taret, nihil prodesse sibi
bona reliqua omnia, quoad
solum illud absit, *valere*

πρὸς ἴδιος ὕφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις ^{u)}). σὺ p. 755.
 ἢ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ
 φυσικῷ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ-
 πες περὶ ^{x)} τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημι-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὡ βέλτιστε, φαίνῃ ἂν καὶ γὰρ πρὸς αὐ-
 τῶν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγίαιας
 ἢ θεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ
 πύκτωρ, αἰεὶ τὸ ὑγιάειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχου-
 σιν, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε ^{y)}
 τοῦ σώματος. ἔτι δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ p. 736.
 ἀρχῇ ἐχρήσατο ^{z)}), καὶ ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιάειν
 παρακελευόμενος, καὶ χρησίμῳ τι δοῦν, καὶ ὑπομνησκει ^{a)}
 τῶν πρὸς τὸ ὑγιάειν συντελούντων· καὶ οὗ συνεύχεται μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει. Τί δ' ^{b)}); οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐν- 13

τις W. Sic et 3011. Gorl. Mira verborum variatio, cujus originem non conjicio. u) τάχα ἂν εἴποι τις] „Quatuor haec verba absunt a W.“ Et a Gorl. Nec tamen salvo sententiarum nexu abesse poterant. x) περὶ] „παρὰ male P. et L.“ y) δεῖσθε] „Sic P. δεῖσθαι vulgo Edd.“ z) εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο] εὐφήμῳ ἐχρήσατο τῇ ἀρχῇ 3011. Belin. et Schmid. a) δοῦν, καὶ ὑπομνησκει] δοῦν καὶ ὑπομνησκειν 2954. b) Τί δ';] Interrogationis notam, vulgo hic neglectam, de meo restitui, natura rei flagitante. Saepe jam ejusdem generis negligentia in his scriptis a nobis est correctae. Recte verterat Gesnerus: Quid vero? nonne etc.

Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicuique verbo et suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non indigens. Jam

vero et mane, et medio die, et noctu, semper valere necessarium est, et maxime imperantibus vobis, et negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, et votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, et eorum admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam prae-

- p. 736. τολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως *) λαμβάνετε α)
 τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστὶ παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐ-
 τῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα *) εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἀνεῖν ὄφρα
 ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακαιμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐ-
 τοί, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαῖω, τοὺς προσαγο-
 ρεύοντας ε)
 14 ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφ-
 ῶν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγια-
 νειν, ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθῶν· ἡ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 15 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορευέσεων ἐναλλάττων. Χά-
 ριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακροῦ αἰσιώ-
 τερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρωλισθόν ε)
 χα τῆς Ῥυγείας, ἡ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπιπνοία η)
 γθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου ι). ἐπεὶ ἔγωγε,

c) ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] „Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W.“ deest etiam in Gorl. d) λαμβάνετε] „λαμβάνεται W. Sed ε subscriptum est.“ e) μάλα] „μάλ W.“ f) προσαγορευόντας] προσαγορευ-
 σαντας 2954. g) παρωλισθόν] παρωλισθόν Seager. aut
 παρολισθόν, ejecto καί. Imo vero utraque haec lectio, si
 vulgo ederetur, mutanda esset in eam, quae vulgo editur.
 De forma hac Aoristi, quam legitimam esse ignoravit Seager-
 rus, vid. Fischer. Animadv. ad Weller. Vol. III. a. p. 141. h) ἐπιπνοία] „Sic W. ἐπινοία vulgo Edd.“ i) ὑπισχνου-
 μένον] παρακαλουόμενον 2954. sed in marg. apposita est le-

cipit. Quid vero? nonne
 et in mandatorum libello,
 quem semper et ab Impera-
 tore accipitis, hoc primum
 vobis est praeceptum, *vale-
 tudinem vestram curate*. Re-
 cte sane. neque enim usus
 aliquis vestrum esset ad re-
 liqua, nisi ita constituti si-
 tis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Ro-
 manorum lingua aliquid in-
 telligo, salutantibus comi-
 ter respondentes, *valetudi-
 nis* [Lat. *salutis*] nomen sae-
 pe reponitis. Et haec dixi
 omnia, non qui prudens

*Gaudere illud omiserim, et
 Vale pro eo dicere adfecta-
 rim; sed tanquam, cui im-
 prudenti hoc acciderit: ni-
 si forte et ridiculus studio
 fui (peregrinitatem affectans),
 et tempora salutationum
 permutavi. Sed gratias Diis
 ago, quod error mihi mens
 in longe auspiciatus quid-
 dam versus est, quod laba-
 scente etiam lingua in me-
 lius incidi: et forte Hygeae
 aut ipsius adeo Aesculapii
 consilio hoc accidit, vale-
 tudinem meo tibi ore pro-
 mittentis. Quomodo enim*

ὡς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ^k), μηδέπω πρότερον ἐν τῷ p. 757.
 μακρῷ βίῳ^l) ταραχθεὶς ὁμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην 16
 ἐπὶ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πά-
 ρα ἐσπουδαῖως ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς
 ἑαυτοῦ ἐπιθυμίας εἰς τοῦναντίον διαταραχθεὶς ἐνέπεισον. τάχα δ'
 τίνα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν^m) καὶ στρατιωτῶν
 ἀριθμὸς, ὧνⁿ) οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς
 παραγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι 17
 ἄνθρωποι, ἢ ἀπαιδεύσαν, ἢ παραφροσύνην ἀναφέρωσι *)
 ἐκ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφαιτίας ἐποιήσω,
 καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐντεχνον ἐχούσης· ὡς τό γε πά-
 ρα θαρσύνει ἐν τοῖς τοιοῦτοις, οὐ πόρρω θρασυτήτος καὶ
 ναισχυντίας ἐστὶ °). καὶ ἐμοὶ γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον^p)
 φάλλεσθαι^q), εἰ δὲ συμβαίῃ, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπε p. 758.

etio vulg. k) πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ] πῶς
 ἂν ἄνευ θεοῦ τοῦτο ἔπαθον 2954. e quibus τοῦτο mavult *Bel-
 lium* scribi, servato tamen vulgato verborum ordine. At om-
 nino nulla opus est mutatione. l) μακρῷ βίῳ] „μακροβίῳ
 male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl.“ m) λογισμὸν] „
 λογισμῶν W. Sed supra scriptum erat o.“ n) ὧν] delen-
 dum censet *Scager*, temere. Vid. Adnot. *) ἀναφέρωσι]
 Ita cum *Schm.* rescripsi ducibus Codd. W. Gorl. 2954. 3011.
 pro eo, quod Edd. omnes praebent, παραφέρωσι. Vid. Adn.
 o) ἐστὶ] „ἐστὶν W.“ p) τοιοῦτον] „Sic Edd. omnes.
 Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera v.“
 q) σφάλλεσθαι] „σφάλλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam

ine Deo hoc mihi accidit.
 et, qui in longa vita nun-
 quam simili ratione turba-
 tus fuerim? Si vero huma-
 nam etiam pro eo, quod ac-
 cidit, excusationem pro-
 ferre fas est, nihil mirum,
 si in summo studio, ut op-
 timis in rebus abs te cogno-
 scerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in con-
 trarium incidi. Forte et-
 iam recta cogitandi via ex-
 cutiat aliquem multitudo
 militum, quorum alii qui-
 dem antrorsum urgent, alii

vero ordinem salutandi mi-
 nime servant. Tu vero,
 bene novi, licet alii ad stu-
 pore, aut rusticam rudi-
 tatem, aut delirationem eam
 rem referant, pudoris signum
 et simplicitatis iudicasti, et
 animi a fori tritura et artis
 ostentatione abhorrentis:
 ut fere insignis in talibus
 fiducia a temeritate et im-
 prudentia non longe abest.
 Ac mihi quidem contingat,
 nihil tale peccare; si vero
 eveniat, in bonum id ipsum
 quoque omen verti. Primo

- P. 738. σθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδ' ἐτε λεί
 18 ται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπὸ
 λύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συγκοφαντούμενον ὁ
 θρωπον^{*)}. ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ φωνῇ, χάρᾳ
 οἰδᾶ^{*)} σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐκ
 πασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστῶν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπ
 σασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε^{*)} χαλεπαίνον
 τες, ἐκείνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γν
 μὴν ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκείνος μὲν, οὕτω^{*)}. σὺ δ' εἴτε τὴν γν
 μὴν σκέψαιο, πάντῃ εὖνον εὐρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, ε
 19 φημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ' ἐνταῦθα^{*)} ἤδη γεγόμενος, εἰς
 τως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μὴ τιαι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτη
 ναι, ὡς τὴν ἀπολογίαὶν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε,
 φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπ
 λογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξαις ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

facit M. " r) ἀπολύσας — ἀνθρώπων] „Septem ha
 verba sic legi in Fl. H. Coll. et M. notavit Solanus. Nes
 quare; nam J. A. 1. Par. et S. quoque sic legunt, et sa
 sunt omnia." s) οἰδᾶ] *Ex* 2954. Sed subscriptum οἰδ
 t) παύσασθε] παύσασθαι B. 1. u) οὕτω] „οὕτως Fl.
 M." x) ἐνταῦθα] Ita B. 1. A. 1. 2. Sed *Reitz.* et *recen*
 ἐνταῦθ', nescio unde.

quidem Augusto imperante
 etiam tale quid factum nar
 ratur. Caussam ille quan
 dam recte judicaverat, ho
 minemque maximo crimine,
 per summam illi calumniam
 impacto, liberaverat. At
 ille gratias agens, magna
 voce, *Gratiam tibi habeo*,
 inquit, *Imperator, cum ma
 le et injuste judicasti. Cum
 que ii, qui essent circa Au
 gustum, indigne ferrent,*
 et dilacerare hominem vel
 lent, ille, *Desinite*, inquit,
 irasci: neque enim linguam
 hominis, sed mentem, exa-

minare aequum est. Atque
 ille quidem sic. Tu veni
 sive animum spectes, bene
 volentissimum reperiēs; si
 ve linguam, bene omina
 etiam haec est. Caeterum
 huc delatus non sine caus
 sa videor alterum quiddam
 vereri, ne sint, quibus de
 dita opera peccasse videar
 ut defensionem hanc scri
 berem. Ac sane contingit
 mihi, Aesculapi optime, tu
 lem videri hunc libellum
 ut non defensio, sed oster
 tandae orationis petita es
 occasio videatur.

S C H O L I A

E T

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 8. lin. 11. Παραδειῖξαι τοῦ βίου] Γρ. ὑποδείξαι.

Ead. l. 12. Ἐς αὐτό. . .] Παροιμία· πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ
γεννᾷ). G.

Pag. 9. l. 1. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

Ead. l. 3. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

Ead. l. 7. Καταφρονεῖν χρ.] Κρατής. G.

Ead. l. 9. Ὁ δέ τις αὐτὸ πάλιν] Πλάτων. G. Ἄρ-
ης. Cod. 2957.

Ead. l. 11. Καὶ ἀγομένους^b)] Δημόκριτος. G.

Pag. 11. l. 16. Θεςπεσίῳ] θείῳ, θαυμαστῷ, πράῳ. G.

Pag. 13. l. 1. ἀκρόδρυα^c)] Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοι-
τῶν καρποὺς, καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

Ead. l. 6. ὑποτονθορύσας] ἐνυπόπτως λαλήσας, ψι-
ας, ἡρέμα γογγύσας. V.

Pag. 14. l. 6. ἀναγωγῇ] Ἡ (ὁ) τῶν νεῶν ἔκπλους ἀνα-
λέγεται. V.

Pag. 17. l. 2. Ἀσφοδέλλῳ] Ἀσφοδέλος τὸ φυτόν· ἀσφο-
δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὥς καὶ παρ' Ὀμήρῳ^d), κατὰ
βίον λιμῶνα. V.

πῦρ ἐκ τ. καπν.] Adscripsit Solanus: corrupte. Labes fa-
le tolli potest, si refingas: εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμε-
ν· vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius: εἰς τὸ
ἐ. τ. κ. βιαζόμενον ἐμπέπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. Hemst. Sic fere
dit scholion Schm. Lehm.

γομένους] Leg. ἀτόμους. Solan.

ἀκρόδρυα] Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt J. Bod. a
pel ad Theophr. H. P. II. p. 89. 542. Jac. Duport. ad Theophr.
H. P. 378. Hemst.

πρ' Ὀμήρῳ] Od. XI, 538. 572. XXIV, 13. Multa licet apud

Ead. 1. 3. τετριγυῖαι] τρίζουσαι. G.

Ead. 1. 9. τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

Pag. 19. 1. 4. ἀναπιεπαζόμενοι] ἀριθμούμενοι, σκεπόμενοι. G.

Pag. 20. p. 7. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος (ἐκ Κυρήνης ὀφρῶμενος*), δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστῆς· παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ αἰσχροτάτα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου[†]). V. Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγείρους σοφιστῆς. *A erat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὖξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, et turpissime parasitans et adulans ultra decorum.* N. *tata haec ex G. a Solano.*

Pag. 21. 1. 1. καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπω. V.

Ead. 1. 10. ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδοτο] ἡμισυ τῆς τιμωρίας· ὥς ἐπὶ δασμοῦ δὲ τοῦτο προενέγκας διέχεεν ὑπερβαλλούσῃ τῇ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν. V.

Pag. 23. 1. 2. σκελετῶν] ἀπεξηραμμένων. G.

Pag. 25. 1. 9. σεμνῶς] Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερήφανον, ἀπλῶς σεμνόν. G.

Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illam significandi discrimine. *Hemst.*

e) ὁ μεμνηὼς δεινῶς] Ὀμόμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμόμενος, sed δεινός etiam habent. *Solan.* In V. vidi ὁ μόμενος^ο hinc pessime dederant in E. A. ὁ μεμνηὼς. Non dubito, quod veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὀφρῶμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχροτάτα et παρὰ τοῦ μετρίου V. correxi αἰσχροτάτα et πέρα τοῦ μετρίου. *Hemst.*

f) κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου] Debuit παρὰ τὸ μέτρον καὶ πέρα τοῦ μετρίου. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim et alii. Sic in *Piscat. c. 31. Πολυξένος ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου.* in *Qu. hist. conscr. c. 7. πέρα τοῦ μετρίου καταφθίπτοντες.* Adde c. 10. de *Saltat. c. 31. 75.* Sic πέρα τοῦ πιδανού, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *Jen. E. c. Dial. Morti. XV, 1. Dial. Deor. XVIII, 2. Char. c. 5. etiam πέρα τοῦ μέτρον Dial. Deor. XVI, 1. πέρα πίστεως Icarom. c. 2. Lehm.*

g) δασμοῦ — προενέγκας — διέχεει] Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. et V. δασμοῦ, et mox προενέγκας et διέχεει. *Solan.* Sensus est: ἡμιτέλεια vero quum dixit, quasi tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam ejus locutionis, qua pauperibus qualem dimidium dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καὶ τῶν pro κακῶν librarum vitium. *Hemst.*

Ed. 1. 13. ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβαταί κωμικά^h) ἔμματα μεγάλα τε καὶ¹⁾ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, πρὸς μείζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. V.

Pag. 26. 1. 10. ἐν παραβύστῳ σου^k)] ἐν παρακεκρυμμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινώσκων. V.

Pag. 27. 1. 1. ἐπειδ' ἂν γὰρ . . . ὁ Αἰακὸς] Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν¹⁾ Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ Αἰακὸς ἔκτυμον παραλαβόντες^m) εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὀνομασθαι· ὃ συμβαίνει ἐπὶ τοῖς χουμένοις, τῷ τάφῳ παρευθὺς αὐτοὺς παραδιδούσι. V.

Ed. 1. 3. τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδός] καὶ γὰρ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπὶ τῷ πυρὶ. V.

Ed. 1. 6. καὶ ἦτοι ταριχοπωλοῦντας] εἰς τοὺς ἄμματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἐκείνους ἐν τοῖς τάφοις. V.

κωμικά] Repugnat Scholiastes hac voce non solum plerorumque grammaticorum praeceptis, et usui Luciano, de quo vid. Reitz. ad Advers. Indoct. c. 6., sed etiam huius auctoris menti, quin ipse quoque sibi contradicit, quum addat, quae cum socco Comico non conveniant. Nihil itaque certius, quam scripsisse Scholiasten τραγικά pro κωμικά. Lehm.

τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant tamen in C. nisi quod ὑψηλὰς. Solan.

ἐν παραβύστῳ] ἐν παρακεκρυμμένῳ] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. Solan. Haec ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych., Suid., Eustath. ad Od. A, p. 1489. v. 7., Etymol. in παραβύστον, sed instructum applicatione minus, quam nostri Scholiastae, Inculenta. Ἐν μὲν γὰρ dedit inter alia, propterea quod παραβύστον sit etiam τόπος ἐκείνος, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. Hemst.

ἐπέστησαν] F. ἐπίστησαν, et C. Solan. Intellige: Aeacum confecerunt, qui jus diceret etc. Hemst.

ἦτοιμος παραγόντης] In Ed. A. et V. ἔτοιμος erat. Ego restitui. Solan. Ex G. hanc adnotationem descripsit M. du Soul: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in delectis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὖν· nam vñ in Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδόασι vel παραδιδούσι. Hemst. Sic et ego scripsi. Schmidt. τῶν παραδίδουσι. Lehm.

ἐπίσχει] C. ἐπίζει vel περιέχει. Solan. Atticam formam servant Scholia V. πυρὶ θάπτειν illustravit G. Cuper. Obs. I. c. 7. nos alia plura diximus. Hemst.

an. Vol. III.

X

Ead. 1. 10. ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ λων βασιλέων ὅσῃ ὑπὸ τῶν τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς ἐσχυβαλισμένα^o), τοῦτο διαγελά. V.

20. *Pag.* 30. 1. 10. ἐνεβριμήσατο] ἠπειλήσεν, ἐφό;

21. *Ead.* 1. 13. Ἐνεκα τῷ Τειρεσίᾳ] Φασὶν ὅτι Π. χαρίζεται ἐν τῷ Ἄιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῃ φρονεῖν τῶν ἄλλων νεκρῶν. V.

22. *Pag.* 32. 1. 5. πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Ἐλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὁλέθριε, πῶς βλέπων τῷ ἐδείκνυς^p); Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δὲ^q τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησιμωδουμένων. V.

IN CHARONEM.

Pag. 34. 1. 4. παρὰ τοῦ Ἄιδου] Πλούτωνος. V.

Ead. 1. 5. ὁ Θέτταλος] ὁ Πρωτεσίλαος. V.

Ead. 1. 8. ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] ὡς ἐπιστάμεν Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

Ead. 1. 14. Τεταγὼν] ὁ διατίνας^a) καὶ τινάξας^b). Ἀπὸ τοῦ τάξω τὸ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλον τάξω. κείμενος^b) τέταγα· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μί

o) ἐσχυβαλισμένα] C. et V. ἐσχυβαλεμένα. Solan. Q βαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem Ed. verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legi adversatur, necdum mihi fuit oblata. Hemst.

p) ἐδείκνυς] ἐδείκνυς V. et C. Solan.

q) αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ M. du Soul scripsit τι, quae Codici debeat, ignoro: praetuli vulgatum. In sequentibus μαντεῖων, aut, quod potius habeo, leges μαντείοις. Hemst. Schm. μαντείοις. antea scriptum erat μαντεῖων. Lehm.

a) ὁ τείνας] Exc. G. διατίνας καὶ τινάξας. C. δ. καὶ τι

b) παραληλυθὼς] Hoc modo qui Scholia Vossiana desunt usum Ed. A. expresserat compendiarium integrae vocis κείμενος figuram. Dedi itaque παρακείμενος, quod Livius habet in Τεταγὼν, ubi haec eadem totidem fere verbis legitur ceteris exemplar Vossianum accurate secutus sum, quod sine τεταγὼν praeferret, in fronte τεταγὼς servabat: ibi t. C. τεταγὼν adnotavit Solanus. Hemst. Τεταγὼν in fronte

- καί, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τεταγών. V.
 γ. 35. l. 6. πρὸς κωπον εἶναι] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.
 ὁ ἐρέττειν, ἥτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.
 d. l. 8. ὥμους] ὡς παλαιστὴν διαπαίξει. V.
 d. l. 11. περιήγησαι] λεπτομερῶς εἰπέ. V. Περι-
 ἡγήσας, τοῦτ' ἐστὶ, κατὰ περιεκτικὴν πάντων διήγησιν.
 354.
 d. l. 14. σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι. V.
 γ. 36. l. 4. οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος, ὁ ἐν τῇ συνη-
 ὄνθος. *) V.
 γ. 38. l. 1. ὀλίγον τοῦ ποδὸς] Ποὺς λέγεται τὸ σχοι-
 κατέχον κάτωθεν τὸ ἰστίον. V.
 d. τῷ πνέοντι^d)] τῷ πνεύματι. G.
 d. l. 13. τοὺς Ἀλωέως νίεας δύο] Ὡτον καὶ Ἐφιάλ-

endum esse, satis patet ex ejusdem fine, qui consilium docet
Diastae hoc fuisse, ut Anadiplasiasmus illum Homericum
 imitative explanaret. *Schmiederum* quoque video similiter sta-
 e. *Lehm.*

όνθος] Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod
 ait *Hesychius* ἀναφύσσειν, ἣν πρώτην μαρθάνουσιν αὐλήται
 ἰθαρίσται. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυ-
 quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute
 π, hoc est, ἀναφύσσει. *Jens.* Vocabulum rarius et Graecae
 ae communis initio *Patr. Junium* in *Ep. Polycarpi* §. 2. ἀπο-
 πτες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, fefellerat: postea didicit exem-
 platis alibi quoque occurrere: *Schol. Homer.* ad II. B, 219.
 les Thersitem γρόνθω καίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules
 hum πλήξας κόνδυλῳ ἀνείλεν apud *Enarrat. Apoll. Rh.* ad I,
 Χεῖρα κραταίαν *Quintus Calaber* testis a Scholiaste parvo cita-
 ocat I, 740. Solemne est Grammaticis πνυμὴν et κόνδυλον
 vere γρόνθον. *Hesych.* in *Πνυμῇ*, Πύκτας, Πύξ. *Etymol.*
 γρμαίως τὸν γρόνθον τῆς χειρός. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 981.
Joann. Diacon. ad *Hesiod.* Ἀσπ. v. 302. κόνδυλίζοντες ἀλλή-
 ῆρον τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. *Judic.* III, 16. *Aquila* et *Sym-*
 γρόνθον παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis et *Theo-*
 u fuit ἐπιθαμῆς: cujus admonitus sum ab egregio viro *Jo.*
Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito v ac-
 : vide *Jo. Meurs.* Gl. GB. et *Du Cangium* in *Γρόθος*. *He-*
 γρόνθων ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud
 IV, 83. sicuti jam pridem *H. Stephanus* observavit in *Ind.*
 1.

πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis mem-
 : ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi *Noster* τὴν πνέουσαν δι-
 emat. Innuere videtur *Hemsterhusius* locum *Hermot.* c. 28.
 το τῇ πλεούσῃ certissima emendatione restitui a *Reitzio* de-
 τῇ πνεούσῃ. Normae esse potuit locus *Actt. Apostst.* XXVII.
 i vid. *Elonct.* et *Fischer.* ad *Weller.* T. III. P. I. p. 252. *Lehm.*

Pag. 39. l. 14. ἡκιστα ποιητικὸς] οὐδαμῶς ἔμπειρος. V.

Pag. 41. l. 11. οἰκοδομητικῆς] Οἰκοδομῆς. V.

Ead. l. 12. συντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία. τὰ γὰρ πεῖσιν ἢ δρᾶσιν^{e)} αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐπαθὼν τὴν Συνέτριψα τὴν λήκνυτον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰετὶς ἔδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέλει ἔχειν, ὡς τὸ^{f)}, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως ἔπαθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

Pag. 46. l. 1. τορύνην^{h)}] εἶδος ξύλου στρογγύλου σκαμβὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Ead. l. 5. ἐκείνος ἀπήμηση τῶν ῥαψωδῶν

e) τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ et ἐνέτριψα τὴν λ. c. Graecum quidem est: utrumque recte legebatur in libro nostro, consentiente *Thoma Mag.* in Ἐπαθὼν τὴν ψυχὴν. A.

f) δρᾶσιν] Correxī Scholiastae vitiosam scripturam δράσιν.

g) τὸ ἐπὶ μέρος, λέγεται ὡς τὸ etc.] „Codex Paris., qui duo *Gregorii Corinthii* apographa a *Ruhnkenio* collata sunt, et fragmenta quoque aliquot *Scholiastae Luciani* continentur, sic legit hunc Scholii locum: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθ. μέρος λέγειν, ὡς τὸ — οἶνον, οὕτως κἄντασθα etc. *Bastius* ad *Gregor. Cor.* p. 125. sq. ed. *Schaefer.* Nos obsecramus Schol. ad *Timon.* c. 48. *Lehm.*

h) τὸ ρύνον] L. τορύνην· et ita legisse Excerptorem videtur. Non aliter in V. sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper incertum est. Non equidem improbavero tudiculam explicatam ξύλον στρογγύλον, quoniam talis in materia lignea haec huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἡ τὸ ρύνον etc. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἡ τὸ ρύνον ξ. Nunc paroemias notae verba propemodum integra. Τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέποτε ὀρθόν, ut apud *Suidam* in *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. ληνόν (eum in modum refingo σκαλινόν) ξύλινον οὐδέποτε ὀρθόν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulli gendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderetur. Habet *Suidas* proverbium in duobus locis, s. v. Τὸ σκαμβὸν ξύλον. s. v. Σκαμβόν, in quo posteriori omissus est Articulus. Proverbii clarus quomodo huic Scholio accommodari debeat, non potest, neque ego conjicio: neque enim, quod *Hemsterhuis* suspicatur, *Scholiastae* consilium ullo modo satisfacit. Maxime suspicio est, interpolatam esse alteram Scholii partem, et scripsisse auctorem hunc fere in modum: εἶδος ξύλου στρογγύλου σκαμβόν. Cetera utcunque, ac nescio, quem in finem, puto, ab eo quidem, cui vocem σκαμβός legenti in mente venerit *Suidae* proverbium. De ipsa voce τορύνη vid. *Adnot.*

λάτων¹⁾ ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἱμοῦντα, τοὺς δὲ τοὺς ποιητὰς τὰ ἐμνημεσμένα ἀρνομένους. V.

Ead. l. 15. φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] Στάδιον ὁτος τοῦ ἀγῶνος καὶ μέρος τι τοῦ μίλιου. Ζ' γὰρ καὶ ε' στά-
²⁾ ποιουσί μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κα-
τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ³⁾ αὐτὸν Πυθαγόρειον
α καθῆσθαι¹⁾ μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάθρου
ὅς τῶν στύλων ὄντος, ὑποβάντα^{m)} τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας
στύλον πρότερον παρῳσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν
ραῖον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν
ἄλλαξεν, ὡς βιάζων παρ' ὕλην τινὰ παρατόχοι κορμῷ μεγά-
⁴⁾, ὃν βιάζομενος πρὸς τὴν διάστασιν τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν,
ὃν δὲ περισχηθέντα τῇ συμπτώσει, τῶν μερῶν ἀφύκτω^{o)}
τῇ θηρίων ὑπάρξαι θολήν. V.

Γελάτω] Libuit hic relinquere lectionem Ms. Codicis, ut li-
brarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris,
neve in nos menda, quae tolli non potuerunt, conjicerentur. Le-
gendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22.
ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim *Aelianum* tuebitur
adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *Cleric*. Cum
Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae
praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Caterum haec Scholia-
stae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata *Catal. Artif.*
in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. I. c. 7. §. 1. *Hemst.*
Etiam *Schmiederus* nomen, de quo agitur, edidit *Γαλάτων*. *Lehm.*

Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια] Errat Scholiastes. Octo stadia mi-
liare conficiunt. *Solan*. Καὶ σ', quae deleri volebat *Solanus*, in-
telligenda sunt καὶ ἡμισ'. Persimilis est ac paene eadem notae
forma, qua Graeci didimium significant. Facile Scholiasten erro-
ris absolvere, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux.
Mar. §. 4. 5. *Hemst.*

φασὶ γὰρ] In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . στύ-
λον τροπιδίων . . . ἐταίρους τε . . . ὑπεξαγεῖν genuinas *Vossii*
membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ
τοῦ ζῆν etc. quod et a veteri lectione discedit, et structuram le-
gitimam violat. *Hemst.*

καθῆσθαι] καθῆσθαι Cod. S. Germ. 345. καθίσαι cod. 2662. re-
ferente *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 405. *Schaeff.* Priorem lectionem
praefereendam duxi. E posteriori cod. τινὸς τῶν στύλων recepi
pro τινὸς τοῦ στύλου, orationis etiam indole sic flagitante. Cf.
idem *Bast.* Epist. Crit. p. 21. et Append. adj. p. 4. *Lehm.*

ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑποδύντα. *Solan.*

κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσφηνωμένῳ. *Solan.*

ἀφύκτω] Vitium V. ἀφύκτω bene correctum fuit in ed. A. De
casu *Milonis* breviter et satis commode vetus interpr. ad *Ib. Ovid.*

Pag. 48. l. 8. τὴν τὸ τριπλοῦν] ὑπακουστέον τὸ, ἔχσαν. V.

Pag. 50. l. 13. ἀοίδιμον] ὑμνητόν. V.

Pag. 51. l. 13. ἀβελτηρίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. V.

Pag. 54. l. 6. καὶ ἔρμαιον] Ἐρμαιον τὸ εὖρημα προποξυτόνως^{p)}. τὸ δὲ Ἐρμου κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἐρμείος^{q)} ἐστὶ, καὶ Ἐρμεος ἐκθλή τοῦ ἰ, ἀλλ' οὐ Ἐρμαῖος. V.

Pag. 56. l. 11. ἐφ' ἐστρίδα] διπλοῖδα. V.

Pag. 57. l. 1. Εὐγε παρωδεῖς] Κελῶς γε ἄλλην^{r)} ᾄδην. V.

Ead. l. 2. πανευδαίμονα] Εὐτυχία εὐδαιμονίας διαφρεῖ· ἡ μὲν γὰρ εὐτυχία ἐπὶ ἐνὸς ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἡ δὲ εὐδαιμονία ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἡ ἀρετῶν, ἡ χρημάτων. Cod. 2954.

Pag. 58. l. 1. τὴν δὲ πληθύν, ὦ Χάρων, ὄρω^{s)} τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας. τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Pag. 61. l. 12. χρῆσθαι] χρησασθαι^{t)}. V.

Pag. 63. l. 7. ἀγγέλων^{u)}] ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τὰ ἐπιόντων. G.

v. 611. Milo Crotoniates, fretus viribus suis, quercum hiantes diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionysii Periegi.* v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ τὰς χεῖρας ἐν τῷ τῆς οἰκείας φώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μηδ' ἄλλαξε. *Hemst.* Adde, si placet, *Valer. Max.* IX, 12, 9. c. Floruit autem Milo non tam Cyro, quam Dario Hystaspis, rex Persarum, ut videre licet ex *Herodot.* III, 157. Verum historiae in hoc libello non sunt admodum urgenda. *Lehm.*

p) προπαροξυτόνως] Ita V. non προπαροξύτονον, ut Ed. I. De accentu vocis ἔρμαιον vid. *Eustath.* ad Od. II. p. 1809. *Hemst.*

q) Ἐρμεῖος] De hac possessivi forma vid. *Lobeck.* ad *Phrynium* p. 371. *Lehm.*

r) ἄλλην etc.] *Suidas*: Παρωδήκει, ἄλλην ᾗσεν φῶδην. Sed ea praetestas inepte quadrat *Luciani* loco. *Hemst.*

s) ὄρω] Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor, patet, cum trunca tantum textus verba adferat. *Solanus Schmiederus* scripsit ὄρῳς, accommodatius quidem ad textum: tamen neque sic dilucet *Scholiastae* mens, imo etiam magis est obnubilata. *Lehm.*

t) χρῆσασθαι] Voluit forte χρησέσθαι, ut variam lectionem indicaret. *Lehm.*

u) ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori

Pag. 64. l. 6. πομφόλυγας] ἄγαν εὐφυῆς ^{α)}) παράδει-

Pag. 67. l. 7. Ὡ γεννάδα ^{γ)})] Ὡ γενναῖε καὶ εὐγενέστα-

Pag. 71. l. 5. τεθνήκασι] τεθνᾶσι. V.

Pag. 73. l. 1. ἀναγεγράφη ^{ζ)})] φανερώς γεγράφη. V.

I N D E S A C R I F I C I I S .

Pag. 74. l. 1. ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ
θυσιῶν καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιοῦντων· τὸ γὰρ
ἰον οὐ δέεται ^{α)}) θυσιῶν. Οὐκ ἔστι δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν
γον ὥς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα
καὶ διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα. V.

Ead. l. 2. πρὸς ὁδοῖς] Πρόσοδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ παν-
τοῖς, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὁδεύουσιν. G.

Pag. 75. l. 8. τὰ γούνη Αἰτωλικά] Αἰτωλίας ἐβασίλευσεν
Ἰφικλῆς· οὗτος θυσίας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ
ἐπιθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ
ἐμίεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν, ἀνῆρέθη.
καλυδῶν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. V.

Ead. l. 10. καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν ^{β)})] Ἀλ-
κίμια Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ·

emendabat Solan. Quorsum haec spectet adnotatio, non intelli-
go. Præius enarrator forte structuram expedire voluit: ἀντὶ τοῦ,
ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον· quam su-
spicionem injiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt
corrupta. Hemst.

α) εὐφυῆς] In V. et A. Ed. ἐμφνῆς· quod tanquam alienum in
hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. Hemst.

γ) Ὡ γεννάδα] L. Ὡ γεννάδαι] Ὡ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. Solan.
Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus
dissentiret, restitutum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis ve-
stigium hoc retinere consultius putavi. Hemst.

ζ) ἀναγεγράφη] Plane sic scriptum in V. Graviter aberrantem
librarii manum secuta fuerat Ed. A. Hemst.

α) δέεται] Ita V. δέεται magis usitatum. Hemst.

β) καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν] Ista totidem literis in V.

καὶ ἔμαθεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσῃ Μελέαγρος, ὅσον ἡ λα
ᾄπτεται °). Ὅτι οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος
Ἀταλάντης ἐρῶν αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. Ὁργίσθησθαι
τούτῳ οἱ θεοὶ ^{d)} καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ
κάπρον ἐφόνευσαν °), ὅτι γυνὴ προειμῆθη αὐτῶν, καὶ ἔζη-
λεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνείλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος, κα-
γισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφούς ἐσβεσε τὴν λαμπάδα
ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. V.

Pag. 76. l. 1. σχετλιάζουσιν] δυσχεραίνουσιν, ἀ-
κτοῦσαν. V.

Ead. l. 4. ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως] Ὀ-
μηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ'
δήμησεν ^{f)} εἰς Αἰθιοπίαν, κακεῖ εἰστιάθη ἡμέρας ιβ'. V.

Ead. l. 11. ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ
Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι
σεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὀμηρος εἶπεν ἐννάκις ἐννία. V.

Pag. 77. l. 2. ὦνια] πράσιμα. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] Ναυστάθμος
τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναυστάθμος καλεῖται.

Pag. 78. l. 4. κᾶξοστρακισθεῖς] ἐξορισθεῖς. V.

Pag. 79. l. 11. ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφήν] Δι-

reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus
Ed. habitus. Hemst.

c) ᾄπτεται] Ἀπτεται spiritu vitiatō in Ed. A. ex V. ubi pra-
dem Ἀτλάντης. Hemst.

d) οἱ θεοὶ] Pro Θεοί, Dii, legendum θεῖος, avunculi, fratres
thaeae, Thestii filii. Cler.

e) ἐπ' αὐ. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Haec nihili sunt: σὺν et V.
φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. Solan. Facilius inte-
putavi οὐ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari.
terea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς Ed. A. unde pronum
fingere αὐτῶν. Hemst.

f) ἐπεδήμησεν] Malim fere ἀπεδήμησεν· quanquam infra
liantes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνδρ-
εῖς Ὀλυμπίαν. Hemst. Mutantein Schmiedererum sequi dubi-
ob eandem causam, quam ipse attulit Hemsterhusius ex Schol.
c. 11. Lchm.

g) τῆς] Perperam in τοῦ mutaverat Ed. A. nec causa fuit. ca-
dein ἐννεάκις darent, quum in V. prostet ἐννάκις. Est
Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasus
praebuit, Od. Γ, 7. Hemst.

h) Ναυστάθμον] Leguntur apud Suidam, in quo neces-
est, ut cum Kustero quicquam mutes. Hemst.

ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν^k) ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης
 1) τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν
 μόνον ἀδελφεῇ ξυνοικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον μη-
 εῖναι, ὃς κελεύει ἀδελφεὸν ξυνοικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον
 μέναι^m), ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιεῖν
 νⁿ) βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἐγγημε τὴν ἀδελφήν. V.
 Pag. 80. l. 6. Ἐπὶ τῇ νύκτι] Ἐπὶ τῇ νύκτι^o) λέγονται τὰ δῖχα
 σίας καὶ μίξεως. V.

Pag. 83. l. 14. θρησκείας] λατρείας. V.

Pag. 85. l. 3. ὑπὸ νύκτι] Ἐπὶ τῇ νύκτι^p) τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ
 ν, ὑποκείσθαι· καὶ ὑπὸ νύκτις ἀνὴρ ἀκμαῖος. V.

[Καμβύσης etc.] In his lineis videtur extare fragmentum scri-
 ptoris alicujus veteris de connubio Cambysis et Atossae. Non ab-
 erret ab *Herodoti* stylo, quamvis nihil simile apud *Herodotum*
 inveniri, licet bis hujus Atossae meminerit. *Cleric. He-*
rodoti sunt III, 31. sed paullo brevius contracta, recisis iis, quae
 institutum non facere censebat *Scholiastes*. Atossae vero no-
 men in hac historia conjecturae debeat, an aliunde cognitum ha-
 berit, non liquet: *Herodotus* certe Cambysen duas sorores ma-
 rimonio sibi junxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto
 interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra du-
 dum est, quae Cambysi superstes vixit, Atossam vocari; quippe
 hac Mago, tum Dario fuerit nupta. *Hemst.*

[Περσῶν] C. Περσέως male. *Solan.* Περσέων hic et paullo in-
 a scribi jussit *Solanus*: nihil erat, quo minus lectiones C, V. se-
 nerer: in paucis enim *Schol.* suo, non *Herodoti*, ore loquitur:
 eo retinui δ' ἐὰν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*, et in fine cum V.
 ἐλπίθην malui, quam ἀδελφεῇν, quod in E. A. Addendum vero,
 ἴστωρ, τοῦ Περσῶν βασιλέως· nisi satis eam vocem intelligi
 vis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. *Hemst.*

[ἦρετο etc.] Ed. A. ἦρετα τοὺς βασιλικούς δ. ac pejus κολύων
 κολύει, quum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἦρετο τοὺς
 κολυήτους δ. κελύων, κελύει, quae *Herodoto* conveniunt; nisi
 hoc εἴρετο fuit revocandum, licet *Hesychius* etiam habeat, ἦρε-
 ται, ἦρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum
 incipere, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπε-
 κρινοντο. *Hemst.*

[ἐξευρηκέναι] V. ἐξευρηκέναι· hoc verbum plane fuerat omis-
 sum in E. A. *Hemst.*

[δ' ἐὰν] mutarunt *Bip.* et *Schmied.* in δ' ἄν, et ita etiam *Her-*
odotus censuit ad *Viger.* p. 795. ed. I. Mihi consultius visum
 est *Hemsterhusio* retinere senioris aevi Graecitatem, quam ean-
 dem etiam sacri scriptores usurparunt: *Matth.* V, 19. 32. X, 42.
 1. ad Ephes. VI, 8. ad Colass. III, 23. e. a. *Lehm.*

[Ἐπὶ τῇ νύκτι] Haec *Suidas* suppeditavit, apud quem καλεῖται
 το λέγονται. *Hemst.*

[ὑπὸ νύκτι] Lege πέναι ex Etymologico Magno. *Cleric.* C.
 κείναι καὶ ὑποκείσθαι τῷ γενεῖω. *Solan.* Sumta sunt ab *Etymo-*
 logo. Pro ἀκμαῖος in V. ἀχμαῖος. *Hemst.*

Ead. 1. 5. τὸν νεῶν ^{α)})] εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα. V.

Ead. 1. 8. τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῆς Ἡλιακῆς γῆς ^{γ)}), τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χουσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσθη Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμπια τελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀλυμπίαν ἔνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε ^{ε)}), διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. V.

Ead. 1. 10. περιρῥαντήρια] τὰ ὕδατα, δι' ὧν προκαθῆραντο ^{τ)}) οἱ θύειν μέλλοντες. V.

Pag. 87. 1. 10. ἐξυρημένων ^{υ)}) πρότερον] διηγουμένων. V.

Pag. 88. 1. 10. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὐρίσκεται βοῦς ὧν, καὶ ἔχων τινα ἴδια σημεῖα ^{κ)}). Τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον. V.

α) οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν νεῶν. *Hemst.*

γ) τῆς Ἡλιακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. coll. *Elidos*: recte. *Solan.* Quamvis in A.E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui *Matth. Sladus* adscripserat, Ἡ — quae est in Elide, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a *Stephano* consignatum. Idem liber κατεσκευάσθη pro κατεσκευάσατο Ed. A. *Hemst.* In χουσοῦ jam *Schmiederus* accentum mutaverat. *Lehm.*

ε) μηδέποτε] Coll. ποτε. male. *Solan.*

τ) προκαθῆραντο] Haec uterque V. Codicis *Scholiastes* habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθῆροντο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιρῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspersilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodae* Miscell. I, 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 195. *Theodorit.* H. E. III, 16. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰσπήκισαν νεωκόροι περιρῥαντήριοις τοὺς εἰσιόντας προκαθαίροντες. *Hemst.* Cf. infra c. 13. Eunuch. c. 6. et *Pseudol.* c. 23. in quibus locis omnibus eodem vasa lustralia intelliguntur. *Lehm.*

υ) ἐξυρημένων] Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. *Solan.* Clare scribitur in V. ἐξυρημένων, sicut in ipso *Luciano*: Editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt *Luciani* verba, et pessime quidem distincta, interpretatio-nem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolescentibus omissam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse anguror. *Hemst.*

κ) ἴδια σημεῖα] Aegyptiorum fide novem et viginti Apidis digno-

Ead. 1. 13. καὶ τὸν Νίσου ἔχει γ) πλόκαμον] βασι-
λέως Μεγαρέων τρίχα. V.

Ibid. τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς
ᾧ^z), ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμη-
θείσης ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν, ἧς ἐβασίλευσεν. V.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 92. 1. 14. ἀναμνήσω δέ]. Τῶν παρ' Ἑλλήσι μετ-
εμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ
τὴν ψυχὴν προϋπαρχεῖν διὰ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις ὑποτί-
θεσθαι κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποίηκε τὸν Πυ-
θαγόραν. G.

Pag. 94. 1. 12. τὸν θεὸν] Ἐλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθ-
μὸν καὶ μέτρον ἐνδύεσθαι^a) τὰς ψυχὰς (καὶ) πάντα σώματα ζώων
μέχρι καὶ τῶν κνωδάλων· καὶ κνᾶμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ'
ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

Pag. 95. 1. 4. ἐφαντάζεο] Τὸ φαντάζεσθαι^b) ἐπὶ τοῦ
ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμένων· ἔστι δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα τὰ ὁραθέντα. V.

Pag. 96. 1. 7. θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται]

scendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit *Aelian. de Anim.* XI,
10. inter quae unum τὴν ἀνοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν ση-
μεῖον, quare mirum non est εὐετηρίας, quae Nilo maxime debe-
batur, auspiciū ab eo captum. *Hemst.*

γ) ἔχει] ἔξη correxit *Schmiederus* ad textum et hic, et in proximo
Scholio, exstinguens ita variae lectionis vestigium. *Lehm.*

z) ᾧ] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ᾧ ἔσχεν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς etc. *Hemst.* Hoc alterum praetulimus nos simul
cum *Schm.* Olim scilicet sinistre legebatur: βασιλεὺς ᾧ, ἔχων
ἐπὶ etc. *Lehm.*

a) δύνεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐσδύνεσθαι vel
ὑποδύνεσθαι τὰς ψυχὰς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentio-
ris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. *Hemst.*
Schm. hinc ὑποδύνεσθαι. equidem malebam ἐνδύνεσθαι. *Lehm.*

b) Τὸ φαντάζεσθαι] Paria docet *Them. Mag.* in Ἀνατυποῦται
et Φάσματα. *Hemst.*

Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Ead. l. 12. ἀμφὶ Κρότωνα °)] Περὶ Κρότωνα τῆς Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον, ἐν ᾧ τριακόσιοι τὸ πρῶτον οἱ οὕτως ἀγόμενοι πυθαγορικῶς. Ἐνῆσάν γε καὶ γυναῖκες ἀκριβῶς ἐξασκουῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανῶ ἦν. Τούτους οὖν φησὶν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. Ἀπὸ Κρότωνος δὲ καὶ εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Τὴν ταύτην δὲ φησὶν Ἑλλάδα, διότι Ἑλλήνων πάσαι ἀποικισάντων Ἰταλίαν, συνέβη τῇ τῆς γῆς ἀρετῇ πλοῦτῳ τε μεγάλῳ πλουτῆσαι αὐτοὺς καὶ εὐανδρῆσαι διαφερόντως, ἀφ' οὗ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη. Cod. 2954.

Pag. 97. l. 6. Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρημένος] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖτο °), διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁραῖσθαι. V.

Ibid. ἐξωμίας] ἐξωμίδρια °) γὰρ ἐφόρουσαν τὸ δὲ ἦν χιτῶν παχὺς καὶ τραχὺς, ἅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα βαφὴν οὐκ ἔχων· διὸ καὶ ἑτερομάσχαλος °). Ἀχειρίδωτος δὲ ὧν τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁραῖσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίς· οὐ μόνον δὲ χιτῶν, ἀλλὰ περιβλήμα. G.

Ead. l. 13. προκαλέσεται] Προκαλεῖται °) οἰκίτης εἰς βάσανον· προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

c) ἀμφὶ Κρότωνα] Quod ad haec verba *Belinus* e cod. 2954. edendum putavit Scholion, non diversum hoc est ab eo, quod in Adnott. legitur e G. desumptum, nisi quod in illo Latina sunt Graecis parum eleganter immixta, et verba ἐν ᾧ τριακόσιοι — πυθαγορικῶς ibidem desiderantur. Ceterum in G. ex 2954. reposui ἀκριβῶς pro ἄκρως, et in hoc ex G. ἐξασκουῦσαι pro eo, quod *Belin.* scripsit et *Schm.* descripsit, ἐξασκουῦσαι. *Lehm.*

d) ἐξωμίας ἐκαλεῖτο] Εὐξείνου erat in V. et A. Ed. Idem G. separat Πόντου. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο etc. quod ut haud alienum putein, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. *Solanus* cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. *Hemst.*

e) ἐξωμίδρια] Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμίδια. *Solan.* Voluitne ἐξωμίδια? atque sic etiam mihi videtur legendum. *Lehm.*

f) ἑτερομάσχαλος] L. ἑτερομάσχαλος. *Solan.* Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίς. *Etymol.* in Ἐξωμίς, *Hezych.* in Ἑτερομάσχαλος. Vid. *Joh. Meurs.* ad *Lycophr.* v. 1099. *Juc.* *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. c. 34. *Hemst.* Etiam *Schmiederus* edidit ἑτερομάσχαλος. *Lehm.*

g) προκαλεῖται] Observationem non esse inanem docebit *Harporocr.* in *Κλήσις*, *Πρόκλησις*. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est; altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. *Hemst.*

- Pag. 98. l. 11. *τιθασσός*] *πρᾶος* καὶ *ἡμερος*. V.
 Pag. 99. l. 8. *οὐ κελευστός*] *Εὐρυσθεὺς ἐπέτατε τῷ*
φαιλί. G.
 Pag. 100. l. 6. *ὀπισθογράφων*] *προγεγραμμένων*^{h)},
καταγεγραμμένων. V. G.
 Ead. l. 8. *ἡ στρεβλοῖ*¹⁾] *βασανίξῃ*, *δεσμῇ*, *μαστιγῇ*. V.
 Pag. 101. l. 4. *ἰταμόν*] *ἀναιδῇ* καὶ *ἀναίσχυντον*. V. *παρὰ*
ἑσθαι^{k)} καὶ *ὀρμᾶν*. G.
 Ead. l. 8. *ἀπηχῆς*] *ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου*¹⁾. V. G.
 Ead. l. 12. *ἀπόξεσον*] *Γράφεται καὶ ἀπόξυσον*. G.
 Pag. 103. l. 10. *ἄβρότατον*] *τρυφερώτατον*, *ἀπαλώτα-*
τον. V.
 Pag. 104. l. 6. *πεμμάτων*] *πλακουντίων*^{m)}. V.

a) *προγεγραμμένων*] In Ed. A. textus hujus scholii erat *ἔρη-*
μον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem *ὀπισθογράφων*
 retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae ex-
 hibent scholium, uti hic emendatum habes. *Solan.* In V. et Ed.
 A. est: *ἔρημον*] *προγεγραμμένων*, *πεπονημένων*. Nomini praescrip-
 to, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in
 partem convenit: neque ad intelligenda *ὀπισθογράφα* multum ju-
 vat. Praeferam tamen *καταγεγραμμένων*. *Hemst.* Parum abest,
 ut persuasum habeam, ad vocem *ἔρημον* referendum esse Scho-
 lion, quemadmodum id in V. et Ed. A. notatur, et velle Gram-
 maticum *προγεγραμμένων*, *supra descriptam*, i. e. turrim illam
Timonis desertam, cujus descriptio in *Timon.* c. 42. sane haud
 inutiliter conferri poterit cum hoc nostro *Luciani* loco. Sed in
 voce *πεπονημένων* vel explicanda, vel emendanda, nondum mihi
 satisfacio. *Lehm.*

b) *ἡ στρεβλοῖ*] In V. *ἡ στρεβλῇ τούτων*] *βασανίξῃ*, *δεσμῇ*, *μα-*
στιγῇ. *Hemst.*

c) *παρὰ τὸ ἑσθαι*] *ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν*. *Etymol.* et *Suid.* *Hemst.*

d) *τὸν κατὰ πάντων οἶκον*] Corruptum: C. *τοῦ κατὰ πάν-*
των ἤχου. *Solan.* Voss. Codicis depravatam lectionem illam ex-
 pressit Ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio
 caret: quid enim est *κατὰ πάντων*; scribendum, *τοῦ ἀπὸ*, vel
παρὰ πάντων ἤχου. *discrepans a sono*, qui ab omnibus proficiscit-
 ur. *Hemst.* Scripserunt *Scybold.* et *Schm.* *παρὰ πάντων*. Verum
 fugerat *Hemsterhusium* illa scribentem, Scholion hoc e *Suida* esse
 depromptum, ubi ad v. *Ἀπηχῆς* haec glossemata: *ἀπόβλητον*
ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου, sic a *Kustero* redduntur: *Rejicien-*
dum. Quod *sono* suo *aures* offendit. Mallet propius ad verba:
Rejiciendum. *Discrepans a sono*, qui adversus omnes emittitur, i. e.
 a vulgari, communi, consueto; quo ergo aures audientium offen-
 dit. Paulo ante idem *Suidas*: *Ἀπηχῆς*· *κυρίως τὸ σκληρόν καὶ*
ψευδές, δύσφορον, ἀηδές, ἐχθρόν, οὐ καὶ τὸν ἤχον ἀπο-
στρεφόμεθα. *Lehm.*

e) *πλακούντων*] In priori Ed. et C. legebatur *πλακουντίων*. *So-*

Ead. l. 11. ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Pag. 106. l. 8. ἐπικήριον] ἐπιθανάτιον. V. κῆρⁿ) γὰρ ὁ θάνατος. G.

Ead. l. 11. ἀλλάκως^o)] ἀντὶ τοῦ πῶς· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοὶ καὶ Ἐφεσος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλει-
τος. V.

Ead. l. 12. κυκεῶνα] Κυκεῶν ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκεί-
μενος φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι^p) κυ-
χεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Pag. 107. l. 4. διαφερόμενος^q)] συνδιαμαχόμενος. V.

Ead. l. 9. γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμ-
πλοκή συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον^r), καὶ ὁ συμπλεκό-
μενος λόγος. V.

lan. Et recte quidem ita legi *Suidas* ostenderit: Πέμματα, πλα-
κόντια. *Hemst.*

n) κῆρ etc.] Accesserunt ex *Etymol.* et *Suida.* *Hemst.*

o) ἀλλάκως] Quum in cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] ἄν-
τι τοῦ πῶς . . . Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. Ed. A. dedit
hunc in modum: τῷ δὴ ὀδύρομαι] etc. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος.
Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua
commode sunt correctae: sed interpretationem ad voces praefixas
minime pertinere, quis non animadvertat? Adnotavit *Solanus*:
Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. Hemst.

p) κεχύσθαι] Ex C. supplevi et emendavi. *Solan.* Ed. A. ἀπὸ
τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκεῶν. Non inepte quidem *Matth. Sladus* con-
jectarat, κυκᾶσθαι: sed quod reposuimus, ita plane legitur in V.
Etymol. Κυκεῶν ἢ πόσις· ἀπὸ τοῦ χύεσθαι χυχεῶν τις ὤν. Συγ-
κειμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος·
nam longius abit συγκεκαμένων. Pro ποιεῖ vidi, ni fallor, in V.
πολλ. *Hemst.*

q) διαφερόμενος] In C. erat: συνδιαφ.] διαμ. *Solan.* Junga-
mus ergo lectionem utramque, Συνδιαφερόμενος] συνδιαμ. pro-
babile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice.
Hemst.

r) λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς] Pro hisce in C. legitur:
ὄθεν καὶ τὴν χλεύην γρίψαν φασίν· λέγεται καὶ τὸ δίκτυον. *Solan.*
Primum ὁ πυσματικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo:
nam V. literis haud obscuris praebet, λέγεται δὲ καὶ τὸ δυντίον·
prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur
omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, deriva-
tum ab *Etymol.* p. 241. v. 35. Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον,
ἐνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίψιμα φασί· ergo menda non vacat illud
γρίψαν· quanquam ea de significatione γρίψματος ut tacuerunt
Jo. Meursius et *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia
longe vocis ejus apud Graecos est potestas turpis lucri et rapina-
rum. Γρίφος autem, quo destituuntur V. et Ed. A. in capite
Scholii praeposuit *Solanus.* *Hemst.*

Ead. 1. 13. ἡβηδὸν] ἀκμαστικῶς^{*)}). G.

Pag. 108. 1. 5. τὸν στῶμύλον] φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφεδρον^{†)} τῶν λόγων, ἀπατεῶνα. V.

Pag. 109. 1. 7. ὁ μὲν γὰρ σοὶ τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Οἷς μέγιστος^{*)} ὄρκος ἅπαντε λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· θεοὺς δὲ εἰδῶν. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι καὶ οἱ Σωκράτους ὄρκοι. V. G.

Pag. 112. 1. 7. λιχναλία] λαιμαργία^{*)}). V.

Ead. 1. 10. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰδῶσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ

*) ἀκμαστικῶς] Ἡβην Grammatici exponunt ἀμῆν, ἡβῶν, ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *Hemst.*

†) ἔφεδρον] Si compares *Etymologum* et *Suidam* in Στῶμύλος, scribendum esse liquet ἔφεδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, et loquaciter captat alienos sermones. *Hemst.* Et *Schmiederus* edidit ἔφεδρον, ut par erat. *Lehm.*

*) Οἷς μέγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex *Excerptis Gronovianis* p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ

Κύων, ἔπειτα χήν, θεοῖς δὲ σιγάαν.

Quae iurandum maximum in re qualibet

Canis est, et anser; nam Deos non nuncupant.

Cleric. Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *Solan.* Ponam Ed. A. lectionem: ὁ μὲν γὰρ σοὶ τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (V. Ῥαδαμάνθιος) ὄρκος· οὗτος (V. ὄρκος οὗτος.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. ὄρκος et statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὴν. Κρατῖνος Χείρωσι. (in V. Χ'εῖσι) τοιοῦτοι (hic καὶ V. inserit) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὄρκος itidem habet, nisi quod θεοὺς δὲ σιγάαν. *Cratini* nomen in eodem proverbio versibus omissis dedit *Zenobius*; *Apostolius*, neglecto *Comici* nomine, versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωσι· quod recte a *Jungermann* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma *Cratini* Ὀδυσεῖς, Ἀρχήλοχοι, Κλεοβουλῆναι. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum constitui debent:

Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων

Ἐπειτα χήν· θεοὺς δ' εἰδῶν — —

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *Hemst.*

*) λαιμαργία] In V. scriptum λαμαργία. *Hemst.*

τῶν συγκρούπτειν τι βουλομένων τῇ ἀοριστείᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες γ). V.

Ead. l. 12. τὰ γλυκέα] τὰς ἰσχυράς, καὶ τὰ μελιτώδη προσβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδὺ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσηγές. G.

Ead. l. 14. παλάθας τῶν καρικῶν] ὡς τῆς Κω διαφορῶν· παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀπὸ σύκων συγκοπῆς *) συμπλαττομένη. G.

Pag. 113. l. 3. πολύ τι πλήθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπία σοφισμάτων σημαίνόμενοι *) παρεγένοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου

γ) δηλοῦντες] Multa hic emendavi et supplervi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστείᾳ τοῦ ὀνόματος συγκρούπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. Solan. In V. e. Ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες cetera conveniunt. Quid sibi velit, hand obscurum est: structuram tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προσάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρούπτειν τι, βουλούμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προσάγοντες, ἐπὶ πανσυγκρούπτειν τι βουλούμενοι, τῇ ἀοριστείᾳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiastes usus est ad τὴν Κατῆν. (Bis Acc. c. 23.) ubi de τὸ δεῖναι. Hemst.

α) ἀποσγκός] (Haec qui ante me descripsit non potuisse se assequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.) G. Quid sub ἀποσγκός lateat, nescio: sed συμπηκτομένη legendum est pro ultima scholii voce. Solan. Primum ab initio suppleri debet: ὡς τῆς Κω διαφορῶν ἔχουσας vel φερουσας. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quanquam nec insula Cossus adversum Cariam sita hoc fructus arbutei genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηκτομένη. Παλάθη Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσει σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athenaeum XI. p. 500. D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις θρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες etc. unde conjicias, pro συμπηκτομένη scribi non absurde posse συμπλαττομένη. Hemst. Atque ita revera scriptum reperit Bastius in C. Par. S. Germ. 345. ut ipse narrat ad Gregor. Cor. p. 456. Idem docet monstruosam illam figuram ἀποσγκός compendiarium esse scripturam formulae ἀπὸ συγκοπῆς, idque inde probat, quod manifesto ac plene in eodem Codice exaratum legatur ἀπὸ σύκων συγκοπῆς. Lehm.

α) σημαίνόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa supplivimus, sed σημαίνόμενος reliquimus, sub quo hand dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενος, vel simile quiddam. Solan. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαίνόμενος, quod expeno coacti, congregati velut signo dato. Deductum lo-

ἰδεῖν χάριν παρῆι Χρῦσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, τοῖσι τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. V.

Pag. 115. l. 1. σύμβαμα] Ἄλλ' ἐπιτριβείης, ὃ κατάρτα, καὶ γλωσσῶς ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφων, καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιδείᾳ παραβάλλον· Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων ἄσις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶς^b). ἐθελῆναι εἰς ἀποφαντικὸν λόγον γενέσιν, ὥς τὸ, Σωκράτης πατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ α, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρῆσαν ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ ῥήμα, οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες, καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶν- ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῇ πρόφασιν, οἶον τὴν, Σω- κράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορήματα· συμβέ- γαρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει τὴν οὐκ αὐτοτελῇ δὲ, ἀλλὰ τι- νὸς διὰ, οἶον Σωκράτει μεταμέλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σω- κράτης μέλει, ταῦτα οὖν ὀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτει μεταμέλει, καὶ εὐθείαν πτώσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶ αὐτοτελὲς ἐστίν, καὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγορήματα, ὥσανει παρακεί- νω συμβάματι ἢ κατηγορήματι· τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἢ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ μὴ δῆμα^c). τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἑλαττον λέγουσιν ἢ πρό- φασιν, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐνδεῶς ἢ πρό- φασιν· λείπει γὰρ τὸ, τίνας μέλει. Οὗτοι μὲν οὖν οὕτως. οὗτοι Δουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα ὁρῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρειν. G.

Pag. 115. l. 11. φεμὸν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

Pag. 116. l. 12. Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκεκα- λυμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκ- τρην; G.

mendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui προ- ῦται et σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus narrator. Hemst.

ἐπὶ τὸ τελεῶν] Lege potius αὐτοτελῶς, et mox τι τῶν ὀνομάτων ἀποτελοῦν (pro ἀποτελούντων) κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥήμα (pro ὄνομα) tum prope finem, οὗτοι (Stoici. antea fuerat οὗτω) οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus ostendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas ex- pectandas suscepit, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. A. Menag. ad Diog. L. VII, 64. Hemst. Has Scholii emenda- nes cum Schmiedero et ego recepi, in gratiam quidem summi φιλοσοφίας: at ne sic quidem e nugis istis philosophicis, si- militer placet, multum lucri captum iri credo. Lchm.

τὴ φῆμα] Corrupta haec. Pro τοῦ lege τῇ πλ. πτ. Solan. .
n. Vol. III. Y

Pag. 117. l. 1. ἀγνώτος] ἀγνώστου. V.

Pag. 119. l. 14. περιεκτικόν] περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Pag. 123. l. 8 οὐκ ἂν φθάνοις] ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ὠνήσῃ αὐτόν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐποροῦντ' ἀπολίσσεσθαι ^{a)} τὸ καταβληθέν σοι. G.

Ibid. ὠνησάμενος] ὠνούμενος. G.

Pag. 124. l. 7. ὁ Πυρρήϊας] Πυρρήϊας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυρρήϊου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ Ξανθός. G.

Pag. 125. l. 10. νωθῆς ^{a)}] ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στερητικόν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστερημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν. V.

IN PISCATOREM.

Pag. 129. l. 1. κατάρατον] ἄθεον. G.

Ead. l. 6. πήρη . . .] Παρωδεῖ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐν τῇ B. τῆς Ἰλιάδος, ὡς φητέρη φητέρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. G.

Pag. 131. l. 8. λακιστόν] σχιστόν. V.

Pag. 133. l. 9. ἀμειλικτα] ἀνήμεστα. V.

Pag. 134. l. 2. παραιτησάμενοι] Παρατεῖν παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα ^{a)}. G.

^{d)} ἐποίεεσθαι] Legendum ἀπολίσσεσθαι. Hemst. Obsecutus Schm. Lehm.

^{e)} νωθῆς] In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ etc. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθῆς] ῥάθυμος etc. A. Ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ θέω . . . θεεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedit lectionem literis claris exhibebat: non dissentit Etymol. p. 608. Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλεινόμενος: παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθῆς: ὡς ἄρδω, νεαρδῆς: ὁ ἐστερημένος τοῦ θεεῖν. Hemst.

^{a)} ἢ Ὀρφεία] Illud ἢ Ὀρφ. ex superioribus huc inscite intrusum est. Solan.

Pag. 135. l. 3. ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ.αι περί. G.

Pag. 137. l. 1. κατὰ τοὺς ῥήτορας] ἐπεὶ παραδειγματικῇ πέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερικὴ· τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου τὰς πίστεις περιβαίνουσι. G.

Ead. l. 10. πρὸς ὀργήν] ὀργίλως ^{b)} G.

Pag. 138. l. 11. ἐς πεδίον τὸν ἵππον] Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ^{c)} ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀποχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τὶ καταλληλότερον ἵππος ^{d)} πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξασθαι ἀρετὴν· παράλληλαν ^{e)} ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ ^{f)} καὶ ταῦται (αὗται scribendum) ὕδωρ βατράχῳ ^{g)} στέαρ γαλῇ, καὶ Αὐτῷ πράγματα. V.

Ibid. παρακρουσάμενος] ἑξαπατήσας. V.

Pag. 139. l. 16. τὸ πρὸ δίκης γὰρ] προσυπακουστέον κατανηφίξεσθαι. V.

Ead. l. 17. καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.

Pag. 140. l. 2. καταλεύσαντες] λιθοβολήσαντες ^{h)} V.

Ead. l. 6. ὕδατος μεταλαβών] Ἰστέον ⁱ⁾ ὅτι οἱ Ἀθήνησι ^{j)} δικάσται ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὕδρας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διὰ τινος διατρήματος παρείχον ^{k)} τῷ ὕδατι ἔκροιν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρου-

b) ὀργίλως] In V. erat . . . γέλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, et ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O. (Φ). Solan.

c) παροιμία] „Hanc enarrationem non agnoscunt C.“ Nec sane operae pretium erat has sordes descripsisse. Ego saltem ex his sani aliquid effingere me posse desperavi. *Lehm.*

d) ἵππος] „ἵππου legebatur, sed *Du Soul* ον in ος mutavit.“

e) παράλληλαι] Ita manu sua correxit Solan. cum in impresso *Graev.* legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in ος et ως communiter accipiunt. *Reitz.*

f) παροιμία] „Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.“

g) βατράχῳ] „Verba duo sequentia στέαρ γαλῇ, in Impr. omisssā addidit Solan.“

h) λιθοβολήσαντες] λιθοβολεύσαντες. V. Solan.

i) Ἰστέον] Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam consensum alibi observare est, quo fit, ut credam duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. *Cleric.*

j) Ἀθήνησι] οἱ ἐν Ἀθήνῃσι legitur in V. male. Solan.

k) παρείχον] παρήκων V. Solan.

νίσκου ¹⁾ ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρῃς ἂν τὸ πᾶν ἐκρυῇ ^{m)} ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον ⁿ⁾ καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγειν ἐν τῷ ἑμῷ ὕδατι.

ὕδατος] τοῦ δικαστικοῦ ὕδατος, πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ διαζόμενοι ἐποιοῦντο. G.

Pag. 142. l. 2. ἀναβολήν] περιβολήν. G.

Ead. l. 3. ἀθεραπεύτω] παντελῶς καταπεφρονημένω. V.

Ead. l. 10. ἐγγέλεων] κλοιῶν G.

Pag. 143. l. 2. Ἰξίονα] Nota historia, quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unda orti Centauri, dicti sic παρὰ τὸ τὴν αὐραν κεντεῖν. G.

Ead. l. 6. ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμεία γενικῆς ^{o)}, γίνεται κεραμεικὸς καὶ συναιρέσει κεραμεικός. V.

Ead. l. 8. ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἣν παρ' Ἀθηναίους ^{p)} ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V..

Ead. l. 10. πρὸς ἡνῆ] πρῶτον. V.

Ead. l. 15. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferioribus cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

Pag. 144. l. 13. ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφείτο τοῦ θεάτρον τοῖς ^{q)} ποιηταῖς ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν ^{r)}). Ταῦτα δὲ δις τοῖς ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος τὰ μικρὰ Διονυσία· φθινοπύρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

1) κρουνίσκου] Ita in margine correxit Solanus: cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, quum altera lectio notum tamen fuerit plane absurda. Reitz.

m) ἐκρυῇ] Ἐκροῖ legebatur in Impr. quod rursus mutavit manu Solan. Sed quum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione Ms. C. et V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. Reitz.

n) συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noster vero Solan. adjocebat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον· sed posterius eum voluisse, facile est conjicere, et iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. Reitz.

o) γενικῆς] Sic corrigere placuit priorum Edd. γεννικῆς. Lehm.

p) Ἀθηναίοις] Ἀθηναίων legebatur in Impr. sed αν in οἷς mutaverat noster Solan.; ideo sic dedi, quia recte emendavit. Reitz.

q) τοῖς] Omissum in Edit. articulum addidit Solan.

r) ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum antea legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. siue dubio ex collat. Cod. V. Reitz.

Pag. 145. l. 3. *μίαν ἡμέραν*] Ἐντεῦθεν τοῦ λόγου τοῦ-
ἐπιγραφῇ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

Pag. 150. l. 4. οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρά-
ων, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον διήνεγκε, ὥστε τὰ φαινόμενα
ἐκ φωνῇ γραφάς, ἔθανμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς
ἡγετῆς τε καὶ καθηγητῆς ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου ὤρμητο^{α)},
ὃ καὶ Κράντωρ^{β)} καὶ Χρυσίππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι
ἐκ φιλοσοφίας, καὶ μάλιστα Χρυσίππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀρι-
σταρχὸς Σταγειρίτης. καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας^{γ)},
ἠσφαίται. ἀλλ' οὐδέηπου ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίσης
ἡμετέρας ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκονται. Θαυμάζονται δὲ μάλ-
λ' ὡς σχεδὸν Ἕλληνας παρευδοκιμηκότες^{δ)} τῇ περὶ τοὺς λόγους
ῥησιν. V.

Pag. 151. l. 13. οὐκ ἐχρῆν^{ε)} . . . καὶ τάδε φασί,
τάδε^{ς)} διὰ τὸ ἐναντίον^{ς)} εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.
ἐναντίων ἤτοι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ
τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος πολὺ πρότερον ἐπίσταται τὸ
ἀριστερὸν καὶ ὁ τὸ νοσερὸν εἰδὼς, οἶδε καὶ τὸ ὑγιεινόν. ὡσαύτως
ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν
ἐπιτήσεων, ἃ ὑπὸ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς
Παρόρησιάνην νῦν διατελλόμενον^{β)} ἀπομαθεῖν τὰναντία τοῦ μι-
κροῦ καὶ τὴν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐκ ἔστι τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀντικει-
μένων ἢ αὐτῇ γνώσει. G.

Pag. 152. l. 9. ἐπίσκοπος] Γρ. αἰ ἐπὶ σκοπῆς οἰκουσα.
ζαιρός. G.

ὤρμητο] „ἄκατο V.“

Κράτων] „Crator. C.“ Restitui Cratorem Solensem, Xeno-
cratis auditorem, et insigne sua quidem aetate Academiae decus,
de quo Diog. Laërt. IV, 24. et Cicero in compluribus locis. Vid.
Fenest. Clav. Cic. s. h. v. Lehm.

Πρωταγόρας] „Pythagoras. C. prave.“ Solan. Minus ex-
acte in Edd. legebatur Πρωτ. Lehm.

παρενδ.] „Παραεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit
Solan.

ἐχρῆν] „Εχρην accentu in prima erat in Impr. Clerici, et sic
vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, et
Grammatici jubent. Reitz.

τάδε] „Hδη male legebatur in impress.“

ἐναντίον] „Εναντίαν editum erat, sed correxit Solan.“

ἐπιστάμενος . . . τοῦτο] „Corrupta haec.“ Emendata
vitia et expletas lacunae ope Codicis 2954. Ediderat etiam Schmie-
derus restitutum Scholion. Olim scilicet aberat πολὺ ante πρότε-
ρον, legebatur καὶ ἀπὸ νοσερὸν pro ὁ τὸ νοσ. deerant porro οἶδε
καὶ τὸ post εἰδὼς, tum editum erat διατενόμενος colo a sqq. se-
junctum, καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐκ ὅτι τοῦτο . . . τῶν ἀν-
τικείμενων etc. Lehm.

Pag. 153. l. 9. προηγορίαν] τὸ πρότερον ἐπιτεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G. et 3011.

Pag. 155. l. 8. ὑπερμάχει] ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, ἐπεὶ περ °) τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται d). ὑπερασπίξω σου προΐσταμαι σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχά σου. V.

Ead. l. 12. ὑπὲρ ἀπάντων] περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Pag. 156. l. 6. ἡ περ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶν φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει. διαπαίξει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῷ σχήματι μόνον φιλοσοφούντας. G.

Pag. 157. l. 14. ἐπὶ χλευασμῷ] ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

Pag. 158. l. 8. ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἔδρῳν °). V.

Pag. 159. l. 5. Μένιππον] Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν f) φῦσει κερημένος γενναῖος καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεισθαι. V.

Pag. 160. l. 9. ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος· εἶ °) γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφοτέρως· ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεραντοῦ φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ρητόρων, ὕδριος ὕδατος πληφούντες, διὰ τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροισιν, κελεύοντες τὸν ρήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσεως τοῦ κρουνίσκου, αἰτεοὺν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον. V.

Pag. 164. l. 5. ἡ τουτουῖ °) τὸν ἐπώνυμον] Διογένηους τοῦ κυνικοῦ. V.

c) ἐπέπερ] Ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solan.

d) συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in Impr. male. Sed restituit ex C. Solan. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. Reitz. Et vitium αἰτιατικῇ vulgatum vel sine Codice corrigendum fuit. Nunc video etiam Scyboldum aliter paullo, nec minus commode, correxisse τῷ ὑπ. αἰτιατικῇ σ. Lehm.

e) αὐτὸ ἔδρῳν] Conf. supra Schol. ad c. 14. verb. ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restitimus, legebatur in Impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρῳν. Reitz. Quid autem sibi voluerit Grammaticus, dubitari potest. Aut enim explicare voluit insolentiorum dicendi rationem, aut indicare variam lectionem ἔδρῳν pro δρᾶν. Illa quidem provincia satis sinistre functus est. Nam ἐφειμένον impersonaliter h. l. dictum, ut alias ἔξον, δέον et similia quum liceret. Lehm.

f) κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Haec verba non agnoscunt Coll. Solan.

g) εἶ] Addit Bruno, scilicet olepsydrae. Solan.

h) τουτουῖ] Τούτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ,

Ead. 1. 11. ἐρήμην] Ἐρήμη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας ¹⁾ ὁ δεικόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ· ὁμοιον καὶ τὸ ἐρήμην αἰῶναι. V.

Pag. 165. 1. 3. ἐξαγορεύοντα] τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. V.

Ead. 1. 5. ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα ^{k)} Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι ¹⁾ λέγουσιν οἱ πολλοί. V.

in textu vero ipso est ὅτον. Illud vero τουτουὶ magis Atticum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. *Reitz.* Unde correxerit *Solanus* τουτουὶ, non adnotavit *Reitzius*. In Cod. 2954. saltem ita legitur; ubi quidem hoc totum Scholion textui insertum est, *Belino* referente, hunc in modum: ἡ τουτουὶ τοῦ Διογένους τοῦ κυνικοῦ τὸν ἐπώνυμον — ἐποιεῖτο. Quae quidem verba nulla ex parte cum textus rationibus convenientia, apparet illud ipsum Scholion esse, quod e V. descriptum vulgo editur; praeterquam quod in Par. Cod. voces τὸν ἐπώνυμον post τοῦ κυνικοῦ insertae reperiuntur, quae in V. post τουτουὶ locum habent. Jam quaeas, quale sit Scholion ipsum, quorumque textus verborum. *Scyboldus* quidem *Luciani* verba ita legi vult: „ἡ Πλάτωνα, ἡ Πυθαγόραν, ἡ τοῦτον (i. e. Diogenem Cynicum, δεικτικῶς ut saepe vel Noster), ἡ ὅτον — — Stetit enim tanquam Orator in fronte ceterorum Diogenes, adeoque facilius digito poterat innui.“ Satis ingeniose. At non vidit *Scyboldus* huic lectioni ex Scholio depromptae ipsum Scholion adversari. An vero ita credamus jam Scholion esse constituendum: ἡ τοῦτον] Διογένους τοῦ Κυνικοῦ. ? — Imo vero Genitivus glossae necessario ducit ad Genitivum glossae. Jam τοῦτον vel τουτουὶ cum omni textus structura pugnat, quae ὅτον potius illud flagitat, in quod omnes libri consentiunt. Ergo nihil reliquum est, nisi ut existimes, Scholiasten vel male inspexisse textum Lucianum et arripuisse τοῦτον, vel τουτουὶ pro ὅτον, vel usum esse exemplari, quod vere ineptam istam lectionem exhiberet. *Lehm.*

i) μὴ ἀπαντήσας] Prior vox e *Suida* restituta, unde Scholion desumptum, monente *Schaefero* ad *L. Bos* p. 110. Significat autem, ut *Schaeferus* ibidem docet, ἐρήμη (int. δίκη) vadimonium desertum, aut iudicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus. Et ἐρήμην vel ἐξ ἐρήμης ἀλίσχεσθαι dicitur de reo, qui, cum vadimonium deseruisset, aut ad iudicium non affuisset, damnabatur. *Lehm.*

k) ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum ἀδικοῦντα *Lucianum* scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor et objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab *Scholiaste* adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum et varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *Reitz.*

l) ἐξορχεῖσθαι:] Ἐξορκισθαι editum fuerat, et λέγει pro λέγον.

Pag. 166. l. 10. τεθήπασιν] ἐξεπλάγησαν. V.

Pag. 167. l. 6. παρωθούμενοι] παραγκωνιζόμενοι.

Pag. 169 l. 8. ἄσπονδα] ἐχθρά. V.

Ibid. ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. V.

Ead. l. 8. πυρόφιχίξειν] Εἶδος ^m) ὀρχήσεως ἢ πυρ-
σύντομος. V.

Ead. l. 10. Ἀλουργίδας] πορφύρας χλανίδας. V.
C. ἄλουργις, πορφυρᾷ χλανίς ⁿ)

Pag. 170. l. 12. Ἡρακλῆς, φασί, καὶ πίθηκος] οἰμῖα ἐπὶ τῶν πάντῃ παρηλλαγμένων καὶ ^o) ἀσυμβάτων. καὶ ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρείος. οἱ πίθηκοι δὲ ἀνδρίαν ^p) ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφώρατοι ἀνδρίας κρίνεσθαι εἰσαγόμενοι. V.

Pag. 172. l. 6. εὐεργέτην ἀναγράφεσθαι] ἀνεγράφθαι. G.

Ead. l. 11. ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] ἀθετῶ, μεταγι-
νέω ὡς εἶρηκα. V.

Pag. 174. l. 11. παλάθην] μάξαν σύκων. V.

Pag. 175. l. 4. τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος·
νησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ
τοῦ ῥ. V.

Ead. l. 6. τοῦ Τάλω] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς·
ἀκροπόλει τεθαρμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκουρῶν τὸ
ἄνακες γὰρ οἱ Διοσκουροὶ λέγονται ^q). V.

σιν, et paullo ante δτι quoque omissum, quae omnia
praeunte correxi. Reitz.

m) Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed
verbum quo pertinebat, et forsitan συντόμως scribendum, pro
τόμος. Reitz. Jeune hoc Scholion e Suida et Hesychio exco-
quorum hic πυρόφιχίξειν explicat: τὴν ἐνόπλιον ὀρχησιν καὶ
σόν. Hanc ultimam vocem Albertius contra Hesychii senten-
σύντομον conjicientis, recte tuitus est: nam etiam Ety-
habet: πυρόφιχην· τὴν σύντονον ὀρχησιν. Est autem σύντο-
χησις, vehemens, quae fit intentis viribus; i. q. σφοδρὰ
dem Hesychium in sequentibus verbis. Unde in promptu h.
vulgatae vocis σύντομος emendatio. Lehm.

n) χλανίς] Sic fere Grammatici et Lexicographi retin-
Unde priora πορφύρας χλαμύδας, ut manifesto mendos-
corrigi poterant. Lehm.

o) καὶ] „omissum erat in Edd.“

p) ἀνδρίαν] „Ἀνδρείαν et mox ἀνδρείας editum leges;
δρίαν et ἀνδρίας fecit Solan.

q) λέγονται] Hoc Scholion, commonstrante locum S.
duobus in unum contraximus, nihil tamen omitentes, quod
bis positum inveniebamus; dilaceratum enim erat, et par-
Gr. in summa pag. 17. pars in med. p. 18. descripta. Reitz.

Ed. l. 7. Ἀνακεῖον] Ἀνακεῖον *) τῶν Διοσκουρέων τὸ λε-
 ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

Pag. 177. l. 4. Ἐπικουρεῖοις] ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύ-
 παντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

Pag. 178. l. 8. ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυ-
 ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδὶως ὠπτημένος ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ
 διᾶ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασὲν *). V.

Ed. l. 9. χρυσίον τουτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον ὡς φιλάργυ-
 ῖοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κατ-
 ὡς εὐθετίζοιεν *) τὸ πρὸς ὥρον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν
 πρ. οἱ κύβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαβ-
 V.

Pag. 179. l. 13. ἐν χρῶ] Κουρίας ἐν χρῶ **) λέγεται ὁ
 μ τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. V.

Pag. 181. l. 7. ὀρμιᾶν] Ὀρμιᾶ λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ
 , το συμπλέκω. V.

Ed. l. 8. ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεύς, ὁ ἐν Ἀθήναις λι-
 καὶ κλίνεται Πειραιέως ἀπὸ τοῦ *) περῶ περαιῶ, περαιεύς,
 πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς. V.

Ed. l. 12. ἀνύσσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσσασα, Ἀττικὸν μὲν-
 αὐτοὶ γὰρ καὶ παίζεις ἔχων φασίν, καὶ ἐκῶν *) εἶναι, καὶ
 α τούτοις παραπλήσια. V.

Pag. 182. l. 11. ὁσφραῖται τοῦ χρυσοῦ] ὡς φέροι-
 *) τοῦ χρυσοῦ. G.

Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. Reitz.

φασὲν] Exc. G. φασίν. C. φασίν. Solan.

εὐθετίζοιεν] Sic rescripsi pro vitiosa, quam Reitz., Bip. et
 Schm. Edd. exhibent, forma εὐθετίζοιεν. Ididem correxi in iis-
 dem vulgata vitia σεμνότερον, ὠπτηνῆν, et κύβοι. Lehm.

ἐν χρῶ] „Haec verba omissa in Ed. supplevit Solan.“

ἀπὸ τοῦ etc.] Piraeus nempe olim fuerat insula, in quam
 olim oportebat σχεδία διαπερᾶν, ut ostendit Meursius in libello,
 quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss.
 Viro J. G. Graevio. Vid. c. 1. Cleric.

ἐκῶν] „ἔχοντα legebatur in Ed. Graev. Sed ex collatione Co-
 dicis correxit Solan.“ De pleonasmo in phrasi παίζεις ἔχων vid.
 Schol. ad Icarom. c. 24. Sed ἀνύσσασα injuria redundare dicitur,
 et recte a Weiskio, Pleonasmorum enarratore, omissum est; nisi
 forte afferri debuisset, ut damnaretur Scholiastae jejuna senten-
 tia. Significat enim in Luciani ore vox ἀνύσσασα adjecta, nunc
 demum perfectum hami usum fieri posse, ubi Sacerdos etiam ca-
 ricas et aliquantulum auri dederit. Sic expressit etiam Belinus in
 versione Francogallica. Lehm.

ὡς φέροιτο] Varia haec est lectio, in qua et χρυσοῦ notan-
 dum pro eo, quod in textu ipso est, χρυσίου. Quodsi tamen ex-

Pag. 184. l. 1. καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρός] ἄμορφος, ἀρεπῆς, μυσαρός^{a)}). V.

Ead. l. 10. ψῆττά τις] Ἰχθύδιον ἢ ψῆττα^{b)} τῶν πλατέων, ἐκ δύο δερμάτων συγκολλᾶσθαι^{c)} τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅτι νες συνδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. κακῶς^{d)} δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. V.

Pag. 185. l. 8. περισκόπει ἀκριβῶς] Ἀνθις ἐπανήλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

Ead. l. 14. Ἀλλ' ἡνιδὸν πολλοὺς ποὺ τοὺς ἰχθυῶν] Ἡθικὸν^{e)} ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. Καὶ ἔστι^{f)} δεικτικὸν ἡνι. τὸ δλόκληρον ἐκτέθλιπται. V.

Pag. 186. l. 8. ἐπιτελεῖ^{g)} τὴν ἄγραν] Προσυπακονστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικόν, ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλῆξης. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει. V.

Pag. 188. l. 8. ἀπὸ τοῦ Λυκείου] Ἐν^{h)} τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ καὶ Πεισί-

plicationem malis, scripsisse puta Scholiasten ὁσφραίνεται pro ὡσφείροτο, quo illustraret minus usitatam formam ὁσφραῖται. *Lehm.*

a) μυσαρός] Μισαρός editum erat, sed μυσαρός correxit Solan. recte; nempe a μῦσος, scelus. *Reitz.*

b) ψῆττα] Ὀψόν legebatur, et quidem adspirata prima, id autem noster (*Solan.*) deleuit, et ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in *Cod.* sic reperisse; sed posset utrumque adesse, et ὀψόν, *orponium*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθυῶν haberi. *Reitz.*

c) συγκολλᾶσθαι] συγκεῖσθαι G. *Solan.*

d) βούγλωσσον. κακῶς] Βάγλωσσον et καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typhoteticis scatebat hoc et praecedentia scholia. Sed ad κακῶς et verba seqq. *Solanus* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. G. κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. *Reitz.*

e) Ἡθικόν] Sic restituit *Solanus* ex *Cod.* V. cum editum esset Ἀττικόν, et pro ἐκτέθλιπται legebatur ἐκτέθαλπται. quum tamen in V. esset ἐκτέθλιπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *Reitz.*

f) Καὶ ἔστι] „Ἐς τὸ C.“

g) ἐπιτελεῖ] Sic tacite scripsit *Schm.* In prioribus erat ἐπιτέλει, quod in textu quum sit, tamen cum nota *Scholiastae* non convenit. *Seyboldus* jam conjecerat ἐπιτελεῖν, non minus commode. *Lucianum* tamen ipsum haec non tangunt. *Lehm.*

h) Ἐν] „Ex male legebatur in Ed. *Cler.* Sed recte correxit *Solan.*“

ποιῆσαι το Λυκειον, Φιλόχορος ¹⁾ δὲ ἐν τῇ δ ²⁾ Περι-
φρῆσιν ἐπιστατεύοντος αὐτὸ γενέσθαι. V.

[Cod. l. 11. παυτηρίων] Κεκαντηριασμένος ὁ μὴ ἔχων
ἢ συνίδῃσιν. Cod. 2954.

I N C A T A P L U M.

[Ag. 189. l. 1. ΤΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος εἴρηται ἀπὸ
φρῆσιν τῶν βιαίων καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλόχο-
ρος. οἱ γὰρ ὀλίγον τινα χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις
ἐξανιστάμενοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτῶν ἀπώλοντο
ἐν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Ἀἴμνον καὶ Ἰμβρον
Χρόνω δὲ ἵστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθρῶδως δια-
μιτοῖς Ἀθηναίοις ὥρμησαν εἰς πλοῖα, καὶ κατασχόντες εἰς
ἡμεῖς ^{a)} τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρθένους (ἀρκεύονται ^{b)})

[Φιλόχορος] Legendum φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9.
currit. scripsit περὶ Ἀττίδος. Vid. Voss. Hist. Graecos et Sui-
am in Λυκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. Cler. C. ha-
nt φιλόχορος. Solan.

[In priori Edit. horum Scholiorum legebatur ἁ. Sed in Exc.
est δ. Solan. In priore Edit. Scholiorum p. 16. ad princi-
um Pisc. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dialogum
e dissertationem non pertinebant; sed ad De Merc. Cond. quod
investigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli,
odque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. Reitz.

[α ὁ φρῆσα] Βραβρῶνα legebatur, et mox iterum Βραβρῶνις.
d recte correxit Solanus; vid. Strab. IX. p. 611. vel 399. et quae
x notamus. Reitz.

[ἀρκεύονται] Quatenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad
παρθένους eam referri decet, forsan ἱερατεύουσαι. Solan. Ἀρ-
ύειν idem esse quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεύ-
dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Brau-
ias, et quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero
κατεύειν dictum; ab ἄρκτος ursa autem ἀρκεύειν, quod ursam
andam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuius-
quia illa virginem cum ea ludentem inter fecerat etc. Vid.
idem v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν Βραυρῶνις ἀρκευνομένην γυναι-
τῇ Ἀρτέμιδι ἱορτήν ἐτίλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ
ἡναιῖοι, μὴ πρότερον συνοικίεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρ-

γὰρ τῇ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις), αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι, ἴθος τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίης Τυρρήνων. V.

Ead. l. 2. Εἰεν ^{d)}] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως

πτήσσει τῇ θεῷ. Ἀρκεῦσαι. Ἀυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρός τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεῦειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκεῖν παρθένου καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus *Lysiam* in oratione de *Phrynichi* filia, τὸ δεκατεῦσαι quidem ἀρκεῦσαι, sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιερωθῆναι. quidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Dis crare; tamen *Harpocratio* v. *Δεκατεῦειν* arbitratur id inde ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. *Harp.* v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmat nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias crare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκεῦσαι ἄρκτους dictas. Eadem fere habet *Lexicon* vetus *Coislin* (vid. *Montfaucon* *Biblioth. Coislin.* p. 607.) Nisi quod indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod Oraculum jussit placare, et puellam ursae immolare; cui quidam satisfactionem immolando, quam *filiam* adpellavit. Eumque ritum annis renovatum. (Tum quoque pro *Αυσίας* — ἔλεγον. *tiose* in *Suidae* edit. antiqua legitur, recte habet *ἔλεγον*.) igitur ritu et ex historia de *Tyrrhenis*, qui *Brauronias* has rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem tangit *Plutarch.* de virtut. mulierum, p. m. 247. scribens: τῶν τοίνυν τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων, ἀρκεῦσαι Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας etc. Iterum in *Graec.* p. 296. Τυρρήνους φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας γυναῖκας ἐκ Βραυρωνος ἀρπάσαντας, ὁπηνίκα Ἀθηναῖοι κατὰ φύκον, εἰς ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι. Etsi jam cum *Solano* apud Scholiast. legas *ἰερατεῦναι*, noster sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεῦσαι legatur, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, ut uno verbo mutato sensus restitui queat; tum et pro legendum τῇ θεῷ, quia ad Dianam pertinet, et ἀρκεῦσαι etiam ap. *Suid.* est. Si jam tamen apud Scholiast. legatur *σαν παρθένους ἀρκευομένας τῇ θεῷ*, sensus quidem com- emerget; sed et malletm addi ἐν ante Βραυρωνίοις. nam haec praepositione aliter construendo alium quoque sensum quaeras, nimirum ut sit: *abripuerunt virgines Brauronias*, id minus placet. Sed manum de tabula. *Reitz.* Quam corrigenda essent vitiose vulgata, maluimus nos, parentheses retinere ἀρκεῦνται et deinceps interponere γὰρ. Ita ne fuerit ἐν τοῖς Βραυρωνίοις cum *Reitzio* scribere, sed in τοῖς Βραυρωνίοις, dictum pro ὑπὸ τῶν Βραυρωνίων. *Le...*

c) ἐν] Deleatur praepositio. *Reitz.*

d) Εἰεν] „Εστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ etc. legebatur; sed priora d. punxit *Solanus*, sine dubio ex *Collat.* Item δὲ et ἀρκεῦσαι legebatur pro δὴ et ἀφοριστικόν.“

ἡμα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιγράφει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακείμεσεως ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ, ὡς ἐν-
κῦθα. V.

Ibid. Κλωθῶ] Τρεῖς *) λέγουσιν εἶναι τὰς Μοῖρας, Κλω-
θῶ, Λάχεσιν, Ἀτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν
τῶν Μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσδιαλεγόμενον. V.

Ead. 1. 3. ἀναγωγὴν] ἀνάπλουον. V. Ἡ τῶν νεῶν ἐκ-
πλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

Ead. 1. 4. ἄντλος] τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

Ead. 1. 5. παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον
ὑπάντη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν *) ναύταις τὸ πα-
ρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁθόνην
τῇ περὶ αὐτὴν συμβαλεῖν. V.

Ibid. τετροπῶται] ἐν τῷ τροπωτῇρι ἐμβέβληται. τροπω-
τῇρ δὲ ἔστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κόπην *) ἐμβάλλουσιν. V.

Pag. 190. 1. 1. ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ἡ)
ἔδην διακομίζειν τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχὰς. G.

Ead. 1. 3. ἀμφιβουλυτόν ἐστι] περὶ ἐσπέραν, ὅτε ἡ)
τοὺς βόας λύουσιν. V.

Ead. 1. 4. ἐμπεπολήκαμεν] ἐκερδάναμεν. G.

Ead. 1. 7. ὥς περ] Γρ. αἰ εἴπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

Ead. 1. 9. ἐφ' ἡβῶν] Ἐφηβοὶ καλοῦνται οἱ ἀπὸ 16 ἡ)
ῥέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

Ibid. ἡ λόγους] ἐπιδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέ-
γεται. V.

Ead. 1. 11. καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν
κροῖσταςθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

Ead. 1. 13. ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω
καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτο ἡ) οὖν διαπαίξει. V.

e) Τρεῖς] „Tres legebatur, male, in Edit. Cler.“

f) ὕψ] „Omissum erat in Edit. supplevit ex V. Solanus.“

g) κόπην] Sic vitium vulgatum κοπήν dudum corrigendum erat, etiamsi non comparasses Suidae verba: Τροπωτῇρις ἱμάντες, ἐν οἷς αἱ κόπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδιδόνται. Lehm.

h) τὸν] Reitzii τὴν emendaverant Bip. et Schm. Lehm.

i) ὅταν] „Ita correxit idem, (Solan.) cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed ejus in conferendo diligentiam tamen indicat.“ — Ὅταν — λύουσιν ne hujus quidem generis scriptorum stylus ferre potuit. Secutus tamen Schmiederus. Mihi ὅτε revocare placuit. Aut, si malis, non solum ὅταν, sed etiam λύωσιν, corrigendum. Lehm.

k) 16] 16 erat in impress. 15 in V. 15 in C. Solan.

l) τοῦτο] Τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego etiam οὖν malo quam οὗν. Solan.

Pag. 191. l. 6. ἀσφόδελος] εἶδος βοτάνης ^{m)}),
 siodus meminit in Operibus et Diebus. C.

Ibid. καὶ χοαὶ] τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μέλι.

Ibid. καὶ πόπανα] πᾶν ⁿ⁾) εἶδος πλακοῦντος.
 κούντια ^{o)}) πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ. G.

Ead. l. 7. καὶ ἐναγίσματα] τὰ προσφερόμενα
 προῖς εἰς τιμὴν θύματα. V.

Ead. l. 8. ἀμβροσία] τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

Ead. l. 9. νέκταρ] τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

Ead. l. 13. χαλέπαινε] ἀγανάκτει. G.

Pag. 192. l. 1. σοβῶν] διώκων. V.

Ead. l. 2. δεδεμένον] τὸν τύραννον λέγει Μεγαπύ.

Ibid. γελῶντα] Μίκυλλον πένητά φησι ^{p)}) τὸν
 μόν. G.

Ead. l. 3. ἔνα δέ τινα] τὸν κυνίσκον λέγει. ἐ
 δὲ ^{q)}) βαστάζοντα. V.

Ead. l. 5. κεκονιμένον] κονιορτοῦ πεπληρωμένον.

Ead. l. 6. τοῦ ἄσθματος] τοῦ συνέχοντος πν
 καὶ ἀναπνοήν. G.

Ead. l. 10. λειπόνεως] ὁ καταλιμπάνων τὴν ναί.

Pag. 193. l. 2. ἀνακωκύει] Κωκυτὸς φωνῆς ἐστὶ
 λέγουσι δὲ καὶ ἀλίβατον ^{r)}) πόλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ
 καταξηραίνειν, καὶ μὴ λιβάδα ἔχειν. G.

Ead. l. 4. νήματος] Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ
 ἢ Κλωθῶ τὸ νῆμα τῆς ἐκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι
 ζωῆς ἐκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

Ead. l. 9. ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπός ἐστι μία τῶν
 ἢ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ καὶ ταύτην
 παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

Ead. l. 10. ἀντερείδων ^{t)}) ἀντιβαίνων. V.

Ead. l. 11. εὐάγωγος] εὐχερῆς ^{u)}). V.

m) βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν· ἀσφοδι
 τόπος ἐν ᾧ φύεται. Solan.

n) πᾶν] „Omissa erat haec vox in Edit.“

o) πλακοῦντια] Sic e Suida correxi vitium hucusque
 πλακοῦντα. Lehm.

p) φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G.

q) δὲ] „Καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus.

r) ἀλίβατον] Forsan legendum, ἀλίβαντα ποιηταὶ τινε
 ταμόν. Solan.

s) στρέφει] „Στρέφειν editum fuerat, male.“

t) ἀντερείδων] „Αντερίδων erat in impresso.“

u) εὐχερῆς] Ἀχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum
 Solan.

Pag. 194 l. 2. τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς
 πικρῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ
 ἦν κατέρχεσθαι. V. Hac quoque Herculem ad rapien-
 Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. Apollod. L.
 54. B.) Solan.

Ead. l. 3. λογιζομένου αὐτοῦς] ἀριθμοῦντος, μετροῦν-
 V. λογαριάζοντος. Cod. 3011.

Ead. l. 5. λαθὼν] ἀγνοηθεὶς. V.

Ead. l. 6. ἐνέδει] ἐνέλειπε^x). V.

Ibid. τῷ λογισμῷ] τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ^y). V.

Ibid. ὁ Αἰακὸς] Τίος λέγεται τοῦ Αἰὸς, καὶ τοῦτον, ὡς
 ἐπίστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

Ead. l. 8. ἄλις σοι] ἀρκέτω^z) V. (In V. est ἀρκεται.)

Ead. l. 11. παρελόγισέ σε] παρηρίθμησεν. V. (παρα-
 ται. C.)

Ead. l. 14. συνελς] νοήσας. V.

Ead. l. 15. ἀνθάιρετος] ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

Pag. 195. l. 1. ὕσπληγγος] ἀφειτηρίας. V.

Ead. l. 2. ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo supra, ad
 στόμιον.

Ead. l. 4. ὀλιγορίαν] ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν^a). V.

Ead. l. 6. διαμέλλομεν] βραδύνομεν. V.

Ead. l. 9. ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεῶς τόπος,
 ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη
 Cod. B.)

Pag. 196. l. 1. τῆς εὐαγρίας] τῆς καλῆς ἄγρας. V.

Ibid. ὀμφακίας] ἁώρους^b), ἀνεψήτους, ὃ ἐστὶ μικροῦς.
 ἐπιτελευτηκότα νήπια. B.)

Ead. l. 6. πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ
 οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα
 οὓς ἔστησαν^c) παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν
 μετὰ τούτων^d) κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καταλυ-

ἐνέλειπε] „Ἐνέλειπε legebatur in Impress. sed mutat Solan.“

λογαριασμῷ] „Hoc vocabulum deficiens in Impress. supplē-
 Solan.“

ἀρκέτω] Sic emendavi vocem nihili vulgatam ἀρκετω. Lehm.

ἀμέλειαν] „Omissa erat haec vox in edit.“

ἁώρους] Addidit hoc Solanus; in Impress. enim omis-
 sum; sed et ἦτοι addit ex G. quod non magni momenti, addere
 lexi, quia nec satis indicaverat, quo pertineret. Pro μικροῦς
 em Gron. legere jubet μικροῦς; sed adsentior Solano, recte se
 ere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque
 time huic loco convenit. Reitz.

ἔστησαν] In prioribus erat ἔστησαν, falso spiritu. Lehm.

ἐν τῷ] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro

θέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου ^{e)} μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα ^{f)} εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. V.

Ead. l. 8. βεβυσμένοι] πεφραγμένοι. V.

Ead. l. 9. ἀράμενον] κουφίσαντα. V.

Ead. l. 11. τακεροὶ] τακέντες. V.

Ibid. τετραυγημένοι] ἡψημένοι ^{g)} ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

Pag. 197. l. 14. ἐκ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ξύλον ^{h)} (καὶ ὄργανον κρουστικόν ⁱ⁾ Cod. 2954.) ᾧ ^{k)} τοὺς καταδίκους ἐφόνειον. V.

Pag. 198. l. 2. Κυνίσκος] Τὸν Κυνίσκον ^{l)} ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ^{m)} ὑλακτεῖν. C. 2954.

Ibid. τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δειπνῶν, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλληνισι θεῶν. ὡς δὲ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροντο. V.

Ead. l. 7. τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τοῦ ⁿ⁾, ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἐκλώσας. V.

hac voce τούτων. Et pro ἐνέχοντο, alibi legitur ἐχρήσαντο. Solan. Utrumque, praeunte Schmiedero, recepi. Lehm.

e) γενομένου] „Γινομένου legebatur in Edit. sed correxit Solan.“

f) ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνεξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. et B. Solan.

g) ἡψημένοι] Corruptam vocem ἡψ . . . censeo. Solan. Sed si ἡψημένοι vel ἡψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut maturi, cocti intelligantur, vel justo tempore conditi. Ἐφημα autem mustum decoctum, vid. Foës. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetate fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis adpositum; nec solet Scholiastes semper apta loqui. Reitz.

h) ξύλον] In Exc. G. est ξύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit Vir Doctiss. In C. est ξύλον. Solan.

i) κρουστικόν] In Cod. ipso exaratum κρουστών, quod mutavit Belinus, probante Schmiedero. Lehm.

k) ᾧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. Solan. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam Not. Cl. Hemst. ad Dial. Mortt. XXIII, 3. Reitz.

l) Τὸν Κυνίσκον] Omittere haec placuit Schmiedero. Melius forsitan omittatur ὃν. Lehm.

m) παρόντας] An voluit παρόντας; Lehm.

n) τοῦ] „Τῇν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere, unde correctio sit profecta.“

- Ead. l. 10. Ἰφορον] ἐπόπτην. G.
 Pag. 199. l. 2. ἐπίβαινε] Τουτίσιν ἀνελθε εἰς τὸ
 οὐ. V.
 Ead. l. 7. ἡμιτελής °)] Εἰς Πρωτεσίλαον τὸν Ὀμηρι-
 κὸν ἀποσκοπεῖ. V.
 Ead. l. 14. ἄραρεν] ἔδοξεν. V. (πέκρται. B.)
 Pag. 200. l. 1. ἐπιβιώσεται] ἐπιζήσεται. V.
 Ead. l. 2. καὶ μικρόν τι πρὸς] καὶ ἐν τούτοις °). V.
 πρὸς τούτοις. C.)
 Ead. l. 10. Οὐκοῦν ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρήλθεν. οὕτως
 οὐ ἐξήκοντος φάμεν χρόνον, ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. V.
 Ead. l. 14. ἐπισήμου] ἐσφραγισμένου. V.
 Pag. 201. l. 2. ἀπέφθου] ὀβρύζου °). V. (τοῦ πολλὰ
 κηθέντος ὥστε γενέσθαι ὀβρύζου. C.)
 Ead. l. 6. νεωρία] ὁ ναυσταθμὸς τῶν νεῶν. G.
 Ead. l. 9. εὐγνωμον] εὐλογον. V.
 Ead. l. 11. εἰς °) τοσοῦτον] ἐπὶ τοσοῦτον. V.
 Ibid. ὑπάγωμαι °)] ὑποτάξω. V.
 Pag. 202. l. 2. αὐτανδρον °)] ὄνομα κύριον. V.
 Ead. l. 13. εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμέ] Οἶμαι, θέλει,
 ἀμετ' ἐμέ. G.
 Pag. 203. l. 4. ἐγκαταλογήσεται °)] συγκαταριθμήσει-
 ται. V. (συναριθμήσεται. C.)

ἡμιτελής] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba οὐ πο-
 λὺν χρόνον. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursum non magni
 momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba
 τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, et quae in Impress. omissa
 erant, addidit ex V. Reitz.

τὸν Ὀμηρικόν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet;
 nec mallet ἀποσκοπεῖ. Melius etiam referetur ad μίαν ἡμέραν.
 Solan. Si vere Homericum illud respexit, de quo vid. Adnot. ad
 Iall. Morit. XIX, 1., non potuit Lucianus non cum aliqua ca-
 lumnatione respicere. Nec probo adeo ἀποσκοπεῖ. Lehm.

καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur. Coll.
 alio melius enarrant. Solan.

ὀβρύζου] „Vid. LXX. Interpr. et lege ὀβρύζου. cui emenda-
 mi etiam assentitur Clar. Gronov. et Coll. G. confirmant.“ —
 quod dubitans tam certam emendationem recepi. Contra Reitz-
 ium, Bipont. et Schm. servarunt manifesto falsam lectionem.
 Lehm.

ἐς] ἐς correxit Schm. haud dubie e textu. Lehm.

ὑπάγωμαι] „ὑπάγωμαι editum fuerat, male.“

αὐτανδρον] Quam incuriose legerint hi Scholiastae, et hic
 us documento sit. Solan.

ἐγκαταλογήσεται] Immo ἐγκαταλεχθήσεται rectum erat. So-
 lan. Vol. III.

Ead. l. 9. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἐνὸς τούτου πα-
σαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν, καὶ ὅπως ^{γ)} οὐδὲν
φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντες ^{z)} αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνοῦμε-
νοι ^{a)} V.

Pag. 204. l. 10. ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε
Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρευθυ-
νωμένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον, τοῦτο εἰργασται
εἶπεν, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὥς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ
τάχιστα μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ^{b)} ἅμ-
τῷ γενέσθαι εὐθύς ἔπραξα. V.

Ead. l. 13. Γλυκέριον] Ἀττικά ὑποκορίσματα, ἅπερ ὡς
ἐκίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀπφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρον-
θίον, Ἐρώτιον, Πώλιον ^{c)} Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν
οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους κατηγορεῖται ^{d)}. ὧν ὁ χαρ-
κτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμνήνηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρῃ
χρήσει ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον ^{e)} ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνικῶν μόνοι
κλίνεται. V.

Γλυκέριον] Ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τῆς Γλυκέρως ^{f)} Ἀθη-
ναίων ἔθει. οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζονται ^{g)},

lan. Variam esse lectionem, arguit, quod in 3011. est ἐγκαταλε-
γῆσεται. *Lehm.*

y) ὅπως] „Ὅπερ legebatur in Schol. edito, sed mutavit *Solan.*

z) πάντες] πάντως quoque male editum fuerat. *Solan.*

a) ἐξωνοῦμενοι] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, *tem-*
pori servire. *Solan.* Mihi quidem haec loquendi formula non
innotuit; nec, quomodo sensus ille vel in Sacris literis ei inesse
possit, conjicio. Suspicio vitium in ἐξωνοῦμενοι. *Lehm.*

b) τοῦ] „Γὰρ τοῦ“ habebat Edit. *Cler.* sed deleuit particulam γὰρ
Solanus.

c) Πόλιον] Mallem Πώλιον. *Solan.* Sic et *Toupius* voluit in
Emend. Vol. IV. p. 376. Confirmatur haec conjectura Scholio
Codicis *Gregorii Corinth.* Paris. 2662. ex quo *Bastius* ad *Gregor.*
Corinth. p. 320. et alias hujus Scholii emendationes depromsit;
ut Ἀπφίδιον pro Ἀμφίδιον et Στρονθίον pro Στρονύθιον. Pro
Φιλίτιον autem, quod et illic habetur, Φιλίστιον conjicit *Bastius*,
non satis, opinor, justa de causa. *Lehm.*

d) καταγορεῖται] Lege κατηγορεῖται. *Solan.* Morem gessit
Schm. *Lehm.*

e) Ἀβρότιον] „Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte
correxerit *Solanus.*“

f) ἀντὶ τῆς Γλυκέρως] Sic scripsi, monente *Bastio* ad *Gregor.*
Corinth. p. 321., e cod. Vat. 90. pro vulgatis τῆς γλυκέρως, et
mox οὗτοι indidem pro αὐτοί. *Lehm.*

g) ὑποκορίζουσι] Quinque verba sequentia deerant in Edit.
Cler. Reitz. Pro ὑποκορίζουσι praeiit Vat. ὑποκορίζονται. *Lehm.*

άλιστα ἐπὶ τῶν ἐταιρῶν· τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, ἢ Εὐπράξιαν Εὐπράξιον^h). V.

[*Ibid.* Κεκοινωνήκει] Γρ.αι κεκοινωνήκεσαν. G.

[*Ead.* l. 14. ἐπισπασάμενος] ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος, ἐπιβαλλόμενος¹) καὶ κλείσας. C. ἐπισπασάμενος, ἐπισυ-
ἀσφαλίσάμενος, παραγαγών. G.

[*Ibid.* σκοδεῖν] τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ
θαίρειν τοὺς βωμοὺς τῆς σποδοῦ. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σποδοῦ βι-
ωσίνταυθα etc. G.

[*Ibid.* ἐσπόμεν] ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζειν. V.

[*Ead.* l. 17. ἐνέτεινας] ἐπήγαγε. V.

[*Ag.* 205. l. 1. καὶ τῆς κόρφης] καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

[*Ead.* l. 2. πλατὺν χρεμψάμενος] τὸν ἐν τῷ στόματι συν-
πύελον^k). V.

[*Ead.* l. 3. ἐνεπιμπράμην] ἐκατόμην, ἔμαινόμην. V.

[*Ead.* l. 8. ὦν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μῆ-
νιν ἔασθαι^l) τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεοῦς^m)
ος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶωθε γίνεσθαι, ὑπὸ μειζό-
λυομένου τοῦ λόγου. V.

[*Ead.* l. 14. ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱὸς ἐστίν, ὡς
τοῦ Διός. ἀφορίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ
ταῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπι-
δικας. V.

[*Ag.* 206. l. 5. εἴσω τοῦ ποδός] τουτέστι, κατὰ τοῦ πο-
δός (ἢ, ἀπὸ τοῦ ποδός. C.)

[*Ibid.* l. 7. καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κάνταυθα ἄλλεπειⁿ),
ὡν ἔθει, τὸ φρόντιζε, ἢ σκόπει^o) V.

[*Ag.* 207. l. 3. προσεπάττάλευσα^p)] εἰς πάσσαλον ἔ-
παιττε τοῦ, ἀνεσταύρωσα. V.

[ἰπράξιον] Ad verbum Γλυκέριον duo erant Scholia in di-
versis loca distracta in V. quae conjuncta exhibeo. *Reitz.*

[ἐπιβαλλόμενος] Scribendum erat ἐπιβαλλόμενος, fortassis et-
sic edendum. *Lehm.*

[πυέλων] πταριόμενος C. prave, forsau scripserit πυρσάμενος.
V.

[ἐντελεῖν ἔασθαι] „συντελεῖσθαι ἔσθ. C.“

[ἐνδεοῦς] ἐνδεοῦς in prioribus Edd. correxi. *Lehm.*

[ἄλλεπει] „Ἐλλειπεν legebatur in impresso, et omiessa erant
verba illa ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *Solanus.*“

[σκόπει] σκόπει *Reitz.*, *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

[προσεπάττάλευσα] „Προσεπάττάλευσε, editum fuerat; item
ἔδωσα pro ἔδησα, et ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae
scripsit *Solanus.*“ — Pro ἔδησα *Jensius*, nescio unde, scripsit
ἐδωκα, per errorem, opinor, visus vel pronuntiationis. *Lehm.*

- Ed. 1. 14. τὸ δὲ μέγιστον] τὸ ισχυρότερον. G.
 sag. 210 l. 2. ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τουτέστιν, ἐναντία τοῖς
 τοῖς ἐν τῇ ζωῇ. V.
 Ed. 1. 12. καὶ ἡ κνίσσα] ὁ καπνός. V.
 Ed. 1. 13. ἀπέκναιέ με] Ἀντὶ τοῦ, νωθρότερόν με ἐς τὸ
 κνίσει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ ἐμάτα ^a) καὶ πονηρῶς
 ποιεῖ, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλά-
 ῳ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion
 missum repetitur: Ἀπέκναιέ με] Ἐφόνευσέ με.)
 sag. 211. l. 1. ὄλω πῆχει] Ἀντὶ τοῦ, μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ
 σιμὸς πῆχυς ^b) ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς
 οὖν. V.
 Ed. 1. 2. ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ, τείνων τὸν τράχηλον
 στῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκο-
 ρῶ, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. V.
 Ed. 1. 5. ἐτεθήπειν] ἐθαύμαζον. V.
 Ed. 1. 7. κοχλίδων] Ὅτι ἡ Λακωνικὴ κοχλὸς ^c) τῶν ἄλ-
 λοκοιμωτέρων· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὗρηται τὸ
 ῥῆμα τοῦτο. V.
 Ed. 1. 11. ἄγγιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ, ἐγγύτατα ^d)· πλέον
 πλησιάζων. V.
 Ed. 1. 15. ἐλογίζετο] ἠρίθμει. V.
 sag. 212. l. 4. καὶ ἀνιμήσεται ^e)] ἀνασπάσῃ. V.
 Ed. 1. 8. ἔωλον] χθεσινόν. V.
 Ed. 1. 11. διανήχομαι] πολυμβῶ. G.
 Ed. 1. 12. ἀπαγορεύσας ^f)] ἀτονήσας. V.
 Ed. 1. 13. τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα ^g) λέγει τὸν μι-
 νὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι διδόμενον. V.
 sag. 213. l. 7. τένοντα] τράχηλον. G.

μᾶτ·] Ἡμᾶται editum erat; sed in V. est ἐμᾶτ. i. e. ut ego
 facio, ἐματᾶ. Ex sagaci tamen conjectura in A. ἡμᾶται edi-
 tum est. Solan. Ἐματᾶ Schm. edidit: sed debebat scribi ἐμάτα,
 id haud dubie Grammaticus voluit. Deinde rectius πονήρως
 scripsisset Scholii auctor. Lehm.

[πῆχυς] Sic correxi, quod in Reitz., Bip. et Schmied. est, πῆ-
 χος. Lehm.

[κὺλος] κόχλος Reitz. recentt. Lehm.

[ἐγγύτατα] „Ἐγγύτα vitiose editum erat.“

[ἀνιμήσεται] Ἀναμήσεται male editum fuit, et ἀνασπάσεται
 ἀνασπάσῃ. Solan. Debebat esse ἀνιμήσεται et ἀνασπάσῃ, ut
 edidit Schm. Lehm.

[ἀπαγορεύσας] „Ἀναγορεύσας quoque legebatur in eadem
 „“

[πορθμεῖα] „Πορθμίον G.“

Ibid. εὐπλοῶμεν] Ἐπικαλευσμός ἢ ἐπιφθεγμα τῶν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαιος ἀφελόντων, τὰ εὐπλοήσωμεν, τῇ τύχῃ, ὡς ἔοικε, τοῦτο ὑπὸ λόμενοι. V.

Ead. l. 13. καὶ πρόσκωπος εἶναι] ἐπὶ τῇ καὶ καθήμενος. V.

Ibid. εὐήρες] καλῶς κωπηλατοῦν. V.

Ead. l. 14. ἐρετμόν] κώπην. V.

Pag. 214. l. 1. ἔρεττε] κωπηλάτει. G.

Ead. l. 2. ἦ] ἄρα. V. (ἄρα. C.)

Ibid. ὑποκελεῦσαι δεήσει¹⁾] Ὡς^{h)} ἐν τοῖς πλεονάζουσιν λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ὧδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν, ἣν ὑποκέλει καλεῖ, διότι ἐνός καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπῆκουσιν τὸ ἀδόμιον ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὁθόνην τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Ead. l. 9. Ὅττοτοῖ] Θεῦ. G.

Ead. l. 10. σπαθήσει] τρυφήσει. V.

Pag. 215. l. 6. καττύματα] δέσματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποκατατίθεται. G.

Pag. 216. l. 1. ἡ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν ἀδύνατον. V.

Ead. l. 7. μέτειμι] μετέρχομαι. G.

Ead. l. 10. τοὺς Σῆρας¹⁾] Σῆρες εἰσὶν ἔθνος, καὶ γίνεταί τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησι Σῆρας ὄντας, ὡς ἐνδεγεῖν ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κεμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας.

h) τῇ κωπῇ] τῆς κωπῆς C. Nam quod τῇ κωπῆς turpissimum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Ead. pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam descriptam quam typothetarum culpa admissis, ut in singulis paginis viginti mendae sint tollendae. Reitz. Retinuit tamen K. mendam κωπῇ, propagatam etiam in Bip. et Schm. Edd. Lehm.

i) δεήσει] Δέησιν editum erat, et παθήσει pro σπαθήσει. non semper de facilioribus his monebimus. Reitz. Neque talia semper nullius sunt momenti, quum nonnunquam varietatem lectionem, eamque fortassis non omnino despiciendam, innotescant, ut h. l. δεήσει Scholiastae cum lectione Codicis Lehm. convenit, quamquam pessime. Lehm.

h) Ὡς] Lege "O. Habent tamen etiam C. ὡς. Solan.

i) τοὺς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Graev.) Ubi in Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. Cler.

αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν^m). Δια-
 δὲ ἐν τῷ χωρίῳⁿ) τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι^o) τὰς
 ψυχὰς. V.

Ead. l. 14. Μέγιλλος] Οὗτος^p) ὁ Μέγιλλος Κορίν-
 ῳ ἢ ὑπερφέρων κάλλι τοὺς κατ' αὐτόν. V.

Pag. 217. l. 1. ἡ τῷ] ἡ τίνι^r) ὃ ἐστι ἰάζοντος. V.

Ibid. εἰ καλλίων] Πορνῶν ὀνόματα^s). V.

Ead. l. 3. πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο· ἥτοι
 ὅτερον, ἢ τὸ τέως, ἄμφω γὰρ ταῦτό^t) σημαίνει. V. (Πα-
 ρεῖ τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτόν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

Ead. l. 9. ἐτελέσθης] ἰκοινώνησας. G.

Ead. l. 10. τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ ἢ παρὰ τοῖς Ἀθη-
 ναῖς τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ
 ἔστι^u) ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκί-
 ας διαπαίζει^v). V.

Ead. l. 12. δαδουχοῦσα] λαμπάδα φέρουσα. V.

Pag. 218. l. 1. Τισιφόνῃ] Τισιφόνῃ μία ἐστὶ τῶν Ἑριν-
 ῶν· Ἐρινύας δὲ λέγουσι θεὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολάζειν
 τὸν βίον. V.

Ead. l. 7. πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πα-
 τέρους τοῦ Διὸς, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδάμανθυος
 πατρὸς. V.

Pag. 219. l. 6. στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι τοὺς
 ἄνθρωποις τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφα-
 ριστὸς, ποῦ^z) στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἡρώτη-
 σάν με.

τὴν μέταξιν] Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Ab-
 rade autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. Solan.

χωρίῳ] χορίῳ Reitz., Bip. et Schm. inepte. Lehm.

ἔστι] „Omissum erat in editis.“

Οὗτος] „Οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus,
 notavit, ordine inverso: ὁ Μέγιλλος οὗτος legi in V.“

Κορίθιος] Facile est conjicere, Κορίνθιος legendum, licet
 e fugerit diligentiam Solani. Reitz. Emendationem per se
 eam recepit Bip. et secutus Schm. Lehm.

τίνι] τίνι sine accentu Reitz. Bip. Schm. prave. Lehm.

ὀνόματα] „Deerat in Impress. Sed ex C. supplevit Solanus.“

ταῦτό] ταύτῃ legebatur in Impress. In V. integre scriptum
 τῇ. i. e. ταῦτά. (J. Gron. Ego ταῦτό malo.) Solan.

ἔγινοντο] „Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit Solanus.“

ἐν διαπαίζει] „Συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex col-
 Cod. V. correxit Solanus.“

οἰκέτας] Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit
 ὀνόματι οἰκέτας. Solan.

τοῦ] Τοῦ male legitur in V. Solan.

Ead. 1. 14. πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων ^{a)})] Ὀρονίμωσ πάνυ αἰνίττεται ^{b)}), ὡς φιλόσοφος, εἰ καὶ τι ἔχη ^{c)}) πρώην ἀμάρτημα, δυνατόν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

Pag. 220. 1. 1. ἐξ ὑπαρχῆς] ἄνωθεν. G.

Ead. 1. 4. ἐμπολήσας] κερδάνας, συνάξας. V.

Ead. 1. 8. Μακάρων ^{d)})] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον. V.

Pag. 221. 1. 1. ἀνεπίγραφος] μηδεμίαν γραφήν ἢ στίγμα ἔχων. V.

Ead. 1. 5. πρόβαλλ' αὐτόν ^{e)})] πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Pag. 222. 1. 6. ἐπαροινῶν] ἐνυβρίζων. V.

Ead. 1. 9. ἀσκαρδαμικτὶ] μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς. V.

Ead. 1. 11. καινουργόν] τὸν ἐπινοοῦντα ^{f)}) ξένα. V.

Ead. 1. 12. κενή τις ἐστὶ] ψευδής, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως. C.)

Pag. 223. 1. 14. προσκάλει μοι] καὶ τοῦτο εἰς πλείονας ^{g)} τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φησὶ τὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἔμπαίζων, λύνων καὶ κλίνων μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

Pag. 224. 1. 8. τὰ μεθ' ἡμέραν] τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. V.

Ead. 1. 11. ὑπερπεπαικότεα] ὑπερβαλλόμενα ^{h)}) ὑπερβάλλοντα. V.

Pag. 225. 1. 1. πελιδνός] Puto μολυβδοειδής. G.

Ead. 1. 3. εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾧδου. V.

Ead. 1. 7. χάριν εἶσομαι] ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστήσω· τὸ

a) ἐκκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκανμάτων. Solan.

b) πάνυ αἰνίττεται] „Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque deleuit Solanus.“

c) ἐχῆ] „ἔχει. C.“

d) Μακάρων] Μακάρον editum erat, et proxime iterum μακάρονος νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciunt. Reitz.

e) πρόβαλλ' αὐτόν] Προκάλει αὐτόν habebat editum exemplar plane contra rationem. Reitz.

f) ἐπινοοῦντα] Ἐπινοοῦν male habebant Impress. Solan. Levitas tamen Grammatici καινουργόν pro masculino habuisse videtur. Ehm.

g) εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. et εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan.

h) ὑπερβαλλόμενα] „Ἐπερβαλλόμενον male editum fuerat, ὑπερβάλλοντα omissum.“

εὐχαριστῶ¹⁾) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V,
Ead. l. 14. ἀναπνεύζομενος^{κ)}] μεμνημένος, ἀναλο-
μενος. G.

Pag. 226. l. 1. Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες, ὅτι
άνταλος ἄνθρωπος ὢν ἡξιώθη γενέσθαι τοῖς θεοῖς ὁμοτράπε-
καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε
ἄνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐ-
τὸν τῷ ἄδη· θεωρῶν¹⁾) γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ
αὐτοὺς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι· αὐτοῦ
προσιόντος, ἐκείνα φεύγουσιν. V.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.] Ὁ λόγος οὗτος
καλλίστων καὶ πρώτων. G.

Pag. 229. l. 1. οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάσαι οἱ
ἐργάσαντες ἄνθρωποι ἐχρῶντο^{α)}) σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθ-
ροί, καὶ τὴν αὐτῶν^{β)}) τύχην ὀλοφυρόμενοι. V.

Ead. l. 6. ἐπὶ τῷ καρχησίῳ] Καρχήσιος^{ο)}), τὸ ἄκρον
ἵστου. Cod. 3011.

Pag. 230. l. 10. ἐκόντες εἶναι^{δ)})] Ὅτι τῷ ἐκόντες εἶ-
ναι ἀποφάσεως ἐχρήσατο. V.

εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Con-
fer notas ad verbum χάρις. Reitz.

ἀναπνεύζ.] „Vox illa prior omitta erat in edit.“

θεωρῶν] θεωρῶν mendose in Reitz. et hinc in recentt. Lehm.

ἐχρῶντο] „Εχερχῆντο editum erat, sed correxit Solanus.“

αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspi-
rare non dubitavi. Reitz.

Καρχήσιος] Ita vox a Belino edita, et repetita a Schm. Sed
καρχήσιον scribendum erat, et fortassis etiam Scholiastes ita scri-
psit: Belinianum autem enarrationem scribendi vitiis scatere sae-
pius jam monitum est. Sic et h. l. apud Belinum ἀκρὸν et ἵστου
εἰς, quae tamen Schmiederus jam emendavit. Lehm.

ἐκόντες εἶναι] Hoc scholion in edit Graev. male referebatur
ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praecunte Solano restitui
in suo loco. Reitz. Vult autem Scholiastes, h. l. Lucianum formu-

Pag. 232. l. 7. τοῦ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὃξὺ ξύλον. V.

Pag. 235. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλήρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

Pag. 236. l. 5. ὥς ὁ καλὸς ποῦ*) ῥήτωρ Ξφῆ] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτά φησί, τοῖς τῶν νοσοῦντων¹⁾ σιτίοις ἐοικότα, ἃ^{ε)} οὔτε σῶζειν^{h)} οὔτε ἀπολλύναι δύνανται. V.

Pag. 237. l. 12. εὐχῇ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὥς¹⁾ ἐπίπαν^{k)} τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.

Pag. 238. l. 5. ὥς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτην¹⁾ λέγοντες. G.

Pag. 239. l. 2. καὶ τρίβωνες] Ἀριστοφάνειος^{m)} ἡ λέξις σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐηλεκτότας. V.

Pag. 240. l. 11. τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἔνιοι καλοῦσι μυρόλωτονⁿ⁾. V.

lam ἔκων εἶναι contra Atticismi legem extra negationem usurpasse. Vid. imprimis Lobeck. ad Phrynich. p. 273. sq. Obiter mones, pro vulgato τὸ ultro me scripsisse τῷ. Lehm.

e) ὥς ὁ καλὸς ποῦ] Misere habitum hoc scholion erat in edit. Graev. sive Clerici, et nescio quorsum ex sua sede divulgum; relatum enim erat ad Dial. Piscat. et admodum vitiose descriptum. Reitz.

f) νοσοῦντων] „Noοῦντων legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus.“

g) ἃ] Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in eadem edit. Sed nulla est in C. lacuna, et ἃ tantum legitur. In M. idem observare est. Solan.

h) σῶζειν] Σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. et M. Sed σῶζειν C. habet. Solan.

i) ὥς] Et hoc scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restitui-mus. Lacunam autem Cod. V. post εὐχαὶ ex M. supplevit Solanus. qui et ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. Graev.) ubi tamen prave δύνата pro ἀδύνата scribebatur. Reitz.

k) ἐπίπαν] Ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. Solan.

l) ταύτην] Sic e textu correxi, quod in Reitz. et Bip. vulgatum erat ταύτων. Schmiedero placuerat τούτων. Lehm.

m) Ἀριστοφάνειος] Idem Scholion legebatur p. 24. (Ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνων ἡ λέξις. Eaque tria verba scholium non inchoabant, sed claudabant. Reitz.

n) μυρόλωτον] Μυρόλωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praestet scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. lotus herba et arbor sit nomine notissima, licet de generibus ejus controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. p. 157. et Salmas. de homon. hyl. istr. p. 6.) λωτὸς

Pag. 241. l. 10. εὐπαρέφοις ἀνδράσιν] εὐκατεργά-
ς, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

Pag. 243. l. 9. ἔλιγγος] "Οταν περὶ τὴν καρδίαν" στρόφος
ται, ἱκανολοθεῖ σκοτός, ὃ καλοῦσιν ἔλιγγον.

Ed. l. 15. καταδικάσας] ἀντὶ τοῦ, κατηγορήσας. V.

Pag. 246. l. 8. ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερ-
ἐγκυμάτων, ὅταν τινὲ προσρῶν, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-
λα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ. C.)

Pag. 247. l. 12. ὁ δὲ ἀκκισάμενος] προσποιησάμενος,
μυήμενος. V.

Pag. 248. l. 12. ἐκ περιωπῆς] ἐκ φροντίδος, ἢ περισκε-
πῆς. Cod. 2954.

Pag. 250. l. 9. φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστίν, ἥνκα τις
ἀποδοῖ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιλίας πινών, τὸ λοιπὸν πα-
ρὰ τὴν φιλίαν καὶ τὴν φιλίαν χαρισάμενος. V.

Pag. 251. l. 12. ποτνιώμενον] δυσφοροῦντα, μετὰ οὐ-
κ ἐπιτυχίας παρακαλοῦντα. V.

Pag. 255. l. 6. τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἡμέρος· καὶ ἀτί-
μος ὁ ἀνήμερος. V.

Ed. l. 7. ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις] Γρα-
φεῖς δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν. G. et M.

Pag. 257. l. 13. ἐπὶ Μανδραβούλου] Παροιμία κατὰ
τὸ χεῖρον προκαπιόντων αἰεί. "Ο γὰρ Μανδράβουλος")
ἐν ᾧ ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε
ἐκεῖ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει") ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν.

ero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium
non est μυρόλωτον verum esse, etsi compositum hoc non invenio
inter lotos, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut myrobalanus.
Reitz. Et in Suida legitur μυρόλωτον, unde hoc scholion de-
sumtum. Lehmann.

καρδία] Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία
dicuntur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem et consen-
sum cordis. Vid. Förs. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία et καρ-
αλγία μετὰ στρόφον. Oris ventriculi dolor cum torminibus, apud
idem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates,
nam aequae falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant
edici. Sed non convenit hic medice commentari. Reitz.

γάλα] Eustath. ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Sa-
μοπαροιμίαν usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πά-
ρ' ἡντήρησέ ποτε, ὥς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρεται
ἐκ τῆς. Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter di-
cebatur lac gallinaceum preferre. Vid. etiam Suidam. Cleric.

Μανδράβουλος] „Μανδρόβουλος his in C. legitur, uti ex V.
quoque editum erat; sed merito correxit Solanus.“

εἰς] „Ἐς editum erat, quod recte correxit idem.“

V. (μένηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Διτ' κακουμένῳ addunt M. et B.)

Pag. 261. l. 8. ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιού Λατίνοις *) ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

Pag. 264. l. 2. βάδην] ἡρέμα, ἢ θάπτον ἢ ταχέως. G. (Cave posteriori enarrationi credas †). Solan.)

Ead. l. 11. νεαλέστερος] Κυρίως **) ὁ νεωστὶ ἐαλωκὸς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἀλισθεὶς. V.

Pag. 267. l. 14. διψῶντα κεκραγένας] Τὸ ἐξῆς. διψῶντα κεκραγένας ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔση καὶ κορυφαῖος. V.

Pag. 268. l. 6. ἐώλου τινὸς] χθεσινού, ψυχροῦ, ματαίου, ἀνωφελούς. ἀνισχύρου ‡). V.

Ead. l. 14. προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ, καὶ πέρα †) τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. V.

Pag. 277. l. 3. ἐφ' ἐστρίδιον] μανδύαν τινά· ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

Ead. l. 11. βρένθυόμενοι] ἀλαζονεύομενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες· βρένθουν δὲ μύρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἀνθινον μύρον. καλεῖται καὶ ὀρνεόν τι βρένθος, ὃ ἐνιοι κόσσυφον ‡) καλοῦσι. V.

Pag. 278. l. 1. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Γρ. αἰ ἄωρα. Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) G. Solan.

s) Λατίνοις] Λατεῖνοις editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατεῖνοις, vid. Strab. V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατεῖνοις scribere illo aevo; longum enim i et alibi fit ei, ut Liris amnis Αἰρίσις Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Αἰρίσις, item Εὔξεινος Pontus Euxinus, idem ubique. Chuvet. quidem L. III. c. 33. in nott. adfert ex Suid. Τήλεφος γὰρ — ὑποκλήθεις Λατεῖνος. Sed in ipso Suida legitur Λατίνος et Λατίνοι. Certe in Edit. qua utor, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. Reitz.

t) credas] Stultissima sane foret haec Grammatici explicatio, si ad unam vocem βάδην pertinere eam voluisset. Videntur potius haec posteriora ἢ θάπτον etc. ad verba textus, τὰ μὲν παραδραμῶν referenda, et negligentius modo proposita, esse. Lehm.

u) Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. J. Gronovius, qui eandem observavit in Schol. ad καταπλ. 73. (Catapl. c. 10.) nisi quod ibi levi mutatione κύριον designat. Solan.

x) ἀνισχύρου] Quae in Reitz. et Bip. Edd. vulgata fuerant, ἀνωφηλιούς et ἀνισχύρον, correxerat jam Schmiederus. Lehm.

y) πέρα] „παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus.“

z) κόσσυφον] Lege κόσσυφον. Solan. Sic scripsi, quamquam non praeiverant Reitz. et recentt. Et quod bis vulgatum erat, μύρον, non dubitabam emendare. Omnino de hoc Scholio nonnulla a Jensio monita repeririuntur infra in Adnott. Lehm.

Pag. 279. l. 4. θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη ^{a)}). Θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἶδη. V.

Pag. 281. l. 11. ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημείου τὴν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ ^{b)} αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

Pag. 284. l. 1. ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὁμηρος, ὃ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται· ἐξ ἡμέων γὰρ φασι κακ' ἐμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μῦθον ἄλγε' ἔχουσιν. *Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit et Gellius horum versum.* G.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 286. l. 6. ὁ στράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων ^{a)} αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

Pag. 287. l. 4. παλινοδεῖν ^{b)}] ἐναντίως ὁδεύειν. G.

Pag. 288. l. 3. τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι, συνθήκαι, ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν ^{c)} οἷον ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ, ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ, συγγράμματα. καὶ ῥητροφύλακας, τοὺς συγγραμματοφύλακας. V.

Pag. 290. l. 4. τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν ^{d)} νομοθέτης. V.

Ead. l. 8. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀπὸ τοῦ, πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. V.

a) ἀποθήκη] Confidenter scripsi ἀρτοθήκη, *Suidae* auctoritatem secutus, unde haec descripta. *Lehm.*

b) δὲ] „Δι' editum erat, sed recte correxerat *Solanus*.“

a) πρώτων] Pro πρώτων C habet πρώην. *Solan.*

b) Παλινοδεῖν] Data opera scripturam codicis expressimus. *Solan.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *Reitz.*

c) καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. *Solan.* Καὶ etiam apud *Suidam* legitur, unde hoc scholion prope ad verba desumptum. Sed scribitur ibi ῥήτρα contra praeceptum *Arcadii De Accent.* p. 101. edit. *Barker.* Lips. Vid. etiam *Sturz.* in *Lex. Xenoph.* Vol. IV. p. 7. *Lehm.*

d) Κροτωνιατῶν] Κροτωνιατῶν *Reitz.* et recentt. *Lehm.*

Pag. 292. l. 3. ἡ ἀμύγδαλον *)] ἡ ἀμύγδαλος. V.

Ead. l. 4. ῥυθμοῖς] ῥυθμός. τάξις εὐμελος *) αὐθως τῇ ἀρμονίᾳ, μέλος εὐφρόσυνον. V.

Pag. 293. l. 2. κατόπιν] μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ ὅπου ἔλκει. G.

Ead. l. 3. τῶν ἄλλων, καταγελαῖν **) Ὁ νοῦς, τοῦ, μεγαλυνούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μεταφροούντων κατεκομψεύου. V.

Ead. l. 4. καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] οἰμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν πάντων **) μαλακῶν, καὶ θρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τὸ αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύνειν, ἀλλὰ πρὸς οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπτύστους *) καλεῖ διασύρουσα. V.

Pag. 294. l. 1. ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ, ἀντιφασί (**) κ), πρῶτα κῶς κεχορηγημένη. V.

Pag. 295. l. 10. καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον] τῷ μείζονι ἤλω τὸν μικρότερον. V.

Pag. 296. l. 1. ὁδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἀπὸ τοῦ ἡθους *) ταῦτα κατασκευαστικά· ἀλλ', ὡς βωμολόχε, εἰς τὴν κακίαν, ὧν κατέδραμες ἀπηνῶς **), καταφεύγοντες ἀπολοῦ.

e) ἀμύγδαλον κειμένην] Ait Lucianus; recte igitur Scholiastes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dictum fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἡ ἀμυγδάλη, vel Pollucem non semel. Reitz.

f) εὐμελος] Sic et G. Solan.

g) τῶν ἄλλων, καταγελαῖν] Melius hoc referretur ad θῆν, νόστος supra. Solan.

h) πάντων] Πάντων legebatur in Edit. Sed facilis est correctio de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum terminus, in transitu corrigemus. Reitz. Sic et ego infra scripturam Reitz. λαλία, quam et recentt. Edd. adserunt. Quamquam mihi contra ac Reitzio talia quoque paucis admonenda videntur, ne vel in minutissima re ne tantillae quae fraudis suspicioni locus detur. Lehm.

i) μακροπτύστους] In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. v. tam tuetur. Solan. „Sequebantur hic plura, sed ex alio scilicet perperam repetita, quae recte delevit Solanus.“

k) ἀφθόνως] „Male ἀφθύνως editum erat.“

l) ἡθους] Ἡθος ante typis descriptum legebatur, sed non Solanus. Qui novem locis unum hoc Scholion correxit: nam mox pro κατασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro οὐν, pro ὅν, ὡς etc. quae mox vide. Reitz. Jens. Lect. L. p. 208. pro κατασκευ . . . maluit καταχλεν . . . Sed vid. Lehm.

m) ἀπηνῶς] „Ἀπημελημένως ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solanus.“

ἥρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον ἀποφανοῦσι καὶ κώνω-
αⁿ), φασί, μιμούμενον ἄετόν^o). Τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων
μιμῆσθαι οἷς^p) οὗτος Πρόδικον τὸν Κεῖον^q) καὶ τοὺς κατ' αὐ-
τὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαγλίαν.
Ἰλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμήρον^r) σε βάλλειν· ἢ τοιόςδε ἔων...

Ἰόντον ἐπιπλώσας ἐτάρους ἐρήρας ἀγείρας^s), καὶ ὅσα λοιπά. V.
Ead. l. 10. ἡλίβατον, Ἠλίβατον, ὑψηλόν, ἄβατον, ἢ
ποῦ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος^t) δὲ τάρταρον ἡλίβα-
τον τὸν βαθὺν λέγει. Ἐνιοὶ δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόασιν, ἥλιον φαι-
όμενον. V.

Pag. 297. l. 4. κρησφύγετα] τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στα-
τὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ δὲ φασί, ὅτι τοὺς Κρητὰς^u) οἱ νησιῶται

n) ἀποφανοῦσι καὶ κώνωπα] „Haec in vulgato deficientia ex
eodem fonte se restituisse testatur Solanus.“

o) ἄετόν] „Pro eo monstrose legebatur αὐτόν. Ex Coll. resti-
tuit Solanus.“

p) οἷς] Ὅλον antea editum est; mutavit idem Solanus, an corre-
xerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post
μιμῆσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti
accipias, ut sit: quibus ille Prodicum . . . reprehendit. Aliquid
tamen post μιμῆσθαι excidisse credo. Reitz.

q) Κεῖον] Sic manifesto legendum, licet sic in Ms. ποδικόν τὸν
κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem
inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll.
κίων) Cleric.

r) Ὀμήρον] „Decem verba sensu carentia post h. v. sequeban-
tur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion
restitutum ait.“

s) ἀγείρας] Ἀγείρας Edit. ἀείρας Coll. Sed Homer. Il. Γ', 47. ἄ-
γείρας habet. Solan. Et ἐρήρας habet, non ἐρήρας, ut Reitz.
et recentt. Neque, ut hi, τοιόςδε, sed rectius τοιόςδε. Lehm.

t) Στησίχορος] Coll. interponunt hic aliam vocem ελληβεβηκλίαν,
quam corruptum esse patet. Solan.

u) Κρητῆς] Κρητὰς C. Mox pro ἔφυγον, φεύγειν legendum.
Solan. Omnino corruptissimum est Scholion, quod partim su-
spicatus est vir de his Scholiis optime meritus, Solanus. Sed per-
versam is medelam vel attulit, vel commendavit. Restitui debe-
bat ex Suida, cujus vestigia nondum omnino deleta fuisse vide-
bis, ubi utriusque Grammatici verba inter se accurate compara-
veris. Scilicet Κρητὰς recte in C. legebatur, et recte restituit
Schmiederus: Suidas aliam modo formam habet Κρηταιεῖς. Deinde
quod ἔφυγον in Scholio est, sicut in Suida, non φεύγειν debebat
corrigi, quod Schmiederus revera recepit. Sed post φασί ex Suida ὅτι
erat interponendum, ac deinde τοὺς νησιώτας in οἱ νησιῶται mutan-
dum. Quae Scholion habebat, omni carebant sensu, et pugna-
bant insuper cum altero Scholio. Tum quod vulgatum fuerat
κρατοῦντι, prorsus erat ineptum, quippe vitiose scriptum pro eo,
quod Suidas praebet, θαλαττοκρατοῦντας, vel etiam pro simplici
κρατοῦντας. Denique pro πόλιν τινὰ ex eodem Suida posui σπη-

ἄμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ θαλαττοκρατοῦντας ἔφυγον εἰς σκλη-
να, ὅθεν ἐκεῖνα ^{α)} ὠνομάσθησαν κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα ^{γ)}] Φρούριά τινα οὕτω λεγόμενα,
κρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρή-
ναι αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσι
κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα.

Ead. l. 12. ἀνεμῶν η] τὸ ἄνθος, διὰ τὸ τὸ φύλλον α-
νέιστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. V.

Pag. 298. l. 9. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] ἀντι-
τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ ^{α)} τὰς τοιαύτας προστασίας. V.

Pag. 299. l. 2. μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας
τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία λέγεται
μισθῶ γενομένη ἐργασία. V.

Ead. l. 7. καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν]
τοῦ, ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται.

Ead. l. 11. ἀπαξ ἀπάντων] Ἀπαξ ἀπάντων ὑφ' ἑνὸς
γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη ^{β)} ἀπαξ
καταμεμνυτωτενυμένα ^{γ)}

Ead. l. 16. παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἴ τις ἄλλος
πλεονεξίας κατηγορεῖ καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰς
ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζε-
σθαι βαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῖν τοῦτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον
ορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τὸ γέ τοι περὶ βασιλείας ^{δ)}

λαϊά τινα, quod quidem ipse auctor cogitasse videtur, quod
inde scripserit ὠνομάσθησαν secundum Suidam: quapropter
μάσθη improbus est Solani error. Neque adeo vitium illud
ἐκεῖνος in ἐκείνῃ, sed in ἐκεῖνα, transire debebat. Sub
Scholii στενὰ itidem est e Suida desumptum, ubi tamen
στεγανά, ut Portus et Kusterus maluerunt, vel στεγνά, ut in
schio s. κρησφύγετον legitur, reponendum est. Lehm.

α) ἐκείνη] „Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖνος editum
Item pro ὠνομάσθη male legebatur ὠνομάσθησαν.“ Im-
pessime correctum hoc, quum illa, πόλιν τινα corrigenda
sent. Lehm.

γ) Κρησφύγετα] Voces aliquoties repetitae variisque modis
positae, ostendunt haec esse collectanea ex variis auctoribus
cerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. Cleric.

η) Κρητήν] Κρητήν falso accentu priores Edd. Lehm.

α) ἀναιρήσῃ] „Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήσῃ restituit Solan.

β) Εἰρήνῃ] „Εἰρήνῃ male C.“

γ) καταμεμνυτωτενυμένα] Ita ex Aristophane ipso Paccius
correxī vitium vulgatum καταμεμνυτομένα. Lehm.

δ) περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) Solan. Et
Schmiederus. Rectius, opinor, corrigatur, παρὰ βασιλέως
scriptum. Omnino scatet hoc Scholion vitiis variis, quae
des, si, quid auctor sibi voluerit, accurate investigaverit.

ναι μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ἥτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρενεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτερεῖ *), καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλήθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενος, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης φιλοσοφίας *) ἐκκρούοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδα συνέπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησιν, οὐκ εὖχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. et M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὖχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὄναιτο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἢ τοῦ Ἀσσυρίου ἀληθῶς εἰπεῖν κατ' οὐδὲν διακειμενος Ἀνακηνδάξιδος †). καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

Pag. 300. l. 6. φόρους] μερισμούς, φορολογίας ‡). G.

Pag. 302. l. 8. τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ὃ) ἢ μέλαινα καὶ ἡ τετραπλημένη. V.

Ead. l. 11. οὐ φροντὶς Ἰππ....] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμεριμνῶς διακειμένων. V. (In V. erat ἀπεριμερί-)

tim ab initio aliquid saltem dicet ineptus *Luciani* adversarius, si eum scripsisse fingas: Εἰ τί σε ἄλλο, ταῦτα etc. Deinde quid voce προθυμηθέντι facias? Quid tota enuntiatione sequente? Verum non multum videmur lucraturi esse, si totos nos in hujus hominis mentem insinuare conaremur. *Lehm.*

*) ὑπερτερεῖ] Lege ὑπερφέρει. *Hemst.* Facilem se prae-buit *Schmiederus* ad obsequendum tanti viri consilio. Verum nec ὑπερτερεῖν insolens est verbum, ubi velis, praestantiorē esse. *Lehm.*

e) φιλοσοφίας] „Μισθοφορίας legendum monuit *Hemsterhusius*.“ Neque hoc *Schmiederus* dedignatus est recipere, aliquo saltem jure. *Lehm.*

f) Ἀνακηνδάξιδος] Hic latet nomen Ἀνακηνδαράξου, potius Sardanapali: vid. Schol. ad Jov. Trag. c. 43. *Hemst.* Neque tamen ita multo clarior fit sententia ipsa, sub aliis quoque illa vitiis scribendi latens. *Lehm.*

g) φορολογίας] φωρολογίας *Reitz.* Sed mutarunt *Bip.* et *Schm.* *Lehm.*

h) ἡττωμένοις] ἡττομένοις vitiose priores Edd. *Lehm.*

AD APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 3. ἐπήρειαν] βλάβην. V.

*Ead. l. 8. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἰ
τοι τῶν παλαιῶν προσήσεις αἱ μὲν ἐωθιναί, χαῖρε, αἱ δὲ ἐσ
ναι^{a)}), ὕγλαινε. V.*

*Pag. 305. l. 10. παρ' ἀλλήλων] ἀντὶ τοῦ, ἀπ' ἀλλή
ῃ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.*

Pag. 306. l. 9. ἀπὸ Σφακτηρίας] Τόπος Λακωνικῆς

*Pag. 307. l. 4. ὥς μοχθηρόν] Ἀριστοφάνης ἐν Πλο
Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστίν, ὧ ἄνδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη πε
γορεύειν καὶ σαπρόν. V.*

*Pag. 308. l. 6. πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur
quod quinque literis constet, Pythagorae figura, qua
contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus tri
gulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitas
quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque
uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagorae
referebat. Et appellatur signum Sanitatis. G.*

*Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον
πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων^{b)} ἀναγνωριστικόν,
καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶν*

ο). V.

*Ead. l. 9. οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν
πάντως καὶ τῷ ὕγλαινειν] Ὅτι τὸ etc. Πυθαγορεῖων
ἀναγνωριστικόν etc. G. (et addunt, quaere in Luciani
presso.)*

*Ead. l. 10. τετρακτὺν] Quaere in aureis carminibus
commentariis. G.*

*Pag. 310. l. 5. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σωκράτης
ἐποίησεν. ἔχει οὕτως ἀντοτελὲς^{d)}), Ὑγλαίνειν^{e)} μὲν ἄριστον*

a) ἐσπερίναί] In prioribus ἐσπερίναι, inverso accentu. Lucian.

b) Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. S.

c) Deerat in impresso figura, quam oculis subijcimus. Sol.

d) ἀντοτελὲς] „Αὐτοτέλει Exc. G. et C.“

e) Ὑγλαίνειν] Hoc scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandr. Strom. lib. III, et Athenaeus lib. XV. paullo aliter quodammodo.

ᾧ ἀνδρὶ, Δεύτερον δὲ φῶν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτέειν
 δούλως, Καὶ τέταρτον ἤβαν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἡ παροι-
 ος ᾧδῇ, ὡς καὶ Δικαίταρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς. δύο γένη ἦν
 δούων. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καθ' ἕνα ἐξῆς· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν
 συνεταυτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει· ὃ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκο-
 λιὸν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γά-
 οις περὶ μίαν *) τράπεζαν πολλὰς κλῖνας τιθεῖσι παρὰ μέρος,
 ἕως μυριάδας †) ἔχοντες ἥδον γνῶμας καὶ ἐρωτικά σύντονα. ἡ δὲ
 ἐρίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. V.

Pag. 311. l. 3. ἀλλῶ ἢ λῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον] *Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι κατασπευδόντων.* V.

Ead. l. 6. ἐν Ἰσσοῦ] πόλει. V.

Pag. 316. l. 3. τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 ρωπον ‡). G.

sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Ste-
 phano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa
 carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur
 apud *Suidam*, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustuli-
 mus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, et quod pro κλινῶν
 legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Sui-
 dam Phyllis*, reliquimus, quod non constet, utra harum lectio-
 num alteri sit praeferenda. *Cleric.*

*) περὶ μίαν] Exc. G. παρὰ μίαν π. κ. τιθέντα. *Solan.*

†) μυριάδας] „Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *So-
 lanus.*“ In *Suida* tamen est μυρίνας. *Lehm.*

‡) Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verbo-
 rum *Luciani*; ideo tamen additur, ut adpareat, ea eodem modo
 ab Scholiaste lecta esse, quo in Edd. leguntur. Num vero eorum
 expositio exciderit, nescio. *Reitz.*

A D N O T A T I O N E S

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 3. 1. 2. NEKTOMANTIA) De hoc opusculo a dubito. Certe si genuinum sit, a juniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. I enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum jam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventus est, publicanos inter eos recenseri audies; audies igne totos quosdam; reges stipem colligentes, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; et alia scurrae faceto et eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Luciano legerat. Scripserat Menippus inter alia *Nekylav. Diogen. Laërt. p. 162. D.* Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciano opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. V. *Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.* Adsentiuntur e recentioribus *Belinus, Wielandius, Jacobsius* in *Porson. Adverss. p. 288. Schmiederus.* Neque sane injuria. Sive enim rei, vel rerum inventionem, sive orationis formam, colorem et cursum, spectes, non modo imitationis, verum hic illic etiam ineptae et putidae cujusdam imitationis, vestigia apparent luculentissima; adeo, ut ne a juniore quidem Luciano is libellus compositus videri possit, nisi credas, se ipsum illudere voluisse Lucianum, qui idem consilium paene eadem via in huius Necyomantia et in Icaromenippo, quem equidem vere Luciano habeo, persecutus sit: nam utriusque huius libelli eadem prorsus est natura, eadem facies; praeterquam quod ille Menippus, quo sui aevi philosophastros denudet, Icaromenippus instar ad sidera evolat, hic velut Ulysses in Orcum descendit. Atque ut in Icaromenippo nihil facile reperitur, quo offerendis, ita in Necyomantia in varia incidat, vel in se ineptum et absurda, vel cum vere Lucianois, vel adeo secum ipsa per-

quantia. Pertinent huc, quae Solanus et Wielandius partim tetigerunt, e. g. satrapae et reges in Orco mendicantes, calceamenta consuentes etc. c. 17. — quam fictionem satis ridicule simul ac vere ipse auctor deinde ἄτοπον dicit, καὶ μισοῦ δειν ἄπιστον, sinistre imitatus Icarom. c. 5. Cf. Somn. a. Gall. c. 24. — porro populi scitum umbrarum in regno inferno, alias mere monarchico c. 19., deinde Tiresias vates de dignissima vitae ratione consultus c. 21. propterea scilicet, quod et Ulysses Homericus in Orcum descenderat, consultum de futuris fatiis suis. Cf. de Astrol. c. 24., et alia. Quibus adde Cerberum eodem temporis momento in alio loco, c. 10., ut fere Luciano fingitur, custodem Orci, in alio, c. 14., carnificem, ad normam quidem Catapl. c. 28., porro Chimaeram, cui nunc, c. 13., adligantur malefici, tanquam lupi vel rotae: nunc, c. 14., obijciuntur iidem dilacerandi, tamquam monstro voraci, ut Diall. Mortt. XXX, 1. Praeterea attente legas philosophorum descriptionem c. 4. et 5., comparatam cum Icarom. c. 4. et 5., imprimis mire affectatam illam et inconcinnam prioris loci gradationem: καὶ τὸ τῶν δεινῶν ἀτοπώτατον (quomocunque haec legas) etc. et deinceps: ἔτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον. Ad hoc compara loca de Sardanapalo et Mida Nec. c. 18. et Diall. Mortt. II., de Thersite et Nireo Nec. c. 15. et Diall. Mortt. XXV., de Trophonii spelunca et oraculo Nec. fin. et Diall. Mortt. III., de Mausoli sepulchro Nec. c. 17. et Diall. Mortt. XXIV., de Socrate Nec. c. 18. et Diall. Mortt. XX, 4. sq. Denique vide, quomodo placeant imagines quaedam ex ipso Luciano aliquando lecto, non intellecto, petitae, ut Danaës c. 2. cf. Timon. c. 13. coecitatis c. 21. cf. Char. c. 1. fin., et voces quaedam ac phrases in eodem fere numero habendae, ut ἄνδρες πολυτελεῖς c. 18. cf. Jov. Trag. c. 8. et 11. et similiter Timon. c. 13., κάτω νενευκότες c. 12. cf. Somn. a. Vit. Luc. c. 13. et de Merc. Cond. c. 23. προσκυνεῖσθαι περιμένοντες c. 12. cf. Nigrin. c. 21. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι etc. c. 3. in. cf. Char. c. 2., οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν c. 2. cf. Pisc. c. 4., et multa alia e Nigrino, Timone, Charone, Cataplo, Piscatore, Dialogis Mortuorum, et aliunde, vel consuta, vel adsuta, unde, tamquam ex ungue, cognosces leonem. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 4. Ὡ χαῖρε etc.) Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROAD. Hoc omne principium ex Euripide et Homero, ut ipse ait fine hujus paginae. Jambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

Ead. 1. 6. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

Ead. 1. 6. Ὁ κύων) Cynicus. BROD. Sic nempe C non solum ab inimicis et adversariis, sed etiam ab amicis talibus, quin etiam a se ipsi, apud Lucianum appellatur. Vid. Diall. Mortt. I, 1. X, 13. XXI, 1. XXII, 3. LEM.

Ead. 1. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὄλους) Ionidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος. Vertit Thomas Morus: Num nam hic Menippus est, canis? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmuriensis: Nonne hic Menippus est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippo accipiens. Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μένιππος ὄλους, aut qui sustineat affirmare, significare haec verba, quod volunt interpretes? Lucianus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. Nonne hic Menippus ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ὄλος Μένιππος ὄλος est idiotismus Atticus, quo usus etiam in dialogo Diogenis et Herculis: (Mortt. Diall. XVI. in. Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐμενουν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλῆα ξον, τὸ ῥόπαλον, ἢ λεοντῇ, τὸ μέγεθος ὄλος Ἡρακλῆς ἐστίν; non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graecus dicitur παραβλέπειν Μένιππος ὄλους, ut λημῶν ὄλας κολοκύνθους totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. ponitur ejusmodi hallucinatio visus in re magna et crasiori in re parva, qui facile potest irrepere in judicia. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Gracivio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo vestes habitus Herculis, clava, leonina, statura; hic vero enumeratio partium. Quin et ornatus Menippi diversimodum describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Lucianum rat. I. Sat. III, 25. cum recte monuisset ibi pro pervideendum esse praevideas, addit: Praevidere est praeterire. παραρρεῖν, ut παραβλέπειν Luciano: ὄλους Μένιππος παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis iis casibus. Ergo nihil Heinsio fuit in vulgata lectione duri: mihi videtur, qui optimo Gracivio lubens accedo: nam nihil mihi exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν plex significandi virtus; una praevidendi, praeterire quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poetæ

ο, τ' ἀλλότριον ὀξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν· atque
 spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδενὸς
 βέροντος Gregor. Nyss. T. II. p. 314. A. altera male vi-
 di, videndo aberrandi; quae hujus est loci, accusativique
 turam respuit: sic in Glossis *Allucinor* et *Hallucinor* est
 βλάω. HEMST. Παραβλέπειν ὅλους Μένιππους nimium
 dit a Luciani usu loquendi. Contra Μένιππος ὅλος imi-
 tator Luciani dignum. Loco, quem Graevius citavit, addi-
 cent ex iisdem Diall. Mortt. III. fin. ὅλος εἰ νεκρὸς et de
 off. c. 14. καὶ τὸν Πάνα ὅλον τράγον. Quamquam largien-
 Clerico, aliquam esse horum locorum dissimilitudinem.
 in tribus his locis et Hercules, et Trophonius et Pan
 icantur, ratione partium suarum habita. In nostro con-
 on conspirant singulae partes ad efficiendum totum Men-
 n. Tanto minus dubium, quin imitator sic scripserit.
 ac vocis ὅλος potestate nonnulla, quamquam non omnia
 , proposuit C. G. Jacob. in Hildes. Krit. Bibl. a. 1821.
 Fasc. 1. p. 105. sq. Certe quum in Vit. Auct. cap. 12.
 καὶ ὅλος σοφιστῆς mavult legi καὶ ὅλος σοφιστῆς, totus er-
 LEHM.

as. 4. l. 1. Πῖλος) Perperam vertitur *clava*, cum verti
 pileus: nam quia Ulysses, Hercules et Orpheus ad in-
 descenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyssem, *leonis*
 , ut Herculem, et *lyram*, ut Orphea referret: id quod
 observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II. c. 15. BARL.
 infra ridicule interpres *clavam* vertit, quod nunquam
 recta significavit. Peccasse videtur, quia existimavit,
 m Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere.
 hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in
 s descenderunt. Herculem referebat pellis leonina,
 um lyra, Ulyssem vero πῖλος, hoc est, pileus, seu
 : quali utebantur viatores, et quali proinde usus cre-
 r Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8.
 V. c. 8. ubi cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ad. l. 5. Ἦκω νεκρῶν κενθμῶνα) Euripides in Hecuba
 nod. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque*
Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis
asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat cali-
um. BOURD. Hecubae Euripidis initium, quod paro-
 t Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112. E. Ennii
 em exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN. Ubi metri
 ci causa Frid. Aug. Wolfius edidit: *advenio ab Ache-*
 LEHM.

Ead. l. 9. Οὐκ ἄλλ' etc.) Ex *Euripide* iterum; sed lo-
aut periit, aut me fugit. SOLAN.

Ibid. Ἀδης μ' ἐδέξατο) Ipsius *Euripidis* versiculus: quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νέουτος) πλέον. B. Scribendum videtur Ἀιδονεύς, ut stet senarius. G. Nullum tamen usquam hujus scriptionis, licet non impro-
bilis, vestigium. LEHM.

Ead. l. 12. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est νοῦ postulat senarius et sententia praeterea. GUYET. F. mentum *Andromedae Euripidis* p. 451. v. 23. SOLAN.

Ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νόου πλέον. M. CIL. In hoc versu *Tragici*, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος νέου πλέον, lege ex Ms. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, et audacia animae magis. G. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. J. et Mss. Gr. P. L. omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudi-
mus autem θράσον Ms. Gr. ut mendosum manifeste. F. legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Καταβὰς ἀπὸ τῶν λαμβέλων) Quos in proferentes histriones altioribus cothurnis incedant. F. *Apul.* *Metam.* I. p. 7. Oro te, inquam, aulacum tragicum moveo, et siparium scenicum complicato, et cedo verbis munibus: ibi *Pricacus* hunc locum, et plura sententiae al-
lis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν λα-
quem sublimiore velut jamborum curru vectum descen-
vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pe-
incedentem familiari more colloqui: versus autem quae
hiculum aliquod orationis spectari observavimus ad l. c. 6. Interpunctione, quae cunctis in edd. post λαμβέλων
venitur, sublata jungere licet haud incommode, λέγειν
πὺς ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

Ead. l. 5. Χρειώ με κ.) *Homerus* *Odyss.* A, 163. B. Monuit etiam *Hartung.* *Theas. Crit.* T. II. p. 698. HEMST.

Ead. l. 7. Ἀλλ' ἤ) Hoc accentu, qui plerarumque edd. servato sensus erit oratione directa, At tu profectus
ras: verum si cum Juntina circumflectas ἄλλ' ἤ, inter-
tionem dabit, Heus tu, num deliras? In his alibi quocun-
riatum; ut in principio *Gorgiae Platonici*, Ἀλλ' ἤ, ἔ-
μενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν; *Suidas* agnoscit ἄλλ' ἤ, et
que pro ἄλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit *H.*
Th. G. L. T. I. p. 337. F. HEMST. Vid. ad *Tyrannic.*
adnotata. Μοχ pro ἐμμέτρως mallet *Jo. Seagerus* *Amst.*
Classic. Journ. N. XI. a. 1812. p. 133. Nempe novum

argumentum delirationis esse dicit, carmina *modulate* recitare. Imo vero, ego inquam, certissimum esse delirii simulum, ubi alieno loco et tempore, e. g. in amico colloquio (ut ἢ πρὸς ἄνδρας φίλους) rhapsodorum instar metricè carmina recites. Nihil perversius, me iudice, quam ἀμέτρως h. l. HM.

Ead. l. 14. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, δανείζουσι. Immo est auctor *Comicum*, qui hoc verbo ita usus est in *Nub.* 1154. ubi Schol. exponit per δανείζειν, et ὀβολοστάτης per πωστής. BARL. Scholiastes ille *Bisetus* est, qui *Suidam* deipsit. HEMST. Vide *Hesych.* et *Etymol. M.* VORST.

Ead. l. 15. Παρὰ τοῖς κάτω) *A manibus*: infra est in *psephismate*, δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. BRON, Potius apud *Herodotum*, ut Versio exhibet, et paullo inferius παρ' αὐτοῖς. HM.

Pag. 6. l. 7. Γράφεται γὰρ ἀσεβείας) Vid. *Catapl. c.* 18. datur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quæ quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo καὶ ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* II, 90. et *Harpocr.* in Ἑγεμονία δικαστηρίου. Hic porro *Arcopagitas*, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse assidebat. De *Aeschyli* periculo, cum variis in *eccelesiis* mysteria paullo imprudentius attigisset, egregia notat narrator *Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f.* 40. Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diodoro* L. V, 6. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (*Aspasia*) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam *Rhadamanthus* sustineat. HEMST.

Ead. l. 8. Μὴ φθονήσης) *Arrian. A. A.* VI. p. 272. Μὴ φθονήσης μοι τοῦ μνήματος· ibi cum pluribus ista *Luciani* *de Geronio* adduxit. Saepe de sermone libenter atque libere communicando solet poni: *Dio. Chrys.* p. 558. D. σὺ μὴ σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσης. Dicemus ad *Vit. Auct.* 11. quo loco simul occurrit sollemnis formula, ἀλλ' οὐδεὶς ὄνομα. HEMST. Non stetit promisso summus Vir, cujus eadem cura, in *Luciano* edendo posita, non ultra *Charonem* s. *Contemplantes* pertinuerit. Ceterum formula οὐδεὶς ὄνομα alio sensu legitur *Diall. Deor.* XVIII, 1. ubi vid. *Ad.* 11. LEHM.

Ead. l. 13. Ὡςπερ τὴν Δανάην) Similiter, ut *Lucianum* *de Somnis*, in *Tim.* §. 13. HEMST. Aliter *Horatius* *Od.* III,

16. Danaës utitur exemplo ad exsecrandam auri cupidinem. LEHM.

Pag. 7. 1. 2. "Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse *Thomas Mag.* videtur v. *κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σοι.* SOLAN. Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in *Κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο* quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

Ead. 1. 5. *Φιλόκαλον*] Ridiculum vero epitheton *Menippi τοῦ κυνός.* Intuere ad oculos depictum a Luciano Diall. Mortt. I, 2. et compara cum *Paride τῷ φιλοκάλῳ* Diall. Marr. V, 2., vel cum *Anacharside Scyth. c. 1.* Et cernes inepti imitatoris vestigium. An mavis librarii errorem? Tum leges *φιλόκαινον.* LEHM.

Ead. 1. 7. *Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις)* Iisdem paene verbis leguntur in *Charon. c. 2.* Utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker. ad Antonin. XII. §. 16.* Forma nonnihil immutata in *Charid. c. 4.* HEMST. Cf. *Diall. Mortt. X, 6. XV, 3. XXVI, 2.* LEHM.

Ead. 1. 8. *Δίειμι)* Commemorabo. BROD. Enarrabo, persequar, ut *Icarom. c. 3.* LEHM.

Ead. 1. 10. *Ἐν παισὶν ἦν)* *Th. Gataker. ad Antonin. I. §. 6.* postquam monuisset, pro eo, quod apud *Herodianum* sit *ἐν παιδί, a pueritia, Lucianum* etiam dixisse *ἐν παισὶν*, adjungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti, inter pueros versari, e puërorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμην, ubi juvenibus annumerari coepi, atque adeo juvenilem aetatem attigi.* Perinde solent *ἐκ παιδός* et *ἐκ παίδων* inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST. *Lucianus* fere *ἐκ παίδων* dicit, etiam ubi de uno sermo est, ut de *Merc. Cond. cap. 20. et 23.* pro *Merc. Cond. c. 1. Demon. c. 3.* LEHM.

Ead. 1. 11. *Πολέμους)* *Basil. De Leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87.* Πάντων δὲ ἥμισυ περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξιῶσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοουσύντων· ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας· καὶ τούτοις αὐθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἔρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδόν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ κορυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἃς καὶ περὶ βοσκημάτων τις λέγων ἐρυθριάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῇ καταλείψομεν. *Clem. Alex. pag. 14. B.* Immo antiquissimus *Xenophanes*

phonius idem ex instituto in iis redarguit, teste *Diogen.* n. II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sext-Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. et lib. VIII, 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέα καὶ ψόγος ἴσθιν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκ νῶ μὴν πρὸς αὐτά.] *Schmiedlerus*: nec mediocris pruritus adferebatur ad eadem facienda. Est autem παύσθαι verbum *Luciano* familiare, quamquam fere sensu physico, ut *Bis Accus.* c. 34. *Rhet. Praec.* c. 11. de Salt. *Κινῆσθαι* contra, quod vulgo exhibetur, rem, opinor, significaret a puerilis aetatis natura maxime alienam.

Pag. 8. l. 12. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ etc.) *Senarius* proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. *VORST.* Non tenuit *Erasmus* in *Adag.* Fumum fugiens in ignem incidi. *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *HEMST.*

Ead. l. 15. Χρυσσοῦν ἀπέδειξαν etc.) Absurde haec versa: ita verte, Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea (hoc beata) mihi videretur ignatorum vita. Nam ἰδιώτης oppositum philosopho est imperitus, non privatus. Simile peccatum 21. *CLER.* Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, neminem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala nunquam, si ad longe deteriora, quae succedunt, commutantur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, purum putum aurum videri solent. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur *Plutarchus*, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multavit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat in status, nunc pro tolerabili et optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam Macedoniam incursus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώσαν, ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, minime perspexerat *Cantoclarus*, etsi *Valesius* egregia dedit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius scribere. Atque *Eunapium* quidem in primis isto loquendi esse fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae *Valesius* adnotavit, sed ex pluribus etiam quae suppeditat idem *Plutarchus*, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπεὶ, Ἐχέτος, Φῆστος, stylus vel solus auctorem prodit: binis posterioribus exstat, *Festus* in Asiam proconsulatus auctoritate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδεῖξαι καὶ πανήγυριν, plane coloris est *Eunapiani*; ne-

que minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit et dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vetustiores, a quibus idem proverbium, paullo tamen parcius, usurpatur: *Plutarch. Sertor. p. 570. D.* Bello finito Cinna et Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exsatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Πωμαλοῖς τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in *Timol. p. 241. B.* Callippus et Pharaχ χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς· ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* scripsit a *Valesio* non praeteritum Narrat. XIII. Aethillam persuasisse Trojanis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae saluti consulerent, dicendo ὥς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἑλλήσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab *Euripide* sumtum in *Troad. v. 432.* ubi *Cassandra*, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν δῆπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῇ· quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem recip. administrationem emendando auream reddere et perfectissimam: facile *Platonis* lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Cassio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi jussit χρυσῇ· male profecto; quamquam favere videatur *Zonaras* *Dionem* exscribens, apud quem, ut recte *Valesius* observat, mendose legitur, ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter se permutteri, nunc uno tantum *Theonis* loco docebo, in cujus *Progygmn. p. 65.* οἶον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ in *aurea fabula Epiclero*. Jam si *Luciano* restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionationum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit; ibi omnia multo magis incerta, et inscitiae tanto pejoris, quod sapientiae titulo praetextetur, tenebris involuta reperit, sio ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad

turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσοῦν ἀποδείξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, auream et beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST. Eruditissime haec, et subtilissime, disputata non videbantur tamen mihi ad *Lucianum*, et ad hunc locum proxime pertinere. Unde retinendam ducebam cunctorum librorum lectionem. LEHM.

Ibid. Τῶν ἰδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, οὗς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. *Lucian.* de Luct. c. 2. VORST.

Pag. 9. 1. 1. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

Ead. 1. 2. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: prorsus. BROD. Ait Noster ἐκ παντός, omni modo: subaudi τρόπον. In de Mercede Cond. cap. 8. ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει· c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως etc. in *Phalaride* I. cap. 7. ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι· et passim. Est tamen, ubi additur τρόπον, contra ac sentit *Brodaeus*, qui IX. Miscell. c. 9. id fieri negat. Sed docet id ipse *Lucianus*, qui iterum in *Phalaride* I. c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπον ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque *Aelianus* XII. Ποικιλ. c. 1. ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν· nec non *Isocrates* in *Panath.* pag. 266. D. ἐκ παντός τρόπον διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. JENS. Cf. *L. Bos* de *Ellipss.* p. 496. ibique *Schaeferus*. LEHM.

Ead. 1. 3. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

Ibid. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae *Paullo* I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγεῖν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu et suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait *Lucretius*, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata sunt ad *Nigrin.* cap. 27. HEMST. Σταυροῦν τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις nota veri Christiani eidem illi *Paullo* ad *Galat.* V, 14. De verbo ὑπωπιάζειν vid. *Conr. Schwarz* Commentar. crit. et philol. linguae Gr. Novi foed. Lips. 1736. p. 1368. et *Schleusner.* Lex. s. h. v. Locus autem *Lucretii* reperitur IV, 956. LEHM.

Ead. 1. 6. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus *Hesiodi* carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτά θεοὶ etc. BROD. Vid. *Hermot.* c. 2. ubi locus ille exstat. SOLAN. Locus est *Hesiodi* *Egy.* v. 287. sq. a Socrate ipso sectatoribus suis commendatus in *Xenoph.* Memor. II, 1, 20. LEHM.

Ead. 1. 9. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis vide
BROD.

Ead. 1. 11. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN. Interce
"Ὅς γε post interrogationem vel exclamationem bene Lu
neum est. Diall. Deor. XXVI, 2. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἐμμή,
νομήν· οἷ γε οὐδ' ὄψονται etc. Char. c. 24. Ὡς τῆς ἀνοίας,
γε οὐκ ἴσασιν etc. LEM.

Ead. 1. 12. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum qu
dam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lecto
Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων
αντίων· tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat
gesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. De
περὶ Ἐμμ. §. 15. οἷτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. E
loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, In
commonstrabit. Neque minus. ut auguror, mihi succe
haec emendatio, quam Kustero Praef. ad Jamblich. idem
stituenti verbum in Phrynicho p. 32. ἐναντία τοῦτο ἀκού
τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντία. (Cf. Lobel.
Phrynich. l. 1. p. 194. et Bast. Adverss. Mss. in Scapulae e
tione Oxoniensi novissima s. v. ἐναντιῶν. LEM.) Cete
et proxima vitio laborare facile quis credat, si lectio
Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos
cere videtur, ut existimemus versum unum et forte alter
periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere
queunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitant
veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scri
codice, compertum non habeo; nostra saltem membrana
excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praete
δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam d
cile videtur: legerem potius, Καὶ τοι πάντων ἐκείνο ἀποκ
τον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. etc. Sed prius libri veteres in consili
fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco deñ
possit. HEMST. Confirmarunt quidem Florentinam c
codd. Pariss., a Belino collati. Nihilominus mihi quid
videtur error librarii in hac scriptura subesse, quippe q
antecedentium verborum: περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου etc. mea
similia sequentibus inseruerit. Secundum Aldinam vero t
bene procedit narratio, ut vix aliud deprehendas vitio
quam quod auctoris ipsius sit; de quo supra. Nam et
vocem δεινῶν lubens suscipiam defendendam, quum d
apud Lucianum omnino sint ea, quae vulgarem modum e
cedunt, atque adeo propter hanc insolitam magnitudin
in admirationem incurrunt vel audientium vel spectantium

utramque partem. Cf. nunc Char. c. 11. δεινὴν τινα λέγεις ἐβέλτερον. Alia vide in Glossar. Ergo nihil videturandum; vel, si quid sit, legendum: καὶ τὸ πάντων τῶν ἐν ἀποκάτατον etc. LETHM.

Pag. 10. l. 4. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἄνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. ad Atticos τέχνη, δόλος· ἀτεχνῶς οἶονεὶ ἀτενῶς, μετὰ περιστοῦ γ. Ἄλλως· ἄνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, non arte, sed virtute, vincunt: ἀτέχνως δὲ παρὰ τὴν τέχνην. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· ὃ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. l. 5. 6. et seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Concl. capp. 21. 22. BOURD.

Ead. l. 5. Τούτοις) Τοῦτο magis placet. HEMST. Οὔτοις libello saepe sunt illi, quos quis novit, quamvis non ut; vel qui vulgo sunt noti. Sic supra τοὺς φιλοσόφους καλουμένους. C. 11. ταυτασὶ τὰς—σκιάς. C. 16. τραχικοὺς τούτους ὑποκριτάς. C. 17. τοὺς πολυτελεῖς καὶ ὑψηλοὺς τάφους. C. 21. τῶν σοφῶν τούτων γιγνῶν. Sunt itaque οἱ νυστάζοντες οὔτοι dormi-illi, quos haud dubie vidisti. Neque quidquam mutan-LETHM.

Ead. l. 9. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68. sed perperam disse et ab interprete acceptus est ille versus, etiam in no- it. Oxon.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.
igne, et verte:

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχεν Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.
Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ἄρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χεῖρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα·
Sane ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tena-
citer manibus teneris prementem.

etiam Aelian. V. H. I, 3. de rana Aegypt. καλάμου τρύ-
τακὼν πλόγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, demordens frustum
is obliquum fert, et firmiter tenet. Heliodor. Aethiop.
lt. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἶονεὶ συμπεφυκώς· firmiter haec
tanquam congenitus. L. Bos Animadv. c. XIII. p. 59.
itei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos,

et Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. T. III. p. 554. G. Ipsa phrasis tum apud alios frequentum in Eupario p. 90. ἀπρὶς ἔχεσθαι τῆς ὅλης σοφίας· p. τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως· p. 222. τῶν δεδογμένων ἐξ ἀπρὶς εἶχοντο. HEMST.

Ead. l. 10. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est formula quaedam loquendi solemnis, in malam partem pessimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modis vis artibus libidinem explere possint: non dissimile p. mae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν· propterea ut que Philo Judaeus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 64 τραχηλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς Ἑβ. παρθ. συνεισ. p. 24 πάντα αἰροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περὶ citius nihil intentatum relinquent, quā ut illam talia p. non ulciscantur. Leviter corruptum in Juliani Epist. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραμεῶν ἕνεκα πάντα ὑπομένειν· πάντως edd. habent: multum, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83. καὶ πάντῃ μένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦν γαί· ubi si rescribendum esse dixero πάνθ' ὑπομένοντες τοῖσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ἐπομένως servare voluit interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attendat καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦνται εἶναι, et ad istum Cebetis p. 21. ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πάντῃ μένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶν ῥά. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. ὑπομενετέον πάντα ἐτόλμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν εὐλαβονμένῳ· nullum est periculum subterfugiendum illi, quod gis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, quicquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

Pag. 11. l. 4. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec p. Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuisset, διαβόητον εἶναι βοῇσθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen p. μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλαττεῖν. Nihil exploratius quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος φιλοσοφία Zenob. C. V. n. 55. ἐπ' εὐταξία καὶ σωφροσύνη βοήτος πόλις Dion Chrysost. p. 408. C. Python διαβεβοημένη τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI. p. 554. D. I. est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines gisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· Αἰτῶτα τὴν ἐπὶ κάλλει δὲ μὲν ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi possint, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13. εἴ τις διαβ...

παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγεγρότων· et c. 22. ἐπὶ βουκολικοῖς ἔσμασι διαβηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἢ ἐπὶ ἔταιρείᾳ διαβήτος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντία, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex *Harpocrat.* in *Εὐδίας* et *Ἠγήμων*, atque ex aliis similia. HEMST.

Ead. 1. 9. Τοῦ ἄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Ja. Windet de Vit. Funct.* Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἄδου καὶ ἀνάγειν Deo tribuitur in *Sapient.* *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν εἶναι. Quam apte vero decenterque *Menippi* Babylonem tendentis et magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μαθηταὶ καὶ διάδοχοι, statim esse *Χαλδαίους*, et simul hominis istius magi nomen e li Persicum *Mithrobarzanem*: non quod existimem, Persarum sapientes et *Chaldaeos* nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam et *Hesychius*, ut de aliis taceam, *Χαλδαίους* interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, *Ἀσσυρίων* οἱ *Χαλδαῖοι* *Περσῶν* οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* *Strom.* I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ *Χαλδαίους* καὶ *Ἰνδῶν* τοὺς μᾶγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. *Zoroaster* vero dux et auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, et ad *Alexandri Magni* usque tempora continuata series successorum excepit: *Diogen. L.* in *Prooem.* §. 2. quare non *Plato* tantum *Alcib.* I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Ὠραμάζου dixit, sed et οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorentur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. et apud *Dion. Chrys. Or.* XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Vales.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. cap. 6. p. 405. *Marshall.* in *Can. Chron. Stanl. Phil. Orient.* I. Sect. 1. c. 2. 3. *Ja. Toll.* ad *Form. Recip. Manich.* p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque imprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium

evocatorum opera requirebatur: idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. Α. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκρομάντις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντις καὶ ὑδρομάντις· παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυριοῖς οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane *Clemens Romanus*, de quo quae prodita reperies *Clem. Homil. I. §. 3. et 5.* ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertum frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύεσθαι, καὶ τοῖς τῶν αὐτῶν ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθῆσθαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐρὼν χρημασί πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὴν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκρομαντείαν, ut in *Epitome* legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πυνθανομένου· ἢ δὲ πεῦσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, *Homerus* est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum sollertia, eandem apud inferos integram *Proserpinae* beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλεῖς ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ *Τειρεσίας*, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε *Περσεφόνη*α Ὀδ. πεπνυσθαι· τοὶ δὲ σκιάι ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus *Od. K.* 494. Vid. *Barth. ad Stat. Th. IV.* 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri II. *Sermonum Ecloga V.* *Ulyssi* quaerenti de opibus omni machina corradendis tametsi scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath. ad Od. K.* pag. 1665. *HEMST.* *Nimia Hemsterhusii* doctrina, quatenus certe h. l. iudicio obfuit. De Tiresia enim, a Menippo in hoc libro in consilium vocato, contulit lectissimus vir *Strabonem*, contulit *Horatium*, contulit alios, neque tamen contulit idem *Lucianum* ipsum, qui *Diall. Mort. XXVIII.* hunc ipsum vatem adeo deridet, ut profecto non videam, quomodo tandem modo fieri potuerit, ut idem *Lucianus*, qui in illo dialogo Tiresiam inter vates, h. e. mendaces (sub fin.) refert, qui fere nihil sani (οὐδὲν ὑγιές) loqui consueverint, hunc

ipsum Tiresiam Menippo fingeret sapientiae verae magistrum. Certe dialogum illum et hanc Necyomantiam non posse pro unius ejusdemque auctoris operibus haberi, persuasissimum mihi quidem est. Cf. *Wieland*. in versione Lucianeorum Germanica T. II. p. 357. sqq., qui tamen pro more suo magis sensum quendam suum nativum et elegantem, quam judicium subtile et subactum secutus est. ΛΕΗΜ.

Pag. 12. l. 3. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inserendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ . . . καθηγήσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in *Hom. Clement.* χορήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν. Deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. ΗΕΜΣΤ.

Ead. l. 6. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. et postea *Benedictus* et *A.* Omnes enim reliquae edd. unico verbo legebant *προσανατ.* quo pacto in *De Mort. Peregr.* 39. *Tan. Faber* legere jubet, *προσανίσχοντα τὸν ἥλιον.* Sed ubi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο) *Castigo ἀφανὲς.* *BROD.* *Des. Herald.* (ad *Arnobium* p. 43.) emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno *Cod. Regio*, et in *Cod. Flor.* sed alibi hoc de re. *BOUND.* Ἐπιτροχόν τι καὶ ἐπισφαλὲς. *MARCIL.* Variant hic edd. *Parisiensis* enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, siue οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: et sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* affert, in ed. *Junt.* invenimus: *Palmyriensis* editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσαφὲς pro ἀσφαλὲς legendum esse, monuit ad *Arnobium Des. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὲς et ἀσαφὲς culpa librariorum saepius invicem permutantur. Sic apud *Thucyd.* V. 86. οὐδὲ ἀσαφῆ τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum existimo, in utroque vocabulo fluctuant *Codices*; neque nuperam esse variationem eam, satis ex *Scholiaste* liquet. Hinc petere medicinam arbitror *Athenagorae* loco περὶ Ἀν. τῶν Ν. 147. 148. cujus haerentem implicatamque sententiam nullis verborum artificii expediunt interpretes: Εὐλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἄκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσα-
B b 2

φείας· illum in modum si commode scribi, et primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla restabit amplius in verbis alioqui perobscuris difficultas. Similiter ἀφελῆς et ἀσφαλῆς saepe alterum alterius sedem invasit, ut patebit ad Revivisc. 12. HEMST.

Ead. l. 11. Ἐπανήγει πάλιν) Vix dubito, quin litera si prasa, scriptumque fuerit ab auctore ἐπανήγειν· cur enim hoc de Mithrobarzane solo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat institutus, potius dicatur, nulla reddi potest causa probabilis: pertinebat enim ad sacri rationem, ut cum magus fascino depellendo ter in Menippi faciem expuisset, ipse demisso vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito lectoris vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπνύσας, quod absolute poni pro ἀποπνύσαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπνυσε, non perspexerat, sequentis verbi personam accommodavit: de parvula menda monuimus ad Vol. II. pag. 64. l. 4. (Diall. Deor. XX, 5.) Poterant autem ritus sacri magici purgationesque multiplices comparatione similium locorum illustrari: sed quandoquidem in hanc causam descendere non est commodum, si quis tamen ista desideret, adeat *Sil. Italic. XIII. 405.* et adnotata virorum eruditorum ad *Arnob. I. p. 25.* in quibus Menippi Lucianei mentio non est omissa. Singulari vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspis aquam eximie magicis praestigiis adhiberi: id propterea factum credi par est, quod limpidissimae levitatis liquor dulcedine simul excelleret; ob quas dotes ita Persarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Brissou. de R. Pers. I. p. 59.* HEMST.

Pag. 13. l. 2. Τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) Ποταμὸς Περσικὸς Χοάσπης τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπίνεν τῶν Περσῶν βασιλεὺς. *Eustath. ad Dionys. Per. v. 107.* VONST.

Ead. l. 4. Ἐκάθηρε) De hoc ritu *Casaub. ad Theophr. Char. p. 302. 303.* SOLAN.

Ibid. Ἀπέμαξε) Περιμάξαι et περικαθάραι interpretatur *Casaub. ad Theophr.* tangit et ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* BOURD.

Ead. l. 5. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *BROD.* Sumsit a *Plinio H. N. XX, 9.* Vid. *Menag. ad Diogen. L. VIII, 47.* HEMST.

Ibid. Ἄμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας) *Ubi ve-*
ro satis superque praeparasset, media circiter nocte me ad Tigri-
dem fluvium deductum et purgavit, et abstersit, faceque ac scil-
la aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans,
lustravit. Verbum hoc ὑποτονθορύσας *Scholiastes* exponit ἐνυπ-
 όπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογ-
 γύσας. Ceterum occasione hujus verbi γογγύζω, una et altera
 macula purgandus *Hesychius*: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ θορύ-
 ζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera,
 ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie ha-
 beamus, Γοργύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν etc. *Hesych-*
ius videtur omnino dedisse, Γοργύζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς
 ὕς φωνεῖν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet
Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit,
 ut primam τοῦ τονθορύζειν originem pervestiget. Eodem si-
 gnificatu dixerunt Graeci et τονθορίζω. *Hesychius* iterum,
 τονθορίζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ τονθορίζει
 καὶ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam
 praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ
 τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id
 dicat idem, quod per τονθορύζει, significari; tum usus eo
 ut *Lucianus* in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθορίζετε,
 οἱ θεοί. Agnovit quoque *H. Steph.* τονθορίζειν ex *Hesychio*.
 SENS.

Ead. 1. 6. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν,
 astrans sulphure, cujus in purgandi caerimoniis usus erat fere
 praecipuus; Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θείω. *Hesych.*
 quem itidem vide in Θέαγον. Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae
 praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud
 eundem Θεώματα, τὰ περικαθαυτήρια, non alia sunt, quam
 θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut
 ibi incursu malorum geniorum prorsus lustratum defende-
 rent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem signifi-
 candum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in *Philops.* §. 12.
 θείω καὶ δαδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρίς etc. homo
 nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cy-
 clois, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum
 nato convolant, *Aelian.* de Anim. XI, 1. καὶ περιελθόντες τὸν
 τόπον, καὶ οἷονεὶ καθήροντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν
 καὶ περιενεγκεῖν, circumferre, quasi propria lustrationibus ver-
 ba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμόν τῆς πόλεως ποιήσασθαι
 σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. *Polyb.* IV. p.
 405. καθαρμόν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήνεγκαν τῆς τε πόλεως
 κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστράχων erant par-

τες περιενεγκεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos Suid. ἔξωθεν περιέρχεσθαι χοιροφοροῦντας. Adde *Herodot.* I. *Hippocr.* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias quissimorum hominum ad plebem naso ducendam exco-
tas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν h.
HEMST.

Ead. l. 8. Ὡς οἶκον) Emenda, ὥς εἶχον ἀναποδῶν.
BROD. A. 2. οἶκον. Sed A. 1. εἶχον, ut pleraeque edd. L.

Ead. l. 9. Ἐδν) Ἐνέδν orationi prosae melius conve-
HEMST. Reperiebatur etiam a *Belino* in tribus codd. P.
LEHM.

Ead. l. 10. Φέρων) Φέρων redundat. BROD. Imo
haec observatio. Vid. adnot. ad *Diall. Mortt.* VI, 3. L.

Ead. l. 11. Τῷ πῖλῳ) Optime *Rubenius* de R. V. II. *Thomae Mori clavam* rejecit: cui tamen errori ansam dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio δόπαλῳ lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ὅπου sedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 6. in illa nobili *Corragi Macedonis*, atque *Atheniensis Di-
pi* pugna, ubi hic prodiisse nudus et oleo nitens natus pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum δόπαλον quod non tantum ex sequentibus manifesto inprimis quando notat, *Dioxippum* praetulisse διὰ τὸ τὸ δόπαλον ιδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν, verum et *Acl.* V. H. X, 22. et *Curtio* IX, 7. qui validum nodum stipitem appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus pederet, pileo tegetetur. Utriusque vero pilei et clavis minit *Philo Jud.* de *Cajo*, qui cultu vario nunc *Deorum* nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοι-
βανε, ποτὲ μὲν λεοντίνην καὶ δόπαλον ἀμφοτέρω ἐπὶ χερσὶν, πο-
μούμενος εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς·
ἀσχοίτο εἰς Διοσκουρούς. De pileis autem *Castorum* et
multa diximus ad *Deor. Diall.* XXVI. HEMST.

Ead. l. 14. Ὡς δὴ τί τοῦτο) Τὰ ὥς δὴ abundare videtur
GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc et alii
ciani locum *Diall. Deor.* XX, 4. adnotavit *H. Steph.*
Gr. L. T. IV. p. 817. G. In *Dione Chrys.* p. 127. D. vi-
rum interpres minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν ἐ-
ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς
φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα etc. Haec paullo vi-
eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim h.
pro μὴν, quod restitui) expungi voluit *H. Vales.* in

Lucian. ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in istis, μή τὸ
 ὄρα εὐωνυ etc. HEMST.

Pag. 14. 1. 2. Ἠγεῖται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ἠγεῖτο
 ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pra-
 scripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. HEMST.

Ead. 1. 3. Τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν] Erat enim
 secundum *Lucianum* non solum publicanus, τελώνης,
 etiam janitor, πυλωρός, Orci, Diall. Mortt. XX, 1. cui
 endum erat, ne quis vel mortuorum clam ex Orco aufu-
 et, ibid. fia., vel vivorum citra fatum intraret. Huc jam
 uet nostrum τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν. LEMM.

Ead. 1. 7. Μελίχροτα) Cur nunc plurali utatur numero,
 video, cum supra c. 7. singulari usus sit. Vid. Od. A,
 ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis si-
 mis usus est *Xenoph.* *Ephes.* I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὲ
 αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς
 ἑτὴν ἔτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβαλλεῖν et
 εἰσεβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι et ἐνθέσθαι, navī imponere,
 promiscue *Xenophon* posuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολή et
 ἐμβολή. Error a *Salmasio* certissimus admittitur ad *Topisc.*
 ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλ-
 erinde significare contendit, atque ἐμβαλλεῖν, mercibus
 onerare navim: cujus potestatis exemplum in
 scriptoribus nequidquam quaeras: nam apud *Hesych.*
 οὐρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba pau-
 gentius consideret, in dubium vocabit. Aliquantum
 a ratione peccatur in capiendo *Luca* A. A. XXVIII,
 ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus
 at, permisceri locutiones de navigantibus et de navi, ut
 let: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim
 re. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐν-
 a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè
 e putem, ut in ἀναβάλλειν· nunc, si lectio constet,
 ci sacri mens fuerit talis: nosque jamjam profecturos one-
 rebus necessariis: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac
 enitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων
 l. Vienn. non displicet, haud ineleganter potuisse scri-
 ἀναγομένων ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν· et cum in eo
 , ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessa-
 c nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem
 modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.*
 A. T. IV. c. 13. περὶ τε ἀναγωγὴν ἢ ναῦς εἶχεν. HEMST.

Ead. l. 10. Κατὰ δάκρυ χέοντες) *Homer. Odys. A, 5.*
 BROD.

Ead. l. 11. Τπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ). Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot. I. c. 185. 186.* multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvijs illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio Or. X. p. 314. A.* οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἐνθεν καὶ ἐνθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγύπτιοι τῷ Νελλῷ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus ait 'A. A. VII. p. 304.* αὐτὸς κατὰ τὰ ἔλη θαλάσῳ ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· et mox idem docet, vulgo ferri τῶν βασιλέων τῶν Ἀσσιρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἔλει δεδομημένους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vis quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem *Noster* λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit *H. N. V, 26.* Euphratem dexteriore alveo Babyloniem, quondam Chaldaecae caput, petere, mediamque permearantem, item quam *Otrin* (*Opin* legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor lib. I. Genes.* Justior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aequae Servit, et humanos totum se praebebat in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amissio nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo XVI. pag. 1076. A.* et plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco *lib. VII. c. 21.* Sic

am in *Dione Xiphilini LXVIII.* p. 784. τὸ θεῦμα τὸ τοῦ Εὐ-
 του πᾶν ἐς θ' ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πῶς τῷ Τίγριδι συμ-
 νεται. Tigris etenim et Euphrates pluribus alveis arte
 tis inter se committebantur, per quorum unum aliquem,
 credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα
 τεμὼν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interje-
 ctum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet.
ian. A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης . . . διώρυγὰς τε πολ-
 ῆς τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. *Joh. Malelas* in *Julian.*
 19. meminuit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισ-
 τῆς τῷ Τίγριτι ποταμῷ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα πο-
 τῶν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ καὶ ἀποτελοῦσι λίμνην με-
 γλην. quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem
 versa paulum ratione *Libanius* et *Marcellinus* exponant: ad
ian. XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium*. Ista, ne scrip-
 tura nostra nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ce-
 tem in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam
 fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt;
 us equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo,
 d pro temporum ratione regumque vel praefectorum di-
 stantia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc ite-
 rative de industria sive aggesto temere limo obruti et ex-
 i. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aeta-
 nificae mutatum distinguas, vix in concordiam redigere
 bit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, anti-
 rum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III.
 6. Sect. 1. HEMST.

Ead. l. 12. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege *Herodot.*
 47. Sed observandum, errasse hic hujus Dialogi scrip-
 torem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis,
 ἐξ ὁρόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto*, supra
 hunc fuisse. SOLAN.

Ead. l. 15. Βόθρον ὠρνέμεθα) Notus fodiendae scrobis
 in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur:
Od. K. 517. *A.* 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.*
VI. 243. qui per errorem *Eusebio* adversus *Hieroclem*
 ait, quod *Philostrati* est de *V. A. T. IV.* c. 16. 'Ἄλλ' οὐχ
 ὄν, εἶπεν (*Apollonius*) 'Ὀδυσσεὺς ὠρνέμενος, οὐδὲ ἄρτων
 ψυχαγωγήσας ἐς διάλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatus*
Thib. Theb. IV. 459. Tria sunt in sacrificiis loca, per quae
 nem facimus: scrobiculo facto inferis etc. *Hesychio* teste
 at, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυο-
 ἐνέβαλλον. quod etsi non plane repudio, fere malim,

τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus cerimoniis Persae et magi aquae sacra facerent, XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST. Cf. etiam Char. s. Contempl. c. 22. LEMM.

Pag. 15. l. 1. Τὸ αἶμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

Ibid. Βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

Ead. l. 4. Ποινὰς καὶ Ἐριννύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰι et Ἐριννύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum jungendo distinxit §. 11. quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25. Arriani locum proferens in Epict. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρέσθην ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde χαλεπωτέραι αἱ Ἐριννύες καὶ Ποινὰι. Polybius in Exc. Vales. p. 117. τινὰς Ἐριννῦς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνον ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21. necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννῦν ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychnus alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I. p. 105. et Markland. Ep. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποινὰς φοιταῖς, Ἐριννῦσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis et Furiis. Sed haec jamdudum, et a multis sunt observata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων· nihil asseram emendationi probandae, quam ejusdem scriptoris locum cap. 23. ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐριννῦων ἑαυτὸν ἐξόριψεν εἰς ποταμὸν Βακτρον. HEMST.

Ead. l. 5. Καὶ νυχίαν Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν) Apparet satis, desumptum ex vetusto carmine, et esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἐκάτην καὶ αἰπεινὴν Π. GRON.

Ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodeis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, et ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἐπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καίπεινὴν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Gracivius tale

stituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noster* imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa *ἔπαιντις* Od. *A*, 47. unde jam in superioribus huc multa esse derivata compertum est. Vid. Od. *K*, 491. 534. 564. ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum et post *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum *Scholiastes* explicat Il. *I*, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Hesych.* *ἔπαιντις*, *ἐπαινετή*· ἡ δεινὴ καὶ φοβερά· aliam *Eustath.* p. 1665. *ἔπαιντις*· ἔστι δὲ ἐπαινὴ *Περσεφόνῃ* ἢ *αἰανὴ*, τουτέστιν, ἐν σκότεινον· ἡ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ νῦν προτιμώμενης, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Hesiod.* *E*. καὶ v. 643. *Graevius* attulit, ille sine dubio sumserat a *Plutarcho*, cujus commentarios *Hesiodicos* paene totos sibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. *Ag.* p. 23. *A*. οὕτω δὲ καὶ ἐπαινήν *Περσεφόνειαν* ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρησθαι. *Cell.* *Empir.* c. XV. p. 112. si os, aliudve quid haeserit verbis, hos versus dicendos in aurem ejus, qui offocatur, praecipit: *Μὴ μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Λαίδος πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια*· sunt autem plane *Homici*: nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. *A*, 633. hoc etiam discrimen interest, quod in editis pro ἐπαινή nunc legitur ἀγανή· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego etiam reponendum puto in *Orphei* versu apud *Diacon.* *Theog.* *Hesiodi* p. 268. *Εἰνοδίην Ἐκάτην κλήζω, τριόπιον ἐπαινήν*· vulgo scribitur *ἐφανήν*, quod nullius est praeter *HEMST.* Exstat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei Εὐχῇ* 6. ibique legitur *ἐφαννήν*. Praeferendum arbitror, quod est in *HEMST.* IDEM in *Addendis*.

Ead. l. 11. *Βαρβαρικά*) Nomina . . . ipso paene timenda
Ovid. Ep. Her. XIII, 54. et *Noster* de Luct. cap. 3.

Ead. l. 7. *Ἐκεῖνα*) Non placet: potius habuerim, πάντα
ἡ ἀνεσάλευτο. *HEMST.*

Ead. l. 11. *Ἐδδειςεν* etc.) *Homer.* Il. N. BROD. *Homeric*
Iliad. T, 16. aemulatus est *Virgil.* Aen. VIII, 243.
HEMST.

Pag. 16. l. 2. *Μικροῦ δεῖν*) Fere. BROD. Potius paene,
modum. *LEM.* *Μικροῦ* legendum cum P. et L. et S.
μικρῶ, ut in plerisque legitur. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum oportuit anno C. 163. SOLAN. Cogitavit, opinor, Solanus de bello Parthico, eo anno a Cassio, M. Aurelii et L. Veri legato, maxima cum crudelitate gesto. Sed facile est in talibus falli. Neque opus definiri. Nam dicas mihi velim, in quam aetatem historiae Romanae, etiam Augustae, non conveniant haec dicta. Facilius, proh dolor! exquiri possunt pacis tempora, passim apud nostrum commemorata, ut Dial. Mortt. IV, 2. ΛΕΗΜ.

Pag. 17. 1. 1. Λειμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Od. A, 538. 572. Ω, 13. Aegyptiis Homerus et Orpheo, si Diodoro Siculo fides I. p. 61. A. Exinde veterum in scriptis celeberrimum est hoc pratum amoenissime consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis praenuntiat: cujus mirabilis effectus causam manifestam cum Artemidorus ignoraret, conjecit tamen verosimile videri, ὅτι νενόμισται τὸ ἐν τῷ Ἄδῃ πεδλὸν ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρεις, Oneir. III. c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς vel σκιάς τετριγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu tamen 9. nisi pro τετριγυῖαι in quadam editione prisca cujuscunque Grammatici exaratum fuerit κεκριγυῖαι, quo spectaverit Etymologus p. 538. in Κελκε scribens, ὁ γὰρ ποιητῆς φησι κεκριγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem affirmandam, et κριγὴ propria ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520. ὁ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ὁδοῦσι γενόμενος. Hoc autem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετριγυῖαι in plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant: Philostrate. V. A. T. II. c. 4. τὸ φάσμα φυγῇ ὄχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἰδῶλα. Icon. I. p. 769. ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπεισι, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

Ead. 1. 2. Τῷ ἀσφοδελῷ) Sic in Char. §. 22. Reliqua, usque ad c. 19. continentur in Dial. Mort. BOURD.

Ead. 1. 3. Τετριγυῖαι) Homer. Odys. Ω, 13. BROD. Vid. ad Timon. c. 21. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 4. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον) Homerus tantum descripsit Od. A, 568. Χρῦσειον σκῆπτρον ἔχοντά θεμιστεύοντα νέκυσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358. E. nihil erat pro-

clivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. *Claudian.* in *Rufin.* II, 477. — *quaesitor in alto Conspicuius solio pertentat crimina Minos, Et justis dirimit fontes* —. ibi *Barthius Lucianum* testem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, et urnam movens arbiter Or- ci ac *quaesitor Minos*: praeterire tamen non possum neglec- tum ab aliis insignem *Philostrati* locum, ut tum difficultatem ejus obscuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: sic apud eum *Apollonius* VIII. p. 352. οὐκ ἄρχεται δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ τὰ ταῦτα τῶν ποιητῶν λεγόντων τε αὐτὸν ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνοιο ἀποθανόν- τα χρυσῶ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀϊ- δωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρητήσατο. Ψυχαστασίαν *Olea- rius* vocari putat *Od. A*, qua *Ulysses inferos*, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quam- quam perraro, non abnuerim insigniri *Odysseam A*. nam in *Heroic.* p. 738. v. 11. δευτέρᾳ Ψυχαστασίᾳ volumen ulti- mum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam *A*. tum simili- lis argumenti ergo, tum ob communem ambabus *νεκρίας* ap- pellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae *Philostratus* habet, si sceptrum aureum exceperis, in *Odyssea* tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista *Lem- nius* trogoediam *Aeschyli* Ψυχαστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente *Iliad.* X, 209. libratas *Achillis* *Memnonis*que animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, et pro suo quaeque filio contenderent: v. *Poll.* IV, 130. ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, *Aeschyli* nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero *Pollucis* enarratorum opera multum cedit industriae *Stanleji* ad *Catal. Fabul. Aeschyl-* li; ex cujus itidem notatis facile revinci potest incogitantia *Th. Reinesii* V. L. II. p. 124. haesitatione praepostera non satis in *Addendis* purgata. Jam quis fuerit *Minois* exemplo, quem etsi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum solvere voluit, in illa tra- goedia locus, paulo quidem peritiori obscurum esse nequit.

Ead. l. 6. Ποινῶν) Supra c. 9. SOLAN.

Ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. Mali genii. VORST. Aliter

enarrat *Plutarchus* 529, 2. sed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. SOLAN.

Ead. 1. 9. Τελῶναι) Non solet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. SOLAN.

Ead. 1. 11. Τοκογλύφοι) *Alciph.* I. Ep. 26. Μέγα, ὃ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατεῖν et τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην et τοκογλύφον *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανείζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος· καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis et ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et literas in tabulis sculperē. HEMST.

Ibid. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

Ead. 1. 12. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in *Thes.* sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. D. ad *Leg. Jul. de vi publ.* notat *Obs.* XI, 22. quamvis hic loci vineti ad judicem trahantur: neuter, positus duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, et ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres *Mechanicos*, et in *Heronis Autom.* p. 259. ἐπιστρεπτος κόραξ, et τοῦ κόρακος ἐπιστρεφέντος. *Strabo* III. p. 249. B. ex *Artemidoro* refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ· κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βοῦλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, et super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. *Marculus* etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ζόπτρον, ἐπισπαστρον, κρίκος/τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ et κοράκιον·

H. Stephani: Uncinus, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς
uncinus, repagulum. In his similibusque aliis nihil
quod cum κλοιῷ commodè jungatur, et ad vinciendos
pertineat. Ad uncōs si quis confugerit nocentibus im-
is, de quibus P. Faber. Semestr. II, 9. et Baron. ad Mar-
ci Rom. Jan. 19. addideritque egregium Propertii locum
El. I, 141. Et bene cum fixum mento decusserit uncum,
hinc hoc; rostro te premet ansa suo, fatebor equidem, haec
hinc quaedam veri specie posse proferri, modo comper-
et foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρα-
surpasse: Dion certe Cassius ἄγκιστρά τινα μεγάλα appel-
at LXi. p. 689. quo pacto uncum Onomasticon vetus in-
teratur: omitto jam, huic explicationi loquendi formam
ἀνεὸς κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspi-
ci, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset,
nam offerebatur χοῖνιξ, quae Hesychio πέδι, et Χοῖνικες,
ἐστὶν πέδι, quas utrasque copulavit Aristoph. in Pl.
16. apud Demosthen. περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromes Ae-
olis pater Elpiae servivit χοῖνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον.
deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero ple-
re soleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae
quadrare viderentur verbo προσήεσαν, ad σκύλακα de-
sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quo-
Latini canem et catulum, ita σκύλακα Graeci vinculum
appellant cervici circumdatum: δεσμὸν σιδηροῦν ex-
Poll. X, 167. prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν
τὸ σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, Κάπειτα δῆσον αὐτόν. —
praecedunt κλωὸς, κλοιὸς et ἄλυσις. Polyb. p. 1116. M.
enim tergiversarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυ-
ειν, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστω περιθεῖναι περὶ τὸν
ὄν videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt,
Marcilius ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam si legeris
iano, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλα-
σαντον ἐπικείμενος, et perquam levis erit mutatio, et
amplius restabit, quod ullam in partem offendat.
Impeditum locum expediturus magis etiam impe-
videtur magnus etiam sic Criticus. Missis χοῖνιξι,
non potest hic locus esse, ob ipsas illas caussas, quas
rhysius attulit, de voce σκύλαξ videamus. Κλοιὸς
constet esse collare vinculum ferreum, atque sic a Lu-
ostro usurpatum occurrat Toxar. c. 29. 32. et 33. aut
ξ, quod et ipsum tale περιδέραιον significat, locum ha-
potest, quum credibile non sit, unumquemque (ἑκα-
lorum maleficorum duo simul gestasse collaria; aut

cum eodem *Hemsterhusio*, qui et ipse illud incommodi sensisse videtur, pro καὶ legendum ἦ. At vero sic non erat, opinor, *perquam levis mutatio*, quae, valde verendum, ut auctoris verba restituat. Quae quum ita sint, subsistendum puto in voce κόρακα, eamque explicandam de corvo quodam, h. e. de tormentorum quodam genere adunco, Romanis forte tum temporis usitato, mihi vero, fateor, ignoto. Nam etiam cum proverbiali ista execratione non arbitror ullam huic corvo nostro intercedere necessitudinem. Sed de hac alias ad Alexandr. c. 46. LEHM.

Pag. 18. l. 3. Ἀποτελουμένας σκιάς) Hoc docet Plato in Gorgia. BRON. Conjiciat aliquis haud absurde ἀποτεϊνωμένας ἀπὸ τῶν σωμάτων, quomodo locutus est *Aristoteles*; vel, si serves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σωμάτων necesse tamen non puto, ut quicquam immutetur. HEMST. Neque ego putabam. Ἀποτελοῦνται αἱ σκιαί ἀπὸ τῶν σωμάτων est: *exsistunt, nascuntur, originem habent umbrae e corporibus, s. de corporibus.* Aliud esset ὑπὸ τῶν σ. Quemadmodum aliud est καλεῖσθαι ἀπὸ τινος Diall. Marr. IX, 1., aliud καλεῖσθαι ὑπό τινος. Πρὸς ἥλιον autem est sole lucente, bey Sonnenschein. LEHM.

Ead. l. 8. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET. Vid. Varr. lectt. LEHM.

Ead. l. 13. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Hermot. c. 7. et passim apud hunc. SOLAN.

Ead. l. 14. Προσκυνεῖσθαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hisce et sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 19. l. 8. Ἐφύσα τότε) Mutaverant B. 2. et Par. fecerantque ἐφύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam reposui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

Ibid. Πυλώνων) Ed. J. προθύρων et sic P. et L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire. Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in de Merc. Cond. c. 21. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι . . . ζηλοῦσι σε ὁρῶντες ἐντὸς τῆς πυλίδος διατρέβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάντων τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN. Non profunda opus est architecturae peritia, ut intelligas, h. l. προθύρων interpretamenum esse genuinae lectionis πυλώνων. Scilicet πυλῶν, quem nonnunquam etiam θυρῶν dictum fuisse testis est *Pollux* I, 77., proprie erat porta solito amplior et excelsior, vel urbis, ut *Lystrorum* in *Luc. Actt.* Apostst. XIV, 13. et sanctorum Hierosolymorum

Joh. Apocal. XXI, 12. sq., vel palatir, ut summi Judaeorum sacerdotis regiae apud Matth. Evang. XXVI, 71., vel balnei, ut apud Nostrum in Hipp. c. 5., vel etiam domus privatae haud vulgaris magnitudinis, de qua saepissime occurrit. Instructa autem haec porta erat janua, qua introirent introituri domum; unde ἡ θύρα τοῦ πυλῶνος Actt. Apostst. XII, 13. in domo Mariae. Ad eam, quae fere in excelso esset exstructa, adscensus erat magnificus, gradibus amplis utrinque ornatus, ut in Hippiae l. c. balneo illi erat πυλὼν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕψις μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. Super ea infixae erant variae inscriptiones et edicta, ut πρόγραμμα illud Dionis philosophi, qui auditoribus suis ediceret in tabula a porta suspensa, se hodie non esse philosophaturum, ap. Lucian. Hermot. c. 11., ubi haec leguntur: πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γραμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Ante eam denique area patebat, Romanis sub nomine vestibuli nota, Graecis vero προαύλιον dicta, ut ap. Marcum Evang. XIV, 68., vel πρόθυρον, s. πρόθυρα plurali numero, vel etiam προπύλαιον, quod posterius tamen vocabulum nonnisi de urbium, vel templorum, vel regiarum, vestibulis usurpatum fuisse existimavit Budaeus, teste Henr. Stephano in Thes. T. I. pag. 1615. F. Jam vero hunc ipsum locum implere mane solebant clientes et parasiti domini, quod dicitur Nostro Nigri. c. 23. ἐμπλήθειν τοὺς πυλῶνας, et ad hanc accommodata phrasi in hoc nostro loco ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρεστηκέναι, neque vero ἐπὶ τῶν προθύρων, quod illius est glossema. Pollucis verba, in limine hujus notae commemorata, quae sic sonant: Εἰσιόντων δὲ, πρόθυρα, καὶ προπύλαια. καὶ τὸν μὲν πυλῶνα, καὶ θυρῶνα καλοῦσι· τὸ δὲ τοῦ πυλωροῦντος οἶκημα, πυλώριον, in editione Hemsterhusii male reddita sunt: Ingredientium vero est vestibulum, porticus, et hanc alii πυλῶνα καὶ θυρῶνα vocant: janitoris autem habitatio, πυλώριον dicitur. Redde potius: Ingredientium vero est vestibulum, prothyra dictum, et propylaea: et portam, proprie πυλῶν dictam, etiam θυρῶν vocant; janitoris vero habitationem, πυλώριον. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illudit: οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύννοιδεν. Usus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV. Silv. I, 3. ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi Isidorus Eumeli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὔποτε δ' ὀθνεῖην ἔκυσεν χεῖρα γαστρὸς ἔκρητι. HEMST.

Pag. 20. l. 2. Σιῆθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11. adnotata a me sunt. SOLAN.

Ead. l. 5. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

Ibid. 'Τπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοῆς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, quod ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, et verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐταὶ (σκιαὶ) τολύων ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσι τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

Ead. l. 6. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀρίστιππος ὁ Κ.) Laërtius in ejus vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Parasit. c. 33. SOLAN.

Ead. l. 9. Προσδεθέντα) Lego παραδοθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucians. Vide Dial. Mortt. XXX. SOLAN. Quin etiam paucis interjectis versibus τὸ σπαράττειν tribuitur Chimaerae, cum quo officio infernali qua ratione conciliari commode possit notio τοῦ προσδεθῆναι τῇ Χιμαίρᾳ, neque ego bene perspicio. Mallem itaque ego quoque scripsisset auctor παραδοθέντα, vel, quod magis arderet, παρατεθέντα, nisi cui praeplacuerit, servato προσδεθέντα, voces τῇ Χιμαίρᾳ mutari in τῷ τροχῷ. Nam τροχοὶ etiam apud Nostrum saepe, ut Ver. Hist. II, 8. Diall. Mortt. X, extr. in suppliciis infernalibus numerantur; sequuntur et mox οἱ τροχοί. Nihilominus quidquam mutare nolebam, ubi omnes libros consentire vidi. Cogitavit fortasse auctor Chimaeram suam, qualem pinxerunt Homerus et Hesiodus, e naribus flammam efflantem. Verum vel sic in alligatione ista remanserit aliquid inepti. Jo. Seagerus in Class. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. vult προστεθέντα et conferri jubet similem hujus verbi, quamquam activum, usum ap. Sophocl. Ajac. v. 1294. Maneo tamen in vulgata. LEHM.

Ead. l. 10. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

Pag. 21. l. 1. Ὀπταμένων) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra Dial. Mortt. XXX. infra in Ver. Hist. II. c. 29. et de Luct. c. 8. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ ἔσθην μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅπισθεν δὲ δράκων. *Hesych.* *jus* descriptionem vide II. Z. VORST.

Ead. 1. 4. Πένητες, πλ. πτωχοὶ) *Aristophanes* in *Pluto* v. egregie inter πτωχὸν et πένητα distinguit: Πτωχοῦ μὲν βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, παρδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτὸν μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil deficit tamen. *Terent. Eun. A. II. Sc. II, 12.* VORST.

Ead. 1. 8. Δουλοπρεπὲς τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram adsecutus; paulo post simili ratione, φρονιμὴ καὶ διάκενον δεδορκότων· hic enim perinde intelligenda est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Operatur etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολακευτικοί, id est, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praeferrem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus ὡς ὄντες etc. Eleganter autem orationis animandae cauenterponitur πῶς οἶε. *Oenom.* apud *Euseb.* Praep. Evang. pag. 214. B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶε ἡγανάκτησα. *Plato* op. p. 1203. A. πόσης οἶεσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo ὁμοίως *Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male citatur. HEMST.

Ibid. Ti) L. et ed. J. In aliis τε. *Solan.*

Ead. 1. 10. Διαναπαυόμενοι) Ex P. et ed. *Junt.* *Reli-*
διαναπαυόμενοι. SOLAN.

Ead. 1. 12. Χαλεπῶς ἔχοντα) Quam frigida haec, et *Luciano* indigna! Plura sunt in hoc opusculo ejusdem farinae, immaturum judicium minime sapiunt, et scriptorem aut a *Luciano* diversum, aut certe *Lucianum* ipsum judicant et nondum subacti ad has res judicii. SOLAN. Hoc Tantalum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ ἔγγραφο· sed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut *Ixionem* et *Sisyphum* simul complectatur. Illud autem frigus orationis quod in his vir clariss. *Solanus* animadvertisse sibi visus est, ego quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST. sufficit ἔχοντας. Nunc non patebit, cur solus *Tityus* citatur numero τῶν χαλεπῶς ἐχόντων. Imo scripsit auctor, de solo *Tantalo* cogitans, quippe quem pessime in *Orco* damnatorum ab siti aeterna affici meminisset. *Luciani* sui locis, unde *Tantali* sors profecto omnium esse deploranda patet, ut *Diall. Mortt. XVII. de Luct.* c. 2. LEMM.

Ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος) Videtur *Τι-*
Ἡράκλεις ὅσον; GRON. Exclamantis admirationi ma-

gis, opinor, convenit abrupta oratio, Ἡράκλεις ὅσος (int. ἦν). Ad eundem fere modum in Epist. Saturnn. c. 33. dictum: μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖωσαν (οἱ πολλοὶ) τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. Sic enim ibi unice recte legitur. ΛΗΝΑ.

Ibid. Γηγενῇ) *Terrae filium.* BROD.

Pag. 22. l. 1. Τόπον ἀγροῦ) *Homer. Odys. A, 575.*

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν

Κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὃδ' ἐπ' ἔννεα κεῖτο πέλεθρα.

BROD.

Ead. l. 5. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν et εὐρωτιῶντα junxit itidem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364. B. sed voce nonnihil vitiosa: καὶ διὰ τοῦτο παλαιός τις καὶ ἐξόυτιων ἐγεγόνει. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulatur, se didicisse monet D. *Hoeschel.* ad *Phot.* p. 293. HEMST.

Ead. l. 6. Ἀμειννοῦς) *Homer. Odys. K, 521. 536.* BROD.

Ead. l. 7. Αὔους) In libris omnibus legebatur hic αὐτούς, nullo prorsus sensu. Ego vero αὔους scriptum fuisse pro certo habeo. Vide de Luct. cap. 8. SOLAN. Αὐτούς) Non diffiteor αὔους ingeniose cogitatum, et primo aspectu blandiri. Attamen re diligentius expensa dubitari fere nequit, quia aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας: nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscunque vocabuli rationem prodat: jam si forte αὔοι commode dicuntur Aegyptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι et διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἅλута, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disjectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex *Aristotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲν ἅλута, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ· μοχ: οἱ μολῖαι ἅλυτοι· νίτρον δὲ καὶ ἅλεις λута ὑγρῷ· paulo post: τὰ μὲν λута ἔστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἅλута, οἷον κέραμος καὶ λίθος· ibidemque saepius occurrit. *Plato Tim.* pag. 1054. A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργός, πατήρ τε ἔργων, ἃ δι'

ἢ γέγονενα ἅλυστα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὸ μὲν οὖν δὴ δεθὲν
 λυτὸν· τὸ γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν,
 οὐ· δι' αὐτὴν καὶ ἐπέπερ γεγέννησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ'
 πᾶσι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθε γε, οὐδὲ τρυξέσθε θα-
 πν μοίρας etc. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, mi-
 nate anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem sol-
 ut; *Aeschin. Dial. III. §. 19.* et corpus humanum natura
 ly, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat
 statum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι
 τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere cona-
 tur conditura et odoribus Aegyptii, ut ne post obitum
 lem carissimorum pignorum conspectu privarentur; ea-
 cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula li-
 nentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias
 es ab his moribus aversas, cito diffuerent. *Plato Phaed.*
U. F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἴ-
 γυπτῷ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον·
 dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ
 παν ἀδιαλύτω εἶναι· et, τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν
 ἔμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι.
 patere arbitror, our Noster, postquam memoraverat
 dam mortuorum νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας, qui tamen bre-
 mpore communem sortem subituri videbantur, addiderit
 site, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles:
 vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longia-
 m tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαγ-
 ῖς ταριχείας. Ista cum aptissime cobaereant, non plane
 conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomi-
 teri praeferenda. *Luciani* locum usurpavit *Gataker.* ad
 in. IV. §. 48. *Hemst.* Egregie fulta et commendata
 ctura ἀλύτους pro αὐτοὺς non videbatur tamen adoptan-
 am vulgatam nondum probatum esset abjiciendam vide-
 lanus quidem αὐτοὺς legi dicit nullo prorsus sensu. Quid
 si tamen sensus aliquis insit, isque commodior, quam
 αὐτοὺς offert, modo recte capiantur verba? Age videa-
 Narrat Menippus invenisse se in campo Acherusio
 generis mortuos, alios veteres et putredine jam con-
 s, recentes alios, eosque compactos, maxime vero illos
 rtiorum mortuos ipsos (scilicet compactos: repete συνεστη-
) ob conditurae durabilitatem. Adduntur haec posteriora,
 gyptiorum mortui etiam veteres cogitentur, non modo
 res. Et αὐτοὶ dicuntur, quia eorum cadavera prae ce-
 omnibus maxima diuturnitate gaudere constabat. Satis
 ode autem καὶ μάλιστα cum praecedenti συνεστηκότας

conjugi posse, nemo facile negaverit. Eandem loci explicandi rationem iniit *T. F. Benedictus*. Sed quum pro αὐτοῦς tamen legi vult τοιοῦτους, nimium sane aberravit a vestigiis inveteratae scripturae, et, id quod majus est, a legitima quoque Græcitate. Saltem expectabatur tum τοιοῦτους ὄντας. Concidit sic etiam *Jo. Seageri* conjectura τοὺς Ἀλγυπτίους αὐτῶν, prolata illa in *Class. Journ.* N. XI. a. 1812. p. 134. LEHM.

Ead. 1. 8. Οὐ πᾶν τι ἦν ῥάδιον) *Gataker*, ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, scripsit οὐ πᾶν ἦν τι ῥάδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more conjugii solent, ut monuit *H. Steph.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noster*: Char. c. 12. *Dion Chrys.* initio *Charidemii*: οὐ πᾶν τι αὐτοῦς ἐπιστάμενος. HEMST.

Pag. 23. l. 2. Ἀμέλει) P. L. et ed. J. ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offendet, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro subsequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπόρουσιν οὖν πρὸς ἑμαυτὸν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, et articuli comprehensionis integrae justiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδοκρότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως majore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST. Revera sic, ut *Hemsterhusio* placeat, interpungi video in B. 1. Neque tamen legitur ibi ἡπόρουσιν οὖν πρὸς ἑμαυτὸν· qua particula ad facilem sententiarum nexum efficiendum nec mihi videmur carere posse. Ceterum in cod. 2957. vocis φοβερόν non inepte praefigitur copula, quae in crebriori ejusdem repetitione facile h. l. absorberi potuit. Quod autem *Belinus* ἀμέλει per par exemple reddi maluit, quam, quemadmodum Latinus interpres, quin imo, melius profecto tacuisset. Quodsi tamen cui praeplaceat videlicet, scilicet, vertere, me quidem is non habuerit refragantem. LEHM.

Ead. 1. 6. Τὸν μεταίτην Ἰρον) *Homer.* *Odyss.* Σ. BROD.

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab *Alcinoo.* *Odyss.* H. BROD.

Ead. 1. 7. Ἡυθόριαν) Vid. de *Salt.* c. 19. et *Tim.* c. 22. ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsitan ad *Comicorum* coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. SOLAN.

Ead. l. 14. Διεσκεύασε. Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. *Heliodor. I. pag. 8. μυρλον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου διεσκεύασεν* quam locutionem ne dubites unde fuerit mutatus, paucis interpositis adjicit τοιοῦτον θέατρον ἐπιδείξας. *Oenomaus apud Euseb. Praep. Evang. V. p. 229. Β. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῷ διασκεύασαι αὐτοὺς γινόμενος θεοφιλῆς* quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noster de Mort. Per. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευή, quemadmodum in Achill. Tat. II. p. 125. τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος* a qua re ipsa diversa non est *Cod. Flor. lectio τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choro- gio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur; potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis *Codd. exstat, διεσκεύασε, probaverim.* Jam tiaram et diadema, sive regium insigne candidae fasciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit *Noster*, qua de re monuit *Barn. Brisson. de R. P. I. p. 32.* Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde *πανόλα διαδηματοφόρος Plutarcho T. I. p. 941. C. quod illustrat Arrian. A. A. VII. cap. 22. Duris apud Athen. XII. pag. 536. A. 537. F. τὴν πανόλαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. HEMST.* In λαβοῦσα et διεσκεύασε Subjecti loco Fortunam esse cogitandam, ex antecedentibus per se patet. Superflua itaque, atque adeo inepta est denuo notata ἡ Τύχη. Et peropportune accidit, quod pro his *Belinus* in tribus *codd. elegantem dictionem εἰ τύχοι*prehendit, de qua *Vigerus de Idiot. p. 301. ed. Herm. Paulo post iterum occurrit, in verbis: καὶ ὁ αὐτός, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν etc.* Non dubitabam itaque cum *Schmiedero* et h. l. recipere. **LEHM.**

Pag. 24. l. 4. Δεῖν P. solus: in aliis δεῖν. **SOLAN.** Num legendum εἶναι; **LEHM.**

Ead. l. 6. Διαπομπεῦσαι In pompa transvehi, pompaticae transiit, *H. Stephan.* exponit in *Th. L. G. T. III. p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus et ornatu. HEMST.*

Ead. l. 8. Μαῖάνδριον De eodem in *Char. cap. 14. At apud Herodotum III. c. 123. Μαλανδρος dicitur ὁ Μαϊανδρῶν, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ὃς οἱ ἦν γραμματιστής.* De prodizione in illo *Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellectilem Polycratis in templo Junonis suspendisse post ejus mortem dicitur; sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; et semel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαῖάνδριος, ut*

de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Jac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 58. ubi Μαλανδρον τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50. Μαλανδριος, Philostrato Μαλανδρος. HEMST.

Ead. l. 10. Μετενέδῃσε) Scribe μετενέδουσε. BROD. Μετενέδουσε) Antiquiores fere edd. μετενέδῃσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 25. l. 4. Ἄ πρὸς ὅλγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore J. Jens. quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὅλγον ἐχρήσαντο. Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥς περ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam p. 61. 68. HEMST.

Ibid. Ἐχρήσαντο) Mutuati sunt. GUYET.

Ibid. Οἷμα δὲ καὶ τῶν etc.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε: sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80. p. 400. quos Ant. Schultingius ad oram libri adnotarat: neque Jan. Dousam Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

Ead. l. 5. Ἐωρακέναι σε τοῦς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

Ead. l. 7. Κρέοντας) Confer infra pro Merc. Cond. c. 5. KÜSTER.

Ead. l. 10. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι, scenico notavimus Vol. I. pag. 230. sq. HEMST.

Ead. l. 13. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Eadem utitur comparatione Just. Martyr. Epist. ad Zen. et Ser. BOURD.

Ibid. Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβαταῖς. HEMST.

Ead. l. 15. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videsis A. Gelium VII, 5. et Nostrum pro Merc. Cond. c. 5. Jov. Trag. c. 3. De utroque Jov. Trag. c. 41. SOLAN.

Ibid. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

Pag. 26. l. 1. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset J. Jonsius de Script. H. Ph. II. c. 11. p. 169. et ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, di-

stinguit. De utroque Polo et Satyro opportuniore loco dicemus. HEMST.

Ibid. Παραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

Ead. l. 10. Ἐν παραβύστῳ πον) Παραβύειν, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστῳ, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum et lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780. F. et Ulpian. p. 813. B. quo respexit Harpocrat. in Παράβυστον: quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σχοτίως καὶ ἐν παραβύστῳ junxit Evagr. H. E. III. c. 1. Epistola, quae Justini Martyris dicitur, ad Zen. et Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ὅσον. HEMST. Luciani certe est, dictione παρ' ὅσον ita uti, ut sit nisi quod, e. g. Qu. Hist. Conscr. c. 18. de Mort. Peregr. c. 1. Verum et h. l. tolerari potest παρ' ὅσον in comparatione, non minus, credo, quam παρὰ πολὺ, vel παρ' ὀλίγον et παρὰ μικρὸν in similibus. LEHM.

Pag. 27. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330. καὶ μυρίων πηγῶν γῆς κύριος ὑπάρχεις, θανῶν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αλακοῦ. Tangit Marci. ad Horat. BOURD.

Ead. l. 6. Πτωχέοντας) Haec et sequentia omnino puerilia et Luciano indigna. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὰ πρῶτα δ. γρ.) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmas. Obs. ad J. A. et R. VII. pag. 608. ubi plura de γραματοδιδασκάλοις et γραμματισταῖς. HEMST. Obversabatur auctoris animo, opinor, Dionysii minoris sors, qui, testibus saltem Justino XXI, 5. et nonnullis aliis, extorris patria et domo apud Corinthios ludimagistrum professus pucros in trivio docebat. Humiliorem etiam quaestum adscribit ei, Theopompo auctore, Aclianus V. H. VI, 12. et IX, 8. ad quem posteriorem locum adnotarunt nonnulla huc pertinentia Joh. Schefferus et Joach. Kuehnus. Sed jam vide, qui non sine fastidio Dionysium Corinthi inter puerulos conspexeris ludimagistrum, quo sensu affectus ejusdem adspectum concoquas inter umbras elementa literarum docentis! LEHM.

Ead. l. 11. Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Protulit haec verba Thomas. Mag. in Ἀκιστής, ubi ex Vascosani

supplenda est editio novissima: "Ομ. ἐν Βατρ. (v. 183) ἡπήτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτης κοινόν. Σαθρὸς et c. quomodo differant, exposuit *Kusterus* ad *Aristoph.* Pl. v. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis, ubi prius cabulum occurrat. Temere vero *Noster* vilissimum opus an certa quadam ratione, *Philippo* tribuerit, compari non habeo. *Scholiastae* conjectura non inepta est, neque horrens. Quod sequitur ἐν ταῖς τριόδοις adhibuit *Priscianus* Apul. Miles. I. p. 4. stipes in triviis erogare. HEMST.

Ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in *Catapl.* c. 20. B.

Pag. 28. l. 5. *Παλαμήδης*) Congerrones *Nestorem* et *lamedem* *Socrati* dedit *Lucianus* apud inferos *Ver.* H. c. 17. idque jure merito: illum ita descripsit *Homerus*, tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile cerni tinatam credas: hujus casu acerbo se vivus etiamnum dolens est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲ καὶ Παλαμήδης, quiquit in *Xenophont.* Apol. p. 411. ὁ παραπλησίως ἐμοὶ τὴν σῆσ' atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi *Ulysses* familiaritatem expetiverit. De *Ulysses* res est alia enim facinus in *Palamede* designatum fuerat exsecrati enim in *Xenophonte* sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καὶ ὕμνους παρέχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκως ἀποκτείναντος αὐτὸν. cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* ext. *Phaedonem.* HEMST.

Ead. l. 7. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) *E cicutae potione.* *Plato* in *Phaedro.* BOURD.

Ead. l. 10. Ἀναμετρούμενων) Angl. ἀναμετρούντων. *E* Diversum est, neque adeo probandum, quod unus auctor Codex ingerit, ἀναμετρούντων. *Euripid.* Ion. v. 250. ἀναμετρούντων ἀνεμετροσάμην τινά. Or. v. 14. — τί τ' ἀρξήτ' ἐπὶ τῇσασθαι με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST. *D* non est, quin scribendum auctori fuerit *Medium*, quo illud ipsum, quod *Menippus* vult, significetur, quo quis sibi praeteritorum bonorum usum in memoriam revocet et quasi secum reponat. Alterum *Euripidis* locum ex *Noster* quoque in *Amorr.* c. 53. in usum suum convertit tamen bonorum codd. et *Aldinae* quoque 2. auctor ut paene credam, scripsisse auctorem ἀναμετρούντων, ab eruditiori, nescio quo, in elegantiores formas mutavit. In *Diall. Mortt.* II. pro eo est μεμνήσθαι. *Ibidem* quod *sus* dicit ἄδων (*Menippus*) ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, feras sis cum iis, quae hic *Menippus* de eadem re dicit ὅδε μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν.

καλύπτων etc. neque tamen credas forte scripsisse horum auctorem ἐπιταράττων pro ἐπικαλύπτων. Nam omnino dialogum illum vere Lucianum in h. l. a simulato Luciano nostro stolidissime adumbratum apparet. ΛΞΗΜ.

Pag. 29. l. 5. Προὔθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci est VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocra. in Κυρία ἐκκλησία· unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI. pag. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προτίθετο λέγειν· ibi notat Ulpius, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο· sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπειδὴ περ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν· καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Πισιστρακ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσιν· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προγεγραμμένον, οὐκ αἶε· idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discesserit Wolfius, interpretes alioqui minime spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocratis Συμμαχ. p. 162. A. ἀποφανόμενος, ὃ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucyd. III, 88. θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνῶμας aut διαγνῶμας· c. 36. Μιτυληναεὶ, qui Athenis aderant, παρεσκευασαν τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐθις γνῶμας προθεῖναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego

τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὐτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην
 θίς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum *Ulpiano* se
 et has locutiones omnes esse profectas arbitror a prop
 prythanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant A
 nienses, sed et qua de re sententiae dicendae forent, ac
 fragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde
 xerit *Sophocl.* in *Antig.* v. 165. "Οτι σύγκλητον τήνδε γε
 των Προϋθετο λίσχην Κοινῇ κηρύγματι πέμψας" solempne
 ingeniosissimo poëtae phrases a suae gentis moribus dei
 tas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθε
 λίσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in me
 riam venit? neque obscurum est perito linguae Grae
 quare cum in superioribus exemplis προθεῖναι conspicia
 ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse li
 brorum edicta, ex *Cangii* Gl. M. et I. Gr. constare potest; q
 vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint *Phrynich*
Thomas Mag. equidem nescio. HEMST. Eodem indu
 sensu Bis Accus. c. 4. dicuntur Dii προτιθέναι αὐτοῖς (τοῖς
 θρώποις) ἄγορὰν δικῶν, et similiter adv. Indoct. c. 19.
 ρὰν τῶν βιβλίων προτιθέναι eleganter adhibitum occurrit d
 sano eodemque indocto librorum multorum coëmtore,
 quum non sit solvendo aeri alieno, auctionem indicere
 gatur librorum suorum palam vendendorum. LEHM.

Ibid. Πρυτάνεις) Qui sint, vide apud *Etym.* M. Vo

Ead. 1. 9. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ et γ
 idem ne hic contigerit, valde metuo. HEMST. Fieri qu
 poterat, neque tamen probabile vere factum: neque enim
 gantissime exciperent sese invicem sententiae deinceps
 dem particula indicatae: ἰδὼν οὖν etc. διωκῆθη μὲν οὐ
 ἐπεὶ γοῦν αὐτῶν etc. Ceterum de permutatione particula
 γοῦν et γὰρ cf. *Varr. Lectt.* ad c. 17. LEHM.

Ibid. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 30. 1. 3. Καταλύεσθαι) Angl. καταδύεσθαι. Βα
 Καταδύεσθαι) Vulgo legitur καταλύεσθαι: quod ferri qu
 posset, nisi hanc aptiorem et concinniozem scripturam
 peditarent A. et ed. J. sic *Plutarch.* 1399, 1. εἰς κίβωτον
 δυόμενος. *Plato* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύ
 SOLAN. *Somn.* s. Gall. c. 16. ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα. LE

Ead. 1. 7. Κρανίων etc.) Ludit in vocibus κράνιον.
 λειτος, νέκυς: mortui ἀλβαντες a poëtis appellantur. BAG

Ead. 1. 8. Φυλῆς Ἀλβαντιάδος) Finxit lepide hanc
 cem, ut et illas, quae praecedunt. Ἀλβαντες sunt re
 vide *Hesych.* GRAEV.

Ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ πρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἥγουν ὑγρότητος ἁμοιρος v. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων b. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιάς finxit. VORST. Ἀλιβαντίος) Ἀλίβας est mortuus; et, si Suidae fides, nomen fluvii pūd inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. et P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντιάς, ut Πελοπὼς, Πελοπιάς, ejusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὼς, Ἰπσοθοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

Ead. l. 9. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειρονοεῖν separant jura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos ut improbaverim, intelligi potest ex notatis ad Tim. c. 44. HEMST.

Ead. l. 11. Βοριμῶ) Etymol. Βοριμῶ, ἡ Περσεφόνη etc. DUYET. V. Clem. Alex. 9. f. Hecate, Apoll. Rh. III. p. m. 9. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, ἡσὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν γένητο, οὐ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, O fili, causam tuoae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἑαυτῶ, nimirum a se ipso dissentire. DRAEVIUS. Vir cl. J. G. Graevius legit γινωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, qui non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equilem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem referentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissident. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐτι δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὗρισκον ἐπιτηρῶν, ὑναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας etc. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes etc. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. JENS. Sic Isocrates περὶ Εὐρήνης p. m. 216. f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα (ταῦτά) γινώσκουμεν. SOLAN.

Ead. l. 6. 'Αποσπάσας) Attigi locum ad Diall. Deor. XX
 §. 5. HEMST.

Ead. l. 7. 'Ο τῶν ἰδιωτῶν) *Privatos* vertunt: non injuria
 dissentit J. Alb. Fabricius B. G. IV. c. 16. p. 498. ubi scripto-
 rum *Luciani* recensionem instituit: Quod vero *Tiresias*, in-
 quit, *Menippo* in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιω-
 τῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum,
 qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magnae
 cum fastu tractantibus: adjectis pluribus nostri scriptoris ex-
 emplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil
 est frequentius, quam φιλοσόφους et ἰδιώτας inter se opponi
 notat *Simplic.* ad *Epictet.* Ench. c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ
 ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι,
 οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλο-
 σοφοῖς, οὓς προκόπτοντας καλεῖ. Crates, teste *Diogen.* L. VI.
 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea condi-
 tione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; si
 philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed
 et philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext.* *Empir.* adv.
Grammat. I. §. 235. ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελασθεῖ
 παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολό-
 γοις: atque adeo cujuscunque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad
 artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret.
 Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a
 philosophorum rixis remota quietem sectatur, et res, quae
 usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat,
 penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit
 ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus,
 saepe laudatur: quare diu quaesitum esse *Servius* notat ad
Georg. II, 475. utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita fe-
 licior. *Plato* *Πολ.* X. pag. 765. C. Ulyssis animam narrat
 μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λειωφηκυῖαν ζητεῖν πε-
 ριῶσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi jam
 sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat.
 HEMST.

Ead. l. 11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος) *Praesentem fortunam bo-
 ni consulens.* Proverbium, quo *Plato* in *Gorg.* utitur p. 302.
 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii
 veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ
 ποιεῖν *Plato* in *Gorg.* p. 340. E. eumque imitatus *Procopius*
Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμὲ γὰρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ
 παρὸν εὖ τιθέναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι
 vel θέσθαι) κελύων: utrumvis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud

longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet. Circo *Hesychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσο, quoniam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus parœmiæ philosophum in *Gorgia* citat testem; amen *Suidas* ποιεῖν servaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. πρὶν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εἶναι, monuit *Catakerus*, *Pittacum*, teste *Diogen.* L. I, interroganti, quid optimum esset, respondisse, Τὸ παρὸν ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: praeter alia plura vir doctissimus *Luciani*, qui praeus est, locum profert. Similem plane *Pittaci* sententiae a priore minimum discrepet, consignavit *Diogen.* 8. συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προὐτως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. In-tes, ut solent in locutionibus non explorate cognitis, fluctuant: *Ambrosius* ibi vertit, quod in praesentia occurrere agere, aequo animo ferre: *Benedictus* nostrum illud, εὖ εἶναι θέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione *Mori* minime postponenda; praesentibus compositis. Utrumque proverbium *Erasmus* explicuit, utem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique tum porro, *Admonet*, inquit, adagium, ne nos alierum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit sors, ut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dicunt: altior enim quaedam potestas eo proverbio continetur vis et ratio a formula loquendi perspecta pendet. εἶναι non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ ἀγόμενα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res tales, et quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque in convertere. Expende modo *Platonis* locum, ubi non *Ficinus*, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsa disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. *Lucius XII. p. 544.* B. *Aristippum* refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertineret ἀπολαύσκειν καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔστι ὄν, τὸ καὶ ἀδύνατον· ὅποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εἶναι ἀξιοῦντες· omnium rerum aliarum securis esse gnandum praesentibus deliciis statuentes: nam ex *Dalecampio* quam veram horum sententiam exquiras. In hac scholasticus eruditus monuit: Quid sit futurum cras, fuge quae. Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone — ne-rote magis *Aristippus* *Dionysio* placuit, ceterisque relatus, quam quod sciret, ut ait *Diog.* L. II, 65. εἶναι καὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περι-

στασιν ἁρμονίως ὑποκρίνασθαι αἰετὸν προσκρινόμενον ἐν
 τιθέμενος. Deinde εὐθέσθαι τὸ παρὸν similem in modum
 citur, ut in *Hesiodo* Οἶκόν τ' εὐθέσθαι, id est, inter
Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι· in *Platone*
 IV. p. 647. A. τὰ οἰκεία εὐθέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἐκ
 καὶ κοσμήσαντα etc. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸν πόλεμον
 θέσθαι· IV, 59. τὰ ἴδια ἕκαστοι εὐβουλευόμενοι δὴ θέσθαι
 quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὐ I, 25. ἐν
 ῥῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male
 laba minus apud *Procopium* legi *Vandal.* I. p. 102. οἱ Βάνδοι
 ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late
 tionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi
 neris exempla: *Sophocli.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὐθέσθαι
Oed. Tyr. v. 641. — μεθ' ἧς (Ἰονάστῃς) τὸ νῦν παρὸν θέσθαι
 κος εὐθέσθαι χρειών. *Dionys.* El. apud *Athen.* XV. p. 66.
 Συμπόσιον κοσμεῖν, καὶ τὸ σὸν εὐθέμενος, id est, Con
 hilarans, tuisque partibus egregie functus: quod non fecit
 terpres *Dalecampius*. Aeque solet usurpari καλῶς θέσθαι
 in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἐν
 ὃν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλασφῆμιν προσθεῖν
 neque minus in ipso proverbio: *Cratini* locum ex *Hy*
 promsit *Suidas*, quem planius atque ab *Erasmio*, et, quod
 stigma summī popularis pressit, *Gataker*o fuit factum, ut
 tui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γέ· utraque p
 culae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti)
 χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὥς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — δι
 proprietatis ignoratio in ὥς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio modo
 converterent, doctissimos homines induxit. *Achilli.* Te
 pag. 303. Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καὶ
 καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγόμενην. Alterum adhibuit
stid. T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam per
 artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐτίθεται τὸ
 ὄν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa non
 quam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manu
 est, solerter dextreque curare et administrare; sapienter
 praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo potest
 etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p.
 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γεννησομένου καλῶς
 μαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia
 tioribus est danda, I. p. 12. *Ulpianum* describit τὸ παρὸν
 διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατόν· et *Suidas*
Anatolio, προσθεῖν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων
 ὃν διαθεῖναι ἐσπουδακότε· altera, si quid tentatum
 derit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria nite

quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in *Adelph. A. IV. Sc. VII, 22*. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in *Not. Maussaci ad Harpocr. p. 221*. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam vir magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob. p. 570. v. 46*. *Στέργειν δὲ τὰ πεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν* · ubi primum restitui placet, κ' εὖ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde *στέργειν* est *aequo animo ferre, aequi bonique facere*, diversum ab εὖ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in *Florent. p. 456*. *Quod casus offert, ponere ex uso suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est*. Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in *Κυβευτήν* loco valde mutilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabat, *Salmasius* operam lusit. Porro quid *Aeschylus* loco clarius, in *Agam. v. 32*. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι Τρεῖς ἔξ βαλούσης τῆς δέ μοι φρυκτωρίας* · audacissima figura, quam castigata *Sophoclis* majestas sibi nunquam permisisset: in *Scholias*te vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur.

HEMST.

Ead. l. 12. Περὶ μηδὲν ἰσπουδακῶς) Plane noster *Tiresias* cum *Simonide* sensit, cujus erat praeceptum *παλζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν*. Vid. *Theon. Progymn. p. 84*. Mox autem *κλειθρία* si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. *Κλειθρίδια* dabit *Evagrius H. E. I, 14*. *Πρὸς τῇ ὁροσφῇ τοίνυν τῶν λεγομένων στοῶν κλειθρίδια καθιεστάσι* · *θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι* · pauloque post iterum *κλειθρίδιον* · ibi *Langi* et *Christophorsoni* cancellos repudiat *Valesius*, et *clathros* mavult vertere. In *Onomastico*, *Κλειθρία*, rima; alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in *Th. L. Gr.* nullo alio, quam hoc ipso *Luciani* loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis immittitur, exponere: *κλειθρον* vocat *Numenius* in illa

facetissimè narrata Lacydae historia, quae delusum phum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Π. XIV. τὸν δακτύλιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθροῦ et sae proximis: ὅπην vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρῶν diversa potestate reperies in Heron. Autom. pag. 25 HEMST. ex Addendis.

Pag. 32. l. 1. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Οἶ Brod.

Ead. l. 8. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Re Inscript. Cl. I. n. 243. HEMST.

Ibid. Κατέρχονται) Ad inferos migrant. Brod.

Ead. l. 12. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est op ubi Trophonius dat responsa. Brod.

I N C H A R O N E M.

Pag. 33. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes jam tissimum et omnibus suis numeris absolutissimum hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil et omnia exacta, et cum urbanitate summa conjuncta se nulla licentiae vel minimae macula, sed castissima ut hunc sanctissimo cuique adolescenti tuto in manu unde non ingenium modo, sed et mores absque periculat atque ornet. SOLAN. Alter libelli titulus: ἐπισκοπῆς, neutiquam, ut nonnulli recentiores, e. g. Klein terpres Luciani Germanus, et Gehrighius, non sine quadam affectatione verterunt, visitantes (die Besuch s. der Besuch) significat, sed, ut veteres interpretes contemplantes. Licet enim ἐπισκοπεῖν non raro de iis qui adeunt aliquem visitandi gratia: per hunc tamen gum visitationis nulla deprehenduntur vestigia. quid ejusmodi cogitare velis, Charon fuerit unus De Mercurio autem, quippe nuntio Deorum terrestri id cogitaverit. Atqui pluralis numerus ad utrumque referendus. Denique planus est ac minime dubitatu ἐπισκοπεῖν usus in c. 5. extr., ubi Mercurius ad Charonem δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα. L

Ead. l. 5. Ἐς τὴν παρούσαν ἡμ.) *Mirror*, ita scripsisse *Lucianum*. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, in hanc lucem ascendisti: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς. Ego junctis εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν οὐ πάνν εἰλωθας etc. eum in modum rationi linguae Graecae satisfacisse me puto, ut nulla amplius supersit causa, cur miretur *Solanus*, ita scripsisse *Lucianum*. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Ὁ Θέτι. ἐκ. νεανίσκος) *Protesilaus*, de quo supra in *Νεκρικοῖς Lucianus*. BROD. Intelligit *Protesilaum*, cujus dialogum vide cum *Plutone* et *Proserpina*. CLER. *Protesilaus*. Vide supra *Diall. Mortt. XXIII. SOLAN.*

Ead. l. 6. Λειπόνεως) In bonam partem accipitur, impetrato comiteatu: alioqui crimen erat λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειποναντίου persequiebantur: *Poll. VI, 154.* ubi *Cod. Pal. λειποναντίου. VIII, 42. Hesych. Λειπόνεως, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπῶς* ita *Herculem*, qui, ut amissum *Hylan* investigaret, *Argo* navim sociosque deseruerat, — ἦρωες ἐκερτόμεον λειποναντίαν *Theocrit. Eid. XIII, 73.* HEMST.

Ead. l. 7. Ξεναγήσεις) Meminit *Moschopol. Ἑκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσον.* Deductus ad limpidum *Ilissi* flumen, illamque nobilissimae *platani* umbram *Socrates*, ἄριστα σοί, inquit, ξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε. tum *Phaedrus*: Σὺ δέ γε, ὦ θανμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτεχνῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ τοικας. *Plato Phaedr. p. 1211. E.* HEMST. Cf. *Diall. Mortt. XVIII. in. LEHM.*

Ead. l. 11. Τῷ ἄνω Διὶ) Quia, ut supra visum est, et inferis suus *Jupiter* est. SOLAN. *Diall. Mortt. XXIII, 1. LEHM.*

Ead. l. 12. Ὅλον ὑμέτερον) *vestrum prorsus*: nam *Mercurius*, *Claudiano* teste, commune est profundis ac superis numen, ac jus per limen utrumque solus habet. BROD.

Ead. l. 14. Πύξη καὶ μετέταγώς) *Homer. Il. B. BROD. Imo Il. A, 590. LEHM.*

Ibid. Κάμει) *An χαμαί*; GUYET. Minime. *Vulgata* sancte colenda. LEHM.

Ibid. Τεταγών) Sic recte ex *Homero* ipso emendatum a *Benedicto* est: in reliquis enim legebatur τεταγώς. SOLAN. Reliqui τεταγώς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγώς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille *Grammaticorum* Aoristus 2. τεταγών ab ἔταγον. ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST. Non du-

Ubi *Eustathius*, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὡς καὶ οὐδός, παρὰ τὸ δεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad II. O. 23. Caeterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectionem de coelo memorat Vulcanum a Jove, acutissime transulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat:

Τὸν Λαυνοῖον ὄρῳ, ὃς συρφετὸν Οὐραγιῶνων
 ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίῳ.

Vide *Anti-baillet* T. II. p. 216. JENS.

Pag. 35. l. 3. Ἄλλως πλανώμενον) *Aristoph.* *Avih.* v. 3. Π, ὃ πόνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορομένην. *Aristid.* T. III. p. 511. B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymol.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id est, μάταιως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* *Heracl.* v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους *Hel.* v. 713. HEMST.

Ead. l. 4. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictum est, unde *Palmerius* de *Mosellano* sic suspicetur, ut audinus, fingens vocem et a terminatione vocabuli editi remotam, et a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodat. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάτορος. Ejus vocis primitivum habes in *Pseudomante*: Πυθαγόρην πολέμων τε διάτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. In *Dialogo Mercurii et Majae* pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὖροις ἐκείνω, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγη, cum distinguere debeat ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνω παρ' ὅλον etc. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

Ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur *Mosellanus*: nostrae recip. ex parte legatus: et sic videtur legisse συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a συνδιαιτῶμαι formatur quam συνδιάτορος, vel συνδιαίτορος, et idem valeret, quod συνδιαιτητής, id est, convictor, contubernalis, vel etiam arbiter simul cum alio; nec dubito sic esse legendum, scilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. PALM. Simplex διάτορος est epithetum *Mercurii* apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide *Eustath.* ad *Homer.* ed. Rom. p. 182. et 1393. Hic

sese ei conjungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod set nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *γείν τοὺς νεκροὺς*, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδ.* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (iure credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάκτορος* dare conatus est: frustra; genuina enim est, quam mus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud *Ἰ.* frequens, ut *Il. B*, 103. *Φ*, 497. et *Od. E*, 43. unde *διάκτορος*, ejusdem familiae servus: erat enim, ut apud *schylum* audit Choëph. v. 163. *Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἐν κάτω*. *Spanhem.* p. 169. SOLAN. Mercurium *Hesiodus*que *διάκτορον Ἀργειφόντην* vocarunt: ratio nominis usque inter Grammaticos, ut solet, non explorata: aliis aliam originem adsignantibus, quam quisque de modo fabularum explicandarum opinionem accipere maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est: analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici vel serto τ quasi *διάτορον*, οἷον *διατόρως καὶ σαφῶς διαλέγεσθαι* vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in *Hesiodi Etymologo* scribendum est: neque hoc omisit *Cornelius* D. c. 16. *διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι νόος* etc. Verum duplex sententia potissimum obtinetur ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam interpretans: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ψυχὰς sic in *Etymologo* refinge, *διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν ἡγελιαφόρῳ*, ex *Schol. Homer.* ad *Il. B*, 103. ex illo in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. *Eustath.* ad *Od. Π* p. 175 v. 33: ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἐρμῆς γὰρ φέρει τὸν νεκρὸν, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera sententia, vinctorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχὰς et umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuratoris est ad *Hesiod.* *Ἐ. καὶ Ἡ. v. 84.* *Procli* locus, fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrare *ἡγελιαφόντης δὲ ἥτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργῶς φαίνων* (praefereendum censeat, *ἐναργῶς φωνῶν*) εἰρηνικὸς γὰρ καὶ ἀψευδής: οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἄργον ἐφόνευσεν τὸν πᾶν *Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χῖος* (hic tamen aliae vocis proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco adjectum, *Νέσσος δὲ ὁ Χῖος* etc.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ψυχὰς λευτάντων ψυχάς. Dubito, an *D. Heinsius* nostram interpretationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam,

ἑταῖρος in *Tzetze* reperiret, mutare non debuerat, nec pa-
conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis ob-
Schol. *Homer.* ad *Iliad.* B, 104. Quin ipsum διάκτορος a
busdam eo fuit relatum; et in *Hesychio* legas Διακτόρος,
νικῶς, sive potius Διακτόρῳ, εἰρηνικῶ. Nessi autem Chii, sic
quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit,
tionem etiam factam invenies a *Diogen.* L. IX, 58. Schol.
per. MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caes. in *Prob.* Not.
4. idem etymon *Etymologus* consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ
παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων κομίζειν· ἢ ὁ διάγων τὰς
ἐς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est tra-
e, transvehere, de Charonte posuit *Aristoph.* *Ran.* v. 140.
πλοιαρίῳ τυντουτῶι σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει δὲ ὀβολῶ
ὄν λαβῶν et commode Schol. *Aeschyl.* ad *E.* ἐπὶ Θ. v. 864.
τόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris
icus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς.
postremam interpretationem secutus est, pro tempore
m, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum
louν, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum
am in traducendis mortuorum umbris communem exerce-
HEMST. Ad priorem nominis διάκτορος vim illustran-
praeter Scholiastarum et Etymologorum adnotationes,
us solis usus est *Hemsterhusius*, adhiberi etiam poterat
ei locus *Her.* et *Leandr.* v. 6. Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακ-
ῖν Ἀρροδίτης, lucernam renuntiantem nuntium *Veneris*. Lec-
ntem συνδιάκτορος, quae *Palmerio* fraudi fuit, vere,
msterhusius suspicatus est, in B. 3. reperitur. LEMM.

Ead. l. 5. Καλῶς εἶχεν) *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142.
aeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum,
cum ejus interdum obtinet, hoc etiam exemplum propo-
ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει posi-
t. Suam enim significationem retinere videri queat, quate-
Mercurius hoc officium illi praestare jam recusavit: perinde
liceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat
minisse etc. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit,
m non omnino repulsam passus, videri queat hoc praecri-
imperfectum praesentis significationem habere. Stephano so-
est in levibus argutari: omisum ἂν, quod saepe fieri
evit: καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ἂν, ὡ παῖ Μαιᾶς, ἐκείνων γοῦν
Particula γοῦν eundem hic locum et usum habet, quem
ἄλλα γοῦν. Index similia plura suppeditabit. HEMST.
quae modo *Hemsterhusius* de particula ἂν tradidit, non
o equidem textus vulgati tentationem, quam cogitavit

Schmiederus, quum in Varr. Lectt. indicat conjecturam *Hem* καλῶς εἶχεν ἄν. Imo usum dicendi consuetum tetigit summus vir, quo ἄν non a librariis, sed ab ipsis scriptoribus saepe omittatur. De Merc. Cond. c. 5. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοὺς αὐτὰς τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν etc. Nigrin. cap. 10. εἰσὶν γὰρ καὶ κείνα προσθήσειν, ὡς — — — καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτὰ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν. Et sic saepissime. LEHM.

Ead. l. 6. Πρὸς κωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* 95. *Thucydidis* exemplo l. c. 12. jungatur hicce *Nostri* locus et alter §. 7. ναύτης αἰεὶ καὶ πρὸς κωπος ὦν. HEMST. Cf. Catap. c. 19. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba super transtris, non sub transtris, dormiebant, sed et alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. SOLAN. Is. *Casauboni* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius*, vir, praesertim si cum *Casaubono* compareretur, haud magni sane pretii, ad *Pers.* Sat. V, 146. ad eum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navim deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. μὴ γὰρ εἰς κολήν ναῦν καταβαίη. HEMST.

Ead. l. 8. Ὡμοὺς) Quia gymnasiorum praeses. SOLAN.

Ibid. Ἄλλον νεκρὸν) Castiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. *Bronch.* Ἄλλον) Secuti sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedicti* certissimam in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim loquacem: ut mirer, *Bourdelotius*, qui hanc versionem una cum Graeco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Necyom.* c. 18. SOLAN.

Ead. l. 10. Τὴν δικωπίαν ἔλκων) Meminerunt hujus loci *Laz. Bayf.* de R. N. p. 609. *B. Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. et *Diss. de Variat. Nav.* p. 773. *F. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Eccles. v. 1083. ubi δικωπεῖν, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικωπίας ἐρέττειν habet *Schol. Thucydid.* ad IV, 67. modo ne legendum sit δικωπία. Δικωπον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. et ἐλάτα δικώπῳ v. 444. HEMST.

Ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. GRON.

Ead. l. 11. Ἐρμῆδιον) Imo, invitis libris omnibus, emenda, et meo periculo Ἐρμῆδιον lege, ut apud *Aristoph.* Pac. v. 381. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἐρμάδιον.

De quo monuit jam doctissimus editor *Kusterus*. SOLAN. Venus etiam h. l. est lectio Ἑρμάδιον, quippe reperta in quatuor codd. Pariss. et in Gorl., neque tamen eo magis, opinor, genuina, vel legitimae formae. Multa de formis Deminutivorum Graecae linguae collegit *Fischerus* ad *Weller*. II. p. 24. sq. accuratius paulo distinxit *Matthiae* in *Gramm. Gr.* p. 126. sq. Consulendus etiam *Lobeck*. ad *Phrynich.* p. 74. LΞΗΜ.

Ibid. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad *Dial. Mort.* XX. §. 1. pr. Nunc egregius accedat *Basilii* locus *Hom.* VI. in *Hexaëm.* p. 50. B. Δεῦρο δὴ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξεναγήσω. ΗΞΕΜΣΤ.

Ead. l. 14. Καὶ διολισθαίνουσι) P. et J. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

Pag. 38. l. 1. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud *Aristoph.* πάλαι δήπου λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω etc. Aliud exemplum dedimus in *Sextio* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque vocalae permutatio. ΗΞΕΜΣΤ. Probavit πάλαι *Gehrichius*. At genuinam lectionem praebent tres codd. Pariss. Hinc cum *Schmiedero* scripsi ξυπαλιν, explicans contra, vicissim, ut *Timon.* c. 29., ad quem locum frustra provocat *Abreschius* *Dilucid.* *Thuc.* p. 142. quum πάλιν vulgatum tueri conatur. Conjecturae meae πάνν, quam olim, memor verborum *Diall. Marr.* V. extr. ἦν μὴ τι πάνν ὁ διαιτητῆς ἀμβλυώτῃ, proposueram, nunc facile valedico. Sed in antecedentibus verbis ὥς, ἦν με σὺ ἀφῆς etc. cave probes T. Fr. *Benedicti* conjecturam, ὅς, ἦν etc. Frequentissimum est ὥς hac potestate, ut sit quippe, nam. Vid. *Prom.* in *Verbb.* c. 1. *Nigr.* c. 8. 10. *Judic. Vocal.* c. 4. *Tim.* c. 19. 27. 46. 48. *Diall. Deor.* XX, 11. *Diall. Mortt.* XVII, 2. etc. Adde *Herodot.* VII, 2. Nec praeteriit hunc usum *Hoogeveen* de particc. *Gr. L.* p. 771. *Schütz.* LΞΗΜ.

Ead. l. 4. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. *Petron.* VORST.

Ead. l. 5. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθη τις) Sic *Themist.* *Or.* VIII. p. 103. C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

Ibid. Πάθοι) Haec vox in L. et B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθη· nota est, et tritissima phrasis. Vide, si lubet, *Dial. Mort.* XV. et in *Tim.* c. 39. et passim. SOLAN. Eadem fere verba leguntur *Necyom.* c. 3., ubi quaedam sunt

notata. Conjunctivo vero in hujus generis formulis non esse, et vulgo h. l. pessime legi πάθη, facilius a Solano, quam Hemsterhusio (an potius Reitzio?) in V. Lectt. utrumque probum dicenti. Notabilem etiam ducimus h. l., tum Necyom. l. l., elegantem verbi βιάζεσθαι quo non physicam significat necessitatem, quam alter ponimus, sed moralem quandam vim, qua efficitur gra instando, ut alter precibus tandem victus vel fatigatus rem gerere quasi cogatur. Alibi sic usurpatur ἀναγκάζει Herodot. VII, 16. Ἀρτιάβανος δὲ οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κλεινὸν πειθόμενος — τέλος ὥς ἡναγκάζετο, (regis jussis adhaerens) εἶπας τάδε, ἐποίησε τὸ κελευόμενον. Matth. Evang. XIV, 6. Jesus dicitur eodem sensu ἀναγκάσαι τοὺς μαθητὰς αὐτοὺς βῆναι εἰς τὸ πλοῖον. Hinc famosum illud ἀνάγκασον εἰς τὸ πλοῖον Luc. Evang. XIV, 28. facile patet, quomodo sit intelligendum. Utinam vero semper recte intellexissent istud de legati praeceptum ejus ministri! Tum, credo, neque ceteri hi, neque laxius alii, munere suo sacro functi fuissent, vel fungerentur. Egrege cum his conspirant Latini cogere, ut Cicer. ad Famil. V, 6, 2., et nostrum νόθος in familiari quidem loquendi usu. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: deinde et ipse verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me adhaerens quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus adscripsit pater, (quasi fugitivum per praeconem investiget. Petron. Mosch. Ἀ Κύπρις τὸν Ἑρῶτα.) locum Petronii intelligit cap. 58. At non servus publicus tam languide egit: sed raptim cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam furtiva mina parietum scrutatur etc. Alter locus est Moschi νόθος GRON.

Ead. l. 9. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Neiter apud Lucianum saepe conditionem servilem et agnoscentem indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiora praestaret; ut in Vitar. auct. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiçatur, metuit: nam si servus aufugerat, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire mitteret, et μήνυτρον commonstranti mancipium reducere vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 123. Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem praestitans dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum adduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν οὐδὲ πρὸς τὰς αἰνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μήνυτρα προτιθέντας τὸν

αὐτὸν ἐν ἀγορῇ φθεγγόμενους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete stratonicus, ut erat homo jocosum plenus, apud *Athen.* VIII. v. 350. A. cum citharoedum scite prooemium quoddam carentem audivisset, reliqua vero non aequè commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον εἰσάντα κιθαρωδὸν, λήψεται χίλλας δραχμᾶς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. 97. ubi, qui hac de re crispserint, multos indicavit *Erhardus*. *HEMST.* Lepidissime *Propertius* III, 22. fin. de tabulis suis perditis:

Quas si quis mihi rettulerit, donabitur auro,

Quis pro divitiis ligna retenta velit?

I puer, et citus haec aliqua propone columna:

Et dominum Exquiliis scribe habitare tuum.

LEHM.

Ibid. Ὑπὸ τοῦ Διὸς etc.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διὸς. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Caeterum aliud quid, ἐμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charonem, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse dici; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munia exsequaris, et imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora et cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, *ὅτι καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν*, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? *ὅτι δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν*, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. *JENS.*

Ead. l. 11. *Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιοῦν*) *Jensius* excidissee putat ὥς, et legendum ὥς καὶ etc. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque

ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis et apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere autem quando in uno orationis membro verbum, quod in altero aperte, vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longior majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken*. Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλύόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλύόντων γαμεῖν, κελυόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17. *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris: ubi in priore parte supplendum esse positus; nam retractis ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7. pag. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime pertractavit J. Fr. Gronovius Obs. IV, 2. p. 26. 27. HEMST. Τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα videbantur de Orci persona eadem intelligenda, quae in *Euripidis* *Alcestide* proponitur, quamque et *Noster* passim etiam in hoc libello innuit, e. g. c. 8. ὁ ἀμαχώτατος τῶν ἀνταγωνιστῶν, et c. 17. ὁ βέλτιστος, cujus nuntii et ministri ibi dicuntur morbi, gladii etc. Vid. ibi *Hemsterhus*. Sunt autem τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα passive sumenda, quae ad Orcum pertinent. Sic in N. T. libris τὰ τοῦ διαβόλου ἔργα, et similia. LEMM.*

Pag. 37. l. 4. Σὺ δὲ — δυνατόν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel, δυνατός ἦς: sed prius magis placet; et ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: de te vero, vel, ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. *Isocr.* Panath. p. 257. Αἱ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν. *Philostr.* de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἢ φωνή. *Heliodor.* I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλός, μεστὰ πάντα

ἄνθρωπος νεοσφραγῶν. *Aelianus*, quippe compositus ad sophi-
 cam normam, nullo alio loquendi more aequè delectatur,
 ad observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Ne-
 e tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δέ. Novit *Plato* non
 ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς οὐράνιον ἀψίδα, et τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον,
 et etiam coeli περιωπὴν, unde prospectus in omnes terras
 erat: in *Polit.* pag. 538. C. τότε δὴ τοῦ παντός ὁ μὲν κυβερ-
 νῶν — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Hic ille *summus coeli*
ter, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens
lucē perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian.
 14. sed idem quae scripsit in *Grat. Act. pro Consul. c. 10.*
 et tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur:
 quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus,
 illo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem edi-
 tior reponatur, ac despiciat cuncta lactantia etc. Poëtis nota
 est — interior coeli qua semita lucet Dis tantum, et cunctas
 terras videt ardua terras: *Stat. Th. IX, 641.* Est autem περι-
 ωπὴ quodvis cacumen et editior locus, etiam montium, unde
 longe lateque prospici possit: apud *Philostr. de V. S. II,*
 553. ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου· idque ipsum ἐκ περιωπῆς
 verbi ferme locum tenet: ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι *Syn-*
p. 42. C. Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ με-
ταίτης περιωπῆς μεγάλῳ καὶ ὑψηλῳ κηρύγματι. *Gregorius Na-*
zianzus initio *Stelit. I. HEMST.* Cf. de *Merc. Cond. c. 15.*
 c. 15. *Imag. c. 1. Conviv. c. 11.* Σὺ δὲ autem non mi-
 nus absolute dictum, quam antea τὸ μὲν ὅλον, ad universum
 locum quod attinet, — ad te vero quod attinet. Unde nec σοὶ
 attendendum, nec δὴ, quod e codd. *Pariss. Schmiederus* pro-
 posuit. Exemplis Nominativorum absolutorum ab *Hem-*
sius allatis addi potest *Xenophontium* ex *Oecon. I, 14.* τὸ
 δὴ ἀργύριον — οἱ δὲ φίλοι, ἣν τις ἐπίσταιται αὐτοῖς χρη-
 σάμεν ὥστε ὠφελεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, τί φήσομεν αὐτοὺς εἶναι; *Vid.*
Bruck. ad Sophocl. Electr. v. 480. LEM.

Ead. l. 7. Εἰδῶλοις) *Eἰδῶλα* hoc loco pro umbris defun-
 ctorum sumuntur. Id *Virgilius* per vocem *imago* expressit
eid. IV, 654. Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

Ead. l. 12. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830.
omnes fecere pedem, i. e. extenderunt funes veli, ut recte
interpret. Usurpat iterum eandem aut similem vo-
Ver. Hist. c. 45. et Jov. Trag. c. 47. SOLAN.

Pag. 38. l. 1. Τοῦ ποδός) *Pedis*, id est, funis, quo ten-
 tum velum. *BROD. Lapogogia. Una omnes fecere pedem,*

Maro etc. Est enim μεταφορικῶς pes latior, ut εὐνὴ *ἀν* dicitur. *Ancora fundabat naves.* G. — Ita descripsit *Sola* la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil constat. *L. Bayfio* non latuit hic locus de R. N. pag. 611 eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Aen. V, 830. — qui de pedibus veli scripserint, recensens; verior tamen quam ejus, *Brodae*i sententia ad *Anthol.* II. p. 208. *Δι* *λῖνα* *Lycophroni* v. 1015. ubi vide, si tanti est, *Mauris* *Potterum.* HEMST. *Achilles* *Statius* ad *Catulli* Phaselum notavit, Lusitanos la Poja vocare pedem veli. Hoc ex alio contractum. IDEM in *Addendis.* In antecedentibus ad male ab interpretibus Latinis ad τῇ ὀρόνῃ relatum puto, tentibus, in obliquum velum. Aut enim ventus ipse dici solet obliquus ut Ἰάπυξ πλάγιος *Diall.* Mortt. XI, 2. aut γλα adverbialiter sumendum, ut subaudias γραμμῇ ε. ὀρόν, qd fieri posse docuerunt ii, qui de Ellipsis exposuerunt. τῇ ὀρόνῃ de navis cursu in *Navig.* c. 9. occurrit. LXXII.

Ead. l. 13. Τοῦς Ἀλωέως νύκτας) *Homer.* *Odys.* A. 304. sq.) *BRON.* Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in *Cels.* p. 174. qui utitur hoc loco. *Celsus* ibi perquam ridiculatur existimasse, *Mosem*, cum turris ad coelum educeret historiam exponebat, παραφθείραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλῶν ιστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραφεῖν. calumnia depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* naturae neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὀμήρου εἰρησυνεπτικῶς neutiquam probaverim. Ante *Celsum* autem jam diu boni viri tales exstitisse impios, et de numero quidem *Judaeorum.* narrationes *Mosis* de structa turri, *Homeri* de exagente ad coelum montibus eum in finem inter se comparantibus pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, tendit *Philo Jud.* Περί Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν ἔστιν (μῦθος) ὁ εἰκῶς τῷ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλῶν, οὐ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι τρία τὰ περιμῆκιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* διανοηθῆναι, sic et *Lucianus* ἐθέλειν εἰρησυνεπτικῶς: nam qui revera montes eos montibus involvisse scribunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem ignis poeta nihil aliud, quam tam arduae rei et incredulae aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo τὰ μυστικὰ ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὁρῶν τινὰς ἐποικίζουσι καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανοὺς vocat *Orat.* II. p. 56. B. erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix novum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuit

Ἀλῳάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλῳῖον urbem esse Messaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλῳάδαι καθελόντες τοὺς Θ. ἄ. γ. hic jam fabula remota tenne veteris historiae vestigium pareret, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* non notantem, nusquam Ἀλῳάδης fieri ab Ἀλῳεύς, nisi apud *Stephanum*: *Holstenius* etiam, num Ἀλῳεῖδαι; quin plures innotens forma perculit: ad scriptoris, qui *Aristotelem* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοι ποτε ἐπετίουν Ἀλῳάδαι, veriore esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλῳεῖδαι: idque ipsum jamdudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150. idem in *Origene* tentatum: neque diffitemur, Ἀλῳεῖδας dedisse *Apolloclodorus* I. p. 29. pro quo non raro Ἀλῳῖδαι exarari solent. Utrumque Ἀλῳάδαι et Ἀλῳῖδῶν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad L. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλῳάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79. ὅστις ἂν μὴ παρήσῃ τοὺς Ἀλῳῖδας εἰς ἀποπληγίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλῳάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλῳεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi queat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab εὐς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλεάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae *Sophocleae*, de qua *Casaubon.* ad *Athen.* VII, 4. et *Jo. Meursius*, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλῳάδαι: cui suspicioni mirifice favent versus inde ab *Aeliano* adducti de *Anim.* VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel *Diana* in cervam mutata, quae causam interitus *Aloidis* attulit, designari videtur: drama vero fuisse satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. *HEMST.* Praeter *Homeri* locum etiam *Quinti Smyrnaei* L. I. v. 514. citat *Belinus.* Cf. etiam *Virgil.* *Aeneid.* VI, 182. sq. et *Georg.* I, 280. ΛΕΠΗ.

Ead. l. 15. Εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν, ολομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in *Aldina* editione. Interpunge autem, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν ολομένους etc. Nec aliter video distinguere in *Florentina*. Plana sunt omnia: *Homerus* poeta ait, duos *Aloei* filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisset radicibus vulsam *Ossam* *Olympo* superimponere; deinde et huic *Pelion*: doneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad inopculum adscendendum. *JENS.*

Pag. 39. l. 3. Νὰ δὲ) In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ κακῶ τῷ θεῶν. BOURD.

Ead. l. 7. Δύ' ὄντες) Hic δὲ ὄντες pro δὲ ὄντες dictum esse manifestissimum est, inquit H. Stephan. A. Scr. de D. A. p. 105. additis e Luciano pluribus ejusmodi; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus atque adeo lubens sequor exactissimum judicium D. Thucydid. IV, 92. HEMST. Eandem Ellipsin Ellipsi natores etiam in Panis verbis Bis Accus. c. 10. ποιησάμενον (μόνον) τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, quaerere sustinuerunt futati tamen illi etiam a Schaefero ad L. Bos de Ellipsis 808. LEHM.

Ead. l. 10. Τοῖν βρεφουλλοῖν) Otum et Ephialtem ligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi est, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον. BRON.

Ead. l. 14. Ἰδιώτης) Ignarus literarum, non rusticus habet interpretes. CLEA.

Ead. l. 15. Οὕτω ὁ συντιθείς) Nihil est hic, quod opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blasphemum εἰποίησε τὸν οὐρανόν· οὕτω ῥαδίως συνετίθει τὰ ὀνόματα, ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν pro δυοῖν στίχοις non aliud dictum, quam ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἀπὸ τροχλιάς ἀνμύθη. H. Pl. IV. p. 76. ἀπὸ ῥαβδίου οἰαζέσθαι Strabo p. 1184. B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. D. Thucydid. VIII, 87. HEMST. Adde Morum ad Isocrat. c. 22. p. 58. Spohn., et exempli loco Xenoph. Memor. 9. ubi est τοὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου (per fabarum ope) καθίστασθαι. Participii cum οὕτως et alio juncti elegantiam, qua exclamatio obliqua significare non debebat Hemsterhusius tollere velle, quum συνετίθει dum censeret. Simili ratione Timon. c. 36. τέλος δὲ καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς, ubi nec κατέλειπε quam correxerit, nec pro οὕτως cum Hemsterhusio scribit οὕτος. Pro συντιθείς autem rectius in cod. Gorl. sc. συνθείς, quod non dubitavimus recipere. LEHM.

Pag. 40. l. 4. Ὡς διαδέχοιτό ποτε αὐτόν) Postulare legitimus orationis cursus, ὥς διαδέχοιτό ποτε αὐτὸς ἐκείνῳ Ἀτλαντᾷ διαδέχαιτο, ut ἀναπαύσειεν· αὐτὸς vero concessum ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνῳ Ἀτλαντᾷ scribatur. HEMST. De διαδέχαιτο nemini facilius mentem veniat dubitare, eo minus, quum etiam Ciceroni accedat auctoritas. Sed αὐτὸς pro αὐτόν h. l. admodum dictum foret, ac minime Attice. Quae causa fortassis cur Seyboldo omnino haec vox ejicienda videretur.

c mutanda est, nec delenda. Scilicet αὐτὸν ἐκείνον, illum ipsum, de quo modo loquebar. Sic αὐτοὶ ἐκεῖνοι philosophi, quorum modo mentio facta) Diall. Mortt. I, 2. ἴνος αὐτὸς ibid. VII, 1. ille ipse, quem modo dicebas; et scienties eadem formula recurrit. Consultius videri possit ἂν Ἀτλάντα pro superfluis exterminanda ducere, ut voluit eum ille Stryboldus; idque forte eo probabilius, quum in B. 1. 3. Articulus desit. At huic quoque consilio intercedam, si et infra §. 8. τὸν Μίλωνα exturbaveris in verbis: ὃς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλ. eto., quod nemo quisquam ausit, quamvis missime Milonis nomen fuerat pronuntiatum. LEMM.

Pag. 41. l. 1. Ἐξεργασμέθα) Veteres edd. ἔξεργασόμεθα. 2. S. et Amst. ἔξεργασάμεθα. Sed genuinum est, quod resuimus. SOLAN.

Ead. l. 12. Τῶν κρανίων) Ἀν συντριβέντες τὸ κρανίον; acet. ГУГЕТ. Imo vehementer displicet, vel ob Singularem numerum. Aristoph. Pac. v. 70. ἕως συντριβῆ τῆς κεφαλῆς. Grammaticorum praecepta collegit Fischer. ad Weller. III. a. p. 377. LEMM.

Pag. 42. l. 5. Εἴς καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in, odum poni solita: ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et, ut nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, o Charon, respicere velis omnia. HEMST.

Ead. l. 6. Οὐκ ἔνι) Non licet. BROD.

Ead. l. 7. Φεῖδον μὴ) Benedict. Ne pedem in lubrico ponas: no, ne parcas pedem in lubrico ponere. ГУГЕТ.

Ead. l. 11. Αἰμὴν) Mare. BROD.

Pag. 43. l. 9. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρουν με ὅτι γελῶν· scribe ὅ,τι. Et rogabat me, quid riderem. Plane sic in Florentina. Apud Homerum quoque Il. A, 64. illud ὅ,τι perperam conjungitur: ὃς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed scribe, ὃς κ' εἴποι ὅ,τι τόσσον etc. Qui dicat, quid (ob quam causam) adeo iratus sit Apollo. Ita distinctum hunc Homeri locum olim lectum fuisse, liqueat ex Hesychio, non aliter haec verba referente; qui ipse quoque una literula multatus est, ὅ,τι τόσσον, διότι τοσοῦτον· lege ex Homero τόσσον. JENS.

Pag. 44. l. 1. Ἐς τὴν ὑστεράαν) Haec in libris publicis interpunctio sequentibus adnectit: nec dissentiant interpretes: ego contracensui κληθεῖς εἰς τὴν ὑστεράαν jungi oportere: huic ergo distinctioni versio quoque respondet. HEMST.

Ead. l. 5. Ἐοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβῆσεσθαι] Non accuratissime Hemsterhusius vertit; Videor — descensu- Lucian. Vol. III. E e

rus: rectius olim *Jac. Micyllus*: *descendendum censeo*. S
 cet primum *βοικα* cum Infinitivo junctum non *speciem* d
 tat, ut reddendum sit *videor mihi*, quod Graeci dicun
 μοι, sed *verisimilitudinem, probabilitatem*, et reddi del
 est, *consentaneum est*, vel similiter pro loci cujusque
 et nexu. Ex infinito locorum Lucianeorum numero
 maximam partem hactenus in versione Latina non sat
 reddita reperientur, paucis utar ad rem illustrandam. L
 Mortt. III, 1. Trophonius Menippo dicit: σὺ δ' εἶς
 ἐπιθεδημηκέναι Λεβαδίᾳ τὸ παράπαν· quae non hoc v
 quod in versione dicitur: *haud sane videris unquam i*
Lebadiam, sed potius: *te par est non peregre unquam*
Lebadae, du *musst* aber doch gar nicht in Leb. gewesen
 Colligit hoc inde, quod Menippus modo de ipsius div
 et divinandi facultate dubitaverat. Ibid. X, 11. Ψε
 ἄλλα γὰρ βοικε λυπεῖν αὐτόν. quae interpretes sic reddit:
 titur: nam alia sunt, quae credas eum *pungere*; rectius
 alia enim *consentaneum est eum pun gere*. Quippe conclu
 facit Menippus ex omni philosophi vita ante acta. Pl
 ca, quum res certa sit, nolo perlustrare: sentiet jam
 verum, qui subtiliori sit praeditus judicio. Addo
 etiam has formulas, ὡς βοικας, ὡς εἰκός, et ejusdem
 alias, ad eandem interpretandi normam esse revo
 Quod autem ὑποκαταβήσεσθαι redditur *descensurus*, non
 recedit ab eo, quod vere voluit Charon. Infinitivus
 Futuri praeter id, quod futurum est, etiam id nonna
 Graecis significat, *quod fieri oportet, quod faciendum e*
 scilicet a verbo pendet, cui *censendi, arbitrandi, exist*
 potestas inest. Timon. c. 34. τοῦτον δὲ τὸν τυφλόν, ὃ
 ἢ, καὶ ἐπιτρέψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ, — *etiam commin*
mihi censeo, — dem werde ich wohl den Hirschsäd
 schmettern müssen. Deor. Concil. c. 8. ὥστε ταῦτα μὲν
 μοι δοκῶ, haec itaque mittenda mihi duco, dieses wer
 wohl mit Stillschweigen übergehen müssen. Cf. Timon
 de Mort. Peregr. c. 10. Hunc itaque in modum verb
 δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι equidem vertere malim:
 taneum nunc jam mihi paullatim *descendendum*; so
 ich mich denn nun nothwendig hinunter verfügen
 LXXIII.

Ead. l. 12. "Οφρ' εὖ γινώσκης) *Homer.* II. E, 127. 3

Ead. l. 13. ΧΑΡ. Τί ἐστιν;) Vereor, ne praeter
 voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod
 incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; qui
 aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim q

ἔστιν; ἤδη ὄρας; HEMST. Dum versus Homerici a Mercurio recitantur, fingendus Charon paullatim sentire majorem visus sui mutationem; adeo, ut, miram oculorum aciem actus, priusquam Mercurius alterum versum finivit, adhibundus exclamet: *Quid hoc est? Quae tandem facta est visus ei mutatio?* Convenienter tum fascinator ipse: *Jamne vides?* et bene se cuncta habent secundum hunc vulgatum dictorum ordinem; minus sane placet is, quem Hemsterhusius commentat, et in versione quoque secutus fuit, ordo, quamquam Vielandio et Matthiæcio probatus. Seyholdus et Gehrichius nonne idonea causa pristinae rationi immanendum censuerunt. LEHM.

Pag. 45. l. 2. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur.* BROD. Ead. l. 8. Προδιδάσκέ με) Quorsum spectet προδιδάσκειν, nideve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem cutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, nam ut quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videar in πρὸ nescio quid haerere vitii. HEMST. Salva est lectio προδιδάσκει, modo ne explices, de quo Hemsterhusius cogitat, ante docere, neque, quod Abreschio visum Dilucc. Thuc. p. 736., prorsus, omnino, penitus, docere; sed illud πρὸ stannendum, quod significat in Compositis palam, s. quod ex obscuriori loco aliquid in lucem proferatur, ut Horatianum prolocere Epistst. I, 1, 55. ita, ut, si velis, etiam cum Brunzio ad Aristophan. Nub. v. 987. et Hermanno ad Viger. p. 816. contendere quodammodo possis, simplicis vice poni nonnunquam προδιδάσκειν, etiam apud nostrum scriptorem. Vid. Pseudol. c. 4. et Soloec. c. 12. Nihil igitur est, quod suspecta videatur lectio; atque adeo tum per se Schmiederus erravit, quod Poli Coll. lectionem προδιδάσκει edidit, tum arripuit etiam importunius verbum, cujus quidem potestas neque aliena ab h. l. sit, ac quam effugere voluerat editor. Schmiederi mutationem nimis facile probavit Traug. Fred. Benedict. Quod olim conjeceram, πρῶτον δίδασκει, etsi nec per se improbable, et conveniens etiam cum Jac. Micylli interpretatione: *Itaque deinceps hoc primum me velim doceas*, nunc amen ingenue pro ingenii lusu missum facio. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. I. et J. exhibent. Reliquae ἀμελή, quod servari quidem forsitan potuerat, ut de Merc. Codd. c. 25. sed ne MSS. Codd. et Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Gall. cap. 18. et Paras. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Ὡςπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρεῖς
Cum vertisset *Mosellanus*, atque tridente velut unco qui
hamo injecto, contraxit *Benedictus*, et injecto tridente in
quodam hamo. Quod cui potest placere? unde hamus
aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An
rat ullus, τορύνην passim ab Grammaticis exponi αὐτῇ
τῆς χύτρας; quod et commodissime et facete ab ridiculo
ciano et Neptunum traducente in persona Charontis v
dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria.

Ibid. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD. Imo *rudiculam*
dicula enim, i. e. minor tudes s. malleus (*Pomp. Fes*
Nic. Perotti Cornu Copiae Bas. 1526. pag. 1222. v. 1.
Tudites mallei a tundendo dicuntur) *Perotto* teste pag
v. 17. significat instrumentum, quo vasis signa impr
tur. Unde *tudicula* imprimere, intundere, sculper
detur igitur *tudicula* idem fuisse instrumentum, ac cas
scalprum, modo latioris fortasse significationis. Quod
male aptum sit nostro loco, vel ex Scholio subjecto
quomocunque id restituatur. Hoc si audiamus,
fuit instrumentum ligneum, rotundum et infra incurvatum
in culinis veteres usi sunt ad liquores varii generis f
commiscendos. Latinis ad eundem finem inserviit *rud*
rudicula: vid. *Plin. H. N. XXXIV, 18.* vernacule:
Rührlöffel. Nisi fallor, similitudo vocum *rudicula* et
la, quam etiam in *Forcellini Lexico* s. *rudicula* notata
ri, effecit, ut aberrarent h. l. interpretes. Jam sic v
lo accepto, sententia Charonis, vel tandem *Luciani* i
commodissima et lepidissima exsistit. Videas sic Nept
veluti coquum, linteo praecinctum, tridente, tanqua
dicula, mare funditus miscere et conturbare. In quo
si quid insit, quod magis *Lucianum*, quam Charone
ferat, id non offendet nisi eos, qui *Luciani* ingeni
sus ignari fuerint. Eadem sententia omnino etiam *Ja*
novius fuisse videtur. LEHM.

Ead. l. 15. Τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex *Od. E*
ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε θυέλλας videri poterat
Lucianus, ὀρόθυνε θυέλλας sed memoriter haec, verb
adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est
cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem
tas *Man. Comu. II. p. 109.* ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ
αἱ κύμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο κα
θύνοντο. HEMST.

Ibid. Ὀρόθυνε) Ex *Homero* emendavimus, quod i
nibus legebatur ὀρόθυνε. SOLAN.

Ead. l. 6. *Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.*) Id est, cum ipso
Scylla et Charybdi etc. GUYET. Charon indicaturus Mercuri-
 unde et ipse multos memoria comprehensos habeat ver-
 Homericos, facetissime narrat, eo, quo *Homerum* defunc-
 trajiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, *Ho-*
merumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carmi-
 una cum *Scylla*, *Charybdi* et *Cyclope*. Ita simpliciter
 locus capiendus. Quid enim? *Lubetne* interpretem se-
 vertentem, *Nauseabundus* ille ipsi *Scyllae*, et *Charybdi*, et
epi bonam carminum partem evomuit, et statuere, *Homerum*,
ἑνὸς τὸν Πλοῦν navigaret, *illuc*, unde negant redire quem-
 transvectum esse fretum inter *Siciliam* et *Italiam*?
 quid pote insulsius? Non intellexit bonus *Noster*, τὰ,
 εἰ τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρυβδί,
 ὑπὸ κλωπῇ, eadem esse, αὐτὸν αὐτῇ Σκύλλῃ etc. quam prae-
 tionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. JENS.
 a c. 6. τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία. Timon. c. 22. ἄρ-
 μενός με αὐτῇ δέλτῳ, et saepius apud *Nostrum*. Cf. *L. Bos-*
lipss. s. v. σύν. Modo τὰ πολλὰ, quod pro τὰς πολλὰς
 cit *Belinus*, quid sibi velit, non adsequor. Neque ὅτε-
 unc mutandum ullo modo censeo: sequente καὶ non in-
 tum *Nostro*, ut valeat *tum jam*. Vid. adv. *Indoct.* c. 9.
 de *Mort. Peregr.* c. 11. LEM.

Ead. l. 8. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου) Haec imago animo *Lucia-*
 num non est objecta. Pictori *Galatoni* eam debuit, de
 loquitur *Aelian.* V. H. XIII, 22. Γαλάτων ὁ ζωγράφ-
 ραψε τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιη-
 τὰς ἐμμεσμένα ἀνομήνους. Vide interpretes ad hunc locum.
Palatonem hujus fictionis auctorem appellat *Cael. Rho-*
de. L. XXI. c. 44. observante *Belino*. LEM.

Ead. l. 11. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex *Iliad.* 3. BOURD.

Id. Ἦὺς τε, μέγας τε) *Homer.* Il. Γ, 226. BROD.

og. 47. l. 2. Μηδὲ ξυνεῖς) Haec mihi non accommoda-
 videntur ad integram, quae praecessit, sententiam
 dere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adju-
 me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in
Luciano haeret culpa: non enim aequae semper stilus,
 is attento, ad animi cogitata dilucide exponenda pro-
 HEMST. Quod ad ὑποσκελίσαι, pro quo et *Jo. Seagerus*
ss. Journ. N. XI. a. 1812. p. 134. probat ὑποσκελίσαι,
 minime id tentandum videtur, quum unice respon-
 ctorum indoli. Non enim significare Charon voluit
 um ad futurum tempus, sed recessum ad praeteritum:

ne intelligens quidem (tum scil. quum mortuus erit), quod ille (Θάνατος) ipsum supplantando dejecerit. Προσκελλόμενος plane alium, eumque alienum, praeberet sensum: ne idem quidem, (nunc, quum se tantopere inflat) quomodo ipsum dejecturus sit. Haec patet cum καταπαλαισθεῖς, in Futurum exactum latet, conciliari non posse. Atqui est hic Praesentis usus et Grammaticorum quoque praestabilitus. Deor. Diall. XXV, 2. Sol se excusans Jovi, filio currum suum commiserit, narrat: ἀναβιβασάμενος ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτόν. Et deinde ibidem, ubi idem Sol dicit: εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ἔκινδον μὴ etc. cavendum, ne, quamquam veritas: dicebam vero quantum periculum esset, Graece substituas ἦν, quod quid significaret fuisset; sed subintellige ἐστὶ. Quod autem sterhusius potissimum verbum ὑποσκελλέται emendandum sumsit, hinc colligi posse videtur, universum locum ab eo recte esse captum. Vertam igitur, quo pateat neque editam esse ejus structuram, neque obscurum sensum: Eodem to majori jure (Graeci) me laudent, qui ipsum tibi Milonem ita multo post comprehensum imponam cymbulae, quando et ad nos, ab invictissimo adversariorum, a Morte, dejectum ne intelligens quidem, qua ratione Mors ipsum prostraverit et olim ego locum omnino quidem intellexi, quamquam singulis explicandis erat, ubi paullulum errarem. LENA

Ead. l. 5. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad Mort. X, 4. HEMST.

Ead. l. 10. Ἐμπίδα) Male ἐμπίδα. BOURD. Pulchre δα pro vulgato ἐμπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro eo quod in editis est, scribendum ὅπως: οὐχ ὅπως est ne usus etiam est in Prometheo et alibi. GRAEV. In B. 2. secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐμπίδα si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOL

Pag. 48. l. 4. Ἐλασελοντι ἐπὶ Α.) Ingenio Luciani et simisq; jocis ita delector, ut qui maxime; neque et ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehendendum dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallet, si doctus et doctus, doctusque historias veteres, quod saepe solet, attingit, exactius curatius majoremque curam adhibuisset, et partem elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo consecrasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos et pugnataque esse Babylonem; nunc porro meditari et expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regem spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat

libet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc ea omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam ylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque ubuisse. Si *Xenophon* in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, accit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas pot in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto et quinquamo, Babylonem in primo et sexagesimo. Utcunque ea uerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, certe pro comperto habendum est, *Lucianum*, dum haec agebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in curam paulo diligentius adhibuisset, et ingenio simul servire, et rerum gestarum finem.

Ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam travit *Jensius* Lectt. *Lucian.* p. 157. Αἱ δὲ Σάρδεες, inquit b. XIII. p. 928. B. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊ- (quod ut de nomine *Straboni* forte concedam, de ipsa urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἐν εὐερκῇ ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, et propugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portento- leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae pe- inaccessa videbatur, circumferre neglexisset: *Herodot.* ex quo *Dionis Chrysostomi* non intellectum *Casaubono* egregie declaravit *Henr. Valesius* ad Exc. *Nicol. Da-* p. 68. Adversus Cimmericos, deinde et Athenienses post tuta stetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta a Cyro, tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen non- abit *Xenoph.* K. II. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσιν memoratur, et τὰ ἀποτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τῶν Σαρδια- γούματα, quam lectionem propter triplicem *Luciani* mu- servari velim. A *Polyaena* duplex arcis per fraudem oc- ae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro; poste- §. 13. perinde a *Frontino* descripta III, 8. §. 3. a *Ctesia* flu- ut ostendunt ejus *Excerpta* p. 635. v. 30. Sed Croesi Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem proditam cecinerunt *Licymnius* et *Hermesianax*, teste *Par-* Erot. cap. XXII. quibus Musarum famulis quatenus nda sit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Par-* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περ- Ξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδεὺς φυλάσσοντος

δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. *Idem* :
zae regiae thesaurisque custodiendis munimentum oppri-
nissimum: Polyæn. IV. c. 9. §. 4. Σέλευκος τὴν Σαρδεῶν ἐ-
πόθει (ita legendum judico pro ἐπόθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θη-
ρους Θεοδότου φυλάσσοντας· τοῦτον θησαυροφύλακα Ἀσά-
βηταξ· μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἐχυρὰν οὖσαν εἰεῖν. Neque
ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes
praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arcem autem urbi-
jungebatur per Πρίονα, (nomen a figurae similitudine
tum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras
tensis observasset, solerti consilio viam expugnandae
diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat H.
VII. p. 705. meminitque τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆ
Σαρδεῶν ὀχυρότητος. Arcem Charon Lampsacenus vocat
τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Jonibus opita
εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεῖχους τοῦ βασι-
verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κατ. p. 86.
HEMST.

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἐχουσαν subaudio. *Βρον.*
περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post
χος. GUYET. Infra c. 14. ὃ τὸ διάδημα (int. ἔχων) et
ἢ τὸν μέγαν περίβολον (int. ἔχουσα). LEHM.

Ead. 1. 9. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspia
quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol.
Herodot. I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo dis-
tem cum Croeso Solonem audies. Meminit et Diogenes
tius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat
tionem temporum. SOLAN.

Pag. 49. 1. 2. Οὐδὲν ἀγεννὲς) Quid aliud erat exspe-
dum ab homine liberrimae indolis, libertatisque aman-
mo, cujus summa ferebatur apud Graecos sapientiae fa-
Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adul-
omni procul habita οὐδὲν ὑποθωπεύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι
σάμενον λέγειν etc. Inhumanus est, neque Herodotus
quo statim Solonem impetit Croesus, convicium κατὰ
Verum ordinem eorum, qui beatissimi judicio Solonis
pronuntiati, Lucianus invertit: Tellum priore, post-
loco juvenes Argivos posuit Herodotus, sive aequum e-
mans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet
potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: C-
certe mox, simul atque Cleobin et Bitonem audivit no-
ri, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶην ἀποθανόντας· unde quid
colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur.

neque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam il-
 mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis *Herodoti*
 ionibus impressum est; neque ullam membranarum vete-
 ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri
 en omnes, etiam illi, qui testem *Herodotum* adhibent,
 βιν appellitant; quem scribendi modum necessitate me-
 probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδ' αὖ
 Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι etc.
 trem *Cydiffen* edunt plerique: *Theano* fuit ab aliis vo-
 ; ut *Suidas* ostendit in *Κροῖσος*· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεα-
 ῆς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρὶ
 ῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρ' ἐμμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte
 hausta, itidemque quod *Hyginus* tradit, *Cydiffen*, post-
 m duplicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse
 ius mortalibus, quam mori, mortem obiisse voluntariam.
 rum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam Cicero*
 et, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis J. A.
 cicio ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. J. Davisio ad *Cicer.*
 D. I. cap. 47. HEMST.

Ead. l. 4. Κλέωβιν καὶ Βίωνα) De his *Herodot.* I, 32.
 o etiam in *Axiocho*, vel de Morte. SOLAN.

Ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π.
 ustius enim est haec a *Charonte* dici, quam a *Solone*.
 AN. Potuit sane et sic *Lucianus*, nec invenuste, scrip-
 e. Verum in libris ipsis hujus disponendi rationis vesti-
 eperiuntur nulla. Contra voces τῆς Ἀργόθεν et ipsae *So-*
 orationi adjungendae videbantur, quemadmodum prae-
 e codice 3011. edidit *Schmiederus*; quae quidem emenda-
 postea etiam *Gorl.* codicis auctoritate confirmata est.

Ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) *Primas.* BROD.

Ead. l. 11. Τέλλος) *Telaus* in quibusdam *Diogenis Laërtii*
 ibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic om-
 impressi, exceptis Fl. et J. quae Τέλος habent: sed cae-
 Τέλλον recte exhibent *Ver. Hist.* II. c. 17. SOLAN. Ad
 n. L. I, 50. vide *Menagium*. Τέλος scribatur, an Τέλλος,
 n interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam
 ant: Σέλλος, Σέλος· Ἑλλος, Ἑλος· Σελλασία, Σελασία·
 ὅς, Πελός, nullo discrimine separantur. Antiqua scrip-
 elusit interpretem *Dionis Chrys.* p. 593. D. ut pulchre
 bonus observavit. *Themist.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖ-
 ἐν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ὀλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων,
 τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tametsi

non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, fecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

Ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum quo *Auson. BOURD.* Sententiam Solonis, quam *Aristo* argumentis sanequam levibus impugnat *Eth. Nic. I. c.* certatim Tragicos imitari monent *B. Martin. V. L. L.* versus *Euripidis* ex *Androm. v. 100.* qui sunt ipsius *Andromachae*, perperam *Hecubae* tribuens, et *Jos. Barnes.* ad locum et *Heracl. v. 865.* Cum ergo *Dejanira Trachinias* *phocleas* sic inciperet, Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων νεῖς, ὧς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν αἰνοῖ τις, οὐτ' εἰ χρηστός, οὐτ' εἰ τῷ κακός, notare *opera* tium duxit *Scholiastes* esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευταῖης πρὸς Κροίσον φηγόμενος. Vide *Cicer. de F. B. et M. II, 27.* et *Davis. p.* Similes veterum sententias plena manu suppediet *Ecl. cap. CIII.* Porro legendum puto καὶ τοῦ ἄλλου πρὸς etc. *Dion Chrys. p. 598. C.* ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἡλεγεῖν. Haec quum per τῶν τοιούτων satis jam clare, quid vellet sibi Solon significaverit, parum commode sequerentur καὶ τοῖς πρὸς τὸ τ. etc. Imo in eo, quod quis ad finem usque feliciter vixit, indicium est manifestum ac certum eo de quibus philosopho disputatio cum rege fuit. Neque vet me tantopere *Gorlitiensis* codicis auctoritas, qui verbi habet τοῦ, ut a sententia mea recedam, quoniam facillime fuit istius librarii lapsus. LXXII.

Pag. 50. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertitur ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam esse cum sit, sed cymbam ipsam existimas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit. GRAEV. Rem tetigit *Hemsterhusius.* dens κρίσις, iudicandi norma. Quemadmodum ὁ θάνατος do dicebatur ἔλεγχος τῶν τοιούτων, ita jam τὸ πορθμεῖον commode dici potuit ἢ περὶ τῶν τοιούτων κρίσις, h. e. quo de talibus rebus iudicari, s. statui, debet. Hac translatio utitur et *Xenophon Hist. Gr. II, 4, 41.* Weisk. καὶ τίς ἐπὶ αἰῶν κρίσις τοιούτου γένοιτο, ἢ ὥς ἐπολεμήσαμεν πρὸς αἰῶνα. h. e. de qua quidem re quae possit melior esse iudicandi norma quam ratio, qua nos invicem bellis petimus? Neque oportet ut ibi cum *Weiskio* suspiceris, ante ὥς ἐπολ. excidisse. σκέπαιτο. Neque adeo b. l. bene de *Luciano* meruit *Schoderus*, quod, trium codd. *Pariss.* auctoritatem et *Belgicum* secutus, scribi curavit: ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθμεῖον

etc. quae ad hunc sensum efficiendum, quem *Belini* versus proferam: *Tu veux que ce soit sur le bord de ma barque que j'en décide une pareille question*, vix bene Graeca esse videantur. Quod in *Gorl.* pro αὐτὸ reperitur αὐτὸς, nullius id momenti dūco. *LEHM.*

Ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit *Jov. Conf.* c. 14. et 20. ubi vide *Notas*, c. 43. Latine apud *Ciceronem* sic exstat:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.

SOLAN.

Ead. l. 11. Ὠχρὸν) Infra vocat ὦχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, sed luteus et flavescentem intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Basil. Caesar.* l. II. p. 66. B. ὦχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον ὠρεῦοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσαίως ἐρεβίνθους *Epit. Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ φύσιν ὦχρους, teste *Eustath.* ad II. N. p. 948. v. 45. Eundem habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὦχρὸς saepe minimum discrepet: quod ostenderunt *Foës. Oecon. Hipp. et Graevius* ad *Herod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. cap. 79. p. 67. χλωρὸς γὰρ ὁ χρυσὸς καὶ βαρὺς. scite *Diogenes* rogatus, διὰ τί τὸ χρυσὸν χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud *Diogen.* L. VI, 51. quasi pallidum foret a timore; quippe notum est *Homeri* χλωρὸν ἦος. Dictum autem sapientissimi canis in jambos redegit nescio quis *Comicorum*: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβόλῳ, τὸ χρυσὸν; Ἀέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀνέ. exstant in *Aristophan. Schol.* ad *Pl.* v. 204. Latinis itidem aurum pallidum: notum est illud *Statii* IV. *Silv.* VII, 15. *Pallidus fossor redit, crutoque Concolor auro.* In *Paulino* *Episc. Nol.* ad *Nicet.* v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos*. *HEMST.*

Ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον) Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι et περικαθάραι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophylactum*, pro *Theophrasto*. *GRON.* Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsitan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut *Rhet. Praec.* c. 1. Certe *Fl. ἔντιμον* hic habet. *SOLAN.* Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρώμα *), vel κτῆμα: sed

*) Voluit, nisi egregie fallor, χρώμα, quamquam et in

sarta tecta maneat optima lectio. *Ἀοίδιμον* autem eo mihi est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur, alius est loci, ut mox videbimus, illud *ἔντιμον*, et huc culpam errantis oculi relatum. *Περιμάχτην* vero, quod ut acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus et dimicando alter alteri praeferere conetur. *Prologus*. Noster in Tim. c. 21. *περιμάχτηος ταῖς γαλαῖς* et *Strabo* X. p. 945. *Samos εὐδαίμων, ὥς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχτηος γασθῆναι*. *Helēnae*, quae *Luciano* οὕτω δὴ τι *περισπούδατος*, τε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II. p. 73. *περίβλεπεν καὶ περιμάχτην τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: Isocrat.* p. 211. unde *περιμάχτην* εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Plutarchum* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab *Alexandro* rapta tripodem aureum, *Pelopi* donatum a *Vulcano* nuptiale munus, in mare projecit εἰποῦσα οὗτο περιμάχτηος ἔσται, *Diogen. L.* I, 32. *Thucydides* VII, 84. καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπίνετό τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσινάρου) οὗτο τῷ πηλῷ ἡματῶμενον, καὶ περιμάχτην ἦν τοῖς πολλοῖς· non παρὰ *Schol.* σπουδαιότατον, desideratissimum. *Demades* p. 180. v. 13. *Athenae* τὸ περιμάχτην καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἀσπασίαν, quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχῆτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινοῦ βίου προσετιθέμενοι. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas προτιθέμενη ἡμιστά περιμάχτην, res, quam pauci vel nemo valde sibi appetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, quae ipsum illud, quod *Charon* miratur, aurum: *Aeneas* Sophocles Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχτην, ἀβέβαιον δὲ χρῆμα, καὶ οὐχ' ἐστηκὸς, οὗτο τοῦ ἔχοντος ἀληθῶς. *HEMST.* Prorsus incogitata sunt, quae *Solani* calamo ad h. l. exciderunt, ipsiusque elegantia et gravitate, aliunde cognita, indigna. Praeterquam enim quod falso retulit *Florentinae* lectionem *ἔντιμον*, ut jam *Hemsterhusius* animadvertit, verba *Ἀοίδιμον ὄνομα* neque per se poetica haberi possunt, neque ulli mutationi obnoxia; neque etiam, utrum mutandum esset *Ἀοίδιμον*, an *ὄνομα*, ipsi constituit. Recte itaque *Hemsterhusius* quam brevissimis talem judicem absolvit, neque tamen ita *Seyboldo* satisfecit, qui, relatus summi viri verbis: *sarta tecta maneat optima lectio*, haec effudit: „Expectandum jam erat, ut dicat *Hemsterhusius*, cum

Bip., et in principe edit. Reitz. χρῶμα scriptum video. *Seyboldus*, hanc adnotationis partem ad verba referens in nota ad h. l., χρῆμα scripsit nihil omnino monens, perinde ac si vere ita scriptum reperisset. *LEHM.*

neat optima haec lectio? aut qui explicanda sit? Postu-
e enim sensus videtur το χρημα ut, χρημα νυκτων, Ari-
ph. Nub. v. 2. aut tale quid. sed is, qui paullo ante mul-
Veterum locis, aurum χλωρον vel pallidum esse demon-
straverat, heic verbum non amplius! — Et nos το ονομα
tinemus, et interpretamur ita. Servit hoc verbum heic
οιφρασει, et locutio plena haec est: το αοιδιμον ονομα του
υσου και περιμαχητον. Ονομα του χρυσου itaque idem est,
το χρυσος. Ex Graecis occurrit jam το ονομα της δουλειας,
aud Polyb. L. 9. c. 23. Latinorum quoque nomen sic usur-
ri meminimus. Drakenb. ad Sil. Ital. ex Petronio affert
nomen amicitiae, quod et Ovid. habet, ex Pont. Epist. II,
29. et, imperii deserto nomine fugit. ubi vid. eum, p. 255.
fr. Vechner. Hellenol. p. 520. ed. M. Heusing. Non ma-
h. l. sensus postulat χρημα, quam in Rhet. Praec. in. ubi
πιστης, σεμνότατον και πάνδημον (aut πάντιμον) ὄνομα δι-
ur, ad eandem quidem loquendi normam, secundum quam
l. aurum significatur eadem voce. Scilicet ὄνομα, quod
nino vel nomen denotat, quo aliqua persona ab aliis dis-
nitur, vel vocabulum, quo res insignitur, vel titulum, quo
iatur aliquis, vel aliquid, h. l. nihil aliud esse potest,
am vocabulum auri, quam omnium ore celebratam, omnium-
e studiis expetitam Mercurius dicit vocem, ita sane, ut
n sonus vocis ipse, sed res, quam ille sonus significat, in-
ligenda sit. Neque tamen sic periphrasis, quam Seyboldus
luit, statuenda: nam ὄνομα χρυσου per se aliud est, aliud
υσος, quemadmodum et Seyboldi haud ignobile nomen aliud
lt, aliud Seyboldus haud ignobilis. Neque etiam poetica haec
cendi forma cum Solano habenda est, quum prosae cuicun-
e, modo elatiori illi ultra vulgarem sermonem, optime
nveniat. Vel unus ille locus Rhet. Praec. supra laudatus,
i plura in Indice adjicientur, e. g. Phalar. I, 7., id satis
re docuerit. Denique vox αοιδιμος scriptori nostro in de-
iis fuit. Sic de fulmine Jovis Timon. c. 1. αοιδιμον ὄπλον,
Timone ipso ibid. c. 38. περίβλεπτος, και αοιδιμος, και πι-
σπούδαστος, de Delphis Alexandr. c. 8. e. a. ΛΗΜ.

Pag. 51. l. 1. Τοῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola,
τιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι,
iod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet.
timum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima
ctionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἐν
μόνον, ὅτι βαρύνονται etc. Deinde non difficile videbatur
sam illam lectionem tueri et integram conservare, modo

unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquo adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται etc. Sed planissima, nisi fallor, et perquam opportuna: *Equid video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum metur, honorem aliquem afferre videatur, quod ferentes suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres ad nihil esse causae video, cur scriptura proba, et int neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST. At mi dem, quid *honorifici* in eo inesse possit, quod quis au dere prematur, non liquet; quid *boni* habeat, clarius go: sic enim vult Charon molestias talium profes gravius sentiri, hisque (, si Diis placet!) a cupidiori studio deterreri posse mortales. Itaque illud ἔντιμόν τι praeter Fl. etiam codex Gorl. habet, corruptum mani ortum ex ea lectione, quam duo Pariss. exhibent, ἔν τον, ὅτι. Verum quum τοῦτο μόνον, ὅτι, omisso ab ἔν, in omnibus vetustis Edd. legatur, excepta sola Fl. que etiam codex 1428., id quod e *Belini* certe silentio posse puto, eandem vulgarem lectionem habere vi conciliatis inter se his duabus lectionibus, rescribend bitror, ἔν τοῦτο μόνον, ὅτι etc. Diall. Mortt. XII, 2 τοῦτο ὠνάμην, ὅτι. Ibid. XXV, 1. ἔν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔ et quod ad ἔν μόνον attinet, Hipp. 3. ὥς ἔν αὐτὸ μόνον μενος, et Icarom. c. 9. ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀ. Utrumque autem conjunctum Adv. Indoct. c. 4. in. τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις. et log. c. 6. ἔν τοῦτο μόνον ἔργον ἔχοντες etc. cf. ibid. c. 11. omnino egregii *Schaeferi* Meletemm. p. 19. LEXM.

Ead. l. 8. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in colligendisque vectigalibus et pensionibus: quare de canis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. *Poll.* VII IX, 31. *Harpocrat.* in Πεντηκοστή. *Aeschin.* in Timarch v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέγει τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fec *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυνόν οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν· publica censemus, non quando vectigal eorum, quae palam impro exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses γοντες καὶ εἰσπραττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *crat.* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eoru distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de s p. 611. B. ἡρέθην ἐκλογεύς· et *Capito* φόρων ἐκλογεύς *Πρ. πρὸς Γ.* p. 1020. E. qui postea de eodem homine i

ubjungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ
 ὧν πλοῦτον ἡθροικῶς· sicut a *Demosthene* dicitur παρεκ-
 τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud
Santerus coactorem verterint, jam non disquiro: coac-
 erte ministerium Charonti non inepte conveniat, quan-
 tem *Aeacum* habuimus τελώνην supra c. II.. Praeterea
 ασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30.
 e *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per
 scribens χαλκοῦν ὄβολον· et p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν
 ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκτελεγμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλ-
 bi secus olim ad *Poll.* IX, 68. u. 70. existimavi repo-
 ἐπιλέγειν· quod etsi per me jampridem ipse animad-
 tem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doc-
Needhamo: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85.
 οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς
 on dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. HEMST.

d. l. 12. Ὡς περὶ ὁ μόλιβδος] Difficile est, utrum
 s, an μόλιβος, μόλυβδος, an μόλυβος, in quoque loco
 dum sit, definire, quum non modo unius ejusdemque
 et aetatis scriptores variare inter se deprehendantur,
 iidem quidem scriptores classici constare sibi in hac
 int. Sic *Lucianus* noster ipse, praeter hunc locum,
 tamen cod. 3011. μόλυβδος habet, etiam pro Merc.
 11. Quom. hist. Conscr. c. 34. et *Epist. Saturn.* c. 20.
 , siquidem librariis consentientibus fidem habere li-
 λιβδος. In *Lexiphane* vero c. 5. et *Alexandr.* c. 25.
 μόλυβδαινος et *Gymnas.* c. 27. μόλύβδινος. Quodsi
 ecernere quid velis, in Codicum tum fide tum copia
 acquiescendum esse. Si quis verò *Grammaticorum*
 ententias cognoscere cupierit, adeat is *Wassium* ad
 T. I. p. 62. *Wesseling.* ad *Diodor.* Sic. L. II. p. 125.
 ad *Moerid.* Attic. p. 256. sq. et *Fischer.* ad *Weller.* T. I.
 sq. Mox sequentis vocis ἀβελτηρίαν formam vulga-
 iam in locis de Luct. c. 21. et de Mort. Peregr. c. 2.,
 ita emendandam censebam. Vitium esse liquido pa-
 le vero probabiliter origo ejus repeti possit, minus
 idem constat. LEHM.

. 52. l. 6. Τῶν πλίνθων) *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια,
 studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plu-
 ant: *Euseb.* Προπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor.* Nyss.
 p. 319. A. τῶν πολυταλάντων τοῦ Κροίσου πλίνθων.
 e jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi *Apollinem* di-
 t, se *Croesum* utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα

τὸν σηκὸν πλύνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλυνθίων. Modo ἐν
 μὲν οὖν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens
 HEMST. Adnotat haec Seyboldus: „Ἐπακούσωμεν
 „buenda videntur Charonti, et, secus quam Hem-
 „referre aliquid putem, an Charon haec dicat, an
 „rius? — Enumerarat omnia, quae aurum effossum
 „generi induxit, mala Mercurius. Miratur dement
 „minum Charon. Esse tamen, regerit Deus, qu
 „spuant. Ais? inquit Charon. sitne tamen unus al
 „sapiens? id meis hisce auribus me oportet. Taceamu
 „ut audiam, quae dicit Solon!“ Sit suum cuique j
 Equidem, qui aequae atque Hemsterhusius vix quide
 ferre putem, impetrare a me non possum, ut verba
 tra omnium librorum consensum a Mercurii sermo
 lam. LEHM.

Pag. 53. l. 5. τοῦ βελτιονος) Confer adversus
 argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cul
 c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum
 sophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

Ead. l. 13. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta
 rum priorem arma Lydis intulisse significant: ab
 tamen historicis Croesus auctor belli perbibetur, si
 Babylonis auxilium laturus, sive nimio plus, quae
 tum foret, crescere rem Persicam ratus. HEMST.

Ead. l. 18. Εὐφήμει) Hoc est, utere verbis meli-
 nantibus. Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut
 vertant Εὐφημῶ, faveo: Εὐφήμειτε, fave. Hu-
 contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφ
 fausta loquitur. CLEX. Formula quaedam solemnis,
 quid infauste dictum vel factum abominantur, et p
 facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνέ
 cassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam ref
 Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adh
 reae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὃ ἄνθρωπε· ἀ
 μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥςπερ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον
 ἀποδράς· deprompta sunt ex Plat. de Rep. I. p. 57
 pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγ
 Ciceronem interpretem Cat. maj. §. 47. Dii meliora
 vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso pro
 Arriani Epict. III, 5. p. 274. Socrates καθ' ἡμέραν
 ακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομένῳ· πρὸς τί; μή τι
 δια; ἄνθρωπε, εὐφήμει. Apud Platonem de LL. II
 E. Εὐφήμει· hoc Dii avertant: id ne unquam con-

Conv. p. 1201. E. *Οὐκ εὐφημήσεις; Julian. Caes. p. 830.*
Hemst.

Pag. 54. l. 7. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

Ibid. Βοιωτοῖς) Justin. VIII, 1. SOLAN.

Ead. l. 8. Τυράννω ληστῇ) Excidit particula ἡ, quam re-
ctius, licet Ms. non præciperet; in quo tamen legitur, Ἐρ-
μῆς ἀνατρεθεικώς Φωκεῦσιν, ἡ Βοιωτοῖς, ἡ Δελοῖς αὐτοῖς,
ἢ Τυράννω ἢ ληστῇ· vulgo ἡ τινι τυράννω ληστῇ. GRAEV.
d. ἡ, quod in vulgatis deerrat, ex ed. J. et MSS. G. P. et
restituimus. SOLAN. Secutus est Hemsterhusius, nec non re-
tiores editores et interpretes, in his etiam Belinus, qui,
in Hesterhusiana editione usus nihil h. l. de lectionis
estate moneat, utrum Hemsterhusianam lectionem ἡ τινι
τυράννω, ἢ ληστῇ, an vulgatam et veterem ἡ τινι τυράννω λη-
στῇ in Mss. suis repperit, prorsus incertum est. Quidquid
suppeditent, A. 2. facit cum Junt., præmittens ἡ voci
ἡ. Nihil magis pristinam meam sententiam muto, qui
templum restituerim; idque eo minus, quum etiam doctis-
simus Joh. Seagerus in Classical Journal a. 1814. Num. XVII.
§8. eandem lectionem veterem probaverit. Scilicet ex-
cite simul ac significanter dictum τυράννός τις ληστής,
non tam Dionysium majorem, qui, etsi impudentissi-
mus sacrilegus, tamen, quantum ego quidem scio, Delphicum
templum non attrectavit; cf. Cicer. de Nat. Deor. III, 34.
sua habet Valer. Max. I, 1, 3. Aelian. V. H. I, 20. ne-
cessarium, de quo Plutarch. in Vit. et Valer. Max. I, 2, 3.,
potius Neronem Imperatorem, utpote Luciani aetati
propiorum, innui cum Wielandio existimo. Is enim,
ut teste L. X. c. 7., aeneas quingentas, partim Deo-
rum, partim hominum, abstulit imagines, donariorum loco
in templo Pythico depositas. Neque vero sic Anachronis-
mus, uti Wielandius dicit, sed vaticinium quoddam Solonis,
ut inesse arbitror, majus illud Lucianae sapientiae qua-
vis, quam Soloniae divinationis, monumentum. Va-
tatem temporibus variisque modis sacrilegia in Pythium
missa fuisse, ex eodem illo Pausaniae loco discimus, ubi
c. 6. extr. latronis cujusdam Euboeensis mentio injici-
tur, quem vix credo a quoquam, qui sani sit judicii, cum
in loco latrone conciliatum iri. Ceterum pro Bocotis,
textus edit, Belinus les Bactriens substituit, singulari
fatebatur abreptus. LEHM.

an. Vol. III.

F f

Ead. 1. 9. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem ar-
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum pu-
Nisi forsā ut Latini olim aurifices, ita et veteres
χρυσοποιούς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. SOLAN. Q
aetate seriore χρυσοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, si
σοποιῖα, compertum habemus: verum ut Latini aurifi-
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi n-
liquet: certe aurifex in optimis Glossis redditur χρυ-
non, quod propius ad Latinae vocis rationem acco-
χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia-
unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit.
animus inclināt, ut credam, scripsisse Nostrum χρυ-
Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est fan-
Dioscorid. V, 173. Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λί-
οὶ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν. *Clem.*
Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος περαμέως οὐ χρυσοχόου
vide *Hesych.* in Θερμαιστέρις, *Suid.* in Χαλκεύς, qui b-
men etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurifici-
ficinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοί-
lyb. apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho *Epiphra-*
λιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκεται καὶ χρυσοχο-
ρησιλογῶν: eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C.
κοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittici* a
locus egregius adfertur *Paedag.* III. p. 297. v. 7. quae
stae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ
μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοίων καὶ ἑρσιπωλίων ἄλλος: ubi
ultimam interpretes dum caliginem vertit, ἄλλος se legi-
saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore
lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192.
pravam mirificae versionis stribliginem ab editore no-
quod miror, impune tulit. *HEMST.* Et infra *Deor.*
c. 7. salsissime *Momus* τοὺς χρυσοχόους metuit, ne f-
vem, si quando libidinis caussa aurum sit factus,
subactum ex universi mundi gubernatore monile facia-
armillam, aut inaurem. Jam quum illic noster usu
proprio ac solenni vocabulo, hic non poterat facile
iisdem uti malae notae voce χρυσοποιοί, et hinc co-
esse vocem apparet. Pejus etiam est *Seyboldianum* χρυ-
τῶν, a χρυσοποιητὸς scilicet deducendum et intelligen-
donis ex auro conflatis. Equidem praetulerim, quod
conjeci, χρυσοφόρων, quibus respiciatur ad illos το-
θοὺς χρυσᾶς ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντας §. 11. in. n
in ambiguitate vocis offendat, quae fere eos signifi-

tas vestes gestant, ut Diall. Morti. XIV, 2. Alioquin le-
simam nec incommodam habuerim mutationem, si quis
στοίων malit. LEMM.

Pag. 55. l. 3. Τὸ δὲ παριστάμενον) Quicquid ei in mentem
est. Consule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene ver-
ar, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucia-
us, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem ve-
l animo obversari. Plat. in Phaedone: ὥστε μοι παρίστασθαι,
ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Jure Graevius in inter-
tes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaeo
derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι
invenerat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti
in statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ
impliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto,
solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921. — δόξα μοι παρεστά-
quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Ari-
st. T. III. p. 507. A. εἰ γὰρ ἕκαστῳ τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρα-
σταν, καὶ τοῦτο πάντες πεισθεῖεν. Hinc τὸ παρασταν et τὸ παρ-
εον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Cle-
on Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παριστάμενον
πράττειν ἐπιτρέπει, matri quicquid placuerit, ut Apollonide
faciat, permittit. Dion Chrys. Or. XII. p. 213. B. πλεί-
ον οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδεῖξασθαι
παρίσταν. Or. XXXIII. p. 410. B. τελευταῖον ὁκνῶν, μοι δο-
ξὸ παριστάμενον λέγειν. utrobique peccat interpres: sic
et ille posteriore loco, cunctatus, opinor, quicquam ex
re dicere: nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν
non meditatam, sed subitam et extemporalem orationem
vult. Plutarch. V. DEMOSTH. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ
παντὸς ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis pruden-
tiae Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ
ὄντος εἰπεῖν. ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν et παρίστασθαι
e negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alte-
rius explicationi conducit, illud per injuriam in hu-
dem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T.
297. ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχ-
κῶ. atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται
δεδιέναι te καὶ δεδιέναι etc. Thomas Mag. arguit in Παρί-
σταται ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem.
Arist. LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ
ὁμοῦς τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν. haec Suidas
ὁμοῦς p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνθ'
ταῖς προκείμενας οἱ etc. Apud Dionem rectius legi, Ku-

sterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas *παριστάμενα*,
cui videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque ex
plo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunq
huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique
bertatia, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes
hil reformidans sensa mentis sine ambage palam profite
sic in *Luciano* capiendum est. *Plutarch.* *Dion.* p. 960. B.
παρόησαν ἔφερον αὐτοῦ (*Dionysius Dionis*) *μόνου σχεδὸν*
ὡς λέγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

Ead. l. 5. *Πυρὸν*) *Herodot.* I, 86. Aliter longe et
rius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. *Τώμυρις*) *Tomyrin* nobilitavit reportat
Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo,
ficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodot*
Luciano monstravit *Fr. Fabricius* ad *Oros.* II, 7. In *Hero*
quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere
deantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque
μυρις et *Τώμυρις* proposuit; quo indicio patet, hoc aequ
que illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cui
Amm. Marcellino XXIII, 6. pag. 398. *Lindenbrogius* exp
jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membra
rum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, ne
adeo reprehendi debuisset ab *Is. Vossio* ad *Just.* I, 8. a
quem et alios item Latinos scriptores licet fluctuare li
Bongarsius admoneat, *Franciscus* tamen *Qudendorpius*, vir
curatissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. cap. 5. §
Tomyrin inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se co
tis, et plerisque optimis *Frontini.* *Βασιλεuousης Τεμύρ*
Eustathii ad *Dionys. Perieg.* v. 789. sine dubio vitiatum
Theon *Progymn.* p. 211. *Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρις ἢ Μασσαγέτις*
Σπαρτέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἐστὶ
ρου — ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδρ
τερον. ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cu
in *Excerptis* p. 635. *Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἃ*
δὲ Σπαρτέδρης, quin idem sit, ac *Theonis* *Ἀμώγης*, dubi
non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendand
censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub *Da*
Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. cap. 11. §
inter eorum reges *Ἀμόργης*, qui ab *Amorge*, ut perspicu
est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa q
que *Ctesiae* deberi, mihi non est ambiguum. *Tomyridis*
tem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad *Autol.* III. c.
correxerit *Simson*, ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus b

blicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτι καὶ ἀνα-
 ἔντος ὑπὸ Τομύριδος ἐν Μασσαγέτι, sive potius, quod ma-
 arridet, Μασσαγέτιδι: nisi tamen deliberandum aliquis
 et, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit,
 non a *μασσυλα* facilius oriatur *μισσαγγελα* vel *μισσαγγελα*, si-
 idem in *Hesychio* quoque *Μισαγγελα* istius Homericæ vocis
 cum occuparit: significat autem *convallē aquosam et pa-*
ratam montibus interjectam, quæ delatos inde torrentes recipiat.
 cum multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui
 erto Marte, et atrocissima pugna *Cyrum* superatum tradi-
 t: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt
rogus et *Frontinus*, ad notas *Massagetis* angustias perductus,
 que, positus in montibus insidiis, cum ducentis Persarum
 illibus trucidatus interiit: quæ tam incredibilis clades ac-
 dere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis ini-
 missimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorre non
 detur, ut historicus aliquis Graecus a *Theophilo* descriptus
Cyrum dixerit interfectum ἐν *μισσαγγελα*: hujus autem con-
 cturæ, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, ar-
 trium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in
 ginæ nomine apud *Schol. Dion. Chrys. p. 106. τὴν Κύρου*
τὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασσαγέτιδος σφαγὴν ὃ αὐτὸς Ἡρόδοτος
παράφη. Meminit etiam *Hieronym. ad Zachar. c. 1. In-*
terfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regna-
rat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum. Sæpe vero
 recentiores historici confundunt duas expeditiones *Cyri* di-
 versas, primam contra *Sacas* susceptam, secundam adversus
Massagetas et *Tomyrin*, quæque a superioribus de alterutra
 merant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili
 negotio licebit animadvertere, si quis componat *Strab. XI.*
. 780. Polyæn. VIII, 28. Frontin. Justinum, Amm. Marcelliu-
um, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admiratio-
 nem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus
 ex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: præ-
 ipue cum ejus ætas in ista inciderit tempora, quibus jam
 Græci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, et
 Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe
 discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes adnota-
 vit *Jo. A. Bosius* ad *Corn. Nepot. de Reg. cap. 1. Cur Noster*
Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in prom-
 u: nimirum singularis illa fortunæ vicissitudo, *Cyrum* et-
 am multo gravius, quam *Croesum*, prosternens, ad hanc
 ingeniosam fragilitatis humanæ picturam optime convenie-
 bat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum *Xeno-*

phontem dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. ubi egregia doctiss. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobi-
HEMST.

Ead. 1. 2. Ἐξ ἀσπὸν) *Justin.* I, 8. SOLAN.

Ead. 1. 6. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) *Justin.* I, 9. *Sos*
Herodot. III, 28. 29. de ejusdem insania capp. sqq. de m-
denique fatali c. 64. sqq. LEMM.

Ead. 1. 8. Περιφρονούντας) Vel *Xenophontis* in gra-
eximendus erat ex hoc numero *Cyrus*, quem ἀνδραγα-
τέρᾳ fuisse dictum ferunt: *Pausan.* VIII. p. 690. Exemp-
boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim a
veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. HEMST.
hilominus jure suo etiam hunc vellent *Lucianus*, siquidem
ra sunt, quae *Herodotus* narrat de iis, quae *Cyrum* ad bel-
Massagetis inferendum moverint L. I. c. 204. in quibus
τον μὲν ἡ γένεσις, τὸ δοκέειν πλεον τι εἶναι ἀνθρώπου· δὲ
δὲ ἡ εὐτυχία ἡ κατὰ τοὺς πολέμους γενομένη etc. En tibi in-
nem superbiae *Polycrateae*, *Croeseae*, *Milonianae*, haud
rum consortem! LEMM.

Ead. 1. 11. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum
ut et adv. *Indoct.* c. 7. SOLAN.

Ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορη-
legendum. GRAEV. Πορφυρᾶν sine dubio: etiam alibi
Nostrum similiter peccatum, ut *Timon.* c. 20. Sed cur
ἐφεστρίδα *Graevius* legendum putaverit ἐσθῆτα (nisi forte
ror est scribendi, vel memoriae), non intelligitur. Π-
ρᾶ ἐφεστρίς idem est, quod infra extr. cap. πορφύρις, am-
lum purpureum, insigne scilicet regium. *Mortt.* *Diall.* X
in. *Lampichus*, *Gelensium* tyrannus, dicitur ὁ τὴν πορ-
δα, int. ἔχων, et deinceps in ead. §. a *Mercurio* jub-
deponere τὸ διάδημα, καὶ τὴν ἐφεστρίδα, quae quidem ἐφε-
jam idem illud purpureum amiculum est, quod antea dic-
tur πορφύρις. LEMM.

Ead. 1. 12. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe ὅ τὸ διάδημα. B-
Idem tamen *Brodacus* supra §. 9. ad verba τὴν τὸ τριπλοῦ-
χος recte subaudivit ἔχουσαν, ubi vid. *Adnot.* Quid is
h. l. vult, in re vix uni *Luciani* lectorum ignota, vel de-
LEMM.

Ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, s-
Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam pra-
nit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad μακρὰ
est *Herodotus*, paucis narrabo. *Polycrates* in omnibus
spera usus fortuna monetur ab *Amasi* *Aegypti* rege, ut
tunam saevo laetam negotio placet, re tum pretiosissima.

ficarissima ita a sese ablegata, ut ejus compos nunquam. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare prope cum pompa projicit. At is paucis post diebus ab ejus quo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscibus muneri missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu omina coepit. Haec tu ab *Herodoto* enarrata legito lib. III. p. 113.

31. SOLAN. Propter id ipsum, quod haec Polycratea quam in tabula picta proponuntur, necessarii fuerunt *Arili*, ὅ τὴν πορφ. ἐφ. ἐμπ.; ὁ τὸ διάδ., ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγος ἄν., τὸν ἰχθῦν etc. atque adeo sine judicio damnavit *Articulus* ante ἰχθῦν, quem in cod. 3011. librarii in-
omiserat. LEMM.

Ead. l. 13. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est au-
Homericum hemistichium *Odyss. A*, 50. Hoc vero,
ὅς τις εὐχεται εἶναι, ex eo poëtae sumtum est *Odyss.*
180.

Μέντης Ἀγγιλάοιο δαίφρονος εὐχεται εἶναι

τίος·

Odyss. E, 450. ἐκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

Ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum me-
a, ut jam probe vidit *Graevius*, postulet ἀμφιρύτῃ et
recte editio *Flor.* Recte quoque idem hoc in *Philopatri*.
9. Sed et alibi, ubi vel integri versus, vel hemisti-
surpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his
emplantibus c. 22. legendum,

Κάθ' ὅς, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε
τύμβου.

Παγε, ut editum. Similiter in *Reviviscentib.* c. 41.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

μέσσοισι, scribendum. Versus is est *Homeri Il.* Σ, 500.

Ἀμφιρύτῃ scribas simplici q cum *Fl.* non duplici, ut in
is. SOLAN.

az. 57. l. 1. Πολυκράτην) *Herodotus* in *Thalia*. BROD.

Ibid. l. 3. Μαιανδρόν) Hic herum prodit; supra tyrannus
ipse occupasse dicitur *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ibid. l. 4. Ὀρότῃ) *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ
Ὀρότῃ φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὥς χρή-
στοι, μηδὲ ῥαδίου γε θανάτου τιχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκοποῦν-
τὸν τοῦ Βασιλέως διαφθαρεῖν· idem, uti vides, quod
us, verbum usurpavit; Satrapae nomen unius literae
ven habet. Quia *Herodotus* Ὀρότῃν vocavit, eam for-
post *Victorium* ubique restitutam volunt eruditi viri:
tas *Jo. Davisii* ad *Ciccon.* de F. B. et M. V, 31. Ego,

qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non promili modo Polycratis historiam esse memoriae pro utrumque *Ὁρότην* et *Ὁρόντην* retinendum judico, et duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. *Ὁρόντων* τοῦ πον τῆς *Ἀρμενίας* meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. et alteri 13. et 14. De Maeandrio vide ad *Necyom.* c. 16. Quae *ἀνδρὸς* erat in priscis *Herodoti* edd. *Μαιάνδριον* fecit *Med. Jac. Gronovius.* HEMST.

Ead. l. 7. *Εὐγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς*) *Ms.* *εὐγε γενικῇ*, vulgo *γενικῶς*. Quae autem generositas in ca hominum truncandis, et palo suffigendis? Sed forte *γεννικῶς*, strenue, fortiter. *Μοκ* scribe *νήσω ἐν ἀρπυ* *Hom.* *Odyss.* A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio num suum Polycratem prodente scribit, non legunt *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *I* *tum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. (Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *g* aut scribendum *γεννικῶς*, ut in *Tyrannicida*: οὐδ' ἐτις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In *Vitarum* auctione: βίον ἀπωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν. In *Pseudomante*: *κ* *νικῶς καρτερήσας*. Nam placuit ea vox auctori. *GRON* *νικῶς*) Sic, ut emendare jusserant viri docti, *ed.* *I* quae vitiose *γενικῶς*, nisi quod *G.* et *P.* *γενικῇ*, etiam *SOLAN.* Quae ad *Somn.* Vol. I. p. 184. sq. observat adverbium hoc unius literae accessione locupletandi satis probant: opera mea supersedere licuisset, si manum fuissent, quae docte scripsit vir eximius *Lammann.* ad *Thomae Mag.* Laudat. *Gregor. Nazianz.* p. 168. ubi, postquam de *γενικὸς* et *γεννικὸς* egit, *ne* *γεννικῶς*, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti *στασίον* fortassean impingatur dica, suos illi etiam *pena* *dicesque* reddit. Ne hic quidem locus ejus diligentia git; quo posito, *Junta*, inquit, *γεννικῶς*. *Aldus.* HEMST. Corruptissimus locus, in quo genuina *Luci* *ba* difficulter detegas. Jam primum per se ipsa *di* *codd.* trium *Pariss.* lectio: *Ἀγαπαὶ Κλωθοῦς γεννικῆς* τοῦς etc. et exploratum est, compellari a *Charone* legendumque esse, ut vulgo legitur, *εὐγε, ὦ Κλωθοῖ*. I sequenti voce nunc post eruditorum disputationes *γεννικῶς*, non *γενικῶς*, nec *γεννικῇ*, multo minus *γενν* *loco* convenire; non item constat, quorsum *γεννικῶς* *dum* sit, utrum per se positum, an cum sqq. junctum

ri debeat. Illud quidem dubitatione caret, bene quidem γε dici absolute posse, ita, ut intelligas ποιεῖς. cf. c. 21. a vero εὖγε γεννικῶς recte dicatur plena sententia, dubitari potest, vel potius, non potest. Nemo enim facile εὖγε in-enerit unquam cum Adverbio alio arctius junctum. Igitur actenus recte in Edd. optimis, excepta *Matth.*, legitur: γε, ὃ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς etc. Sed de reliquis quid censes? B. 3. interpungit post αὐτοὺς, nullo sensu. *Licyllus* contra in versione recte egit, quiescens post Κλωθοῖ. nam vero, si legatur: γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὃ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ αὐ. quis non videt, quam absurde καὶ αὐτοὺς ad ἀπότεμνε referatur. Quid enim hoc sibi vult: *Et ipsos* (illos superbos homines) *et capita eorum fortiter amputa?* in his manifestum inest vitium. Quod quum etiam *Seyboldus* et *Jacobsius* vidissent, tolli id posse sperabant, ille mutando: γεννικῶς κατ' αὐτοὺς. Ὡ βελτίστη etc. quae mutatio ad sensum insulsa et languida, ad linguae leges incommoda, quin etiam soloeca, est; hic corrigendo (in *Porson. Adverss.* p. 289.): γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὃ β., καὶ etc. Verum ut taceam, pro καὶ *Lucianum* Attica forma καὶ usurum fuisse, et formam hanc vel etiam illam non facile a librariis cum figura copulae καὶ decurtata, qua antiquitus fere usi sunt, commutari potuisse; hiulci nescio quid et asperi immanet orationi, quod vide, an alia ratione radicitus tollatur. Scilicet καὶ αὐτοὺς ad ἀνασκολόπιζε pertinere puto, quemadmodum τὰς κεφαλὰς ad ἀπότεμνε. Quid igitur, si huic nexui accomodemus lectionem hunc in modum, Εὖγε, ὃ Κλωθοῖ· γεννικῶς, ὃ βελτίστη, καὶ αὐτοὺς ἀνασκολόπιζε (hoc respicit ad Polycratem) καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε (hoc ad Cyrum). Sic levi transpositione verborum facta bene procedit oratio. Etiam *Miccyllum* vidi, postquam de emendandi modo jam constitisset mihi, sic interpretatum: ita et ipsos suffige, et eorum capita genereose detrunca. — His a. 1811. publici arbitrii factis aliquantum momenti addidit *Joh. Seageri* assensus, qui in *Classical Journal* Num. XVII. a. 1814. p. 159. eandem prorsus loco afferendam judicavit medicinam. Tanto facilius nunc sic edi curabam. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. pag. 200. HEMST. Cf. ad *Timon.* Vol. I. p. 395. sq. LEHM.

Ibid. Ἐπαιρέσθων) Ἐπαιρέσθωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio *Brodaci* in *Miscell.* IX. c. 10. legentis ἐπαιρέσθωσαν. Praeterquam enim quod et in praecedentibus,

et sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes et tumidos terrarum dominos, de quibus Charon et Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum, Cyrus, Tomyrin, Cambysen, Polycratem. Hi ut ad summam adscendant fastigium, precatur Charon Clotho, miserius postea, et lapsu graviore ruant. Qui tamen vitam lectionem velit defendere, possit inferre, *Lucianum ποιητικῶς* uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequenter. JENS. Lectionem optimam ἐπαιρέσθων, utpote Atticam, stras sollicitant *Bourdelotius* et *Jensius*. Vid. *Diall. Mortt.* SOLAN. Μοχ ἀλγεινότεροι, quod tres codd. Pariss. et (pro ἀλγεινότερον praebeant, et *Schmiederus* recepit, inscius dictum de pisonis, quae dolore afficiuntur: vulgarebus occurrit, quae dolorem creant; et h. l. Neutrum verbaliter intelligendum: accerbis, gravius, decisuri. Quia autem praeter ἀλγεινότεροι *Belinus* etiam καταπέσσει legi pro καταπεσούμενοι, vehementer deprecamur hanc licentiam ὥς ἂν — καταπεσούμενοι est quippe — decisuri. quemadmodum c. 1. ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα, quippe qui cuncta noris. Illud post pro κλίνην idem *Belinus* fingit χλαῖναν, quod alii deant, qui concoqui possit. Scribit autem Criticus *Frugallus*: Quel que soient la liberté et les privilèges de la langue grecque dans les métaphores, celle que présente le texte, tel qu'il est, me paroît un peu forcée. Equidem non h. l. video metaphoram, nedum talem, qualem somniat *Lucianus*. Κλίνη χροσῇ commemoratur Charoni, quia modo Croesum viderat ἐπὶ κλίνης χροσῆς καθήμενον c. 9. Hunc verum (non ornatum, ut *Hemst.* interpretatio habet) negat Charon aequae ac tiaras et purpureas vestes a mortuis in Obolus adlatum iri. Quo quid magis proprie dici possit? Ubi hanc materiam tractat *noster* in *Diall. Mortt.* X. cf. II. Croesum vere etiam κλίνην aliquam *Lucianus* pro tribunali in nali apparere jussit simul cum lucerna tanquam testes Mepenthis flagitiorum, in *Cataplo* c. 27. Verum hic de sententia, non dictionis, audacia quaeritur: et omnino Lucianus prius capi, quam judicari corrigive vult. LXIII.

Pag. 58. l. 7. Ἰδιόν τι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc fac versus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet *Inst. Divin.* V. c. 1. quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice
 Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profecto
 Toto itidem pariterque die populusque Patresque
 Jactare indu foro se omnes, decedere nusquam,

*Uni se atque eidem studio omnes dedere, et arti,
Verba dare ut caute possint, pugnare dolose,
Blanditia certare, bonum simulare virum se,
Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.*

ismodi homines egregie describuntur instar apum, quae
vicem se pugnant. CLEA.

Ead. l. 8. Ὡςπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis
centissimis armatarum ex *Aristophanis* fabula cognomine
letur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in
enam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per
ietem oblatum malos homines ac crudeles significet, in-
prete *Artemidoro* II, 22. Hinc sycophantae et vespis com-
rantur, et aculeis instrui solent: *Philostr.* de V. A. T. VII.
273. v. 27. τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλέπτουσιν (editur ὑποβλί-
ουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Con-
rendi sunt *Platonis* illi κηφήνες κεκέντρωμένοι et δεινὰ κέντρα
οντες de *Rep.* VIII. pag. 716. C. de quibus ad *Themist.* Or.
XIII. p. 287. D. *Petavius.* HEMST. Nec *Lucianum*, neque
Hemsterhusium, intellexit *Seyboldus*, alias haud inelegans utri-
que cultor, qui ita scribat: „*Lucianus*, paucas tantummo-
do vespas depraedari tenuiores, ait. poterat forte ita dice-
re suis temporibus. at nostra aetate gens vesparum mirum
quantum crevit. — Ceterum, qui *Hemst.* de vespis, alco
noxium (est) animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos
homines ac crudeles significet, interprete *Artemidoro* II, 22.
haec ita serio potuerit scribere, miror.“ Non miratus
uisset, si *Hemsterhusium* vidisset his verbis peropportune joca-
i, infectum h. l. paullulum *Momi* arte *Lucianea*. Et *Lu-*
ianus paucos illos non poterat dicere, nisi comparatos cum
ulgo; quae ratio omnino quidem omnibus temporibus par
eperitur: modo aculei vesparum aetatibus diversis diversi
sse possunt acie. Veruntamen et mihi forte accidit, ut
Seyboldi jocum non penitus capiam. Quod autem cum hao
omparatione idem *Seyboldus* ait (in proxime superiori nota)
ad unguem congruere illam *Virgilii* *Aen.* I, 480. sq. ipse non
ridetur rem ad unguem expendisse: toto coelo enim disse-
runt, quod *Virgilius* agit, et quod *Lucianus*. LENH.

Ead. l. 11. Ἄγνοια) Sic necessario legendum, tum quia
mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum
quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἄνοια· re-
liquae ἄνοια. SOLAN. Florentinum ἄνοια mutarunt, quia
singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur.
Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi al-

terutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem legem immittenda, sine Codicibus arbitris decerni neque nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, non minus quam ἄγνοια vitam humanam infestat. Atque equidem, adsiduam mortalium comitem et pestem, quam me non fugiat Cebetis illud poculum πλάνης καὶ ἄγνοιας, ἀφροσύνην alibi jungit, hinc remove nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἢ ἄνοια μὲν, quod statim ἀπὸ nihil admodum ab ἄγνοια differens subsequatur: vide tab. c. 21. ΗΕΜΣΤ. Ibi alia est ratio, nec ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη conferri potest cum his verbis, in quibus ἀμαθία manifeste discernitur ab eo, quod praecedit, vitio, sive ἄνοιαν, ἄγνοιαν cogites. Atqui hanc non facile discernas, nisi subtilius rem exigas, ab ἀμαθία. Ergo legendum puto ἀμαθία idque eo magis habeo persuasum recte fieri, quum ἀμαθία quod cum hoc vitio prorsus congruere auctor vult, secundum vulgarem lectionem praecedat. Codd. 3011. et G. qui exhibent ἄγνοιαι, non magis me h. l. movent, quam Iani iudicium et Schmiederi auctoritas. Nam facile pro ἀμαθία scribi poterat ἄγνοιαι. Ceterum cum loco Charon. c. 21. conferri potest Timon. c. 27. quemadmodum cum hoc non Timon. c. 28. ubi ob praecedentia ἢ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη I. nepius pro ἄνοια legi voluit ἄγνοια, sine ulla necessitate Codicibus non addicentibus. Nam quae supra dicta erat ἀμαθία hominum, eam Plutus declaraverat illis insidere, priusquam ipse ad eos veniat, et impedire, quo minus ipsius foedus agnoscant: sed quae deinde sistitur ἄνοια, in iis vultus est, quae simul cum Pluto in domicilia et animos hominum sese insinuant: diversos igitur Lucianus vult habitus intelligi. Ignorantiam caussam, Amentiam effectum recepti Plin. I. I. liter comparabitur etiam locus De Sacrifi. extr. Jam in hoc Amentia dicitur ξυναναμεμῖχθαι αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεσθαι καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος etc. h. e. conversari cum hominibus, etiam, quod vix credas, domicilium inter eos figere; ac praeterea odium etc. Pervertit sententiam codicum 2954. et 3011. lectio — ξυμπολιτεύεται, καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος, quasi perjurandi formula ad τὸ μῖσος et sq. sit referenda, quae necessario ad antecedens ξυμπ. pertinet: γὰρ in hac formula sacra a librariis neglectum, ut Diall. Mortt. X, 8. Omnino Adnot. ad Prom. in Verb. c. 6. Vol. I. p. 227. LEM.

Pag. 59. l. 4. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. I. gister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττειν ἀπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν

καὶ ὑποπτήσσειν ποιῆ. Decepit *Thomas* vernaculi sermo-
is non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, *Lu-*
iani verborum lectio: bonum est, et indoli linguae Graecae
conveniēns, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST. Prae-
erea notandum, non perinde esse, quomodo haec verba in-
terpungantur. Falso interpunxerunt Basileenses 1. et 3. post
νότε, rectius multo Aldina utraque post ἐκπλήττει, ita ut
νότε καὶ conjuncta ad sequentia referenda sint, quemadmo-
dum ἐνλοτε καὶ vel ἐνλοτε δὲ καὶ etiam alibi occurrit, ut Prom.
n Verb. c. 6. Timon. c. 8. et passim, ubi gravius quid addi-
tur. Sed quum non solum *Thomas M.*, sed etiam interpre-
tes nonnulli, vim loci non adsecuti sint, quae potissimum
in discrimine verborum ἐκπλήττεσθαι et ὑποπτήσσειν posita
est: age jam de discrimine illo videamus. Ἐκπλήττεσθαι ubi
metaphorice de animo dictum occurrit, semper de subito ani-
mi affectu usurpatur, quum quis re aliqua externa ita est
consternatus, ut, quid agat, cogitetve, in hoc certe tempo-
ris puncto nesciat; quum obstupefacto et extra se posito
nox tamen colligendi sese facultas datur. Sed ὑποπτήσσειν
licentur, maxime apud nostrum scriptorem, ii, qui perpe-
tuo quodam timore capti tenentur, adeo, ut, a quo timent,
servili eum animo colant vereanturque, quod quidem usu
est apud gentes a tyranno crudeli subactas. Unde Mortt.
Dial. XII, 6. Alexander Macedo Hannibalem dicit terras oc-
cupasse — ὑποπτήσσοντα ἤδη, jam depressas, καὶ δεσπότην
ὁμολογοῦντα. Et Somn. c. 9. Doctrinae deae Lucianus puer,
si Artem Statuariam sectatus fuerit, exstiturus videtur αἰ-
σῶν προῦχοντα ὑποπτήσσω, excellentissimum quemque usque de-
misso animo venerans. Cum προσκυνεῖν conjungitur Timon.
c. 5. Supra c. 13. Croeso videbatur nova res esse πένης ἄν-
θρωπος οὐχ ὑποπτήσσω, non submittens sese aliis prae metu.
Atque hujus ipsius, nisi egregie fallor, loci respectu haec,
de quibus jam agitur, verba Mercurius dicit, hoc sensu:
Metus, quoties in hominem incidit, consternat et obstupescit
confestim, nonnunquam vero etiam eum ita afficit, ut potentiori-
bus, praestantioribusque, uti Croeso Lydiae cives, se submittat,
et humili animo eos sectetur vereaturque. Brevius; Metus in-
cidens consternat, nonnunquam etiam prorsus deprimit. LXXIII.

Pag. 60. l. 1. Ἐπιπεπλεγμένα) P. et ed. J. melius, quam
ὑπεπελεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN. Bene etiam
vulgata habet, ut mutatione non sit opus. Codicum duo-
rum Pariss. περιπεπλεγμένον vel propter sequens ἐπιπλοκή in
Mercurii verbis rejiciendum. LXXIII.

ter ntr
 gram
 nam s
 non n
 equide
 me no
 ἀποδο
 ideo m
 nihil a
 c. 21. l
 conferr
 discern
 ἀποδο
 filius r
 idque e
 quod cu
 dum vul
 qui exhi
 lani judic
 scribi pot
 ferri pote
 Timon. c.
 nepius pro
 dicibus not
 hominum,
 ipse ad eos
 tem agnosce
 est, quae
 sese insin
 Ignorant
 Ignorant

Ead. l. 7. Ἀπὸ λεπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, diendum. *Erasm.* in *Paroemia*, *De filo pendet*. *Brood* vig. c. 26. ἀπὸ λεπτῆς κρόκης, qui locus conferendus.

Ead. l. 11. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεισῖται, revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: po- videntur sequentia μόγῃς καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πι- HEMST. In κεῖσεται inest id, quod quis lapsus est, et mente subaudiri potest πεισῶν, sine strepitu jacebit (l. Sequentia autem proverbii instar dicta esse, optime *Beicrus* vir multae et exquisitae lectionis, ad *Cic.* de T. I. p. 170. collatis locis ejusd. *Ciceronis* Cat. II, 10, 21 *Luciani*, et *Platonis* Alcib. I. p. 121. d. Ed. *Steph.* ubi *piodorus* p. 158. Ed. *Creuzer.* hoc proverbium *Platoni* C adscribit. LEMM.

Pag. 61. l. 2. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti per- accommodari notum est: notavit pluribus et ex *bo Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in *Sisyphum* ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον: sed ut omnium erat post- nes natos versutissimus, tam validis constrictam vincit- nuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Morti liberatae *Sisyphum* in potestatem dederet. Re- morabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol.* *Homer.* ad Il. 2 Cum *Hercule* quoque impari proelio congressus *Orcus* stidem remisit, prout docet *Euripides* in illa fabula, τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 848. et δε- τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fe- cui hymnorum postremum cecinit *Orpheus*: *Hesychio* τος — ὁ σωματοειδὴς θεός. *Xenoph.* *Ephes.* III. p. 49. ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτι καὶ Θανάτῳ: scite *Lucianus* ἀγγέ- et ὑπηρέτας valde formidabiles adposuit. In miseriis vitam humanam undiquaque circumstant, expingendi- rum industria figuras non minus multiplices quam eleg- simas adinvenit: quem non capiat *Aeschinis* exactrix i- quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστά- στασα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν etc. *Dial.* III. c. 9. *Paulo* *Bion* se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ὅταν ἡ μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῇται, τὰ αὖ in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud eundem p- quorum partem aliquam adscribere juvat, tum quia cu- cianeis et sententia, et verbis ipsis apte congruunt, t- labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus,

μα: πολλῶν οὖν τοιούτων περιφρεμαμένων μήτε ταις κατὰ τὸ
μα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαιρώμεθα, αἱ τινες,
γὰρ πυρετῷ ἐπιγινομένη, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραινόνται·
τε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τά-
ν ἀπόλλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά
καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς
όμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδὲν αὐτῶν μένον, οὐδὲ ἀκίνητον,
δὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster ha-
t ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, disces ex notis
Dial. Mort. XXVI. §. 1. Ad illos autem ἀγγέλους et ὑπὲρ
αὐτῶν Orci accedunt ἀπειρίαι καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ προάγγελοι
καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II. p. 127.
et p. 128. F. ὑπὲρ ὧν ἐνιοὶ μόλις, ὥσπερ ὑπὲρ ἀγγέλων ἢ κλη-
ρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἤδη θορυβοῦμενοι συστέλλου-
νταυτοῦς. Hipponactis Scazon apud Etymol. p. 539. Κρηγὴ
νέκρῳ ἀγγελός τε καὶ κήρυξ. HEMST. Etiam supra ὁ ἁμα-
ρτίας τῶν ἀνταγωνιστῶν ὁ Θάνατος. unde in utroque loco
ne vocem majori initiali scripsi. LEMM.

Pag. 62. l. 5. Ἄπλοι) Melius ad ἔξει conveniat ἄπεισι·
hil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST. Confirmant
is codd. ἄπεισι, atque adeo jure suo recepit Schmiederus.
HEM.

Ead. l. 9. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus
gitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV. Quamquam ἐπταέτης
bet 2954. et hinc recepit Schmiederus, tamen nolebam vul-
tam formam indicta caussa damnari. Utraque forma usu-
at recepta. Certe in Toxar. c. 61. sine variatione legitur
τέτης κόρη. Etiam Latini et septennis scripserunt, et sep-
ennis, et utrumque quidem recte. LEMM.

Ead. l. 11. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

Pag. 63. l. 3. Ἀφ' οἷας αὐτῷ χρ.) An scribendum? ἀφ'
αὐτὸς κρόκης ἐκκρέμαται. GUYET.

Ibid. Αὐτῷ) Ut de Luct. §. 15. οὗθ' ὅ,τι πέπονθεν αὐτῷ
ταῖς εἰδότα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδῶν, genere ad
oxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755.
ἐπιφανῆσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιῶν
ὁ σαπρὸς φρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum
nem designabat. HEMST. Guyeti αὐτὸς, ad patrem referen-
m, non aptum sententiae loci, quia non de patris ipsius,
d de filiorum vita quaeritur. Contra Hemsterhusii emenda-
tum necessaria omnino ob ambiguitatem loci, qualis vul-
legitur, tum levis per se, tum denique ejusmodi, ut
iram aptamque sententiam praebeat hanc: neque scit, a
autulo ille (puer mortuus) stamine pendderit. Ergo (sic

jam concludi Mercurius vult) neque hoc scit, quam sit illud filium, a quo infans ipsi nuper natus pendeat. L.

Ead. l. 10. *Τῆς αὐτῶν*) *Αὐτοῦς* forte. GUYET. hoc! Si Charonis haec verba sunt, rectius dicuntur reges, quoniam id agit Charon, ut, si reges jam hominiferi sint, quales universos homines esse par sit, ratumando videat. LXXIII.

Ead. l. 11. *Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου*) Observandus omnino usus vocis *ἔξω* a vulgari longe dissitus. Sic *ἔξω φθόνον*. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN. Xenoph. Hieron. I, 7. *ἔξω των, ὧν εἰρηκας σύ γε, οὐδ' — ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν*, praeter quae tu quidem dixisti, neque — possim dicere. Terent. Ph. I, 2, 28. Neque notus, neque cognatus, extra unam amicis quisquam aderat. Cf. Zeux. c. 6. LXXIII.

Ead. l. 12. *Ὡς φῆς*) Haud minus est, quam quod edd. exstat, incommodum *ὥς φασιν* quorsum enim relatum aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubitandum quin verum sit *ὥς ἔφη*. Ante locutus erat de Croeso, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat *τὸ αἰετὶ καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης*. Imo vero suspicionem eam alio modo cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἣν γοῦν — *ἰδιωτῶν ἂν εἴη*, sedibus suis exturbata huc nescio quo pervenisset: inserueris enim c. 15. post ista, *καὶ τὰ μὲν των ὧδε ἔξει*, nemo facile negabit, aptissime dictorum consensum cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari insolentia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculi videbat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non poterit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem conservare licet *ὥς φῆς*, ut tu, Mercuri, dicis; quanquam fortunius existimem, *ὃ ἔφης*, quod tu nimirum ante dictum cum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos destrares. In hanc opinionem postremam propendere videtur. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST. Hanc sermonis dispositionem probavit quidem boldus, neque vero ea in ipso textu usus est, quemadmodum etiam Hemsterhusius ipse veterem rationem retinendam dicit. Wielandius vero tacite Hemsterhusii iudicium secutus est ita interpretatus est. Neque sane erat, quod inveteris loci vitium diutius foveremus. Res ipsa clamat. Neque enim eo secius servatam velim vulgatam lectionem *ὥς φῆς*.

no Praesenti notio inest continui, vel modo dicti, ut pro
 ἔφης dictum videatur. Eodem modo usurpatum reperi-
 r Deor. Diall. VI, 4. XIX, 2. et passim, ita, ut et usus
 se constet. Inepta vero est Longol. Excc. lectio ὡς φασιν,
 c digna omnino, quae respiciatur; orta fortassis e scriptu-
 compendiaria. LEHM.

Ibid. Φασίν) L. In reliquis φής. SOLAN.

Pag. 64. 1. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

Ead. 1. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. GUYET.

Ibid. "Οπου δὲ etc.) "Οπου δὴ forte. GUYET. Non
 assunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit
 Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit et temporis et ne-
 titii, horum hic recensere mala, quam et privatorum. Neque
 im in his Graecis tale quid agnosco. Nec melior *Benedic-*
 Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala re-
 sere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum;
 alis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto:
 am, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel,
 aesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON. Δὲ respon-
 et particulae μὲν, in verbis: ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας (μὲν) ἴδη
 ; subintelligendae. Neque adeo Guyetus audiendus. LEHM.

Ead. 1. 4. Δογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch.
 VIII, 274, 2. Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀνάγκαι,
 α τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν ἄλυπον ἐργάσει-
 βλον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτι-
 ῖν οὐδὲν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε
 Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

Ead. 1. 6. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα,
 σαλλίδας, φύσημα. BOURD. Homo bulla: eoque magis se-
 x, inquit Varro de R. R. I. c. 1. annum agens octogesim-
 um. Erasmus in isto adagio et Luciani nostri meminit, et
 l deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena
 xavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
 ῖατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248.
 ide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσιωμέ-
 ον λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet
 uidas: Ὡς περ πομφόλυξ φαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερ-
 ράνου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

Ead. 1. 10. Ἀπίσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: Ho-
 o bulla est. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo
 oristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus
 pp. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque in-
 per observari jubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde
 Lucian. Vol. III.

*praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae prox
quuntur, ἐξεῤῥάγησάν ποτε. Eundem loquendi morem
explicarunt, Is. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71. ad Po
II, 5. ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ide
fert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro
non adsentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. J. XI, 73
Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v. 185. et denique P. Ho
Aeschin. Dial. I. p. 28. HEMST.*

Pag. 65. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146.

*Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
et Φ, 464.*

*— οἱ φύλλοισιν ὁικότες, ἄλλοτε μὲν τα
Ζαφλαγέες τελέθουσιν —.*

*BRON. Decantatissimum Glauci dictum apud Home
146. passim veteres laudant. Simonides dolet salube
sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob.
v. 53. "Εν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύ
νεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὐασὶ δ
Στέρνοις ἐγκατέθεντο. — Neque hoc fugiebat Aves Ar
nis v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale ge
minum istis titulis compellant: "Αγε δὴ φύσιν ἀνδρῶν
βιοι, φύλλων γενεῇ προσόμοιοι etc. ubi vide Scholiasten,
Adag. in Foliis similes homines. HEMST.*

*Ead. l. 10. Παμμέγεδες) Ut Plauto exclamare mo
quod notat Davis. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. N
c. 9. et de Luct. c. 19. παμμέγεδες ἀνακαγγάσαι. Protul
locum L. Bos Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7.
p. 64. Διόπερ, ὦ Ἕλληνες, κεκραγόντος ὥςπερ ἀπὸ τοῦ
κατακούσατέ μου. HEMST. Gorg. βούλει — — παρὰ
αὐτοῖς, contra solennem dicendi formam, quae meru
junctivum requirit sine ἀν. Supra c. 7. Ἀλλὰ βοῖα
ὅπως) κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε; c. 9. Βούλει
μὲν αὐτῶν; Diall. Mortt. X, 9. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαί
ὀφρύων; et, qui locus nostro propior est natura,
Mortt. XX, 3. βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; I*

*Pag. 66. l. 2. Τὸν μὲν] Quia sequitur τὴν α
cape pro αὐτὸν μὲν, ipsum dominum, distinctum a de
liquisque possessionibus. Similiter supra c. 17. ἡ μὲν
refertur ad sequens ὁ δὲ, quod Hemsterhusius quoque
cat αὐτὸς δέ. LEPH.*

Ead. l. 9. Οἶόν περ Ὀδυσσεύς) Homer. Od. M. B

Ead. l. 12. Ἡ Λήθη) Lethes fluminis aqua. BRON

Pag. 67. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legenda

σαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Navig. c. 10.
sum hujus verbi de Luct. c. 15. SOLAN.

Ed. l. 2. Περιττόν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν) Ne quem of-
t haecce constructio, videat ejus exempla ap. F. L. Ab-
in animadv. ad Aeschyl. p. 186. ubi ἃ observat referri
to, collective, ut in Aeschyl. Pers. 217. Εἴ TI φλαῦ-
δες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπήν λαβεῖν. Et Xenoph. VII.
p. 243. ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὍΤΟΤ ὀνήσεσθε. De-
in Lept. p. 302. Οὐκ ἔστιν ὍΤΟΤ οὐ τυχεῖν Ὡν ἔβου-
ν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim
et construi, λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο περιττόν ἐστι, tum-
hil singulare haberet; tamen alterum non displicet.
Nonnihil tamen h. l. offensionis habet τοῦτο, ἃ. Mul-
plicius et clementius est, quod Gori. suppeditat: Πα-
καὶ τοῦτο, (int. ἐστι) λέγειν etc. quod reponere non du-
m. LEMM.

Ed. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. et ed. J. pro vulgato ἀπο-
SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admi-
luculenter patebit ex notis ad Vol. II. p. 64. praeter-
enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix
at nullus librarius vulgatissimum ἀποστάντες mutare ag-
tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες,
a reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod in-
amentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T.
577. Α. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll.
libri V. εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππου
uhnius ab Interprete perperam intellecta recte expo-
HEMST.

d. l. 10. Ἐν ἔτι) Scribe Ἐν ἔτι. BROD.

d. l. 12. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abun-
LAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec fa-
as, studione an imprudens eum in modum scripserit
s: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσασθαι: tum
quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθή-
τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθή-
σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
is insigniantur, commemorat, idcirco non noluit
ius varias tumulorum apud Graecos appellationes ob-
alem optimum docere: qua quidem in re nullum nae-
eo, qui venustatem hujus libelli imminuat. HEMST.
ego video. Imo vero ut per totum hunc dialogum,
oc quoque vocum recensu, non doctam magistri in-
nem, sed sermonem familiare hilarem ac jocosum

video. Quippe non intellexit *Solanus*, hac copia, haerietate, hac magnificentia monumentorum sepulchralium, memoranda Mercurium Charoni materiam ridendi praevelle. Nomina quidem scire, non poterat Charonis inter. Verum dum Mercurius varia ista sepulchrorum genera censebat, et forte etiam digitis monstrabat, docuit etiam multis brevibus hisce verbis mirificam ridiculamque quam in mortuis colendis ponere solerent mortales. De tura Charonis verborum prorsus facio cum *Hemster*. Neque *θεάσασθαι* abundat, quod *εἰδέναι τὰς ἀποθνήσκουσας* proprie dicatur, et objectum sic etiam nimis longe a suo per satis amplam parenthesin sejunctum fuerit; etiam *εἰδέναι* superfluum videri potest, quoniam antea iam parenthesin requirebatur Infinitivus ad plenam enuntiationis. Quodsi est abundantia, est saltem simpliciter perspicuitati orationis inserviens. Verte sic: „Unum desiderabam scire, Mercuri — et hoc mihi monstrato, prorsus tandem mihi enarrandarum rerum humanarum officium licet conditoria corporum, in quibus ea defodiant, spectant cobsonianum itaque si *δοκεῖ* pro *εἰδέναι* admitti non facit. *ΛΕΗΜ.*

Pag. 68. l. 1. *Ἡρία*) Friget haec vocum enarratio, vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam audiisset: et quasi naevus est in tam venusto opusculo. *das* et *Harpocratio* docent, *Ἡρία* esse sepulchra humilia, plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis longius cautum erat. Confer cum his, quae Conc. Deorum habentur. *SOLAN.* *Lucianum* testem citant *Herald.* *mas.* Obs. ad J. A. et R. II. c. 1. §. 15. et *Reines.* ad Cl. VII. n. 28. *Ἡρία* vero et *ἱερά* male nonnunquam variari, *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Civiliter et *ἱερά* violatorum *ἱερῶν* pluribus in locis posse alias ostendimus. *HEMST.*

Ead. l. 2. *Πρὸ τῶν πόλεων*) Recte: nam intra mortalis corporis sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axoni navit lex XII Tabb. Hominem mortuum in urbe ne sepeliuntur. Vide *Th. Marculii* Interpretam. et quos ad de LL. II, 23. indicavit doctiss. *Davisius.* *HEMST.*

Ead. l. 5. *Τί οὖν ἐκείνοι στ. τοὺς λ.)* Multa in haec sententiam dixere veteres. Vide Comparisonem *Meleagris* et *Philemonis*, et quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Lectionibus *Rutgersianis.* *CLER.*

Ibid. Στεφανούσι) Hujus moris meminit iterum Alex. 30. Conc. Deor. c. 12. et *Athen.* XV. p. 679. D. eamque tonam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. c. 47. Epigramma tertium:

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη.

i Brodaeus, homo sua aetate et perdoctus et plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Cratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam:

Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν
Αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέρους.

hic columnas sepulcrales et tumulos ornandi venerandissime mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. nostri quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. et quis eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrant? *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* recites *Hist. Plant.* VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ὃ χαῶν· περὶ τε τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ὃ ὦνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, p. 706. qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ὃς ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, erum miuime probandam. Usu et significandi potestate non ultum distat *Ερως*, ὁ στέφανος παρὰ *Νικαεῦσιν* ἐκ πάντων ὁδῶν τοῖς νέκυσσι πωλούμενος, teste *Etymol.* p. 379. v. 54. *ox* ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si casas, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, sed aequae commodum videatur, ac πλεκόμενος. *HEMST.* De ore hoc veterum epitaphia coronis sertisque ornandi cf. et *Nigr.* c. 30. *LEHM.*

Ead. l. 7. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod *παιδῆπνον* vocant, Latine *silicernium*, et *exsequium*, et *καθαίσματα*. Vide de *Luct.* c. 9. et 19. et *Demonact.* c. 33. *SOLAN.* Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogi congesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia *ox* ait animas sursum emissas, quatenus liceret, *δειπνεῖν* ἢ *κνίσσαν* καὶ τὸν καπνόν. *Cornutus* *Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. I, 5. Nam in funeribus coenam deliciosam (*δειπνον πολυτελές*) parare solebant, quae ad rogi allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod et *Virgilius* commemorat, dicens, (*Aen.* VI, 25) — congesta cremantur *Turea dona*, dapes, fuso crateres vivo. Vide *Theod. Marcilium* et *Kirchmann.* de *Funer. Rom.* V. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae infertur *Diis* ma-

nibus, quod *cam* silentes cernant, id est, umbrae possideant, *ste Donato ad Terent. And. A. IV. Sc. II.* ubi *cernere* summum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidere virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu par a *χοαῖς* differt, illave libatione vini mulsique, quae in scabrum effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, si ut in Glossis est, *περὶ δειπνον* ex eo autem, quod addit *λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ θέμις*, Scaliger ad *Festum* addetexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *cernium*: nam *Jan. Gulielm. Veris. III, 12.* *arbitratus* *litera* *mutatione recte restitui* *λύνους*, mirum errorem committit, *πτειν* existimans idem apud Graecos valere, quod *ἄπτεισθαι* tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, praederent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, etiam nam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit de *Merc. Cond. c. 28.* *λοικας γὰρ τότε σι* *ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου κα* *χέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι καὶ ε* *χοῦνται τὰ παρεσκευασμένα·* prorsus ut *Augustinus* a *Kirchm.* no citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse deo* *quod praestat ventri, imputat pietati.* *Varro Meleagris* a *Nonium* p. 48. *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo* *silicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt *Dig.* I. c. 18. Ideo suspectum habebam *καλοῦσι*, tanquam eratum natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuit *Vol. II. p. 403.* vel potius ex δαλουσι: non enim tantum δαγῆμους, quod *Euripidi* familiare, notante *Barnesio* ad *Ip.* in *Aul. v. 123.* et *Hel. v. 1455.* sed et δαλεῖν τάφον dici se *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn. A. R. I. p. 38.* ὅμως δὲ φον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες ἐπολέμεον τῇ πάσῃ: ita legendum non γῆ· absurde vertunt, exstructo sepulcro; cum oportuit epulis ipsi funebribus apparatis. Haec olim: nunc, si quod servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerim, haud obnitar. *HEMST.* Recte habet *κατεῖν*: nam quae scilicet immissae erant dapes, comburebantur ita, ut earum nix et fumo animae quasi advolantes delectari existimarent. Conferas, quae deinceps *Charoni* respondet *Mercurius.* (Cicero) *nino* digna sunt, quae de his inferiis conferantur, loca *mer. Odyss. X, 517.* sq. *XI, 25.* sq. cum *Eurip. Iphig. Taur. I, 112* — *126.* Uberius id exposuit *Natalis Comes* in *Myt. L. I. c. 12.* et *13.* *LENH.*

Ead. l. 11. *Πεπιστεύκασι*) Festo quodam et stato die, *νεχύσια* dicebatur, defunctorum manibus parentabant; q

, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte rat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vocant *Mercurium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. κατακατατοὺς εἰς τρεῖς, καὶ δέεσθαι ἀνελθεῖν, ὡς μετὰσχοιεν δαιτὸς, quorum mos peregre defunctis. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὡς οἶόν τε) *Ed. J. P. et L.* ὡς οἶονται pro his: sed cave mutassis. SOLAN.

Ibid. Περιπετομένης) In diversa hic abeunt *Edd. Paris.* habet περιπεττομένης: reliquae περιπεττομένης. Omnes dōse: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo exstet. SOLAN.

Pag. 69. l. 1. Κατάγον αὐτοὺς) *Leg.* κατάγοντι αὐτοὺς.

Ead. l. 4. Ἐπασχες] Sic dudum conjeci scribendum. minime mihi dubium, quin ἔπασχον ab aliena manu sit actum. Primum neque κατάγειν, neque ἀνάγειν, verba quae *Lucianus* Charoni suo tribuere solet: imo κατάγειν er est Mercurii proprium, qui quidem umbras in Orducat. Et modo κατάγοντι αὐτοὺς praecesserat de hoc curii munere. Deinde etiam haec verba in re nautica usurpata fuisse constat, quam h. l. nauta ipse iis uter. Denique, quum Charon modo de Mercurio locutus scribendum certe erat: ἐπεῖτοι καὶ γὰρ παγγέλοια ἂν, ὧς, ἔπασχον etc. quo transitus ad aliam personam significatur. Dixit ergo Charon ἔπασχες, et verba κατάγειν et ἀνάγειν duplici Mercurii provincia intellexit, altera deducendū ad inferos, altera vero, siquidem homines isti vera essent, ad superos reducendū. Quod sic dicitur Mercurius ἰκίνα πράγματ' ἔχων, ipse adtestatur miserimus omnium *Diall. Deor. XXIV. LEM.*

Ead. l. 7. Κάτθαν' ὅμως) Parodia ex his *Homeri* II. I. versibus: Ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτ-θούως ὅ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὅ, τὰ πολλὰ ἐοργός. *BROD. Ho-* *Odys.* *BOURD.* Hos sex versus *Lucianus* ex variis *Ho-* *locis* παρωδούμενος contexuit. *GRAEV.*

Ibid. Ἐλλάχε) Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. l. 319. unde potissimum hi centones consarcinati. *B. 2.* *recte* Ἐλλάχε, ut edidimus. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐν δ' ἰῆ) Consentiant *edd. nostrae*: in *Ho-* *Barnesius* dedit Ἐν δὲ ἰῆ, quoniam istius voculae syllabam poëta nunquam producit. *HEMST.*

Ead. l. 11. Ἀμεινῆνὰ κάρην) *Odyss. K, 521. BROD.*

Ead. l. 12. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) *Od. A, 538. 572. BROD.*

Pag. 70. l. 8. *Σίγειον*) Duo sunt Trojae promontoria, quit *Servius*, *Rhoeteum* et *Sigeum*. De hisce vide *Strab.* Vorst. *Rhoeteum* et *Sigeum* parvo intervallo dissit montoria notissimum est tumulis inclaruissse hoc *Achillis* lud *Ajaci*: neutri cultus honoresque heroibus tributi runt. *Serv.* ad *Virgil.* Aen. VI. *Rhoeteo* in litore] U. *asylum Ajaci*, sicut in *Sigeo Achillis*. Vide *Brodac Anth.* I. c. 5. Ep. 23. et III. c. 14. Ep. 7. De *Achille Calaber* tantum III, 748.

— ἀμφὶ δὲ τύμβον
Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο
Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλληςπόντου
signatus de *Ajace* V, 654.

— περὶ δὲ σφίσι γαῖαν
Χεῦαν ἀπειρεσίην *Ῥοιτηῖδος* οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς
prorsus ut *Antipater*, *Σῆμα παρ' Ἀλάντειον ἐπὶ Ῥοιτηῖαν* *Dausqueio* ad posteriorem *Calabri* versum fraudi fuit quae edd. inhaesit, *Plinii* interpunctio V. c. 30. sed jamdem a magno *Pintiano* verissime correcta. *Mirror*, *Vossius* ad *Melam.* I. c. 18. erroris *Plinium* incusare magis quam remedio tam leni uti; nisi quod idem *Salmasius* perat *Plin.* Exerc. p. 610. *Videri* posset *Seneca* *Troad.* v. l. in scriptorem incidisse, qui tumulum *Achillis* collocat *Rhoeteo*: verum poëta tractum illum ponti sive *Rhoeteo* appellet, sive *Sigeum*, utrumvis in tanta locorum propertate suo jure fecerit. Praeterea nec *Vossium* probat *Salmasii* medicinam in ejusdem regionis descriptione *Strab.* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpositio tamen facilis, ut *Dausqueius* etiam sic plane scripserit, ne vitium ulla facta mentione. *Achillis* autem monumenta *trocli* simul ossa complectebatur: *Philostr.* Her. p. 739. *cis* longo post tempore violentia maris effractum *imbricorum* ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois *visura* aestimari poterat: *Pausan.* I. p. 86. *Helmst.* *Nicolaus Alexandri* M. vox, quum is in *Sigeo* ad tumulum *Achillis* stitisset: *O fortunate adolescens, qui tuae virtutis Heracles praeconem inveneris!* *Cic.* pro Arch. c. 10. Epist. ad Di. 12, 24. cf. *Arrian.* I, 4, 10. *Plutarch.* Alex. 24. Curt. etc. In *Rhoeteo* etiam *Deiphobo* per *Menelaum* occisus mulus ab *Aenea* constitutus narratur *Virgil.* Aen. VI. quamquam id, si conferas libri II. finem et III. initium verosimile est fieri ab *Aenea* potuisse. Lxxm.

Ead. l. 10. *Διαψύξαι*) *Nicias* apud *Thucyd.* VII. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψύξαι ibi con-

uciani locum adnotavit praestantiss. *Dykerus*. Mirum, ni
scholiastes exponens διακαθᾶραι legerit διαψῆξαι, prout ψύ-
 νειν et ψῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in lo-
 s, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen
 abitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo lau-
 averat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est,
 aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, et humore
 illo infectae vitium contraherent: ideo subductae siccaban-
 ir, quod non tantum διαψύξαι, sed etiam mox deinde ἀπο-
 ρῶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν et διαψύ-
 νειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere: quae
 commaduerunt, ad solares radios flatusque venti oppandere:
 cite *Plutarch*. Themist. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γε-
 μένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus im-
 liberant) ἐκπετάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνέμισεαι
Iesychio et Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium est,
 uin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refiu-
 endum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accura-
 tus habenda sit ratio, Ἀναψυχώσω, licet usus verbi ἀνάπτειν
 ne non praetereat. *Aelian*. Ep. I. Διαψύχοντι μοι πρὸς τὴν
 ἄλην τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec significandi
 species, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam ex-
 ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελέως γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται
 ὁ πεδῖον. De navibus, quae subductae ad aërem et ventum
 iccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: *Herodot*.
 II, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον
 ἐνελκύσαντες. *Xenoph*. Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lysander ἀνελκύ-
 τας τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς — ἡσυχίαν ἤγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀνα-
 ψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis cum non po-
 uisset νεωλῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne
 symbula curae necessariae expers plane corrumperetur. De-
 nde haec verba notant ventilare, in aëre succutere: *Hesych*.
 ἀναψύχειν, ριπίζειν· quod tamen erit forte, qui capiat, fla-
 bello moto, ventulo facto refrigerare. *Theophrast*. apud *Harpocr*.
 in *Κεγχρεών*· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν· non aliter
 ntelligendum puto in *Xenoph*. K. II. VIII. p. 125. v. 18. de
 avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰσάαντες καὶ δια-
 ψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψήχοντες,
 pertergentes seu detergentes, vel, pecuniam suam fricantes, ut
 aeruginem avertant, quod post *Henr. Stephanum* in *Thes. Tan*.
Faber ad *Timonem* libenter se legere profitetur, mihi qui-
 dem multum abest, ut approbari possit. *HEMST*.

Ead. l. 11. Ἡ Νῆνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ
 οὐδὲν ἔχνος ἐστὶ λοιπὸν αὐτῆς) *Lucianus* cum fuerit *Samosate-*

nus Euphratis accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, et mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si aliquod ejus vestigium remansisset. *Quid faciemus Tacito*, qui lib. 12. *Annal. de expeditione Meherdatis* sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae*. Sed et *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἠφανίσθη παρὰ χρόμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post casum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit*. Ergo contra *Strabonem* *Amasenum* et *Lucianum Samosatenum*, Orientales viros et doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, et eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima et populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, et usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fides merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdatis fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse: et ita publicantes famae pro vera tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plusquam mille milliaria. Sic et hoc tempore multos Hierosolymitanos equites et alios nautas et negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, audiri saepe asseverantes, se vidisse antiquae Trojae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus Apostolus* Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant non Trojae, cujus jam tempore *Strabonis* nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἔχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλων πόλεων, οἱ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαϊκά γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτείλσαι, id est, nullum enim vestigium restat antiquae urbis, et cum ratione: nam vastatis vicinis urbibus, non verum funditus eversis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt. Itaque *Archaeanactes* ajunt *Mitylenensem Sigeum* muro circumdedit ex lapidibus inde didem acceptis. Urbs igitur, cujus nullum vestigium exstabat tempore *Strabonis* et *Augusti*, sub quo *Strabo* florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura

argumentum adducere possem, et illustrem in literis
 castigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus* *Ninos*
 inquit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad
 scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aevo*
Ammiani Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argu-
 tum abunde simul et doctissime tractaverit vir incompa-
 lis *Samuel Bochartus* in suo *Phaleg*. lib. 4. c. 20. ad eum
 emitto, lector, et sileo. PALM. Non cogitavit *Lucianus*,
 antea fixisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore
 majoris, cujus proavus *Cyaxares* *Ninum* ceperat sub fi-
 regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo si deleta fuis-
 quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore
 dicere, οὐδ' ἂν εἶπης, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi
 sed dumtaxat tempore *Luciani*. CLER. V. *Bochart*. Pha-
 IV, 20. *Ninum* illam veterem, *Nini* opus, post *Syriacam*
archiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus dele-
 , ait etiam *Strabo* lib. XVI. p. 737. Sed tamen et *Taci-*
 sub *Claudii* regno *Nini* meminit A. XII, 13. Capta in
 situ urbs *Ninos* vetustissima, sedes *Assyriae*: et *Ammian.*
 III, 6. In *Adiabena* *Ninus* est civitas, quae olim *Persidis*
 a possederat etc. et *Philostrat.* p. 23. Restaurata igitur
 us est, exstabatque aliqua *Luciani* tempore. Sed hic de
 et aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam *Strabo*
 is est luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philostr.* SOLAN.
 as etiam *Christoph.* *Cellarium* *Geogr. Ant.* T. II. pag. 660.

Ead. l. 12. Οὐδὲν ἔχνος etc.) *Ninum* et *Mycenas* ἡγεμῶ-
 πινωλέθρον testatur *Pausan.* VIII. pag. 668. quod inte-
 n caput tertium et trigesimum cum *Luciano* conferendum
Mycenae, inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὅστε-
 κατασκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἔχνος εὐρίσκεσθαι
Μυκηναίων πόλεως. Sed *Ninus*, cujus eversio *Nabumi*
 arumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non
 is praeae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata
 mper reffloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII,
 8. De *Babylone* ad *Philopatridem* dicendi locus erit.
 fastidiendum *Epigramma* in *Catalectis*:

Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas,
Quae veteris famae vix tibi signa dabunt;
Hasne Dei, dices, coelo petiere relicto?
Regnaque partitis haec fuit una Leis?
Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces,
Heu victrix victa vastior urbe jaces!

Hæc sunt, quas merito quondam est mirata vetustas.

Magnarum rerum magna sepulcra vides.

Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixaque: de Athenis Neptunus et Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriæ veteris ruinas adspicias: Mycenæ quoque victrices pejus quam Ilion desertæ. *Sepulcra* commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omisit. *Ambros.* Ep. XXXV. Tot igitur semitarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adpectu funera. *HEMST.* Sulpicius in elegantissima epistola ad *Cicer.* ad *Famill.* IV, 5. ita scribit: „Hem! nos homunculi indignamur, „si quis nostrum interiit, aut occisus est, quorum vita brevior esse debet, cum uno loco tot oppidum cadavera projecta jaceant!“ Cf. *Senec.* Epist. 91. *LEM.*

Ibid. Ὅπου πότ' ἦν) *Campus ubi fuit.* *BOURD.*

Ead. l. 13. Ἡ Βαβυλῶν) Hoc multis exemplis docet in *Arcadicis Pausanias.* *BROD.* Nondum *Luciani* ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam ætatem respexisse puto. Certe *Navig.* c. 34. Babylonis et Seleuciae, ut diversarum, discrete meminit. Adde *Josephum* Ant. XVIII. sæpius de Babylone quasi stante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quæ ibi narrat, gerebantur: vide præsertim capitis X. novissimæ Ed. Oxon. §. 6. et 8. ubi Judæorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quæ a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. et *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate et deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. sed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. et *Pausan.* VIII. p. 509. nihil præter moenia superfuisse docet. *SOLAN.*

Ibid. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν) Ἐχουσα subaudio. *BROD.* Τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. *ГУГЕТ.* Minime. Vid. supra c. 9. et 14. De ambitu autem Babylonis et magnificentia vid. *Herodot.* I, 186. et *Curt.* V, 1. *LEM.*

Pag. 71. l. 2. Μυκῆνας) V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne vestigium quidem ejus exstabat. *SOLAN.*

Ead. l. 5. Ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις) *Plutarch.* *Romul.* Cetera epitheta Homerica, ut et sensus et rationes, quibus nititur. *BOURD.*

Ead. l. 7. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) *Anna Fabri*, eruditissima femina, ad *Callimachi Hymnum* in *Delum* v. 74. ex hoc loco colligens, *Inachum* fluvium *Luciani* tempore haud superfuisset, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. JENS. Emendationem *Tan. Fabri* amplexum lubentissime. SOLAN. Verissime *Faber*: simili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἣ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρώην. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφῳ. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφους commemorat *Xenoph.* *Ell.* IV. p. 312. v. 35. *Inachus* autem semper tenuis fluxit, ex quo contra *Neptunum Junoni* Argorum possessionem adjudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. Θέρους δὲ αὖτα σφίλιν ἐστὶ τὰ ζεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ, teste *Pausan.* II. p. 145. HEMST.

Ead. l. 10. Ἰρὴν καὶ εὐρύαν) *Trojam* his epithetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρύαν legendum censeo εὐρύαν *Μυκὴν*. V. II. A, 52. neque enim usquam de *Troja* usurpatum invenio: ne dicam jam, *Mycenarum* etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeteriit *Solanum Iliad.* B. v. 141. Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην ἀιρήσομεν εὐρύαν. BELIN.

Pag. 72. l. 2. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) *Castigo αἵματι*. Hoc alias probavi. BROD. *Casparus Barthius* in *Animadversionibus* ad *Statii Thebaid.* l. 4. v. 48. ubi agit de *Othryadibus*, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. *Argivos vides et Lacedaemonios, Charon*, atque semimortuum imperatorem *Othryaden*, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum. Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed *Barthius* ad *Statium* T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusserat *Brodacus* *Miscell.* IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel post *Brodacum* idem emendavit ad oram *Florentini* exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem *Amstelaedamensi* hujus scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, *Barthium*, si videret, agniturum fore, se de *Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egisse. Quot fuere *Othryadae*, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum *Noster* in *Rhetorum praeceptis* c. 18. de *Othryade* meminit, ubi tanquam memorabilem et maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. JENS. Solus *Longolianus* emenda-

tionem Brodaeï et Barthii firmat, αἵματι scribentium pro-
 gato ὀνόματι. Vide et Rhet. Praec. c. 18. Inscriptionem
 bemus apud Plutarch. Parall. 545, 2. ΔΙΙ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧ
 Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch.
 Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Val.
 Max. III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum
 minum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritas
 non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clam
 Ampelius cap. 14. quamvis in historia plane fallatur, non
 cus ac si Lucianum Latine vertisset: Othryades vir bellator
 tropaeum suo sanguine scripsit. Plures in illustri facto nar-
 do similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexat
 illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. I
 2. ext. §. 4. sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus
 toriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento trop-
 titulo retulit. Senecae Suas. II. p. 21. levi mutatione succu-
 posse arbitror: Othryades paene a sepulcro victor digitis rubi-
 pressit, (hoc pro gessit conjectura fueram adsecutus, antequam
 a Schotto trium Codd. fide niti didicissem) ut tropaea Lac-
 num (ferri forte potest, sed multo malim, tropaeo Lacedae-
 inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne u-
 rae quidem fuere sine sanguine. Argute Statius Th. IV,
 Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem: ubi nihil erat,
 Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite
 fert, eruditionem Barthius laudaret; Graeca tamen hunc
 modum instauranda reor: quibus (tropaeis) digito sanc-
 oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδων
 Λακωνίων sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυ-
 ὁης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis
 offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρώων
 ἀναστήσας ἀνθρωπεῖα αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐθύς inserend-
 est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε sed cur ἀνθρωπεῖα αἵματι; quae
 melius erit, τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud St.
 p. 92. vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectu-
 nem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui
 pro vulgata pugnabit ex Ovidio Fast. II, 665. Nec foret Oth-
 ryades congestis lectus in armis: ad quem vide Nic. Haens. et H.
 ad Sallust. B. J. p. 257. HEMST.

Ead. l. 8. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quae
 a Brodaeio recte observatum Miscell. V. c. 29. SOLAN.

Ead. l. 11. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

Ead. l. 14. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) Te pro benefactori
 bebo: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae num-

statu eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, tamen εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. *Lysias* pag. 159. Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτει, ἢ εὐεργέτης παρῆται ἡξίου. Vid. ad D. Mort. X. §. 6. Plura dice-
Anach. c. 17. HEMST.

Pag. 73. l. 2. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque
culorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit,
nihil equidem morabor: in quamcunque partem verses,
tum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque
datione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum*
neptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων
αὐτῶν, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῖς
κακοδαίμονες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem
βασιλεῖς, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magno-
proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an
cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea
bationem novissime commemorarat? nempe in eodem
luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Lucia-*
novisum erit, si conglutinaris: Οἷόν ἐστι τὰ τῶν κακοδαι-
μόνων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος: sic ve-
rissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima
suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales
re, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum
cogitent. HEMST. Ultima haec verba Charon secum
ferens proloqui existimandus. Continent autem ea uti-
orum summam, quae tum portitor, duce Mercurio,
peregrinatione didicerit, tum quae *Lucianus* legen-
quasi inlclamat: cogitent scilicet, quam vana et misera
minum conditio, quamque utile atque consultum me-
e mori! Quod quidem utrumque per totum colloquium
oculos demonstratum est, ut non solum iis, quibus
res terrestres, uti Charoni, incognitae fuerint, sed
digenis terrarum ipsis, qui mala coecitate capti tenean-
l non possit vel maxime elucere. Ad ea quinque verba
attinet, quae et ego cum *Schmiedero* pro suspectis no-
quo saepius ea leguntur, eo minus dubium esse potest,
recte judicaverint *Hemsterhusius* et *Wielandius*, elegantis-
ippe judices, qui his venustissimum opusculum in-
ne et absurdissime finiri declararunt. Neque enim
censio rerum in hoc libello tractatarum plena est, quia
antur nonnulla, neque fidelis, quoniam ἐκατόμβαι
morantur, de quibus in libro ipso nihil legimus, ne-
vel plena ac fidelis esset, elegans atque *Luciani* inge-

nio digna. Nam quemadmodum strigosus argumenti i cuicunque libro additus, nihil habet elegantiae, vete que nunquam facile in usu fuit, ita imprimis Dialogi mam in fine frigidis verbis repetere putidi profecto sc ris est, quique magis inelegantioris aetatis Grammat vel Scholiasten, quam *Lucianum*, mellis Attici plenius aequet. LEHM.

Ead. l. 3. Τύμβοι) De hecatombis ne minima quid hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo consi ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἐκατόμβαι. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de r cum credo commutaturum, qui quidem dialogum perli In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatur videbis. SOLAN.

Ibid. Χάρωνος δὲ) Θανάτου δέ. BAOD.

IN DE S A C R I F I C I I S.

Pag. 74. l. 3. Προσόδοις) Dem. p. m. 159. B. So:

Pag. 75. l. 2. Καταφής) Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τ ἥγονν τοὺς ὀφθαλμούς. VORST. Καταφής de indus scripserit *Vorstius*, an casu se illud in *Reitzianam* editi et hinc in *Bipontinam*, insinuaverit, non liquet: cert recepta καταφής et καταφεῖν originem eam, quam *Vorst* dicat, vere prae se ferunt; et quemadmodum κατηγορεῖν, ηγορεῖν, ἐπήκοος, κατήκοος, ἐκηβόλος et alia haud p ex antiquissimi Ionismi, ut videtur, natura prodit (nec definit, nec exhaurit, rem aliquanti ambitus *Loi* Doctiss. ad *Phrynich.* p. 698. sq.) ita et καταφής manit κατά, neque tamen proxime a κάτω, et φάος, desca quod ipsum et usus ejus solennis declarat: nam pler usurpatur de demisso, i. e. tristi, vultu, ut *Euripid.* H v. 633.

Τί χρῆμα κείσαι, καὶ καταφές ὄμμ' ἔχεις;
et verbum καταφεῖν similiter in *Ejusd.* Med. v. 1012.

Τί δὴ καταφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρόοις;
Quare *Noster* fere καταφής et σκυθρωπὸς conjungit, p

ubi de philosophorum austeritate agitur, ut Vit. Auct. p. 7. et Bis Accus. c. 11. Et Grammatici voce *συνθροακός* untur ad interpretandum *κατηφής*, ut *Scholias. Euripid.* ad *rest.* v. 879., cum quo consentit *Suidas.* *ΛΗΜ.*

Ead. l. 7. *Ἀνθρώπων ἐνδεές*] Similis sententia a *Pau-*
Apostolo Atheniensibus inculcata Actt. Apostst. XVII, 25.
EHM.

Ead. l. 8. *Αἰτωλικά πάθη*) *Tzetzes:* *Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρ-*
ῖνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου
ὁδὸς κεφαλὴν, καὶ τὸ δέσμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετί-
σαν. Consule libro primo *Apollodorum.* *BROD.* Haec et
stera in *Homer.* *BOUAD.* Narrat in sequentibus. V. *Ovid.*
Met. VIII. et *Hom.* II. I. et B. Aetoliae urbs Calydon regia
enei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *SOLAN.*

Ead. l. 9. *Τοὺς τοσούτους φόνους*) *Aetolorum et Acarna-*
um caedes. Adde *Meleagrum* eo nomine cum *Philippo* et
*Oxo*o dimicasse, eosque interfecisse. *BROD.*

Ead. l. 10. *Μελέαγρον διάλυσιν*) Nam *Althaea* fatalem
ipitem igni imposuit, quo exstincto, ipse quoque una *Me-*
eager periit. *Ovidius* citato volumine. *BROD.*

Ead. l. 11. *Μεμφιμοιρούσης*) *Fabulam* recitat *Ovid.* *Me-*
am. VIII. *BROD.* Vid. in *Jove Tragoedo* c. 40. et in *Con-*
ivio c. 25. *VORST.*

Ead. l. 13. *Καὶ μοι δοκεῖ ὄρεῖν αὐτὴν*) Scribendum ex *Ms.*
αὶ μοι δοκῶ ὄρεῖν quamvis et sine *Ms.* ope facile quisvis, qui
nimium attendit, sic scribendum esse videre possit. De *Dia-*
ia vero irata, quod neglecta fuerit in *Oenei* sacrificio, vide
Homerum *Iliad.* IX. v. 530. de epulis autem, quibus duode-
cim Deos exceperunt *Aethiopes*, *Iliad.* α'. v. 425. *GRAEV.*
Καὶ μοι δοκεῖ) Pro eo, cum ex *MS.* id probat, etiam sine
MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse
καὶ μοι δοκῶ, videre posse, ait verissime vir summus *J. G.*
Graevius. At unum tamen *Amstelaedamensem* ex eorum,
qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir
aruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, *Grae-*
cae linguae notitiam prae se ferentem, qui de hujus dicti
probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, dig-
na scilicet viro *Graecis* literis docto, controversia, optimae
notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ*
posse et addi et omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age
tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum *ἐγὼ*,
vel *ἐγὼ γέ μοι δοκῶ*, totidem verbis et literis. Ecce *Noster*,
in *Herodoto:* *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ.*
In *Eunucho:* *Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐνύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ*

τὸ πλεῖον διατρέψαι ἂν μοι δοκῶ etc. In Toxaride: Ὡς ἐν πολὺ ἡδίων ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς. In Parasito: Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιτρέψαι μοι δοκῶ. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apothegmate Agesilai (loco ab cl. Gracivio ad Luciani Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιοῦτων βούλεσθαι ἐπ' αὐτῶν εἶναι. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Plutarcho et Demosthene ostendit, sicut μοι δοκῶ, ita et μοι δοκοῦμαι dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quod nunc scribimus, Luciani loco perperam μοι δοκεῖ legitur, ita et apud Xenophontem lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxares contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem curam exercendis et in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: Ἀλλὰ μὲν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προεπιτελεῖν ἕκαστοις, καὶ ἄθλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅποτε δέοιτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι. Haud dubie oratio soloeca est, μοι δοκεῖ προεπιπῶν, et προτιθεῖς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. Caeterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, et praemiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὥσπερ χοροὺς τῶν τάξεως αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσας θεάσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines institutorum chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθόμενον παρῆχεσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπελθῶς μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. et continuo post, ὅρῳ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πείθεσθαι μάλιστα ὃν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audientem sit, ignominia et poena mulces. JENS. Δοκῶ G. P. et L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum ἐς Οἰνέως. alius Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loc-

endi ratione dicitur, et passim similiter frequentatur, ac *Οίνεως*. Sed hoc hic requiritur. Saepissime *Lucianus* hoc iptico modo utitur, ut *ἐν τινος τῶν γραφῶν*, in pictoris cu-
dam domo, in *Zeuxide* c. 3. *ἐν Ἀρισταίνετου*, initio *Lapi-*
arum: *ἐν φαρμακοπώλου* alibi. *Aelianus* quoque ita passim.
c per *εἰς*, ut *Noster* in *Hermotimo* c. 82. *εἰς διδασκάλου* in
ologia c. 4. *Εἰς πλουσίου τινός*. Sic *Aelianus*, *ἐφοῖτα εἰς*
κίτας, *εἰς Πανδοκῆως*, *εἰς Ἀρχελάου*. Sic *Plato* in *Sympo-*
ς, *ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος*. *Aristophanes*, *ἐκ Πατροκλέους*.
d hanc loquendi formam apud Graecos, ut et apud Lati-
s, usitatam, ante nos dudum observarunt eruditorum mul-
JENS. Vid. *Suid.* (*ἐν ᾧδου*) ubi observat, Atticis non in-
sequens esse, ut *τῷ ἐν* utantur pro *εἰς*. Apud *Aristophanem*
men p. m. 178. (sive *NEΦ.* 969.) male legit *ἐν παιδοτρίβου*
δίζοντας. In nostris rectius, *καθίζοντας*. SOLAN. Etiam
ukero ad *Thuc.* p. 242. et *Abreschio* *Dilucc.* *Thuc.* pag. 417.
ribendum videtur *εἰς Οίνεως*, et revera *εἰς* reperitur in 2954.
nihilominus retinebam *ἐν*. Cogita *πεπορευμένους*, qui pro-
cti sunt, atque adeo jam versantur in eo loco, quo abierant:
non male respondere sibi videbis *ἐν τῷ οὐρανῷ* et *ἐν Οίνεως*.
agis offendit in *Ocypode* v. 105. *ἦλθεν* — *ἐν δόμοις*, de
io tamen suo loco. *Suidae* praeceptum, modo a *Solano*
mmemoratum, Atticos uti *ἐν* pro *εἰς*, nihil habet nec ra-
onis, nec termini. LEHM.

Pag. 76. l. 4. *Ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως*
ὅς αὐτὸν ἐπεδείξαντο] Quod pro postrema voce duo
risienses exhibent *ἐποίησαντο*, in eo nihil est per se, quod
tuperes: *χάριν* enim *ποιεῖσθαι* aequè probum, ac *χαρίζεσθαι*,
utrumque fere ejusdem potestatis. Quum igitur *Belinus*
οἶσαντο minus bene dictum putat, non per se iudicium hoc
lere potest, sed hujus loci nostri ratione habita, cui ma-
s convenit *ἐπιδείκνυσθαι χάριν*, de *Aethiopibus*, ostentandi
ussa *Jovem* ceterosque *Deos* lautissimis duodecim dierum
ulis excipientibus. Voces autem interjectas *ἐν ἀρχῇ τῆς*
μ. π. recte odoratus est *Schmiederus* spuriae esse originis,
od vel hinc patet, ut ipse monet *Schm.*, quod in tribus
odd. Pronomen *ἦν* ineptissime, quandoquidem illa genaina
sent, (quamquam *Belino* secus visum) post *ποιήσεως* de-
um collocatum reperitur. Verum et ab orationis forma et
ructura minus placent. Unde et nos ea pro suspectis nota-
mus. Locum *Homeri* nemo facile nesciat legi *Iliad.* I, 423.
Ceterum interpretatio Latina paullo liberior est: ita
struendam fuisse arbitror: — si gratiam iis recordetur *Jupi-*
s, quam ipsi exhibuerunt. LEHM.

Ead. l. 7. Παλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) *Hesiod.* 1. *Oper.* *cian.* passim. *BOURD.*

Ead. l. 8. Τὸ μὲν ὕγ. — τὸ δὲ πλ.) Τὸ *Ms. R.* ubique habebat, et recte. *VORST.* Lectionem hanc *Ms. R.* in tantum recepit: quem codicem nos sane non vidimus laudatum in margine libri, quo utebatur *Vorstius*, reperit *SOLAN.* Hic et proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ, uti h. l. et c. 14. Admonendus autem est lector, lectionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam δὲ, τὸν δὲ, nos vero *Solano* obsecundantes recepisse τὸ δὲ δὲ etc. versionem tamen mutare noluisse, quia in se sensum ab mente *Luciani* non adeo discrepantem exhibet. forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐξέστι, etiam quando fere pro ἐξέστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute saepe ponuntur sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, *Luciani* adnexis. N. 8. *de vita*, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐξέστ' εὐσχευεῖν. *Lucian.* *de Parasito* §. 16. οὐκ ἔστιν εὐφραίνόμενον θάνατον. *Demosth.* *de coron.* p. 341. (quem adduxit *clat.* *ner.* ad *Galat.* III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐνοῦν εἶναι τῇ πατρὶ. *Evang. Luc.* VI, 4. οὐς οὐκ ἐξέστι φαγεῖν, εἰ μὴ μοῖοντες ἱερεῖς. Quandoquidem et Latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I, XI. *Liceat* — *facta referre SENEM.* *Virg. Ecl.* I, 40. — *ut in servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad *fam.* 21. *ut in servitio aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; etsi ἐξέστι, τὸν μὲν πρῆσθαι ferri possit; tamen, quia postea repetitur τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸν stare nequibat, sed necessario mutandum erat. *REITZ.* Accedit haec causa, quod, si vulgaris obtineret ratio, laudandum erat: τὸν μὲν τὸ ὑγιαίνειν — τὸν δὲ τὸ πλουτεῖν — τὸ βασιλεύειν. Nihil certius *Solani* emendatione: *Graev.* contra, ut vim, ita et soloecismum infert verbis. *LES.*

Ead. l. 11. Ταύρων ἐννέα) *Od.* I, pr. et 178. seq. C.

Ibid. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedenti scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον δαΐμονα παρθένου βασιλικῆς: non, ut legitur in editionibus, *hunc* vero ex *Aulide* in *Ilium* navigationem virgine regis *et* τὸν, nimirum *Agamemnonem*, qui *Iphigeniae* sacrificio emit prosperum cursum et ferentes ventos. *GRAEV.*

Ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide *Ovid. Metam.* XII. Vol.

Ead. l. 12. Παρθένου βασιλικῆς) *Iphianassae*, quam nonnulli *Iphigeniam* appellant, *Agamemnonis* filiae. *BROD.* Notissima *Iphigenia*, duabus tragoediis ab *Euripide* celebrata. Nuncino de ea, ejusque nomine utroque, vid. *Muncker.* ad *Agin.* XCVIII. LEHM.

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) Rectius *Ms. Angl. doctissimi* *Bozmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη) patet apud *Homer.* Il. 6. *BOUND.* scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, et firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν λην ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηναῖς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res tribetur apud *Homerum* *Iliad.* γ. *GRAEV.* Quemadmodum rectissime et in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, et in excerptis cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram *Florentin.* quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir et eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, *Hecubam* duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem *Trojae*, ab *Mierva* redemisse. *JENS.* Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη *Mss. Gr. Angl. P.* et *R.* et *ed. J.* optime sane. *Vulgata* ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. *SOLAN.* Et *A. 2.* exhibet veram lectionem μὲν γὰρ Ἑκάβη, quae et in margine ab antiqua manu rescripta est exemplaris *B. 1.* ejus, quod ego possideo. In interpretatione horum verborum Latina, quam *Reitzius* dedit, addideruntque *Bipontini*: Non quidem *Hecuba* etc. haud dubie pro non scribendum erat nam, tum verbis auctoris, tum ipsa sic jubentibus. LEHM.

Ead. l. 13. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) *Homer.* Il. Z. *BROD.*

Pag. 77. l. 1. Ἀλεκτρονόος) Ab *Aesculapio* praesertim, cui moriens *Socrates* a sodali suo adhuc satisfacit. *GESN.*

Ead. l. 7. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. *BROD.*

Ead. l. 11. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exaravit: nam *δυσωπία* est pudor, quo fit, ut aegre oculos tolerare audeamus. *CLER.*

Ead. l. 14. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia *A, 50.* Οὐρανίας μὲν πρῶτον etc. *BROD.* Αὐταῖς scripsi cum *Schm.*, praesente Codice 3011. Vid. *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* T. I. p. 370. sq. LEHM.

Pag. 78. l. 4. Κυκλώπων θανάτῳ) *Apollo* enim orbitatem suam in ipsum *Jovem* ulcisci non ausus, *Cyclopas*, a quibus fabricatum erat, quo *Aesculapius* percussus est, fulmen, interfecit. Vid. supra *Diall. Deor.* XIII. *SOLAN.*

Ibid. Κάβοστραμισθεῖς) *Rhetores Graeci.* Interpr. *Ari-*

stoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN. Orph. Arg. v. 173.

Ἀδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ὃ ποτε Παιὼν
Θητεύων ὑπόεικε, Διὸς δ' ἡλεύατο μῆνιν,
Οὐνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οὔστοις
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῦ εἵνεκα λῶβης.

Cf. Schol. ad Jov. Confut. c. 8. LEHM.

Ead. l. 5. Χρησάμενος) Quid si legamus χρησόμενος, μοχ, ὅτι δὲ καὶ ἐδήτευσσε, ut respondeat illi, quod praecedens, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς κ. τ. λ. GESN. Illud suppedita-
dex Gori. et recte nos videmur restituisse, re ipsa postea. Nam quae interpretatio Latina habebat: sed quod iudicatus ob Cyclo-
pas interfectos, testarumque suffragio de caelo in terram eiectus, humana conditione et sorte uti iussus esset, per se quidem non reprehendenda, textus vero verbis non satis accommodata sunt, nec esse poterant, nisi absurdius dicere velles auctorem. Sed mutavimus ea secundum veram lectionem. Alia res est Diall. Marr. IX, 1. ubi γὰρ μένους Schmiederus temere mutavit in χαρισόμενους. Quod item ad alteram Gesneri conjecturam attinet, ea jam non est, quum in duobus Codd. legatur ὅτε δὴ, quod unice recte est, atque etiam Schmiedero jam receptum, et Jo. Scaligeri probatum. Vid. Varr. Lectt. Scilicet δὴ a Luciano post voces relativas poni, ubi antecedens enuntiatio per se declaratur vel exponatur, ut mox ὅφ' ὧν δὴ etc. ejus lectorum ignotum est. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀμφοτέρω περὶ πλινθεύοντες) Haec M. Felix Serv. ad Virgil. BOURD. Il. Φ, 442. seq. GESN.)

Ead. l. 10. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς) A Laomedonte. BOURD. Deinceps προσῶφλεν mutandum censuit Belin-
vere mutavit Schmiederus, praeceuntibus tribus Codd. προσῶφειλεν exhibent; recte factum, siquidem Gramma-
rum praecepta audias, qui consentientes hoc inter ὀφείλειν
ὀφείλειν discrimen statuunt, quod hoc sit omnino debet
quid facere, obligatum esse ad aliquid faciendum, illud
sententia aliqua judiciali lata mulctae cujuscunque damna
esse. Sic Eustath. ad Odyss. E. p. 531. ὀφλεῖ μὲν τις ἐπὶ
ὀφείλει δὲ, ὡς ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. Αἰμῶν. ὀφλεῖ μὲν
τις ἐπὶ καταδίκη, ὀφείλει δὲ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Τὴν
Lex. Platon. ὀφλεῖν, ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. Iisdem
utitur Suidas s. ὀφλεῖν, et similibus alii Grammatici. Quod
quod Laomedon his Diis operariis debebat, non erat

ibunali ei adjudicata, sed merces pacta in annum, *Hom. Il. v. 444.* Ergo non convenit in h. l. ὄφλειν, sed ὀφεί-
 e Grammaticorum, inquam, verbis si res judicetur. At
 verba, sed sententia, praecepti considerata. Utras-
 notiones, quas separavit Grammaticorum subtilitas, con-
 it usus haud raro, ut tenenda sit ejus, quod justum est,
 atio, et ὄφλειν omnino reddendum: *solvere debere* ex jure
 unque. Hinc illa verborum ὄφλειν et ὀφείλειν permuta-
 cujus certa reperiuntur documenta, ut ὄφλειν γέλωτα ap.
idem aliquoties, e. c. *Med. v. 404. et 1049.* (ὄφλειν in
 Jambici senarii) Apud ipsum nostrum ὄφλημα dictum
 φείλημα *Diall. Mortt. IV, 2.* Quid igitur impedit, quo
 s et h. l. προσόφλειν *Lucianus* dixisse credatur ea pote-
 quam propriam verbo προσοφείλειν volunt Grammaticae
 res? praesertim quum, unde προσώφλεν, nisi ab ipso
 re, profectum sit, difficulter, contra, unde προσώφει-
 riginem duxerit, clarissime intelligi possit. *LEM.*

End. l. 13. Καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερον] Quod *Ja-*
s alicubi vult *μιαρώτερον*, nihil est, nisi lusus ingenii.
pe non sensit Vir lectissimus tenorem hujus loci ironi-
 per quem οἱ σοφοὶ (*ποιηταὶ*) dicuntur non solum ea,
 modo enumerabantur, σεμνολογεῖν περὶ τῶν θεῶν, sed
 alia πολὺ τούτων ἱερώτερον (scilicet!). Qui quaeso
 congruat *μιαρώτερον*; Similem in modum *Noster* infra
4. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια — — ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον
τότε δὴ τότε ὄφει πολλά τὰ σεμνά, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια
θανοῦ. *LEM.*

Arg. 78. l. 4. 'Εν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. *Lu-*
z non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo,
quid quid; certe non hoc. *SOLAN.* His quid sibi velit
es, equidem non video, praesertim quum illud ἐπ' αὐτῷ
o. ultimo invenire non potuerim. Videtur eum usus
 sitionis ἐν offendisse, cum verbo βασιλεύειν junctae.
 a consulto hanc ipsam viam ingressus est auctor, ut am-
 atem dicendi vitaret, quae exstitura fuisset, si ἐπ' αὐ-
 e I αὐτοῦ dixisset, quoniam sic de persona Urani neces-
 ogitandum erat. Neque soloecum videri potest βασι-
 ἐν τινι χώρᾳ, quum constet βασιλεύειν ἐν Πέρσαις, et si.
 Ceterum h. l. a persona Coeli ad locum coeli repen-
 fieri eumque paullo audaciorem saltum, haud equidem
 or: neque tamen auctor sim, ut haec quantacunque la-
 vel tollatur, vel arte aliqua poliatur. Ferebat tales
 σεις, quod inter Graecos plurimum valebat, prosopo-

poetarum studium, nec raro in ejus generis incidas exemplum siquidem in talia attendas. Nunc mihi succurrit e *Soma Nostri* initium declamationis Artis Statuariae c. 7. Ἐγὼ, παῖ, Ἐρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, ubi a θάνειν, si severe judices, minus ad personam, quae loquitur quam ad artem, de qua loquitur, accommodari mente potest. Cf. *Prom. in Verbb.* c. 6. init., imprimis *Judicium Vocalis* compluribus locis. LΞΗΜ.

Ead. l. 6. Ζεὺς κλαπεῖς) *Orpheus, Homer. Callim. Hym.* in Jovem. Doctores sacri, *Tertull. Cypr. M. Felix. Bourd.*

Ead. l. 8. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram. V. *Ver. Hist.* II. c. 9. Sed et sic stare potest. SOLAN. In *Ver. Hist.* l. legitur Κῦρον, τὸν πρότερον, quod utrum Adjectivum sit, Adverbium, ex ipsis his verbis non potest dispici, neque adeo quidquam in locum, qui nunc agitur, probari. Videntur veteres in distinguendo majore Cyro a minore. *Xenoph. Anab.* I, 9, 1. dicitur Κῦρος ὁ ἀρχαῖος. *Thucyd.* p. 9. 13. Περσῶν πρῶτος βασιλεύων, *Pausan.* VIII, 43. ὁ πρεσβύτερος apud *Nostrum* *Macrob.* c. 14. ὁ παλαιός. Jam etsi in *Ver. Hist.* τὸν πρότερον probabilius pro Adjectivo habetur, id tamen h. l. ὁ πρότερον damnari noluerim. LΞΗΜ.

Ead. l. 10. Ἐγὼ δὲ) Quos auctores secutus sit, nescio me fateor. *Scholiastes* certe *Latonam* harum uxorum primum unam facit. *Schol. ad Jov. Conf.* c. 17. SOLAN. Latona est *Hesiodus* in enumerandis prioribus *Jovis* uxoris *Theogon.* v. 886. sq. Recenset deinceps *Metin*, *Themistoclem*, *Eurynomen*, *Cererem*, *Mnemosynen*, *Latonam*, postremo denique *Junonem*. LΞΗΜ.

Ead. l. 11. Κατὰ τοὺς Ἕλληνας — νόμους) Paulo aliter nunc vulgo narrant. *Consulti juris* apud *Persas* antistites, licet regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetere legibus; sed esse legem, qua regi, quicquid vult, licet. *Muretus* (Var. *Lect.* VII, 1.) adversus *Aenobarbum*, idem apud *Graecos* licuisse, orationem *Andocidis* adversus *Alcibiadem* adducit, in qua narratur, *Cimonem* nomine exsulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed vulgatis *Andocidis* codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod v. cl. emendavit. SOLAN. *Cimonis* exemplum etiam *Catullus Nepos* affert in *Cim.* c. 1. ubi addit licere *Atheniensibus*, eodem patre natas uxores ducere; de quo *Atheniensium* more idem scriptor jam in *Praefat.* §. 4. locutus fuerat. LΞΗΜ.

Ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: *Catullus* l. *Felix. Bourd.*

Pag. 80. l. 6. Ὑπηνέμιον) Quae dicantur *hypoemia ova*, in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, sed fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπηνέμιος est ὁ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit N. VIII, 42. post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam rum fuit, Junonem, mulierem Thessalam, sine viri conbitu peperisse. CLER. In Somn. s. Gall. c. 12. divitiae iniatae, simulatque expergefactus sit, ὑπηνέμια dicuntur προσθαί, *tangquam ventis tradi ferendae et dissipandae*. Rectius iam Suidas ὑπηνέμιον explicat τὸ ὑπὸ τὸν ἄνεμον, quam Cleus τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Vanitatis et levitatis notio translata l ova, quorum et Suidas mentionem injicit, et ad alios foetus, quos Socrates ap. Platon. Theaet. p. 150. sq. Steph. nunc δωλα, nunc ψευδῇ, nunc etiam ἀνεμιαία, vocat, opposens τοῖς ἀληθινοῖς, τοῖς ἀληθέσι, τοῖς γονίμοις. De equabus vento gravidis locus insignis Virgil. Georg. III, 271. sq. ubi lura Heynius. Sine marito a Junone conceptum Vulcanum non agnovit Homerus, innuit tamen Hesiodus Theog. v. 927. et clarius posteriores pronuntiant. Noster non sine magna cerbitate Jovem ad Junonem τὸν σὸν υἱὸν dicere jubet, quo significetur Vulcanus, Junonis sine patre filius, Diall. Deor. V, 4. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 8. Βάνανσον etc.) Dicitur Juno peperisse Vulcanum βάνανσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρρίτην. Vertit interpretes, *ornacarium, et fabrum aerarium, et ignipotentem*: βάνουσος est arte sordida seu sellularia quaestum faciens; sed πυρρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρρίτην lapidem et gemmam quis ignorat? πυρρίτης ἄστρος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ms. est πυρρητήν sed hujus vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρρωτήν, qui igne utitur in flando, et coquendo zere, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV. De voce βάνανσος vid. T. I. p. 169. Vulcanum iisdem nominibus ipse matris maritus deridet Diall. Deor. V, 4. qui locus omnino cum hoc conferendus, nec non Jov. Confut. c. 8. Prope ridiculus est Belinus, qui, criminandi pruritu abreptus, vocis καμινευτής interpretationem Latinam: *qui camino adstet tota vita*, utpote minus fidelem, reprehendens, ipse vertat, *comme un ramonneur, tangquam caminorum purgator*. ΛΕΗΜ.

Ibid. Πυρρίτην) Ed. J. πυρρυστήν. viderint alii, an commodius. G. et P. πυρρητήν. L. πυρριήτην, vel πυρροιστήν. SOLAN.

Ead. l. 9. Τὸ πᾶν) Prosus. BROD.

Ead. l. 11. Ἐδίδωθην) Ita ediderunt *B. 2.* et *Par.* quod reliquis omnibus scriptum est ἐδίδωθη. SOLAN.

Pag. 81. l. 1. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses ne quis superesset, quī excidium Trojae ulcisci possit turri praecipitavit. VORST. Scamandrium a patre, nacta vulgo, dictum puerum (*Homer.* Il. VI, 402.) auctore e communi Graecorum decreto de turri praecipiente, ne superesset, qui restitueret regnum Trojanum, *Euripides* Troadd. v. 720. sq. imprimis *Actu V.* Cf. *Ovid.* XIII, 415. et *Hygin.* Fab. CIX. LEHM.

Ead. l. 6. Οὔτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut *B. 2.* et *Par.* nova sententia inchoanda. SOLAN.

Ead. l. 10. Μηκέτι χρήσιμον) Sed eviratum. BROD. Iliam enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacrosus mos iste. V. *Lact.* I, 17. qui paullo aliter rem. SOLAN. Cf. *Diall. Deor.* XII. ibique *Adnott. T. II.* LEHM.

Pag. 82. l. 3. Χαλκοῦς ἐστὶ) *Iliad.* A. 426. Διὸς ποταμοῦ δῶ. GRAEV. Haec verba usque ad ἡκούσαμεν, interprete Latino omissa, supplevi. In sequentibus vertendis lapsus est *Wielandius*, dorsum intelligens ejus contemplatur, et reddens: oder lieber gar auf dem F. liegend. At coeli dorsum intelligendum, i. e. converte recte Latinus interpret. Contra τὰ ἔξω modo significat concavum. LEHM.

Ead. l. 7. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) *Homer.* *Iliad.* A. 2. σὺ δ' ἐν δαπέδῳ. BROD.

Ead. l. 8. Πυλωροῦσι) *Homer.* Il. E. 749. Θ. 393. ματαιὸν δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀρεῖ, τῆς ἐπὶ μέγας οὐρανόσ, Οὐλυμπός τε. BROD. Janum simul cum janitorem coeli facit *Ovid.* *Fast.* I, 125. LEHM.

Pag. 83. l. 1. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰκάρῳ καθήμενοι) *Homer.* 1. BROD. Passim in *Homero*: ut et illa ἐλίσσομένη περὶ Quae rursum repetit in *Icarom.* BOURD.

Ead. l. 5. Ἐλίσσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν Ἰκάρῳ περὶ καπνῷ, Il. A. 317. BROD.

Ead. l. 6. Ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ) *Horat.* Sat. 2. Nasum nidore supinor. Vid. *Arnob.* p. 212. qui classicus locus, ubi cuissos etiam appellat. GESN.

Ead. l. 8. Ὡς περ αἱ μύλαι) Idem Muscae encom. lib. 1. *Aristoph.* BOURD.

Ead. l. 9. Συνέπινον αὐτοῖς) *Pausan.* in *Arcad.* O. τότε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικῆ καὶ εὐσεβείας. BROD.

Ead. 1. 11. *Αἰόλοι*) V. *Eurip.* Or. 8. SOLAN. Cf. Diall. r. VI. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ἀπόρρητος*) Forsan ἀπόρρητος vel ἄπορος, ut *Dipsadd.* cap. 2. SOLAN. Frustra tentat *Solanus* probam et vere *Lucianeam*, quamquam minus frequenter de , quae adire vel intrare non licet, usurpatam. Omnino ἀπόρρητα sunt, quaecunque prohibita sunt et vetita, positis gravibus minis. *Noster* utitur fere de rebus sa- quas nefas sit profanas reddere, ut de arcanis, quae ire non licet, *Prom. s. Caucas. extr. Anach. c. 38. Pisc. c. cf. Necyom. c. 2. 8. Philopatr. c. 14.* nec non de cibis, sumere interdictum, *Somn. s. Gall. c. 5. de Mort. Peregr. 5.* Jam quaeso quem offenderit locus ἀπόρρητος, i. e. sanctus, atque adeo οὐρανὸς ἀπόρρητος, i. e. cujus limen e, vel transire, nefas habetur? Accedit, quod in eo em loco, quem *Solanus* affert, *Dipss. c. 2. δὺςβατος καὶ os* bene jungi poterant, minus tamen recte in hoc nostro os καὶ ἄπορος. LEHM.

Ead. 1. 15. *ῥῥας*) *Silvas ac saltus: ὀργάδας* vocant. BROD. are nomen τέμενος, *lucus*, qualis commemoratus *Veneris mort. c. 12. et 27.* LEHM.

Ibid. *Ἀπετέμοντο*) Ad verbum rescuerunt, ἀπετέμοντο, nim id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo separare. GESN.

Ibid. *ῖρη ἀνέθεσαν*) Res ex omnis generis scriptoribus sima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, *Philo- interpretem 53. a. 5.* SOLAN.

Ibid. *ῖρη*) Nam *pica* Baccho sacra est, *Jovi aquila, erinae noctua.* BROD.

Pag. 84. 1. 1. τὰ φντὰ) *Olea* *Minervae, vitis* Baccho, *Jovi us.* BROD.

Ead. 1. 2. *Νειμάμενοι*) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

Ead. 1. 3. *Ὁ μὲν Δελφός*) *Caecil. in M. Fel. qui tangit ra* hujus tractatus, quae quidem etiam sunt in *Dialog. .* BOURD.

Ead. 1. 5. *ῖρη*) Vid. II. A, 8. it. 51. seq. praesertim h. ad *Callim. p. 372. seq.* GESN.

Ibid. *ῖρη*) Scribe Ἀργεῖος, ut in *Angl. Cod. BOURD. os P. L. et A. alii Ἀργος.* SOLAN.

Ibid. *Μυγδόνιος*) Hic pro *Phrygio*: poëtarum enim θεω- μενα cum tractet, poëtica etiam ratione utitur. *Pausanias 4, 5. Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' , inquit, φρεὺς τίθεσθαι καθίστηκεν.* Vid. *Horat. Ode 2, 2. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134.* GESN.

Ead. 1. 8. *Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι*) Vide *Callimachi Hymn.*

in Jov. ejusque interpretes. CLER. Vid. supra Tim. c. fra Jov. Trag. c. 45. et Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. Sol. Ead. l. 10. Πάλαι τεθνεῶς] Reddendum erat: mortuus, non olim, ut placuerat interpreti Latino. E vocis πάλαι potestate monuimus T. I. p. 483. LEM.

Pag. 85. l. 2. Γενειήτην τὸν Δία) Haec omnia ex pro mutuati videntur recentiores eo pictores et statuarii forte et ipse antiquioribus artificibus descriptiones De acceptas tulerit. CLER.

Ibid. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (I in Apoll. v. 36.) αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος canit. qualem in antiquis nummis et monumentis passim conspici aiturum, et omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. hem. quem vide. SOLAN.

Ead. l. 3. Τηνηήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem ὑπηνήτην adscripsit, se conjicendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissima lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius prope barbatus occurrat, satis tamen commode appellatur ὑπηνήτης hoc est, florens aetate, ἐν ἡρὶ τῆς ὥρας, ut vocabulum exponit Pollux. Imo cum ὑπηνήτης proprie notet, quomodo interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα νειάδος, apprime convenit Mercurio, semper juveni, theton; quodque ei non Lucianus modo, sed et Homerus buit, ubi Il. Ω. v. 348. eum similem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη,
cui sunt flavescentes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc versu Homericom omnino apud Aelianum lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἠγάσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ ὑπηνήτη) dandum censeo πρῶτον ὑπηνήτη) abunde enim liquet tissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem amamus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam tradendam permitto. JENS. Iis, quos cl. Jensus attulit, tur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπῆντι. in p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω. 348. K. 279. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat status Olympici, ad quam hic respicit. v. Quom. Hist. Conscribit SOLAN. Ad ipsam ejus descriptionem satis accurate Pausan. V, 11. LEM.

Ead. 1. 7. Τὸν Κρόνον καὶ Πέας) Ethnici nimirum pas-
de statu Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii.
, quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. CLER.

Ead. 1. 8. Πισαίων ἱερῶν) Confecto Olympico certa-
BROD.

Ead. 1. 9. Διὰ πάντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλων, notan-
jus locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris,
dere est in διὰ πάντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt
computari, ut graduum numerus unitate multari debeat.
tiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus lo-
tur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, et
non? διὰ πάντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spa-
intermedium quatuor. Eadem phrasi et de re eadem uti-
terum in Icarom. c. 24. Vide apud *Lucianum* ipsum qua-
annorum determinatum illud spatium in De Mort. Pe-
c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duxi-
nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

Ead. 1. 10. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια) De his vocibus
se alibi. BOURD. Προῤῥήσεις) Non satis apte haec vox
θέμενοι jungi videtur. Formularum ad eam rem parti-
exhibet noster in Alex. c. 38. et Demonact. Vit. c. 34.
ule *Meursii* Eleusin, et emenda *Philostratum* vit. Apollon.
5. ubi perperam legitur μετὰ πρόσρην, pro μετὰ πρόῤῥη-
quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim
nto opere nusquam dormitet? SOLAN. Προῤῥήσεις καὶ
αντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat,
uram in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς,
etc. GESN.

Ead. 1. 11. Βοῦν ἀροτήρα) De quo *Hesiod.* lib. 2. Op.
autem fuit, et capital lege Attica bovem aratorem ne-
vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad Pau-
BOURD.

Ead. 1. 13. Φιλήσας — δεξιάν) Germanus hic adorandi
quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. De
c. 17. *Apul.* Miles. IV. et in *Apol.* et *Salmasium*. SOLAN.
tiam *Amorr.* c. 13. qui locus simul tuetur lectionem no-
αὐτοῦ, pro qua maluit *Belinus* αὐτοῦ, vel ἑαυτοῦ, uti
habent duo codd. Pariss. LEHM.

Ead. 1. 15. Τὸ ζῶον) Quam immolavit, victimam. BROD.
Pag. 86. l. 1. Ἐντελές) Consule *Outramum* p. 102. *Athen.*
Ἄριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμποσίῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κο-
προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ
τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. So-
Certe στέφειν pro implere etiam *Hom.* Il. A, 470.

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπιστέφαντο ποτοῖο·
quo illustratur *Virg.* 2. G. 528.

— et socii cratera coronant:

quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, m-
apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. cap. 11. Ἐπιστέφανον
ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχελεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται,
διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad *Hom.*
quod in transitu monitum sit, licet ad *Lucian.* non adeo
tineat. REITZ.

Ead. 1. 4. Ἡμῶφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. (Quia
si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia
specta vox ἡμῶφωνον, tentabam ἡδύφωνον· jam velim εὐφω-
νον, ut Gall. c. 2. quod optime respondet praemisso εὐφω-
νον. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68. f. ita et hic jam congruum
ceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen
hi applaudo, quia posset regeri, ἡμῶφωνον melius conve-
bestiae morienti, et τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non
bias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores
tur viderint. IDEM in *Addendis.* In errorem seduxit Reitzii
suspicio Solani. Locus est et sanissimus, ut medelam d-
deret nullam, et satis quoque perspicuus; modo tenes, ἐ-
λοῦν non minus, quam μυκώμενον et εὐφημοῦν, ad Objec-
pertinere τὸ ζῶον, et ἐπαυλεῖν ἡμῶφωνον ad normam Gram-
ticam eodem modo dici, quo μυκᾶσθαι γοερόν. Jam con-
verba cum ἐπὶ composita, et Dativo juncta, si sonum q-
lemcunque significant, denotare, sonos suos concentus
intermiscere iis, quae Dativus indicat, qualiacunque de-
sint. Sic ἐπάδειν dicitur Diall. Mortt. II, 2. sic ἐπαυ-
et ἐπικτυπεῖν Diall. Deor. XII, 1. (ubi tamen addita τῷ
πάνω et τῷ κυμβάλῳ Ablativi sunt instrumentales, non
quos modo dicebam, Dativi.) sic ἐπικράζειν, ἐπικρ-
(Char. c. 8.) ἐπιστενάζειν, ἐπιδακρύειν, ἐπιγελάειν, et ejus-
neris alia. Nunc ἡμῶφωνον dicitur hostia ἐπαυλεῖν τῇ θ-
i. e. dimidiata voce (leniori jam ac tenuiori paullatim, quae
antea majori mugisset) tibiae instar accinere rei sacrae, de
omnino vox omnis cum anima simul deficiat. Qua im-
tionis descriptione quid vividius, quidve simul salsius,
possit, ubi addit statim auctor, his vagitibus, et illis a-
tibus, jam non posse non quam maxime delectari numina
vina. Contra quae Reitzio placuerunt, εὐφωνον, ἡδύφω-
et ὁμοφωνον quoque ipsum, quam jejuna ista, quam ab
ab omni loci indole! Omnino hoc etiam *Wielandii* est p-
oium, et multo ante eum Jo. Phil. Pfeifferi in *Antiquis*

c. Lib. I. cap. 23. qui hunc locum ita reddidit: *Deinde cum applicant (pecudem), ac sub oculis Dei jugulant, fleddam emugientem, beneque (sicut licet conjicere) ominadenique voce jam leniore ad sacri tibias respondentem.* His nempe respicitur tibiarum usus in sacris, de quo Pfeifferus L. I. c. 33. aliique alibi. *Belinus* contra longe aberravit, ubi vertit: et ils accompagnent de leurs mugissemens douloureux, qui sont, comme de rai- d'un favorable augure. LEHM.

ad. l. 5. *Πρόγραμμα*) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ad. l. 6. *Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας*) Qui hominem necaverit, *perpetravit.* BROD.

ad. l. 8. *Ὁ Κύκλωψ*) Homericus Polyphemus Od. K.

ad. l. 9. *Τῷ βωμῷ π.*) Qui mos non gentium solum, Hebraeorum, Dei jussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

ad. l. 13. *Διασχίδναται*) *Homeric* dictio, ut et versus s, qui lib. 5. BOUND.

ad. l. 14. *Σκύθης*) Res est ex omni genere scriptorum *μα.* Tangit iterum Jov. Trag. SOLAN. Cf. Diall. XVI, 1. LEHM.

ad. l. 15. *Τῇ Ἀρτέμιδι*) *Dianae Scythicae.* BROD.

g. 87. l. 4. *Κριοπρόσωπον*) Horum omnium imagines *orū* mensa *Isiaca*, quibus hae res cordi sunt, videant. propemodum habent et Orig. c. Cels. 121, 1. et Clem. 6. C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi inter- *Hircus Mendesius* Panis symbolum. SOLAN. *Κυνοπρόσωπος*, Aegyptiis *Anubis* dictus, *Isidi* praesto est Diall. VII, extr. LEHM.

ad. l. 6. *Κροκόδειλον*) Colebant enim Aegyptii *crocodi-* *Stephanum Byz.* in *Διοσπόλεις*, et Clem. Alex. *στρομ-* *ian.* etiam ad Demetrian. et Tertull. adv. Marc. II, 14. *udat Spanh.* 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen docet Juv. XV, 2.

Qualia demens

Aegyptus portenta colat? CROCODILON *adorat*
Pars haec: illa pavet saturam serpentibus IBIN.
alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet *trissimus.* SOLAN.

ad. l. 8. *Δαήμεναι* etc.) *Homer.* Il. Φ, 487. *Εἰ δ' ἐθέ-* *μοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς.* BROD. *Iliad.* Z, 150.

Ead. l. 10. Ἐξυρημένων) Sic de Dea Syr. ΒΟΥΝΔ. Iemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOL.

Pag. 88. l. 1. Θύρας δ' ἐπιθέσθε βέβηλοι) Hoc in praefari moris erat sacerdotibus: unde *Virgil.* *procul o, procul este profani.* *Callim.* H. in Apoll. ἐκάς, ἐκάς ὅστις αἴμα ΒΡΟΔ. Male Angl. βεβήλοις. *Callim.* alii. Καρδιονλαίειν. caetera hujus tractatus alibi exposui. ΒΟΥΝΔ. *Fores occludite profane.* Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Et ciebantur voce praeconis, ἐκάς, ἐκάς ἔστι βέβηλοι. legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβήλοις, *fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittite profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scripto legi βέβηλοι, qui hunc versum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* ΓΡΑΕΥ. Formulam hanc qui itidem allegant Pat non pauci, *Orpheo* assignant auctori. Sed apud plerosque et *Suidam* aliter, et ex doctorum sententia rectius, αἰεὶ οὐ στοῖσι Θύρας δ' ἐπιθέσθε βεβήλοις. Πᾶσιν ὁμως. (uti et Angl. eod.) quanquam et multi libri habent βέβηλοι et πᾶν (v. Not. G. *Worth* ad *Tatianum* p. 34. et *Clem. Alex.* 28.) Sed emendare viri docti jubent. Vid. et *Chil. Erasmi*, S. s. v. p. 59. et *Grot.* flor. spars. 143. A. 161. A. qui testatur reperisse βέβηλοι, quod contra sensum esse pronuntiat. *Pythagorae* ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus addubitare videtur, est, in suis ad *Callimachum* eruditissimis observationibus p. 49. allato *Galen*i loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6. ὥςπερ οἱ ΤΟΙΣ ὩΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΤΕ ΒΕΒΗΛΟΙ κελεύουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνδρῶν πλιννοῖς νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μετρητοῖς Θύρας ἐπιθέσθαι κελεύει ΤΟΙΣ ὩΣΙ ΤΟΤΕ ἀποδεικνύει καὶ μεθόδου βεβήλους. Uti igitur in sermonibus mysticis imperat PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita et nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis initians, denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT. De emendatione cum ipse vir ampliss. tum *Galen*i commentator eruditiss. *Caspar. Hofmannus*, quem laudat, ne laborent, adducam millimum huic ex *Platone*, a me, antequam haec vidissem observatum locum, qui exstat in *Conv.* p. 334. C. οἱ δὲ οὐκ οἶσιν οὐδὲ καὶ εἴ τις ἄλλος ἔστι βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΙΑΣ ΠΑΝΤΕΣ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὩΣΙΝ ἘΠΙΘΕΣΘΕ. Famuli autem et si quis alius adsit PROFANUS et agrestis, AURES SIBI JANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.

lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, citare velit, rationes libenter audiam. Eurip. *Ἰππ.* 882.

Τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις

Καθέξω δυσεκπέρατον.

α. 521.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπείκεινται

Ἀρμόδιαι.

iis formulis v. *Callim.* l. c. *Lampr.* in *Alexand. Sev.* et

SOLAN. Inclamari hac formula profanos ipsos, non,

acutius vult, praecones vel janitores sacros, vel Medium

docet: opponite, obstruite vobis (h. e. auribus vestris)

, i. e. occludite aures quasi januis, quo minus, quae

guntur, audiat: docent vero idem etiam clarissime

et *Platonis*, quae *Solanus* huc contulit, loca, in quibus

explicationis loco addiderunt auctores ipsi: Ergo

maneat Vocativus βέβηλοι. Dativus ab iis profectus,

riter, ac *Graevius*, θύρας proprie capientes de janua

i, jam non possent, quin absurdam haberent acclama-

, ad profanos factam. *LEHM.*

Ag. 88. l. 7. Ἐτῶν μυθῶν) Ridet hic Aegyptiorum va-

m, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent,

ne suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a

loctissimis nostra et patrum memoria praestitum est id,

Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. *SOLAN.*

ad. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re

ntus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto

s usos, quibus digni erant. *GESN.* Et *Lucianus* fero

τύπτεσθαι utitur: στέρονον τύπτεσθαι dicuntur lugentes

ct. c. 12. et *Diall. Meretr.* IX, 2. et ipsa haec luctus

atio στερονοντία *De Luct.* c. 19. Sed variant etiam

, et incides passim in πλαταγεῖν τὰ στήθεα, παλιν τὸ

, nec non κόπτεσθαι usurpant probati scriptores, ubi

volunt a lugentibus percuti palmis pugniseve. Succur-

is ex ipso *Herodoto* VI, 58. ubi, sive τὰ μέτωπα cum

o omittas, sive cum *Schweighaeusero* addas, certe de

, quae *Gesnerus* modo commemorabat, cogitari nullo

test. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 411. ed *Lips.* Si rec-

ini, etiam στεροννοκτία pro στερονοντία, vel στεροννο-

, nescio ubi, occurrit. Sive ergo h. l. *Gesnerus* verbi

ai usum ut ineptum taxare, sive emendationem ten-

oluerit, — quorum utrum placuerit ipsi, non satis

est — neutrum equidem probabo. *LEHM.*

d. l. 11. Κόμην) Luctus indicium coma barbaque ra-

am apud Gentiles, quam Dei populum. *VORST.*

. Vol. III.

I i

Lamprid. in Commodo IX. *Sacra Isidis coluit, ut et caput raderet et Anubin portaret.* V. Casaub. not. Minuc. Fel. et Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῖνται. Plin. etiam VIII. SOLAN. Bion. Epitaph. Adon. v. 81. Eurip. Suppl. v. 973. sq. Hom. Iliad. X, 15. Odyss. IV. 198. Omnino vid. Kirchmann. de Funerib. L. II. cap. 13. 14. LXXIII.

Ead. l. 12. *Ψιλόν — τὸ πένθος*) Dura omnino phrasis. Vide an arrideat Par. et edit. J. scriptura, ὑψηλόν legentium SOLAN. Jacobsio quoque in Animm. critt. in Callistrati statuas et Philostratorum imagines p. 14. minime ferenda videtur vulgata lectio, quippe rato eam mire ineptam esse locutionem. Emendat itaque: καὶ ψιλότητι τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο. et vertit: nemo comam tanti fecerit, quin eam tondeat, capitisque calvitie luctum significet. Contra tam graves et elegantes linguae classicae censores quis ausit jam defendendam suscipere vulgatam? Mihi vero audere liceat. Rem, quam innuit auctor, ineptissimam et stolidissimam esse, hoc quidem facile Jacobsio largiar; non item, quod de locutione idem contendit, quam equidem aptissimam judico ad ineptiam istorum hominum illustrandam, qui detonsis capitibus lugere videri volunt. Hunc, quem prae se ferunt, quem ostentant, (ἐπιδείκνυνται) luctum, comica usus locutione, quem colorem totus locus induit, ψιλόν dicit, i. e. calvum, nudum luctum, eine kahle, nackte, Trauer. Quid hoc est? Quod si rem spectes, commentario erit libelli de Luctu initium, ubi omnino perstringitur lugentium vulgus, qui non clare scientes, utrum ea, quae lugent, eventa vere mala sint et lugenda, necne, mori tantum majorum et consuetudinis obsequantur (νόμῳ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες). Eundem luctum ineptum nunc, quum de singulari quodam ejus signo, de calvitie scilicet affectata, loquitur, ψιλόν vocat ipsum, i. e. vanum et inanem, rationis ac veritatis expertem, nec sane importunam imaginem intrudens, quum usus non repugnet. Ψιλὰ enim metaphoricis sensu dicta, ut nuda Lat. Graecis erant omnia, quae vacant iis, quae quis jure suo ab iis exspectet vel optet. Ita ager ψιλός, i. e. expers graminum et frumentorum: ita milites ψιλοί, vel plane non, vel leviter, armati. Ita Lucianus ipse Anachars. cap. 10. postquam Anacharsis selinum, apium, pinum, et hujusmodi alia ceteraminum praemia instituta ob nimiam eorum levitatem et simplicitatem contemnere visus esset, jam Solonem respondere jubet: Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν· ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης etc. non nuda re-

vicimus ea, quae dantur, quae quidem minimi sane pretii sunt; sed ea spectamus, quae iis adhaerent, atque cum his conjuncta cogitantur, victoriam et gloriam. Tantum igitur best, ut offendar ea, quae auctori placuit, dicendi ratione: ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπιδείκνυσθαι, ut potius am consilio auctoris accommodatissimam judicem, et ὑψηλὸν illud Solani non minus quam Jacobsii ingeniosum commendum, arcendum omni studio censeam. LEHM.

Ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ (προπονοούμενος) Benedictus: est autem hic Apis Deus ex armenia jam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud antea in quod tempus cecidit, et quando existit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor et quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam affingebant illi. Quod certe deperunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, et in aliarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic imen aliquoties hic desidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν: ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post cenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede inductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγέλαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάντως προόδηλον· ἃ δὲ μετὰ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο etc. video addi, sed quid interim in singula diceret, cum certe debuissent, id quae interim et post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. RON.

Ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. sal. diaeta. Ἐπιδιεσκενᾶσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν etc. V. Casaubon. ad Athen. 210. 47. SOLAN.

Pag. 89. l. 4. Τοῦ μὲν — τοῦ δὲ] Quam ad h. l. Reius in Ed. Belg. reposuerat notam, eam nos, Bipontini Ediris exemplum secuti, eo transtulimus, quo pertinebat, ad 484. De Democrito autem et Heraclito Noster ipse Vit. act. c. 13. 14. LEHM.

IN VITARUM AUCTIONEM

Pag. 90. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ) Vertunt, *Vitarum auctio*. Verte, *Mancipiorum auctio*. Laërtius in Aristippo: κατήγγνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις ἐκπύοντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philosophorum sumit pro ipsis philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, interpretes verba haec, τὸν ἀρίστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit, *optimam vitam vendendo, et maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisset contendit ad hunc locum vir eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosam* etc. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non τὸν βίον ἄριστος: alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος, ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθαι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed et inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν σέ φημι, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσθε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδέος. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείκει τὸν ἀρεστότατον; Respondet emtor, et alloquitur hunc βίον, quasi hominem, Ἐλθέ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum et Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίστω βίῳ πωλῶ. τὸ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At Thom. Magister hunc semper citat nomine Βίων πρᾶσις. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, et aliis. JENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic et in ipso libro βίους non dubitavi; nec enim adsentior Leopardo, qui Emendat. 14. *mancia* significare dicit, hic et in Aristippi

phthegmate apud *Laërt.* II, 78. cui de utroque adsentitur *Menagius*. Ita autem ille de Aristippo: κατελθόντων ἀνθρώπων, ὥς τὰ σκευή μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦν-
τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neces-
sarium est servos intelligere, quidni enim amicos, conjuges?
an aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet tamen
definitionem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, ex-
ari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quo-
que modo velis. Nec plane apud *Lucianum* vitae sunt
αἰετῶν, εἰδῶλα, manes, mortuorum philosophorum, ut apud
Lucianum VI, 292.

— *tenuis sine corpore vitae.*

retinet βίος solennem et frequentissimum intellectum,
vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod
rica prosopopoeia hic vitae et instituta ponuntur ut per-
e. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona
um, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde den-
stringit *Lucianus* in acta et sermones ipsorum veterum
sophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proxi-
ἀναβιοῦντες, cogit. *GEN.*

Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas philoso-
bierunt, Sectarum vanitatem et vitia aperire *Lucianus*
itur; quarum principes fere Attico sale perstringit.
autem et similia apud hunc legentibus in animum indu-
auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio
ctiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem ho-
n avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosis-
uarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis
quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen mi-
mmode doceatur, animadvertant, ne et ipsi in eisdem
niles errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos
Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in
deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum som-
nt ab aevi nostri philosophorum nomen prae se seren-
a norma illa salutarī abduci ne tantillum quidem pa-
; tanto majorem, quam illi, culpam in nos admissuri,
splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spi-
eram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam ma-
ssime jam ac certissime demonstrat. *SOLAN.* Ipse *Lu-*
causam suam agit, scopumque suum, quod non deri-
eros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime
ti, imprimis ab c. 15. ad finem fere. *REITZ.* Non ne-
uen *Wielandius* ipse, nimium genio suo in hoc opus-
adulsisse *Lucianum*, et maxima fere injuria risui expo-

suisse sapientissimos ac meritissimos antiquitatis viros. dem *Noster* licentiam, magis illam in vitiis cujuscunque neris et ubicunque obviis acerbe perstringendis, quam virtutibus laudandis et commendandis, conspicuam et offendimus non sine aliquo indignationis sensu; e. g. *Mortt.* XXI. XIII, 5. XX, 6. Quod ne *Servatori* qui nostro pepercit, id vero tanto minus mirandum, quum ne nosset quidem satis, is, qui *Socratis*, *Platonis*, *Aetelis*, *Homeri*, aliorumque principum peritissimus erator ac derisor. *ΛΕΗΝ.*

Ead. 1. 3. *Κοσμήσας πρότερον*) *Mancipia*, cum pernerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *BOUARD.*

Pag. 91. 1. 2. *Ἀποκηρύξομεν*) *Vertunt*, proclamant, sed vis verbi *ἀποκηρύττειν* sic non satis exprimitur, quae significat *auktionem facere bonorum*, vel, *per praekonem bona*. *Thomas Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν et *Ἡ* *Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες* inferius in hoc πόσον τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra *Aristocr.* οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω καὶ ἐπυνωλίζοντες. *L. Bos.* At ubinam est *Mercurii praekonis* ipse fungitur officio *Jupiter*, dignitatis summi satis memor, vixque peracto praekonio interpellat *Martium*, monetque et quasi imperat, ut festinet. Non bene visa temporibus isthac sunt tibi, o *Dave*. Credo mutatae personas, et *Mercurii praekonium* incipere ab *Ἀγαθῷ* mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* et ei omnia concessa quae incipiunt a πολλοὶ et in οὖν desinunt. His postea pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic credo locum restitutum iri. Sin haec satis non placeat saltem praecedentia in hunc ferme modum verte: autem crit, *Mercuri*, praekonis munere fungi, et, quod habet, jam ad *Porsenae regis bona emenda allicere*. *Solanus* rae hae argutiae, vel potius nugae vixque dignae, quae respiciantur. Non intellexit scilicet *Solanus*, dominum loqui *Jovem*, non praekonem, praekonis autem praekonem agere, ut par erat, *Mercurium* a principio ad finem dramatis. Nec vidit idem *V. D.*, si *Mercurii sermonis* *Ἀγαθῷ τύχη* initium caperet, nullam prorsus, nec maticam quidem, sic exstituram esse sententiarum collectionem. Salva itaque maneat, quae vulgatur, loci dignitas. *ΛΕΗΝ.*

Ead. 1. 4. *Καταβάλλεσθαι*) Hoc verbum *Attice* dicitur pro ἐκτίσιν, solvere, usurpatur. *Noster* in *Dial. Mer.*

καλέσθαι ἀργύριον. *Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἔκτισις, καὶ κα-
τάλλω ὄημα· vide, quae ibi diximus. L. Bos.*

Ead. l. 10. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. *Jamblich. I. p. 31. LEED. Diogen. Laërt. p. 225. E.
SOLAN.*

Ead. l. 12. Πυθαγορικός) Pythagoram ipsum, simul et
omnes Pythagoricos petit. In *L. Πυθαγόρας*, rectius. *SOLAN.*
Auctor scripsit auctor ὁ Πυθαγορικός, i. e. βίος, quod proxime
intelligendum esse, supra monuit *Gesnerus*. Sic infra etiam
Περιπατητικός c. 26. et ὁ *Σκεπτικός* c. 27. qui proprie signi-
ficantur Aristoteles et Pyrrho, omnino autem intelligendi
eorum asseclae. *LEHM.*

Ead. l. 15. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem ve-
nalem praedicabat sine laudatione. *Plaut. Stich. Cic. 3. de
Off. Horat. Epist. 2. l. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim.
Hinc κήρυγμα pro laude: hinc praeconium. BOURD. Inter-
pres, vitam optimam vendo; et βίον ἀνδρικόν πωλῶ, βίον ἄρι-
τον, καὶ γενικόν, βίον ἐλεύθερον, vertunt, vitam virilem ven-
do, vitam optimam et generosam, vitam liberam: rectius veritas,
vita optimum, vita virilem, generosum, liberum: hoc est, qui
optime vivit, qui viriliter, genere, non effeminate, libere
vivit. Est loquendi genus Graecis tritissimum. GRAEV.
Vid. supra ad Inscript. Adnot. *Gesneri LEHM.**

Pag. 92. l. 1. Τὴν ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli
honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e-
nigmi, qui lunam habitant, et cum Deus revera esset, ve-
nisse in humana forma, notum est ex *Jamblich. LEED. Cf.
Diall. Mortt. XX, 3. Gall. s. Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. l. 2. Τοῦ παντός ἀρμονίαν) Pythagoras docuit καθ'
ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. et
Cicer. III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, ad harmoniam
mundum canere. *LEED. Vid. Jamblich. N. 65. ubi solus mu-
sicam sphaerarum auditu et intellectu percepisse dicitur.
SOLAN.*

Ead. l. 5. Τερατεῖαν) *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παρα-
δοξολογίαν, i. e. mendacium et falsiloquium. Intellige vero
aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat muta-
tus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in
aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se
vocasse, quae forte, dum de auguriis disserabat, transvola-
rat, et postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de
quibus vide *Jamblich. in V. P. I. c. 18. LEED. De hac τε-
ρατεῖα Pythagorae satis quidem ingenue ipse exponit Gall. s.
Somn. c. 18. LEHM.*

Ead. l. 6. *Μουσικήν*) Summum in his fuisse Pythagorae notavit in vita ejus *Jamblichus* cap. 5. et 25. *LEED.* Totum proportionem primus Pythagoras invenit, vide *Jamblichus*. *SOLAN.*

Ibid. *Γοητείαν*) *Dial. Mort.* XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. *LEED.* Vid. *Chrysost.* Hom. I. *Joh.* laud. a *Bertershus.* in *Porphyr.* p. 29. b. *SOLAN.*

Ead. l. 12. *Ἐν Αἰγύπτῳ*) Sic alibi *Diogen. Laërt.* Ap. *Bourd.* Cf. *Gall.* s. *Somn.* c. 18. *LEHM.*

Ead. l. 14. *Ἀναμνήσω*) Deridetur eorum sententia, μάθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vi corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. *LEED.*

Pag. 93. l. 3. *Ἀφωνίη*) Vid. *Rittersh.* ad *Porphyr.* N. *SOLAN.*

Ead. l. 4. *Πέντε ὅλων*) Vid. *Gell.* I, 9. *Diog. Laërt.* p. 2. D. et not. *Menag.* p. 208. *SOLAN.*

Ead. l. 5. *Τὸν Κροίσου παῖδα*] De quo adeundus *Herodot.* I, 34. et 35. *LEHM.*

Pag. 94. l. 3. *Ἀ σὺ δοκέεις τέτταρα*) Quatuor cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τριγώνων δὲ οὕτω. *Arithmetici* ζητοῦν

β'.

γ'.

.

.

...

...

...

...

Geometras in figuras et ipsi constituent numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξάγωνα. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρχάμενοι τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι πᾶσι τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἐνεργείᾳ πᾶσι τὰ πολύγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἑξῆς τῆς μὲν οὖν μονάδος, ἣν δυνάμει οὔσης τριγώνων, πλευρὰ μονάς τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου (τοῦ Γ.) πλευρὰ δυάς τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ ἑξ) τριάδας τοῦ γ' τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τριγώνον τὸ δέκα, τῷ τριγώνῳ καὶ τετραγώνῳ συντελούμενον τοῖς πρώτοις τῶν ἐν ἑξῆς σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῷ τετραγώνῳ δὲ διὰ τὴν πλευράν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλεύρων. Οὕτω μὲν οὖν, ὥς ἐν παραδείγματι ἐρεῖν, τριγώνον ἐντελὲς ὁ Ι. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. οὕτως.

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέραν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν, Ἥλασαν ἀννάου φύσιος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit *Solanus*, *Λεγε* τριγώνον· hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuris

ometricas referentibus, enucleate sunt explicata a *Theone* tyrn. *Jambl.* ad *Nicom.* *Arithm.* *Proclo* ad *Euclid.* *HEMST.*

Ead. l. 4. *Τρίγωνον ἐντελές*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam *triangulum aequilaterum*: nam numerorum *trigonismus* sic prodit ab

mitate 1 2 3 4 5 6 7, et sic ad infinitum hoc modo . .

. . . .

ecem numerus sic positus efficit *triangulum aequilaterum* *arithmetice*, *cujus latera sunt quatuor.* *PALM.*

Ibid. (*Ὅρκιον*) Quibus inducti rationibus, si discere luet, adi *Plut.* de *Plac. Ph.* I. 3. 1616. 1. At in *Is.* et *Os.* 679. *lem* rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam *Pro Laps.* in *Salut.* c. 5. et *Brod. Misc.* II, 6. et *Nostrum* iterum *Philopatr.* c. 12. *Rittersh.* ad *Porph.* p. 26. et ipsum *Porph.* cum *nos* N. 20. versus ipsos etc. *Jambl.* n. 150. *Empedoclis.* Vid. *θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς* p. 20. m. *SOLAN.* (*Ὅρκιον* *edi*, ut in *nott. Mss.* *Solani* inveni; sed videtur in *postre-* *is* notae verbis aliquid ad sensum deesse. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Τὸν Θεὸν ἀριθμὸν ἔόντα*) *Cl. Belin de Ball.* ad l. citat *Porphyr.* *περὶ ἀποχ.* II, 36. *Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι πε-* *ρὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ* *λέον τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦν-* *τες, τὸν δὲ τινα Ἄρτεμιν, ὥςπερ αὐτὸν ἄλλον Ἀπόλλωνα· καὶ πάλιν,* *ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην.* Add. *Jamblich.* *tit. Pythag.* c. 28. et *Plut.* in *Is.* et *Osir.* pag. 381. E. *BIR.* *De* *numeris Pythagoreis* eorumque ad *Deum* et *virtutem* *ra-* *ione* non minus utiliter, quam subtiliter, disseruit *Frid.* *Gul. Ehrenfr.* *Rostius*, *praeceptor olim meus*, nunc *collega*, *arissimus*, in *Programmate scholastico*, a. 1803. exeunte *cripto*, *hujus tituli*: *Super Pythagora virtutem ad numeros* *referente*, non *revocante.* Quod post *ἀριθμὸν ἔόντα* duo *codd.* *Pariss.* interponunt καὶ νόον, id adeo arrisit *Belino*, ut *Schmiederus* non dubitaret recipere. Cur exsulaverit e *libris* *sic νοῦς*, *causam Belinus* fingit maxime *improbabilem* hanc: *quia auctorem noluerint hoc venerandum attributum divi-* *num risui exponere.* Quodsi hoc valeret *principium judi-* *candi*, *mirari satis non possemus*, *Lucianum* tam *parum ex-* *sectum* ad *nostram aetatem pervenisse.* Imo vero *alienum* *esse hoc Pythagoricae doctrinae sacrae supplementum*, vel *exclamatio emtoris*: *θαυμάσια λέγεις*, ostendere potuit. Inter

θαυμάσια enim minime referri poterat dogma, ne Pythagorae quidem illud proprium: τὸν θεὸν εἶναι νοῦν. LXXIII.

Pag. 95. l. 4. Αὐτίς) Ut sic scribatur, postulat Dierxius, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθις. SOLAN.

Ead. l. 9. Ψυχῆτον) Vide A. Gell. IV, 11. VONSTEDT. N. 107. docet, solos adeptos animatis abstinuisse, non omnes. De fabis idem N. 109. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ ἔν τι) Οὐδέτεν τι. Sic recte, et Angli. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. Boetii. Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis victis non probat, Gell. IV. c. 11. COGN. Idque pluribus probatur notis Gronovii ad Gell. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι) Emturus Pythagoras diligenter ex eo exquirat omnia, unde conjiciat, num sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoram, Τίς νεκάμυσάτη τοὺς κνάμους; respondet Vita Pythagorica, ἀλλ' ἱεροί εἰσιν etc. Interpretes verba retinens, vertit, non comedi: sed sacrae sunt fabae. Profecto haec Graeca pariter Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie sensus est, se μυσάττεσθαι κνάμους, quemque Lucianus acutissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἱεροί εἰσι, enimvero sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττεσθαι fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat, horrebat in id quod satis notum; et praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus, victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετεῖρε λόγος, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσάττομενος τῆς μοφαγίας. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; non comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. et plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, et Jo. Serranus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροί εἰσίν, habendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροί εἰσι. Socrates Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspenderet in calathio, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit et hoc v. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὦν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία
ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἱκμάδα τῆς φροντίδος.

Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferis specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad speculandam facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere Graeci interpretis: ΟΤ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ

τὸ γὰρ. ἄττικῶς. Καλλιμάχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ
 ἦκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἦκω. Ita hic Scholiastes, ut οὐ
 ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter
 commentatur ad Ranas v. 58. ab initio. ibi ad Aristophanis
 verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ
 ἐλέκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equi-
 tum ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, cum nunquam nisi
 ea cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem ad-
 buisere. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adfe-
 rimus; quae itidem, iisque plura, habet Suidas T. II. p. 348.
 Id et Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae
 nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad
 Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum et trun-
 tum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἄλ-
 λ' καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλιμάχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος.
 ἦ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae
 verba apud Suidam esse mutilata, et male ex Aristophanicis
 verbis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ. et male in verbis
 Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἀλλὰ
 itaque itidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem
 sit. Est namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω.

Aristophanes porro in Ranas A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον ver-
 bens, non ausim, sed meo mos est gerendus hero. Dionysus he-
 ros exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius
 personam adsumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoni-
 am Dionysi induat, clavamque et reliquam σκευὴν Hercu-
 lis ab hero Diopyso sumat. Ad haec respondet Xanthias,
 Φέρε etc. quae ita verte: Cedo ea mihi celeriter, namque parcu-
 lum est. In Ἑκκλησιαῖς. v. 387.

— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς

Ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.

— Namque insigni ratione

Videre erat quam album esset concilium.

Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum
 vertit non enim, sed. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui
 hunc locum ex Thesmophoriazasis citat apud Suidam. Ite-
 rum in Ranas v. 54. ab initio Comoediae,

Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur enimvero. Apud Lucianum quoque
 in De Parasito c. 49. haec eadem recurrit formula, et recte
 ab interprete enimvero redditur. Quoniam vero is locus quan-

dam habet in se quasi salebram, cum non hic, sed suo ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ἀλλὰ, pro enimvero, disputationem nostram communis cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. Ποικιλ. c. 12. Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος μοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Δαδῆς καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc sententiae erat, (nec video adhuc, cur ejus poenitere debebat) legendum scilicet, Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀλλὰ praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatorem quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticismi ignorante librario, potuit intercidissee. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omni ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate visa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleyus, vir harum rerum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ ἤκω, p. 342. deleri istud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, et inter οὐ γὰρ et quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, non liquido constitui. JENS. Ut ut recte haec disseruerit Lucianus huc tamen nihil faciunt. Scripsit Lucianus, ut praefat. 2954. et edidit Schmiederus: Τίνος εἵνεκα; ἢ μυσάττη τῶν μους; Cur (fabas excipis ex numero comedendorum?) aversaris eas? Respondet Pythagoras: Non aversor, sed sunt etc. Sacer ergo horror erat, qui vetaret Pythagorae istis vesci; idem ille, qui etiam Ver. Hist. II, 24. signatur verbo μυσάττεσθαι, ubi cave cum Jensio cogites de hac quodam stomachi aversatione. Interrogandi autem sententiam ipsam, qua utitur emtor, pluribus illustravi ad Deor. XIV, 1. Tom. II. p. 331. sq. LENH.

Ibid. Ἰσὸν — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic pro communi ἰσού. qua in voce passim in Astrol. etiam catur: et αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN. Et aliae per hanc cum formae communes ad Ionismi legem revocandae adasentiente omnino Jacobsio ad Achill. Tat. p. 661. p. etiam codice uno et altero. LENH.

Ead. l. 13. Γονή) Vocem γονή satis exponunt, qui quantur, ἀνδρεῖα μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα. ea scilicet generatione, qua dicit Galenus III. περὶ τῶν ἁρθερων habere pocratem. LEED.

Pag. 96. l. 2. Ἐψηθέντα) Turbant hic codices. R. ἐψη-
σαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. Diogen. Laërt. p. 222. A. et Me-
ii notam p. 216. qui ex Origenis inedito fragmento lucu-
ter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet.
Tunc hunc locum fugisse viros doctiss. SOLAN. *Belinus*
lit in cod. 2954. ἐψηθείσι legi. Verum quum ex iis, quae
citantur, pateat eum hanc vocem pro feminina habere, et quum
ex 2954. et R. (Regius) unde *Solanus* ἐψηθείσαν refert,
is idemque sit: hinc conjicio optimo jure, errorem ad-
sumi esse in *Bel.* relatione, ipsumque *Belinum* aut ἐψηθεί-
σαν, aut, quod *Solanus*, ἐψηθείσαν, voluisse. Κύαμος vero
Ionibus etiam genere feminino usurpari, me pariter ac
Reizius fugit. Corruptam Fl. lectionem ἐψηθέντι δὲ, ἣν ἐπα-
γμένην τὴν σεληναίην non debebat *Reizius* integram appellare, et
eius nomine recipere. Imo integram servarunt codd. 3011.
Gorl. ἐψηθέντα δὲ ἣν ἀφ᾽ ἑξ ἑστέ τὴν σελ. quam et *Schmiederus*
recente edidit. Neglecta forte Praepositio ἐς omnes turbas-
cit, quas in libris deprehendimus, excitavit, genuitque
hoc Femininum ἐψηθείσαν, quod ad τὴν σεληναίην respon-
det, in illo Dativum ἐψηθέντι, qui deinde ἐπαφῆς traxit.
Optimissimum autem h. l. esse ἐπαφίεσθαι, intelliget, qui vel
Zeuxide c. 9. usum et naturam verbi cognoverit. Cete-
ra versionem *Gesneri* inconvenientem ex mente *Jacobsii* ad
Thill. Tat. p. 661. correxi. LENN.

Ead. l. 3. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata jam dicere
non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram,
occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. *Porphyrus*
de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ
διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὁδοῦσι λεάνας, ἐν ἀλέα τῆς τοῦ
βαίου βολῆς καταθείη πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ'
πολὺν, εὖροι ἂν ὁδωδότην ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor *Philo-*
sophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* ista, quae obiter emen-
te et interpretari licebit, cum et *Menagii*, qui laudavit ad
Diogen. Laërt. VIII, 34. et reliquorum editorum acumen fu-
erint: Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος
τὸν τὸν κύαμον καταθείη πρὸς ἥλιον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὖ-
τως ἀντιλήψεται προσφερῆν (sic lego, non προσφέρει aut προσ-
φέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὁδμήν. Hujus rei indicium esse ait,
quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole.
hoc enim (ita manducatum) celeriter adsumet similem humani
minis odorem. Pugnare inter se videntur *Philosophumenon*
auctor, et *Porphyrus*. Facile fuerit illos conciliare, si apud
Porphyrum legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου
videre videtur αἶμα *Luciani*. Rursus αἶματι hoc objicitur,

quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab alio sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponitur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, de naribus prosiliens sanguis, quam cruor a caede? sed humanum olere, illa certe apud *Athenacum* meretricula peribat, cui *Ptolemaeus*, ex *balano* seu glande regia esse, respondit. Tum de fabis *Samosatensis* *Sophista* modo dixerat πάντων γονή εἶσι. Quid igitur? γόνον dabimus *Porphyrio*, cum *Luciano* ἀντὶ τοῦ αἵμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus inprimis cum *consanguinei* et *sanguis meus* pro filio, et sic plura in usu sint: an denique de alia nunc re *Luciano* monem esse dicemus, de alia *Origeni* et *Porphyrio*? praeterea cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, noster elixam in luna. Scilicet coquendo semini maiori labore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo φῆς mihi satisfacio, et vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliter mihi cognita, non dissimulo. GZSN. Addi potest ad nomen φόνον pro sanguine *Plin.* 21, 16. s. 56. ubi de *Scorpio*. Idem erat *atractylis* quoque, nisi candidior esset, et nisi sanguinem succum funderet. Qua de causa *phonos* vocatur a quibusdam, odore etiam gravis. IDEM in *Addend.* Dignus qui conferretur, locus *Diall. Mortt.* XX, 3., ubi, quae de hoc *Pythagorae* instituto videntur, reposui. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀθηναίοισι νόμος] De hac Atheniensium consuetudine per fabas eligendi magistratus cf. *Xenoph.* *morr.* I, 2, 9. et adeundi *Davis.* ad *Max. Tyr.* 22, 4. et *Idem* ad *Thucyd.* VIII, 66. quique ibi laudantur, *Meursius* de *chontt.* *Athen.* I, 9. *Petitus* *Legg.* *Att.* p. 219. et *Menag.* *Diog. Laërt.* VIII, 34. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀπόδυσθι) Id. in *Eunuch.* *Casaubon.* ad *Idem.* De fabis *Pythagorae* *Plin.* *Plutarch.* omnes, *Lucian.* per rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἶναι ὅμοιοι, alii aliam. *Idem.*

Ead. l. 6. Χρυσούς) De *Pythagorae* femore aureo *Porphyr.* N. 28. et not. *Diog. Laërt.* p. 216. et *Jamblich.* N. *Aelian.* V. H. II, 26. *Apollonius Dyscolus* c. 6. aliaque. *Idem.* *Ath.* *Att.* *Plut.* *Numa.* *Origenes* solus eburneum dixit, c. VI. SOLAN. Cf. ad *Diall. Mortt.* XX, 3. LEHM.

Ead. l. 7. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae *Pythagorae* vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνήσκει.
De quibus consule *Fabric.* *Bibl. Gr.* 460. *Jamblich.* *Idem.* passim. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia et habita-
Pythagoras, et discipulos habuit magno numero. SOLAN.
Ibid. τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Italiae συνε-
ἔατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant et femi-
ἀκριβῶς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὣν καὶ Θεανῶ ἦν. Τού-
οὖν φησιν αὐτὸν ἐωνῆσθαι. A Crotone autem et εἰς Τά-
α ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter
ecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertili-
et opulentia et virorum copia *Magna Graecia* ea pars di-
tur. G. Cf. Scholion codicis 2954. supra descriptum,
uo vocem ἀκριβῶς huc transferre placuit in locum τοῦ,
ος. LEHM.

Pag. 97. l. 2. Τριακόσιοι) Quia in Magna Graecia habuit
agoras ejusmodi discipulorum κοινόβια, seu consortia, de
us vide Jo. Scheffer. Phil. Ital. c. 14. CLER. Respicit ad
m discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur.
dam tamen 600, aut eo plures fuisse ajunt. Vide *Diog.*
t. 214. et not. SOLAN.

Ead. l. 4. Ποντικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινω-
ab Euxino ponto, lege *Laërtium*. G. Sinopensis erat
genes, quae urbs Ponti. SOLAN.

Ead. l. 6. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρημένος, ὁ ἐξωμῆς) Certe vix
ibile, ab *Benedicto* non emendatam versionem editionis
cedentis, sed et ab illo versum esse, cui ex humeris pera-
ndet; ut recte errorem hic animadvertit *Palmerius*. Sed
ne ἐξωμῆς hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed
propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior.
sule collecta ab *Oct. Ferrario* part. II. Rei Vestiariae lib. 4.
0. et 22. GRON.

Ibid. Ὁ ἐξωμῆς) Peram dependentem habens ex humeris.
vertit interpretes; quasi ὦμα inveniatur pro humero, et
asset deleto articulo ἐξ ὦμας distinctim. Sed longe aber-
a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμῆς est, qui ἐξωμίδα habet,
a insignis est: ἐξωμῆς autem est vestis servilis, sic dicta,
quod humerum nudum et exsertum ostendebat. Vide *Gel-*
lib. 7. c. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide *Hesy-*
m et *Suidam* in ea voce. PALM. Vid. *Fabricius* ad *Sext.*
vir. p. 39. *Salmas.* ad *Tertull.* de *Pall.* p. 355. it. p. 396.
J. GESN.

Ead. l. 10. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam le-
Fabiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo
tit. de publ. Jud. *Apul.* lib. 8. BOURD.

Ead. l. 14. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic hujus philo-
hi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in

Creta traditur; non admodum invitus. Vid. *Diog. Laërt.* p. 144. F. et 155. D. Adde et *Plut.* 886. 1. et *A. G.* 18. SOLAN.

Ead. l. 17. Γε καὶ) Longe melius in *Thomae Magi* dice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίς.) SOLAN. *Thomae* rimum quidem intererat, verba ea, de quibus ipsi accurate ac fideliter ad sua veterum exemplaria redderum eorum, quae minoris essent momenti atque ad eadam tantum sententiam aliquam, vel efficiendam, pertineminus observans erat et diligens enarrator. In Χωρίς bat, ut particulae Lucianae πλὴν εἰ μὴ ex h. l. citatastrandae observationi ipsius inservirent, ceterum, utri in Luciano legeretur, an ἢ, satis securus. Saltem; modo interponere potuisset, nisi simul etiam antecoretulisset, quaesierim ex *Solano*. Omisit ergo, quirem suam non pertinens. Neque adeo pro certo sempriarum lectionum fonte haberi debet vel hic *Thomas*,teri quoque Grammatici et Lexicographi, ubi vetericitant. LEMM.

Pag. 98. l. 2. Κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.] canem appellat et cognatum Cerbero Diall. Mortt. XX Convicium scilicet erat, quo petebantur Cynici ob siadinem nominis et vitae rationis. LEMM.

Ead. l. 7. Τὸ σκυθρωπὸν] Inepte *Schoettgenii* Bos de Ellipss. p. 420. ed. Schäf. subaudit πρόσωπον. instantivi vice fungitur τὸ σκυθρωπὸν, observante ibidemfero. Patebit hoc, si quis dubitet, e verbis *Philosophi* Mortt. X, 9. ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρῶσιαν, ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. ubi nementem venerit πρόσωπον, vel etiam aliud Substantivibus ἄλυπον et γενναῖον cogitando adjungere. LEMM.

Pag. 99. l. 4. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela *Heraclidis* Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD. Conviv. s. Lapid. LEMM.

Ead. l. 9. Ἐκκαθάραι τὸν βίον) Sic Dial. *Herculi* scul. BOURD. Diall. *Deor.* XIII, 1. ibique *Hemsterh.* p. 328. Tribonii autem Cynici descriptionem legeMortt. I, 2. LEMM.

Ead. l. 12. Ἐλευθερωτῆς) Apud *Diogenem Laërt.* l. respondet, nempe: ἀνδρῶν ἄρχειν. SOLAN.

Ead. l. 13. Προφήτης) Quis jocus in illa voce aquaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis praetae titulum affectaverit. Non temere autem ea apponsum *Lucianum*, probat repetitio ejusdem in mercat.

entibus verbis. SOLAN. *Antistitem* hic verti *προφήτην* vocat in thesauro *Stephanus*; sed mihi videbatur, hic non tam crum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, am vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est im *προφήμι* etiam *proloquor, praedico*. GERN. Ita etiam *Yboldus*. Nihilominus omnino quidem probo *Solani* iudicium, quamquam alibi jocum *Luciani* situm existimans. Ut *Pythagorae*, ita et *Diogenis*, jactantiam ridet. Ille *Apollin* affectaverat; hic jam non minus magnifice se *Herculem* iendam profitetur (*ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων*), et *Aescupium* (*ἰατρὸν τῶν παθῶν*). Omnino, ait singula complectens, *propheta sum veritatis libertatisque dicendi*, i. e. non *prae-*, ut *Versio* habet, quod foret *κήρυξ* et indicaret *Mercurium*, sed *vates*, quasi oraculorum editor vel interpret, quae fingebatur *Apollo*. Ita semper vox *προφήτης* in veteribus, in *Nostro* quoque, occurrit, ut notam omnino habeat impressam scientiae et professionis rei sacrae et arcanae. Sic *moniorum* prophetae *Diall. Mortt. XIII, 1*. Sic per totum librum, *Alexander* inscriptum, prophetae, i. e. magi, el incantatores, vel rerum futurarum praescii etc. Unde quam jocose *Lucianus* *Diogenem* se ipsum prophetam *τῆς ἀληθείας καὶ παρόδησις* appellare jubeat, apparere puto; modo oris, quae Cynica ista fuerit veritas dicendique licentia.

JEHM.

Pag. 100. l. 5. *Τάφον*) *Sepulcrum* habuisse pro domo, iserte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt. VI. p. 143*. i. C. ait, *παντὶ τόπῳ ἐχοῖτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύων, καὶ διαλεγόμενος*. *Dolium* vero vulgo notissimum. *Vid. und. ibid. C. D.* ubi quos in usus comparatum ibi steterit, gnorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, *Diogenem* in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, et pauperriorum vitam imitanti. *Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27. sed et ex Petron. ap. 111. de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.*

Ead. l. 6. *Ὀπισθογράφον*) Tu vide, an sit ut apud *Satyrum* poetam, *scriptus et in tergo* etc. *Juven. I, 6. COLL. GAL.* Vide, quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in v. *Ὀπισθόγραφος*. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. *Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, et ad eum notae Consultiss. J. G. Trotzii p. 98. REITZ.*

Ead. l. 7. *Τοῦ μεγάλου β.*) Sic *Aristoph. in Plut. v. 170. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐκ ἐστὶν διὰ τοῦτον κομᾷ*; ubi *Scholiastes* inquit,

Lucian. Vol. III.

K k

Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ π. δύναμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

Ead. l. 11. Χελώνης, ἥ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aphan. Vesp. v. 1284. et Kust. not. Ma. Hoc Hemsterh. gini adleverat. REITZ.

Pag. 101. l. 2. 'Η φρήν) 'Η γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἡ δὲ ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus pol. 612. 'Η γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος, ubi vid. nes. et add. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Thea 119. E. 'Η μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἡ δὲ φρήν ἀνέλεγκτος· idque Εὐριπίδειόν τι vocat. GESN.

Ead. l. 7. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. tes I. p. m. 49. scripturam sacram defendens, maxime, in cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum cisse sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatus uberius eloqui, triviale studio humilitatem secutos, ne comperent scilicet gravitatis rigorem, et sophistica se potius ostensione jactarent. SOLAN. Pro eo, quod mox sequitur, Belinus maluit ἀπηνῆς, quippe non adsecutus genuinam buli vim, quam quidem in eo ponit, quod nullum edat vel certe tam tenuem, quem echo reddere nequeat. Recteuplicant Grammatici veteres. Vid. supra ad Scholion ad ta p. 333. LEHM.

Ead. l. 11. 'Απόξυσον) Puto me in versione vim rum sic satis adsecutum esse. Vult funditus extirpari rem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii mi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; et gere, si cum ἀποξέω comparatur, parum vehemens. Seyboldus haec adnotavit: „ἀπόξυσον] abrade penitus. — gunt alii ἀπόξεσον, absterge, quod Gesnero, si cum ἀπ comparatur, parum vehemens videtur. Sed forte ἀπ nimis vehemens.“ Non cepit itaque Seyboldus Gesneri tem. Non voluit Gesnerus inter ἀποξέω et ἀποξύνω, vellectiones varias ἀπόξυσον et ἀπόξεσον distinguere, et, ut praestet, decernere; sed iudicat modo de Erasmi interpretatione, quam negat vehementiae, quam verbum ἀποξύνω nificet, parum esse convenientem. Neque dicit Erasmus quod verterit absterge, legisse ἀπόξεσον, vel ita legi vel — quod et ipsum Schmiederus falso refert Tom. II. in A ad Tom. I. p. XXXVI. — imo clare significat, se ἀπ et ἀποξέω pro unius ejusdemque gentis et originis verbere, nec aliud quidquam agit, quam ut hujus verbi v constitutur. Idque rectissime, ut ego existimo. Nam

analogus ξέω et ξύω, ut χέω et χύω, δέω et δύω, et ejus generis alia, eadem fuerint verba, forma tantummodo paulum ferentia, tum et *Lucianus* his diversis formis, ξέω in Praetiti etc., ξύω in Futuro etc., ita utitur, ut eandem iis tria potestatem, quod luculenter docebit Index. De forma quoque ἀπόξυσον h. l. praeferenda vix dubitatio esse potest; non certum, quae vis ei statuenda, utrum *Gesneriana*, an *Asmiana*. Qua ratione hic ἀπόξυσον τὸ ἐρυθρίαν, eadem prorsus in *Navig. c. 45. ἀποξύσας τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν* etc. utrumque autem dictum *Phoenicis* verborum commendat apud *Homerum Iliad. IX, 446.*

Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα.

In his tribus locis et omnibus, quae exstant, similibus notio propria *abradendi* in metaphoricam abiit, non vehementer quidem, quod h. l. *Gesnero* placuit, sed prorsus, totum aliquid, abjiciendi, ut nihil pristinae rei relictum maneat; sed alibi, imprimis in N. T. libris, alius metaphorae ope, vestitu desumptae, exprimitur voce ἐκδύεσθαι, vel ἀποδύεσθαι, exuere. Jam si *Homerus* voluit: senectute exuta, repugnare, et *Lucianus* ipse in *Navigii* loco: inani vanitate densa resipiscere: quid idem scriptor noster aliud h. l. cogitavit, quam: ruborem omnino omnem dele e facie, ut nihil idem ejus relinquatur? Significatur nempe ἀναλδεια illa, quae summa *Cynicis* philosophis exprobari solebat. *LEXEM.*

Ead. l. 14. Μὴ ξένον προσέμενος) H. e. ut vertit 'interfere, et sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσεσθαι τινά non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum adveniendi dare alicui. *Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλειτος δὲ, τότε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφύρων βαδίζων εἰμάτων ὅς δεομένους προσέτετο, Clitus vero, si quando auditurus erat eosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: et passim alibi apud eundem et alios. L. Bos Anim. ad Lucian. p. 60.*

Ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia invenit *Diogenem*, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majestas ejus evanescat. *CLER.* Manca esse textus verba, intellexit *Belinus*, modo tenuisset manca esse. Sed quum, quo commode explerentur, non haberet, in animum induxit vocem genuinam ἀρχῆς corrigere, et, quod substituendum videbatur, ἀρετῆς locire comparato simili loco *Timon. c. 42.* ubi tamen quae leguntur *Timonis* verba: καὶ τὸ οὐκ εἶναι δακρύοντα, καὶ ἐπι-

κουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν, πρὸς
ad ἀρχῆς, quam ad ἀρετῆς, commendandum manifesto confes-
runt. Imo ἀρχοντα se praedicat Diogenes pariter ac Timon
iste, et ἀρχοντα quidem, ut paullo ante diserte dixerat, ἀ-
δαιμονέστερον τοῦ μεγάλου βασιλέως, idque non temere, quia
cui non imperetur, is jure imperare dicatur. Jam de huius
imperio suo actum iri affirmat, ubi vita solitaria relicta am-
icos, hospitesve, admiserit. Sic apparere puto, salva esse
quae leguntur, verba, modo in textu addas, quem Interpres
Latinus ex suo addidit, Genitivum nominis, legasque ad-
τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed Pronomen hoc saepe a librariis ob simi-
lem praecedentis Articuli vel sonum, vel figuram, omissum
litum, docui ad Timon. c. 34. T. I. p. 436. LEHM.

Pag. 102. l. 1. Ἐν ὄψει δὲ πάντων) Qui haec aliter
vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cyni-
cae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos
morte Peregrini, et Lapithas; indeque discant, quae
conspicuum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine
quo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto
suo, et turpiora etiam patrasse. Adeant et Lactantium l. 1.
15. f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in
propatulo coire cum conjugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore
palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. et notas p. 11.
Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diogenem
Laërt. p. 155. E. et apud ipsum Diog. p. 154. B. C. SOLAN.

Ead. l. 2. Ποιήσκειν ἂν τις θαρρόων, ποιεῖ) Sic male inter-
punctus hic locus hodie legitur; et mala inde, ut varia
quitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio.
In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem
quispiam alius facere ausit. Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάν-
των, ἢ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θαρρόων ποιεῖ, et reddenda
dum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim et rem-
tis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. JEN.
Occupaverat rectam interpunctionem B. 1. LEHM.

Ead. l. 3. Πολύποδα ὥμῳ) Alludit hic ad Diogenis mor-
tem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse tra-
ditur. Consule Diogen. Laërt. 156. A. B. et in eum locum
eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro πολύ-
πόδα, πολύποδα restituit. Tat. p. 8. Athen. VIII, 5. Julia
Or. VI. in. et Plut. an aqua etc. Sotades apud Stob. XCV.
SOLAN.

Ead. l. 9. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἥτοι σκυτοδέψης) Nemo
bene expressit Benedictus, etsi plebejus fueris. Quid enim?

προδέψης quisquam est non plebejus? Sic et in aliis opifi-

s. Plenior sane *Bolerus*, etiamsi ex vulgo aliquis fueris idio-

Sed vertendum simpliciter, sive ignarus et imperitus fuerit, sive sutor. GRON. Si sis imperitus, non plebejus, ut habet *erpres*, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ὠτης egerat cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 91. occasione verborum, τέχνην βάνανσον, ad Dial. Deor. XV. 1. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, adopus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον significare aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero saltem manifestum puto, capi pro vita rudi, indocta, impolita, multa, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis ignarus significatur *Hermotimo* cap. 81. Item *Aelian.* IV. περὶ 15. Et XII, 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in *Verr.* 2.) intelligenti et ingenioso oportet idiota. REITZ. Plura vid. in Indice. LEHM.

Pag. 103. l. 1. Κηπωρός) Sic scribitur etiam apud *Poll.* 222. VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED. Morem sibi *Joh. Scagero* in *Class. Journ.* N. XVII. a. 1814. p. 160. observanti, male ἐν καιρῷ versum opportune, quum sit utilis, probanti hanc interpretationem loco *Eurip.* *Troad.* (v. 739.)

Τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἤλθέ σοι πατρός.

io et ipso loco *Interpres* Latinus vocabulo opportune usus est. Quamquam in utroque loco nec incommode, nec obviare, per vocem opportune textus Graeci sententiam reddi inane fateor. LEHM.

Ead. l. 6. Κυρηναῖον) *Aristippum* designat *Cyrenaeum* et *Pythagorae* *Cyrenaicorum* sectae parentem. SOLAN. Verius haud dubie, et aequius, quam *Noster* hic et alibi, ut *Diall. Mortt.* X, 5. *Necyom.* c. 13., philosophiam et mores *Aristippi* descripsit *Wielandius* passim ad *Horatii* *Epistolas*, imprimis ad L. I. Ep. I. et in libro suo *Agathon* P. III. p. 169. LEHM.

Pag. 104. l. 6. Ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος] *Parasit.* 33. ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὀσημέραι ἐπεμπε παρὰ τοῦτον (*Aristippum*) ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. Deinceps pro verbis: καὶ ὅλως, σοφιστῆς ἡδοναθείας C. G. *Jacob.* in *Bibl. Crit.* *Hildes.* P. I. Fasc. I. p. 160. mavult καὶ ὅλος σοφ. δ. et provocat ad similes, quas cogitat, locutiones *Lucianae* *Diall. Mortt.* XIV, 5. et *De Sacrific.* c. 14. Melius contulisset similia *Diogenis* verba supra c. 8. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ ἀρρήθειας προφήτης εἶναι βούλομαι. et prudentius omnino repperisset *Luciani* dicendi habitum solennem, quem ex his

cognoscere licebit locis: Timon. c. 55. Prom. s. Cauc. Diall. Deor. IV, 3. VI, 3. XII, 1. XVIII, 1. 2. et supra Auct. c. 10. unde quid sit καὶ ὅλως, et quam parum h. l. tandum, elucebit. LEM.

Ead. l. 8. Περί Σικελίαν) Construe περί Σικελίαν cum τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τύραννοι περί Σικελίας sunt tyranni Siculi, ut οἱ περί Πλάτωνα, Platonici. LEM.

Pag. 105. l. 1. Ἀπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν Leg. ex Ms. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν: et sic legisse videtur Latinus interpres, recte vertit: Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptius manebit. sic et eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατος οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Ms. reponere, ἀμὰ γὰρ αὐτὰ πρᾶσθαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. λείψον, volunt: et statim idem liber, ὁ δὲ τίνα ἔοικε πένθειν, quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πένθειν: mox vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶσειν, at ego omnes pueris plorare jubeo, cum ἡβηδὸν, sit omnes, cujuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, et commentaria Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Jungermanno, necessario, olim cum Herodoto editas. GRAEV. Ἀπρατος iterum Ms. P. L. et ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρατος. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

Ead. l. 4. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. et ed. J. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum proferri non potest. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in eademque familia cupiisse vivere? SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐοικε πένθειν) In MS. Gracvii p. 968. pro πένθειν, legitur πένθων, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Noster; sed utrumque amat Noster: nam rursum eadem pagina, Ἀπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν: et post Ἐοίκασι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. JENS. Plauti. Iterum ex Ms. Gr. P. et ed. J. venustius enim est πένθειν. Nisi forsan πένθωντι scriptum oportuisse censuerit. SOLAN. Revera sic censuit Belinus. Sed quam optimi et Ed. Junt. tuentur lectionem, maxime etiam fulcit auctoritas Schaeferi auctoritas ad Long. p. 367. qui ibi coarctat frequentiora nos hujus constructionis exempla habituros si per libenarios aut editores licuisset. LEM.

Pag. 106. l. 2. Ἀπειρή) Cave, hanc vocem cum empta imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim D.

Ita notat. Cic. I. de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειραν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN. Sed ambiguitate vocis ἀπειρα utitur Lucianus satis jocosae ad deridendum dogma Democriteum de infinito. Quam ambiguitatem laud infeliciter reddidit Wielandius vocibus, das unendliche leere, et, ein leerer Kopf. Latinus interpres non magis secutus, quam Francogallicus. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰς ἐκπυρώσεις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

Ead. l. 11. Ἀλλάως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

Ead. l. 12. Τέρψις ἀτερψή) Sic καιρός ἄκαιρος, ἄσοφος ὁφία, ἀσεβής εὐσεβεία, et mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψή, exponentis, quasi adjectiva essent proposita, sive oxymora, ut καιρός ἄκαιρος et similia, et connectim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent notanda, si spatium esset. REITZ.

Pag. 107. l. 1. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, Γενέσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸν τὸ ξυμμιγῆναι καὶ διακριθῆναι τὸν κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GREN.

Ead. l. 4. Διαφερόμενος) Hesychius etiam μαχόμενος. Suidas ἐρίων, φιλονεικῶν. SOLAN.

Ead. l. 9. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238. C. et 389.) praecipue in ejus scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpretari debuerint, non satis constaret. Vid. Aristot. Rhet. III, 1. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X. et Casauboni observationes ad ejusdem libri c. 1. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debebat verti a pueris dolare, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipse dialogi index βίων πρῶσις. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, quod refert Laërt. IX, 2. et alii. KUSTER. Suidas reddit ἀθρόον, i. e. confertim, sine discrimine. LEED. Audis μεγαλόφρονα παρ' ἰντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GREN. De voce ἡβηδὸν cf. Timon. c. 87. ibique Fabr. LEHM.

Pag. 108. l. 3. Ἄπρατοι) Hoc in loco cum ceteris erravit J. edit. neque in Codd. quicquam subsidii erat. SOLAN.

Ead. l. 10. Παιδευαστής) Tangunt τὰ ἐρωτικά Socratis Athen. Aristaeen. Aristoph. et alii, quos recenset clariss. praef. I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud

sequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos p
fert Jos. Mercer. ad *Aristaen.* BOURD.

Pag. 109. l. 1. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest
bum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio adeo, a
Latinos permutandum est. GESN.

Ibid. Κᾶν ὑπὸ etc.) Vid. *Plat.* in *συμπ.* 334. (c. 34
GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit nos
ab Alcibiade narratur. V. et *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. c
aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui v
ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte no
inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. E
dem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster.
Ver. Hist. II, 19. et *Eunuch.* 9. SOLAN. Modestius t
Diall. Mortt. XX, 4. ubi vid. *Solan.* et *Faber* ad *De M*
Peregr. c. 43. et e recentioribus potissimum, quem *Soc*
laudavit, *Eberhardus* in libro: *Neue Apologie des Soc*
pag. 5. sq. LEHM.

Ibid. Ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον) *Vesticontubernium* facere
Petronius. VORST.

Ibid. Ταυτὸν) Ταυτὸν et τοιοῦτον Attici saepe, p
αὐτὸ et τοιοῦτο. *Aristophan.* *Plut.* 253. ταυτὸν θύμον. T
μον enim neutr. esse, vid. *Schol.* h. l. Idem v. 898. Ἐπ
οῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον. Et *Pausan.* p. 281. τοῦτον π
Flura *Mattaire* de *Dialect.* p. 37. Sed *Pollucis* interpre
tinus L. IX. c. 8. p. 1122. ταυτὸν masc. gen. vertit; v
cum ex MS. in notis adferatur αὐτὸν, id potius ibi in te
recipiendum crederem. REITZ.

Ead. l. 7. Κύνα — πλάτανον) Per canem et anserem
jerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102
G. et 86. 2. *Suid.* *Aelian.* *Cic.* *Quintil.* III. *Aristoph.* A
Thespesion. ad Apollonium Tyan. apud *Philostr.* p.
Ἐγένετό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνόητος, ὥστε
γέρων, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χῆνα, καὶ τὴν πλάτανον, θ
ἡγεῖτο καὶ ὦμνυ. οὐκ ἀνόητος, εἶπεν (*Apollonius*) ἀλλ
καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὦμνυ γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς Θεοῦς, ἢ
μὴ Θεοῦς ὦμνυ. Ubi doct. interpre observat, *Suidam* v.
ὀμνύναι, et *Hesychium* v. Παδαμάνθιος ὄρκος, iisque
rem auctorem *Porphyrium* L. III. de abstinentia §. 15.
re, Rhadamanthum legem tulisse, ut per anserem alique
generis iuramenta fierent, ὑπὸ τοῦ μὴ τοὺς Θεοὺς ἐπ
ονομάζειν. Addereque diserte *Porphyrium*, Rhadamanth
tatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum lo
c. 9. SOLAN.

Pag. 110. l. 3. Οὐκ ἂν μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dici videri possunt, de republica, de communione mulierum, fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, visum esse, et per aliquam superioris temporis injuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas injurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, et ea nominatim, hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine consuevit proponere: unam hac in re esse Socratis et Platonis pernam, unam illatam simul ambobus injuriam, facile intelligit. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, qua de re *Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. seq.* Scipionem laudat Cicero apud *Lactantium* de *Opif. Dei I.* non ipsum librorum de republ. auctorem, quod *Cellario* excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra et sana omnia puto. GESN.

Ead. l. 13. Τι δὲ περὶ — Βαβαὶ τ. φιλοδοξίας) *Max. Tyr. Diss. XXIV, 4. Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σωκράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, θείας νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἀθηναίους φιλοδοξίας, δωρεῖται· ἀλλ' ἐξεῖναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, ὃν τινὰ ἂν θέλῃ (l. θέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ θανυμαστοῦ γένος.* *BELIN.* Luciani locus ibi non praeteriit *Davisium*. Conf. *Lat. lib. V. de Rep. p. 464. a. BIR.*

Pag. 111. l. 7. Οὐκ ἂν εἴεν) Nimirum sunt ea tantum, quae manent et non mutantur in horas, in quo genere Deus, cum deinde ideae, quae nimirum in et cum ipso Deo ab omni eternitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Ead. l. 10. Καὶ μὲν ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σέ ἀφανῆ καὶ μὲν ἄλλον: sic omnino legendum: perperam, καὶ μὲν ἄλλου in editis. GRAEV. "*Ἄλλον* ex *Diss. Gr. P. L. et Par. ed. SOLAN.* Cum in *Ed. Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guyet.* jam monuit legendum ἄλλον. *LEITZ.*

Pag. 112. l. 2. Δίων Σωκράτ.) Socratem hic a Dione emulum fingit, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule *C. Nep.* in *Dione*. Viginti minis autem revelatum vaenisse in Sicilia Platonem, tradit *Diodor. Sic. XV. pag. 461. Συρῶς* — antea mendose hic legebatur. Ceterum nunquam Socratis persona in *Codd. impr.* legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *SOLAN.*

Ead. l. 4. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet;

Aristippi autem, quia de voluptate idem uterque multis sisse visus est. *Diog. Laërt.* p. 268. A. veteres adducit rentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN

Ead. l. 5. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GURAT.

Ead. l. 10. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane adsequor. An τὸδ' εἰπέ ὅπως εἶδω, hoc discisciam? GERN. Etiam Seyboldus corrigi vult, sic quidem δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, (εἰπέ μοι) τίσι χαλρεῖ etc. atque hunc constituit sensum: Dixisti jam mihi quaedam de eo, esse gulas deditum improbumque. ut tamen penitus hominem hunc non (damit ich meinen Mann recht kennen lerne) dic mihi et quibus gaudeat cibus? His aliquid fulcri accedere videtur, quod Basil. 1. revera hanc lectionem τὸν δεῖνα ostendit; casu id factum opinor; certe rationis parum inest huic lectioni, quum notio τοῦ δεῖνα usu recepta eam prorsus respuat. Unice recte legitur τὸ δεῖνα, ut statuit Jo. Seagerus in *Cic. Journ.* No. XVII. a. 1814. p. 160. et No. XXXVI. a. 1815. p. 318. qui ita explicat: „Τὸ δεῖνα interjectio est, quae habebatur, quum subito in mentem venisset aliquid, cupere delicivisci periculosum vel certe incommodum fuisset.“ Aristoph. *Lysistr.* v. 648. Vespp. 425. et ipsius *Luciani* Bis Accus. c. 1. Unde patet familiari potissimum, vel Comico, sermoni locutionem convenire, et respondere *Plautinae* et *Terentianae* illi: Sed quid ais? Ejusdem coloris est: Ἀλλὰ μεταξὺ in *Charon.* c. 24. in. de qua *Tom.* II. p. 543. Ad perspicuitatem juvandam non opus quidem, sed haud inutile fuerit, cum *Seagero* exclamationis nota naturam terminae formulae definiri. LERN.

Ead. l. 13. Τὰς ἰσχάδας) Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν κῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. passim *Dial.* seq. et aliis passim. *Athen.* BOUND.

Ead. l. 14. Παλάθας τῶν καρικῶν) Emam enim illi Carycarum. Sic veritatem interpres; male. Nam si scriptum venerat καρικῶν, debebat emendare et legere καριῶν, vertere massas Caricarum, seu ficuum e Caria. Nam et ὅθι, teste *Eustathio*, est τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod et sic dicimus un cabas de figues: et de ficibus hoc loco quia nam dixerat τὰ γλυκέα αἰτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, de quibus vespicitur, et praecipue ficibus aridis: et infra in *Revivisc.* ὅθι ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam

condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo et Cauno Caricis fibibus passim distrahebantur, et in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7. de divinatione (II, 40.): Cum M. Crassus exercitum Brundisii poneret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, unac has, clamitabat. Sic et Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias fibibus undabat. Ideo et viliori pretio distrahebantur, et utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. e fibibus autem e Rhodo, Cauno, et Chelidoniis, vide Athen. lib. 3. c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

Pag. 113. l. 1. Τὸν ἐν χρῶ κοιραν ἐκείνον) Detonsum. mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κοιραν ἐκ. BOURD. Κοιραν postulat sensus; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. est Bourdelotio legitur. Sic etiam P. et L. et sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Fugitt. c. 27. τωχρον, ἐν χρῶ κοιραν, ἐν γενέῳ βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κοιρας, mendose. Sed jam ad rem ipsam: qui facit comam est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod comam ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. huius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, ut se a ceteris, ut barba et pallio, ita et hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim, sed nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud nos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas vestita hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240. ἐν χρῶ κοιρας non est curiose caput detonsum, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui oculus dubio, forcipe et crassa Minerva capillos tondebant, non ovacula radebant. Vid. omnino Fugitt. c. 27. et quae illi notata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait comatos esse ἐν χρῶ περιμένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, p. 70. C. de viro optimatum partes sectante dicit, eum μέσην κοῦραν περιμένον.

Diogenes heriles filios ἐν χοῦ κοιῶντας τε καὶ ἀκαλλωπίστοις γάζετο, καὶ ἀγίτῳνας καὶ ἀνυποδέτους. *Diog. Laërt.* 14. *Hor. Epist.* 18. I. v. 6. asperitatis agrestis esse ait *tonsatem*. Adde his omnibus et nostrum de re ipsa et phrasi c. 46. et Bis Acc. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 3. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in forspectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio S imperante scripta meminerint. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὅτι μόνος οὗτος σοφός etc.] *Horat.* I, 1. sub finem:

— sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum quem locum commodè contulit *Scyboldus*. Facit bu quoque ex eodem *Horatio Serm.* I, 3. inprimis a v. 12 fin. citante *Horatianae sapientiae optimo inter nostrat terprete Wielandio*. LEHM.

Ead. l. 10. ΑΓΟ.) Sic legendum pro *EPM.* etiam p *Guyetus*. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρεξίς, ἐκκλίσις: licet enim his uti tanquam nostris. Ὁ ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τέχνης δοκί Enchiridio *Epicteti* circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθητικῶν αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. LEED.

Ibid. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indiff esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis loc Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae no dent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sa Verbum συμβαίνειν in hac et similibus locutionibus aequa ἔλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER. Imo non magis hoc illud; de qua quidem re, ex quo Grammatica subtilius t coeperunt, vix dubitatio amplius esse potest. LEHM.

Ead. l. 5. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. Cod. pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὁποία καὶ ὁπόσα. BO

Ead. l. 6. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex s miliae disciplina dividit bona inter προηγμένα et ἀπο νά: προηγμένα *Cicero* vertit producta, quae aliis in e praefereuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur rejecta, qua aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem a cam philosophiam 11, 23. GRAEV. Vid. *Diog. Laërt.* none p. 189. B. unde discas haec vocabula de rebus s si natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tam aliis anteponendae. SOLAN. *Cic. de finibus* III, 4. mena et apoproëgmena non minus ferenda esse ait, qua

et acratophora, ac tamen deinde praeposita et rejecta dici ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe valere, locupletem, non dolere, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece προηγμένα, Latine autem producta: sed praeposita aut praeciotolerabilius et mollius. Illa autem, egestatem, morbum, rem, non appellat mala, sed si libet rejectanea. Itaque illa dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: varia autem non fugere, sed quasi secernere. GERN. In 2. edit. Paris. additum erat: προηγμένα et ἀποπροηγμένα pro producta et praecipua vertit. vid. 3. de fin. bon. Sed adus verba ejus, quae reperiuntur cap. 16. libri dicti: Ut, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi producere ad dignitatem, (id enim est προηγμένον) sed eos, qui quo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus principatum: sic in vita, non ea, quae primario locum, sed ea, quae secundum locum obtinent, προηγμένα, id producta nominentur — vel promota et remota, vel — posita et praecipua, et illa rejecta etc. REITZ.

Ead. l. 10. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasiam partier in καταληπτικὴν et ἀκατάληπτον. Vide Academica Perlatentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175. B. et 177. A. 18. Vid. etiam Cic. III. de Fin. c. 4. ubi προῦγμενις et Latinis adsumendum vocabulum docet, et ibid. cap. 5. ubi καταλήψεις exponit, rerum cognitiones et comprehensiones ac perceptiones, ut Davis. ib. pluribus ejusdem Ciceronis locis docet, REITZ.

Ead. l. 12. Σύμβαμα) Sciendum est, inquit Priscianus, has quidem constructiones, quae per nominativum abuntur, Stoici ἀξιώματα, καὶ συμβάματα, i. e. dignitates, congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apolloambulatur. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam cum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebant: minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat, minus: ἂν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῇ, ὄρημα, καὶ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμπαρ' ἅμω τ' αὐτὸν, ὥς τὸ περιπατεῖ· ὅλον Σωκράτης περὶ, ἂν δὲ πτώσεως παρασύμβαμα ὅσανεὶ παρακείμενον τῷ ἰατι, καὶ ὃν ὅλον παρακατηγόρημα, ὥς ἔχει τὸ μεταμέλει· Σωκράτει μεταμέλει. BROD. V. Burs. dial. Cicer. GUYET. in vocem secundum Stoicorum mentem Diog. Laërt. enarZen. vita jam laudata, pag. 179. C. D. Noster etiam sed jocose. V. Cogn. 128. et Suid. SOLAN.

Ibid. 'Οποίων καὶ ὁπόσων) 'Οποῖον καὶ ὁπόσον. Gr. 'Οποῖον καὶ ὁπόσον L. quod magis arridet, quam ὁποῖα καὶ σα A. et P. In Edd. ὁποίων καὶ ὁπόσων. SOLAN.

Pag. 115. l. 6. Παρασύμβαμα) Ludit festivus scur detorquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam Dialecticam pertinent, quam discas optime ex *Apoth.* Synt. lib. 1. p. 36, 14. et lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα praedicatum casui recto additum, ut in hac propositio *Τρύφων περιπατῶ*. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui quo additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur βημα congruitatem notat, quomodo vertit et jam *Priscian.* 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, et ea aliquantum receditur. Verum *Lucianus* ad verbum σμα vocat accidens, et παρασύμβαμα novum accidens, quod pervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo datur. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix vix quidem explicari, quod συμβάλειν tum una ire, con significat, tum accidere et contingere. GERN.

Ead. l. 9. Τῶν λόγων πλεκτάνας) De quibus supra mus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, tram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, minem, et alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attulit de quibus *Laërt.* in *Zen. Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. Ipse hoc Dial. BOURD.

Pag. 116. l. 1. Κροκόδειλος) Hinc προκοδείλων *Aphthonio*. Crocodilinam vocat *Quintil.* I, 10. nos superius ad Diall. Mortt. I. SOLAN.

Ead. l. 11. Θερλζωντα) Sophismatis hujus meminisse et alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. tamen ex *Ammonio* locum *Menagius*, unde quid sit & sophisma, liquere putat. Sed ex *Ammonii* verbis licet idem conjicere, quid θερλζων fuerit; non autem discerni possumus. Vide *Menag.* not. ad *Diog.* *Laërt.* p. 161. A. et monium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem numquam emisit Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. SOLAN.

Ibid. Κυριεύοντα) Hujus, dum alia multa recenset *gen.* *Laërt.* oblitus videtur, pag. 60. A. et 174. E. Et infra c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possumus, quis forsitan κεράτινην vel κεράτινον reponere velit, quod nime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. Sed Idem syllogismus occurrit *Plutarch.* Praec. Sanit. tuend;

ubi *Wytttenbachius* in *Animadvv. ad Plut. Opp. Morr. T. II.* 157. ed. Lips. adiri jubet *Menagium* ad *Diog. L. II.* 108. *Uptonum* et *Jac. Harrisium* ad *Epictet. Dissert. I.* 19. et hos dudum veteris *Dialecticae* doctissimum interpretem *Bursium* in libro perraro, *Dialectica Ciceronis* inscripto 52. Sed unde nomen huic ludicro venerit, non constat.

Ead. l. 12. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae re qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in *Euclide* p. 60. A. 174. 83. F. ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, κεραιίνης et φαλακρός. et apud *Plut. l. c. ἀργός.* omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Creat. AG. X.* 70. SOLAN.

Ibid. Ἐγκεκαλυμμένον) Auctor hujus Cronus Diodorus, *Diogen. Laërt.* p. 60. f. meminit et alibi, ut 174. E. et BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. credo ductum nomen fabulae *Anthippi*, quam memorat *en. 403. E.* Ἐγκαλυπτόμενος. SOLAN.

Pag. 117. l. 14. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. *Hemst.* ad marg. ed. Graev. Davis. ad *Cic. Tusc. Disp. L. V.* 65. ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum *Lucianum* faciunt: Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, *Ieronymus*: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnis aut maximis frui etc. Ubi Davis. pluribus demonstrat, prima naturae significari sanam mentem, valetudinem propterea et si qua similia. REITZ. Scribendum primum erat τὰ κατὰ φύσιν. quippe excidit Articulus ob praecedentis syllabam extremam. Deinde καταγενήσομαι temere tribenti librario debetur, qui prae modo lecta Praepositione κατὰ neglecto vocabulo τότε illam in hujus locum substitisset. Sed tuentur τότε Codd. 3011. et Gori. Jam quid velit Chrysippus, haud obscurum est, modo scias, id quod constat, εἶναι s. γενέσθαι περὶ τι esse versari in aliqua re, et aliquid; quod idem et Versio Latina, modo obscurius illo, expressit. Longissime aberravit *Belinus*, ejecto περὶ legens: Τὰ πρῶτα τῶν κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, et explicans: j'occuperai alors la première place dans les biens de la nature. Videlicet audiverat is aliquid de locutione τὰ πρῶτα γενέσθαι, qua et Noster alicubi usus est; sed non cogitavit, non potuisse Chrysippum se ipsum facere τὰ πρῶτα, qui princeps haec prima naturae ipse enumeret, πλουτον scilicet, quae sequuntur. Neque etiam περὶ tam temeraria levitate debuit: quomodo enim illud verborum κατὰ φύσιν glos-

sema esse possit, vix quisquam intelligat. Verum plura non opus esse existimo. LEM.

Pag. 118. l. 3. Ὅψιν) Non vult, puto, simpliciter moveri oculos, sed propter literarum tenuitatem propriam applicari, quae res myopas deinde efficit. GESS. te: sed tum non sufficiat παραθήγοντα, quod vel ob respondentia συναγείροντα et ἐμπιπλάμενον locum habere non potest, sed legendum est παραθήγοντα, uti e cod. 2954. edidit Schoderus. Παραθήγειν autem ὅψιν βιβλίοις est exacuere visum in tenuiter scriptis; quemadmodum in Anachars. extr. juvenes Athenienses dicuntur variis exercitationibus musicis παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς. LEM.

Ibid. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dicitur veteres testatur Gellius V. c. 20. ΜΕΝΑΓ. Σολοικισμῶν πλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecismos philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus Stoicorum repugnantibus T. II. p. 1047. de Chrysippo testis faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetoricae studia laudasse, et accurate esse persecutum, Οὕτω δὲ γὰρ λόγιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ πέριττος γεγόμενος πάλιν ἐν τῇ τῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπεκρίνον, μόνον, φησὶ, ταῦτα παριτέον τοῦ βελτιονος ἐχομένους, αὐτῶν ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ νῆ Δία σολοικισμοὺς. καὶ ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic testis vocatus et copiosus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocum Non tantum, inquit, hoc ignoscendum iis, qui melioribus essent, sed et quasvis obscuritates et ellipses, et per Jovem solutos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Ead. l. 5. Ἦν μὴ τρεῖς) De his hellebori potionibus ad Petronium. BOURD. Cf. Diall. Mortt. XIII, 6. XV LEM.

Ead. l. 8. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est Hesychium vox ad finis soni, Γνυπῶνες, qui sunt στυγερὰ ἡφείς, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ ἐν γένει πτωκέναι morosi, tristes, timidi, remissi et molles, et in genua dicti: nam γνύξ est in genua, et πίπτειν γνύξ, in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Hesychio γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium vitii, sub finem Tim. c. 58. in Catapl. c. 17. et Somn. s. Gellius qui insignis foenerator cum esset, nomen dedit ejusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quod sum alium ex Hesychio in γνύπων. Mihi prior ratio

SOLAN. *Γνίφωνα, parcum, Guyet.* Sed vellem auctoritatem
 icasset, non enim invenio usquam: quare *Solano* adsen-
 r, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tan-
 amodo significare necesse est, ut versiones habuere, *συν-*
 v potius legas, de qua voce vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* *Plut.*
). Sed nihil mutatione opus est. REITZ. *Seyholdus* haec
 avit: „Scribendum forte *Γνίφ.* Esse videtur nomen Viri,
 n temporis per avaritiam noti, quem heic pungit *Lucia-*
 s. — Torserunt se Clericus et Guietus, quid *γνίφωνα* hunc
 iant. non torisissent se, si aliquid suboluissent. Ita mul-
 , qui cum *Luciano* vivebant, a *Satyro* ejus flagellis cae-
 esse, verisimile est: sed tales hae allusiones ad hunc il-
 a virum, ea aetate ob hoc vel illud vitium celebrem, cujus
 ri, qui nobis restant, non meminerunt, nobis periere.“
 e jam *Solanus*, et recte quidem, statuerat. Qui in Cataplo
 in Somnio s. Gallo perstringitur foenerator sordidus, is-
 e *Luciano* aequalis, idem h. l. cogitari debet. In *Timone*
 ro extremo *Γνίφων* fictum est nomen ex aetate *Timonis*,
 o tamen et ipso scriptor aequalem suum famosum velle
 luit. LEHM.

Ead. l. 12. "Ιδιον αὐτῷ συλλογ). *Stoicos* coarguit *γνίφοντας*
τας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In
 c enim accipit *συλλογίζεσθαι* vellicans *εὐφυνῶς.* G.

Pag. 119. l. 3. Ἐτέρους τόκους) Vid. *Spanhem.* ad *Aristo-*
anem *Νεφέλ.* 1155. GESN.

Ead. l. 6. Τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν] Sequun-
 r ipsa *Syllogismi* verba, quae eum in modum edere place-
 t, quem constituit *Jo. Scagerus.* Propositionem, quam
 ogici dicunt, minorem una cum ipsa conclusione, hoc est,
 rba: ἀλλὰ μὴν — δεύτερον, casu, opinor, in *Gorl.* omissa
 nt: certe, ubi totus exspectaretur *syllogismus*, hypothesis
 la nullo modo satisfaciebat. Καὶ autem in minori impedit
 rmulae rationem, atque adeo recte a *Seagero* exsulare jus-
 m: aberraverat huc ex sequentibus. Denique quaeras,
 iodnam in λήπεται sit Subjectum. Interpret *Latinus* non
 ale quidem suggessit *sapiens.* Vide tamen, quam placeat
 se *Syllogismus*, cujus persona etiam in *Piscat.* c. 39. 40. lo-
 iens a *Nostro* producitur. Verum ipse, fateor, non mul-
 m huic sententiae tribuo. LEHM.

Pag. 120. l. 4. Ἀναποδείκτω) Vox ejusdem ingenii est,
 : ἀκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera hujus *syllogismi*
 emorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit
 libri, quem de iis scripserat *Chrysippus* p. 211. D. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non
Lucian. Vol. III. L. l

ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad id quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem* idem est, quod demonstrabo. GERN.

Pag. 122. l. 5. Τοῦ θερίζοντος) In marg. edit. Par. ad erat glossa: θερίζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos aut opus in agris faciant: adlusione facta ad significationem priam τοῦ θερίζειν. REITZ. Seyboldi notam adjiciam: „bigue dictum et callide. vel digni sunt, qui syllogismum addiscant, vel qui opera faciant messoria. — Quis an non τὸ λόγον ex margine irrepserit? sic quidem mihi videtur.“ Imo abesse debebat ob ipsam illam, quam audivimus, voluit, ambiguitatem, quae perit necessario, si λόγον addeamus. Deinde fere simpliciter dixerunt veteres τὸν θερίζοντα, omnino nomine συλλογισμοῦ vel λόγου, ut et supra c. 22. et vere a Cod. 2954. ita, ut jam non possis, quin alienae manus tum agnoscas. Cautè tamen Schmiederus uncinis includi reposuit. LEHM.

Ead. l. 6. θερίζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Ead. l. 14. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;) Excidit, aut potius trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγορεύεις; Ἐφ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐφ. ὡς πρὶν αὐτὸν etc. Relege, καὶ ὁ ἔκτοσθεν εἶναι δοκεῖ ὡς πρὶν MARCIL.

Ead. l. 15. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. J. ἔκτοσθεν, sed dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur De Merc. Cond. c. 3. Ad ead. ἔκτοσθεν, ἔνδοθεν. Sed parum in his est momenti: attendendus tamen lector, ne quid a nobis omissum quærat. SOLAN.

Ead. l. 17. Ἐσωτερικόν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, sic Aristoteles appellat, ἔσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἔξωτοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις etc. διασφύρων dixit.

Pag. 123. l. 6. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis in nio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut monstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Ead. l. 8. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀννούμενος) Aberrant ubique in interpretatione hujus locutionis. Priorēs atque simi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possit celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, quae jam jam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim

nulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid
 morum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se cor-
 isse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπει-
 ἄν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi
 edictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefectu-
 omnes exauctorentur, ubi easdem voces contrario, ut ap-
 et, modo, sed recte, accipit. GRON. V. Anach. c. 14. ὥς-
 οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub
 Disp. c. Hes. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μὲ μάντιν λέγων, c. 8. So-
 n. Versionem *Benedicti*, non nimis cito ipsum emeris, *Sola-*
ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem
 it, apertior tamen est; ideoque recepi *Solani* correction-
 n, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit.
 m Gronov. enim ait, *Benedicti* versionem plane contrariam
 e Graecis, ignoscant mihi ejus Manes, si id negavero:
 n eadem mens videtur fuisse istius versionis, non nimis
 emeris, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non ni-
 um poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio ta-
 n aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba
 accepit, ac si τὸ non prohibendi modo positum esset, signi-
 icaretque, noli illum tam cito emere, quod sensum certe Grae-
 verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim,
 est, cur cesses emere, sive, noli cunctari, nihil amplius
 c adversari videbitur τῷ non poteris, quin emas, quod etiam
 positum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. *Cebet*.
 8. ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τολῶν διηγούμενος, quin igitur
 his ista statim explicas. Adde *Aristoph.* Pl. 485. Οὐκ ἂν φθά-
 τον τοῦτο πράττοντε. Ubi recte *Scholias.* οὐκ ἀναβάλοισθε
 ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσετε, nolite differre, —
 cito abeuntes morimini. Vid. eund. *Aristoph.* ter quater alibi,
 alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix
 test apertius converti, quam a *Benedicto* factum erat, et
 o posueram, Non nimis cito emeris, i. e. emere potes. Ad
 rbum, Non praevenieris emens, intellige opportunitatem emen-
 , quod nihil aliud est, quam statim emendum est, si sapis.
 SN. Cf. *Toxar.* c. 2. Omnino vid. *Hermann.* ad *Viger.* p.
 6. ed. I. et *Schweighaeuser.* ad *Herodot.* VII, 162. LEHM.

Pag. 124. l. 2. Ὅνος οὐ γελαστικόν) Contra disputat *Thcod.*
arcil. ad *Pers.* BOURD.

Ead. l. 6. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Ka-
 τίπεται P. ed. J. et, ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri
 κατέλειπται, minus commode. Vid. *Parasit.* c. 27. SOLAN.
 spectata omnino haec vox visa est *Seyboldo*; neque hoc in-

juria: vel ipsa variatio illa movere potuit suspicionem. quem credamus bonorum scriptorum sic loqui potuisse: λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται, vel etiam καταλέλειπται; Me quidem λοιπὸν καταλείπεσθαι non minus graviter offendit, quam Latine diceret: *reliquum relinqui*. LEHM.

Ead. l. 7. Πυρρῆας) Pyrrhonem innuit, de quo vide rom. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi non accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. et *A. Gell.* XI, 5. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, et non significat; ne periret, quem subesse putabam ad Pyrrhonem, respectus. GESN. Hoc ipsum nomen servile occurrat De Merc. Cond. c. 23. et inter plura ejus generis Timon. c. 22. ubi docte de his disseruit *Hemst.* LEHM.

Ead. l. 12. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho de quo *Laërtius* in *Pyrrh.* §. 67. ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ ἄσχυρος γινώσκων αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod perit in *Φιλόσοφος* abiit in editione utraque Basil. et in Salm. nos ad *Laërt.* IX, 67. MENAG. Lego ΠΤΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonis nomen reposui. *Menagius* de Philone quodam intellexit; not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) sed ejus ratio non placet. Cuius autem ibidem monet ex *Suida* de quodam, cui Philonem nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a *Diog. Laërt.* Philippus dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philoni tribuitur ab utroque liber, qui inter *Platonis* de legibus *Ἐπινόμης* dicitur; nisi quod apud *Suidam* φιλόσοφος vocatur non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. Sed nulla ex parte h. l. commendatur *Menagii* Scepticus. Neque enim solum *Lucianus*, si hunc minorum gentium philosophum tanquam Scepticae sectae antistitem profertur, luisse, distinctius eum indicasset, quam ambiguo isto ΦΙΛ. Verum disertissime etiam hunc, quem cogitabat, hominem proprio ejus nomine insignivit, Pyrrhonem pellens. Ergo de Philone isto Sceptico minime omnino cogitandum. Utrum autem rectius cum *Solano* ΠΤΡΡ. *Pyrrhias*, quo nomine tum ipse Scepseos conditor significatur) an ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, uti his ipsis literis plane in utraque expressum legitur, praefigas, hoc jam quid mihi quidem, in utram sententiam discedam, non statim stat. Quum enim reliqui philosophi omnes sub peculiaribus suis nominibus prolatis sint, singulari quadam neces-

ianum motum fuisse caussa, ut Pyrrhonem solum generis
aine distingueret; quam equidem exputare non possum.
pe igitur abest, ut cum *Solano* faciam. *Seyboldo* tamen
il mutandum videbatur, quamquam, quo vulgatam ratio-
a tueretur, nihil in medium protulit. *Wielandius* in ver-
ae tacite *Solani* conjecturam secutus est. LEMM.

Ibid. Οὐδὲν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν
η δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐφικνεῖσθαι πρὸς λήψιν, ἀλλὰ πάν-
διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea
it ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπέτην μεταδιώκειν, ἥτοι ἐπὶ
τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De
rrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat
chedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse credida-
n. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollici-
dum, ut manifesto patet ex διὰδιδράσκειν, δραπέτην μετα-
κειν, et ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac
actura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 125. l. 9. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν
intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum
ademia, negantque aliquid a se comprehendi, h. e. plene et
e oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa
bilis, in qua more suo nugatur *Noster*. GESN.

Pag. 126. l. 16. Κατὰ τὸν χείρω λόγον) Adscripsit his pa-
notam ab *Bourdelotio* in margine positam, nempe, Alludit
ους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant. Non potest enim esse
bium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista
ad vocem χείρω, vel ad *Lucianeum* λόγον faciant. Et
ne alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixe-
t, se ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπενδύνειν.
nc lepide ludit, et denuntiat, se πείσειν εἶναι δεσπότην, mi-
iore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter lo-
itur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ
ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In *Harmonide*: οὕτω δὲ ἄρα σὺ
λλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

Ibid. Τὸν χείρω λόγον) *Diog. Laërt.* in *Socr. Gell.* V. 3.
ORST. *Aristoph.* *Nub.* III, 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SO-
N. Κρείττω (κρείττων) λόγος est, cum verborum industria,
sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin.*
crat. *Dial.* 2. §. 10. f. ἥττω (ἥττων) autem vel χείρω (χείρων)
γος, ejus, qui vincitur, etiamsi caussam justam habeat.
Aristoph. *Nub.* 112. utrumque hunc sermonem explanat, eum-
e falso *Socrati* tribuit; vid. *Clericum* ad *Aesch.* l. c. Scho-
que et interpret. ad *Aristophan.* REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 128. l. 1. ΑΙΙΕΤΣ) In opere suo de Sophistis Lucianus sollius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petatum, quo Sophistarum illic artem hamatoriam dici et describi reperitur. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos in voluptati servientes et avaritiae, illecebris auri captos designat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum denique eos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam isse gentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros et infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicisque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inservientes quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, diebus quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. V. c. 26. SOJAN. Hunc Dialogum prioris Apologiam esse, apud Interpretes. Mihi Ἀλιεύς sic natus videtur. Riserat Lucianus sub priscorum Philosophorum nominibus Philosophi suae aetatis, i. e. simias veterum illorum. qui cum, se perire vel non sentirent vel sentire nollent, apertius illis dicitur in Dialogo, ipsos esse eos, qui scutica digni fuerint. „Hic boni, cur tantos clamores tollitis? cur me Platones atque Chrysippos deridendos propinasse accusatis? Quod igitur nasum non habebatis, et, vobis haec dici, non odorabamini? agetum, aurem jam vobis vellam.“ — SEYB.

Ibid. ΑΙΙΕΤΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22. l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; in vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxerunt non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetimus; addit solummodo: ferebant autem peram et baculum quando philosophi, sed inprimis Cynici. Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

Pag. 129. l. 1. Βάλλε) Vid. Aristophan. Acharn. II. quem hic exprimit. VORST. Calidius incipit. audire peram Imperatorem, in medio pugnae fervore mandata militibus dantem! rapit et auctor in res medias. Initium rei gestae sed placidius, erat ab iis, quae Plato ait infra: ἀνὴρ μὲν γὰρ γαστρὶ — SEYB.

- *Ibid.* Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. J. quam est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Somn. all. c. 22. κατεχάλαξας αὐτῶν ἀφθόνοους τοὺς λίθους. GESN. νόνοις τοῖς λίθοις, quod et duo codd. Pariss. confirmant, ut T. F. Benedictus, nec minus amplectitur paullo post anteriorem unius codicis lectionem: καὶ σὺ δὲ καὶ πάντες etc. deinde verborum ordinem ἡμῶν ὄντινα vulgato ὄντινα praefert, praeceuntibus duobus Codd. quos etiam Schmiess secutus est. Denique versui Homérico in fine hujus cum aliis viris doctis praefigi vult suum initium, quod lem et ipsum jam a Schmiedero factum est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ σὺ δὲ) Ita legit P. et videtur nomen aliud excidisse. SOLAN. Non excidit: in fervore repressum. Ildi autem non solum δὲ e P. et 2954. quo alia jam a Chrysi persona cogitetur, sed ex hoc etiam καὶ, quo arctius et cum sequentibus vinculum, et fervidiori Socratis animo commodatior oratio. LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς πῆρη) Alludit ad hunc Homericum versum II. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, et versus ipse vix expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo dem errorem non iterum describemus, sed versum Homericum subjiciemus. REITZ.

Ibid. Βάντροις) *Homer.* II. B, 363. Ὡς φρήτη φρήτηφιν γη, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholia et Brod. in Miscell. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex d. B. esse desumptum: idem complures commentatores fecerunt; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

Ead. l. 8. Ξύλω) Etiam alias minabantur et percutiebantulis philosophi; vid. *Aelian.* V. H. X, 16. REITZ.

Ibid. Τὴν ἀξίαν) *Δίκην.* BROD.

Pag. 130. l. 1. Κεκμήκατε, ὦ Ἀρίστιππε) Auctior est veteris Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Auctiorem nomen, quod in editis exciderat, ex Ms. Gr. et P. restitui. Aptissime autem Epicurum et Aristippum, ut laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἔστε σοφοὶ) *Parod. Homer.* quales hic multae. *Homerus*, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, et alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo digne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Venerum auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium qui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, cum reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore ani-

mi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putat. Ὀμηρικῶς classicum canit, — Ἐστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Nempe *Homerus* Il. A. v. 287. Ἄνδρες ἔστε, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. JENS. *Hom.* Il. A, 287. Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Unde et hic ἀνέτρεξε excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. LAN. Il. II, 270. GESN. *Brod. Miscell.* p. 2. c. 22. ait, *mer.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Re sed vers. Il. Θ. est 174. et Z, 112. Adde tertium idem dictum, loco ab *Solano* indicato; ubi semper habet, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. quare non debet ἀνέτρεξε excidisse ex *Luciano*, quia amat integros versus accipere: ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab *Nostro* citatum est, sed in dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῆρην pro φέρην quo iracundiam philosophis exprobraret, non robur. Lucianus quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Ead. l. 8. Ἐπτάνικς) Atqui sex tantum mox numerat Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras, Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. l. c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. VIII. habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius etiam habentur, et vertebantur. SOLAN. *Septimum* ergo quaerit *Solanus*: est scilicet, quicumque lectorum *Luciani* in minorem aliquid quaerit. Joco remoto, omnino recte judicat *Solanus*, cujus haec sunt verba: „*Mos Sol.* computat Philosophos, et quod plures sunt, quam septem, male illum habet. — Esse putem numerum certum pro incerto. numquam cum dicere vellet; pro unoquoque Philosophorum periclitari habere *Lucianum*, id erat Socratis ferventis, numerare eum quot eum circumstant Philosophi? — Omnino haec non quantum quidem ea ad argutias *Solani* refellendas spectant. Quod autem *Seyboldus* ipse Ἐπτάνικς de numero Philosophorum illorum aequae ac *Solanus* intelligit, non attendit is, adjunctum legitur, καθ' ἕκαστον, ut ab unoquoque horum septem octove philosophorum septem, vel septenis, suppletendus *Lucianus* cogitari debeat; i. e. si ipsius *Solanus* curiosus sis, undequinquaginta, vel quinquaginta sex. pliciis. Jam nihil clarius, numerum ipsum hic non aliter quam in *Epistat. Saturn.* c. 22., urgendum esse, sed *Solanus* crate graviter commoto gravissimum omnino intelligi debet. Sic jam dudum intellexit censor *Edit. Reitz.* in l.

t. Erudd. a. 1745. p. 248. qui contulit simul Latinorum nulas bis mori et mille mortes apud Petronium. Sic verò interpretes Latini et Wielandius, ut par erat, locum erunt. LEHM.

Ead. l. 10. ΠΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur toni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim n idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his nibus diversam, et sane nullum nomen hic reperiri in mulcod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consuetes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum exci- . Legendum itaque censeo aut ΦΙΑ. aut distincte, 'Αλλ. λ. SOLAN. Platoni heic abundum erit, 1) quod paulpost diversam ab hac sententiam profert. 2) quod et abest multis (nonnullis, inquit Collator Poli. Lehm.) Mss. Rec hoc monuit Moses Sol. Num vero in fronte horum verum ponendi sint ΦΙΑΟΞ. aut 'Αλλοι, non ita apertum est. rte haec sententia est Socratis, quae sic lata est, ut prious per iram excussis quam optime conveniat, et cum iis am cohaereat. SEYB. Ita et mihi videtur. Platonis nomen r errorem ex sequentibus huc migravit. Socratis autem mmotiori animo optime convenit, non exspectare, dum i sententias suas tulerint, sed statim ipsum gravissimum exquisitissimum supplicii genus proponere. Quod enim oponitur, unum tantum est, quamquam multiplex et in rios quasi actus distractum; in quo quod cruci affigi placet flagellis antea caesum, humillima haec erat et ignominiossima poena; quod oculos effodi, pertinet hoc ad Luciani adaciam penetrandi in philosophorum arcana; quod denique linguam abscindi, respicitur scelestas ejus licentia et insolentia, quae vidisset vel audivisset, palam effutiendi. Hinc patet, quam parum ea aliena sint a Socratis persona hic de-neata; patet vero etiam, quantum sibi arrogaverit Wielandius, qui, nimium judicio suo confisus, priora verba: 'Εμολέν — πρότερον Aristippo, quae deinceps sequuntur, Chryippo, postrema denique τὴν γλώτταν — δοκεῖ; Pythagorae, ratione plane nulla reddita, tribuit. Interpretis quidem idem sic audacter laesit. Nec probabilissime Pythagoram sic loqui facit, qui paulo post a Platone dicatur ὁ σιωπῶν. Necum et cum Scyboldo etiam T. F. Benedictus facit, qui etiam lectionem P. εἰ πολὺ pro ἐπιπολὺ recipiendam statuit, et leinde μάθη legendum pro μάθοι. Colon autem in Ed. Reitz. post 'Ορφέα positum idem V. D. in comma mutari, et λακί- πτόν ad ipsum Lucianum, non ad μόρον, referri vult. LEHM.

Pag. 131. l. 1. Μαστιγωθέντα πρότερον) Omnia haec interprete turbata: *μαστιγώσις* ante crucem nota. Sic *Dion Hal. 5.* et tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagitationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum; vid. *men s. v. Lipsium* de cruce l. 2. cap. 2. et *Joseph.* de bell. l. 2. c. 14. f. REITZ.

Ibid. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω) Hos solebant candente ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii c. 20.* BOURD.

Ead. l. 2. Τὴν γλωτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποκοσθῶ) Cum *Pirckhaimerus* mediarum vocum rationem non habuisset, *Benedictus* vertit, et in multas partes abscissa, intellectu τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non facit, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. vel intelligi debet magna ejus parte vel in multum prius abscisa, aut longo tempore prius abscisa, in utrumque enim respectu vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur *Lucianus*. Mox mirum, si *Benedictus* πρὸς Ἰεσίου vertere potuerit per supplicem *Jovis* cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

Ead. l. 4. Κρατῆρας) Aetnae crateres, in quos praecipitatem se dedisse memoratur *Empedocles*. BOURD.

Ead. l. 6. Πενθέα) De hujus exitu *Euripidem* vid. *Bacch. 1029.* et seqq. *Orphei* mors nota. Sed versum, quod affert, unde habeat, non liquet, nisi quod *Euripidem* citat SOLAN.

Ead. l. 8. Λακιστόν) Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. BOURD. Ex *Euripide*. Cetera *Homericum* sunt *7.* et *10.* Il. BOURD. *Brodaeus* (*Misc. modo citatis*) κάκιστον Fallitur. *λακιστόν* μόρον *Lucianus* dixit admodum signatim exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu *Hercules* et *Orpheus*. MARCIL. *Brodaeus* mavult κάκιστον. nihil mutandum; vid. *Tragop. v. 116.* ubi noster id usus SOLAN.

Ead. l. 10. Ἰεσίου) Intellige Διός. BOURD. In *antiqua* versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. *Benedicti* dicule: obsecro per supplicem *Jovem*; sed Graeca expressa *Gesn.* non visa manu *Solani*, quae per supplicum praesidem *Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi *Nostro* convenire in versionis correctione, quod tanto magis veritatis inventae indicium. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀραρεν) Vid. et *Catapl. c. 8.* et *Eur. Y. 322, 743. (745.) Hipp. p. 224.* Adde et *Suid.* SOLAN.

Ead. l. 12. Ὁμηρον ἃ λέγει) Il. X. Τὰ δὲ φιλέοντα περ. Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subjicit idem *Brodaeus* *Hom. E.*

ορεῖτο Ἀτρεΐως νῦν σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα etc. vers. est 46.
REITZ.

Ead. l. 13. Οὐκ ἔστι) *Hom.* II. X, 262. Ὡς οὐκ ἔστι λένου-
καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά. In nota *Marcil.* in edit. *Graev.*
abatur II. 10. per errorem literae X. Sed idem jam fuerat
nott. *Bourd.* Parisinae edit. adjunctis. REITZ.

Pag. 132. l. 3. Ζωρεῖτ') Cento hic ex locis in margine
scriptis confectus, non sine falsa additione, qua philoso-
phos avaritiae arguit. Vid. *Homer.* II. K, 378. et A, 23.
m A, 131. SOLAN.

Ead. l. 4. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοὶ περ) *Lucianus* e suo ad-
lit. BROD.

Ead. l. 6. Ἀντιλογίας) F. ἀπολογίας. vid. *Disp.* c. *Hes.*
15. (6.) SOLAN.

Ead. l. 7. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic et *Homeri* vers.
H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447. Μὴ δὴ μοι φύξιν
Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. REITZ.

Ead. l. 12. Μὴ κτεῖναι) Ex qua *Eurip.* fabula, nescio.
SOLAN. Perspicuum est, (ait cl. *Jens.* *Lect. Lucian.* p. 166.)
voce κτεῖναι corripitur diphthongum αι etiam sequente con-
sona, quod non insolens tamen esse, contra *Bentlejum* pro-
bat ibid. qui cum ad vers. 87. *Callim.* hymn. in *Jov.* id negas-
set, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare cona-
tus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. *Jensio* singu-
lari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis,
quam ut pro nota huc inseri queat. Quare lectorem ad cap.
I. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi
meretur. REITZ. Cod. 2954. et duo Vaticani praestantissimi,
num. 87. et 90., teste *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 16. ed. *Schaeff.*
exhibent κτεῖνε et sic jam *Heathius* in *Eurip. Fragm.* CLXXX.
correxerat. Disputatio autem *Jensiana* nunc saltem nihil ad
nos attinet. Et *T. F. Benedicto* κτεῖνε admittendum videtur.
REHM.

Ead. l. 14. Οὐ δεινὰ) Expressit *Livius* poetae Graeci sen-
tentiam in orat. *Marcelli* XXVI, 31. Quis passos esse hosti-
as, cum fecerint, indignatur? SOLAN.

Pag. 133. l. 1. Ἐκατι) Imitationem *Euripidis* agnosco,
cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid. *Med.* 719. et alibi
passim. p. 307. A. τίνος μ' ἔκατι κτείνετε. SOLAN. Fiat etiam
hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἔκατι δημάτων μὲ
κτείνετε. Patet ex responso, verum hic esse debere. GESN.

Ibid. Κτείνετε με) *Κτενεῖτε* legend. conjicit *Guyetus*.

Ead. l. 3. Ἀγαλίων) Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. et

iterum apud hunc sine Pseudolog. Vid. Euripid. Bacch. 57 SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με) *Nullum restat refugium*: sic reddidit *Benedictus*, non male, quod sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe οὐδεμία τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in cyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Iaspide c. 1. f. Εἰ δὲ κάκεινη προσβλέψῃ σε, τίς ἔσται μηχανή ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te adspexerit, qua ratione te ab ea avertes? *Homerus* II. IX. v. 249.

— οὐδέ τι μήτος

ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν —

Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* nostro in Pro Imag. c. 24. ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι, vel fortasse non potest, quin et ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 3. Τίς ἔτι μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλευσθαι ἐπὶ κεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quo minus et in eo videantur male fuisse consulti? Sed et in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίξεσθε, rectius in MS legi testatur cl. *Graevius* ἀμείλικτα ὀργίξεσθαι. Vitio typorum, puta exhibitum ὀργίξεσθαι pro ὀργίξεσθε. *Jews*. Secutus sum emendationem cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur. Vid. *Necyom.* c. 2. Confer etiam *Abdic.* c. 10. *Imagg.* c. 4. et *Catapl.* c. 4. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἀνήκεστα) *Angl.* ἀμείλικτα. *Bourd.* Procul dubio rectius Ms. εἰπάτέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίξεσθε. dicite mihi, qui sint, et quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam *Bourdelotius* in *Anglicano*. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut *Anglicanus*, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est colloquium, et circulus colloquii, ut docuit *Budaeus* ὁ πᾶν. *GRAEV.* *Hom.* II. A, 137. — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν. SOLAN. *Bourdelotio* et *Graevio* ἀμείλικτα praeferentibus, praeter *Schmiederum* etiam *T. F. Benedictus* adsentitur. *LEHM.*

Ead. l. 12. Καὶ τοὺς καλοὺς) *Angl.* καὶ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum *Ironia*. *Bourd.*

Pag. 134. l. 3. Ἐπίκουρος) *Excidisse* hic *Socratis* nomen, supra jam monui. Putabam itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba *Socrati* ipsi, non *Platoni* tribuenda.

egendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ etc. Sed nunc et vulgata, καὶ Πλάτων ἐγὼ. Socratis nomen ex Mss. s ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Plae commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De pedocle si quis regerat, habeo quod reponam, neque n princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nidi culi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN. Apte Scylus: — „Non animadvertisse videtur Vir Doctus ad τὸ, πάντες, ὁπόσους διέσυνες ἐν τοῖς λόγοις. Nominavit Plato ios quosque, reliquos complectens sub τοῖς ἀπασι. “ Quod ur magistri sui nullam Plato mentionem facit, id neque ius impietati nec Luciani incogitantiae, nec vero librum negligentiae, sed unice casui videturtribuendum, Socratem forte longius removisset a Platoni conspectu. πικρῶς autem haec omnia pronuntiari, ex ipsis verbis patet. Unde etiam ἐκείνοι recte scribitur, duce Codice 3011. Uodsi tamen cui casum istum statuendo non prorsus satisfacero, et desideraverit potius curiositas ejus consilium aliud Luciani, quod quidem secutus haec ita, nec aliter, ornaverit: per me quidem hoc fiat, et suggeram quoque super, Socratem et Epimenidem a Platone forte ideo non minatim commemori, quod ipsi non aequae, ut ceteri, secum peculiarium fuerint conditores. Sic et c. 8. praeceis nominantur ab auctore Plato, Chrysippus et Aristoteles, iqui uno verbo comprehenduntur, non quo praestantiores os reliquis habendos censuerit, sed quod hi earum sectam principes fuerant, quae Luciani aetate maxime omnium rebant, Academicae, Stoicae et Peripateticae, quas quim ipsas acriter impugnare ipsi propositum fuit. LEHM.

Ead. l. 8. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. d. not. ad Timon. c. 6. Quamquam apud Xenophontem letur περὶ ἐμὲ ἄδικος, 154. 7. SOLAN. Certissimus est ac notissimus hic Praepositionis περὶ usus, quem vel ex hoc uno Luciano probare piget. Verum dum prodeat Index, sufficiant terea haec duo exempla: Timon. c. 8. ἀκριβῆα περὶ τοὺς φίλους. Vit. Auct. cap. 17. πᾶσαν τὴν περὶ τοιαῦτα μικρολογίαν. E. quae ibidem praecesserant verba τοὺς περὶ μοιχείας νόμους, ibique in Varr. Lectt. monita. Quam dicat Solanus notam suam ad Tim. c. 6. ignoro. LEHM.

Ead. l. 13. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. III. v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2. c. 22. d omissio, ut semper, versuum numero. REITZ.

Pag. 135. l. 8. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πόλλοις τῶν φιλοσόφων. BOURD.

Ead. l. 6. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD. Quae sequuntur verba, οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει διαλέγεσθαι; nullo modo tentanda censeo. Lectio οὕτως ὥς, quae est Gori. et 3011., quantumvis speciem aliquam habeat, nihil tamen est, nisi librarii error, ex ultima vocis οὕτως syllaba ortus: quodsi enim ὥς ἀνδρ. legatur, neque hoc bene cum ἀληθῶς conciliabitur, et desiderabis additum ἡμῖν. Quod autem Salmur. praebet οὗτος, haud dubie simili errori attributum referendum; certe a Codd. haec lectio destituitur. Belinus, qui utraque illa lectione conciliata locum restitui speravit sic legens: οὗτος, ὥς ἀνδραπόδους οἶει διαλέγεσθαι (ipsissima descripsi verba) sordidissime profecto Lucianum suum habuit et levissime tractavit. Nam, ne credas ἀνδραπόδους tythothetae culpa pro ἀνδραπόδοις editum esse, excusat Belinus ipse ὥς pro πρὸς, et vult adeo διαλέγεσθαι ὥς ἀνδραπόδους! Verum ne his diutius immorer, sensus vulgarum optimus est, nec obscurus: Adeone revera putas te cum mancipiis colloqui? In priori scilicet Dialogo ficta mancipia proposuerat, quae palam venderentur. Et οὕτως in quaestione admirantis cum indignatione satis frequens. Cf. Diogen. Laert. V, 2. ubi Juno ad Jovem: οὕτως ἡ πόρεϊς οἶνοχόρῃ καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἦτε Ἡβη καὶ ὁ Ἡφαιστος διακονοῦμεν. LEMM.

Ead. l. 12. Καταλελοιπάτε) Ita omnino pro καταλείπετε. S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 136. l. 2. Κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθ.] Conf. Seyboldus locum similem ex Isocrate ad Demon. extr. p. 26. περὶ τὴν μέλισσαν ὁρώμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσιν, οὕτω καὶ τὴν παιδείαν ὁρεγομένους μηδενὸς μὲν ἀπείρως ἔχειν, πανταχόθεν τὰ χρήσιμα συλλέγειν. LEMM.

Pag. 136. l. 10. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, et pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. MARCI (Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympos. c. 35. οἷός τις εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36. θευδᾶς λέγων εἶναι τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Elsner. etiam ex Eurip. Ion. 59 affert, Ζητῶ τις εἶναι. REITZ.

Ead. l. 11. Θάμυριν) Superatus, oculis et lyra privatus. vid. Il. B. 102. — et Plut. 2074, 1. SOLAN. Iliad. I. 494. sq. LEMM.

Ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem jaculandi sagittas ab line accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. s. Θ, 224. Adde Hygin. f. 173. et 14. SOLAN. Vid. II. 96. Diod. Sic. I. 3. pag. 201. et Apollon. Arg. I. 1. v. 87. Ball.

Ead. I. 13. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν) Homer. Odys. Θ, 224. AN.

Pag. 137. I. 7. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν fectius. AD.

Ead. I. 10. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. HEMST.

Pag. 138. I. 5. Φαίνωμαι) Lucianus exigens a philosopho, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat iudex, et omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sensu γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique a in re visus fuero injurius, idque de me iudices statuerint, eas videlicet poenas dabo. JENS. Nondum haec sana. Pro im restituendum ἦν, quod et Codicum optimorum auctore commendatur, et a linguae legibus flagituratur. LEMM.

Ead. I. 9. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσι et sic interpretes. BOURD.

Ead. I. 11. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. v εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Pl. locus est Theaet. Steph. p. 183. D. et verba secundum versionem Stallb. Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ Σωκράτη εἰς λόγον προκαλούμενος. LEMM. Vid. et Brodaeum, qui Eustathio affert hoc enodantem. Thes. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur hujus verba, ex Misp. P. 2. c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitie. Erasm. in Adag. Eq. in pl. quod ita enodat Eustathius: ὁ εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποταί χρησιμοί, τις καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἵππου νοήσῃ, ἐξεφανλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, αὐτὸς, καὶ σολοικίζεν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

Pag. 139. I. 3. Θαῤῥεῖτε) Lucianus itaque, ubi postulasset, nemem sibi dari iudicem, cui caussam suam, si posset, daret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam aitque, Lucianum in caussis judicialibus versatissimum et versutissimum, aptum satis esse circumscribendo et impendo, quicumque ipse daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διατιν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic

locus prava interpunctione pessime habitus; et nihilo minus ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic a distingue, *Θαρσέϊτε τούτου γε ἔνεκα. οὐδένα τοιοῦτον* etc. cuius illud *τούτου γε ἔνεκα* fuit ab *Θαρσέϊτε* divulgum, et secutibus adjectum. Vult enim auctor, *De eo quidem ne estis solliciti. Neminem ego talem constitui mihi postulare iudicem sit suspectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem observavimus, deprehendimus postea haberi in editione Flor. quod illic particula *γε*, quam aliae editiones recte servata est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia qui loquendi formulam aliquoties ab Nostro alibi usurpata non melius observavit, ut eam hoc in loco depravatam integritati suae reddere non potuerit. Jam supra in *Idial. XX. §. 15.* *Θαρσέϊ τούτου γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι δύω καλῶ, Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi pulchri filii.* Infra quoque in *Cataplo cap. 8.* *Μεγαλὴ Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. δ τούτου γε ἔνεκα.* Pro *Imaginib. c. 16.* *Θαρσέϊ, ὦ Λυκίνε. του γε ἔνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολείας.* *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui futilem me defensionis tuae habiturus sis actorem.* De *Peregrini c. 26.* *Ἀλλὰ θαρσέϊτω τούτου γε ἔνεκα. ἐγὼ γὰρ μοσαίμην ἂν* etc. *JENS.* Sic exhibui, ut *cl. Jensius* judicium pravam interpunctionem tollendo. *REITZ.*

Ead. l. 10. *Ἐκ περιουσίας*) Adleverat orae ed. *Gracii Hemsterhusius*, *Dukerum* consulendum ad *Thucyd. VII. 332.* Sed est *p. 532. n. 37.* (et *Bip. Vol. V. p. 255.*) *τοῦ περιόντος*, et *ἀπὸ περιουσίας*, *ex abundanti*, sive, *quam opus est*, *ex Thucyd.* affertur, et haec *Luciani* verba dem modo exponuntur. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Τί ποιοῦμεν*] Possit quis suspicari τί ποιοῦμεν, quia haec sint dubitantis et deliberantis potius, quam simpliciter rogantis. idque eo rectius fieri videatur, quod respondeat statim Socrates: *Τί δὲ ἄλλο (int. ποιῶμεν) ἢ ποιοῦμεν* (non *βαδίζομεν*) *ἐπὶ τ. δ.* Ac revera *ποιῶμεν* scribendum suspicatur *Courier.* ad *Asin. p. 238.* et suppeditat editionem 3011. Nihilominus auctor *τί ποιοῦμεν*; scribendus; modo ne cum *Belino*, qui et ipse *ποιοῦμεν* retinuit, habeas id pro *Futuro Attico* vel secundo. Imo *Persius* sens est, et nihil aliud, ut et pleraque eorum exemplo docebunt, quae jam ad firmandum et illustrandum hunc cendi morem proferam. Primum cum negativa particula *οὐ* *Noster* creberrime *τί οὐ*, *τί οὐκ*, *τί οὐχί*, sequente *Ind.*

Α. Τί οὐκ ἄπιμεν; *quidni abimus? pro: quidni abeamus?*
 II. Mortt. XXVII, 1. Τί οὐχὶ σώζομεν; Diall. Marr. XII,
 Τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν; Charon. c. 3. τί οὖν οὐκ ἀπαλαττόμε-
 Timon. c. 31. τί οὐκ ἀπερχόμεθα; Catapl. c. 17. τί οὐ δια-
 ρμαι κατ' αὐτούς; ibid. c. 18. Verum et sine negandi par-
 ula eadem ratio adhibetur, ut Necyom. c. 22. τί διαμύλλο-
 , καὶ οὐκ ἄπιμεν; Amorr. c. 16. καὶ τί γὰρ ἀρρήτων νυκτὸς
 τόλμαν — διηγούμεναι; ubi quae Reitzius disputat, non
 t ad persuadendum rite composita. Addam denique si-
 limum nostro loco exemplum e Luc. s. Asin. cap. 25. Τί
 οῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίαν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἔτε-
 (vel potius: τί δὲ ἄλλο, εἶπεν ἕτερος,) ἢ τῇ γράϊ ταύτῃ κάτω
 ῥοίφωμεν αὐτὴν etc. ubi, ut vides, sine ulla quidem lectio-
 varietate, Indicativus est in interrogatione, et Conjunc-
 us in responsione, quod utrumque etiam in nostro loco
 eritur. Injuria et illum Lucii locum tentat Courier. l. l.
 iis, quae sequuntur, verbis δικάζεσθαι Belinus, ut glosse-
 τοῦ προκαλεῖσθαι, ejiciendum censet, quum praesertim
 sit a 3011. Sic ἀξιῶν cum ἔοικε conjungendum foret, quod
 ri posse probat exemplum Vit. Auct. c. 13. At vim suam
 bet δικάζεσθαι, nec sufficebat illud προκαλεῖσθαι. Vult
 licet Plato: *Consentaneum enim est, virum non sine ratione
 vocare* (ab hac manuum nostrarum vindicta et vi ipsi infe-
 nda), *quum rite judicari postulet.* Lxhm.

Ead. l. 17. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro et armis. Brod.

Pag. 140. 6. Ὅδατος) *Aquam alicui fundere, est ei lo-*
m dare dicendi et causam suam agendi: ad aquae enim
ensuram certam oratores dicebant et clepsydrum. Vorst.
 fra cap. 28. Cf. Bis Accus. c. 25. et 26. et quod ad hunc
 steriorem locum attinet, L. Bos de Ellipss. pag. 503. ed.
 haef. Lxhm.

Ead. l. 16. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, ad ipsam.
 id. L. Bos Obs. crit. p. 50. Reitz.

Pag. 141. l. 9. Συμπαραβησθεις) Emenda *συμπαραβυσθ.*
 od. in Misc. P. 2. c. 22. Sed sic jam habuere editt. P.
 etc. In qua igitur malam lectionem — βησθεις vult cor-
 gi? In Junt. credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani
 rrectum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem
 e notavit. Reitz. Haud dubie in J. est *συμπαραβησθεις*.
 rte Ald. 2., quae fere cum Junt. consentit, hoc mendum
 tendit. Lxhm.

Ead. l. 11. Ἐστὸ ἀσφαλές) Vertunt: *ibi mulierem quandam*
li non carentem fucō, etsi in modum quam maxime opportunum
incomtum se aptabat. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam ma-
 Lucian. Vol. III. M m

xime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lav
 Legendum, ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, et verte: *Ibi mi*
quandam vili non simplicem, etsi se composuisset, ut ti
maxime infucata et inculta. In aliis quoque locis hoc
 bulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur
 ruptum est in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cu
 lier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περι
 χρυσᾷ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiora
 enim et codex Angl. et mea excerpta, longe ἐμφατικώ
 quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγγέλων πα
 Sunt enim τὸ κλοιᾶ et ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive
 materiae crassiora, quibus et captorum colla, manus, p
 vinciuntur, ut et quibus canes mordaces coercerentur. Λ
 II. Ἑλληνικ. οἷγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δῆσαντες κα
 διδοᾶσιν, οὕτω καὶ κεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τ
 δῆμῳ οἷχονται ἀπιόντες. Sicut qui mordent catena vin
 trahunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradideru
 pulo isti injuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist E
 V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinci b
 dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. Prudentio est boia: Colla bovis
 dit. GRAEV. Ἀφελὲς omnino legendum, praeceuntibus C
 MSS. P. L. et ed. J. Quod enim in reliquis est ἀσφαλ
 ri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino
 jam vidit Graevius, ἀφελὲς. GRSK. Cf. etiam Hems
 Neeyom. c. 7. LΞHM.

Pag. 142. l. 4. Ὁ πεφαίνεται δὲ τι καὶ ψιμύθιον καὶ
 καὶ τὰ ῥήματα πάνν ἐταιρικᾶ) Absit, ut credamus, id
 rius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihi
 meretricia ad praecedentia: et quid ad verbum in init
 situm? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum j
 μηδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην
 τα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα. GRON. At χρώμα
 feras, praecedentibus jam ipsis illis coloribus simulat
 iam ridicula h. l. sunt, quae conjecit Pell. ῥύμματα. F
 satisfacisse me credo elegantioris judicii lectori, quae
 φῦκος commatis loco colon posuerim, ut jam non τὰ
 cogites, sed ἦν. πάντα autem, quod Cod. 3011. p
 habet, omnino rejiciendum. LΞHM.

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φῦκος) Bened. vertit, creta
 Sed, cerussa et fucus rectius ill. Spanh. obs. ad Callim.
 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. RΞITZ.

Ead l. 6. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim:
 dum gaudebat; sed rectius cl. Gesn. vertit, pulchritudine

; ideoque ego comma post *ἔραστῶν* sustuli, et post *κάλλ-*
οῦσι, ut nexus fiat, *ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε*,
ita propter pulchritudinem, gaudebat. Sic pro Imag. c. 23.
Bos Obs. cr. p. 50. Sic *εἰς* pro *propter* etiam *Aelian. V.*
IV, 9. Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι
κόμενος, Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem deride-
retur. Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* et *Eustath.* et
signif. unguentum Veneris, nescio num simul ex joco am-
plius huc alludat. *REITZ.* De *ἐπαινεῖν ἐς* cf. *Somn. cap. 2.*
ἐπαινος ἐς τὴν εὐφύιαν καὶ ταῦτα ἦν. Omnino tamen
ita. LEHM.

Ead. l. 8. Οὐδὲ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corin-
thiae facere consueverant: vid. *Comicum* in *Plut. v. 149.*
ibid. L. Bos.

Ead. l. 10. Ἐγγέλων) Angl. *κλοιῶν.* *BOURD.* *Κλοιῶν*
in Codices, (ut in variantibus notatum.) confer Pro
Cond. c. 1. Eurip. Cycl. 183. te torque Paridis. SOLAN.
κλοιῶν retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur *κλοιῶν*
puer aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi
essent; de *anguilla* substituenda *bovis*, nescio an aliquis
facile potuerit. Tum torques anguillarum figura de-
notat minus, quam *muraenarum*, unde dictas *muraenulas*
esse quoddam genus, constat; vid. *Scheff. de torqu.*
GESN. Etiam in *Junt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλων*, et
emendaverat, ac videtur voluisse in textum recipere.
Idem cl. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil
esset opifici, quod in *Apolog. pro merced. conduct. cap. 1.*
vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem,
comparativus praecedit, ut hic. *REITZ.* Et *Belinus* cum
ἐγγέλων defendunt, pariterque ac *Gesnerus* mo-
do spici ad anguillarum figuram, qua nonnunquam ve-
stiebant torques et armillae, laudatque opportune lo-
quitur. c. 41. qui omnino cum hoc nostro conferri me-
rebitur. LEHM.

Ead. l. 143. l. 1. Τῆς δινὸς) Eadem locutio occurrebat su-
perior. Dial. 9. 3. (VI, 3.) REITZ.

Ead. l. 1. 2. Ἰξίονα) Vid. *Hom. Il. 5, 317. Conf. Deor.*
SOLAN.

Ead. l. 5. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν) Subindicat vafer scur-
ra onem quoque non satis familiarem fuisse philoso-
phiam. *GESN.*

Ead. l. 6. Ἐν Κεραμειῷ) De his omnibus locus dicendi
est. *BOURD.* Glossa edit. Paris. *Ceramicus, locus Athe-*
niensis, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate pic-

turarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meministi nias. REITZ.

Ead. l. 8. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. cap. 6. et Diogen. Laërt. i. p. 165. C. SOLAN.

Ead. l. 9. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

Ead. l. 11. Ἡρέμα) Composite. BOURD. Pro ἐπὶ βαδίζουσιν malle ἐπὶ συνβολᾷ βαδ. Sic ὁ ἐπὶ τῶν φησὶ Diall. Mortt. X, 8. ἐπ' ἐλπίδων ἔχειν τινὰ De Merc. Co Quid, quod eadem formula ἐπὶ συνβολᾷ βαδίζειν Crono LEXHM.

Ead. l. 13. Καίτοι μὲν πάντων) Fingitur Philophras solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed cum quot comitibus stipata, Virtute nempe, Justitia, Veritate et aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophiae turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes esse turbae se admodum similes, nihilominus Philosophia dignetur tueri. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Ἀντίνοος, τὸ γε σὺν τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μὲν πάντων φιλοσοφῶν ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim tantum, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Sed cum ego quidquam hic ausim immutare, cum et alibi in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Cnidiae c. 12. Καὶ πῶς εὐθὺς αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίτῃσι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ θοῖον, οὐκ εἰς ἑδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλατὺς λαίμακον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἢ γόνιμον ἢ μίσητον ἢ ταῖς κόμαις εὐθαλῆσιν ἄχρι πόρῳ βρύνοντα τὸν πέριξ ἐκωρόφουν. Et statim ab ipso delubro Venerae nobis insunt aerae; nam subdialis pars non in pavimentum maxime, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in locis que luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet me, voculam αὐτὴν ad τοὺς καρποὺς esse referendam. In seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσχοῖς ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι καταστιάσθαι θέλουσιν. εἰς αὐτὰ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπιτείνετο. Erant autem sub opacis hisce silvis amoena tabernaculorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quo nulli quidem urbani se raro conferebant etc. Et hic αὐτὴ citatur ἄς. In de Parasito c. 26. Parasitus, ubi veritatis demonstrasset, Parasiticam artem generatim aliis artibus esse praestantiorē; eandem hanc arte aliis quoque praestare artibus docturus, ita pergit,

κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτική) δειδῆχθαι μοι δο-
φέρει δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igi-*
quantum communiter praestet (Parasitica) omnibus, videor
demonstrasse. Age jam, quantum singulatim singulis prae-
consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν,
πάντων· respiciuntur enim τέχναι· quocirca etiam in se-
ntibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed et supra c. 13.
niserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πα-
διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in La-
is c. 4. pr. id ὑποσόλοιον *Lucianici styli properantis* notat
cilius, 'Ἄλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς
ώσκειν, πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι.
non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem)
time, te dicendi esse longe cupidiorē, quam ego sim audi-
re. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus?
te mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissi-
auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel li-
riorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non
nino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores
aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae fa-
restituissent. Praecipue autem id existimare non absur-
n tantopere est, cum et in hodiernis linguis non raro con-
gat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scri-
tes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitatio-
n quandam impingant. Lubet hic paullum indulgere ex-
plis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi
σόλοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis aucto-
us, sive depravatione temporis et librariorum ortum.
ud *Aelianum* X. Ποικιλ. c. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κα-
τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὠμίλη-
καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie styli ratio requirit Βουκο-
ντος τοῦ Δάφνιδος, quemadmodum et interpretes intellexit.
bro quoque XII. c. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα,
φῶμα ἠφανίσθη. Patet et hic primos pro secundis casibus
e positos. Similia exempla, si non omnino soloecae, ni-
um certe ἀνακολούθου orationis, notavit in *Hygino* Th.
unkerus in sua de *Hygino* Dissertatione; quale illud in Fab.
XIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.*
on tamen sunt omnia, quae in *Hygino* stribliginis nota in-
gnit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alie-
ssima. Sed hoc non est hujus loci. Possint huc quoque
ferri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pul-
columbarum, Νεοττῶν γενομένων ὁ ἄββην ἐμπτύει αὐτοῖς,
μελάνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι'

ἄρα τοῦτο. *Gesnerus* legit τοῦτον, ut effugiatur soloecismus. Sed ecce lib. XII. c. 60. de congressu Dionysii et Philippi. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὥς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέφθενσαν. ἐν δὲ καὶ ἐκεῖνο. Posceretur ἐκεῖνος, λόγος nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, *Perizonio*, ad *Aeliani* locum lib. XIV. c. 37. qui vulgo significatur, Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργαῖς σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγγῶναι ἔχοντα ταύτην, τοῖς καὶ ἐκεῖνο etc. Rejiciunt eruditi *Fabrum* legentem χειρουργίας. At sicut nec ego *Fabro* adsentio; ita non video ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum in ἐν τούτοις sensum; neque enim id satis commode ad εἰκόντας et εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. hi censetur tollenda post ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμή, (quae etiam non agnoscit Romana editio) et omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientiae inque illis (artibus) multa quidem et varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero et illud etc.* Ἐν τούτῳ hoc est, ἐν χειρουργαῖς omnis generis. Τούτοις autem ταύταις, qualia illa exempla, quae et apud hunc scriptorem et *Lucianum* nostrum supra vidimus. Caeterum nolim existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, veris esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori hactenus exhibui et proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle ac cunctique, qui cum nostrae in his literis mediocritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, gravatus fuerit. In ipsis poëtis quoque a recentioribus Criticis magistris, ne de *Aristarcho* aliisque veteribus Criticis quar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum *Scholiastarum* in eos lectio satis testatum cuilibet facere possit. Sic vetus *Scholiastes Homeri* anonymus ad haec ex v. 598.

— οὐ τί μὲς ταύτης

Χρεὼ τιμῆς —

notat, id esse soloικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις: debuisse *Homerum* dicere, οὐτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. —

An vero revera haec locutio sit soloeca, non judico. *Stephanus* censet esse accusativum pro dativo: quid vero a soloecismo differat, non video. Forte quaedam esse solecismus, cujus ratio nondum sit plane perspecta. Paullos

momenti est, quod idem Anonymus notat ad Iliad. Θ. 155.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε περαινῶ

Ἄψ ἔς ὄλυμπον ἵκεσθον. —

nimirum πληγέντε positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: loquitur enim iter ad Junonem et Palladem, atque ad eas τὸ πληγέντε est erendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est istiusdi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum II. Δ, 503. legitur

— Τὸν δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε,

est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa Homero, ut ille innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὅσσ' ἐκάλυψε. Est nimirum sollemnistica illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὸ ὅσσε, hunc, quantum ad oculos, tene involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit merus, ut qui II. E, 82. (et II, 333.) narrans Hypsenora Eurypylo occisum, diserte ait

— τὸν δὲ κατ' ὅσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

(ne parenthesin inseruit Hemst.) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paullo injustius ab Scholiasta suo exagitat. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisis, ut iniquam explorent dudum eruditi, Is. Casaubonus ad Athen. IX. c. 4. Ex. anhemius ad Callimachum pag. 457. Ubi apud hunc lib. I. 440. Jason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo ofatur,

Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι

Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, —

terpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legit ἄχοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: cum sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi ad Etymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας —)

ferendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, ne ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quartus casus omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur mihi otioso esse non licet, expedit bonas esse vobis, et quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apol-

Ionii ergo verba ita erunt concinnanda, Ὅτι μὲν δὴ θεῶν χριώ τε, ὑμᾶς περιῆσαι ἐνθάδε πῶας ἔχοντας. Ita et *merus* (quod ipsum exemplum adfert quoque istic *Apollon Scholiastes*) Il. A. v. 541.

Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔοντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν —

hoc est, Αἰεὶ τοι φίλον ἐστὶ, σὲ ἐμεῦ etc. *semper tibi place scorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo iure, ut ante nos video animadvertisse *Jer. Hoelzlinum*, *Scholiastes* in his *Apollonii* I. v. 872.

Ἰομεν αὐτίς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

sit illud σφέα se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς tiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare buisse *Apollonium* dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino falli Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat *Apollon* dicens,

Ἰομεν αὐτίς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα —

Redcumus quisque ad sua, —

quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille vir add eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes: —

qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime t tur. Similiter iniquus est *Scholiastes* ille in *Apollonium*, in v. 893.

Ῥηϊδίως δ' ἂν τοῖ καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγέλαις, culpatur τὸ τοῖ de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ τοῖ, quemadmodum et τὸ ἐαυτοῦ etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit id *Hoelzlinus*, ad quem lectorem relego. *JENS.* Ed. *Flor.* π τως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. Soli Unice vera lectio est πάντως, quam etiam Cod. 2954. confirmat. Valent hic non tam linguae rationes, e quibus πάντες saltem ferri posse nimia cura demonstravit *Jensius*, quam tuius sententiae ipsius natura. Nimirum conspicit *Lucianus* appropinquantem complures feminas eodem fere habitu core, eadem vultus humanitate, eadem denique incessus dignitate, in quibus et Philosophiam esse modo dixerat *Platonius*. Recordatus igitur *Lucianus* fucatarum istarum, quas olim cognoverat, Philosophiarum ratusque tali corona stipatus hic prodire veram, quaerit, ex his quae genuina illa sententia, inquit, unam modo necesse est (hoc enim est πάντα genuinam esse illam, quam cognoscere cupio, philosophiam etiam in hoc choro. Haec postrema referenda sunt ad similes quas olim vidisset et per aliquod tempus pro vera Philo-

accepisset, meretricias formas. Itaque καὶ, tantum ab-
ut oneri sit sententiae, ut contra vi sua destituantur
iani verba, si cum Schmiedero in hujus particulae locum
stituere volueris ἐστὶ. LEHM.

Pag. 144. l. 1. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime prin-
s philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Cicero-
. At hic non principum tantum nomine honoris caussa
pellat, sed summam et epitomen totius suae disciplinae: ipsa
iplinarum mearum capita. Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat ite-
Quom. Hist. Conscr. c. 28. et Dial. Mortt. XX. Haec
a scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatis-
us, de Nat. D. initio. Cum perobscuram esse dixisset
estionem de natura Deorum, sic pergit: De qua tam variae
t doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut
gno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM phi-
phiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS
CERTIS assensionem cohibuisse. Ad hunc locum docti
ita. P. Manutius legit, caussam, id est principium, osten-
que pluribus, qua ratione scientia sit caussa philosophiae.
nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui, quidquid
num scripserat, statim infert, prudenter Academicos A
EBUS INCERTIS assensionem cohibuisse. Fulvius Ursinus
Ms. suo haec verba abesse ait, caussam principium. Omni-
s aqua haeret. Ego sic emendo: cassam principum philoso-
iae esse scientiam. Norunt qui Ciceronis opera philosophica
gerunt, solere eum philosophos celebres principum nomine
signire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla:
c de eo laborandum est. At insolita forsán videbitur lo-
tio, cassa scientia. Esto: at certe rei accommodatissima.
t, si vacaret, ex Plauto, Seneca et ipso Cicerone possem non
lmodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. Caput etiam
atinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa at-
ae epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus adfirmat,
que omnibus satis notum arbitror; verum emendatione il-
Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum
avis. ex Ms. Eliensi nobis exhibuerit: Caussam, id est prin-
pium philosophiae, esse inscientiam, ut Aldus quoque jam ha-
uerat. Quia inscientia sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut
t Nemesius de nat. Hom. c. 80. p. 280. REITZ.

Ead. l. 2. Τῆς ψυχῆς) Angl. ψ. BOURD. T. et in aliis
odd. lectum praefendum censuit Belinus, et hoc judi-
um secutus vere praetulit Schmiederus. Mihi quidem vi-
etur ab imprudente librario repetitum esse, quod modo
raecesserat, ψ. Et τῆς quidni et ipsum ferri possit, equi-

dem non video. Dialogos certe Mortuorum qui lege oile is nec sane invitus de Menippo aliquo vel Dioge cogitabit, qui illic umbris quibusdam minus sapienti modum molesti (λυπηροί, e. g. Diall. Mortt. II, 1. perhibentur. LEHM.

Ead. l. 4. Λωποδύτης) Angl. τυμβωρύχος. Has v terpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpres L Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD. Utrum per se h. l. perinde est: sed utrum eligas, difficulter caveris, quum utrumque sua commendetur auctoritas hac ponderis aequalitate consultius duxi in Editione tione acquiescere. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Arist nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrat fortiter potius et magno animo: parum decorum p illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto n impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimi arroganter, vel impudenter potius commemorat. GES que Wiclandius non ingenuae fatetur, ea, quae Lucian ipsam Philosophiam dicere jubeat, licet versutissime i non tamen sufficere ad cavillatoris insolentiam omni e excusandam. Quod enim quis injuria affectus fort generoso animo, eo tamen non reddi meliorem ejus, q cerit, caussam. Recte quidem. Sed duo tamen in b sa teneri velim: primum, quod haec, a Philosophia p tiata, haud dubie Lucianus non tam ad se purgandun potius ad adversarios suos pungendos, valere voluerit. de vero, ubi ipse se defendit, imprimis a c. 30. ita c suam agit, ut apertius principes illi philosophi ab i eorum similiis distinguantur, atque adeo jam non poss lubenter in gratiam redire cum verissimo ipsorum. Hinc et duo patent: primum, Lucianum, dum magno philosophos hic illic petiit, nonnisi sectas, ab iis p sectarumque maxime studium petere voluisse; alteru tulantiam scriptoris nostri, etsi nimiam passim, ac v juriolosam, non tamen perdit, et, ejus a multis iis p idioribus hominibus accusatus est, malitiosi animi LEHM.

Ead. l. 15. Ὡςπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κ λαμπρότερον ἀποστίλλει) Erasmus: tanquam aurum, c tum inciditur, clarius relucet. Et quaeso, quid hinc Benedictus, quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, rcsfulget? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interp nem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tuc

clarior est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? Periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum non erutum? Rectissime annotavit pater: vide *Casaubon* ad *Strabon.* p. 63. ad lib. 3. innuens locum scilicet, undiscimus, aliquod auri genus effossum solere tundi, ut *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo*. GRON.

Ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, et nummatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸνναντίον ὅπερ ἂν ἢ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσόν, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod tunc inciditur, clarior refulget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum endidum? num κόπτειν χρυσόν est aurum incidere? Κόπτειν ferire, signare aurum: et κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur φακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille locus feriendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Ms. ἀποσπώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι χρυσόν aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, et signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis huiusmodi aurum et argentum viderunt signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic contumacia et scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, motam recentem, quae modo ex trium virorum A. A. F. F. officina est protracta: sed ego Ms. scripturam laudo probare. GRAEV. Ἀποσπώμενον) Hanc scripturam Ms. Gr. in contextum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσπώμενον mendose. SOLAN. Vid. *Passion.* S. S. Mart. Tarachi, tibi et Andronii p. 275. HEMST. Ἀποσπώμενον *Solanus* in contextum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum Edd. et plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio *Hemsterhusii* sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29. τὸν ὄντον ἀποσπῶμενον equiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare aurum et hic ἀποσπώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in *Addend. et Corrig.* Sic praeter *Graevium* ipsum, *Solanum* et *Hemsterhusium*, elegantissimos viros, censuerunt

etiam *Seyboldus* et *Jacobsius*, hic in *Additt. ad Goelleri F. Dionys. de comp. verb.* p. 260. sq. qui tamen simul rectissime monet, κομμασι non referendum esse ad monetario malleum, sed simpliciter ad ictus, quibus metalla a se purgentur. Citat hanc in rem *Suid.* διασώμενος ἔρευνῶν. (ferri etiam potest scholion ad *Lexiph.* c. 3. σμῆν· πεθαίνετο) et cum hoc ille locus, quem *Hemsterhusius* ex *Nostro* at *Anachars.* c. 29. In tanto tantorum virorum consensu, etiam Latina *Gesneri* interpretatio accedit, nulla mihi dubitatio amplius relinquitur, quin ἀποσώμενον vulgatae cui librarii *Luciani* longe magis adsueta locum dedisse videtur, praeferendam existimem. Σκώμασι autem et κόμῃ h. l. ludentis ingenii esse videntur. *LEM.*

Pag. 145. l. 1. Ὀργίλοι) *Iracundus*, ad ulciscendum clivis, quae significatio satis obvia si testimonio indigeat *Elsner.* ad *Tit.* I, 7. *REITZ.*

Ead. l. 2. Ἀγγετέ) Hic videntur loqui volentis *Lucianum* collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox *Philosophia*, δῆλος, inquit, ἐστὶν αἰσθητὴς. *GESN.*

Ead. l. 4. τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐχλεμίας καὶ τιμῆς. Ut apud Latinos pretium, stipendium, stipendia. *Eust.* ad *Iliad.* I. Inter. *Aristoph.* alii. *BOURN.*

Ead. l. 5. Ἐπιών) Alibi apud hunc et *Demosthenem* ἐπιών. *SOLAN.* Verum nec ἐπιών reprobandum, quum ἐπιών ἐς τὰ πλήθη sit aggredi plebem ea significatione, qua ἐπιών aggredi apud *Sallustium* frequenter occurrit, i. e. prodire in medium. Temere itaque ἐπιών tum omissum tum mutatum a *Jo. Seagero* in *Class. Journ.* XVII. a. 1802. p. 161. in εἰπών. Ceterum hoc ipsum *Seageri* εἰπεῖν ἐς τὰ πλήθη vereor, ut unquam a Graece scribente dici potuerit. *LEM.*

Ead. l. 9. Καὶ σοὶ ὅτι ἂν δοκῇ) *Angl.* ὅ σοι ἂν δοκῇ. *B.* Sic et *P.* Sed *A.* 2. nescio unde depravata exhibet verum ὅσον ἂν δοκῇ. Ceterum, ne quid celem, vocolae σοι r. accentum suum, vulgo ad καὶ retractum. *LEM.*

Ead. l. 12. Ἦπερ καὶ μόνη τάληθες ἐξευρεῖν δύναται) cum *Ms.* ἦπερ καὶ μόνη τάληθες ἂν εὐρεῖν δύναται. In fine τῇ Ποικίλῃ rectius veritas cum *C. Nepote* in *Poecilo*, quam interpretibus in *Poecilo*. *GRAEV.*

Ead. l. 13. Ἐξευρεῖν) *Ms. Gr.* et *P.* ἂν εὐρεῖν, quae veram lectionem magis accedere videtur: puto enim et *Lucianum* ἐξερευνᾶν. Vide tamen infra c. 45. ἐξερευνᾶν, quo hic sensu. *L.* ἀνευρεῖν. *SOLAN.* Quam *Codd.* auctoritas fulcit, et confirmant *Long.* *Excc.* *lec.*

εὐρεῖν, eam jam dudum oportuit ab Editoribus recipi. Errime desideraverit h. l. particulam αὖν, quicunque paulo animatiori fuerit iudicio. Quae mox Plato respondet, minus in modum interpretatus est Pirckheymerus: Nunc, o excedende, ipsam dominam appellas, paulo ante vero rem esse turrimam philosophiam asserebas, cum in tanto theatro, etiam duobus obulis unumquemque singulatim venalem proponeres. Ministine sermonum? Ultima verba εἰδος αὐτῆς τῶν λόγων erpres leviter tantum, credo, inspexit: aliam enim lectionem subesse vix est probabile. LEHM.

Pag. 146. l. 9. Ἄρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum pro loco verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vovus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. COGN. De loco et voce multa erudite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. cit. Suid. Interpr. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. Esychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut videtur, et quidem recte. Vid. Pausan. pag. m. 108. C. SOLAN. De loco, ejus iudiciis, ac diversa opinione circa etymon loci satis egere interpretes ad Act. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammondus et Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolm in Cur. Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. 19. REITZ. Collem fuisse Areopagum constat, vel ex nomine ipso. Bene itaque habet vulgata praepositio ἐπὶ, et reicienda Gori. ἱς. Infra Cecropiam situm, et huic confinem fuisse Areopagi collem, docet Pausan. I, 28. et patet quomodo etiam ex hoc nostro loco. Unde simul intelligitur, non jure locum suum obtineat in sequentibus αὐτήν. quippe prior erat Acropolis Areopago, atque adeo illustrior locus. Erit haec imago, ubi cum Seyboldo ταύτην supponere velis. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Charon. c. 2. et ibi apud nostrum. SOLAN.

Pag. 147. l. 14. ΦΙΛΑ.) P. et L. In impressis ΛΟΤΚ. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛΑ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam se sic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi Philosophiae etiam ministrare commode dici possint libertas, et, quo sensu hic sumitur, Audacia; elegantius

tamen et longe aptius *Veritatis assecclas* dixeris. Probabiliter itaque, sat scio, viri docti et elegantiarum spectatores exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim P. et L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN. Probabiliter haec a Solano disputata, non tamen sufficiunt ad totius loci formam genuinam restituendam. Non solum haec verba, quae vulgo *Philosophiae* adscribebantur: Ἐπεσθον, ὧς Ἐλευθερία etc. *Veritati* potius adscribenda erant, sed ex iisdem causis etiam ea, quae antea eadem illa *Philosophia* dixisse traduntur: Οὐκ οὖν ἐπάγωμαι etc. nam compellata modo fuerat *Veritas* sive a *Philosophia*, sive a Luciano, et rogata, ut ad iudicium set iudicio, non poterat non ea, quae jam responderent, respondisse: Tum vero non solum ipsa veniam, sed adducam et famulas meas. Jam verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ὧς Ἀλήθεια, ἐν ἐκείναις συνδικάζοις αὖν etc. quibus maxime ad *Veritatis* dictum: οὐδ' ἐτόμας etc. respondetur, nullo modo a Luciano dici potuerunt, nisi aliquantam ineptiam auctori tribuere velis: nam magis quaedam jam per se inesset arrogantia in Plurali ἡμῖν, si non quidem is ex ore Luciani proficisceretur; et modo *Philosophia* περὶ τῶν ἡμετέρων diserte locuta fuerat. Neque a posterioris auctoris iudicio exspectari potest, finxisse eum *Veritati* ipsi potius cedentem, quam *Philosophiae* hortanti. Atque haec *Philosophiae* tribuuntur, necessario etiam, quae deinde sequuntur: Καὶ μάλα ὁπόσας αὖν ἐθέλης, tribuenda sunt ei *Philosophiae*. Et sic jam prodierit illa loci forma, et illius verborum ordo, quem textus Reitzii recentiorumque editionum exhibet, quique insuper haud vilissima Codicum auctoritate nititur. Imprudenter forsitan factum, quod in interpretatione Latina, reliquis ita, ut textus restitutus postulat dispositis, tamen verba: Ἀλλ' ἡμῖν, ὧς Ἀλήθεια etc. non par erat, *Philosophiae*, sed *Luciano*, adscripta erant. Hoc errore etiam Wielandius incaute se abripi passus est. Beza autem in versione sua, nescio qua ratione ductus, utrumque sermonem, et illum: Ἀλλ' ἡμῖν etc. et hunc: Καὶ μάλα etc. Luciano fecit. LEXEM.

Ead. l. 8. Μηδαμῶς) Parum modestus hic Sophistes, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propius *Philosophia*: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illi obstitit: nimium stulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam parum provide, quod Libertas et loquendi Fiducia, auctoritates sunt *Philosophiae*. Sed ὅσον μομεῖσθαι. GESN.

Ead. l. 9. Τοῖς τυχοῦσι) Versum erat, fortuitis. Versum vulgaribus, minoribus. Sic in Act. Apost. XXVIII, 2 (

αροι παρείχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. *Adrian.*
 VI, 12. f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare.*
 2. Γάμος οὐχ ὁ τυχών *Diall. Marr. XIV, 3. οὐχ ἡ τυχοῦ-*
πωλῇ Diall. Mortt. XXVII, 7. haud vulgares nuptiae,
ratio haud contemnenda. Negativa scilicet est haec locu-
 nitens affirmativa illa ὁ τυχών, qua denotatur, cuicumque
 occurras primo, der Erste der Beste; ergo qui ex vulgo
 vulgaris; non selectus sedulo, non spectabilis; vili conditio-
 dine, virtute; ut τὸ τυχόν παιδισκάριον in Dialogo Mortt.
 §. 7. vulgaris, miseræ conditionis puellula, optime oppo-
 bi γενναίῳ, generosi animi, nobilis virtutis, amatori.
 in Indice. Non praetermittendum puto, quae modo
 besserant verba: καὶ εἴ τις ἄλλος a *Wielandio* prorsus omis-
 Gesnero vero falso reddita esse: si quis alius, quasi non
 copula καὶ. Vult autem *Lucianus*: *Adsit nobis etiam*
hus, et si quem alium habes comitum tuorum. Hi omnes
 in tam gravi caussa magno erunt usui. Deinde etiam
 εἰς adsumta omnino omnes comites suos se sequi jubet
 as: *Ἐπεσθε πάντες*, exclamans. Hunc in modum etiam
Thymerus, ut oportebat, locum cepit. Ergo καὶ ante εἰ
 ave, ne qua ejiciendum suspiceris. *LEHM.*
Ead. l. 10. Δυσελέγκτους) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni
 illud καὶ ante αἰ positum oportuit. *SOLAN.* Non male
 γκτους conjicit legendum *Solanus*: tum vero et com-
 post h. v. tollendum, et mox similiter εὐρισκομένους scri-
 um. In marg. *J.* notaverat, vid. *Thom. Mag.* Is qui-
 v. Εὐρίσκομαι haec habet: *Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιοῦντες,*
εὐς' αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ex edit. *Blancardi*;
 ex connexionione et ibi εὐρισκομένους videtur legend. quae
 bae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima
 ani verba dederit: tum vero contra conjecturam *Solani*
 et, quod jam non dijudico. *REITZ.* Levius paullo haec
 tum a *Reitzio*, tum a *Solano* quoque. Quodsi recte ha-
 t, quod nego, *Solani* conjectura *δυσελέγκτους*, non pa-
 qua ratione similiter etiam εὐρισκομένους scribendum
 io videri potuerit. Imo sic mirum in modum depravatus
 it locus. Deinde non magis intelligitur, quid idem
 ius sibi velit, quum in *Thoma Mag.* de sanissima voce
 κομένοις mutanda cogitat. Scilicet conjicio eum prae
 a quadam festinantia πινὰς et εὐρισκομένους conjungi vo-
 e, quum tamen in oculos incurrat, etiam apud *Thomam*
 cum ἀποφυγὰς, ut apud *Lucianum* ipsum, conjungi de-
 . Jam vero quod ad *Solani* conjecturam ipsam attinet,
 me ea mihi quidem probatur. Cui enim tandem, obse-

cro, placere potuerit insolentissime illud dictum, ἀποδυσέλεγκτοι, *refugia difficilia convictu?* Talia vix Scholasticorum barbariei condonantur. Imo nulla prorsus medela sanissimus locus, neque adeo transpositione, quam post Solanus, particulae καὶ ante ἀελ. Duo enim sunt, quae ribilia ac periculosa in isto hominum genere pronuntiant: quod insolenter se jactent, (ἀλαζόνεια) et quod diffidenter ab adversariis convinci possint (τὸ δυσέλεγκτος εἶναι). Vero adduntur, causam indicant, ob quam videantur difficiles esse convictu, nempe: quum semper refugia quas sibi inveniunt, etiamsi quam maxime jam ad incitas videri redacti. Sed lucente sole nihil opus lucerna! LEHM.

Ead. l. 13. Ἀμεινον) Aut Luciani persona hic intendenda est, aut Elenchum hic, conversa oratione, Philo-
phia alloquitur. GREN.

Pag. 149. l. 1. API.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum
brorum API. Fl. A. tantum habet. SOLAN. Nihil mutandum de vulgata personae notatione. Ceterorum nomine stoteles loqui putandus. Vid. ad Timon. ultimam omnium
Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 7. ΦΙΛΑ.] Et hic turbantur vulgo personas. Error haud dubie ortus e confusis notis ΦΛΑ. et ΑΛ. Α. tatis autem partibus haec dicta aliena sunt, contra maxime, vel potius unice, Philosophiae, utpotest ministratrici et arbitrae litis; quod quidem negotium ordinis verbis: Ἄλλ' εἰπέ μοι, τί σοι τοῦνομα; Nec caret haec sua auctoritate, quum Long. Excc. sic olim scriptum testentur. Accedit, quod jam Pirckheymerus hanc rationem secutus est: e recentioribus idem fecerunt Wielandius, nus (hic vero non in versione, sed in notis Criticis post conscriptis) T. F. Benedictus, ut ipse dicit, et Schwan. Hac ratione nixus, Belinus e Cod. 3011. ταύτην pro ταύτῃ bi voluit, adsentiente T. F. Benedicto, et Schmiederus recepit edidit; quod non probo. Nam *Justitia* nondum fuerat memorata; et sic convenit optime hoc δεικνυμένον. Ceterum nihil valet ταύτην, ad *Veritatem* relatum: imo tum potius suo loco fuisset. LEHM.

Ead. l. 10. Παρρησιαδης) Παρρησιαστής dicitur, habere loquitur, unde Democares ob nimiam et procacem quam Parrhesiastes dictus est. Leg. Senec. lib. III. de Ira. COGN. Locus Senecae est lib. III. de Ira c. 23. pro Demochares Lipsius edidit, pro Democares, et rectius; adderentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, et Si qua alia in Philippo virtus, fuit et contumeliarum pro-

is instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, hesiastes ob nimiam et procacem linguam appellatus, inter Atheniensium legatos venerat: audita benigne legatione, Philus, Dicite, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, suscipere. REITZ.

Pag. 150. l. 1. Ἐπευφρατιδῶν) Rogatus Lucianus patriam ait, Σῦρος (εἰμὶ scilicet) ὡς Φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδῶν. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδῶν, probe vidit eruditissimus vir, Jac. Gronovius. Et certe ita habet Florinus; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδῶν. JENS. Ἐπευφρατιδῶν in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronovio; et omnes, quas inspexi, Edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδῶν) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

Ead. l. 4. Σολέας) Vide Scholiasten, cuius catalogo, quia Babylonis tacet, addendus Diogenes Stoicus et Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Syronius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157. C.) vide et Macrobius de utroque in Macrob. cap. 20. Plut. 1073. f. Alti. Posid. memorat. Diog. Laërt. 173. C. Adde etiam, si quis, Athenodorum et Nestora Tarsenses, ex eod. Luc. lib. 1. Σολεὺς Χρῦσιππος, Origen. c. Cels. 196, 2. et Plut. 1073. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e Babylonis, Democriti auditor etc. Diog. Laërt. 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρώμην. ἢ τέχνη δέ σοι τίς;) Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, Quis et hoc quaero, quamnam artem nosti? An in Graecis legitur, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρώμην, τίς δὴ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca non veniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorum citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, postea ad sequentia, et verti debuit, frustra igitur id rogebam. Nampe de patria et lingua, cum nihil ad disciplinas id faceret. Verum quod artificium tuum est? Paullo ante scribi debuit, Σῦρος, ὡς Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδῶν, ut recte patet non ἐπ' Εὐφρατιδῶν. GRON. Vid. idem Deor. Diall. XX, SOLAN. Vertebatur male, Verum et hoc quaero. Propius verum sensum accedit versio haec cl. Gesn. Temere enim id quaerebam. Proxime tamen Solani nostri, qui orae Ed. adscripserat: neque hoc ideo rogebam. Verum quamnam profiteris artem? REITZ. Ἄλλως, temere, sine consilio, haud apud nostrum. Diall. Deor. XIX, 1. Cupido de Mierva in ipsum suspiciosa narrans: καὶ ποτε, inquit, ἐγὼ μὲν ἰσχυρὸς παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπράδα· ἢ δὲ, etc. temere Lucian. Vol. III.

advolabam, non eo quidem consilio, ut illam vulneraret, ohne mir gerade Etwas zu denken. Eorundem Diall. 2. 3., quem locum *Solanus* adfert, eadem, quae hic, verba leguntur, ad quae vid. *Hemsterhus.* commodam Adnot. Timaei c. 23. legebatur olim ἄλλος pro ἄλλως. Restituimus autem egregiam *T. Fabri* emendationem. **LENH.**

Pag. 151. l. 6. Ἀπὸ τοῦ φιλω) Non potest Latina verba hunc locum adsequi: neque enim formare licet compendium, quae his a *μισο*, vel a *φιλο* incipientibus respondeant. Quid autem in hac scribendi ratione insoliti insit, quod non invenire in ea fatetur *T. F. Benedictus*, equidem non invenio. Imo frequentissima haec est non solum Grammaticorum, sed etiam optimorum scriptorum Atticorum, et *Xenophontis* e. a. ratio. Quod autem pro *φιλω* legimus *φιλον*, ne menti quidem *Luciani* ipsius id convenerit, paullo post verbo τῷ φιλεῖσθαι manifesto ostendit, se *φιλαλήθης*, *φιλόκαλος*, et ceteras ejusdem classis, non abjectivo *φίλος*, sed a verbo *φιλεῖν*, deduci velle. **LENH.**

Ead. l. 13. Καὶ τὰδε, φασί, καὶ τὰδε) Dixerat *Lucianus* duplicem scire artem, se esse *μισαλαζόμενα*, *μισοψευδέη* et cetera, addit, se vereri, ne alteram prae segnitie dedisceret, aliam vero melius addisceret: ad quae *Philosophia*, καὶ *φιλοσοφία*, ἐχρῆν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε, φασί, καὶ τὰδε. Interpretatur: non oportebat: ejusdem enim, ferunt, esse et illa et ista. *Lucianus* intellexit, quasi diceret *Philosophia*, οἱ ἄνθρωποι φασί, homines, et ista et illa esse ejusdem. Sed τὰδε est novus casus, et verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε, τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. Et haec et illa ejusdem hominis scil. artem, vel ingenium, h. e. qui *φιλοσοφία* δὴς est, ille pariter est *φιλαλήθης*. Qui odit vitium, virtutem oppositam, quare mox addit, *μία γὰρ ἐστὶν ἀρετή* (scil. *virtus*) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. *VITRING.* Ad haec *Seyboldus* addidit: „Dubito, an haec vere *Horat. Vitrina*: multo magis videtur: utrumque (et amare et odire) ejusdem generis est. *Φασί* enim saepius περιφράσει servit.“ *Pline* nisi fallor, innuit *Seyboldus*; sed neque hoc recte: *Lucianus* notat vulgarem sermonem, quod vulgo ajunt. Cetera recte habent. Argutus enim manifesto est *Vitrina*.

Ead. l. 14. Τὰ τέχνα) Sic Edd. *P. S. F.* et *Ms. Junt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogenis peculiaris (de qua vid. *Maittaire de dialect. p. 1.*) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed

culis τὼ in duali saepe communis, immo omnis sit gene-
Schol. ad Sophocl. Ai. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυ-
ῥηθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ
ῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὼ χεῖρε. Sic etiam
proverb. quod Eustath. adfert ad Hom. Il. B. pag. m. 235,
Τὼ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde
alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. et Thucydid.
prolata, ubi similiter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, et Lucian.
semel alibi. REITZ. Vid. Matthiae Graemm. Gr. p. 61. 2.
p. 604. 1. LEMM.

Pag. 152. l. 4. Προνάω) Πρόναος Graecorum, templo Ro-
rum respondet: ναὸς cellae. GESN.

Ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. et apud Herod. lib. 5.
aervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Ea-
dicta Πολίτις Aristophani, et Πολιοῦχος Pindar. BOUND.

Ead. l. 7. Ὡ Πολιάς) O Minerva. BROD. Id est, Mi-
na, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς
a. Ael. V. H. 2. c. 9. f. Ὡ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino

Periz. REITZ. Singularem de Minervae Poliadi sacris
ede in arce Athenarum libellum edidit Car. Godofr. Müll-
cum tribus tabulis aere incisis ab Ern. Riepenhusio. Got-

z. 1820. Hanc Lucianus dicit solam videre, quae agant
osophi, utpote praesidem Athenarum et inspectricem.

Jacobsius in Animadv. in Eurip. Tragg. p. 45. negat ap-
ere caussam, cur Minerva sola hominum (at non omnino
unum, sed horum philosophorum) facinora videre dica-

, atque adeo verba δὲ μόνη tanquam corrupta in δαιμονίη
tanda censet. A qua quidem suspicione et conjectura abs-
uisset, opinor, Vir egregius, si clarius animo ipsius ob-

sata fuissent Mercurii verba Diall. Mortt. X, 8. Κατάθου
etc. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Cf.
11. et alia similia loca, ubi philosophorum imprimis Athe-

nsium fraudes et flagitia recensentur, nemini facile, nisi
ἐπισκόπων urbis, Minervae Poliadi, cognita. LEMM.

Ead. l. 9. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc
ipturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. C.
am lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeux. cap. 4.

LAN, Tolerabile hoc est Scholion, inepta vero textus lec-
, quae Schmiedero non erat recipienda, licet aliquid com-
ndationis nacta a Cod. 2954. et a T. F. Benedicti adsensu.

HM.

Ead. l. 11. Αἱ μέλαιναι) Scil. ψῆφοι. BROD.

Ibid. Σὺ προσθεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium.

ARCIL.

Ibid. Προσθεῖσα) *Albam* scilicet. Haec ad fabulae iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit *nerva*: suo enim illum suffragio liberavit. *BRON.* Vid. iam *Harmon.* c. 3. et *Eur. Iph. in Taur.* 1469. *SOLAN.* ζε] Uti Orestem olim: plures enim de Oreste haec, q. de Themistocle, referunt. locus princeps est *Aeschyl. Eur.* v. 738. sq. ad quem vid. *Stanlejus.* adde *Barnes.* ad *E.* p. 106. T. II. (ed. Lips. T. I. p. 603.) *SEYB.*

Ead. l. 13. Εἰεν) Ad superiora etiam hic respectum habet, sint ista! q. d. satis de his: satis cunctatum. *Vid.* princ. dialogi proximi. *GESN.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καὶ οὕτως. *MARCIL.* *Marcilii* conjecturam probo, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. *SOLAN.* Non probat *J. Seager.* *Classic. Journ.* XVII. a. 1814. p. 161. et conferri jubet *noph.* *Anab.* I, 10, 7. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐβουλευόντο, καὶ οὐ σιλεύς, παραμειψάμενος etc. ibique *Hutchins.* et *Toup.* ad *gin.* sect. XVI. Καὶ δὴ scilicet, monente *Hesychio*, est ἤδη, non tamen pro simplici ἤδη, sed vellem *Gramma.* addidisset: ubi jam aliquid aliud factum ab eodem d. fuerat, quo καὶ spectat. Ut h. l. modo dixerat *Philosoph.* Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν. Nunc dicit: Jam (καὶ δὴ) sedemus vobis paratae. De particulis καὶ δὴ positae adeundus *Stallbaum.* ad *Platon.* *Phileb.* p. 205. L.

Ead. l. 15. Ὅστις ἄριστα κατηγορεῖσαι) Praestat q. ex eodem libro scribi: ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *Q.* d. *detur optime accusaturus*; quamvis vulgata possit ferri. *Q.* d. *Katēgorēseīn* ex Ms. Gr. et L. arripuimus. Edd. κατ' ἄν. *SOLAN.* Κατηγορεῖσαι) Voluit *Solanus* hoc in textu stare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obviavimus, sed majorem Edd. et Mss. numerum potiores habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus nuntiari nequeat. Sed adsentior *Horreo*, qui in observ. in *Herodot.* I. IX. p. 5. Ἐν νόμῳ ἔχουσα τίσεσθαι τὸν Κατ' ex uno Ms. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronovius rat ibidem. Addo *Homer.* II. A, 161. — μεγάλῳ ἀπὸ τοῦ μεγάλῳ *lucet.* Ubi recte *Schol.* exponit: ἀποτίσονται. τίσουσι — καὶ ἀόριστος χρόνος παρέχει τοῦ μέλλοντος. *Imperator Lucian.* *Deor. Diall.* XV. vel sequenti futuro tempore praemittit, dicens ἐπιμηχανήσεσθαι — καὶ συλλήψεσθαι. *Clar. Jens.* tamen in —ήσεσθαι mutatum voluit, idque est

et, fateor; nulla tamen mutandi necessitas, cum nec
 nec Edit. ulla praeceat; quos quidem nil moraremur, cre-
 si res esset certissima. Verum non est contra canones
 maticorum dissimilia tempora per conjunctiones con-
 i, qui similes tantum modos conjungere jubent. Plura
 pla, ubi aoristi cum futuris jungantur, vid. ap. eund.
 . ubi ad Obs. Miscell. vol. IV. T. IV. p. 286. remittit.
 z.

Pag. 153. l. 5. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis
 uso patet. (In Edd. deest haec persona.) Malebam et-
 oi: sed repugnant Codd. In P. est σὺ. Sed vulgata
 placet. SOLAN. Σὺ habet etiam 2954. et deinde ἦτε
 μεγαλόνοια 3011. et Gorl. quam quidem rationem magno
 studio commendat *Belinus*, nec omnino frustra: nam ad-
 atus est *T. F. Benedictus*, obsecutus etiam *Schmiederus*.
 em sequi dubitabam. Neque enim in vulgatis, ut ait
 s, nulla est cohaerentia, neque ea, quam sumit idem
 bsurdam: Σοῦ — ἡ μεγαλόνοια — σοι πρόεστι. Sed
 ue sic: Σοῦ, ὦ Πλάτων, (ἔστιν) ἦτε μεγαλόνοια — καὶ
 — et nunc singula haec complectitur Philosophia no-
 mbro: πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόεστι. *Tua*, o *Plato*,
 (quam nos in hac quidem causa desideramus) *admi-*
mentis magnitudo etc. His autem haud incommode re-
 ri a Chrysippo ad superiorem interrogationem, nemo
 negaverit, nisi qui putidius praeconcepatae opinioni
 erit. Imo etiam *exquisitius* hoc responsum, uti vulga-
 te dixit *Seyboldus*. Profectum autem σὺ haud dubie
 is *Belini* similibus, et traxit deinde sequens γὰρ inser-
 jusdem ferme originis esse videtur ἢ ante καλλιφωνία,
 ipsum *Schmiederus*, *Belini* iudicio, quod postea et-
F. Benedictus probavit, captus, sine idonea ratione
 . LEM.

L. l. 9. Προσηγορίαν) *Th. Magist. p. m. 155. προσηγο-*
ροσηγορος, οὕτω καὶ προσηγορία ἢ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ
ον λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγοῶ. Λου-
ν τῷ ἀναβιοῦντες ἢ ἀλιεύς· τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ
έντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.
il. Quare et hic ap. nostrum προσηγορίαν legendum
, ut sit: Tu prior causae dictionem suscipe, i. e. age;
estas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit.
προσηγορίαν non solum exhibent Codd. 2954. 3011.
sed edunt etiam A. 1. 2. et B. 1. Non erat itaque,
istius lectionem, per se quoque ipsam praestantiorē,

postponeret receptae. *Schmiederus* recte eam recepit, Bel quoque probatam, et *T. F. Benedicto*. LEM.

Ead. l. 11. *Γοργίας*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Polum Agrigentinum passim, Pro cum non adeo videtur insectari. *Hippiam* in dialogis duos p. 95. et 229. SOLAN. Quae mox leguntur, ἐπίπατε οὐν τὰς εἰρωνείας, *Gesnerus* vertit: Itaque adsperge etiam aliquam ironia: legit itaque τῆς εἰρωνείας, ut in J. H. et utraque editum est; et recte quidem. Elegantiam Genitivi, de *Viger.* p. 52. ed. *Zeun.*, exturbavit librarii imperitia. D. Deor. XIII, 1. χρήσιμος ἐπιθήσειν ἀνθρώποις τῶν περὶ αὐτῶν Ibid. Diall. XVIII, 2. τὸ ἐμφορεῖσθαι ἀχράτου. LEM.

Pag. 154. l. 1. *Συνεχεῖ*) *Συνεχῇ*. MARCIL.

Ead. l. 2. Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.) *Lucianus* tonem subsannat, cujus in *Phaedro* verba haec sunt: ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων. BROD. minit iterum Bis Acc. c. 33. et *Rhet. Praec.* 26. Cf. *Phaedr.* 344. SOLAN. Post ὁ μέγας, duce Cod. 2954. et dente *Belino* et probante *T. F. Benedicto*, inferiit *Schmiederus* ἐν οὐρανῷ ex ipsius *Platonis* loco. Argumento esse per locum Bis Acc. c. 33. ubi eadem *Platonis* verba sic citat: ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς. Atqui in utroque loco, et in *Rhet. Praec.* extr., liberius haec *Platonica* profert *Noster*: pro Ζεὺς certe ἡγεμὼν apud *Platonem* est. Ergo in eo quidem loco in illatis ἐν οὐρανῷ vestigia agnosces aliam manus. LEM.

Ead. l. 3. *Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*) *Homer. Pind.* a quo poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. BOTHA. sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem hausit apologetae nostri passim indicant; v. g. *Athenag.* c. 21. p. 10. *Dechair.* GESN.

Pag. 155. l. 2. Τὰ κοινὰ) Communem omnium communem. BROD.

Ead. l. 3. Ἐν τοῖς λόγοις) Malim, in opinionibus dicimus, quam rationibus, ut vulgo interpretes: mox sequitur ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem est. L. BOS.

Ead. l. 10. Οἷα οὕτως ἀπέφηνε) Corrige οὕτως. BROD. Universa sententia adumbrata ad illam *Periclis*: ἐν πολλῶν ἀρεταῖς κινδυνεύονται, apud *Thucyd.* II, 35. observat *Goellero* ad *Dionys.* de comp. verb. p. 8. LEM.

Pag. 156. l. 5. Τοῦτο) *Diogenes* caussam et summa liquorum philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive *Lucianum* a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se periculis laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quod

sophia, hujus caussae arbitra, flecteretur oratione'adver-
 , non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset
 et industria; quin omnes se intensurum nervos, osten-
 nque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ul-
 m respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λό-
 ἔλλον. ἄριστον γὰρ, ἥπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor,
 idum esse τούτῳ, non τούτῳ: utique id exigit orationis
 tenor. Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos supe-
 sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo
 gerere. JENS. Rem non tetigit *Jensius*. Distingue sic:
 ο μὲν μηδαμῶς. (fiat int. Similiter c. 18. Οὐ τοῦτο.) ἀλλὰ
 ἰγὼ μᾶλλον, (ἄριστον γὰρ,) ἥπερ τῷ ξύλῳ. scil. caussa est
 tandā. Atque eundem in modum disposuit verba Lati-
 Interpres. LEM.

Ead. l. 7. Ἐκκέχνται τὸ ὕδωρ) Hac de re copiose *Galen.*
pr. Aristophan. passim. *Apulej. Sen.* innumeri. Dispen-
 clespsydrae ἐφ' ὕδωρ, *Pollux* l. 8. ab hoc dispensatore pro-
 aliter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Hesych.* BOURD.
 χνται) Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat:
 l enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est; quam-
 n apud *Nostrum* iterum mendose legatur *Hermot.* c. 79.
 ecte hic c. 28. et *Abdic.* c. 8. Aqua nempe veteres, ut
 etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide *De Merc.*
duct. c. 35. πρὸς ὕδωρ μεμετρομένον λέγειν. SOLAN.

Ibid. Τὸ ὕδωρ) *Clepsydra.* BRON.

Ead. l. 13. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis.* BRON.
 te olim interpres: Imo *plures volo vincere.* Ignoravit el-
 cam locutionem, et deesse ψήφοις. Est enim, *pluribus*
 ulis *vincere.* Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra c. 39.
 vid. quid notaverim in ellipsis. Gr. L. Bos.

Ead. l. 16. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. et P. restituimus. In
 ressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. Περί) παρὰ jussit
 nere *Solanus*, et usitatus et rectius quidem, ac forsā
 ti *Luciani* convenientius, quod videtur significare velle,
 es fuerimus per vitam, dum in vita essemus, ut opponatur
 ui mortuorum, in quo nunc erant; et quicumque volet,
 c lectionem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusati-
 pro secundum, etiam *Aristot.* I. *Hist. Animal.* c. 1. p. m.
 . ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστῆσαντες ἐροῦμεν. Ita ut
 m hic significare possit ap. *Lucian.* per vel circa vitam.
 plura simil. testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex
 m Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde
 apl. cap. 23. ubi haec variatio περὶ et παρὰ τὸν βίον ite-
 i occurrit. REITZ. In notis ad hunc *Catapli* locum et ad

De Luctu c. 16. poenituisse videtur *Reitzium*, quod non hic reposuerit *παρά*. neque id temere. Nam ad Codicum lorum trium, quos *Solanus* secutus est, auctoritatem addunt etiam duo Pariss. 2954. et 3011. et Edd. A. 1. et 2. figura compendiaria significat *παρά*, non *περί*. Ceterum *Luciano* est dicere *παρά τὸν βίον*, imprimis in Di Mortt. e. g. XV, 4. XVI, 3. XXX, 1. ut sit *per vitam*, *in dum viveres*. Recte itaque probavit *T. F. Benedictus*, *rog Schmiederus*. LEHM.

Pag. 157. l. 5. *Ῥήτωρ*) Valedixerat ergo jam *Rhetoricum* ejusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod mox plenius fatebitur c. 29. rationesque, quibus indu id fecerit, edisseret. SOLAN.

Ead. l. 10. *Τὸ μηδὲν ὄντων*) Sic iterum *Lucianus* Merc. Cond. c. 16. et Bis Acc. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. *Πρὸς*) Male legebatur antea in plerisque Sed Mss. Codd. P. L. et S. ed. recte *πρὸς*. SOLAN.

Pag. 158. l. 4. *Ἀριστοφάνει* etc.) In Nebulis. BROD. his priscae comoediae scriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* ruit 88. Olympiade, principe *Apollodoro*, ut *Eusebius* ostendit; hujus meminit *Cic.* in *Bruto*. *Baptas* ejusdem fa a nostro *Luciano* celebratur. COGN. *Aristophanem* quod net, res ex Nubibus satis nota; sed *Eupolis* quid design nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus Prom. in Verbb. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὁ θεός*) *Bacchus*. BROD.

Ead. l. 10. *Τοὺς ἀρλότους*) Frequentes ea aetate viri eruditorum circuli, in quibus fulgebat *Noster*. SOLAN.

Pag. 159. l. 3. *Τὸν διάλογον ἡμέτερον εἰς ὄντα*] *Necessitudinem*, quae *Dialogum* inter et *Socrum* intercessit, fingit *Noster*, ut par erat, eam, quae sit familiares. Lege modo *Prometh.* in Verbb. capp. 6. et 7. *ἐταίρους τοῦ διαλόγου* vocat *Socraticos philosophos*, e Accus. cap. 33. et seqq. Atqui *οἰκέτης* ubique apud *N.* significat *servum*, *famulum*, non *familiarem*, quod *Coar.* in Ind. ad hunc locum accommodare vult. Documento i mis esse potest locus Bis Acc. c. 17. ubi *Polemonem* *Academiae* cum *Academia* ipsa dicit *οἰκεῖον ἑαυτῇ*, quem eundem *Εὐκλείτην ἑαυτῆς* appellet: paullo supra c. 16. voce *ἀνέστη* pro *οἰκέτης* usa fuerat. Jam et *Solanus* voci *οἰκέτης* familiaritatem intendit, suspicans *οἰκοθεν* legendum, et *Germanicus* tit *familiaris noster*, vulgari lectioni minus, quam loci nibus, accommodate. Hinc nihil videbatur certius posse, quam pro *οἰκέτην* h. l. *οἰκεῖον* restituendum esse.

mem tres Codd. exhibent, et *Belino* probatum *Schmied-*
recepit. LEHM.

Ed. l. 4. Οἰκεῖον ὄντα] Non male quidem *Thom.*
Οἰκέται οὐ μόνον οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ
καὶ τέκνα, praesertim si *Herodoti* morem loquendi respi-
Sed a *Luciano* nostro hunc usum alienum esse animad-
ut ex indice patebit; unde cognosces, οἰκέλους et οἰ-
creberrime ab illo usurpari, sed semper diligenter di-
tos. Atqui *Dialogus* philosophis non erat famulus,
miliaris. In *Prom. in Verbb.* c. 6. hi dicuntur τοῦ Δια-
ταῖροι, non δεσπόται. Et in *Bis Accus.* c. 26. sqq. ca-
tere inter utrosque ratio declaratur. Ergo lectionem
proborum Codd. οἰκεῖον pro vulg. οἰκέτην recipere non
dubitabam, quam *Schmiederus*. LEHM.

Ed. l. 5. Μένιππον) Consule in ejus vita *Laërtium*.
Quae de *Menippo* hic audis, duplici sensu intelli-
non enim apud *Lucianum* modo, sed et per se olim
scriptis, ut ex *Diog. Laërt.* discimus, hominum vitia
comicis insectatus fuerat p. 162. A. SOLAN.

Ed. l. 9. Ἐχοι) Sic *Ox.* uti ante conjeceram legendum.
αὶ ἔχη. SOLAN.

Ag. 160. l. 1. Ἀπηπόλησεν) Recte ita *Brodæus*. *MARCIL.*
pe in *Misc.* p. 2. c. 22. ita castigandum jusserat. Et
let apud *Nostrum* aliosque. Testimonia vid. ad *Tox.*
8. *RKITZ.*) Mss. *Ox. P.* et *L.* emendationem *Brodæi*
mant. Sed recte jam in *S.* et *A.* scribitur. In reliquis
ae, ἀμνηπολ. nisi quod *Par.* ἀπεμπώλ. habet. SOLAN.

Ed. l. 2. Πολλῶν) *Oxon. πολλῶ.* SOLAN. Hanc procul
veram lectionem priores Editores non debebant vili-
re. An unquam quisquam inciderit in illud ἐπὶ πολλῶν,
tio usurpatum, vel serio contenderit sic usurpari po-
? Imo qui ἐπὶ πολλῶν h. l. legit, potest is facile aliud
ogitare, quam voluisse auctorem: multis testibus. Con-
quisitus, quamquam non frequentissimus, est usus
lae ἐπὶ πολλῶ, ut significetur idem, quod alibi fere
Sic ἐπὶ πόσῳ, quanti? in verbis iis, quae *Cyrus* ad
iorum regem dicit, ap. *Xenoph.* *Cyrop.* III, 1, 43.
k.) καὶ ἐπὶ πόσῳ ἂν ἐθέλοις τὴν γυναικὰ σου ἀκοῦσαι, ὅτι
ορεῖς; LEHM.

Ed. l. 5. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσιν) Fallitur ergo *Th. Mag.*
Βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum
rito vel praesenti, nunquam cum futuro construi soli-
iam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι,
Tens. observavit ad *Lucian.* *Somn. in Lect. Luc.* p. 9.

Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. - hic est frequenter
Epict. man. c. 23. p. 32. εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμὰ ἀπολέσαι et cum praesent. *ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε*
 Aor. iterum ap. *Acl. V. H. IX, 29. Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα*
Thucyd. III, 44. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπώσασθαι. Et ubi non
 REITZ. Eundem *Brunckii* errorem, quo ἀξιοῦν et similia
 verba Infinitivo Futuri jungi posse negatur, castigat *Schaeferus* ad *Theognidem* in *Gnomiorum poetarum Graecorum*
edit. Brunck. Lips. pag. 16. excussa satis larga exem-
 rum copia, quibus praeceptum illud *Thomae Magist.*,
 praeter *Jensium*, *Reitzium* et *Brunckium* etiam *Starckium*
Lexic. Xenoph. T. I. p. 551. subscripsit, evidenter refu-
 tur. In his etiam locus est *Polybianus T. II. pag. 115*
ἀξιοῦντες καταλύσειν non magis mutandum censet *Schaeferus*
 quam h. l. *τιμωρήσειν* mutari patietur. Nonnulla in h. l.
 rem etiam *Courierius* proponit in *Not. ad Asin. p. 292. Lex.*

Ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὐγε ὦ Διόγενης. Scribebat
Πλα. εὐγε etc. aut, Φιλόσοφοι. εὐγε. MANCIL. ANAB. T. I. p. 10.
 L. et Par. ed. Reliquae omnes philo. quod minus commodum
 quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*,
 qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

Ead. l. 8. "Εγχει) Aquam infunde. BROD. Glossa Ps.
habet, Verte horologium. Quod ad sensum, non male
hodie, cum clepsammis pro clepsydris utimur, dicendum
ret. Sed quid hic sit, jam indicarunt alii commentatores.
Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat Peralium ad
truv. Gallice conversum. REITZ.

Ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus
impressis; sed exstat in J. ed. et Ox. aut certe ab eo Codex
abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen
scrutarer. SOLAN. Exstat καὶ praeterea in duobus Parisiis
nec sane, si Graecismi legem respicias, bene abesse potest.
Cum singulari vi copulam esse additam censet T. F. Brev.
tus: plura et ea imprimis, quae graviora erant. LEMM.

Pag. 161. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quam
in P. L. et Juntina aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino
discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium,
valledixisse. SOLAN.

Ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta jam
tate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi
diserte XL. annum notat. V. SOLAN.

Pag. 162. l. 8. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prout
nisi reliqua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum

SOLAN. Versio Latina, et hinc, opinor, etiam *Wieland*, expressit ὡμᾶς, merito reprehensa a *Seyboldo*. Οἱ καθ' videlicet sunt, qui nostra (h. l. mea) aetate vivunt. Quia nunc aevum illud *Luciani* prae ceteris spuriorum philosophorum, qui deinde notantur, copia abundabat, nunc, ubi satis gratia e numero isto paucos quosdam excipere vult, οἱ καθ' ἡμᾶς αὐτοῦς, ipsa aetate nostra qui vivunt. Ne ideo ita αὐτοῦς vi sua caret, ut cum *Solano* eliminandum eam. **LEHM.**

Ibid. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς) Si cui ejus aetatis historicos vere non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub impatore philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. A. verba*, 23. f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum quidam remp. vexarent et privatos; quod ille purgavit.* Ad hunc locum plura in hanc rem *Casaubonus* et *Sulmasius* offerunt, quae legere operae pretium erit. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Ἐφ' ἑμὲ μένους, καὶ] Egrege explet lacunam ex 2954. Vere ab hac parte de *Luciano* meritis. Sic deinde plena, sic concinna ac rotunda reddita oratio, ubi haec in prioribus Edd. omnibus desiderata textui, cui deest, restituas. Versio Latina jam sua via orationis vulgare vitio succurrerat. Ἐπλεσθαί τινος quid sit, ex ipso contextu discas. Vid. *Diall. Deor.* XII, 2: *Anach.* cap. 22. **IM.**

Ead. l. 14. Ὅτι μιν) Aut cum P. et L. legendum ὡμῖν, si impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa adhibeatur, uti passim, censendum; sed prius ego probo. **SOLAN.** Quod in *Parisina* ἡμῖν legitur, vitium est typographicum; nam contextum ὡμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae id exprimebat. **REITZ.**

Pag. 163. l. 2. Γυναικίας) Sola ed. *Junt.* habet hic γυναικίος. Sed vulgata melior. Vid. *Luc.* s. *Asin.* c. 41. **SOLAN.**

Ead. l. 3. Ἡρακλῆα) Glossa ed. *Paris.* Herculem saltantem, et Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius*. **REITZ.**

Ead. l. 9. Κατατεθληνόμενος] Variant quidem tres Edd. in proferenda hac voce, quam unus scribit κατατεθληνόμενος, alius κατεθληνόμενος, et rursus alius καταθληνόμενος. Recedit etiam ea, quam *Diall. Deor.* V, 8. e quatuor locis recepimus, forma ἐκτεθληνόμενος. Nihil magis vulgare est formam, etsi minus forte legitimam, mutare ausus sum, praesertim cum praesidio ei esse videantur similes formae

Lucianeae: ἐκτετραχυσμένος infra c. 51. et ὕφασμένος Ver I, 18. Cautè hanc rem in dubio relinquit, Codicumque rite aestimatam sequendam censet *Struvius* in Gramma Cf. Adnot. ad Diall. Deor. V, 3. Tom. II. pag. 295. paullo ante orator dixerat, verba: ἀλλά μοι δοκεῖ et *Schmiederus* elegantia et vi sua privatum ivit, quando bat legere: ἀλλά, μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρίψαιτο ῥοπαῖ Articulum certe ante ῥοπαῖω vulgo positum nullo preti turbari patiar. Si recte auguror, movit eum, ut de tione cogitaret, ignoratus vel neglectus usus particu cum Infinitivo connexae, quem tamen vel ex hoc ipso no cognovisse et poterat et debebat. Contuli loca no in Varr. Lectt. ad Charon. c. 17. LEM.

Ead. l. 11. Οὐκ ἦνεγκα — τοῖς ξύλοις) *Lucianus* raturus Philosophiae, et reliquo philosophorum coetui eorum nominibus passim perstrinxisset, venum propos et omnimodo deridendos propinasset, acerbè exagita δοφιλοσόφους, eosque, qui se veros antiquorum philos rum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens dem comparat illos cum eo, qui ipse mollis et effeminat scena sustinere velit personam Achillis vel Herculis, i ne spectatorum vere judicantium risu, et pudore eorum rum personam gerant. Ait itaque: οὐκ ἦνεγκα τὴν αἰ τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πλήθονοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων περὶ θεῶν, ἢ τὸν ἐν Κίμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντὶ βαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας το μαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δὲ τὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, κα δῖωξε παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, et intellect lis hic locus est, quam ut tam turpiter ab oscitabundo prete tractari debuerit. Posteriora nimirum adulter vertit: *Donec quidam hospes se leonem et asinum violere a guit, et fuste caedens insecutus est. Asinina profecto Totum locum ita reddo: Talia vos pati ab illis videns, ὑποκρίσεως dedecus, si cum simiae essent, sumere heroum nas ausi sint, vel imitari sustinuerint Cumanum illum qui leoninam indutus, volebat et ipse leo censerī, apud Cumaeos rudens valde asperum et horridum; donec cum quidam, qui et leonem et asinum saepe viderat (atque ad leonem ab asino probe sciebat dignoscere) coarguit, bus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicuntur aliquan potuisse agnoscere leonem, ita et elephantos primus Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum Lucas. JENS. Asininam istam, quam *Jensius* vocat,*

genuit asinina; quae in veteribus Edd. reperitur; text-
 erpunctio. Scilicet post ὄνον comma positum est, ut
 πολλάκις non posset, quin verbo ἤλεγξε adjungeretur.
 o praestat, imo etiam ineptior est, ac paene ridicula,
 leymeri interpretatio: donec hospes quidam ipsum non leo-
 sed asinum esse deprehendisset, verbis redarguisset, fusti-
 e insequutus verberasset. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula *Aesopi* desum-
 e, ipse *Lucianus* alibi (si *Luciani* quidem libellus ille)
 ur, in *Fugit*. c. 13. Passim alibi tangit. *Philops.* c. 5.
Eudol. c. 3. Sed in hodiernis *Aesopi* quae dicuntur fa-
 , *Cumarum* nulla mentio. Vid. delect. fab. 123. et 157.
 um, qui circumfertur, *Aesopum* fab. 113. Utitur et-
 roverbio inde ducto *Socrates* apud *Platonem* in *Cratylo*,
 centiores memorem. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων.
 . Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit *Brodaeus*,
 α τούτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. MARCIL. Τούτων
 ius; et omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦ-
 onjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorstius*; quod et vo-
 credo editores J. quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ
 λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si
 mo non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit si-
 mbio οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In *Apologia* pro *Mercede*
 uctis ait λόγους ἀσκεῖν, c. 15. GRON. *Scholiastes*, ubi
 legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἤτιατο,
 ὃν *Χρύσιππον* — ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτιάνων
 ἐποιεῖτο, in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον,
 tque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lec-
 st verissima, in qua id auctor vult: quod mihi maxime
 gnum videbatur, illud erat, quod, ubi pseudophilosophi
 nitterent turpis quid ac flagitiosi, continuo accusarent
 nes ipsam *Philosophiam*, et *Chrysippum*, vel *Platonem*,
Pythagoran, vel eum, a cujuscunque nomine se ille, qui
 piam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς *Diogenes Cy-*
 , sed quilibet, cujus certa secta erat, intelligitur. Per-
 um tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτόν, scriben-
 . JENS. Αὐτόν vulgo legebatur; sed recte *Guyetus* cor-
 , et αὐτόν adspirate scripsit, cui parvum, idemque et
 restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in Editt.
 itaque mihi obijciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ po-
 a legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus

aspirationes hujusmodi non inveniantur, tanto scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. *Homer.* integre scribat ὁ αὐτὸν, ubi *se ipsum* significat distinctio eadem inter reciprocum et demonstrativum oritur, ex Grammaticorum praeceptis est servanda, hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio lecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, et ap. *Homer.* pro ἐαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertionendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐποιεῖτο) Ἀν ἐπανεῖτο; GUYET. Ἐπὸς ἐποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo.

Ibid. Καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὐτος ἐπ. BOURN. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους ἐπὸς ἐποιεῖτο; Alius illud ἐποιεῖτο: intelligi enim vult *Lucianus*: si quicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum se diceret ita sive tali schemate, sive sub tali persona dissertaret CIL. Mihi de hoc graviter vexato loco ita videtur. legendum esse — ἢ Ἰνθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπὸς neque esse, quod vel *Scholiastae* lectione, vel *Scho* profecta conjectura turberis, monitum jam in not. a. In iis vero, quae sequuntur, maxime offendit elegnum quemque lectorem verbum ἐποιεῖτο bis parvo impositum; quod tamen *T. F. Benedictus* ad gratam quantigilentiam referri vult. Nec sane immerito, licet per omnes libri utrumque tueantur, de tentando alterutrum est. Sed utrum tentari debeat, hoc vero quaeritur. *Lucius* quidem prius horum omnino ejiciendum ratus, sicba: ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος καὶ ὅτου τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Quae quidem Latine versa: *cap* *men sceleratus ille et placita professus est*, non male Graece vero recitata nemini, qui hujus linguae ingeperit, placere possunt. Quidni enim *Lucianus*, si voluisset, potius sic simplicius et concinnius mente explicuisset: ὅτου τὸ ὄνομά τε καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο: autem scriptori simili phrasi uti, ac quae infra cap. 51. ubi *Parrhesiades* philosophum quendam adφέρ' ἴδω τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; pro eimodo exquisite h. l. uno utitur verbo ποιῆσθαι, quod proprie indicet simulatam nominis professionem. itaque ab aliis, iisque plurimis, vitium loci in p enuntiatione quaeritur. Et ii quidem, qui adhuc a tione οὐ suspensi erant, corrigi voluerunt ἐπανεῖτο, *tus* et *Gronovius*. Quid autem *Belinus*, qui οὐ e. co praefert, et tamen ἐπανεῖτο probat, sibi cogitaverit,

elligas. Nam si οὐ legitur, quod et utriusque *Aldinae* conio comprobatur, ἐπονεῖτο nullo modo locum habere. Ergo qui οὐ vel ad exemplum B. 1. abjiciunt, vel in οὐ mutant, ii rursus in diversas discedunt partes: et *Brodacus* et *Solanus* scribi volunt προσηγορίστω, quod, ut se haud improbum, h. l. tamen vereor, ut gratius laudes, quam, quod vulgatur, simplex. Quapropter Jo. *Seagerus* in *Class. Journ.* XVII. a. 1814. paullo jejunius, ut ego sentio, h. l. verbum, quod et ea etiam haud facile in ἐπονεῖτο transverti potuit, magis placet, quod *Jacobsius* in *Actt. Monacc.* T. II. substitui vult, quodque etiam *Göllerus* commendat in *Actt. Monn.* T. I. p. 213. ἐνεπογεύετο, i. e. *cujus ser-*
et praecepta quaestum sibi facit. Illustravit autem hunc ἐπογεύεσθαι usum *Valcken.* in *Adnott.* in N. T. p. 411. et in *Opuscc. suis* (ed. Lips.) T. II. p. 319. sq. impri-
322. Verum quum ipse adhuc meo judicio non satis haberem, consultius videbatur in vulgata acquiescere.

ad. l. 11. "Ὡστε ἐρήμην ἡλίσχεσθε μετ' αὐτοῦ) *Pirckheyms* quoque indicta caussa condemnabant. Cur igitur in *Hermotimi*, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἄν, εἰ τὰ *Πλάτωνος* ποτελέους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. *Benedictus*, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in *Hermotimi*, ceteris indicta caussa damnatis. Rursus in *Hermotimo* c. 30. οὐκ ἐχρήν ἁπάντων καταγινώσκειν, ἐρήμην ἡμῶν καταδιατῆν, ubi rursus indictam caussam. In *Abdic.* c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἄλλσ-
habet indefensam caussam. Sed ex fine *Hermotimi*, esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκριτον, et καταγι-
ἐρήμην. Imo id satis norunt omnia Lexica. Cur non attendunt quoque interpretes? *GRON.* "Ὡστε ἐρύμην) caussa. *J. Brod.* in *Misc.* jam saepe adductis ita habet μην. Sed vitium typographicum esse credo. *REITZ.*
ad Schol. *LEHM.*

g. 165. l. 3. Ταῖν θεαῖν) *Cereris et Proserpinae.* *BROD.* et *Proserpinae*, quarum mysteria toto orbe gentili celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad *De Saltat.*
OLAN.

l. l. 4. Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose te explicavit *Laur. Normannus* ad *Aristidis* κατὰ τῶν ἐνῶν declamationem T. II. p. 589. seqq. *Iebb.* *GESN.* *Solani* ad Ἀναβ. (i. e. *Piscat.* ergo hicce ipse est lo-
Reitzius adeo subturpicule labitur; vult, opinor, So-

lani notam ad De Salt. c. 15. LEMM.) c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, et explicatur. REITZ.

Ead. l. 6. Ἀθλοθέται) Morem hunc quis notaverit, nunc non succurrit. Tangit iterum Pro Merc. Cond. SOLAN. Quod h. l. de histrione, idem de citharoedo dicitur occurrit Adv. Indoct. c. 9., qui quidem locus omnino dignus est, qui cum hoc nostro conferatur. Nec contulisse poterit Nigr. c. 14. Hinc patebit simul, ἀγωνοθέτην et ἀθλοθέτην eundem Athenis fuisse magistratum, atque adeo non esse discrimen illud, quod nonnulli Grammatici his vocibus statui voluerunt, ut *Suidas*, cum quo, sic monente: Ἀθλοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς. ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις. sentiunt *Ammonius* et *Hesychius*. Nec majoris pretii esse *mae Mag.* et *Moeridis* praeceptum intelligetur, quorum Ἀθλοθέτης κρεῖττον, ἢ ἀγωνοθέτης, hic: Ἀθλοθέτης, ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς. refutatus jam uterque ex optimis scriptorum usu ab utriusque Editoribus et Commentatoribus. Tanto magis mireris, *Belinum* etiamnum nugae istas *Solan.* et sociorum, recoquere potuisse; indigneris etiam, profectum improbasse eundem h. l. lectionem vulgatam θέται, maluisseque e 2954. ἀγωνοθέται. quod temerarium iudicium secutus non minus temere *Schmiederus* spuriam istam importavit vocem. LEMM.

Ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem interpretes *Ammonianus*, et oratores Graeci. BOURD.

Pag. 166. l. 6. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν) Summa philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. BOURD. Maxime interpretatus est *Pirckheymerus*: et splendida quaeque debere, bonis aequaliter perfruendum esse. Quid, quaeso, legisse, vel cogitasse, censeas, ut tam longe a recto philosophorum vulgatorum sensu aberrare potuerit? An forte ἐκ διαρχῆς; At nihil ineptius. LEMM.

Pag. 167. l. 1. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud *Idem* passim. BOURD.

Ead. l. 2. Ὠδιζόμενοι ἐπὶ) His incumbentes. GRUEN.

Ead. l. 3. Παρωθούμενοι) Sana quidem lectio; sed Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem videtur ut in *Nigrin.* vide. BOURD. Libri istius excerpta in Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourne* et *GRAEV.* Egregiae pseudophilosophorum virtutes prodantur, nimirum: τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τοὺς πενήτας, ὀργιλωτέροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλοτέρους μὲν

ον, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν
 , ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλε-
 ων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα,
 ἐρὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθαύμενοι. Pro
 εικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλονεικώτεροι.
 plura id genus sphalmata supra lib. I. cap. 11. notata.
 de in duobus MSS. Anglico, et quo usus est Graevius,
 αὐτὰ παραγκωνιζόμενοι pro παρωθαύμενοι. Scholiastes in suo
 vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγκωνιζόμε-
 interpretatur. Nec videtur satis caussae, cur alterum al-
 censeatur melius. Παρωθεῖν Hesychius exponit ἐκβαλεῖν
 tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδοῦντες, ἐκβάλ-
 σ. Lege omnino παρωδοῦντες: neque enim παρωθεῖν quid-
 ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὥσας,
 ας, ἐκβαλῶν. Pergit Noster in depingendis pseudophi-
 sorum moribus; idque omnium impudentissimum de-
 memorat, quod, ubi quotidie clamitent, se nullius indi-
 , sapientem solum esse divitem, paullo post ipsi acce-
 aliquid emendicantes, et nisi accipiant, graviter indig-
 es. "Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δέη λαμ-
 ν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὥς
 πορον ὁ πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν
 ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paullo difficilior in
 remis videtur haec oratio intellectu: quare condonan-
 interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit,
 enim aurum et argentum littoralibus a lapillis differat? Ut
 hic sensus sit, corrumpit tamen elegantiam. Lepide
 commemorat auctor, quomodo illi philosophorum simiae
 int in luxum et intemperantiam concionari, ipsi licet vi-
 lis quam maxime perdit: dein, quomodo, ubi nullius se
 indigos profiteantur, tamen efflagitandis munibus mo-
 sint. Quin cum necesse est, inquit, ut ipsi aliquid acci-
 t, multis praedicant, quemadmodum oporteat sua cum aliis
 nunicare, et quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis
 differentia distincta. Quid enim esse aurum et argentum,
 nihilo littoralibus lapillis digniorem? Possent haec Graeca
 n hunc in modum distingui: Καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον ἢ τὰρ-
 ον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει. Quid
 sit aurum et argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis
 ius. Ut sit interrogatio et responsio ex persona itidem ho-
 philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in-
 caret omnino ed. Flor. JENS. Παραγκωνιζόμενοι A. G.
 t L. pro παρωθαύμενοι, quod in impr. omnibus legitur.
 etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in textum recipi
 cian. Vol. III. O o

jusserat *Solanus*, neo erravit; verum, quia alterum se tu potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligi qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur *Noster* τῷ πατρὶ. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem usus esse. REITZ. Παρωθεῖσθαι καὶ παραγκωνίζεσθαι conunguntur in Calumn. Non Tem. Cred. c. 10. Cf. Timon. c. et Jov. Trag. c. 16. *Scholiastes* h. l. vix παρωθεῖσθαι παραγκωνίζεσθαι explanare potuit; sed aut voluit significationem notare. Quidquid sit, quinque optimorum codicum auctoritas magis videbatur audienda esse, quam omnium codicum consonae voces. idque tanto lubentius, quod *Seyboldus* ait, paullo ante verbum ejusdem cum παρωθεῖσθαι originis praecessit, ὠθιζόμενοι. Placuit itaque, *Belotii*, *Graevii*, *Seyboldi* et *Belini* iudicium, exemplum *Schmiederi*, sequi. An vero prae περὶ τὰς τῶν πλουσίων δὲ aliquando elegantior Codicis 2954. lectionem περὶ τοῦ πλ. πυλῶνας cum *Belino* et *Schmiedero* eligerem, dubius haesitabam. Alia certe res esse videbatur in *Necyom* ubi ἐπὶ τῶν πυλώνων et ἐπὶ τῶν προθύρων in libris confuratur. Vid. ibi Adnott. LEHM.

Ead. l. 6. Μεμψίμοιροι) Copiose hanc philosophiam δυσχέρειαν explodit in *Lapith*. Dixi supra. BOURD. Excipitur etiam *Timon*. c. 55. in. LEHM.

Pag. 168. l. 1. Ὁρθὴν τιάραν) Solis enim id apud eas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. et *Plut.* in *Agamemone* et *Spanhemium*. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῶν ἐν τοῖς etc.) Versio *Benedicti*, quam pugnatur *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleatur. REITZ. Falsa scilicet interpunctio, omnibus omnino locis haerens, nec a *Jensio* penitus emendata, caussa fuit, cur etiam loci non posset omni ex parte reddi. Distingueretur hunc in modum: ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαβεῖν, πολὺς δὲ — λόγος, καὶ, ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τίς χρυσίον, ἢ τάργυριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς διαφέρει. milis coloris est locus *Diall. Mortt.* I, 1. ἐκεῖ μὲν γὰρ φιρόλω σοι ἐτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὁλως οἶσεν τὸν βίον; Cf. etiam *Diall. Meretr.* VII, 1. καὶ πολλὸν ὁ πατήρ etc. et *Charon*. c. 17. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολλὸν τοῖ etc. LEHM.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων) Hac specie praestititur antea in *Timone*. BOURD. Cap. 56. *Timon*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐκ παλαιού) Jam olim. BOURD.

Ead. l. 11. "Ὅπη ποτὲ) Sic Edd. sed P. et L. rectius ὅποι.
SOLAN. Τότε quidem nihil habet, quo praestare videatur
 voci vulgatae. Sed ὅποι, quod praeter P. et L. etiam
 Patisienses Codd. exhibent, dudum erat recipiendum:
 cepit, monente *Belino*, *Schmiederus*, probavit etiam *T.*
enedictus. *Thomae M.* praeceptum: "Ὅπου, καὶ ὅπη, διὰ
 ἡ, ἐπὶ στάσεως τίθεται. "Ὅποι, διὰ τοῦ ὁ καὶ ι, ἐπὶ κινή-
 , etiam a *Nostro* satis diligenter observatum; ut in simil-
 istis *Diall. Meretr.* IX, extr. ὡς μηδὲ ὅποι οἰχοῖσθε,
 εἰδέναι. Vid. *Courier*. ad *Asin.* p. 207. **LEHM.**

Ead. l. 12. Πτερόεντα ἔπη) Ex *Homero*, cujus copiosus
 pres *Apulej.* lib. 2. Florid. **BOURD.** Ἐπεα πτερόεντα apud
crum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum
 plium adferre. Verba autem dici *alata*, quod cito avo-
 , *Lucian.* iterum tradit De Domo cap. 20. ac *Didym.* ad
 . II. A, 201.

— Ἐπεα πτερόεντα προσηύδα,
 λόγους ταχεῖς. λόγον γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero
 und. vers. pag. m. 64. m. "Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ
 , καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι
 οὖσι τὸν αἶρα κατὰ τὸ πτερόν. "Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους
 ὄντες ἐξαίρουσιν etc. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas
 ae cum illis cantu certantes iis eripuerunt, capitibusque
 ut victoriae signum imposuerunt, unde putat *verba alata*
ero dici. **REITZ.**

Pag. 169. l. 4. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non,
 i omnibus mendose exstabat, ἐξαλήλιπται, quod et inter-
 priori fraudi fuit, et animadversum a posteriori, ut ex
 polatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem
 iterum in *Catapl.* c. 24. ἔχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαν-
 ον οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi
 es impressi recte habent. Ox. vero solus errat. **SOLAN.**
 vero solus ibi Ox. recte scripsit ἐξαλήλιπται, Edd. om-
 errarunt. Lex, quam praescribit *Etym.* III. s. v. ἐρήρειστο
 72. 55. ἡνίκα δὲ ἔχει τὴν εἰ δίφθογγον τὸ θέμα, ἢ τὴν εὑ,
 ῖς Ἀττικοῖς παρακειμένοις ἀποβάλλεται τὸ εἰ, tum formatio-
 ordine ac ratione justa nititur, tum confirmatur etiam in
 verbo optimorum scriptorum exemplis, ut ostenderunt
 mentatores ad *Mocrid.* pag. 144. *Piers.* et *Fischerus* Ani-
 vv. ad *Weller.* Vol. II. pag. 309. Unde etiam recentiorum
 maticorum, qui subtilissime indolem linguae Graecae
 garunt, ut *Buttmannus* p. 100. ed. 3. *Matthiae* p. 199. et
rschius p. 110. hujus ipsius verbi formam ἀλήλιφα et ἀλή-

λιμμαι ut legitimam proposuerunt. Quod autem h. l. *Re-*
mendosam, quam vocat, formam ἐξαλήλιπται priori inter-
ti dicit fraudi fuisse, respicitur, nisi fallor, *Pirckhe-*
versio: libri excidunt, quam equidem non certo con-
underepetendam ducam. Sensem saltem etiam genuinae
tionis non absurdissime, quamquam paullo liberius, re-
LEHM.

Ead. l. 7. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit
Cleopatrae simiam, ut in Tractat. Prometh. in Verbb. Bo-
Atqui libro de mercenariis philosophis non est Βασιλεύς
Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortean dua-
storiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuce-
κάρυα, ibi carycae aut amygdalae, sive nuces Graecae, ἰσχυ-
ἀμύγδαλον. MARCIL. Ipse *Lucianus* infra in Apol. pro
cede conductis c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεπονημέ-
σουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ
δαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως etc. MENAG.
lit memoria *Bourdelotium*: non enim in eo, quem in
libello, sed in Apol. pro Merc. Cond. cap. 5. hanc hist-
iterum habet. Quamquam autem discrepent et regum
na et hucum, non ideo putem diversas esse historias.
lent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa
varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes d-
tesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt
placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequi.
Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, et
etiam, tradit *Ael.* de anim. VI, 10. SOLAN.

Ibid. Τis Αἰγύπτιος) Simii saltatores; vid. infra
pro Merc. GUYET.

Ead. l. 8. Πυρροχίλειν) Pro omni genere saltationis
id. docet De Saltat. BOURD.

Ead. l. 12. Ὑπὸ κόλπον) At infra in Hermot. c. 1.
gas ὑπὸ κόλπον, iterum ibid. c. 81. ante med. SOLAN.
potest Alexandr. c. 26. et 39. et Adv. Indoct. c. 12. Ὑπὸ
κόλπον legitur etiam in Dissert. c. Hesiod. c. 2. ubi
ex *Herodiani* loco quodam eandem dictionem affert. Et
te sic quoque dici posse, ostendimus supra Tom. II.
sq. Male itaque *T. F. Benedictus* phrasin ὑπὸ κόλπον
legibus adversari arbitratur. LEHM.

Pag. 170. l. 11. Ἡ οἰκειὸν τι καὶ ξυγγενὲς
abundare τι ratus *T. F. Benedictus* mutari vult in τι
meo quidem iudicio, languidior provenierit sententia
putidior. Notiones enim τοῦ οἰκειοῦ et τοῦ ξυγγενοῦ
adeo inter se discrepant, ut particulis τε καὶ tanta cō-

te h. l. dissecari potuerint. Verba sic sunt explicanda: *κατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιοῦτους, ἢ (suppl. τί φάτε τοὺς τοιοῦτους) οἰκείον τι καὶ ξυγγενὲς (ὑμῖν int.) ἐπιδείξασθαι τῷ . e. — aut qua ex parte familiare quidquam cognatumque dicitis tales homines ostendere in vita sua? Conspirat verdnesneri, nisi quod formam interrogativam interpres obam, quam agnosco et probo, in enuntiativam mutare it. Similem syntaxin contulisse juvabit in verbis Herc. c. 10. Τί δέ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐ- c. quae vix erit, cui offensioni sint. LEXM.*

Ead. l. 12. Ἡρακλῆς) Hercules et simia, proverbium de ne congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis . Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

Pag. 171. l. 1. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι) Sic bene legit interp. is recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν ουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos inva, ait, eos veteribus illis heroibus, quorum se sectamentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: rogat veteres illos philosophiae magistros, ἢ διότι πῶς ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente Bourdelo- . 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι, et sua quoque conve- excerpta ait cl. Graevius pag. 969. rectissime iudicans τὸ ουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his dophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἀπασι τοῖς φάσ- i φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· de Merc. Cond. c. 24. πρὸς τὸν σοφεῖν φάσκοντα· de Parasito c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκον- Similiter in Hermotimo c. 52. Ὅδοι τε πολλαὶ εἰσιν ἐπὶ σοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσai· c. 68. Οὐκ ἀκού- ῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόν- ; JENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lec- em, in quo, ut et meis excerptis rectius scribitur, καὶ σοφεῖν φάσκουσιν, et qui dicunt se philosophari, se esse phi- olos, pro quo dixit cap. 41. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, m quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, d est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, mvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praefer- lum est. Hanc enim vim habet: venditant se pro philo- his, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, est in Angl. P. L. et Ms. Gr. et iterum c. 46. quod autem vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepti- onem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam nde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GREN.

Ibid. Σκυθρωποί εἶσι) Ut in Nigrin. et Lapith. et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. APET.) *Virtutis* persona non ita commutatio-
huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutatio-
tioni occasionem prae-
buit, quod proxime ab hoc sermone
Virtutem alloquitur *Philosophia*, cui proinde responderi non
putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim
post *Veritatis* testimonium, alteram suam sodalem, *Virtutem*
alloquatur *Philosophia*? GESN.

Ead. l. 10. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduc-
(cap. 18.) εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκείνα πάντα. Sic ad-
versus Indoct. (cap. 18.) εὐξῇ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σ-
αυτοῦ. Sic Diall. Merr. (IX, 3.) πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπλοῖ; ead-
in Conviv. (c. 28.) Sic apud *Heliod.* lib. 1. ηὐχόμεν δὲ κατα-
δύναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri Iliad.* 4. τότε μοι χάνοι εὐ-
ρεῖα χθών. Simile illud est *Aeschyli Suppl.*

Θέλοισι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις.

BOURD.

Pag. 172. l. 3. Ἀρετῇ) Haec loqui decebat *Veritatem*, ad
quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum
scripturam; praesertim cum mox *Philosophia Virtutem*
appellet. Sed ibi pro *Philosophia Veritatem* loqui crediderim.
Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutanda
a Luciano inductam censeas, cujus opera potissimum indige-
bat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, et hic
rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετῇ. REITZ. Seyboldus haec
adnotavit: „ἀλήθειαν nec heic nec paullo inferius loqui, mi-
rati sunt Gesnerus et Moses Sol. ex hoc maxime argumento,
quod Parrhesiades evocaverit eam, ut ea, quae dixerit ipse,
vera esse testetur. At obliti videntur hi, quos vix quisquam
quam ego, magis aestimet, Viri, omnia haec ante oculos
quasi nostros agi. hinc non opus est, ut ea, quae *Luciano*
Philosophos petiit, crimina sic se habere, verbis testetur
ἀλήθεια poterat enim id vel nutu, et annuit sine dubio. Ce-
terum quod idem Moses (se) ait, alicubi loquatur oportet *Veri-*
tas, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cujus
opera potissimum indigebat, immemor erat eorum, quae jam
superius locuta est Dea *Veritas*.“ Melius Solanus dixisset
otiosam personam pro muta: illud enim voluit haud dubie,
nec sane temere. Nam profecto aut hoc loco, aut nusquam
provincia sua *Veritati* adsignanda fuit; praesertim quum di-
serte a reo ad testandum provocetur. Nutus autem in tante

avitatis causa non poterat sufficere. Jam vero personas libris confusas esse recte viderunt Viri docti, et ostendit iam Codex 2954. in quo, quae vulgo *Virtuti*, jam *Veritati*, quae olim *Philosophiae*, (καὶ γὰρ πάντα ἡγουσθίασα, ὡς Ἀρετή, vel potius, quo nunc opus fit, ὡς Ἀλήθεια) jam *Temperantiae*, *Sophrosynae*, tribuuntur. Similem in modum jam *Wielandius*, qua erat iudicii elegantia, personas mutaverat. *Schmiederus* hanc integram textus formam suo iura restitit; probavit etiam *T. F. Benedictus*. LEHM.

Ead. l. 7. Ἱστορίων) Historia, quae huic proverbio ansam edidit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Trojanos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incisisse, qui calamitates ejus priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in *Pseudol.* c. 10. SOLAN. Vid. *Dion Chrysostom.* in *Tars.* I. p. 266. l. Ald. BELIN.

Pag. 173. l. 2. Ἀπάσαις) Ψήφοις. *Brod.* Vid. supra hoc dial. c. 21. REITZ.

Ead. l. 4. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην] Pessime haec verba habita sunt a plerisque interpretibus et editoribus. *Irckheymerus* quidem reddidit: Hanc primam adoravi: verum *liud* (at non legitur ἄλλο, sed αὐτό) magis Tragicum opus mihi superesse puto; negligentissime haec: nam praeter αὐτό tiam τήν γε πρώτην cum summa levitate, vel prorsus non, respectum esse patet: vertit, ac si legisset τήνδε et ἄλλο. Et uacritur insuper, quanam sit illa prima? *Wielandius* non magis tetigit rem, vertens: Auch bin ich immer dein Verehrer gewesen. Ergone προσκυνεῖν de discipulo, colente magistrum, quippe *Cynicum* forte, eundemque adeo canino more, συνικῶς, adorandum? — Longe absit. Certe sic addendum fuit σε. Et tales sales etiam omnino h. l. non forent sales. Aliam viam ingressi sunt *Belinus* et *Schmiederus*. Vertit ille, quam hic postea edidit, lectionem L. προσελίκησα. Jam vide, qui concoquas hancce interpretationem: „J'ai déjà gagné la première cause; mais il me semble que je vais faire encore quelque chose (!) de plus fort et de plus noble.“ Vel insignis haec ineptia lectionem ipsam arguit nihil esse, nisi errorem scribendi. Neque tamen tam parvi fecit *Seyboldus* eam, de qua agitur, lectionem. Is haec adnotavit: „τήν γε πρώτην] quam? — Ex Variante, quam *Excerpta Longolii* dant, (προσελίκησα) conicere quis possit ponendum esse, προσεκύνησα Νίχην γε πρώτην. Sed non opus est mutatione.

Dicit haec *Parthesiades conversus ad Victoriam, indigitans etiam* — Versio habet: equidem initio jam adoravi; immo vero primam te (o Dea) jam superius adoravi. Haec qui in rebus vulgatis invenerit, eum credo alia omnia ibidem facere opera inventurum. Imo verbis ipsis inspectis nihil aliud excutitur, quam *Gesneri* versio, quam male intelligentes vituperarunt et deseruerunt. Τὴν γε πρώτην non Objectum est, sed adverbialiter, ut alias, capiendum: initio. Προσχετικὴν autem absolute positum rem sacram denotat, videlicet adorationem numinis cujusdam divini. Cujusnam vero? — Respondet deo, si recte memini, *Minervae Poliadis*. Vide modo c. 21 ubi, postquam *Philosophia* dixerat: ἡμεῖς δὲ ἐν τοσούτῳ προσκυνῶμεν τὴν θεόν, jam *Lucianus* ipse preces suas ad *Minervae* numen facit. Sed nunc victoria deportata rem eandem (αὐτὸ τὸ προσκυνεῖν) τραγικώτερον peragendam sibi declaravit. Num quid amplius desideras? LEHM.

Ead. l. 6. Ὡς μέγα σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet, ut in *Phoen.* *Orest.* *Iphig. in Taur.* BROD. Vid. *Isthmia Pind. Od. VI.* in principibus Scholiis. VORST. *Eurip. Phoeniss.* 1752. SOLAN.

Ead. l. 9. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus et commessatoribus translatum, aut ad clepsydram rejiciendum. BROD. Specie proverbi. De secundo cratere Long. lib. 3. Pastoral. *Achill. Tat.* lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

Ibid. Κρατ.) Συμπόσιον] Vid. *Erasmii* Adag. τὸν τρίτον τῷ σωτήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Jovi Olympico; secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu sospitatori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST. Phrasis, ut Interpp. volunt, a secundo cratere, in conviviis posito, desumpta. Idem itaque est, quasi dicat *Philosophia*: age jam, hilarius agamus! SEYB. Virtus haec dicit, cui nescio an talis acclamatio, qualem *Seyboldus* vult, minus convenerit. Nihil omnino proverbialis haec locutio significat, quam hoc: Nunc dum absolutum est negotium nostrum: pergamus jam ad alterum dramatis nostri actum. Sic fere etiam *Belinus*: Passons à la seconde partie de notre opération. Nec *Wielandius* dissentit, vultus: Unser Geschäft ist noch nicht zu Ende. LEHM.

Ead. l. 13. Συλλογισμὲ) Apta huic rei Syllogismi personatum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quod collectionem notat. GESN. Ego quidem Syllogismo pueroproprietatis munus condonassem. nec callide satis id perfecit. SEYB.

scio, quam calliditatem famuli vel praeconis desideraverit boldus. Sed condonandum tamen suum cuique iudicium. meri certe iudicio assentitur Wielandius, qui Syllogismi personam huic loco satis lepide convenire censet. Nec ille idem Syllogismus simili verborum lusu supra Vit. Auct. p. 23. extr. personam induere jussus erat. LEHM.

Ead. l. 15. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum titi χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

Ead. l. 17. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. fra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus ibitur δίκης. SOLAN. Nullus hic novae personae locus est: sed haud dubie Δίκης e non agnito compendio scriben-provenit: unde et infra Δίκην male scripserunt majori ini-li. Non dubitavi itaque Solani eleganti sententiae morem cere. LEHM.

Pag. 174. l. 10. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD. Dalechamp. Histoire des plantes Tom. I. l. 4. p. 406. BELIN.

Ibid. Πώγωνα βαθύν) Sic Noster iterum in Jove Trag. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda re magna, Ael. V. H. 2, 36. βαθύτητα γηρῶν. Quod item L. 7, 5. γηράσκων βαθύτατα; sed et Aristoph. Nub. βαθύς ἡλικίας, (ut observat Jens. ad Dial. Lucian. de saltat.) erum generaliter de omni fere magno; ut πλουῖτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. s. ad Callim. pag. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans lum, ap. Apollonium, ibid. Immo et de latitudine, s. den-tate; Herodian. VIII, 1, 3. φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχή-τα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. EITZ.

Ead. l. 11. Παλάθην ἰσχάδων) Haec passim apud Lucian. ac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14. ὁ δὲ θεσπέσιος οὐτοσὶ ανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ δ' ὅπως ἐξερρύφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεκλήνει, καὶ μοῖραν τινα εἰ μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἴκαδε· posteriorem hanc partem ngit in Lapith. BOURD.

Pag. 175. l. 1. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. II. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel ἐνὶ σοισι. II. Σ, 507.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χουσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὥς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἴπη.

ESN.

Ibid. Μέσσοισι) Maculam Edd. in hac voce ex Homero B. 2. sustulimus, in quibus erat μέσοισι. SOLAN. Idem otaverat Jens. ad Charon. c. 14. LEHM.

Ead. l. 3. Ἄνοδος) V. c. 15. et 16. Si forte oblitus, aint, nescias. SOLAN.

Ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa rcienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expgenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN. Edidit ἐπὶ e cod. 2954. praeunte Schmiedero. Cf. supra c. 34. ζόμενοι ἐπὶ ταῦτα. LEHM.

Ead. l. 4. Πελ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. Loca nis juxta arcem. Confer infra c. 47. REITZ. Vid. M. Cecrop. Capp. V. et VI. SEYB. De Pelasgico vid. etiam Meursium Lectt. Att. Lib. VI. cap. 1. LEHM.

Ead. l. 6. Τάλω) Confer De Saltat. c. 49. et Phil. c. 19. SOLAN. Τάλων Athenis sepultum, nondum in Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patriae saivberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat et fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diodor. Sic. v. 96. sq. ubi Τάλως Daedali discipulus ingenio magis superans per invidiam a Daedalo necatus et Athenis sep legitur, haec observat: Pausaniae I, 21. et 26. Κάλως est de Simsonio Chron. A. M. 2773. ita et hic scribendum mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt Diodoro praeter Diodor. III, 14, 9. Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648. Lucian. viv. c. 42. ejusque interpretes Graecus. Sepultus est Talus A in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo Phil. I, 21. etc. REITZ. Vid. Meurs. Athen. Att. p. 104. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀνακεῖον) De Anaceo ad Tim. c. 10. Hec GESN.

Ead. l. 8. Βοτρυδὸν) Il. B, 89. SOLAN. Cf. Virg. G IV, 557. SEYB.

Ead. l. 10. Μυρίοι) Ex Hom. Il. B. pro ἤρι Angl. BOURD. Recte utique Ms. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα κ. γίνεται ὥρη* est enim ex Hom. Il. B. v. 468. ἤρι est iactatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro m ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

Ibid. Ἡρι) In Angl. L. et Ms. Gr. ὥρη, uti et s merum l. c. et Odyss. I, 51. scribitur. Sed de industria multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantur tempestatem designaret. SOLAN. Ex memoria haec lent a Luciano, citata. Unde ferri poterat Editione In Homero tamen ipso praestat ὥρη. Eandem et Eand deo sententiam fuisse ad Homeri verba. LEHM.

Ead. l. 11. Μεστὴ δὲ) *Casaub.* ad *Athen.* BOURD.

Ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) *Hom.* Il. B, 463. SOLAN.

Pag. 176. l. 6. Τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic
us δὲ, recipiendum omnino, quod *Angl.* codex et mea ex-
pta prae se ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνῶρισμα· quod et vi-
ur agnovisse *Latinus* interpretes. Statim nihil certius scri-
ndum esse, quod et *Bourdelotius* probat, cum *Angl.* et meo,
όμεθα ἤδη αὐτούς. *Πλατ.* ἡμᾶς πρώτους. Nec minus pro-
ndum ex iisdem membranis *pag.* 410. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν
αν, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

Ibid. Μὴ δὲ) *Angl.* μηδέν. BOURD. Μηδέν *ed.* I. et *Mss.*
L. et a *Bourd.* et *Graevio* laudati. *Vulgatae* edd. mendose
δὲ vel μηδέ. Adde hic *Euripidis* versus in *Med.* 516.

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἦ

Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ,

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι

Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπεφυκε σώματι.

LAN. Pertinent huc etiam, quae a *Seyboldo* huc relata.
eseus de amicorum signis dicit apud eundem *Eurip.* Hip-
l. v. 925.

Φεῦ, χρὴν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον

Σαφές τι κείσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,

Ὅστις τ' ἀληθὴς ἐστίν, ὅς τε μὴ φίλος.

HM.

Ead. l. 9. Δεχόμεθα ἤδη) *Angl.* ἤδη αὐτούς· sic erat le-
ndum: aliter tamen interpretes, et *MSS.* et *Cod.* Flor.
OURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philoso-
orum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, quam mox accipi-
is? Nec jam poenitet. GESN. Ingeniosam *Seyboldus* hanc
onjecturam vocat, neque injuria. Sed quin vera sit, mul-
m abest. Primum δέχεσθαι pro λαμβάνειν dictum vix pro-
bitur idoneis exemplis. Deinde ne placent quidem haec
universo philosophorum grege exclamata, quum deinceps
atim *Platonici*, qui et ipsi inter istos exclamantes fuerant,
bi primis duarum minarum pretium arrogant. Multo me-
us a *Philosophia* pronuntiantur, rem graviolem ac propio-
em nunc minus gravi et remotiori praeferente. Δεχόμεθα
item a commentatoribus promiscue profertur et δεχόμεθα.
aud dubie legendum δεχόμεθα, quemadmodum editum lego
B. 1. A. 1. 2. et *Reitzius* quoque et *Schmiederus* ediderunt.
ed δεχόμεθα *Ms.* Gr. habere videtur, ut *Gracivius* certe refert,
t hanc etiam *Belinus* scripturam profert e *cod.* 2954. et pro-
are eam videtur *Gesnerus*. At si αὐτούς ad priora refertur,
l quod jam ex optimis codd. constat, atque adeo haec a

Philosophia dici necesse est: convenientiorem multo Coniunctivum esse patet. LEHM.

Ibid. Ἡδὴ αὐτοὺς. ΠA. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. et Ms. Gr. In edd. ἡμᾶς. ΠA. αὐτοὺς ἡμᾶς. SOLAN. Certa res confirmatur etiam c. 2954. LEHM.

Pag. 177. 1. 2. Χρήμασι) Quae inter bona annumerantur Peripatetici. BROD.

Pag. 178. 1. 7. Θέλουσιν) Dixi ad Petronii lupinos. BROD.

Ead. 1. 8. Ἄρτους τῶν αὐτοπυρριτῶν) Haec omnia in Dialogo Mort. et in Catapl. BOURD.

Ead. 1. 9. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν) Secespita. Casaubonus Suet. Aug. (imo Tib. 25.) dico fusc alibi. BOURD.

Ead. 1. 10. Μαχαιρίδιον θυτικόν) Placet πυθικόν. Μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. BROD. Brodacus μαχαιρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium. Verum ἀτυχεῖ πάντως. Dixisset saltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc recte illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικόν, cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festas dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultus sacrificatorius deliciarum et voluptatis. Non perstringentem res ad usum huiusce Cynici ullas Lucianus, in peripateticis inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίδιον, ἀργυρίδιον, μαχαιρίδιον θυτικόν, κάτοπτρον, κίβους. Aurum, argentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesserae, quemadmodum sacrificiationes gumis epularum occurrerent fuerint, longum fuerit nunc edisseritare. MARCIL. Per se dum reliqua enumerat et enarrat, Scholiastes altum tacet, quae satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Per doctorem conjecturae, quibus meam etiam addam. Si verum haec verba sunt, de quo ut addubitem, facit Scipio. a me jam memoratum silentium, risum captasse videtur. Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aequae ac ἐργασίδιον de aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpavit. Addito autem θυτικόν, jocum demum patuisse. At quid demum est μαχ. θυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiamus tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecit ipse judica. Ac primo quidem quae Lucianus de philosophiae operam dantibus scripserit in libello de mercede legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum. Sed quid si κουρικόν legas pro θυτικόν; Vid. Adv. c. 29. Plut. in Dione p. 1667. f. et Polyacn. Strat. VIII. B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis c.

ensariorum usum diu ignoratum, ad *Athen.* 278. 52. De
 ce autem ἡγχιρίδιον quod dixi, notum est ex *Epicteti* libello.
 Ide tamen, si lubet, locum *Philostrati* insignem, sub finem
 erodis. SOLAN. Triplex est, aut esse saltem potest, inter-
 etum hujus loci genus; quorum sententias operae pretium
 erit accuratius vel recensere, vel examinare. Scilicet voces
 μαχαιρίδιον θυτικόν, quas omnes ac singulae Editiones
 habent, aut mutandas, aut integras servandas, aut etiam
 torsus ejiciendas esse, censent. Et eorum quidem, quibus
 x θυτικόν offensionem fuit, alii, vel potius unus *Brodacus*,
 aluit πνθικόν, omnium, ut facile patet vel ex iis, quae
Arcilius de hac conjectura protulit, infelicissime. Quod
 tem *Solanus*, per varias sententias aliquamdiu fluctuatus,
 ndem ad substituendum κουρικόν devenit, neque hunc cul-
 illum video, qua ratione supellectili istius temporis philo-
 phorum convenire probes. Imo tonsorii instrumenti nul-
 s omnino usus esse potuit philosophis, quos constat in
 rba promissa summum suum ornamentum posuisse; nec
 tuperare debuit Philosophia ipsa, quod tale humanitatis
 strumentum in pera Cynici invenisset. Ob eandem causam
 m reprobandum est, quod *Jacobsius* in *Additamm. Animadvv.*
Athen. p. 299. conjecit, et cui *Vir Doctus* in censura *Epi-*
olae Bastii Criticae in *Ephemeridd. Ienenss.* a. 1806. N. 281.
 385. adsentitur, ὄνυχικόν, vel ὄνυχιστικόν. Nam uti recte
 uidem uterque vir eruditus docet, cultum unguium dede-
 risse tum temporis genuinum Cynicae familiae adseclam,
 a tamen eadem haec unguium praesecandarum cura minime
 splicere potuit Luciano ejusque dominae, ab elegantiae
 rbanitatisque studio haud alienae. Quapropter, siquidem
 ulgata lectio corrigenda est, correxerim equidem cum *Be-*
no θρυπτικόν, cui rationi etiam *Bastius* accedere non dubi-
 avit in *Epist. Crit.* p. 179. sq. et in *Append. ad hanc Epist.*
 . 46. sq. Intelligunt autem hi viri cultellum abacorum, qua-
 s sunt ii, quibus homines molles et elegantes utuntur; quem
 iallice vocant un couteau de toilette; quemque recte dicunt ab
 odem nostro scriptore Adv. Indoct. c. 29. significari voce
 αιρίδιον. Vocem θρυπτικός autem in hanc rem bene elec-
 am esse, probat *Bastius* verbis *Pollucis Onomast.* VII, 85.
 πόδημα πολυτελές καὶ θρυπτικόν. Nihilominus fateor me non-
 um intelligere corrigendi necessitatem; modo recte capias
 ulgatum θυτικόν. Falso autem ceperunt vulgo interpretes,
 t sic facile suspicio et corrigendi lubido oriri posset. *Sece-*
vitae enim, quam *Casaubonus* vult ad *Sueton. Tib.* c. 25., i.
 . cultro ad mactandas hostias destinato, nullus profecto lo-

cus esse potuit in pera Cynici, delicatae vitae admixta et praesidiis impleta. Age nunc audiamus *Seyboldum*, somniantem: „Innuī puto cultrum, qui major, quam in communi usui adhibebantur, fuerit, talis scilicet, qui multis victimis inserviebat, quemque in pera occultavit Philosophus, ut habeat statim, *quicquid obtigerit*.“ Mira profecto sententia, et in se ipsa vanissima. Porro quem Solanus cogitavit lusum verborum *μαχαιρίδιον* et *ἐγχειρίδιον*, iuge se quidem istum, sed nimis tamen artificiose, ac praenitrose, quaesitum judico, recteque postea ipse ei renūciare videtur. Restat omnium simplicissima, ut mihi videtur probabilissima ratio, quam etiam *Gesnerus* et *Wielandius*, gantissimi viri, in versionibus suis secuti, quamque et *Marcilius*, quamquam non subtiliter satis inter cultrum sacrificatorium et epularem distinguens, amplexus est. Secuta tam Graece fere *σπαγίδα* vocabant, *μαχαιρίδιον* vero h. l. culter, quo in mensa utebantur. Sed h. l. ne quis putet nunc vulgare cultellum in pera gestasse, quamquam talis cum principiis philosophiae Cynicae pugnare videbatur, additur etiam *θυτικόν*, h. e. culter in sacrificiis, in epulis sacrificialibus, solennis, non communi et vulgari usui destinatus, uno verbo *epularis*, ein Festmesser, So tagsmesser, s. Gastmesser, ut *Wielandius* vertit; cujus generis in Bithynia potissimum in elegantiorum hominum fabricatos tum temporis fuisse, auctor est *Casaubonus* ad *Apul.* p. 278. et 279. Cogita itaque, nisi ita etiam scribitur, quod non absurde fieret, *μαχαιρίδιον Βιθυνικόν*, vel *θυτικόν*. Quod *Scholiastes* haec in explicandis singulis huius vocibus omisit, ejus rei variae cogitari possunt causas, quod ea revera a cod. 3011. absunt, nihil id probat librarii indiligentiam; certe ad ejicienda haec verba non faciat ista auctoritas. LEHM.

Ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud *Apul.* in *BOURD.*

Pag. 179. l. 5. Ἄνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. *BOURD.* Σε τ. γ. μεμιμημ. A. P. et L. nisi quod A. pro σε legitur τε. In Edd. ἐς τ. γ. μεμιγμένοι. Soranus trium illorum Codd. auctoritatem accedunt et tres alii recens collati, 2954. 3011. et Gori., qui et ipsi lectio *Belino* probatam et a *Schmiedero* jam receptam, eodem Contra tot vocum consensum non amplius profecto potest vulgata lectio, licet nec ipsa per se fuerit speciosa. LEHM.

Ead. 1. 11. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλάσῳ στεφόμε-

Grammatici Graeci idem esse ajunt, ac θαλλός· quid
 em θαλλός, *Theocr.* docet *Eidyll.* *Hesych.* *Suid.* vocaverunt
 m ὄσχον κρατὸς, ut apud *Hesych.* verbo χύτλασον, cujus
 em emendat *Scalig.* χύτλος δὲ κρατὸς ὄσχος εὐσκιος παρῆν
 ἐνοίς etc. vocarunt Latini sagmina: *Gl. vet.* *Sagmina θαλ-*
σπονδεῖα. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathe-
 ra pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Jun-*
 apud *Stob.* licet quidam asserant, fuisse ramos olivae,
 s. manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum
 ματ' ἔχων ἐν χερσίν. Usi sunt et Latini, ut auctor *Ceir.*

Pergit Amyclaeo spargens altaria thallo.

ad Virgil. 6. *Aen.* dixit

Ramo frondentis olivae.

BRD.

Ead. 1. 13. Ἐν χρῶ) Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *BRD.*
refer supra Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

Pag. 180. 1. 2. Ἡ ἐγκανυάτω) Quo modo prisci fugiti-
 um frontem inurebant. *BRD.*

Ead. 1. 8. Ὑπερορῶντα) *Hor. oculo irretorto* II. *Od.* 2. f.
AN.

Pag. 181. 1. 2. Ἀλωπεκίας) *Vulpe notatos.* *BRD.* Sua-
 imo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, alte-
 ad σαμφόρους, de quibus ad principium *Nubium Ariston-*
is viri doctissimi. GESN.

Ead. 1. 6. Ἡ ἱέρεια) De qua supra *Lucianus.* *BRD.*

Ead. 1. 7. Ὡπερ) Ad aliquam, sua aetate notam histo-
 a alludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod
 q hic legis, ex ed. J. est; in reliquis enim est ὅπερ. *SOLAN.*
 ep duali numero ex J. recipiendum jusserat *Solanus.* Ob-
 andassem certe, si plures *Codd.* et *Edd.* addicerent. *REITZ.*
 ctionem ὥπερ *Juntina* ex *Ald.* 2. desumsit, in quam casu
 ius, ut haud pauca alia, quam consilio, irrepsisse opi-
 . Omnino putidi fuisset Grammatici, non liberalis scrip-
 s, Duali uti, ubi res duae quidem, sed in unam tamen
 ionem conjunctae, ut h. l. indicari debebant. *LEHM.*

Ead. 1. 8. Ἀνέθηκεν) *Dūs dicavit.* *BRD.*

Ead. 1. 14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; ΠΑΡΡ.
 εάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσάδι) *Brodaeus*, ubi notata Παρῶνσι-
 persona, reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Re-
 ndet enim *Parrhesiades* Philosophiae, cum admiratione in-
 oganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti, ora-
 e τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται, pro τί πράττειν διανοῇ, ὡ
 ῶνσιάδῃ; Mutavit personam, ut exprimeretur admiratio

rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae, τί ταῦτα; MARCIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum haec aures aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut vel pisciculos adnatantes captet philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam res Philosophiae, Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῖς. δειλάς, ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ἱεροῦ, καθήκειν ἐς τὴν πόλιν· sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖς. ponenda omnino est persona Sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθήκειν. Quin et ex ipsa Philosophiae interrogatione τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, τί ὧν ἄνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;) sed ab alia persona, Ἱερεῖα scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisficit: quare mox Philosophia se ad ipsam Parrhesiade convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὧ Παῖς; ποιεῖς; Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418. pro καθήκειν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est Sacerdotis persona. JENS. IEP. ex L. ed. J. et B. 2 restitutum pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Jensius, et ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturum sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

Pag. 182. l. 2. Καθήκειν) Καθήκειν. MARCIL.

Ead. l. 5. Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Quom. Hist. Conscr. c. 15. Solanum: adde et supra Schol. ad c. 42. pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2. c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. ΕΛΕΓ.) Malim pro ΕΛΕΤ. tenuissima notatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim est deprehendere verum: hic adjunctus Parrhesiadae paullo ante; cui hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλέος ἐστὶ) Interpretes, minime felis. Sed quis unquam audivit, γαλεὼν esse felcm, et feles in nomen capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45.

esse genus canis marini, qui est *καταστιγμένος* et *ποικί-*
qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal.
c. 11. f. Athen. IV, 17. et VII, 8. L. Bos. Glossa Pari-
a: lupus marinus: meminit Aristot. et Plin. Felis. galeus.
za mustelam interpretatur, est piscis rapax. REITZ.

Pag. 183. l. 1. *Ἀὖων οὗτός γε*) Haec verba non sunt in
 gl. Cod. BOURD. *Κύων*) Locum hunc in omnibus impr.
 a desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum.
 us enim *αὖων* legebatur. In A. autem et P. deerat pror-
 ea vox. In quibusdam etiam *ἀνύων* erat; ex quibus om-
 nus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi ca-
 marinus piscis sit (de quo *Aelian. de anim. I, 55.*) Cyni-
 am tamen intelligi vult. Vide Vit. Auct. c. 7. SOLAN. Pro
 ον, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eji-
 e maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum
 uissima mutatione *κύων* quod viderat etiam L. Bos.
 imadv. c. 14. p. 62. De Cynico philosopho sermonem
 esse, apertum. Cum de Platonico agit, simili ad nomen
 pectu *πλατὺν* appellat. Hunc vocaverat modo *γαλεόν*. Jam
 εὐς s. *mustelus* piscis, *κύων*, *carcharias*, cognatarum spe-
 rum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis qui-
 m videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere
 nil dubitarem. GESN. Quia *αὖων* olim editum erat, *Brod.*
isc. P. 2. c. 22. inde fecit ἀνων, vel festinans ita legi puta-
 , (ait enim: *ἄνων*. Cum muti sint pisces) satis absurde hoc
 o. REITZ.

Ead. l. 3. *Ἐνθα λήσειν ἡλπισας*) *Benedictus, ubi te latita-*
um sperabas. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare
lit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens
rsatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckheimerus;
pruedari sperabas; et adscripsit pater ληΐζειν. GRON.

Ibid. *Λήσειν*) Sic recte legi, ex Ver. Hist. I. c. 4. ubi
μισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro
 obaverat Solanus, nimirum ex *Junt. p. 420. 367. 400. 229.*
 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove
 mero erratum est. Sed phrasin *λήσειν ἡλπισας* probam esse,
 is dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens
 φανερός ἅπασιν. REITZ.

Pag. 184. l. 1. *Πολλοῦ*) In textum recepi ex duobus Codd.
 longe elegantius vulgato *πολὺ*, et magis respondens verbo
 casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis,
 λλοῦ tamen *Lucianum* dedisse credo. Et sic fere in Act.
 oost. c. V, 8. Sapphira interrogata, *εἰ τοσούτου τὸ χωρίον*
έδοοθε; respondet Ναί, *τοσούτου*. Quod ibi quidem alio
Lucian. Vol. III.

casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequi hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicit nam et sic plane *Noster* supra in Diall. Mortt. IV. pr. ἄπυ — πέντε δραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vult tam tueri velit ex Vit. auct. c. 26. med. per me licet. R. Utrumque recte dicitur. In Vit. Auct. l. c. non minus legitur πολὺ λέγεις, quam in Diall. Mortt. l. l. πολλοῦ λέγει. Hoc autem loco vulgatam omnium Edd. lectionem tanto jori jure revocari censebam, quum, referente *Belino*, quam non probante, duo Codd. Pariss. eandem exhibent. In Codd. P. et L. quod reperitur πολλοῦ, ortum esse potest variantis dictionis observatione. LEMM.

Ead. l. 7. Ἀφυῶν ἐλ.) Vid. *Aristoph. Schol.* in Eq. p. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parvi limus, miculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* *Plinius* Apuas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua et pluvia creentur. REITZ.

Ead. l. 8. Ἀφυέστατοι) Non potest commode lusus borum conservari ex cognatione ἀφυῶν apuarum, et ἀφύων. GESN. Lusum hunc verborum in ἀφύα et ἀφύα non commode servari posse ait *Gesnerus*. vertit itaque, maxime sunt cognati apuis infelicissimi ingenii homines. hoc putem dicere voluisse *Lucianum*, sed esse, omnium rerum vilissimos, contemptiores, quam apuae. Cujus intimationis vadem sisto *Athenaeum*, qui in *Deipnosoph.* V. de apuis haec refert: τὴν ἀφύην ἐν Ἀθήναις ὑπεροφὴς πτωχικὸν εἶναι φασιν ὄψον, et quidem ob multitudinem. capiuntur enim, ut *Archestratus* ait,

— — ἐν ἐνκόλοιαι Φαλήρῳ

Ἀγκῶσι — ἱεροῖς. —

Hinc pergit *Diogenes* (pisciculi hi quamvis viles sint. nis) eos tamen extrahe. SEYB. Doctrina male hic copraestrinxit *Seyboldo* oculos, quo minus id cerneret, nihil clarius esse potest. Momentum sententiae unice in ἀφύη cum ἀφύης similitudine quaerendum. Atqui ἀφύη vilem significat, sed qui ingenii est haud felicissimi. E quod hil dixit *Seyboldus*, et rem tetigit *Gesnerus*; cepit LEMM.

Ead. l. 9. Ἡμύτομος) Etiam Germanorum cognatos illos pisces dimidiatos vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, *geolaeas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατεῖς, appellant.

Ead. l. 10. Ψήττα) Gloss. Paris. *Psetta* piscis lenumini *Aristoteles* et *Suidas*. REITZ.

Ead. l. 13. EA.) Confusa hic erant omnia: neque opem in impressis inveniebamus. Illud EA. ex P. omnia SOLAN. Imo valde vereor, ne turbas auxerit. Quor- Elenchi ad hoc negotium fictio, si quaereret id, ad quod iudicandum unice ipse ab auctore adsumtus cogitari debet. Porro, recentiores et editores, et interpretes, ad unum omnia hanc rationem amplexos esse. Tolerabilior multo, meo iudice, fuit vetusta illa ratio, quam etiam A. 1. 2. mutantur: qua verba: — ἀνασπᾶσθω. τίς ἐστίν; ὁ πλατωνεύων λέγων, continua voce a Parrhesiade recitantur. Ut quidem sic sermonis variatio, ita tamen etiam minus rationis erat. Aliam, nescio quo duce vel auctore, viam Pirckheymerus vertens: — capta est. Diog. Attrahatur. Nam est? Parrh. Platonicum se asserit. Quae, dum modo L. P. in Parrhesiadae respondentis locum Elenchi perscrupit, nec hic otiosa, transferretur, unice recta, certe etiam commodissima, mihi ratio esse videbatur. Haud distat Schmiederi conjectura, qui, ignarus, credo, Pirckheymeriae versionis, suumque tantum sensum secutus, ita personas distribui: Διογ. Τίς ἐστίν; Ελ. Ὁ Πλατωνεύων λέγων. In sequenti sermone faciliiori opera vel tentanda, vel invenienda, erat vera disponendarum partium ratio. Nec erat, quod a Reitziana forma, quam posteriores repetierunt, recederemus. LΞΗΜ.

Fig. 185. l. 1. Τί φης) EA. L. Impressi plerique ΠΑΡΡΗΣΙΑΝ tantum. Sola J. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Bene- ac si in profundo varii coloris appareat. Qui sensus nec congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil notet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior es, veluti in profundo apparet colore vario, easque voces et parenthesi, unde patet eum errasse in scopo et veritate. Verte, accedentem video, prout in profundo vivarium colore. Sedere enim fingitur in muris arcis, respiciens ait, quantum ex distantia istius altitudinis posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. Solanus versionem pristinam sic correxerat: Et quando in profundo cernere est, non inepte. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀλλ' ἤν' ἰδοὺ) Ex Schol. et Fl. reposuimus. ἀλλ' ἰδοὺ, quod etiam in P. est. Vid. init. Anachars. Adde Diañ. Mortt. X, 10. ibique not. in Varr. Lectt. et Codex 2954. suffragatur genuinae lectioni, quam Belinus probavit, et Schmiederus recepit. LΞΗΜ.

Pag. 186. l. 1. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitate spinosas subtilitates Logicas carpit: quod autem multo-
jus generis esse ait, non dubium est, quin propter M.
lium imperatorem Stoicum et ipsum plures huic fam-
quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Paris. Echinus. l.
Erinaceus, spinis aculeatis. REITZ.

Ead. l. 9. Ὡς Πόσειδον) Auctior voce una Angl.
ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἄγρην. BOURD.

Ead. l. 12. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2. εἰ βύσσας
ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἐφθα-
παρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic et Zeux. c. 10. bis. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qu-
ἔτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Ms. Reg. 2954. οὗτος
αὐτός. BIZ. Et sic Schmiedero placuit haec verba, su-
Belino, edere. Sed γοῦν tuetur Codex Gorl. nec conve-
Contra οὗτος, quod duorum Codd. testimonio compro-
et in Fl. quoque legitur, multo praestat vulgato οὕτω.
autem Solano visum est ἔτω, languidiorem id reddit
orationis cursum. Nec magis h. l. requirebatur v-
quam supra extr. cap. 49. in verbis Platonis: Ἀπὸ τῆς
πέτρας καὶ οὗτος (int. ἀφιέσθω). Brevitas scilicet haec
irae, vel insolentiae. LENH.

Pag. 188. l. 2. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν
παραιτησάμενοι ἤκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

Ead. l. 5. ΠΑΡΡ.) Imo ΕΛ. Huic enim optime
nire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr.
siadae tribuuntur. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque en-
Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ad
personam ΕΛ. inserit Solanus, non male; sed quia
ed. nec Ms. profert, non addimus, etiamsi in notis
illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur.
Varie tentatus a Viris Doctis integerrimus locus. Qu-
do Solanus voluerit, non omnino conjicio. Dormi-
num virum ait Seyboldus, quod primum verba: Ἐ-
et quae sequuntur, Elencho, ac rursus eidem verba:
Οὐδέν διόλσει, tribui jusserit: quodsi enim utrique lo-
ponatur ΕΛ., colloqui secum ipsum Elenchum, coll-
boldus. At haec non potuit Solani sententia esse; s-
que, quam Reitzius in medium protulit, Solani nota-
mitante, ni fallor, Reitzio falso intellecta, ad not-
hunc: οὐδέν διόλσει τοῦτο etc. pertinet. Nam de Ele-
nologo quodam ne somnare quidem quisquam h. l.

inque sit, verba: οὐδὲν etc. sine idonea caussa Elenchi
 ri, mox patebit. Aliter paullo *Schmiederus*, et, cui haec
 ectura probata est, censor editionis *Schmied.* Jenensis
 formam constituunt, in hunc scilicet modum: ΠΑΡΡ.
 ταῦτα — παρηγγελμένα. ΕΛ. Ποῖ δὲ — Στοάν; ΠΑΡΡ.
 τοῦ Α. — ἀρχήν. ΕΛ. Οὐδὲν διοίσει etc. Sic quaeret pri-
 elenchus, unde initium fieri velit *Lucianus*; et quum is
 nderit, unde sibi placeat, ille rursus satis inconstanter,
 adeo importune, negabit quidquam interesse. Deni-
 o. *Seagerus* in *Classic. Journ.* Vol. XI. p. 199. sic singula
 nit, ut *Parrhesiades* loquatur usque ad παρηγγελμένα,
 e Elenchus excipiat: Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει;
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιη-
 τὰ τὴν ἀρχήν; et nunc *Parrhesiades* rem disceptet: Οὐδὲν
 τοῦτο etc. Aliquanto haec dexterius et rotundius ef-
 sed ficta tamen, praeter auctoris ipsius voluntatem.
 primum particula ἢ verbis: ἀπὸ τοῦ Λυκείου ex mera
 tura praemittitur; quamquam et *Seyboldus* eam casu
 se suspicatur. Deinde vero incredibilis illius libra-
 negligentiae ne vestigium quidem usquam in libris
 omnibus apparuit. Denique quaeso, quorsum tan-
 ta fiat mutatio? Quidni haec omnia ipsi *Luciano*
 onvenient? Est haec festiva consultatio, quam *Phi-*
 ae legatus, praesente famulo vel pedissequo suo —
 nim, nec aliam, Elenchi personam esse probe tenen-
 t — secum ipse habet. Et sic lente et quasi pedeten-
 oc dramation perinde ac *Charon* s. *Contemplant*es et
 us *Mortt.* X., secundum ipsum ipsius *Luciani* morem
 em suum perducitur, aculeo relicto, qui tanto altius
 infixus insideat necesse est, quanto minus acumen ejus
 tabatur. LEMM.

ad. l. 11. *Καυστηρίων*) Utitur et *Orig.* c. *Celsum* V. 273.
 cio tamen, an non rectius legeretur *καυτηρίων*, ut su-
 46. et infra *Pro Merc. Cond.* c. 2. Quod et *Vorstio*
 se video. Sed credo potius scriptum fuisse *καυστήρων*,
 ox etiam apud *Origenem* reperitur c. *Cels.* 211. *SOLAN.*
 tura *Vorstii* nititur exemplo *Pisc.* c. 46. med. Et *Pro*
Cond. c. 2. f. Sed conjectura *Solani* melior, et pro-
 literarum ductum accedens. REITZ. Leg. *καυτηρίων*.
 . Regg. et ita supra cap. 46. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος.
 n in *Ms. Reg.* 2954. ad h. v. sequens legitur *Scholium*:
 ριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγιῇ τὴν συνείδησιν. BELIN.

I N C A T A P L U M

Pag. 189. l. 1. ΚΑΤΑΠΑΛΟΥΣ) De hujus vocis significatione et usu fuse et erudite, ut solet, Spanh. p. 615. ne etiam usurpant Cicero et alii a viro illustr. laudati. Sc.

Ibid. Η ΤΤΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. imp. τύραννος. Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Luciani η constanter servant. REITZ.

Ead. l. 2. Εἰεν) Εἰεν per αἴγε hic exponit Scholiaste male. Verum orationem tamen a superioribus pendente, indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανόν per praecessisse jam sermones alios, quibus hoc ipsum εἰεν imponit, atque ad alia transit. Egrege hoc illustrat duo Platonis, alter de rep. I. p. 419. E. Εγὼ δέ σοι ἄπει (vid. leg. ταῖς) γράναι τοὺς μύθους λεγούσαις, εἰεν ἐρῶ, τανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo p. 4 Εἰεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖς etiam per age licet interpretari. GESN. Propria sua vi a nino est: haec hactenus, mitte, mittam, mittamus, haec, sunt. Dicit itaque εἰεν is, qui iis, quae vel ipse, ve dixit, jam finem fieri vult. Vid. Rhet. Praec. c. 26. autem haec locutio quasi formas significationis induit in sermone ex loquentis sono, vultu et omni habitu, i scripto ex orationis nexu, cognoscuntur. Itaque e ejus, qui imperio, quasi necessitati, cedit, ut Diall. X, 4. ubi Lampichus tyrannus, depositis jam nonnu rannorum propriis rebus, etiam diadema et amiculum reum deponere jussus, Mercurio dicit: Εἰεν. τί ἐγὼ γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀράς. Nihil obnitar, faciam, quod vis: amplius vis? quippe omnia, ut vides, deposui. Porro e dentis est, qui alterum non vult contradicendo diut rari vel fatigare, ut ibid. XXIV, 2. singulari construe tione: ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι ἀλλοι. Ἄλλοι σεῦσι μὲν ἴσως εἰεν ἐπιδείκνυσθαι, concedam his Halice ses quidem se jactare; ea mag seyn. H. l. εἰεν in initi positum recte Gesnerus monet indicare, acta jam in ronem et Clotho nonnulla fuisse, antequam haec d quibus quidem voce εἰεν a Charone finis imponatur alia nuno transitus fiat. Recteque adeo idem ver de his, Clotho. De more autem Luciani nostri per

ari, lectorem statim a dialogi initio in mediam rem inducendi, supra quaedam monui Tom. II. p. 337. sq. Unde et, quam male Scholiastes h. l. εἶν per ἄγε δὴ explicuerit, n. temere porro *Belinus*, hujus Scholiastae vestigiis pressis, inum interpretem reprehenderit; quamque longe idem *Be-* aberraverit reddendo: *Allons, Clotho, et Wielandius* que ipse, qui, arbitrium quoddam suum secutus, *Charo-* sermonem ita inchoari jubet: Sehr gerne, Clotho. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλουν. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ· sic et mathematici. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 5. Παρακέκρ.) Dictio Atticorum propria, οὕτω φουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὁθόνην τῇ κεφαλῇ συμβαλεῖν. ΒΟΥΡΔ. παρακέκρ. Edd. omnes, excepta J. Sic etiam Ms. Ox. Sed id sit, nemo, credo, expediet. Vide ad quas angustias rectus Scholiastes, ut sensus plures colligat. Ed. J. παρακέκρ. Quomodocunque legas, vox nautica sit, oportet, ἑρας composita, quod antennam notat, atque adeo de ap. do velo intelligenda est. Credo scriptum fuisse παρακέκρ., simplici κ. SOLAN. At quid sit παρακέρουσαι, non endit ipse portentosae formae inventor, quam nescio, an im facillimus quisque grammaticorum repudiaverit. Quam tina praebet, forma nihil est, nisi transpositio literarum, othetae culpa nata. In communi itaque omnium libro- n lectione, quae et Scholiastae quadam auctoritate et in- pretatione confirmatur, acquiescere nobis licebit. ΛΕΗΜ.

Ibid. Τετρόπωνται) Loro ad scalmum alligata est. ΒΟΥΡΔ. τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπωτήρ λῶρος εἰς τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν· tangit *Hesych.* verb. τροπώσασθαι. ΒΟΥΡΔ.

Ead. l. 6. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. ΒΟΥΡΔ.

Pag. 190. l. 3. Ἀμφὶ βουλυτὸν) Quid sit βουλυτὸν, satis unde declarant interpr. *Aristophan.* ad *Vesp.* et ad *Aves*, *id.* *Pollux.* Emenda in hac voce *Hesych.* apud quem βου- τὸν τὴν δειλέην ὥραν ἐν ἣ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scribe. βουλυτὸν. *Eustath.* ad illud II. π.

Ἥμος δ' ἡέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε.

oc voluit *Virgil.* 2. *Ecl.*

Aspice aratra jugo referunt suspensa juvenci.

on quod ibi somniavit *Servius.* ΒΟΥΡΔ.

Ibid. Βουλυτὸν) Ἦν μὲν ἥδη τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ευθεροῖ γηπόνος. *Heliod.* V. Sol ubi montium — *Mutaret* nbras, et joga demeret — *Bobus* fatigatis. *Horat.* III. *Carm.* d. 6. VORST.

Ead. 1. 7. *Εἴπερ*) Sic *Coll.* commodius sane, sed tamen nondum agnosco *Luciani* manum. SOLAN.

Ibid. *Τις ἄλλος*) Haud facile, quid haec verba sibi lint, expedies. *Mosellanus* interpres ad umbras refert. Et ad vespillonones et ejusmodi homunculos referri malim, quod verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferebant. id enim *νεκροπομπὸς*, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN. Nec mihi vulgata, ὥςπερ *τις ἄλλος* satisfacere. Sed enim de vespillonibus cum *Solano*, sive de umbris ipsis et reliquis interpretibus plerisque, etiam *Guil. Langio*, (*Wizlandius* autem haec verba prorsus non respexit) cogitare non debet, frigidior profecto, vel pro *Charonei* ingenii ac judicii modulo, evadet oratio. Multo minus convenit *Goelii* conjectura in *Actt. Monacc. T. I. p. 220.* proposita, *τις ἄλλος*. Nam ob sequens αὐτὸς necesse omnino est, ut *τις ἄλλος* praecesserit, non Neutrum genus. Quid multa? genuinam lectionem servarunt *Scholias* et *Galaei Collectanea*. Lege etiam et habebis *Charonis* sententiam. Verum non urgenda est comparatio quaedam *Mercurii* cum alio quopiam, e verborum forte nude positis producenda. Sed formulam cape, εἴπερ *τις ἄλλος*, vel εἴπερ *τις ἄλλος*, nec ab aliis linguis illam alienam qua omnino indicatur summus rei gradus: quam maxime, id est maxime. Cf. *Pisc. c. 17.* Sic haec, *Charonis* quidem personae dignior, sententia efficitur, cum aliqua ironia pronuntiata: *Praeclarus ille mortuorum deductor, si quis alius, terre cujusdam Lethes liquore (vino, quod bene intelligit *Wizlandius*) vel maxime poto, oblitus est etc.* LEHM.

Ead. 1. 9. *Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήρων*) Hae omnes artes *Mercurii* jam enarratae *Diall. Deorr. et Mortt.* BOURD.

Ead. 1. 11. *Κλωπεύει*) Vid. *Spanhem.* ad *Aristophan.* *Pist.* 1141. GESN.

Ibid. *Ὁ γεννάδας*) Ironia. BROD. Reponendum ex omnibus editionibus veteribus *γεννάδας*, quod novissimae depravarunt. JENS. Vid. *Spanh. l. c.* GESN.

Ead. 1. 13. *Ἐξ ἡμισείας*) Hoc supra docuimus. BROD.

Pag. 191. l. 6. *Χοαί*) Dico ad *Heliod.* *χοαί, τὸ ἐπιχρᾶνον τοῖς ἀποθανοῦσι μέλικρατον.* BOURD.

Ibid. *Καὶ πόπανα*) Horum usus maximus in sacris *Deorum*, ut patet apud interp. *Aristoph. Thesm. et Lucian. Nescyom.* quid sit autem *πόπανον*, docent *Poll. Hesych.* *Suidas.* BOURD.

Ead. 1. 7. *Καὶ ἐναγίσματα*) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interpr. *Aristoph. piacula, ἄγος γὰρ μῖασμα.* *Hesych.* BOURD.

Pag. 192. l. 1. *Ἀπόλιον*) Caprarum gregem, non ovium, ellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, et palatur, re autem continetur. GESN.

Ead. l. 5. *Κεκονιμένον*) Conf. supra Tim. c. 26. (c. 45.).

AN.

Ead. l. 10. *Λειπόνεως*) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. BOURD.

Pag. 193. l. 7. Ὁ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut *erius* p. 225. (ed. Paris.) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARGIL. Vid. *ra* Vit. Auct. pr. et alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κ-αν, scil. ἔχων, et simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis parpii frequens, item ex 2. Cor. VIII, 15. vid. apud *La Bos* ellipsi, p. 55. REITZ.

Ead. l. 9. Παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέβαινε καὶ ἀν-
α] Paullo aliter, quam vulgo, haec leguntur in Lexico
dito Cod. Reg. Paris. 2562. fol. 209. recto: Ἀντιβαίνει τὸ
τείνει καὶ ἀντερίδει, ὡς καὶ παρὰ Λουκιανῶ, ὅδε κατὰ τὴν
ν πᾶσαν ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ex his, quae Doctiss.
nnus in medium protulit ad *Philemon*, p. 239. manifesto
dem patet, *Lucianum* scripsisse ἀντέβαινε, non, quod vul-
um est hujus glossema, ἀντέτεινε. Sed quod *Osannus*, dum
it „hinc mutilum *Luciani* locum egregie et sanari et com-
ri,“ significat, etiam verba Lexicographi: ὅδε κατὰ τὴν
ν πᾶσαν *Luciano* reddi debere, non adsentior. Debentur
m haec arbitrio cuidam vel memoriae Grammatici falsae,
agebatur huic, nisi de verbis ἀντέβαινε καὶ ἀντέσπα. Ce-
um vel sic haud exiguam a *Luciani* cultoribus iniit gratiam
innus, quod ipsi verba illa in usum publicum describere
cuit. De hoc verbi ἀντιβαίνειν usu *Hemsterhusius* nonnulla
seruit supra ad *Diall. Mortt.* XXVII, 1. Tom. II. p. 639.

LEHM.

Ead. l. 12. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellip-
tam vulgaris et frequens apud omnes, ut exemplis non
ligeat. REITZ.

Ibid. Πολλὰ δώσειν) Ut in *Diall. Mortt.* ex *Homer.* πολλὰ
ἐν ἄφεινῳ. BOURD.

Pag. 194. l. 1. Ἀντείν) Ἀνίην. GUYET. Vid. Varr. *Lectt.*
HM.

Ead. l. 2. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam infe-
rum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere cen-
ur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
od in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est con-
here supercilia, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt
νάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vi-

dent, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνήγον, *κατὰ παζόν θ' ἄμα*. Sed *ἀνατελῖναι τὰς ὀφρῦς*, est attollere super ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae et gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. (c. 54.). SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν οὐρανῷ παιδαί) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD. Verborum ipsorum interpretationem Latinam: *satis tibi apud superos lusus est*, mutare placuit Scholiastae rationem: melius enim haec imperative accipitur. De re imprimis Dialogum Deor. VII. contulisse a poenitebit. LEHM.

Ead. l. 11. Παρ' ἓνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 15. Κατὰ τὴν ἄγουσαν) Ὀδόν. BROD. Vid. quid opus, Bos de ellipsi p. 180. qui docet, modo τὴν ἄγουσαν, omisso ὁδόν, dici, modo τὴν ὁδόν πρὸς, omisso παρὰ. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἐν Ταϊνάρῳ) Taenarum Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fr. inc. 270. πύλη τίς ἐστι Ταϊνάρου πρὸς ἐσχάτοις. SOLAN.

Ibid. Παρὰ τοσούτον) Usque adeo parum absuit, quia gisset. BROD.

Ead. l. 9. Τὴν ἀποβάθραν καθιζομένην) In scalis scilicet. Hunc integrum versum omisit interpres, *scalam reddidit*. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Mysis testatur Herodotus) κλίμαξ νεώς. Falluntur, qui aliter. nam in Gl. Ms. οὕτως λέγεται ὁ τῆς νέρεθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. BROD.

Ead. l. 12. Στοιβαῖς) Πύκαζε, περιβάλλε, στέγαζε, ἀσπίδα, a σίβειν, unde σιπιτοί, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. (Bourd) SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀντιπαρατάσσοντες τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Aristaeus. BOURD.

Ead. l. 3. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα) Adducunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertendum est, *hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παραστήσει, saucios adducito post hos*. Xen. Cyrop. II, 11. παραστήσει δὴτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄνδρα νεανίαν. L. Bos.

Ead. l. 6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinem adduximus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses cedaemonii superassent, Athenis potiti triginta τὰς ἐκείνου ἐστатуερunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἐρχομένων μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποιήσαντες τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκουρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicimus.

γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. *Heliod.*, et *Hermot.* cap. 76. SOLAN. Non integrum locum inde patet, quod πῶς, uti *Reitz.* et recentt. ex nonnull. Edd. scripserunt, vel omissum est in O. et Fl., vel recte scriptum in B. 1. A. 1. 2. Neque ipsum illud πῶς explicari potest, ob quam rem etiam factum opinor, curie tractaretur. Restituitur locus, si γὰρ addatur, quodultas caussas facile excidere potuit. Sic πῶς γάρ; eum modum, eoque sensu, interjectum orationis cursui habende quo exposuit *Hemsterhusius* ad *Timon.* cap. 2. T. I. 8. sq. Cf. etiam *Diall. Deor.* XXVI, 2. ibique Adnot. p. 402. Simili ratione πόθεν δέ; immixtum vidimus, ab omnibus recte intellectum, *Timon.* c. 8. et *Prometh.* iuc. c. 12. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 8. Βεβυσμένοι τὰ ὅτα) Πεφραγμένοι. Sic in *Sat.* et de *Merc. cond.* *Heliod.* lib. 3. BOURD.

Ead. 1. 10. Δυεῖν) Priscis Atticis. VORST.

Ead. 1. 11. Πέπειροι) Contra ὁμφαίαι. De quibus dicant: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

Ibid. Καθ' ὥραν) Opportune. BROD.

Ead. 1. 12. Ἀσταφίδες) *Lucilius*, rugosi passique senes. ST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ βίον, de quo *Suid.* et *Zenob.* SOLAN.

Pag. 197. 1. 2. Ἐν Μηδίᾳ) De suae aetatis in Media bellexerit hic *Lucianus*, necne, acutioribus statuendum reno. SOLAN.

Ead. 1. 5. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, ni eundem hic petit, quo in *Mort. Peregr.* multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus *garensium* commemoratur *Thucydidi* I, 126. et athleta ap. *Isan.* Eodem iterum nomine ex *Atheniensium* principibus *Iam* ap. *Thucyd.* V, 24. Vid. *Duker.* ad loc. prius inditum, qui et *Lucian.* de conscrib. hist. et *Deor. concil.* *agenis* mentionem fecisse monet. Num vero, et qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

Ead. 1. 12. Ex δικάστ.) Quid sit, vid. *Schol. Aristoph.* 1. p. 32. VORST.

Ead. 1. 13. Τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium crentur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incedent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* 2. *Annal.* hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. *Plaut.* *cul.* Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi

de hoc supplicio ad illud *Petron. debeamus tenti perire*. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470. ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Autem supplicium nolim crucem vertere, quae est, et τοῦ Τ figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acui separari, puto, non potest. GESN.

Ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανον λα οἷς τύπονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. *Pag.* 198. l. 2. Ἐκότης τὸ δειπνον) Vid. Diall. Mortt. SOLAN.

Ead. l. 4. Σηπύαν ὤμην) Quo mortis genere fustigatum Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac supra dictum est ad Vit. Auct. c. 10. ubi recte omnes quod et hic secuti Mss. Ox. et P. et B. 2. restituimus in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur gistrum suum: jam alluserat in Vitarum auctione. G.

Ead. l. 8. Ἐλθεῖν) Sic et venire pro mori, sive ad venire, *Propert.* I, 14, 14. REITZ. Addendum erat inferis quis loquitur. Alioquin non intelligitur, quae idem verbum etiam oriri, nasci, significare possit, ut *Horat.* Ep. I, 16, 6., de arboribus *Virg. Georg.* II, non, ut par est, de ipsis hominibus, adhibitum. Item ratione, quam dixi, non solum ἐλθεῖν Nostro, in Diall. Mortt., familiare; cf. etiam προελεύσονται, ne dictum Diall. Mortt. VI, extr. sed etiam ἦκειν percurrit, ut in iisdem Diall. V, 2. et IX, in. et infra LEHM.

Ead. l. 10. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 10. σε ἰάσομαι, ὦ Μίνυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἦν μόντην αὖν τὰ γιννόμενα οἶμαι. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. te. BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. et Edd. omnes in A. P. et L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico apud Diogenem. Laërt. de Menedemo etiam Cynico praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat: totum spectatorem ex inferis advenire: ἐριγνύς σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῆχθαι ἐξ ἄδου τῶν μένων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκῇ SOLAN.

Pag. 199. l. 2. Μεγαπένθης) De hoc Megaper no nihil me unquam legisse memini, et alibi, credo venit mentio de eo facta. Ex nomine videtur ex iis vero, quae infra dicit, ἐς τοσοῦτον ἐπιβιώει

ἀγῶμας Πισίδας, καὶ Ἀνδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur
e tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae.
uis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor
rantiam meam. PALM. „Ignotus est hic Megapenthes in
m historia: fictum haud dubie ab ipso Luciano nomen,
maxime omnium luctuosa sors tyranni indicaretur. Me-
i filium Homerus nominavit Megapenthen (Odyss. IV,
KV, 122.). Lacyden quidem novimus philosophum Cy-
icum, qui Ptolemaei Evergetae aetate vixit circiter Olymp.

Sed an ille habuerit filium, et si habuit, an hic filius
onidem fuerit adeptus, ignoratur.“ His a Belino nota-
dditur citatus Bruckerus Inst. hist. phil. p. m. 177. §. 4.
Bredencampi Excerptis, quae leguntur in Commentatt.
ologg. a Rupertio et Schlichthorstio editis Vol. V. pag. 71.
M.

Ead. 1. 4. Ἀντόματος) Ultro, sponte, a nemine arcessitus.
p. Ms. Reg. 3011. ἀντόματος, probante B. de Ball. BIR.
chmielclerus recepit ἀντόματος, quod mihi nihil videtur es-
nisi vulgatae vocis interpretamentum. Conferas modo
llima illa in Bis Accus. c. 17. ubi de Polemone Acade-
: καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡντομόλησε παρ' ἐμὲ, δῦ-
πικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ'
αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. Unde simul pat-
t, Belino verba καλοῦντος μηδενὸς injuria pro glossemate
enda esse visa. LEHM.

Ead. 1. 7. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος) Haec ad Homericum Prote-
um videntur spectare. BROD. Jam hac de re diximus in
ll. Mortt. (XIX, 1.) Val. Flacc. lib. 6.

— Conjux miseranda Caïco

Linguitur et primo domus imperfecta cubili.
postea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. BOURD.

Ead. 1. 11. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17.
c. 18. et in Dial. Diog. et Alex. sive Diall. Mortt. XIII.
apud Ael. Var. H. XII, 49. mandare est, sed indicare;
d omnino observandum; vix enim eo sensu alibi reperias.
Thucyd. II, 73. SOLAN.

Ead. 1. 14. Ἀραρεν) Placet. Sic visum est. Aeschyl. in
meth. Ἀραρεν, ἥδε γ' ὠλένη δυσέκλυτος. BROD. Sic pas-
antea κέχριται, ἔδοξεν. BOURD. Hesych. Ἀραρεν, ἡρό-
, ἡ παγίως δέδεται, ἡ κέχριται. GUYET. Vid. supra Pisc.
pr. SOLAN.

Pag. 200. 1. 2. Τί πρὸς) Sic Hermot. c. 61. Sic Dem. 116-
t 437. B. SOLAN.

Ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος) *Ead.* MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem patibonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi et liberum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Livius* subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* *Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γενναιότατε, παρεῖχαι ἀποκτείνας τε αὐτόν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας; ἢ γὰρ.* Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς ζωῆς. *Marcilius* p. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid *Satis* utique commode ἐξίναι dicitur *tempus circumactum* plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire et exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV, 30. *induciaeque inde, non pax facta: quarum et dies exierat, et diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Fugati pulo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus confirmatam *Luciani* lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρὰ θεῶν. οὕτως καὶ τοῦ ἐξήκοντός φάμεν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρὰ θεῶν. JENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam *frons vir* doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Plut. Paus.* et aliis patet. Sic *Livius* XXX, 24. 25. *dicta* rat. SOLAN.

Ead. l. 18. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας, εἰ βούλει προσθήσω] Non tanti apud me est auctoritas *Cod. 301*, qui solus omittit εἰ, et *Gorlitiensis*, in quo solo abest ut propterea cum *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* pag. 698. utramque vocem ejiciendam esse censeam. Quamquam enim nunc arguere nolo, quod *Werferus* in *Actt. Monacc.* I, 2. pag. 234. *Creuzerus* ad *Plotin.* p. 238. probare studuerunt, βούλει Futuro bene construi posse; non video tamen, cur, ubi *sanissima*, *medela* opus sit. Mox *Megapenthes* millima ratione dicit: εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀντάνδρον ὑμῖν ἐμμαντοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν. quae, si auctoris consilium ferret, etiam ad hanc nostram rationem sic redigi poterat καὶ τὸν ἀγαπητόν δὲ, εἰ βούλεσθε, ἀντάνδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμμαντοῦ παραδώσω. Nec quisquam adeo δὲ et εἰ temere judicaret. LENDA. LEHM.

Pag. 201. l. 2. Ἀπέφθον) Sic interpretandum aurum ἐφθον ostendunt viri docti ad *Polluc.* III, 87. GESN. Etsi haec *Gesneri* interpretatio tum ipsius vocis indoli, tum clarissimae *Pollucis* explicationi, congruit, non tamen *Belino*, quae istius viri novarum rerum cupido, in ea acquiescere libet, maluit enim aurum intelligere *natura purum*, adeo *purum* non opus habeat ignis ope purgari. Ad quod probandum

nisi provocavit ad *Larcheri* auctoritatem, qui tamen et in loco *Herodoti* I, 50. explanando (Tom. I. pag. 268. in manifesto errore versatur. "Ἀπεφθον χρυσόν semper excoctum, purgatum, probatum ignis ope, aurum; aurum, dicitur obryzum; quemadmodum etiam *Scholiastes* expli-

LEHM.

Ead. l. 6. Πέντε μόνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam e in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in tabulis suis a Plutone diem postulare, et ut plurimum πέν- Sic in Diall. Mortt. BOUND.

Ead. l. 12. Ἐαυτῶ) Lege ἔμναυτῶ. SOLAN. Mutatione, videtur, necessaria; sed quia Edd. et Codd. consentiunt, pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil eo. REITZ. Nihilominus mutari vult Censor edit. Reitz. A. Ernesti) in Novv. Actt.. Erudd. Lipss. a. 1745. mens. p. 242. Cautius paullo *Schmiederus* judicat ἔμναυτῶ recidendum, si in uno modo Ms. haberetur. Bene itaque, quod nullo habetur. Nam *Luciani* est ἔαυτῶ. Sic Diall. Mortt. ἔαυτοὺς τιμωρεῖσθε, pro ὑμᾶς αὐτούς. Cf. etiam De Mero. id. 19. et ibi adnotata. Omnino vid. *Fischer*. Animadvv. Weller. II. pag. 238. sqq. et *Matthiae* Grammat. Gr. §. 489. 577. sqq. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπιγράψω ὁπόσα) Eadem antea et in *Toxar.* in *Dipsad.* tangit *Theophr.* *Charact.* περὶ μικροφιλοτιμίας. JRD.

Pag. 202. l. 1. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανό-) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus. Per figuram ἔν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς νόδου. Simili modo *Aristoph.* *Plut.* p. 87. Ἀήλος δ' ἐστὶν τῇ βαδίσαι καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσαι ταχυνῇ, L. Bos.

Ead. l. 3. Τὸν ἀγαπητὸν) *Amasium meum*. BOND. Suae t plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod andron succedaneum dare vult, cujus superstitionis in salubris vestigia; denique quod successor illum interficit, solum scilicet imperii et paternae necis ultorem metuens. SN. Ἀγαπητὸν majuscula litera non modo expressum erat Parisina; sed et ibid. atque in *Benedictina* Latine red- am *Agapetum*, quasi nomen proprium viri esset: sed non citavimus id cum *Brodae* in *Misc.* L. VIII. c. 12. et cum nero adjective scribere. REITZ. B. 1. Ἀγαπητὸν majori iali. Sed praevalent et apud me *Gesneri* argumenta. Quid, d et h. l., ut in aliis haud paucis, haud obscura quaedam sio inesse videtur ad eum, quem nos Christiani credimus

ac profitemur, τὸν ἀγαπητὸν τοῦ θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν σίτην (ἄντανδρον) τῶν ἀνθρώπων. Tum hoc loco dicitur talium allusionum collectio *Eichstadiana*, quae pressa a nobis est huic editioni in Prolegg. pag. LXXXIII. LEHM.

Ead. l. 6. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. et Parisienses reliquae cum Ms. Ox. Vid. Rhet. Praec. c. 8. et viv. 23. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνηρημένος) De medio sublatus. BROD.

Pag. 203. l. 4. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiastes legit: καταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. JENS.

Ead. l. 11. Ἐκαστα ἐπαινοῦντες) Ut illud, laudant convivae: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad dixi ad illud *Petron.* ut foris coenares poetam laudasti. BROD.

Ead. l. 16. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop.* f. 124. f. εἰ τὸ ἐπὶ παρὲς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν: ubi et εἰ in infinitivo jungitur. REITZ. In *Aesopo* quidem *Schaeferus* in injuria scribi vult εἰ — ἐλπίζοιμι, quemadmodum jam *Chr. Glieb Ernesti*, nulla tamen ejus mutationis ratione data, edidit. In Cod. August., ex quo *Schneiderus* fabulam *Aesopias* edidit, piscator idem (*Fab.* 18.) ita loquitur: ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἶην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφ' ἐμοῦ πίδα διώκοιμι. Sed h. l. non opus est emendatione εἶην, quae jubet *Goeller.* ad *Dionys.* de Comp. Verbb. p. 75. sq. nam εἰ cum Infinitivo in obliqua oratione, ut *De Merc. Co.* c. 33. καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ. qui et ipse locus nime erat tentandus. LEHM.

Ibid. Ὅλως) Illud ὅλος in *Junt.* vitium typothetarum se, indicat comina, quod post ὅλος tamen positum erat. *Hag.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habet quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est *med.* REITZ. Unice verum est καὶ ὅλως, omnino, denique; quae quam non sola *Juntina*, sed etiam ejus exemplum *A.* 2. insuper Cod. 3011., legunt καὶ ὅλος. Vid. Adnot. ad *Vit. Al.* c. 12. et ad *Necyom.* c. 1. Solebant autem servi per *Germanorum* suorum jurare, ut per *Senecae* villicus ejus jurabat in *Epist.* 12. et *Romani* per Imperatorem; in cujus ejusdem officii intermissionem crudelissime animadvertit *Caligula*, teste *Sueton.* *Calig.* c. 27. LEHM.

Ibid. Ὅρκος ἢ ἐγὼ) Jurant Parasiti per reges se. BROD.

Pag. 204. l. 1. Ἐνεχθέν) Φέρω. BROD.

Ead. l. 10. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dixit

uisset ἐπὶ ἀπέθανον, εὐθύς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχη-
 σμὸς, Euripidi frequens; quod et notavit Euripidis Schol.
 URD.

Ead. l. 13. Γλυκέριον) Notant Grammatici, Atticos ὑπο-
 ἵζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐ-
 ξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκέριον.
 URD.

Ibid. Κεκοινωνήκει) Vid. supra Deorr. Diall. I. μηδὲν —
 νωνήσης τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πά-
 δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit.
 t. quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc ni-
 s uncis onerare. REITZ. Quasi vero legitimae distinc-
 nis notae libro cuiquam oneri esse possint, nec potius con-
 ornamento habeantur maximo. Sed aliud jam, idque
 vius, est agendum. In Cod. Baroco. sive Oxon., et in
 11. et Gorl. ante ἐπισπασάμενος insertum legitur παραγα-
 , quod in omnibus Edd. deest. Nunc duplex hujus ver-
 nexus cogitari possit, aut extra parenthesin positi, aut
 ra. Hanc alteram rationem Codex B. secutus esse vide-
 , ita ut plena parentheseos sententia evadat haec: dudum
 em, opinor, consuetudine ejus, a se seductae, usus fuerat;
 que id per se male, quum παράγειν in re amatoria hac sig-
 icatione haud raro usurpatum occurrat. Priorem vero,
 am etiam Belinus et Schmiederus acceperunt (modo ne scrip-
 sent semper παραγάγων), obtinent Codd. 3011. et Gorl.,
 nque etiam necessario, quum lectio κεκοινωνήκεσαν, quam
 erque praebet, cogat, ut παραγάγων extra parenthesin col-
 setur, atque adeo proxime cum Objecto Γλυκέριον τὴν παλ-
 αῖδα μου conjungatur; neque hoc omnino inepte. Sic enim
 rraret Megapenthes, Carionem pellicem ipsius secum in
 nclave adductam (παραγάγων) foribus clausis subegisse:
 amquam παραγάγων, sic captum, non solum supervaca-
 um, sed etiam alieno loco dictum, haberi haud temere
 ssit. At neutra valet ratio. Nam παραγάγων manifestò
 uria vox est, ut mirer etiam, nec Belinum, nec Schmiede-
 n, errorem hunc vidisse. Irrepsit scilicet in textum ex
 terpretamento Scholiastae G., qui ἐπισπασάμενος explicuit
 rbis non optime selectis hisce: ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος,
 τραγάων, quod ultimum verbum ab eo desumptum esse
 do e Diall. Merett. XII, 8. ubi haec leguntur: οὐκ ἔκοφα
 οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, (ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπε-
 ἤκειν αὐτό) παραγάγων τὸν στοφέα παρειαῖον (sic
 im legendum) ἀποφροῖ. Ἐπισπᾶν autem et ἐπισπᾶσθαι τὴν
 ραν contrarium, atque illud παραγαγεῖν, significare, i. e.
 Lucian. Vol. III.

claudere januam, pessulo obdito, discitur ex Polluc. X, 25. Cf. Xenoph. Hist. Gr. VI, 4. 36. Quod denique ad tionem κοιωνήκεσαν attinet, quam duo Codd. exhibent, dubitabam eam Belino et Schmiedeio obsecutus recipere, quod non constabat mihi satis, an κοιωνεῖν hoc sensu de utroque coëunte simul in Plurali numero adhiberi potuerit. Imo κοιωνεῖν τινι sic plerumque mas dicitur ad feminam relatus. Jupiter ad Thetidem in loco a Solano laudato Diall. Deo. Saturnus ad mortalem quamvis ibid. XX, 2. LEM.

Ead. l. 16. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ) Phrasis nostro familior ut Jens. alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, et βλέπειν πρός et τι frequens pro: oculos convertere in aliquem, vel aliquid supra c. 11. Vel cupere, exspectare. Ep. ad Hebr. XI. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque addit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed tantum est respicere. REITZ.

Ibid. Μικρόν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. h. ubi frustra μικρόν pro μικρόν, ex sola J. legi voluit Solano. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Καὶ etc.) Confer infra De Merc. c. 26. SOLAN. Fortasse voluit Solanus Ver. Hist. II, 2. cum huic simillimum. LEM.

Ead. l. 8. Ὡχέτο) Ex cubiculo exiit. BROD.

Ead. l. 6. Σιέλω) At infra Alex. c. 21. m. in edd. λέγει σιάλω. Quare et hic forsitan sic legendum. Inter utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia recte est. Hesych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ. Ipsi Graeci non consentiunt inter se, et ne secum quidem ipsi. Ἰσίδωρος: Σιάλος· ὁ εὐτραφὴς χοῖρος, παρὰ τὸ ἅλις σεσιτεῖσθαι· ὁ δὲ ὀξύτωνος, τὸ ἀκουσίως ἐκφερόμενον περίττωμα ἐκ τοῦ στόματος. et paullo inferius: Σιέλος, ὁ ἐκ τοῦ στόματος. Thom. Mag. τὸ Σιάλον, Ἀπτικοί· ὁ σιέλος, Ἕλληνες. ὁ δὲ ἐν τῷ Κατάπλους, ἢ, τύραννος· σιάλω χρίσας τοὺς τοῖς. Non itaque magnopere Luciano, vel, quod in talibus negligentia et constantia reperiat. LEM.

Ead. l. 7. Δακρύσασα) Ex variatione lectionis legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. Imo loci indoles flagitat unice δακρύσασα, quasi lacrimans, non, quasi lacrimaret. LEM.

Ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas accipere. aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. Cf. Diall. Mort. XXII, extr. ubi minas

aliter: Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτὲ excipitur a ridente Hippo: Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε. δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις. LEHM. Ead. l. 15. Τὸ νῦν δ' ἔχον) *Ut autem res sese nunc habent.* D. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota hujus participii cum verbo. GESN. *Ut Gesn. conjecit, nobis Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum.* TZ.

Pag. 206. l. 2. Κἄν δοῦλον) Sic Homericus Achilles Od. BROD Cf. Diall. Morrt. XV. LEHM.

Ead. l. 4. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vabis. BROD. Conf. supra cap. 4. pr. et non semel alibi. AN.

Ead. l. 7. Τὸν δεινα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

Ead. l. 8. ΧΑΡ. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. icent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, icum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scrip- em, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codi- haec adscripsit: *hic pone novam personam.* Et omnino in egitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, sed ΚΤ.

AN. Ἀσφαλῶς. Χάρων. ἀμέλει legendum contendit Sola- , et post ἀμέλει duo puncta adposuerat, ΚΤ. adscribens. tra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro ni- m, ut seq. c. 14. post med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράφομαι ἀρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθου. Ubi vertitur in Par. Age, , ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. i male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, e orationem non dispescunt in duo membra. REITZ. So- m et Vorstium rectius judicasse, quam Reitzium, perspi- ostendunt Codices. In C. 2954. intervallum inter ἀσφα- et ἀμέλει vacuum relictum subobscurè indicat nominis no- omisam, quae clarius inseritur in P. sed ita, ut Cynis- ersona significetur, cui minus conveniunt ista dicta, me- , vel potius unice recte, Charoni, quem monstrant 3011. Gorl. Quod in Gorl. καὶ ante ὅπως deest, temere id fac- i videtur. Sed nondum acquiescentes Viri nonnulli docti hac mutata loci facie, etiam verba καὶ τὸν δεινα tentarunt. Belinus quidem, qui non intelligeret, quis ille ὁ δεινα es- maluit καὶ τὸ δειμα, vel potius δέμα, quod ex versione s: *ei funem*, conjicere licet, et deinceps ὅπως ἀσφαλῶς le- ussit, omisso καὶ. Infelicissime profecto, et maxime con- e. Quis enim quaeso ferat δέμα hac quidem potestate? quis tum δέμα δέχεσθαι, conjunctum cum δέχεσθαι νεκρὸν; n melius res Courierio ad Luc. Asin. p. 309. cessit, qui, cum habens locum, corrigendum censeret, καὶ τοι δεινά

ποιούντα. quae quum natura sua nihil aliud significare sint, quam: *licet pessime se gerat, tamen excipe*: cogita nullo modo poterit ob maleficia sua aequum esse Megapenthe non trajici? Imo ut maleficientissimus erat, ita justissimum tribunal judicis ducendus, vel trahendus, videbatur; et tunc tunc contra fecisset Clotho scelestissimo homini, quam plurimum interesset in vitam redire, si sine ipso tunc iter ingredi voluisset. Quid multa? ὁ δαίμων est Cyniscus, quem modo quaesiverat Clotho: Ποῦ ἔστιν ὁ δαίμων; Indefinite autem Mercurius eum, ac sine nomine, indiget quia Charonis, ad quem haec dicuntur, parum interesset erat, nomen umbrae nosse, modo sciret, quem eorum, aderant, simul cum Megapenthe excipere juberetur. L.

Ead. l. 13. ΚΤ. Εἰτ' οὐ) Verba haec in Edd. Parcae buuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequenti sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. re ΚΤ. SOLAN. In neutro loco nomen *Parcae* vulgatum multum videbatur. Certe quae proxime sequuntur Megapenthe verba, non habent vim cogendi. Quae autem in Fl. ponitur litera K. non minus commode, vel, ut rectius est, multo commodius, personam *Clothus* significare potest. Cynisci, quum in proxime antecedentibus non Cyniscus Clotho, agens et loquens, extiterit persona. LEM.

Pag. 207. l. 3. Προσεπατιάλευσα) Megapenthes, irasci sibi ab Cynisco quoriam videns verbera, dicit: ἐγὼ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ παρὰ τὸν νόμον, μικροῦ δὲ προσεπατιάλευσα; Nonne ego te prius valde libere et aspere ageres, ac identidem objugares, ac remodum adfixi? Graecus interpret: Προσεπατιάλευσα πάσσαλον ἔδυσσα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. peram in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσα etc. JENS.

Ead. l. 11. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K. 326.

Ead. l. 14. Δωρεά) Od. γ. 389. GERSN.

Ead. l. 15. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odys. IX, 369.

Οὐτὶν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulyssem, ego extremum edam, postea Indicatur etiam Brod. Misc. L. VIII. c. 12. hunc versum IX. quaerendum. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι) Eratodes in adagio Ex diametro oppositum. BROD. MS. verb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

Ead. 1. 7. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum mmatici, et dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

Ibid. Προσέχεται) Forsan *Lucian.* dederit προσίσχεται, id hic efficacius videtur, ut apud *Aristoph. Plut.* 1097.

"Ωςπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται,
ut *ostrcae* adolescenti adfixa est. Non tamen moveo vul-
um, nam in eadem locutione προσέχεσθαι etiam adhibet
in *Vesp.* 105. REITZ. Quid vero, si προσίσχεται et προσ-
θαι vi prorsus eadem sint, et forma tantummodo diversa?
ut scilicet forma poetico, altera prosaico, magis conve-
stylo. Itaque repereris e. g. ἴσχει in *Epigr.* XIX. sed in
saicis *Luciani* frustra tale quid quaesiveris. LEHM.

Ead. 1. 11. 'Αμέλει) Vid. supra c. 13. m. huj. Dial. REITZ.
Istra citatur locus nunc mutatus. Sed vide, si opus sit,
icem s. ἀμέλει. LEHM.

Pag. 209. l. 1. 'Αποβλέπειν) Hoc est, quod extrema linea
re dicit ille *Terentianus* *Phaedria*, *Eun.* IV, 2, 12. GESN.

Ead. 1. 6. Κάττυμα) Vid. interpretem *Aristoph.* VORST.
a Schol. ad c. 20. quocum *Suidas* prope ad literas con-
at. Cf. Gall. c. 28. Quae proxime sequuntur, κρηπίδα
ἐν ταῖν χειρῶν ἔχων, ita, ut olim vulgabantur, si diligen-
consideres, aliqua laborant ambiguitate, quae *Belinum*
ucere potuit, ut hunc in modum sumeret redderetque
ba, quasi crepidam *Micyllus* secum in Orcum tulisset (et
nant un soulier dans mes mains, en deux sauts je suis ac-
ru ici) adnotaretque ad haec verba, veteres mortuis rea-
ibuisse in Orcum secum portandas, qui ingenium eorum
neque genus designarent. Deceperat haud dubie *Belinum*
sio Latina: abjecto scalpro et coriis, crepidam adhuc in ma-
is habens, exsilii statim etc. in qua illud adhuc pariter at-
in textu ipso Participium ἔχων sensum illum, quem inter-
s *Francogallicus* finxit, innuere videntur. At vero rec-
s haec a *Wielandio* ad antecedentia explicanda referuntur
tente: Auf den ersten Wink der Atropos warf ich fröh-
meinen Schusterkneif und den unvollendeten Halbstie-
den ich eben in Händen hatte, weg etc. quoniam, etsi
s ille omnino concedatur inter veteres exstitisse, in hoc
en dialogo neque locus huic crepidae apud inferos esse
tuit, neque etiam amplius ab auctore commemoratur.
nc patet, veram lectionem, eamque simplicissimam et cla-
simam, suppeditare tres Codices: κρηπίδα γὰρ τινα ἐν ταῖν
οἶν ἔχον, *Schmiedlerumque* jure suo eam recepisse. Dein-
s ἀνυπόδητος habet Cod. Barocc., reliqui libri omnes ἀνυ-

πόδετος. Jam etsi illud rectius scribatur, et Atticis veteri in usu fuerit, ut docent *Phrynichus* et lectissimus ejus Commentator *Lobeckius* p. 445. in *Luciano* tamen e Codicum singulis locis scriptura sua constituenda esse videtur. At ut ἀνυποδητεῖν *Cynic.* 17. in omnibus libris et c. 1. ita in omnibus praeter Junt. Edit. legitur, et ἀνυπόδετος *Nat.* c. 1. ita contra *Epistst. Saturnn.* c. 19. in ἀνυπόδετος omnes consentiunt, et in *Icarom.* cap. 31. solae *Salmur.* et *Al.* quibus in talibus parum est auctoritatis, exhibent ἀνυπόδετος. Accedit, quod in uno eodemque libello, cujuscunque sit auctoris, *Lucio* s. *Asin.* c. 16. ἀνυπόδετος in omnibus legitur, ubi vid. *Reitz.* capite vero 43. contra in omnibus ἀνυπόδετος. Quae satis superque docent, istius aevi scriptores neque inter se, neque sibi quoque ipsos, constituisse in a quoque generis verbis scribendis. Aliter, credo, res habet in constitutione penultima syllabae vocis κρηπίδα statuenda. Hanc in omnibus, praeter *Anap. Pell.*, scriptum erat κρηπίδα, quod admodum *Adv. Indoct.* c. 6. κρηπίδας, et *Diall. Mortt.* 4. κρηπίσι. Contra in omnibus κρηπίδος *Quom. Hist. Co.* c. 27. κρηπίδα *Somn. s. Gall.* c. 1. et 20. et *Demosth. La.* cap. 9. κρηπίδας *Diall. Merett.* IV. Ex his unice rectis *Schaefer.* ad *Sophocl.* Tom. I. p. XXII. *Spohn.* de extr. O. parte p. 171. et *Spitzner.* *Griech. Prosod.* pag. 36.) Haec vel contra librorum consensum corrigenda videbantur, mansit tamen vulgare vitium κρηπίσι in hac nostra *Diall. Mortt.* XX, 4. quod jam in priori illorum *Diall.* editione in usum scholarum parata emendatum fuerat.

Ead. l. 11. Ἰσοριμίαν) Hanc apud inferos aequalis honoris sedem, sic alibi vocat in *Diall. Mortt.* et postea passim. *BOURD.*

Pag. 210. l. 1. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte *Ms. Ox.* Μηδ' ὑπὸ. *SOLAN.* An non cogitavit igitur *Solanus* μηδ' dici ac μηδέ; Cum vero illud μηδ' sit a μητε, recte scribebatur, ob sequentem adspiratam. *Hom. Il. E.* Μηθ' Ἑλένην — et alibi, quod pluribus non probo. Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδὲ et οὐτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. *Theogn.* οὐθ' ἔρξαι δύναται. At non ignoravit hoc noster; verum bis μηδὲ praecessit, etiam tertio loco idem voluit scribi, quod tamen minus necessarium credo, quin hic μηδ' μηθ', quoniam id proprie signif. neque, cum μηδὲ utroque, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post οὐδὲ quoque recte sequitur οὐτ' apud *Nat.*

C. cond. cap. 4. Οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε — quamvis
 uentius οὔτε — οὔτε repetitum reperias. *Reitz.* Negli-
 gissime inspectus locus de Merc. Cond. nihil probat, nisi
 trariam, si id opus fuisset, rationem. En tibi ipsa ver-

Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, καὶ
 — οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν (οὐδὲ γὰρ
 πεισθεῖεν), οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει etc. In quibus
 ifestum est, οὔτε et οὔτε ad se invicem esse referenda,
 vero ad enuntiationem per se parenthetice positam per-
 re. Leviter et cetera disputata. Nam μήθ' et οὔθ' for-
 per se esse posse genuinas, nemo dubitabit, qui μήτε et
 norit, et adspirationis leges non ignoret. Sed tum, quum
 arrit, simul clarum est, non μηθ', sine accentu, ut *Reitz.*
 et recentt. ex eo ediderunt, sed μήθ' cum accentu scri-
 dum esse, ut revera scriptum reperitur in utraque Ald.

B. 1. Quaerebatur autem hic, utrum voci μήθ', i. e. μήτε,
 locus esse possit, praecedente particula μηδέ. Id vero
 rsus erat negandum. Quidquid enim a Grammaticis pro-
 tur de multiplici particularum, οὐ, οὔτε, οὐδὲ, et μὴ,
 et μηδέ variatione; non tamen infinita haec esse potuit
 rei naturam, vel libidinis temeritati permissa. *Liberri-*
e. g. Plato in eo *Parmenidae* loco, quem *Schützins* expo-
 ad *Hoogeveen.* de *Partt. Grr.* p. 512. sq. particulas nega-
 is variat, sed ita tamen, ut ab elegantissimo et subtilis-
 o scriptore diligenter respiciatur observeturque singula-
 particularum vis atque natura. Nam, ut jam ad id ve-
 m, quod nobis nunc agendum est, ut ab οὐ et οὔτε, a μὴ
 ήτε, recte transiri potest ad οὐδὲ et μηδέ — exempla apud
 trum habebis *Jov. Trag.* c. 6.

Μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς, τόγε μήτε τις ἄρσην,
 Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
 Μηδέ τε νυμφάων etc.

Epigr. XXIV.

Οὔτε Χίμαιρα τοιοῦτον ἔπνει κακὸν ἢ καθ' Ὅμηρον,
 Οὐκ ἀγέλη τάνθρω (ὡς ὁ λόγος) πυρρίπνους,
 Οὐ Λήμνος σύμπας, οὐχ Ἀρπυιῶν τὰ περισσά,
 Οὐδ' ὁ Φιλοκλήτου ποῦς ἀποσηπόμενος. etc.

desunt alia — ita vice versa vix incideris in ullum pro-
 i cujuspiam scriptoris locum, cujus quidem lectio sit in-
 citata, ubi ab οὐδὲ et μηδέ transitus fiat ad οὔτε et μήτε.
 rte hic noster *Luciani* locus, quem etiam *Dorvillius* attulit
Charit. p. 641. Lips., et alia quaedam, quae idem *Cri-*
us, et *Sturzius* in *Lexic. Xenoph.* s. μηδέ et οὐδὲ imprimis
Xenophonte hunc in finem laudarunt, non sunt extra omnem

dubitationem posita. Imo vero quum h. l. Codex Ox. s. rocc., referente Solano, vere exhibeat μηδ', ceteri a libri et scripti et impressi promiscue scriptum edant μηθ', mihi quidem prorsus non dubium amplius fuit, Lucianus, uti debebat, scripserit μηδ'. Diall. Mortt. X. 2. verba ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πινῆν de nunc fateor mihi suspecta eo nomine esse, quum praes vere in Cod. Aug. pro οὐδὲ legatur οὔτε. LEPH.

Ead. l. 2. Τοῦμπάλιν) Ms. ἐς τὸ ἔμπάλιν, τουτίσιν τία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. BOUND.

Ead. l. 7. Ἄνω) Apud superos. BOND.

Ead. l. 9. Πορφύρας ἄνθος) Ἄνθος de re qualibet te, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud Homer. ἄνθος πυρός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ ῥ' A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. victo, γὰρ ἄνθος. BOUND.

Ead. l. 11. Κλῖνας ἀργυρόποδας) Potest sumi ἀκλῖ in Somnio et alibi, potest etiam significare λευκόποδας ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Jul. et N.

O cubile quot ὁ nimis

Candido pede lectuli,

τῆς κλῖνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capitis tulis ἐλεφαντόποσι. BOUND.

Ead. l. 13. Ἀπέναντιέ με] Rursus Belinum pruritus superandi, quae non intellexisset, male habuit. Videtur enim tanquam malam versionem Latinam: encabatur interpretatur ipse: l'odeur des mets qu'on préparoit pour festins, me chatouilloit vivement l'odorat. Ἀποκναίει modum eleganter et proprie usurpat Noster de iis, quae petitem voluptatis excitant et olunt, neque tamen exasperant unde excruciare, vexare, encicare bene verti potest. desiderio amoris Diall. Mortt. XXIII, 1. ὁ ἔρωσ τῆς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. ubi vid. Adnot. De incensata, quae amtagibus alterius magis etiam inflammata Nigr. c. 8. οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. H. l. perculi tutoris suaviter adfectae movebant appetitum istas gustandi, cui tamen non satisfecit. Optat Gesnerus ipsum dicere jubet: Encabatur me odor iste. L.

Ibid. Περάνθρωπός τις) Ms. Regius ὥσπερ ἀνὴρ. BOUND.

Ead. l. 14. Τρισύλβιος) Ut in principio Nigrini. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Ὅλω τῷ πῆγει βασιλικῷ) Tangit cum Th. Marci. ad Horat. dixit autem: βασιλικῷ.

λω, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακ-
 υς. Solet *Lucianus* tyrannos et ceteros superciliosos,
 νῶδες βλέποντας, his verbis attollere. BOURD.

Ibid. Πήχει) Πῆχυς βασιλῆϊος *Herodoto*, qui tribus digi-
 unto cubito major est. VONST.

Ibid. Βασιλικῶ) Qui plebejo solet esse longior. Nos ho-
 n Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus.
 D.

Ead. 1. 2. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) Sic passim alibi ἀντὶ
 τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος,
 γανυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic scriptum ad oram
 Regii. BOURD.

Ead. 1. 7. Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλ.) Purpuram hisce om-
 nis describit. SOLAN.

Ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.

Ead. 1. 8. Γνίφωνα) Confer supra *Timon*. ult. et *Vit.*
 t. c. 23. ubi γνίφωνα pro Γνίφωνα male legitur. SOLAN.

Ead. 1. 15. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant.
 BROD. Non videtur *Brodacus* ad sequentia respexisse, quae
 unt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad con-
 stationem. Solent enim avari quotidie secum putare, quan-
 a nummorum habeant. Solent quidem etiam ipsos num-
 s delectationis caussa contrectare; sed quia de eo hic nul-
 lentio, non opus est *Brodaci* interpretatione. Est autem
 iquus ille mos digitis et articulis computandi, satis notus.
 oqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X,
 9.

— suos jam dextra computat annos,

Taubman. ad *Plaut.* Mil. glor. p. 673. REITZ. Laudandus
 oxime erat *Hemst.* ad *Timon.* c. 13. LEHM.

Ibid. Μυριάδας) V. infra De Merc. Cond. c. 20. SOLAN.

Ead. 1. 16. Ἐκλυθησόμενα) Angl. ἐκλυθ . . . BOURD.
 κλυθησόμε.) In textum recepimus lectionem codicis Angl.
 c. et P. alia enim illa, quae in vulgatis est, ἐκλυθησό . . .
 n placet. V. *Tim.* c. 14. ubi eadem phrasi utitur. SOLAN.
 ubens auscultavi *Solano*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκλυθη-
 μενα mutant. Sed pro cap. 14. *Luciani*, quod citat, vid.
 23. *Tim.* f. Nam alia facta est divisio, atque ille institut-
 at. Post haec autem nos eandem capitum distributionem
 rvavimus, quam ille in *Juntina* designaverat. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Ἀνιμήσεται) Ms. ἀνασπίαση. BOURD.

Ead. 1. 12. Μὴ ἀπαγορεύσας) Ms. ἀτονήσας. *Lucianea*
 corsus dictio. BOURD.

Pag. 213. l. 1. Προκαταχθ.) Diu me vox haec in
Video tandem, quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipi*. uterque interpret aliter et intellexit et verum
SOLAN. At vide secundam ab hac Adnotationem. LEHM.

Ead. l. 3. Καὶ σὺ, ὦ Ἐρμῇ) Mirum, Bourdelotium rece-
recepisse Ms. Anglicani scripturam, qui vere cum meis
scriptis scribit, καὶ σὺ Ἐρμῇ συνανάσπασον, et tu simul ex-
quamvis vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

Ibid. Συνάσπασον) Angl. συνανάσπασον. BOURD. Σ-
νάσπασον A. G. P. et L. Συνάσπασον in Ms. O. et edd. V.
Jud. Voc. c. 7. Ver. Hist. II. c. 6. et Luc. s. Asin. c. 4. SOLAN.
Haec citata pertinent, nisi egregie fallor, ad penultimam
Solani adnotationem, qua is docere voluit, κατάγεισθαι
diversari, hospitio excipi, atque adeo Reitzii editoris im-
pendentia huc sunt delata. Non erat autem, quod Solanus
se ipsum, vel locum torqueret, modo diligentius paullo
spexisset alterum citatorum locorum Ver. Hist. II, 6. ubi
ἡλθμεν neutiquam est *devertimus*, sed *appulimus*; idque
sum etiam h. l. valet, ubi Micyllus nihil aliud vult, nisi
hoc: ac fortasse prius, quam vos, appellam. Κατάγεισθαι
tem hac potestate adeo frequenter occurrit, ut ne verbum
quidem nunc addere opus habeam. LEHM.

Ead. l. 9. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod id
observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum
debatur nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed
philosophicum est, et deinde ipse alibi recte adscripsit, sic
iam uti Arrianum ad Epict. I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπων
ἀληθείαις et c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατήρ. pag. 31. Haec
Sed in ipso Epict. Sent. 128. s. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις
πατρός. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera pater*.
Interim pluralis tamen est, veluti et ap. Joseph. in vit. T.
p. 36. f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

Ead. l. 13. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος) verum
est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 214. l. 3. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα et σάλπιγξ jungun-
tur in l. ep. ad Thess. c. IV, 16. ubi vid. Elsn. κελεύειν autem
et κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed horum
mentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. et Wass. ad Thucyd.
I. c. 42. Et ipsum Thucyd. II. c. 92. pr. nempe quia principum
vim verbi κέλομαι, hortor, saepe retinet. REITZ.

Ead. l. 8. ΑΛΛΟΞ) Sic dilucidius multo cum S. edenda
dum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interpre-
sito spatio ejulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubi-

personam ἄλλος hic et quater in seqq. restituere, quae *Benedict.* additur, in reliquis onissa erat; in *Junt.* quidem *log.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excideret, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ejus Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente.

Pag. 215. l. 8. Πρὸς τὸ ἔθος) *Angl.* ὡς τὸ ἔθος. *BOURD.*

Pag. 216. l. 1. Ἡ καθ' ὕδατος) *Dictio*, φασίν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. *Catull.* *BOURD.*

Ead. l. 5. Τήμερον) *Praetuli*, ut magis *Atticum*. *Vid.* *Stophan.* *Plut.* v. 232. et 433. Et *Nostrum* supra *Rev.* c. 11. libi. *REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ) *Alii Codices αὐτῇ.* *BROD.*

Ead. l. 9. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic editus *Benedictus*, et vertit *Syrae filios*. Sed in *Bourdelotiana* est: Σήρας, et *Mosellanus* conducere sibi putavit, si in verba omitteret. *GRON.* Ficta, ut videtur, nomina. *SOLAN.* mihi suspectos esse h. l. fateor, quia Graecorum lectori nihil prorsus interesse potuit, de tam longe ab ipsis rectorum hominum fati aliquid legere. Propiores erant illi, *Luciani* ipsius populares, nec sane multum aberraverim, si *Σύρους*, id quod et lectiones *Σύρας* et *Σύρας* haud obscure innuunt, ab auctore ipso profectum credam. Nihilominus retinui vulgatum nomen, quippe *Codicum* quoque auctoritate firmatum. In interpretatione *Belini* reperiō, *deux* *res*, quod *typhothetarum* videtur vitium esse pro: *deux* *res*. Modo ἀναπλευσοῦμαι, quod in duobus *Codd.* *Parr.* legati ἀποπλευσοῦμαι loco legitur, id ipsum recte ac proprie primit, quod interpretes *Gesnerus*, *Belinus*, *Wielandius*, addiderunt; minus huc fecit vulgata lectio. Mirum itaque, si *Belinus* minus probum habere potuerit, quod unice probum erat; mirum etiam, *Schmicderum* tantopere a *Belini* iudicio suspensum fuisse, ut variam illam lectionem ne commemoraverit quidem, tanquam nullius scilicet momenti. *LEHM.*

Ead. l. 14. Ὁ καλὸς Μέγικλος) Confer supra *Diall.* *Mortt.* §. 3. *SOLAN.*

Pag. 217. l. 1. Φρόνης Συμμίχη) *Phryne*, *Symmiche*, Graecae sortita fuerunt. *BROD.* De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Antil.* L. 2, 15. Et *Phrynem* non *Hyperidis* actione, quamquam mirabili, sed adpectu corporis, quod illa speciosissimum alioquin diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam. De posteriore vid. *Lucianum* ipsum in *Diall.* *Merr.* IV. *SOLAN.* *μμίχη* jota subscripto exaratum, etsi manifesto syntaxeos legibus repugnat, inhaesit tamen omnibus, praeter *Schm.*,

editionibus ita, ut etiam interpretibus Gesnero et Hueti fraudi fuerit, quorum ille verterat: *pulchriorne Phryne* et *Amicha*; hic eundem in modum. Res quidem levis: sed in vibus probatur diligentia. LEM.

Ead. l. 3. Τὸ πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι κοῦν] Omissum vulgo ante πρότερον articulum recipere Schm. placuit e 2954. nemine, spero, improbante. Sed Schmied. ex eodem Cod., monente Belino, post εἶναι μοι inseruit, sententia per se quidem non omnino ine cui etiam ponderis aliquantum accedere videri possit ex genio sutoris hujus proprio, supra ab ipso enarrato. rum nec vulgata ratio absurda, vel aliena est ab h. l. m intelligas ἄμορφον εἶναι δοκοῦν palliolum, quod vulgo de habebatur. Sic alibi apud Nostrum οἱ πονηροὶ εἶναι δοκοῦν οἱ σοφοί, φιλόσοφοι etc. εἶναι δοκοῦντες occurrunt, i vulgaris opinionis, vel iudicii, habita. LEM.

Ead. l. 10. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. E apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόν. ἐγένοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad Tibulli, et copiose dico alibi. BOURN. Τελεσθῆναι simpliciter de iis dicitur, qui Eleusiniis mysteriis in sunt, ut Navig. c. 11. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὥς οἶδα, τ γινεμεσθῆκαμεν. Magna itaque non solum Belino et de dero, sed mihi quoque, suborta est suspicio, quae vulge adduntur, τὰ Ἐλευσίνια, explicationis caussa ab aliena adjecta esse. Quae suspicio etiam justior et clarior eo, quod in duobus Codd. vocibus his δηλονότι praefi gitur, quo constat fere uti solitos Glossatores. Ne quominus statuatur, impeditur eo, quod deinde sequitur ἐκεῖ, quod ex ipso verbo ἐτελέσθης facili opera explicari potest, ut τὰς τελετὰς, vel tale quid, quod arcana illa significet, intelligas. LEM.

Pag. 218. l. 11. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legi non περὶ. In Ox. παρὶ mendose. In impressis παρὰ. Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis saria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. p fulta, quam supra Reviv. c. 25. pr. quia ibi exponi circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil magis hic tamen vulgatam retinere non potui: licet, παρὰ loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec eni positio per compendium scribi solita saepe confusa Mss. et Edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemin verit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet βίον, et non semel alibi. Aelian. V. H. IV, 1. περὶ

των βίον. Idem XI, 9. pr. Conf. *Periz. ad Ael.* XIV, 10.
 ἢ παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd.
 et παρὰ et περὶ variarent. Conf. *mox c. 24.* hujus Dial.
 cian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter et recte le-
 ur, et saepe alibi; cumque ibi de eadem re sermo sit, tan-
 minus dubitavi τὸ περὶ cum *Solano* ejicere. REITZ.

Pag. 219. l. 5. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in
 rgia ante disseruimus. BROD.

Ead. l. 8. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui
 agnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt,
 aculas inustas esse docet, *Platonem* ridens, qui sic in *Gor-*
a loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος,
 ἑλλου ὁποτοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὄν τῆς
 ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιτορκῶν
 καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

*Quid demens manifesta negas? En pectus inustae
 Deformant maculae.*

OCN. Plura similia ex *Theophyl. Philostr. et Plutarcho* ad-
 ert *Elsner.* ad I. *Timoth.* IV, 2. p. 298. Cui, quantum ad
 exempla profanorum auctorum, facile adsentior: num vero
 erba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem
 modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas, ac
 igmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem.
 erum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad caracte-
 rem sive notam imprimendam, et ad sensum dolorificum tol-
 endum, ut Medici norunt, sensus videtur efficacior, si ver-
 a N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim
 emper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae.
 Maxime cum et nexus epistolae, et loca parallela biblica
 uadeant, de obduratione, et quasi calli obductione quadam
 ermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si ta-
 nen acute ἐλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punc-
 um inustum, adeoque levius, quam καῦμα et καυτηριάζω,
 quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat.
 REITZ. Verissimam et gravissimam hanc de notis vitiorum
 celerumque animis hominum impressis fictionem agnoscent,
 quicunque naturam humanam recte norint. Neque iidem
 Cognati iudicio subscribent, qui persuaserint sibi, *Platonem* in
 is a *Nostro* perstringi, perinde ac si ipsam sapientiam et ve-
 ritatem ipsam *Lucianus* perstringere sibi proposuerit. Imo si
 quid h. l. *Platonici* loci memor fuit, usus est egregia illa sen-
 entia, quam et ab aliis scriptoribus veteribus varie proposi-
 am esse constat, ut ita sceleratos aequalium suorum terrore,

stultos pudore, afficeret, videntes inde, non adeo flagitia scelera abscondi ulla arte posse, quin post mortem certissimis signis et documentis aperiri et dignosci possent. Omnino pessime errant, qui *Lucianum* merum scurrantem, quem unice juverit alios deridere: imo potius ubi ridet, gravissimus est verae sapientiae praeceptor, et quae dux haud indignus, quem cum sana quidem ratione quaris. LEHM.

Ead. l. 13. Στιγμάτων) Lege *Plut.* π. τῶν βρ. π. ubi propemodum similia invenies, et de vario maculae genere plura; et *Platonem* in *Gorgia* 313. C. D. et 314. vid. *Brod. Th. Crit.* P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 220. l. 5. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) "Ονειδος. Sic hanc vocem ad mentem *Luciani* interpretatur *Hesych.* qui in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est et acceptio alibi apud *Lucian.* BOURD. Quodsi locum c. 15. *Bourdelotius* innuit — amavit autem ille incertationes — errat: nam ibi non alia est hujus vocis potestas quam h. l. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici ex videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, pro οὗτος legendum ὃ οὗτος necessario est. SOLAN. haec. Οὗτος simpliciter pro ὃ οὗτος dictum etiam super extr. et 18. occurrit, et saepius. Ἀγαθὸν autem quomodo offendere potuerit, prorsus equidem non per Utile est remedium, aptum consilio. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀπιθι etc.) Rhadamanthus Cynisco: "Απὸ τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορεῖ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava de hunc locum occupavit. Tu sic distingue: "Απὸ τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γὰρ οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορεῖ etc. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurij officium erat ἄλλους προσκαλεῖν: ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, et iterum ad Mercurium, τὸν τυράννον ἤδη προσκάλει. Item Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, praevenit, et ultro se offert. L. Bos. Cap. 23. Cynicus judicem dixerat: Πάντως βούλομαι κατηγορεῖσθαι τὸν τυράννον. Non designaverat igitur tyrannum reum futurum. Etenim poterat nunc Rhadamanthus dicere: κατηγορήσας γὰρ οὐ φῆς τυράννου. Patet hinc vocem τυράννου attentius

d injuria suspectam videri posse. Attamen non ideo *Ja-*
no plane adsentior, censenti, illam e margine in textum
 isse. Nam mox idem Rhadamanthus, etsi nondum a Cy-
 ro, quis ille reus esset, edoctus, Mercurio acclamat: τὸν
 αὐτὸν ἤδη προσκάλει. Aut igitur Cyniscus verba illa,
 τὸς βούλομαι κατηγορῆσαι τινος, monstrans tyrannum pro-
 tiasse putandus, aut *Lucianus* hic, ut et alibi passim,
 iani aliquid passus. LEHM.

Pag. 221. l. 6. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) *Collo innixo. Heliod.*
 8. BOURD.

Ead. l. 11. Κάκ τοῦ λ.) Vid. Duker. ad *Thucyd.* V, 61.
 MST.

Pag. 222. l. 1. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum ar-
 alibi fuse exsequor. BOURD.

Ead. l. 6. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V. m. SOLAN.

Ead. l. 8. Φρύαγματος) Φρύαγμα equorum est sonitus
 ibus excussus, irae et ferociae nuntius, quem fremitum
 ini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt,
 φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen, anschnarchen*;
 iditidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

Ead. l. 9. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμνύειν. Sic Gram-
 matici. dixi antea. BOURD. Ad *Timon.* c. 14. LEHM.

Pag. 223. l. 5. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur.
 MD.

Ead. l. 11. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea *Necyom.*
 2. induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν
 ἁλίων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic
 lucernam et lectum testes citat, alludens ad Graecos
 philosophos, καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην
 τυροῦντας παραγαγὼν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ
 ἄλλα erant etiam ἐμψυχα. BOURD. De conscio flagitiorum
 nonnulla ex aliis scriptoribus collegit *Piersonus* ad *Moe-*
 p. 443. *Luciani* quoque ratione habita. LEHM.

Pag. 224. l. 5. Ἄ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο) Non male
 dem Latinus interpretes! Quae in me (i. e. *super me*) patravit.
 scio tamen, an hoc potius voluerit *Lucianus*: coram me,
 teste, me spectante. De testimonio enim nunc agitur; et
 μαρτύρων esse coram testibus, ex satis multis nostri quoque
 ptoris locis constat. Vid. *Philops.* c. 22. in. *Pro Laps.*
 extr. De *Luct.* c. 16. Unde ἐπ' ὀλίγων et ἐπ' ὀλίγων τῶν
 τύρων in uno eodemque loco *Anachars.* c. 16. variant ean-
 dem rem significantia. Eadem elegantia usus auctor *Jud. Vo-*
 in. dicit; ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, i. e. *judiciis septem*
tribus. Notiones autem judicis et testis, per se diversae,

apud Latinos in uno vocabulo *arbiter* quodammodo conjunctae reperiuntur. LEMM.

Ead. l. 7. Ἡδὴ μαρτύρει) Post vocabulum hoc *Αυτ.* addendum est. BRON.

Ead. l. 8. Μεθ' ἡμέραν) Sic *Aristoph. Plut.* 931. ὅτι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

Ead. l. 11. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus usum vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter *Scholiast.* etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *R.* Ipsum Nostrum vide *Imagg.* c. 9. extr. πᾶσαν τὴν ἀνθρώπου εὐμορφίαν ὑπερπεπαικώς. LEMM.

Ead. l. 12. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetratae sunt. BRON.

Ead. l. 14. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, si exempla adferentem *Elsner.* ad 1. *Tim.* IV, 2. p. 299. m. R.

Pag. 225. l. 1. Ηελιδνός) Πελιδνόν ἐστι τὸ μετέχον τῆς τῆτος καὶ μελανίας οἶονεὶ μολυβδοειδές. *Galēn.* VORST.

Ibid. Κατάγραφος) Ex Platone *Lucianus*, ex *Lucian.* Imper. Caesar. vide *Casaubon.* ad *Pers.* Dixit *id.* *Lucian.* alibi κατὰ νότον ποικίλος. In re tamen dissimili *Lucian.* *Dialogo.* BOURN.

Ead. l. 7. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut *Belgae* et *Germani* dank weten (non wyten, ut vulgo male.). Sic et *Athen.* 17. et *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adducit. *Belga Graeciss.* p. 460. Recte quidem *Scholiast.* ait. non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam p. tanto frequentius usurpatum, imprimis apud *Eccles.* Sc. Ita in N. T. et *Patrib.* non modo, sed et ap. *LXX* in *5. diith. Sap.* et *Maccab.* Verum tamen satis probae nota verbum, vid. ex *Phalarid* et *Arrian.* *Epict.* probatum *Alberti* ad 2. *Thessalon.* I, 3. REITZ.

Ead. l. 13. ΡΑΔ.) *Mercurio*, si quidem adsit, traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit, his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum deo, quamvis in *Graecis* illic nihil mutatum sit. *S.* Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis *Edd.* quae hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* in ipsa *Latina* versione *Salm.* et *Paris.* ejus personae expressa erat, licet in *Graecis* *EP.* legeretur. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Οὐτός) Non satis sanus mihi hic locus
etur. SOLAN.

Ead. l. 2. Κατὰ) Quaesivit mutationem *Solanus*, non in-
it: forsan quia ante bis. ter, *Noster* dixit παρὰ τὸν βίον,
hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum ar-
ror. REITZ. Ms. Reg. 3011. παρὰ τὸν β. BIR. Non so-
a in κατὰ *Solano* suboluit vitium, sed etiam in οὐτός, et
c quidem non temere, quum revera pro κατὰ in 3011. le-
ur παρὰ, quae genuina videtur lectio esse. Minus vero
οὐτός caussae est, quod offendas, modo penitus ceperis
licis sententiam. Scilicet uti supra capp. 9. 18. et 24., quo
stremo loco idem *Solanus* sine caussa idonea haesit, οὗτος
ὡς οὗτος in allocutione de secunda persona valebat, ita h.
le tertia persona adhibitum non tam allocutionem, quam
clamationem, vel potius obliquam acclamationem, eamque
n indignatione quadam et acerbitate conjunctam, desig-
t. Loquitur enim judex ad famulum, sed ita, ut mon-
et simul nebulonem nunc abducendum et vinciendum. Si-
lem formam induit Diall. Mortt. XXX. in. Minois judicis
atio: Ὁ μὲν ληστής οὐτός, Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέ-
ντα ἐμβεβλήσθω. Conversu difficiliora sint verba, quam
plicatu. Equidem reddiderim, ut vis saltem sententiae cas-
tur: heus nebulo hicce; vel: vae! nequam iste. Interpre-
n nullus hanc vocem expressit. LEHM.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 227. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum,
oque gravissimo dignum; acumen et dicendi rationem
c tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris
ctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul et virtuti
nsultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud
agnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur.
d cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes docto-
m quorundam artes, ambitiosam patientiam spectas, ita
avitae *Luciani* abripiaris, ut putes, nullos a contagio ma-
um istorum immunes. Sunt enim et *Fenelones* inter hujus
dinis viros, qui et privatis et principibus educandis de re-
Lucian. Vol. III.

publ. et orbe ipso bene meriti, et a suae aetatis homines viri boni merito censentur, et a posteris semper maximè SOLAN.

Ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) *Theocr.* Idyll. εἰ. Τί καὶ καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν. BROD. Hoc initium est ex *Homer.* Odyss. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα ὕστατον καταλέξω; COGN. Ex *Theocriti* Ptolemaeo. M. *Hom.* Il. E, 703. et Od. I, 14. SOLAN.

Pag. 228. l. 6. Ἐξηγόρ. πρὸς με) Ex Grammaticorum citis scribendum foret πρὸς μέ. Illi enim encliticam tantum retinere jubent post praepositionem. Nolui tamen, quia non solum Edd. consentiunt, sed et apud recentiores sic scribitur, (fors. male) ut ap. *Aristoph.* Plut. Βούλει — πρὸς με παῖσαι etc. In *Epict.* Man. c. 1. fin. *Epict.* tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ non modo per emphasin, et finem periodi, sed et in media oratione pr. et c. 30. §. 14. τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίον. *Epict.* fab. 138. κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum οὐκ εἶμι, λέγω, φημι et simil. cum praepos. πρὸς loco dativae frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. *Matth.* 70. *Marc.* XVI, 8. *Luc.* I, 13. etc. Sed et *Epict.* *Sextus* *Dion.* *Hal.* Ant. VII, 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, venit senatui. Noster *Phalar.* altero, cap. 8. χρή γὰρ ταῖς γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ. Et sexcenties. Πρὸς με etiam in *Somn.* c. 15. ad fidem exemplarium edidimus.

Ead. l. 9. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impetum M. est. SOLAN. Promisit *Hemsterhusius* in *Adnot.* ad *Marr.* VII, 2. Tom. II. p. 432. de commutatis particulis γὰρ et ἀλλὰ καὶ ad hunc locum sese dicturum; ad coniecturam *Solani* conjecturam, an ad infringendam, coniecturam ipsius verbis non certo potest. Quod debitum quum *Viro* egregio non licuerit, nec *Reitzius* id negotium perit, ego jam mihi illud imponam, ita tamen, ut *Hemsterhusii* consilio paullulum recedens nihil, nisi ostendat nam esse hoc quidem loco *Solani* conjecturam. Neque multis hodie verbis in eam rem opus erit, quum partem Graecarum potestates et usus diligentius ac quam olim, tractari coeperint. Primum ἀλλὰ γὰρ commendatur maxime, quod variae lectionis ne quidem in libris animadvertitur; nec mutari adeo non debet; nisi vel in harum particularum, vel in loci natura aliquid sit, quod mutationem fieri jubeat. Atque *Solanus* mavult, ἀλλὰ καὶ, alienissimum est ab *H.* enim sed etiam, sive imo vero, explices, neutrum co-

in sententia, quae sequitur, *ὑποφαινέτο ἀναλογιζόμενος* non est amplificativa, quum eadem res praecesserit in ce οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, eademque ejusdem gradus; minus est adversativa, sed unice declarativa habenda, in a ἀλλὰ annuntiat, quod modo negative dictum erat οὐκ ἀηδῶς, idem jam affirmative pronuntiatum iri, γὰρ autem rem iam indicat jam secuturam esse, de qua homines isti nunc standum sibi putarint. Est igitur h. l. illud Latinorum *Sed* m, de quo *Hoogveen* ad *Viger*. p. 473. non indocte distat. Liberius paullo, neque tamen contra auctoris mentem, interpretes Latini vertit: *Sane enim*. Exempli alia, si is ex nostro scriptore desideret, suppeditabuntur in *Indi-*
LEHM.

Ibid. *ὑποφαινέτο*) Sic necessario mutandum esse existimamus, quod in M. et Edd. erat *εὐφρ.* Vid. tamen *Grot.* Flor. 7. C. *Demosth.* p. m. 185. B. *συνεμφαινέτο τοῖς πολλοῖς*. Sed his omnibus peccari credo. SOLAN.

Ibid. *Οἷων ἀπηλλάγησαν*) Sic saepissime sine praeposit. infra *Philops.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν liberare a gravibus malis, et alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2, 1, 17. ἀπαλλάττειν φόβον. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. *Isocr.* *Demon.* p. 19. B. ed. *Wolf.* ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττειν, a publ. functionibus te libera, discede. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* REITZ.

Ead. l. 10. *Διὰ πάσης*) *Τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι*. Proverb. quo paroem. BOURD.

Ead. l. 11. *Διεξεληλυθότες*) Sic W. et V. recte. In reliq. is tantum *ἐξεληλυθότες*. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς*) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROAD. *Herald.* ad *artial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτῳ ἐκέχρητο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν τὴν τύχην ὀλοφνυρόμενοι. BOURD. Naufragis radi solebat put, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* *Sectis* c. 86. ubi *Hermotimus*, *Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ῥῆσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥςπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ὕπθροιοι* eamque caesariem Diis marinis consecrari moris est. Auctor in *Epigr. de Naufragis*:

Γλαῦκος καὶ Νηρεΐ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρεϊ θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ Ἥελάγουσ Λουκίλλιος, ὧδε κέκαρμα
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

Id. etiam *Hadr. Jun.* de *Coma.* L. BOS. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. GESN.

Ead. 1. 3. Καὶ ἐκβολὰς) *Mercium ob vim tempestatis mare jacturas.* BROD.

Ibid. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις) *Transversas gubernulorum fracturas.* BROD.

Ead. 1. 4. Τοὺς Διοσκόρους) *Castorem et Pollucem.* illustrat *Plinius.* BROD. *Hor.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyll. VORST. *Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum.* REITZ.

Ead. 1. 6. Ἐκ μηχανῆς θεὸν) *Erasmus in Proverbio, ex machina.* BROD.

Ibid. Ἐπὶ τοῦ καρχησίου) *Καρχήσιος τὸ ἄκρον τοῦ σκίουρου.* Schol. Ms. Reg. 3011. BIR.

Ead. 1. 10. Εὐμενεία) Sic recte M. S. et A. *Reliqua in eadem.* SOLAN.

Ead. 1. 11. Ἐκεῖνοι μὲν) *Naufragi.* BROD.

Ibid. Τὴν παραντίκα χρεῖαν) *Beza non satis accurate ep. 2. ad Corinth. 4, 17. παραντίκα ἐλαφρόν verterat illiciter; cum παραντίκα sit in praesens: quod si probatio indiget, vide ex Demosth. Xenoph. et Lucian. de non crederi lucum. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c.* REITZ.

Ead. 1. 12. λαμβάνουσιν) *Nummorum aliquid corradunt et accipiant.* BROD.

Pag. 230. l. 1. Τὰς) *Deerat in plerisque hic articulus τριχυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. et J. cum eadem.* REITZ.

Ibid. Τριχυμίας) *Vix assequi licet interpretationem hunc locum. Τριχυμία quasi tu triplicem fluctum dicas. Hic jam maximus est, et quem Latini decumanum dicunt. Hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habet conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicesimumque velis adscendere.* GERN.

Ead. 1. 5. Περραντιλούμενοι τῇ ἄλμῃ) *Ab Erasmo interpretatus: salo perfundeabantur, quod utique non molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, habet. Debuerunt, vel dum antlia eorum salsugine gravabantur.* Vid. cl. *Hemsterh. ad Timon. c. 4.* REITZ.

Ead. 1. 11. Ἐκόντες) *Apud Th. Magistr. mendose dicitur est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN. Manifesto est quod ibi a librariis: repugnant enim scripta iis, quae ipse mathematicus modo praeceperat. Cf. Adnot. ad Schol. Lat. c. 11.*

Ead. 1. 14. Τιμόκλεις) *Nomen haud dubie verum hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timocleus meminit in Jov. Trag. c. 4. et seqq. Sed an idem sit, dubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte per*

inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit, ut sic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest, quod usque adeo cupidum facit ejus vitae, quam ut philosopho, imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Imo eundem esse suspicor, qui *Ετοιμοκλῆς* in Conviv. c. 21. seqq. audit, quique illic haud amice sane tractatur. SOLAN. non erat, quod curiose Solanus alibi quaereret eundem Ticlem. Fictum haud dubie est, ut multa alia apud Nostrum, ejus amici nomen. Poterat, ait *Wielandius*, etiam Philo- s, vel Damocles, vel etiam Speusippus, nominari: nomi- quidem non debebat carere; quale vero hoc esset, plane ille referebat. LXXM.

Pag. 231. l. 2. *μισθοφοράν*) Forsan *μισθοφορίαν*. Conf. c. 6. SOLAN. Et illic scilicet Solanus vulgatum *μισθο- φάν* eodem modo mutandum censet. Veri speciem auget sensus Codicis 2956. ubi *μισθοφορίαν* reperitur. Unde *miederus* altero illo loco novam lectionem recepit, hocce tro in veteri acquiescere maluit. *Belinus* contra in utro- loco corrigendum censet; me quidem non suffragante. *μισθοφορά* enim proprie quidem est merces operae acceptae vel pacta, ut Pro Merc. Cond. c. 15. *φέρειν μεγίστας μισθο- φάς*, et Eunuch. c. 3. *συντίθεται ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις πούλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις*. *μισθοφορία* vero opera ipsam significat, pro mercede quadam locatam: vid. *Lo- beckii* Parergg. ad *Phrynich.* p. 491. Sed ipse *Lobeckius* ibi et, unum nonnunquam cum altero vices suas commutare, scribentium arbitrio, vel librariorum culpa. *Luciani* argu- mentum vel inde cognoscitur, quod *μισθοφορίαν ἀποφέρειν* est Navig. c. 13. pro *μισθοφοράν*. Aliquanto tolerabilius est, ob tropum quidem satis frequentem, *μισθοφορά* pro *μισθοφορία*, in phrasibus *μισθοφοραν ἐπαινεῖν*, ut h. l. et *πάν ἐπὶ μισθοφοράν*, ut cap. 6. ubi facile altera notio in- tam transferri potest; non minus certe facile, quam apud *oph.* Anab. VI, 4, 8. (*Weisk.*) ubi quae leguntur: *τῶν στρατιωτῶν οἱ πλείστοι ἦσαν οὐ σπάνει τοῦ βλου ἐκπεπλευκό- ἐπὶ ταύτην τὴν μισθοφοράν* etc. cum his nostris conferri- entur. LXXM.

Ead. l. 2. *Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν* etc.) Per mole- rem interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. *Erasmus*, quem sequitur *Bourdelotius*, praeterquam l praepositionis hujus rationem nullam habeat, tum a pessime claudit, scribens *id vero non mediocre vi-*

deri. Quae quidem alienissima sunt ab illis, quae ibi sibi bit *Lucianus*. Adverte, lector, et videbis, verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὐ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, (ut quidem distinguit edit. Salm. et Par. Bas. καὶ ὧν εὐ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστίν, omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, et constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς, ut adhaeruit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus* cum eo, quod etc. peregrinarentur, non parvi esset emolp mercedem amicitiae et benefactorum istorum accipere; modo vel propriam interpretationem recte intellexerit, et tunc acceperit pro *liceret*. Sic enim distinguenda illa, προσλαβὴ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οἷς ἐστίν, γον, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς φιλίας προσλαβών. GRON.

Ead. l. 5. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) *Λευκὸν ζεύγος* vocat candidis equis tractum. BROD.

Ead. l. 7. Ἐστίν) Servanda omnino haec vox, et attendenda, *licet*. SOLAN. Imo si comma post λαμβάνειν ducatur, et ante ἐστίν reponas, ut facit *Solanus*. REITZ.

Ibid. Ἀτεχνῶς) Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ἐκκινῶν. *Aristoph.* Plut. 109. et 362. Vid. *Scholias*. et *Spon* docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, vere, omnino. *Solanus* autem, mutato accentu, est ruditer. Vid. *Ammonium* et *Solanus* differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X, 10. REITZ.

Ibid. Ἀσπορα) *Hom.* Od. I, 109.

Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
'Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

SOLAN.

Ead. l. 12. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic et *Bourd.* Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. *Solanus* *carica ficus*, quae καρὶς eadem *Eustathio*, sub finem *Ficus* huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praeterita, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GRON.

Ead. l. 14. Περιμείναντες ἐξελκομένου) Sic tres etiam cum tamen *Erasmus* interpretetur *adacto*, *Benedictus* Recte igitur adripsit pater ἐξελκομένου. GRON. *Eustathius* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constat *Gesnerus* quum vertit, *introtracto*, non necesse est et ἐξελκομένου, sed potest idem etiam in verbo *vulgaris* inesse, modo motum introrsum mente supplicat in aliis verbis cum ἐκ compositis fieri constat, ut πόλεμον, inferre bellum, ἐξάγειν, ubi significat intro-

μεν, *Hesychio* interprete, e. a. Majorem, et nescio an ju-
rem, suspicionem movere potest totius loci structura, in
imprimis verbum ὀρᾶν offendit *Solanum* et *Belinum*, quip-
qui, quo illud referendum sit, non intellexisse videantur.
od autem *Solanus* conjicit ὀρῶντες, rem adeo non expedit,
magis etiam impediat. Speciosius est, quod *Belinus* vult
ἀκαμεν, vel ἐώραμεν, adnexa copula καὶ ante ὄτε. Neque
displicuit *Schmiedero*, postquam paullo diligentius *Belini*
item expiscari coeperat. Verum et audacior aliquanto
c est loci mutatio, nec per se omnino satisfacit. Nam
et nunc περιμείναντες Objecto suo, quo carere non debe-
Simplicior em inveni medicinam, quae tamen adhuc ve-
r, ut radicitus omnem labem tollat. Maxime impeditur
ratio colo illo, quod in Edd. *Reitz.* et recentt., excepta
lfsiana, post ὀρᾶν positum reperitur. Restitue cum *Wol-*
et antiquioribus plerisque comma, et clarius nunc Partici-
περιμείναντες nexus cum finito verbo ἐπεδαικνύμεν patebit.
um quaeritur jam, quam recte περιμείναντες ὀρᾶν, exspec-
tes, dum videant, ad normam vel usum Graecae linguae
i potuerit. Quam quaestionem etsi, qua via disceptem,
tiam, non tamen ea claritate pervideo, ut sperare possim,
lique me justis expectationibus responsurum esse. LEHM.

Pag. 232. l. 1. Ὀρᾶν) Forsan ὀρῶντες. Sed in libris,
s consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *SOLAN.*

Ead. l. 3. Ἀφυνκτα) Vid. supra *Deorr. Diall. XVII. §. 1.*
LAN.

Ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. *GUYET.*
n expungendum οὐκ. Significatur enim: nos non posse ef-
ere, i. e. non posse causam nostram defendere; sive demon-
tre, nos non peccasse. *REITZ.*

Ead. l. 5. Καὶ τῶν κύρτων) *Retis sinuum, aut nassar.* *BROD.*
τος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἄλιεῖς χρῶνται. *Hesych.* εἶδος δικ-
v. *Ety. M.* Vid. *Zenob. in Paroem.* ἔνδον τῶν ἀλιευτικῶν
των. *VORST.*

Ead. l. 6. Μυχῶ) De potestate hujus vocis egit *Th. Sel-*
in *Observ. c. 6.* Μυχὸς pro initimo recessu terrae adfert
Acl. VIII, 2. Hesiod. θεογ. 119. Sibyll. L. VIII, 360. Psalm.
etc. Item pro thalamo et interiore parte aedium, *Homer.*
P, 36. — μυχῶ θαλάμοιο. *Musaeus* de amor. *Leand. et Her.*
3.

Ἥγαγε νυμφοκόμοιο μυχοὺς ἐπὶ παρθενίωνος.
nc θεοὶ μύχοι *Penates.* *Acl. de anim. X, 34. REITZ.*

Ead. l. 7. Τοῦ σκόλοπος) *Unci, hami.* *BROD.*

Ead. l. 8. *Καὶ τῆς τριαίνης*) *Tridentis*, quo pisces lincant ac fodiunt piscatores. *BROD.*

Ibid. *Ἀκμάς*) Libellum de Mercede Conductis, hoc est de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentioribus domibus degant vel *παιδαγωγίας* caussa, vel ut principum et virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quaedam quasi decus adferant, *Lucianus* scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum *Timoclem*, qui isti vitae generis habere se, dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque istiusmodi vitam statum comitentur; ne forte sero eum facti, non satis perpensi et deliberati, poeniteret; et ne quandoque queretur, sibi defuisse amici monentis salubre consilium. *Vt* ergo, ut ipsum illud rete ante, quam eo se involvat, extrinsecus diligenter perspiciat. *Καὶ τοῦ ἀγκίστρου* δὲ τὸ ἀγκίστρον pergit jam, *καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστρέφει καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμάς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν πύκνον πεφνησμένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάννυ ὀξεία* etc. *Hic* *Ἀκμάς* *Brodacus* *Miscell.* IX. c. 13. reponit *αἰχμάς*. Acute quidem id *Brodacus*; sed longe argutior profecto et venustior lectio vulgata. *Ἀκμή* est subtilissimum istud et tenuissimum, atque adeo acerrime secans in quovis ad secandum pungendumve apto instrumento. Sic *acies novaculae* dicitur *ἐξυροῦ*. *Homerus* *Il.* K. v. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμή

Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἥ ἐ βιωῖται.

Nunc enim omnibus in novaculae stat acie

Vel valde triste exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo potest reddi: sensus est, ad extremum quoque discriminis punctum res summa Achivorum venit, utrum tristi exitio sint perituri, an salutem servaturi; sive, fluctantur nunc Achivi de vita et de morte. De proverbio *ἐπὶ ξυροῦ ἴστασθαι*, videndi paroemiographi. Quantum usum vocis *ἀκμή*, loco huic *Homerico* convenientissimus *Dionysii Hal.* in extremo lib. III. *ἀρχαιοῖ* ubi *Accio* *Novacotem* novacula discindente, ἥ δὲ *ἀκμή* τοῦ σιδήρου δι' ἣν κατελθοῦσα τοῦ λίθου etc. Ergo *ἀκμαὶ* τῆς τριαίνης, sicut *ἀκμή* ξυροῦ apud *Homerum* et *Dionysium Hal.* (nam et apud *Ἰσχυρὸς* intelligendus, quae vox quoque praecesserat) sunt eorum dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis offendat, quod vox *ἀκμή*, alibi passim in singulari, et in plurali usurpatur. At id facere debuit *Lucianus*; cum *novacula* habeat tres cuspides, atque adeo tres distinctas *ἀκμάς*.

Ἀκμαῖς *Hesychius* quoque exponit ὀξύτησιν. Ceterum transfertur ad res qualescunque, notatque id, quod in re summum et praecipuum sit. Apud *Aristophanem* *Pluto* v. 256.

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεσθ', ὥς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν·
Ἄλλ' ἐστὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἀμύνειν.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus est
cunctandi;

Verum ipsissima jam nata est occasio, qua vos adesse oportet.

ἀκμή τῆς εὐτυχίας apud *Aelian.* Π. Ποικ. c. 10. Ἀκμή sim-
per quoque de vigore aetatis; vide *Aeliani* Indicem. Apud
um quoque in *Deor. dialogis* sive *Dear. judic.* XX. §. 14.
Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν
ὦν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμή est maturum
do tempus, quod et ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4.
l. apud quem *Roxane* dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi
s virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit;
admodum de *Ilia*, sive *Rhea* loquitur *Dion. Hal.* lib. I.
sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, et
numum perductis; non in bonum modo, quod vulgatis-
sime, verum etiam in malum. *Samosatensis* noster in *Ti-*
Tom. I. (huj. ed.) p. 68. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὦν,
αἰὼς τὴν ὀργήν. Ita et ἀκμάζειν ad summum pervenisse.
Longum in *Pastoral.* p. 3. ed. *Franeq.* μεσημβρία dicitur
ἡμέρα. Vide plura de his apud *Budaeum* et *H. Stepha-*
ENS.

id. 1. 9. Ἦν μὴ πάννυ ὀξέα) Quae nuper retulit omnia:
αἰστροῦ τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς
αἰχμὰς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. *BROD.*
id. 1. 14. Καθ' ἕπερ ὁ Λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει.
Vid. *Aristoph.* interpret. *VORST.* Nimirum *Neb.*
Ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς etc. Si
illum *Larum* ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi
est. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος: καὶ ἐν Ἰππεῦσι. (v. 956.) Λά-
ρην ὡς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. *REITZ.*
id. 233. 1. 3. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in *Rhet.*
c. 10. ubi patrem *Aeschinis* γραμματιστὴν vocat, qui a
γραμματοδιδάσκαλος dicitur, et a *Demosthene* etiam de
Γραμματιστῆς tamen aliquando apud antiquos est ra-
tor, Λογιστής: uti videre est ex *I. Polit. Platonis*, ubi
io synonyma facit, ὁ λογιστής ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματι-
s, e. qui calculis et qui calamo rationem inierunt, uterque
Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato*

p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammatici* intelligi, non *atriensem*, aut quos nos *Magnatum Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus *Γραμματικοὶ* audiunt, et cum *Rhetoribus Philosophisque* ter doctos *παιδευμένους* semper enumerantur. Vid. *Symp.* pag. 516. lin. 10. SOLAN. C. G. *Jacobus* in *Bibl. O. Hildes.* a. 1821. P. I. Fasc. 1. p. 105. praeferrere vult *γραμματικῶν* ob capp. 25. et 36. „*Γραμματισταὶ*, ait, potius scribit *Herodot.* VII, 100. vel ludimagistri *Xenoph.* *Symp.* VII, *Γραμματικοὶ* vero philosophi isti abjecti et miselli, qui in domibus divitum nutriebantur Romanorum, nec tamen conditionis doctique commercii gratia, sed ludibrio et irrisu semper obnoxii pessime ab omnibus fere ut Graecorum positi tractabantur. Cf. *Boettiger* *Sabina* T. II. p. 38. sq. quidem sententiae etiamnum inhaerere se *Vir doctus* significat in *Epistola* nuper ad me amice data, ubi simul modo de discrimine inter grammaticos et rhetoras conferendum. *Quintilian.* II, 1, 1 — 6. et *Mansonem* in: *Verm. Schra.* *Abhandl.* p. 66. sq. At fateor haec mihi non probari, minus accurate disputata. Non philosophi esse poterant de quibus h. l. agitur, *Grammatici*: distinguuntur enim et graviter inter se tum h. l., tum iis, quae ex eodem *Jacobus* adfert, locis. Deinde et audiendi erant *Suidas* *γραμματιστήν* dicit τὸν τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκοντα (*Grammaticum* vult) et *Hesychius*, qui *γραμματιστής*, id est *γραμματοδιδάσκαλος* ergo *Grammaticus*. Nec negligenda *Luciani* observatio, qui e loco *Rhet. Praec.* c. 10. probat, *γραμματιστήν* etiam nostro scriptori pro *Grammatico* valere. addam tamen statim, aliquid certe discriminis esse inter *γραμματιστήν*, et *γραμματικόν*. Hoc enim vocabulum omnia notat *literatos*, quos tum vocabant homines, vel a perita eruditione, vel a vitae certe generis professione. *Lucianus* per *Convivium* s. *Lapithas* audit ὁ *γραμματικὸς* distinguuntur in hoc libello *Grammatici* a *rhetoribus* et *philosophis*, et *musicis*. Sed *γραμματιστής* notam habet melioris conditionis et pretii, significatque ludimagistram pueris elementariis erudiendis operam collocantem. Patet e *Suidae* et *Hesychii* verbis, patet e *Xenophontis* et *Jacobo* laudato, nec non e *Luciani* ipsius, quibus *Aeschyli* oratorem *γραμματιστοῦ* filium designat, verbis. (*Rhet. Praec.* c. 10.) Jam cur h. l. *Luciano* placuerit potius *γραμματικόν* commemorare, quam *γραμματικούς*, quos alibi dicitur, opinor, in promptu est. Cum contemptu quodam loquitur *philosophis*, quibus adnumerabat se *Timocles*, τοῖς *φιλοσοφῶσι*

καὶ τοῖς σέμνοις (attente legenti haec occurrent), opponunt eos, qui aut vulgo, aut a philosophis certe, miris fiebant, quam ipsi venerandi philosophi. Hos omnes nunc dicit in hac vitae conditione, de qua sermo est, eodem sortis a divitibus et potentibus haberi pretio et honore, et pariter omnes despici ac debonestari. Deinde recte quidem idem *Jacobus* probat παιδεία. quod autem dictionem univocam ad eam rationem revocat, de qua *Matthiae* in *Gramm.* §. 586. p. 860. mentionem injecit, et τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ ex-ecat doctos, graviter hoc quidem loco errat. Nam non absolute dicitur τῶν ἐπὶ παιδείᾳ, sed junctim haec capienda, intelligas τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένους. quemadmodum in *Demon. Vit.* c. 31. *Apollonius* philosophus ejusque sectatores commemorantur ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῶν σιλεῖ συνεσόμενοι. Denique ὅλως scripsisse *Lucianum*, neque vero, quod olim vulgatur, ὅλων, nemo dubitabit, nisi in judicio graviter laboret. Neque adeo opus erit, ut aliis *Luciani* locis, quae paene innumerabilia sunt, haec ratio illustretur. LEHM.

Ead. l. 5. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δὲ) Mallem et ego γὰρ legere; interim, cum Ms. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia consensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; et in argumentationibus δὲ saepe valere atque, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus et sequentibus simul. REITZ Ita judicet is, qui levitate volatu locum stringat. Intentiorem vultum non potest agere, κοινῶν δὲ etc. respondere praecedentibus τὸ μὲν ὅλον. Multum enim auctor: Omnino quidem propter te haec disserentur, tamquam etc. haec adjecta pro parenthesis habeas velim, usque ad ἀξιουμένων. Quum vero communia ut plurimum sint etc. nihil ergo alienius h. l. particula γὰρ. LEHM.

Ibid. 'Επίπαν) Ms. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

Ead. l. 7. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BOURD.

Ead. l. 12. Ἐπιτίμιόν τι ἐστὶ) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. (ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτίμιον: nam quod Cod. Angl. et P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; id. De Salt. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σελήνων ἀκούσασιν ὀλεθρος ἦν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως ἐπιτίμιον. Sic in *Toxar.* cap. 10. ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, τερτῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, et in *Cal. N. Cred.* c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in *Saturn.* c. 4. Alibi hoc usurpat εὐθύνην *Pro Imagg.* c. 28. SOLAN.

Ibid. Τοῦ ἄλλου πλήθους] Indicem hujus generis Graeculorum, qui Romae in divitum aedibus alebantur, suppeditat, quem *Wielandius* in hunc finem laudat, *Juvenalis* Sat. III.

Hic alta Sicyone, at hic Amydone relictæ,
etc. Ibi nec γυμνασταὶ nostri omissi, quos nimis sibi indigens *Jacobsius* in γελοιαστὰς mutari vellet. *LEM.*

Pag. 234. l. 4. Μὴ ἀπολείπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic *W. L.* et *V.* In reliquis autem μισθωτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης locator, μισθωτὸς mercenarius est. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ — οὔτ' ἐκεῖνοι) Triplitem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad *Jurjur.* Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico: οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδενός. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. *ibid.* *Noster Philops.* c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ· et *adv. Indoct.* cap. 27. f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde *Aristoph.* *Plut.* 522. 'Αλλ' οὐδέ ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem verbum *Spanh.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed utis frequens est apud quoscunque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδεὶς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex: at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *REITZ.*

Ead. l. 11. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. *BROD.* *Prov.* in fastosos divites. Dixi ad *Petron.* *BOURD.*

Ead. l. 12. Παρέρχονται] *Mallet Belinus* παρεῖλεται contra omnium librorum consensum. Nec defuit tamen, qui huic temerario commento patrocinaretur. *Largam Jacobus* tum in publice editis Symbolis suis, tum in literis nuper ad me datis, profundit doctrinam, quo παρεῖλεται εἶναι ἐς τὰς οἰκίας pateat cum *Luciani* stylo convenire, qui amet scilicet non solum verbis decompositis uti, sed etiam repetere Praepositionem, quae jam verbo insit composita. Bene quidem. Sed quorsum haec, quaeso? Ergone etiam παρελθὼν εἶσω *Nigr.* c. 2., ἐς Λεβάρειαν παρελθεῖν *Diall. Mort.* III, 2., ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντες *ibid.* XIII, 3., παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν *Hermot.* c. 38. οἱ ἐς τὰ πλήθη παρίοντες *Prom.* in *Verb.* c. 2. haecine ergo omnia credamus mutanda esse, ut constet modo regula, quam nec ipse sibi *Lucianus* praescripsit, nec etiam praescribere potuit? Facile assentirer, si modo unus liber probus εἰς excidisse testaretur.

non acquiescere licebit in lectione, quae quum per se nihil habeat, quo offendant, tum etiam omnino omnium librorum suffragiis confirmatur. LEHM.

Pag. 235. l. 5. Προξετάσας) M. et V. In impressis vero προξ . . . prave. SOLAN. Cur prave, non intelligo, quum προξετάζειν ab h. l. prorsus alienum esse videatur. Quamquam, si codicum auctoritatem respiciamus, praeferendum proξ . . . In Wolf. tamen Ed., nescio qua ratione, veterum Edd. lectio servata est. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐθελοδοουλίας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

Ead. l. 8. Ἰκανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

Ead. l. 14. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

Ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

Ibid. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. et vulgatis Edd. legebatur, et in ea ipsa, qua Scholiastes usus est. Juntina, quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod οὔτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide et Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciano de Theognide iudicium expendas, totus, qui de pauperie agit, locus adscribendus est.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,

Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

Ἦν δὲ ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

Ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν

Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλώσσα δὲ οἱ δέδεται.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης

Δίξεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενιχοῦ βέλτερον ἀνδρὶ,

Ἦ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

LAN.

Ibid. Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincata est. BROD. Licet et Brodae praemissa scholia vix digna essent, quae insererentur; tamen addidi, ut pateret, versum illum in Edd. missum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ. Impe Brodaeus, opinor, vel Aldina 2., vel Juntina, usus est. Amplius ex scholiis ejus puerilibus nihil concludi potest. Veterum manifesto haec, de quibus agitur, verba e Scholio in textum sunt tracta, ab eo, qui pariter ac Solanus mutilum operet locum, nisi eum ex Theognide complevisset. Quip- ignorabant isti morem Luciani, nota veterum loca paucis tantum verbis, ubi res ferret, significandi. LEHM.

Pag. 236. l. 2. Ἐξενηνόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

Ead. l. 5. Ὁ καλός που δῆτωρ ἔφη) *Demosthen.* c. Philipp. BOURD. *Demosthen.* Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. B. in Miscell. L. IX. c. 13. ubi verba *Demosthenis* subiicit: quia *Solanus* ea quoque attulit, non bis eadem describit. REITZ.

Ibid. ῥῆτωρ) *Scholiastes*, et *Bourdelotius* male hic ad Philipp. *Demosth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynthiac.* III. sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior *Solanus* factus est, integrum hic describere non pigebit: ἄν, ἴσως, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήνος ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἀ τοῖς ἀνοῦσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὐτ' ἀποθνήσκουσιν ἐξ. καὶ ταῦτα αὐτοῖς σθε νῦν ὑμεῖς οὐτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν ἀπὸ τῆς κῆ, οὐτ' ἀπογνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐξ, ἀλλ' ἐστὶ ταῦτα ἐκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. *Fortassis, Athenaei fortassis perfectum et magnum aliquod bonum consequimur. libus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis, non comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augment, neque memori patiuntur: sic et ista, quae vos nunc percipitis, neque utilia sunt, ut justam aliquam utilitatem afferant; neque vos, si spectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt totius omnium socordiae.* Vid. *Schott.* Obs. 158. SOLAN.

Pag. 237. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) Aut μεγακῆτα) *Hoc* ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad *Timon.* c. 16. Vid. *Theogn.* 173. SOLAN.

Ead. l. 2. Περῶν) Mendum huius vocis emaculatum quod omnes Edd. insidebat, et ipsum M. codicem, *per* Recte apud *Stobaeum* legitur *Grot. Flor.* 387. SOLAN.

Ead. l. 9. Μισθοφοράν) Forsan μισθοφορίαν. *Cori* pra c. 3. SOLAN. Conjecturam *Solani* firmat Ms. Regg. Bip. Imo in Codice ego quidem nihil aliud video, minus correctricem. Ergo hic locus ex illo capitis 5. ille ex hoc vel e Cod. Par., efformandus erat. Vid. locum Adnot. LEHM.

Ead. l. 10. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) Si e facili, si nullum BROD. Misc. L. IX. cap. 13. Ita nempe scripsit ῥαστοῦ, male. REITZ.

Ead. l. 11. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονεῖται γίγνεται ἂ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex IV. et V. est. *per* aliquis a περιγ. ἂ. τ. δ. incipitur, minus commode. Cum W. et V. consentiunt Mss. Regg. 2954. et 2955. *Belino*; atque sic omnino videtur legendum. BIP. *Solanus* in vulgato ordine, quamquam *Solani* sententiae, quae

ac *Schmiederus* adoptarunt, majus quoddam pondus ad-
 odes Gori. Nam non intelligo, quid commodius et ex-
 ius, ut *Solanus* et *Belinus* ajunt, in eo, quem Codd. sup-
 ant, ordine insit. Imo si *πονοῦσιν* ante verba *περιγί-
 νουσι* legatur, non potest, quin *πονοῦσιν*, utrum *Par-
 um*, an indicativus, habendum sit, aliquantisper am-
 ur; quod secus fit, ubi leniori ac faciliiori ordine *αὐ-
 raecedit*, et nunc demum *πονοῦσιν* Appositionis instar
 ur. *Schmiederus* vulgatum ordinem mutavit, ne indi-
 uidem factum, ac si res vel per se certa, vel nullius
 anti, ipsi videretur. LEHM.

ad. l. 12. *Εὐχῇ γάρ*) In margine Regii Cod. *αὶ γὰρ εὐχαλ
 τὰ ἀδύνατα προβάλλονται*. Sic apud *Lucian*. Navig.
 Cl. *Hemsterh.* orae ed. *Graev.* adleverat: vid. *Davis*.
 Tusc. D. pag. 132. ed. 2. p. 149. ed. 3. Is autem et
Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut
 e Rep. V. p. 340. ed. Cantab. *Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐ-
 ΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν*. Et VI. p. 44. *Οὕτω γὰρ ἂν
 καὶ καταγελάμεθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες*.
Nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad
 nae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

g. 238. l. 1. *Ῥγείας*) Intactam reliqui vulgatam, quia
 ue rectum. *Ῥγεία* ubique ap. *Ael.* *ὑγεία* vero ap. *Ari-
 gr.* de Somn. et vigil. c. 1. in Categ. Sect. de contrar.
 D. etc. Apud LXX quoque *ὑγεία* semper. REITZ.
 quoque Vit. Auct. c. 23. *ὑγεία* vulgatum (licet in Cod.
 it *ὑγεία*.) et sic fere ubique in *Luciano*. Vid Indic.

l. 1. 5. *Ταύτην*) Suspecta mihi haec vox, quam ta-
 nes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. So-
 λιά ταύτην τὴν πρόφασιν, propter hanc, de qua modo
 verat, caussam praetextam, desumtam illam ex ipso-
 tudine vel aetate. Quomodo in his *Solano* suspicio
 potuerit, ne conjicio quidem. Ceterum *Scholiastes* ta-
 ejus verba a *Reitzio* et *Bipontino* Editore exhibita sunt,
 quandam lectionem suppeditare videtur, διὰ ταύτων.
 nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi foede vi-
 tus lectio, διὰ ταύτην. LEHM.

l. 6. *Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς
 ῥόμενον*) *Erasmus* cum *Benedicto*: Superest jam, ut eam
 referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis mi-
 eritur. At non id vult *Lucianus*, nec innuit jam su-
 it referat eam caussam; sed mere concludit, reliquum

igitur (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor tra-
xit) et verissimum quidem, sed minime ab illis produci sol-
In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε
να λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic *Arrianus* ad Ep-
III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν etc. SOLAN.

Ead. l. 10. *Εὐδαιμονίσαντας*) Antea legebatur εὐδαι-
σαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et *Somn* c. 7. Bis Ac-
c. 8. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1.
εὐδαιμονέω vid. *Anachars.* c. 10. SOLAN. *Somnii* locum f-
citavit *Solanus*. Est vel c. 12. vel 13. Mira autem pro-
est *Solani* argumentatio, mirum iudicium. Quum εὐδαι-
ζειν active constet significare *felicem praedicare*, εὐδαι-
vero *felicem esse*, vel *felicem se habere*, quod et εὐδαιμονί-
dicitur, quem quidem usum etiam a *Luciano* accurate
par erat, observatum esse, ipsi illi, quos *Solanus* att-
loci, et praeterea multi alii, qui in *Indicem* confere-
satis luculenter testantur: sequitur h. l. vel εὐδαιμονί-
scribendum fuisse, vel, quod plerique libri habent, εὐ-
νήσαντας. Nihilominus *Reitzius*, seductus a *Solano*, e-
centiores Editt., a *Reitzio* seducti, εὐδαιμονίσαντας receper-
LEHM.

Ead. l. 15. *Πολυτελῶν*) An πολυτελειῶν; BRON.

Pag. 239. l. 2. *Ἐντεχνοὶ καὶ τρίβωνες*) Hoc habet ex-
stophan. σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνες, τοὺς ἐγγε-
νοὺς τινὲ πρᾶγματι. BOURD. MS. Vat. 1. ἄτεχνοι, quod
κνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo super-
pius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. etc. SOLAN. In
mort. VI. ad quem *Solanus* remittit, §. 3. ἄτεχνοι et f-
quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec
ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: et in
Ms. Vat. ἄτεχνοι, conjicias illum voluisse ἄτεχνοι dare
que tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοι probum sit, et sec-
ti verbo τρίβωνες conveniens, quod adsuetum, peritum
ficat, ut *Scholiast.* innuit. *Aristoph.* quem citat ille, c.
867. 868. pro adsueto, vel cum molestia experto adhibe-
de tamen non sequeretur, id callidum significare, ut
Parisina habet; inesse tamen eam vim voci, etiam ex
posito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Aristo-*
275. Ὡς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec d-
rator. Ibiq. ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριπτον κίναδος. s.
scelestā, vulpecula; eoque putat respexisse *Andocidem*
p. 222. ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. *Girard.* A
phanis verba vertit, comminuendus et perdendus, vel
proprie ad verbum τρίβω respiciens, vel quia in eodem

phanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, *ἔμει δέ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χολίκας, καὶ τὰς πέδας* *σαι*. Sed alii interpret. rectius *ἐπιτριπτος*, quasi multo *ritus, callidus*. Si jam *scelestus, veterator*, alibi vertere licet. Ita Noster in Diall. Mortt. et Jov. tragoed. *περὶ δὲ δικῶν, rabula litium*, et *Demosth. de Cor.* p. 160. *παραγορᾶς*, notante ibid. *Spanh.* Vid. iterum *Aristoph.* 446. ubi *Kuster.* duo alia ex eodem testimonia adfert.

ad. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit *Heliod.* lib. 1. *κόρη ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος.* BOUND.

ad. l. 7. Ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι] *Scrus Meletemmi.* p. 92. *ὀχοῦσι* scribendum putat, et de *ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖν* et *ὀχεῖσθαι* adiri jubet *Porson.* ad *Eustest.* v. 68. Addi possunt *Wytttenbach.* ad *Platon.* *Phaedr.* 227. et *Astius* ad *Plut.* de *Legg.* p. 189. Verum etsi quadam probabilitate gaudeat conjectura illa, recipere eam, tamquam certam, non videbar mihi debere. Admodum enim *ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων* (int. *ῶν*) *Diall.* X, 8. et *βαδίζειν ἐπὶ συννοίας Cronos.* cap. 11. bene a scriptore dicitur, ita non minus bene arbitror eundem potuisse *ἐπ' ἐλπίδος τινὰ ἔχειν*, quo exprimeretur illud, alibi idem amat, *ἐπελπίζειν*, de quo vid. *Adnot.* ad *Mortt.* V, 2. vel quod *Sallustius* Latine elocutus est, *perere aliquem*, mit der Hoffnung hinhalten. Vid. *Cort.* c. 108. sub fin. LEHM.

ad. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. et impr. Sed esse *ἀνέραςτοι γένωνται.* SOLAN.

ad. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod *tius* vidit, et in suo Codice emendavit. In omnibus *πολυτελῶν.* SOLAN. Confirmat Adverbium Codex 2956., in sermonem paullo concisiorem explet praemissis *ῶντε αὐτῶν.* *Schmiederus* in iis recipiendis non dubitavit. LEHM.

ad. l. 12. Εἴτ' ἔλαθον ἄφρων) Vulgo legitur, *εἴτ' ἔλαθον ἄφρωντες*, *ἔξωροι γένομενοι* propterea ita, ac *Graevius* in *πο-
δο.* legendum esse monuerat, habet ed. *Flor.* nimirum *ὁ ἄφρων*, quod ceteras editiones pervasit. *JENS.* *Ἀμ-
νων* editum est, menda vero tam aperta, qui potuit *res* effugere, praesertim cum *Latinus* interpret *ve-
onem* in suo libro reperisse videatur. Nam *εἴτ' ἔλα-
ν γηράσαντες*, *ἔξωροι γένομενοι*, καὶ οὗτος τοῦ ἔργῳ, καὶ χεῖ-
μεταδιδόναι, legendum *εἴτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες.*

Recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* GRAMM. *Ἀμφω* W. L. P. Fl. et Par. recte. Reliquae *ἄμφω*. SOLAN.

Ead. l. 12. *Ἐξωρος*) Ut passim in Diall. Morit. et al. contra *ἄνθος ὥρας*. Lucian. alibi. Dion. in Julio. BOTED.

Ead. l. 14. *Πέρα τῆς ἐλπίδος*) Viderint alii. Ego lego dum censeo *παρ' ἐλπίδα*. SOLAN. Quia constans est lectum nihil mutavi; interim Solano adsentior jubenti *παρὰ*. Nam etsi infra cap. 24. med. recte legatur, *πέρα τοῦ μετρίου ἔχοντος*, ac perinde sit, veritasne ibi, *praeter modum*, an, *tra modum*, et hic quoque *πέρα τῆς ἐλπίδος* verti queat, *praeter spem*; tamen non idem est *πέρα* quod *παρὰ*, quin plane versus sit sensus, cum, *πέρα τῆς ἐλπίδος* si legas, significet Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, nihil ultra. Si vero *παρὰ* legeris, significabit, eos nihil adeptos, quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, nihil nisi spem accepisse; et hoc voluit. REITZ. Falsè Reitzius. *Πέρανται οὐδὲν αὐτοῖς παρ' ἐλπίδα* foret: nihil actum est *praeter spem*, h. e. omnia proposita iis ita succurrunt, ut speraverant. Quod toto coelo ab eo differt, quod vere vult auctor. Contra *πέρα τῆς ἐλπίδος οὐδὲν αὐτοῖς πέτυχται* est: *ultra spem iis nihil actum est*; h. e. per totam vitam nihil perfecerunt, nisi ut spem foverent inanem; non nacti sunt revera, quae concupiverant, et vero speraverant. Idque unice menti auctoris convenit. Deceptus Reitzius versa phraseos *πέρα τοῦ μετρίου ἔχοντος* comparatione, et sane perinde est veritasne, *ultra modum*, an, *praeter modum*. Verum inter *πέρα τῆς ἐλπίδος* et *παρ' ἐλπίδα* aliquantulum discriminis, quod et ipsum, ut jam patet, Reitzio non fuit. Explodenda itaque potius sine ambagibus erat conjectura, quam ullo modo commendanda. Explosa ab erudito censore edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1771. p. 247., qui tamen Solani sententiam praeter veritatem non LEHM.

Pag. 240. l. 2. *Θεραπείη*) Mihi placebat *Θηροφύλαξ*. GERN. Vult haud dubie Gesnerus *θηροφύλαξ*. Sed vulgatam Censor edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1771. pag. 253. et provocat ad locum Qu. Hist. Conscr. c. 1. *Θεραπείην* eodem sensu, quamquam alia structura, *θηροφύλαξ*. Sed eandem prorsus phrasin, idemque plane significat *ἡδονὴν θεραπεύειν*, habes Bis Accus. c. 21. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐξέρω*) Legitur hic locus vulgo ita: *ὅτι καὶ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο* ubi primum *ἐξέρω* tur nominativus verbi *ἐξέρω*, deinde male respondet

is singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime
 γυγάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de
 dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοι-
 nec dubito, quin ita *Lucianus* dederit. *GESN.* Etsi paul-
 ifficilior videtur vulgata, quam si cum *Gesn.* legeris αὐτῆς
 en commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώ-
 αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive, *des* tamen aliquam iis ve-
 i, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, si contigerit, nempe id, quod cupiunt.
 oque neque cum *Solano* opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere,
 quaerere, quo αὐτοῖς referatur: nam ad eos *homines* perti-
 qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; et per-
 etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec re-
 quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐ-
 sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarra-
 tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις
 magis generale, et quasi collectivum. Immo et dativus
 onae huic phrasi est accommodatior; vid. supra *Piscat.*
 i. Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμννόμε-
 — ἔδρασε. Itaque et hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere,
 sponere, haec res illis veniam tribuat etc. *REITZ.* Ἐχέτω
 συγγνώμην exposui habeto, sive *des* iis veniam; at non est
 ndae, verum tertiae pers. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi;
 ut generaliter dicitur, credas, crederes, pro credat quis.
 in *Addend.* Corruptum esse totum locum, arguit tam
 ejus indoles, quam *Codicis* 2956. lectio, τότε τὸ δὲ δι-
 ῆς etc. quae, per se ineptissima, hoc certe indicat,
 quod ad sequentia referri nequeat, cum antecedentibus
 endum esse; ostendit nunc etiam, unde mira ista forma
 γυγάνοιτο originem duxerit. Scilicet syllaba το ex τότε
 ta per imprudentiam cum genuina voce ἐπιτυγχάνοι. Jam
 ἐπιτυγχάνοι ποτέ, nec erit, quod cum *Vorstio*, *Solano*
 elino corrigendum putes ἐπιτυγχάνοιτο. Plurali autem
 o minus opus est, quum αὐτοῖς falso legatur, quidquid
 et *Reitzius*. Nam πρᾶγμα illud, quod *Pisc.* c. 26. in si-
 sermone additur, h. l. non d. bebat deficere, si eandem,
 e illic, velles exprimi sententiam. Imo in ἐχέτω subjec-
 est ipse ille τις, de quo agitur; et nunc pro incommodo
 s succurrit opportune, quod in *Long.* Excc. est, αὐτῆς,
 m is habeat ejus, (voluptatis) siquidem ea tandem potiat.
 unc modum recte interpretatus est *Gesnerus*, et edidit
 iciderus. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἐπιτυγχάνοιτο) *Vorstius* ἐπιτυγχάνοιτο quod
 o. *SOLAN.*

Ead. l. 14. Πρὸς τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ τῆς ψυχῆς δια

τρεβοῦσης] Ita W. V. 2954. et hinc *Schmied.* Olim fa-
πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο etc., quod quum ad bonam Graecitatem
difficulter referri posse videretur, pro πρὸς in marg. A. 1.
scriptum conjecturae, opinor, instar reperitur περί. Verum
πρὸς τινι πράγματι εἶναι, vel διατρίβειν, phrases sunt a non
scriptore haud prorsus alienae, ubi velis, *occupatum esse*
aliqua re, mente intenta et quasi infixum. Cf. *Diall. Deorr.* 1.
extr. Tetigit itaque rem versio Latina, quamquam praeter
secuta lectionem, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκείνο. *Belinus* vero, pro
sui Codicis lectionem amplexus, a vero longe aberravit
reddens: *supra hanc voluptatem immorabatur anima.* Con-
vit scilicet sibi eam Praepositionis πρὸς cum tertio casu
tae potestatem, qua additionem aliquam significat, ut in
lo πρὸς τούτοις, et similibus. *LEM.*

Pag. 241. l. 2. Τοῦ καὶν αὐτόν) Legendum τοῦ καὶν
παραγεύσασθαι ποτε δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus
ciatum. *GESN.* Re denuo perpensa illud αὐτόν ferri pos-
bitror, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι
dentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus
Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. *INDEX* in A.
Pro καὶν Ms. Reg. 2956. rectius legit καὶ. Αὐτόν δεδοσ-
τὸν λωτόν Attice vult positum *Belin.* pro αὐτῷ. Exemplum
legit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. l.*
BIR. Καὶν facilius a librariis in καὶ, quam καὶ in τὸν
tari potuit. H. l. αὐν, quod est in καὶν, cum Infinitivo
σθαι cohaeret, atque adeo eadem h. l. ratio est, de qua
tum in *Varr. Lectt. ad Charon. c. 17. Δεδοσθαι* autem
itum cum verbo sperandi junctum non minus ferri pos-
quam ἐλπίζοντα γενέσθαι *Ἀνουβιν Diall. Mortt. XIII.*
προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα Ibid. XI, 3. ubi
Denique αὐτόν recte censet *Belinus* positum esse pro
Eodem modo capiendum, quod frequentius occurrit
τετραμμένος τι, cui aliquid est commissum, mandatum. *VI.*
c. 34. Toxar. c. 33. Ad παραγεύσασθαι vero facile e
suppleri potest λωτόν. *LEM.*

Ead. l. 3. Δεδοσθαι) Probo, quod in Fl. et J. est
quamvis etiam Mss. P. M. et V. praeferant vulgatam.

Ead. l. 4. Πληγῶν — Ὀμηρ.) Apud *Paroem.*
frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, *c.*
Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ
Ὀμήρῳ πληγῶν. Adde et *Herc. c. 7. Ὀμηρικός νεανίας*
πλήξει μοι. *SOLAN.* An de plagis interpretatur
quod *Od. IX, 98. de sociis, qui lotum gustaverant*

ses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ.
v. Gesnero et Wielandius ac Belinus adsentiuntur, nec,
, temere. Ad sensum loci Homerici, quamquam non
sa verba, respexit h. l. Lucianus. LEMM.

Ead. l. 6. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis Edd. Sed prae-
is αὐτοὺς rectum. REITZ.

Ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione de-
notamus cap. 24. h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπούληκας.

Ead. l. 11. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem.

Ead. l. 12. Τοῦμόν ἴδιον) Quod ad me privatim attinet.

Ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra Vit. Auct. c. 9. VORST.
imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis,
at: illic autem regem Persarum. SOLAN.

ag. 242. l. 5. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in
bio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

Ibid. l. 9. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρεύας,
αυλεῖν πρὸ θυρῶν διατρέβειν. De his officiis horridulo-
mitum dictum passim. BOUND.

Ibid. l. 10. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. cap. 12.

. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi
facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Memsterh.* REITZ.

Ibid. l. 12. Θυρωρῶ — συρίξ.) Si proba haec scriptura,
Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego ali-

liud latere suspicor, quo nempe janitoris barbariem
uti et mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magna-

bodierni nostri Helvetios suis januis praeficiunt, ita
ani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, et pro

ti, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Ori-
Cels. VII. sub finem et alibi usurpatur. Certe barba-

esse janitoribus ex Navig. c. 22. constat. SOLAN. Quod
in verbo posterioris Graecitatis Συριάζειν invenit,

ud in Συρίζειν inest, ut mirer, qui offendere potue-
ruditus in verbo, quod sono statim suo probissima

ba ejusdem classis in memoriam revocare potuit, ut
ν, Ἑλληνίζειν, Ῥωμαΐζειν, ξενίζειν, βαρβαρίζειν etc.

in Bibl. Crit. Hildes. T. I. Fasc. 2. et 3. pag. 280. sq.
. l. copiose agit, non solum hanc verbi vim, sed et

m, qua imprimis apud Nostrum occurrit, syringe ca-
rorsus tacens nonnisi de forma συρίττειν, ejusque po-

ibilandi et exhibilandi disserit, et docet eam ab h. l.
esse. Venit tandem eo, ut Lucianum existimet scri-

psisse κατὰ Σύρω ὄντι, quam admodum languidam *περί-
γίαν* equidem elegantissimo scriptori obtrudere noluerit,
idque tanto aegrius, quum *Lucianus* ipse non solum su-
Syrus natus, sed etiam in scriptis suis hanc patriam suam
pius profiteatur. Imo janitorem istum dicit κατὰ Σύρω
quatenus sermoni suo Latino passim voces et sonos admi-
e patrio solo petitos, *mule, misere, perditæ, syristantæ*,
kauderwelscher Syrischer Thuerhueter, ut bene *Helander*
Gesnerum secutus. Hanc simplicissimam, opinor, exp-
tionem neque nunc quidem, cur mittam, video, postea
humanissimus *Jacobus* nuper in literis ad me missis comp-
ram suam argumentis imprimis e facilitate emendationis
repetitis stabilire studuit. *Belinus* recte quidem verb-
Francogallicum sermonem convertit, sed notavit simi-
a vulgata lectione Συρίζοντι recessisse, et *Solani* emend-
nem secutum esse. Ergo et hic verbi Συρίζειν vim non
latentem ignoravit. L E H M.

Ibid. Ὀνομακλήτορι Αἰβυκῶ) Hac de re *Casaub.* ad
ubi de servis Syris. *Savar.* ad *Sid.* dixi ad *Petron.* B.
Praeter *Casaub.* ad *Suet. Aug.* c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 33
ubi ὀνοματολόγοι audiunt, et *Hor. Ep.* I, 6.

*Si fortunatum species et gratia praestat,
Mercesur servum, qui dicet nomina, lacum,
Qui fodiat latus etc.*

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi-
bitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. *Men-
clatori*, *Brod. Miscell.* IX. c. 13. Unde patet, ex
que ὄνομα et κλήτορι discretim legisse; frustra. R E M.

Pag. 243. l. 2. Χρώματα) Vetustissimus itaque et
manis usque traditus, qui hodie quoque obtinet, ma-
miliae Magnatum certis coloribus distinctae apparet
eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferiores
ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN. Hoc co-
habilius sumere licet, quam quod *Belinus* factionum
huc, paene ridicule, trahit. Ostendit quidem ista
nis in eligendis factionum coloribus usitata varia-
les ac potentes amasse proprium quemque suum colo-
eundem a gladiatoribus etiam ad parasitos heri li-
tendere velle, plus quam audax, opinor, fuerit. L

Ead. l. 3. Οἷς ἂν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. R
modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus jam inven-
Fortasse *Brodacus* usus est *Aldina* 2., ubi ἐκείνος
typothetae culpa. L E H M.

Ead. l. 8. *Εἴρηται*) Nimirum lego *ἔρηται*· *εἴρηται* non observavi active positum; melius ad *ἔρηται* convenit activus; postulat hic conjunctivus modus etc. Ceterum genus sermonum est *Horat.* Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? ex est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora lent, et quae rimosa bene deponuntur in aure.* GESN. "*Ἐρη-* Mss. Regg. 2956. et 3011. BIP. Sic et A. 1. et 2., unde *Wolfius* restituerat legitimam formam, quam a *Pariss. Mss.* ea etiam *Schmiederus* recepit. Vitium vulgatum *εἴρηται* l. 1. reperitur, unde ceteras opinor sumsisse. LEHM.

Ibid. *Τότε δὴ τότε*) Confer supra de Sacrif. §. 14. pr. *τότε* *ὅτε ὄψει πολλὰ* etc. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in c. cond. male omissa in ed. *Benedict.* REITZ.

Ead. l. 15. *Καταδικάσας*) *Κατηγορήσας.* BOURD.

Pag. 244. l. 1. *Πολλὰς μὲν αὖπνους* etc.) *Hom.* Il. IX. 325. AN.

Ead. l. 2. "*Ἡματα δ' αἵματόεντα*) *Hom.* Il. IX.

Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἴανον,

Ἡματα δ' αἵματ.

D.

Ead. l. 4. *Ἀλλὰ τῶν ἐλπίζομένων πέντε ὀβολῶν*) Ex hoc loci-
cet conjicere, temporibus *Luciani* quinque obolos Grae-
aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, et idem
uisse. Nam omnia officia salutationum et deductionum,
e regibus suis praebebantur a clientibus et parasitis, mer-
em habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel
olurimum, centum quadrantes, ut apud *Martialem* passim
imus, quam summam Graecis suis videtur *Lucianus* per
ὀβολούς exprimere voluisse. PALM. Conf. infra c. 24.
AN.

Ead. l. 5. *Τραγικοῦ τινος θεοῦ*) Affine est adagium huic,
s e machina. BROW. Unde et *θεὸς ἀπὸ μηχανῆς* in prover-
m abiit. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἀνάγκη τολῶνν* etc.) Verterem: *Necesse est igitur*
ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo
libis tuis invidcas, (fac enim et alios earundem rerum esse
petitiores) modo existimes, te non omnia, uti par erat, di-
se, modo metuas et speres. Ita sensus liquidior, quam in
ere versione, ubi etiam parenthesis iniquo erat collocata
o. L. Bos.

Pag. 245. l. 1. *Ἀκούοι*) Sic M. et V. quod in aliis pravo
ibitur *ἀκούει.* SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐν βαθεῖ πώγωνι*) Vid. nos supra ad *Pisc.* c. 41.
de eandem significationem τοῦ βαθὺς ex *Simonid.* carm. I.

qui κόμην βαθεῖαν similiter dixit: *Nostrum* infra c. 19. et
pe alibi. REIHZ.

Ead. l. 10. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) *Erasmus* in paroemi
ex *Jovis tabulis testis*. BROD. Proverb. BOURD.

Ead. l. 13. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος
Leg. ex Ms. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονως. *Leg.*
omnia tibi succedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. (ἐ
εὐχῆς μείζονως) Impressi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in
versa abeunt Codd. Mss. L. τυχεῖς μείζονως. G. P. M. et
εὐτυχεῖς μείζονως, nisi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extren
illud εἰς erat ἧς a prima manu. Scriptura illa Codd. M
supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui v
gata medicinam facere voluit, ut non prorsus infelicit
minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se j
satis liquidam confirmabunt sequentia *Luciani* loca inspec
hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰσιζότα εἶη ταῦτά γε etc.
τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in *Herod.* ipso fere initio, μ
γὰρ εὐχῆς τοῦτο γε. Confer etiam *Alex.* c. 9. (imo c. 8. sec
dum veterem quidem lectionem) et 26. SOLAN.

Pag. 246. l. 6. Καὶ ἔσσεσθαι τὰ Ὀλύμπια) Sic in *Tim.* Bor
Dicit forsán *Brodaeus* *Timon.* c. 50. Sed propius ad h
loci phrasin accedit, quod de *Nerone* dicitur *Ner.* cap
ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀμαλθείας κέρας) *Erasmus* in adagio, Co
cornu. BROD.

Ibid. Ἀτέλξεις ὀρνίθων γάλα) Idem in proverbio. A
gallinaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυσίων ἀγαθῶν. Bro
Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. L. (c
ad *Vesp.* v. 506.) *Strab.* XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De
qu *Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui et hoc ex *Phere*
habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ἔ
ξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. De hoc cornu duae sunt M
logorum traditiones. Alii enim ad *Acheloi* cornu refer
eujus notissima fabula est. Alii ad capram, quae *Jove*
tavit, *Amaltheam* nomine; quae posterior ratio cum
Graeco optime convenit. *Philemonis* tamen aetate Cera
vinum a pictoribus vulgo finge batur; vid. fragm. ejus p
Et *Ovid.* *Fast.* V, 115. Ne autem forte existimes. C
Romanis fabulam illam *Acheloi* traditam, adi etiam, a
bet, *Diod.* Sic. IV. p. 241. et *Apollod.* l. c. SOLAN.

Ead. l. 10. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab
qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

Ead. l. 14. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum

Paras. c. 11. ubi ex Ulyssis fabula petatum videri vult.
LAN.

Ead. l. 15. Ἀποτείναντα τῷ πόδε) Erasmus in adagio, por-
tis dormire pedibus. BROD. Quod p. 237. dixit ἐξυπτιάζον.
Sic in Paras. ὑπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2. Suet.
URD.

Pag. 247. l. 8. Προτέλεια) Metaphorice sumit προτέλειαν,
patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet
ad Achill. Tat. lib. 2 Scholiast. Aeschylī ad Agamn. BOURD.
d. etiam Suidas. s. h. v. Sed ex his omnibus, ut et e no-
ro loco, patet, non de προτέλεια, sed de προτελείοις, loqui
buisse Bourdelotium. Nam etiam in Hesychio πολυτέλεια,
utro genere, non πολυτελεία, feminino, legendum esse,
ocuerunt Commentatores. Ceterum eadem sacra, vel cae-
em epulae sacrificiales, dicebantur etiam προγάμεια, teste
olluce, quasi ad praeludendum nuptiis institutae. Unde
usus scriptoris nostri, eleganti ac paene jocosa oratione in-
olutus, perspicietur. LEHM.

Ead. l. 11. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M.
odici auctoritas. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀκκισάμενος) De iis usurpatur, qui cum in-
gnatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vor-
tus tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo: ve-
un id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non
derat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est deprava-
ssime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, et in M. etiam
peritur. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἄπαγε) Apage. Servi oratio est, pecuniam ac-
pere nolentis. BROD.

Ibid. Παρὰ σοῦ) Abs te ego quidquam sumam? BROD.

Ead. l. 13. Ὑπειπών) Sic M. In reliquis ὑπειπών. SOLAN.

Ibid. Τέλος ἐπέσθη) Tandem flectitur. BROD.

Ead. l. 14. Καὶ ἄπεισί σοι) Ac discedit, te late diducto ore
dens. BROD.

Ibid. Ἐγγανών) Vid. supr. Diall. Mortt. V. med. SOLAN.
rravit Solanus, levius inspiciens locum citatum, ubi μάτην
πιχανόντες hereditatum captatores dicuntur, qui senioris
pibus frustra inhient, i. e. avidi earum sint inutili opera.
ed ἔγγαλινεν πλατὺ h. l. longe aliud significat; est scilicet
us, qui, ut bene Brodæus vertit, late diducto ore alterum
eridet. Sic De Mort. Peregr. c. 13. πλούσιος, ιδιώταις ἀν-
ρώποις ἔγγανών. ubi vid. T. Fabri not. Sed Solanus ibi, dum
errorem hic ab ipso commissum agnoscit et confitetur, in
lium non magis condonandum labitur; verba enim haec no-

stra interpretatur: *emuncta*, scil. pecunia. Imo σοὶ est objectum cavillationis, non pecunia, ut non solum textus sed etiam omnis rei indoles. LEHM.

Ead. l. 15. Ὡς) Sic M. ut Quom. Hist. Conscr. c. 12 et saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Absent in reliquis. SOLAN.

Ibid. Κοσμιώτατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illi verbis seq. BOURD.

Pag. 248. l. 4. Ὡς τοῦ πλ.) Omnino legendum ἐπὶ πλουσίῳ, quomodo usurpat Conviv. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 84. ὑπὸ τὸν πῶγωνα. Nam supra divitem ipse accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut quae sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Conviv. c. 9. et Theophr. Char. π. μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, sum reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendatione Scholii nihil opus esse, recte monuit doctiss. *Belinus*. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. *Petr. Ciacconius* de Triclinio p. 47. sqq. ed. Amst. 1664. BIR. Nec *Guil. Lessingius* necessariam esse censet *Solani* emendationem; fieri enim facile potuisse, ut domini urbanitas talem convivarum ordinem praeceperit, conferri jubet *Plut. Symp. I, 2, 3. sq. c. Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 3.* LEHM.

Ead. l. 6. Τοῦ Αἰῶς τὸν οἶκον) Tangit *Heliod. l. 2.* BOURD. Vid. *Homer. Od. Δ, 75.* SOLAN.

Ibid. Τεθαύμακας) Et apud *Cicer. in parad.* BOURD.

Ead. l. 11. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis occis.* BOURD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεως. BOURD. Ἡ εἰς παιδικάς. MARCIL. Attenta consideratione, circumspicientia, *Gellius.* πρόσοψις *Hesych.* VORST. Ms. Reg. 2954. ad v. ἡ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἡ περισκεψεως. BIR. *Marcilii* meretricibus non opus habemus. Oratio concisa est, dominoque tum imperioso, tum suspicioso, accommodata. Παιδας vero, qui modo commemorabantur, *Wielandius* et *Belinus* de liberis hospitis intellexerunt. Rectius *Latinus* interpretes pueros vertit: in suspicione enim bonus navitius habetur μοιχείας ἢ παιδεραστίας. Vid. c. 12. Et infra c. 16. iidem dicuntur μεράκια ὥραια διακονούμενα etc. Liberis nullus hic locus. Contra minus apte paullo inferius ὄψα *Latinus* interpretes per fructus reddidit, cujus quidem criminis eum simul cum ejus servis interpretibus, *Franklinus* et *Massievio*, haud lenissime notavit *Wielandius*, cui tamen et ipsi nunquam placuit, interpretationem potius Latinam quam textum Graecum, exprimere. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐκπεληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. vid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16. pr. REITZ.

Pag. 249. l. 1. Καὶ τὸ χειρόμ. τ.) Καὶ ex J. est. W. Fl. et habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud τι, quod proisus inconcinne in omnibus impressis, excepta l. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Junt. bis habeat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, et ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

Ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOUND.

Ead. l. 3. Μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων καὶ πρὸς τινα τάξιν ἐσκευασμένων] Ita verba ad schmieleri exemplum expleta dedi e Cod. 2956., unde inseui καὶ, vulgo omissum. Neque nunc opus erit, ut cum Couicrio ad Luc. Asin. p. 296. ποικίλων in ποικίλως mutemus, et verba ita construamus, ut ποικίλως ad ἐσκευασμένων, πρὸς τινα ἄξιν vero ad παρατεθέντων, referatur. Quam verborum transpositionem ingeniosus vir exemplis illustrat similibus, ex Lucii Asino petitis. Sed h. l. jam τὰ ὄψα dicuntur et ποικίλα, (varii generis) et secundum ordinem quendam apparata, . e. disposita. LEHM.

Ead. l. 11. Τὸ μηδὲν ὦν) Rarior haec phrasis; occurrit amen iterum in Bis Acc. c. 20. τάχιστα ἂν γνωσθῇ τὸ μηδὲν ὦσα. Et in Pisc. c. 25. Vid. et Plat. 334. E. SOLAN. De brasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6. etiam de ac nonnihil diximus. REITZ. Diall. Mortt. XII, 2. ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες etc. LEHM.

Ibid. Εἴτα ξῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOUND.

Pag. 250. l. 1. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOUND.

Ead. l. 2. Διονύσια) Bacchanalia; convivia hujusmodi. BOUND.

Ead. l. 3. Μειράκια ὥραϊα) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. Casaubon. ad Theophr. Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem, Romanos παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam, οἰνοχόων τε ὁμίλως ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μειρακίων

ώραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κέ-
λος. SOLAN.

Ead. l. 7. Οὐ νέμεσις) *Hom.* II. Γ, 156. BROD. Alium
in finem iidem versus Homerici tanguntur Diall. Mort.
XVIII, 2. LEHM.

Ead. l. 9. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis
est, τις. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt,
cum invidia et offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc
facto honorem. SOLAN. Ejusdem sententiae et *Guil. Langius*
esse videtur in libello saepius laudato p. 24. LEHM.

Ead. l. 15. Πολυετὴ δουλείαν ἠντληκότων) Vide, quid di-
xerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam.* BOURD. Con-
firmat hanc phrasin *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 49. p. 107.
ed. 2. quia *H. Stephanus* Castig. in *Cic.* p. 35. existimarat,
ἐξαντλεῖν πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol.
L. 2. p. 102. ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ,
ὁδύνην, λύπην. *Eurip.* in Cyclope v. 10. — μείζον' ἐξαντλῶ
πόνον. Idem *Med.* 79. *Alcest.* 354. *Androm.* 1217. Haec ex
Davisii notis excerpere non piguit. Sed ἐπαντλεῖν λόγους,
verba fundere, non ἐξαντλεῖν, (licet vulgo ἐπαντλεῖν oppositum
sit τῷ ἐξαντλεῖν) noster infra de Mort. Peregr. c. 5. quod si-
militer tuetur *Jens.* in *Lectt. Luc.* p. 367. sq. quodque ibi,
si eo usque curam nostram continuare dabitur, inseremus.
REITZ.

Pag. 251. l. 4. Ἀνέφικται) *Patet.* BROD.

Ead. l. 8. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens.* MENAG.
Idem Scholion habet *F. Guyet.* REITZ.

Ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo
vacuus. Sed τὸ plenum significare magnitudinem, quilibet vi-
det: sic Latini, omnia vastitatis plena. REITZ.

Ead. l. 9. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) *Albo pane.* Graecis album
panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur *Lucianus.*
Apud *Athen.* l. IV. describitur convivium Atticum, in quo
commemorantur panes λευκότεροι χιόνος. Graeci panes ele-
gantiores λευκοὺς appellant, sordidiores φαιούς. COGN. Le-
pidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi
Wagenseilius, eum in contubernium principis adsumtum, col-
lare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse,
ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GERN.

Ibid. Νομαδικοῦ ὀρνέου) *Gallinae Africanæ seu Numi-
diae.* *Horatius Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. saepe adlato:
ita scribit ὀρνέου pro ὀρνιθος, quod quidem parum refert, &
Numidia pro *Numidicae.* REITZ.

Ead. l. 11. Τρίτος ἄλλος) *E servis quispiam.* BROD.

Pag. 252. l. 1. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes Edd. habeant αὐτὸ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, et in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine *A. 1. W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ· immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiam analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen venior, ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videtur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλάσθῃ dedi, mea auctoritate. At ecta praepositio, sensus, et comparatio cum calceis postulat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω et ἀναπλάσσω saepe cum *luto* conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed istud ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem, quaeso, *figere, fingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulium sunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quod minus multa sine auctoritate Codd. aut Edd. antiqui. novare soleo. Sed venia jam nihil opus est: recognita enim ed. *Ald.* ideo in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse, ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλάσθῃ, a luto obducatur et obliatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea ratione, quam habet ἐμπλάττειν apud *Herodot.* II, 73. de Phoenice: et ἀναπλάσας de collyrio apud *Nostrum Alex.* c. 21. *RESN.* Quomodo in Codd. *Pariss.* legatur, non liquet: sentio *Belini* paene eo adducor, ut credam *Solani* et *Reitzii* lectionem illis confirmari. Et *Gorlitiensis* collator tacet. Quid sit, omnino subscribo *Gesneri* iudicio: comica enim quaedam vis inest in verbo ἀναπλάττεσθαι, quod significat, philosophum nostrum, nunc nitentem, mox luto obductum, hanc diversam formam prae se laturum esse. Contra si leas τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, offendere necesse est, quod statim sequitur in eadem enuntiatione κόρεων ἀνάπλεως. Quod autem in marg. *A. 1. W.* notatum est τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, mihi quidem, dum de Codd. *Pariss.* et *Gorl.* non constet, conjectura potius nescio cuius viri docti, quam varia lectio, esse videtur. LEHM.

Ead. l. 2. Τὸ τῇ κλίνῃ) Laudat. h. l. *Casaub.* ad *Suet.* 167. Eandem comparisonem alibi repetit *Lucian.* BOUARD.

Ead. l. 12. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ spir. leni; sed ego inspiravi. REITZ.

Pag. 253. l. 7. Ὀξυρρυμίαν) In ed. *Par. ὀξυρρυμίαν* legabatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ. Quod modo praecessit ἐσθιομένῳ, Activa vi adhibitum, magnopere offendit: nunquam alibi, quod sciam, ita occurrit. Nam Medicorum illῷ ἔρπης ἐσθιόμενος, i. e. *ulcus serpens et vorans*, de quo exponit *H. Stephan. Thes. L. Gr. T. I. p. 1258. c. et p. 1909. e.*, huc certe referri non potest. Placere posset ἐσθιομένων, quam lectionem suppeditant *W. Fl. et margo A. 1. V.*, conjunctum cum Genitivis τοῦ θύμον καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν, nisi verba ὀρνίκα βούλομαι et omnis loci indoles Dativum flagitarent ad ἔμοιγε referendum; ergo vel ἐσθίοντι, vel ἐστωμένῳ. Verumtamen et harum vocum neutra, si recipiatur, mihi prorsus satisfecerit. LEHM.

Ead. l. 12. Ἀτραγῶδετα) *Omni fastu atque apparatu carentia.* BROD.

Pag. 254. l. 1. Πεζὰ) *Humilia, tenuia.* BROD.

Ead. l. 3. Ἐμυτοῦ) Sic *W. L. et Fl.* In reliquis *πραεταυτοῦ*. SOLAN. At vid. *Adnot. ad Catapl. c. 9.* LEHM.

Ead. l. 8. Εὐνοίας) *Vitiose dederunt posteriores, Ὅτι μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν.* Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita *pag. sequenti, οὐκ εἰδὸς ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηεν ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν*, male in novissimis εἰδὸς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut jam vidit *Marcilius*, ita legendus, *Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηεν* etc. Est ex *Il. X. v. 495.* ubi plane ita scribitur. JENS.

Ead. l. 11. Ἐν ἑορταῖς) *Utpote Saturnalibus.* BROD. *Annua festa*, i. e. quaecunque volvente unoquoque anno ab ejus initio ad finem usque, uti instituta publica ferunt, se invicem excipiunt, Graece dicuntur διετήσιοι ἑορταί, quibus comprehenduntur omnia ac singula singulorum annorum solennia. Sed ἐτήσιοι ἑορταί sunt festa anniversaria, quae eadem eodemque die stato singulis annis recurrunt. Illud quum et paciscentium nostrarum partium menti et consilio optime conveniat, et quatuor quoque *Codd.* auctoritate commendatur, cum *Schmiedero* lectioni vulgatae praetulimus. LEHM.

Ibid. Εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν) *Jens. Lectt. Luc. p. 9.* bene observat, falli *Thom. Magistrum*, qui εἰκὸς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam et sic iterum *Noster* supra in *Nigrin. §. 23. φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἐστὶ.* REITZ.

Pag. 255. l. 5. Τάλαντα καὶ μυριάδας) *Vid. iterum in Catapl. c. 17.* SOLAN.

Ead. 1. 7. *Σάλveis* — τὴν ὑπόσχεσιν) *Σάλvein* proprie caudam esse agitantium, et hic ad homines translatum, blandiri significare, recte quidem tradit, et exemplis firmat *Gesner.* ad I. Thess. 3, 3. *μηδένα σάλveσθαι* etc. Verum, cum haec *Luciani* verba ibidem adferat *σάλveis ὑπόσχεσιν*, verumque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem *ὑπόσχεσιν* legisse, pro *ὑπόσχεσιν* quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel edit. antiqua addiceret. Jam vero τὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter pollicitationem. Vel cum *cl. Gesn.* ad *νομίζεις* referendum. *BEITZ.* Varie explicata et tentata verba nunc paullo uberior explanare licebit. In omnibus, quotquot collati sunt, tum editis tum manuscriptis, exceptis modo iis, qui postea commemorabuntur, legitur: *σάλveis δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν*, et ita quidem, ut post *ὑπόσχεσιν* in Edd. saltem veteribus interpungatur. Jam hoc quidem facile intelligitur, in *ὑπόσχεσιν* cum antecedentibus esse nectendum, nec cum *Gesnero* ad sequentia referri posse. Nam etsi inconcinnitatem orationis ad *Gesneri* rationem dispositae, admodum illam ingrati, patienter feramus, certe copula, quae utramque sententiam necteret, post *ὅμως* desiderari minime debet. Quid autem nunc est *σάλveis τὴν ὑπόσχεσιν*; Hanc constructionem bene Graecam esse negans *Belinus* magna cum liberalitate auxilia sua laboranti scilicet loco offert. Suadet, ut *άλveis δὲ ὅμως τ. ὑπ.* legatur, aut corrigatur *σάλvei δὲ ὅμως τ. ὑπ.*, aut denique, exhaustis forte suis copiis, nec reprobare se dicit antiquam *Coll.* lectionem *ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις*. Verum *Belinianis* quidem auxiliis istis nullus omnino hic locus esse potest: *άλveis* enim, uti jam *Bipontinus* editor animadvertit (*Tom. X. p. 221.*), magis est poetici vocabulum, quam quod huic maxime pedestri orationi conveniat. Quod autem secundo loco commendatur, *σάλve σε ὅμως τὴν ὑπ.*, vertit ea *Belinus*: *il vous flatte, par sa promesse*. At quae tandem ista loci structura. Attende modo: *μὲν ταῦτ' εἰπὼν*, — *πεποίηκε*· σὺ δὲ — *συνίης μὲν* — *σάλve δὲ* (eandem secundam personam, quae in *συνίης* inest, et cui necessario requiri, non sensit Critici vel stupor, vel letas) — *καὶ τὸ* — *νομίζεις* etc. Et qualis, obsecro, ipsa sententia! De philosophi, non de domini, indignitate et temeritate sensus agitur; neque adeo, nisi admodum sinistre, dicam absurde, τὸ *σάλvein* tribui potest ei, qui modo dicitur alterum *τιθασσὸν ἐαυτῷ πεποιημέναι*, non ipse *τιθασσὸς ἐνημέρος*. Restat tertia ratio, qua probes lectionem *Coll.* *άλveis δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις*. Probarunt autem eam, prae-

ter *Belinum* inter varia consilia fluctantem, *Gailius* in *Diverses Traités* etc. p. 25. (referente Censore edit. Schmie Tomi I. in *Ephemeridd. Jenenss.* a. 1800. Num. 122. p. 244) forsân etiam idem hic censor, et *Schmiederus* postea ipse Tom. II. p. XXXVIII., denique *C. G. Jacobus* in *Bibl. Græc. Hildes.* T. I. Fasc. 2. et 3. p. 280. sq. Nec diffitendum sibi si corrigenda sit omnium omnino præter *Coll. librorum* ratio, hanc rationem omnium optimam habendam esse. Non est, quod corrigamus ipsius *Luciani* manum. Amicus enim scriptor noster verbum *σαίνειν* non solum proprio, sed etiam translato, sensu adhibere. Quum enim proprie vel canibus (ut *Fugit.* c. 16.) vel de leonibus (ut *Diall. De XII,* 2.) vel etiam de belluis marinis (ut *Philops.* c. 34.) quæ ad adulationis causâ quatientibus, dicatur, maximeque, quod duo postrema exempla clare docent, feris bestiis, pædomitis et ad mansuetudinem redactis, tribuatur: optime l. a libelli auctore *σαίνειν* dici potuit is, quem modo prædictum factum significaverat, i. e. remissiozem ac molliorem in quæ antea somniasset (*ὄνειροπολήσας*) sibi postulanda et spectanda, ingentibus bonis. Quæ quidem notio cum verso loco adeo bene convenit, ut prorsus non intelligi quomodo quis, si non omni iudicio careat, ad aliam quancunque sententiam inclinare potuerit. Verum offendit accusativus rei, *τὴν ὑπόσχεσιν*. Quid? aliumne tu, si Græcalceas, et quemnam alium, desiderabis casum, quo *τοῦ σαίνειν* breviter et graviter exprimatur? Sive *οὐκ ὀφείλει* intelligas, sive *κατὰ*, sive etiam *διὰ*, *σαίνειν* τὴν ad genus Græcismum exacte dictum de eo, qui adhuc blanditus sibi, et domino) ratione illius pollicitationis habita, reiciens mente et revolvens ea, quæ modo ipse dominus promississet. Comice autem id dictum, ut Latine vix in *Wielandius* vertit: du duckst dich, so gut du kannst. Certe ergo *τὴν ὑπόσχεσιν*, quod nollem factum, ne vox superflua forte videretur. Equidem vertissem: Dennoch kirtt du mich mit neuen Versprechen. Ceterum idem *Jacobus*, qui *Schmiederus* negligentiam in describenda hujus loci varietate lectionum tantam putat — at ipse *Schmiederus*, a censore monitus vitium istud in Tomo secundo emendavit l. c. — inquam, gravissime labitur eo, quod lectionem *σαίνειν* communis est omnium librorum, *Belini* et *Schmiederi* correctionis tribuit, et sub adnotationis suæ finem hæc addidit: "terum verbum *σαίνειν* in h. l. minus me offenderet. Si codex vel vetus editio addiderit." Ergo haud dubie

do offendisset, si, diligentius perspecta loci historia, rem, uti est, cognovisset. LEHM.

Ead. l. 10. *Χείλεα μὲν τ' ἐδίηεν*) Haec labra irrigarunt, n palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, n ex animo. BROD. Melius infra est, *χείλεα μὲν τ' ἐδίηεν*. ARCIL. II. XXII, 495. de Astyanacte primis modo labris gustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata asi verba, non profecta ex animo. GESN.

Ibid. 'Εδίηεν') Sic restituiimus, uti apud *Homerum* II. XXII, 5. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, ror ἐδίηεν, quod omnes turpat Edd. etiam in S. retentum. LAN. 'Εδίηεν editum erat, in medio versu, quod mutare illis dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

Ead. l. 13. *Μέσον*) Jam interfuisse amicum unum aut erum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes has-suscipit. Vid. iterum Adv. Indoct. c. 29. SOLAN.

Pag 256. l. 1. 'Ομογέρων) Foedissimo mendo hic inquitos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, od praefereunt ὁμογέρων; Quid velit apud *Homerum*, non ro, II. Ψ, 791. neque me latet *Virgilii* *cruda viridisque senctus*, Aen. VI, 304. et *Tacit.* in vit. Agric. Scio a *Nostro* de u quadam dictum ὦμῃ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα *Diall. Merett.* IV. d hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Cod. hoc solium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γε-ρακῶς διὰ λύπην ἢ συμφορὰν. Unde habuerit, incertum. Cernequae verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere detur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti endavi, video. SOLAN. *Solani* emendationi consentit ip-Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum e a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi-atum credo illud ὦμ. REITZ. Ego vero, quid ὁμογέρων ad n faciat, non intelligo; quamquam non solum *Bipontini* liores et *Schmiederus*, et hic adeo ne indicata quidem com-uni omnium vett. Edd. lectione, illud receperunt, sed etiam *Gesnerus*, *Belinus* et *Wiclandius* interpretando satis quidem ntorte expresserunt. De *aequali*, quem *Parisiensis* inter-es, indice *Reitzio*, reddidit, omnium minime cogitari po-it. Hunc si voluisset *Lucianus*, scripsisset haud dubie pro-re suo ἡλικιώτης, nec de aetate omnino eadem, sed de pa-senectute, debebat cogitari, quam *Gesnerus* jam et *Belinus* tius tenuerunt. Verum nunc quaero, quorsum senectutis isdem commemoratio? *Wiclandium* respondere audio, ver-tem: einer von seinen aeltesten Bekannten. At nec hoc e interpretis quodam arbitrio. Nam vetustae cujusdam fa-
Lucian. Vol. III. T t

miliaritatis equidem in hoc vocabulo nullum deprehendo stigium. Restiterit igitur, ut physicae notioni *senectutis* te adjungamus *moralem astutiae* et *versutiae*, veluti I. Deor. II, 1. Cupido puer a Jove dicitur γέγων και κερσένων. Sic occurrerit legenti amicus domini, ejusdem curso et senectutis et versutiae; non male. At nonne, ob idem hoc, idque longe venustius et salsius, significatur ce Homerica ὁμογέγων, qua, tanquam foedissimo me inquinatos esse libros *Solanus* contendere ausus est? ipsa legas Antilochi verba Iliad. XXIII, 791. de Ulyssedae, i. e. vividae adhuc et versutae senectutis viro age vel potius totum istum locum, et facile fateberis, nisi *cianei* ingenii prorsus fueris ignarus, non ὁμογέγων in omnibus, sed ὁμογέγων in Cod. L., habendum esse foenum mendum. Ceterum *Vorstii* scholion, quod *S.* descripsit, maximam partem e *Suida* desumptum est; quamen post ἡ συμφορὰν addit, quae proprie huc pertinet και πρεσβύτης, οὐ ἡ κεφαλὴ οὐκ ἐπολιώθη. LEHM.

Ead. 1. 8. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, ququantur, si non legas εἶδον, sed ἰδών. Certe inter detem et excipientem facile ista misceri constat. Equidem verti. GERN. Praetuli εἰδώς, quod suppeditat margo A. LEHM.

Ead. 1. 13. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. M. B. 2. Fr. et Par. μ. ἐκ τ. quod cur inserant, nulla ratio nec M. agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ conjicit recte quidem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. et *F.* *viana* autem absurdum illud εὐ servarat. Nos jam praedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum et Cod. M. 1. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GERN. ne bene quidem Graecum judico, si ita, ut *Gesnerus*, preteris: ad hanc felicitatem insuper. Recte plurimae Ed. et omnes recentt. τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας, in quo *h.* *pida* inest Antilogia, susceptae felicitatis etiam mercedi ppe. Contraria ratione peccatum a librariis in *sia*. Abdic. cap. 25. ubi recte *Reitzius* και μισθὸν τὸ (non nonnulli alii) δουλεύειν αὐτοῖς — προσδεδωκότες, v. ut *Gronovius* mavult, προσδεδωκότες. LEHM.

Pag. 257. l. 1. Ἄσωτος εἶ) *Vorstium* legere ἄσωτου centu enclitice trajecto, notat *Solanus*; sed vix milideo, eum tam crasse errare potuisse, cum Gramma ceant, secundam person. sing. verb. εἶμι non esse e. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum confundatur cum particula εἶ atona. REITZ. In

elandius cogitandos esse conjicit quinque illos obolos in
gulos dies mercedis loco pendendos, de quibus supra c. 11.
ratio injiciebatur. At minor etiam merces videtur intelli-
da esse, quoniam illic *sperati* (ἐλπιζόμενοι) dicuntur quin-
oboli, h. l. merces infra amici *spem* pacta. LEMM.

Ead. l. 4. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed.
323.

Ἥ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβης φέρειν,
Μυσαντα πολλὴν προῖκα, καὶ γυναῖκα δεῖ.

af. Ver. Hist. II. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia,
ndrabuli more res succedit. BOND. Paroem. de his, quae
gunt eis τὸ χειρόν. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτα-
μαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ
τέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Pla-
tomic. ἐν Αἰ κακονμένῳ. BOND. Vid. Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ.
Zenob. Ael. de anim. XII, 40. qui Aristotelem adducit te-
n. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito
rexisse Μανδραβούλου, pro Μανδροβούλου· postea vero
quenter etiam Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam
ne damnare ausim. Ita Μανδροβούλου Aristot. de Soph.
reb. 1. f. Alciph. 1. Ep. 9. ubi Bergl. idem ex Laërt. et
st. l. d. adfert, et ex Luciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ.
ent J. Ald. Fl. H. Par. S. In Suid. etiam ed. 1544. Μαν-
βούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ habet Μανδραβούλου, item
ob. p. 213. allegante Stephano. Alia utriusque scripturae
mpla dudum suppeditarat mihi conjunctiss. F. L. Abresch.
periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici inter-
a α in ο mutant, ut μολοχὴ pro μαλαχὴ etc. de quibus agit
er in Belg. Graec. p. 124. REITZ. In Suida, et in eadem
dem editione, qua usum se esse modo profitebatur Reit-
, Basileensi a. 1544., ego Μανδραβούλου invenio et Μαν-
βουλος, non alteram, quam Reitzius, nescio qua ratione
eptus, se invenisse tradit, scripturam. Utra autem om-
o praestet, difficile fuerit definire. Hoc quidem loco ple-
umque librorum lectio praevallet. LEMM.

Pag. 258. l. 1. Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss.
et P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. et
sam oleant; non recepi. REITZ. Cum Mss. W. et P.
sentiant tres Codd. Regg. teste Belino. BIR. Hinc et
miederus ea inseruit. Glossae autem specie ne quis in ta-
s formulis decipi se patiatur, bene monet Dorvill. ad Cha-
p. 409. Lips. LEMM.

Ead. l. 3. ἢ φῦσαι) Melius, meo judicio, scribitur ἄλλο, ut Deor. Diall. V. quas autem φῦσας hic dicit, alibi φυσαλίδας dixerat; Charon. cap. 19. SOLAN. Magnae particulae istae ἄλλ' ἢ vel librariorum negligentiam, vel lectorum licentiam expertae sunt, ut vel ἄλλ' ἢ alieno scriptae, vel ἄλλ' ἢ, quasi ἄλλο ἢ, vel aliis etiam modis, reperiantur. De hujus generis fraudibus et erroribus ad Tyrannicid. c. 21. uberius agere decrevi. Nunc suffragari monuisse, recte legi in B. 1. οὐδὲν ἄλλ' ἢ, et eodem modo Wolf. Ed., et vertendum: nihil, nisi. Vid. Hermann. ad Ger. p. 778. Loci Diall. Deor. V, 5., quem Solanus conatus est, cujusque generis multa alia conferri potuissent, longe ratio est. LEPH.

Ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic et infra Hermot. c. 7. correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

Ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc c. 24. et supra Reviv. c. 27. et saepe alibi. REITZ.

Pag. 259. l. 3. Θητεύσεις) Homeric dictio, ut illa quens ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

Ead. l. 5. Ἀεικέλιω ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. Solanus Hemistichium est, ait Brod. Miscell. IX. c. 13. m. Iam ἀεικλίω apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentis patet, id sphalma typographicum esse, errorem non excusabit, si, quod alias facio ad festinationem ejus ostendat. REITZ.

Ead. l. 6. Ὀψιμαθήσας) Sibi ipsi interpretes, dantur καὶ πόρρω τοῦ (που) τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Cassiodor. Char. Theoph. BOURD.

Ead. l. 8. Διαφθείρει) Recordatio antiquae libertatis vos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui ne vitutem suam lugent. BOURD.

Ead. l. 10. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgatum in Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, et πονηρὸς agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, molestus, quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 255. 4. monium de simil. et differ. Ἀπαλλάττω autem pro ἀπαλλάττω Hippocr. aph. 53. Sect. 2. ubi βέλτιον ἀπαλλάττονται. χεῖρον ἀπαλλάττονται. Sed tam late patet hujus verbi ut pluribus de eo agere locus non sit, et multa jam habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra.

Ead. l. 12. Πυρρόλιον) Iterum in Timon. cap. 14. Sed illud c. 14. in hac ed. est §. 22. Tim. ubi constat satis amplam Hemsterh. REITZ.

Ibid. Ὡςπερ τις B.) *Ut Bithynum quoddam mancipium.*
OD.

Ead. 1. 16. Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SONN. Verum est, et mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, ἢ ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut i; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos npe modo nominavit auctor, Pyrrhiam et Zopyrionem. SONN. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954. legitur καλοῖς. BIR.

Pag. 260. l. 1. Γιγνόμενον) Sic W. uti Somn. cap. 1. et xar. c. 18. longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γιγνόμενον exhibent am tres Codd. Regg. probante Belino. BIR.

Ead. 1. 3. Μνηστευσάμ.) RUISUS infra Soloec. c. 9. SOLAN.

Ead. 1. 5. Καταποντιστήs) *Pirata.* BROD.

Ead. 1. 10. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.) Conf. supra c. 11. SOLAN.

Ibid. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) *Id aetatis.* BROD.

Ead. 1. 12. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait BRODUS in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex o Luciani dialogo sit petitum: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens didisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. 23. adeoque φέρων ἀπημπούληκας erit, in voluntariam servitum te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra c. 9. habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουτοῖς. Doctiss. Kuhniius in *Ael.* V. H. III, 22. ἔφερε βασιτάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. et id praecedens ἀποφέρειν ἀρᾶμενον ait significare, sublatum auctore. Sic quoque quod Kuhniius ex Porphy. adfert, ὥτε φέρων αὐτὸν τε — ἐκαπήλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse cum sentit ad Polluc. V. segm. 48. φέρουσα ἐπέγραψεν exuens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi et φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, non non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum ὀνάζειν illud φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπορῥήψῃ φέρον, et forte in aliis a Budaco adductis. At longe frequenter destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Pollucem. Vid. c. 25. 30. et 39. de mort. Peregr. et Periz. ad *Ael.* V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. mort. VI, 3. BIR.

Ibid. Ἀπημπούληκας) Constans lectio et vera: quare su-

pra Rev. cap. 27. falsum illud ἀμνηπόλ. recte correctum conf. hoc Dial. c. 23. pr. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις) Haec verissime solet conjungere. Posterius alibi interpretor, p. Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνη. BOURD.

Ibid. βωμολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13. Aristoph. vocat βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

Ead. l. 3. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεϊκῶ. B.

Ibid. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. c. 14. γωνι tamen hic habent A. P. et L. Sed M. recte etiam τριβ. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, et mirari. Nostrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτῳ καὶ ὤμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV, 12. Itener. ad I. Petr. 4, 4. REITZ.

Ead. l. 4. Τρίβωνι) Gracco pallio. BROD. Angl. BOURD.

Ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, misere, prave. Sed quia Gesnerus vertit male loqui, nemo me admonuit, anne πονηρῶς ipse maluerit. Sed credit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Ead. l. 6. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχθων ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

Ead. l. 8. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. hujus ὁ κώδων ἤχησε. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. cap. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machinamenta, ad quamlibet horam dominum campanulae sonore excitat. AG. IX, 1249. Is homo sane nihil nisi hodie norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum nabalum hoc ad concionem vocare credidit: domus enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usum SOLAN.

Ead. l. 9. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριθεῖς. BROD.

Ibid. Ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σχολαῖς) pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Eleg. 3. L. III. MARCIL.

Ead. l. 10. Θέρμων) Lupinorum, cujuscunque est.

Pag. 262. l. 3. Λιχνείας) Mendose in plerisque gebatur λιχνίας, et in ipso M. SOLAN.

Ibid. Τάπιχειρα) Τὰ ἐπίχειρα. BROD. Sic ad primum verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem,

πέλω, et paullo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω· sed gran ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia haec omiserō. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀρόμωνι κ. Τ.) *Postremae classis servitiis.* BRON.

Ibid. Τιβίω) Supra Timon. c. 14. m. citat Solanus, sed est c. vel §. 22. ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀύρα καὶ ὄ.) *Erasm. in adag. Asinus ad lyram.* DD.

Ibid. Πάνυ γοῦν (οὐχ ὀρεῖς;) ἐκτετήκασι] Acerissima ironia, qua auctor vult, omnium minime captos istius eris homines teneri amore sapientiae etc. nec nisi speciei studii prae se ferre. Forma enim orationis ejusmodi est, ac si alius quis, forte ipse Timocles, haec objiciat merenti amico; ad quae deinde ab hoc respondetur a verbis e, ὦν ἦν τις etc. Hinc patet, loci faciem eam, quam inus refert in 2954. reperiri: πάνυ γὰρ, ὥς ὀρεῖς, ἐντετήκασι. multum abesse, ut huic auctoris consilio conveniat. cedit, quod ἐντετήκασι τῷ πόθῳ, etsi Latinae interpretantur: intabescunt cupiditati ad verba respondeat, re tamen, linguae Graecae indolem consideres, aliam proisus, eamque ineptissimam, sententiam prodiderit. Certe De Monte egr. c. 22. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ manifesto tendum: tantus amor gloriae insedit ei impressus. Imo ἐκτείναι (cf. Timon. c. 17.) τῷ πόθῳ idem valet, ac si dictum esset ὑπὸ τοῦ πόθοσ, tabescere, macrescere, prae cupiditate, ad idem Latini etiam intabescere cupiditati exprimunt. Nul itaque ex parte erat, cur pravissima ista lectio vel Belino obaretur, vel etiam a Schmiedero reciperetur. LEHM.

Pag. 264. l. 1. Εἰς καλὸν) *In re quapiam honesta.* BRON. rasis est εἰς καλὸν διατίθισθαι τι, rem bene collocare, quam astravit Schaeferus Meletemm. p. 87. ex Heliodoro et Longo, blato etiam Luciani loco Philops. c. 29. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς λὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. LEHM.

Ead. l. 2. Ἄναστα πολλὰ etc.) *Hom. Il. Ψ, 116.* SOLAN.

Ead. l. 3. Καὶ κάτω) *Ac declives.* Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BRON.

Ead. l. 5. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, blesta et servili ratione in atrio dominum, donec redeat, spectare; καμίνου (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν λων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγόμενου, μηδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, θὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· et m dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adiecit, col-

loquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter neque libellum in manus sumtum lectitas. Quod olim meo adscriptum libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu additum inveni, καθίζοις nempe pro vulgato καθίζεις; certe καθίζοις foret longe rotundius. JENS. W. Codex καθίζεις. L. καθίζης. Jensus et alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις reponendum conjiciebant. SOLAN. Non male quidem Jensus καθίζοις: sic enim Optativus scriptori nostro in modum familiaris. Verum quum libri non adstipuleam praefero, quem Cod. W. praebet, Conjectivum καθίζεις nec a vulgari lectione multum recedentem, nec a Luciano in hac syntaxi prorsus alienum. Supra Catapl. cap. 17. εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα. LEMM.

Ead. l. 7. "Ασιτόν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sapientis L. scriptura, se pro τε exhibentis, quam vel in eo textum recipere velim; etsi scio, τε et καὶ apud omnes doctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque Hesiodian. l. c. 4. §. 12. δρωῶντές τε καὶ πάσχοντες, et sic ibid. 14. 18. 19. Hom. Iliad. E, 501. — καρπὸν τε καὶ ἄγρην. Hal. Ant. X. p. 638. v. 33. πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Aster paullo supra ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστ. et sexcenties REITZ.

Ead. l. 11. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectum. BRON.

Ead. l. 14. Ὡς τὰ ἄλλα) Suspiscatur Casaub. ad Athen. 15. scribendum ὥς τοὺς ἀλλήντας εἰλοῦσιν. De papyri sic ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. G.

Ead. l. 15. Τὰ ἄλλα) Forsan τοὺς ἀλλήντας εἰλοῦσιν. Casaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

Ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quisquiliis intermiscere τὰ ἄλλα parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάκης φύλλον ἀσπιδίου λιμοῦ παραψόμενος. BRON.

Pag. 265. l. 1. Παραψόμενος) Lucianus, ut per se convictus cum potentioribus partes amicem suum Turdum ducat, non omittit ea, quae ad mensam plerumque pertingere soleant iis, qui Mercede Conducti in potentioribus domibus vivant; solere nempe iis, velut canibus, duras ossa relinqui, vel durum malvae folium, quod illis lacti et hilares prae fame absorbeant. In verbis Graecis cula est, ubi miser ille Conductus dicitur ea, quae negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψόμενος, lege τὸ ἄσμενος, a παροψάομαι. JENS. Παραψάμ.) Genuina scriptura, quae in P. et J. ed. reperitur. Vid. Epist. Scythica. Ubi quamquam tangendi sensu usurpatur, fuerit

anotat, quod hic optime convenit. Edendi autem sensu arpari ἀπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus sis. hic sensu usurpat Jambl. N. 61. Pleraque edd. et M. παρα-
 μένος. SOLAN. Nimirum παραψόμενος legendum arbitror,
 n, quod invasit libros, παραψόμενος, quod vertunt arrup-
 tus: (edit. Bourdel. f. arrepturus) vel accepturus (ed. Amst.).
 d, si quis audacior duas literas mutare sustineat, ille sen-
 m habebit facilem et commodum, παραψόμενος, cum pane,
 sonii instar, edens. GESN. Non improbo correctionem
 nsii, quam et Gesnerus amplectitur, immo recepissem in
 ntextum, si verum foret, priscas edd. habere παραψόμενος,
 i vulgo citatur. At cum illae, excepta J. habeant παραψου.
 P. atque ed. J. παραψόμενος exhibeant, a παράπτομαι at-
 go, quod ferri potest, nihil mutare consultius duxi. REITZ.
 παραψόμενος, quod e P. et I. Reitzius et recentt. Edd. rece-
 runt, et Jacobus quoque probat, non magis probari potest,
 iam, in quo vett. Edd. pleraeque omnes consentiunt, παρα-
 μένος. Utroque enim laeditur legitima verbi ἀπτεσθαι
 ructura cum Genitivo, quae etiam ad compositum παράπτε-
 θαι pertinet. Utriusque etiam tempus minime convenit cum
 ci indole, quae nec Futurum facile, nec Aoristum, admit-
 t, sed unice Praesens requirat. Optio itaque est inter Ges-
 ri conjecturam παραψόμενος, a παρα-ψάω derivandam, et
 nsii παραψόμενος, a παρ-οψᾶν deducendam. Utraque per
 quidem habet, quo arrideat: prior tamen ad vulgatae lec-
 onis literas magis accedit, quam altera. Comicae autem voci
 παραψᾶσθαι, decerpere, abradere, hic opportunissimus est lo-
 us. Difficilior autem quaestio est, quid verbis ὧ τὰ ἄλλα
 συνειλοῦσιν facias, quae aliquo certe vitio manifesto laborant.
 uidquid enim sit τὰ ἄλλα, non minus facile haec vox, quam
 φύλλον, Subjectum verbi ὑπεροφθεῖν haberi poterit. Quae
 ructurae asperitas sensusque ambiguitas non potest non do-
 umento esse, aut, id quod Casaubono et nuper Jacobo pla-
 uit, τὰ ἄλλα corrigenda, aut, quam equidem rationem prae-
 alerim, omnem hanc enuntiationem, ὧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν,
 io spuria ejiciendam esse. Etsi autem ejiciatur, non tamen
 spectu indigna videbitur, quippe quum malvae foliorum
 sum veteribus in culinis tricliniisve illa quidem aetate solen-
 em, doceat; ita tamen, ut, qui hinc novi aliquid discere
 upierit, jam ipse rei culinariae, vel antiquae, vel recentio-
 is, haud vulgarem scientiam comparaverit sibi necesse sit;
 uam laudem equidem mihi neutiquam arrogo. Lubenter
 gitur alios audiam, modo ne cum Casaubono cogitent de τοὺς
 ἁλᾶντας, a quibus, non video, quomodo ullus librarius ad

scripturam τὰ ἄλλα aberrare potuerit, neque etiam cum Jacobo de τὰ ἀπαλά, vel τοὺς ἄλας, quae ne ipsi quidem conjectari satisfecerunt. De permutatione tamen hujus posterioris vocis οἱ ἄλες, i. e. cibi viliores, cum voce ἄλλος fuse dissent, ut bene Jacobus monet, *Jacobsius* in *Additamm. Animadv.* ad *Athen.* p. 141. et 153. Quod autem *Brodaeus* τὰ ἄλλα quiquilias vertit, merito a Jacobo repellitur, quoniam, etsi haec explicatio non plane aliena sit ab ipsa τῶν ἄλλων significatione, in hoc tamen verborum nexu non apta esse videatur. Scilicet, hoc ego jam addam, requiri mihi videtur vocabulum, quod genus quoddam *lautiorum* ciborum significet, involutum illud a coquis veteribus malvae foliis eum fere modum, quo hodie coqui lactucae vel pampini foliis artis suae opera involvere solent. Quam quidem nunc video etiam *Wiclandii* sententiam esse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε] Vituperat *Belinus* versionem Latinam: illa enim esset impudentia, tanquam absurdam, et reddit sic: falleris enim egregie, stil. si cogitares eundem tibi, atque hospitibus, habitum iri honorem. Sed fallitur *Belinus*, non intelligens, haec ironice ab auctore, i. e. ex mente ipsius divitis ejusque assentatorum, dici. Est enim ἀγνωμοσύνη neglectus officii, maxime in eo, a quo beneficiis sis affectus. Sic ἀγνώμονες, ingrati, *Pisc.* c. 5. et ἀγνωμοσύνη ipsa *Necyom.* c. 16. cernitur in eo, quod reddere nolis, quae nonnisi commodata sunt in aliquod tempus. *Impudentiam* itaque h. l. *Gesnerus* paullo liberius quidem vertit, neque tamen absurde. Nam *ingratus* videbatur philosophus domino suo, atque adeo *impudens*, si eodem, quo hospites, honore dignus haberi voluit. LEHM.

Ead. l. 6. Νεοττός ἡμίτομος) Omnia hujus paginae repertiuntur in *Lapith. Bourd.* Quos respuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis summis habemus. Sed in hisce saepius, non quod revera praestantius, sed quod rarius est aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat. Serm. I.*

Aut positum ante mea quia pullum parte catini etc.

SOLAN.

Ead. l. 7. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινός, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντι ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρον, ἐκείνῳ παραδεικνύ) Sic distinguunt Basileenses et Salmurienses, nisi quod illi etiam distinguant post vocem διάκονος. Vertit item *Erasmus*, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Et iam *Benedictus*, si quando desit alii, repente miniser te praesent-

tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, quos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel innectantibus? At longe alia mens *Luciani*. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντος sic explicetur. Verissime notavit *Broderick*, mutandam distinctionem, scribendumque, ἣν ἐπιλίποι, ἵλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παραείμενα, φέρων ἐκείνω παρατ. Hoc est, si quid desit, alio iocundam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπάρεμι. *GRON.*

Ead. l. 8. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti cutissimam simul et certissimam *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Constantino* in *Lexico* visam, nisi forte ex codice habeat, invenio. Certe in *W.* et *P.* recte conjunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. Vid. *Conviv. c. 20.* ubi iterum habet ἐπιπαρών. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Ἡμέτερος εἶ) *Noster es. tu e domo es ac familia.* *BROD.*

Ead. l. 10. Ἡ σὺς) *Aut apri.* *BROD.*

Ibid. Σὺς ὑπογαστρίου) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σὺς sit *porcellus subrumis*, *lactens*; an, quod *Erasmus* lacuit, *sus foeta*; (et scimus *vulvam* imprimis probatam *ejectionem*) jam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *GESN.* *Belinus* erexit *un ventre de truie*, et subjicit notam: *morceau délicat de la cuisine des Grecs.* *Hiclandius* non expressit, sed utrumque ferculum, quod h. l. commemoratur, complexus in generalem notionem conjunxit *carnis assae*: *Kommt es endlich an den grossen Braten, an den du dich etwa noch zu erhalten offst.* Verum haec non est interpretis fides. De *vulva* nulla, veteribus in deliciis habita, vid. *Gesner.* ad *Horat. Epist. I, 15, 41.* *LEHM.*

Ead. l. 11. Ὡκων) *Tibi faventem ac propitium.* *BROD.*

Ead. l. 12. Ὅστ' αὖ κεκαλ. τ. π.) Vid. *Theogon. Hesiod. 541.* *SOLAN.* Cf. *Prometh. s. Caucas.* et *Diall. Deorr. I.* *LEHM.*

Pag. 265. l. 1. Τὴν γ.) Nam modicam eos habere liquet. *BROD.* Vid. *Aristot. Hist. Animm. II, 15.* et *De Part. Animm. V, 2.* citante *Belino.* *LEHM.*

Ead. l. 4. Θεραπείων αἰεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) *Legendum est χρυσῷ πίνειν*, ut bene ad *θεραπείων* referatur. *Alterum ex hoc Luciani loco colligitur, jam eo tempore vi-*

trum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculi dari solerent, aurum et argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo *Herodes L. III.* an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *PALL.* Quid mirum, vitrum jam in usu fuisse *Luciani* tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor. I. Od. 18. f. Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret. IV. p. 127. ed. Gifan. Qualia sunt vitri, species quae transeat omnia.* Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, et perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmas. in Plin. Exercit. p. 769. et alibi.* De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. *Memoires de Literature T. I. p. 133. de locutione autem bibere in auro pro ex, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2. c. 8. et libellum nostrum de Ambiguis.* Ita vicissim *ἐξ* pro *ἐν* *Strabo I. p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀστέρας ἀλουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. *mox.* Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. *A. 1. W.* Sed glossa potius est, quae varians lectio. *REITZ.* Πίνειν ἐν etiam *Diall. Deorr. VI, 2. occurrit, ubi temere tentatur a Belino. Praeter Cuperum, a Reitzio laudatum, vide etiam Vigerum de Idiott. p. 610. LEHY.*

Ead. l. 5. Ὡς μὴ ἐλεγχθεῖν) In vitreo calice bibens. *Martial. Prodat perspicuus ne duo vina calix. BROD.*

Ead. l. 7. Ὁ παῖς) Servus potum ministrans. *BROD.*

Ead. l. 8. Οὐδ' αἰὶντι τοικεῖν) *Hom. II. Ψ, 430. SOLAS.*

Ead. l. 10. Ὅταν σε) Omnes edd. male ὅταν σε. Quasi enclitica possit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum editt. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuum deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos persaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23. quoque male edebatur ὥσπερ τις, quod similiter correximus. *REITZ.* Non erat corrigendum, si distincte ὥς πέρ τις pronuntiabatur et scribebatur. Neque adeo in ὅτ' ἂν περ accentus in media carere possemus, si quis ita scribere et pronuntiare vellet. At quum ὥσπερ, ὅταν et similia vocabula per usum in compositorum numerum redacta sint, rectius ad regulam eam, quae *Reitzius* urget, revocatur scriptura, ita ut jam scribendus

ὥςπερ τις, ὅταν σε, εἴθε γε (quod in modo praecedentibus
olfius minus recte εἴθε γε edi curavit) etc. Hanc rationem
ego constanter tenui per hanc editionem, etiam ubi vete-
Edd. sibi non constituisse videram. LEHM.

Ead. l. 11. Ἰωνικὰ ξυνείρων) Qui Ionica carmina, hoc est,
atoria conexit. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.) Dubitabam aliquamdiu, histrionem,
Musicum designaret: cum subito succurrit, quod in Con-
de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de
quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse
eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse.
um nunc restaret, ut quid sit Ἰωνικὰ ξυνείρων assererem:
erpretes enim de eo, qui jocos Ionicos conexit, intelligunt.
o vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo
d alio in loco jam laudato ait, Αἰγυπτιαίων τῇ φωνῇ, satis
vincere putarem, nisi Mcursium viderem nescio quae non
numentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant ita-
viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, my-
i nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. Alexan-
as delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam
s plerumque erant. Motus doceri gaudet Ionicos matura
p, et fingitur artubus, Jam nunc, et incestos amores de tenero
atur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπιψεκ.) De hac voce legenda omnino Xe-
ontis verba in Symp. p. ed. St. 512. l. 35. Ἦν δὲ ἡμῖν ὁ
ς μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γορ-
ς ῥήμασιν εἶπω) οὕτως etc. Quod eo magis hic monen-
duxi, quia P. et L. aliam hic scripturam exhibent, nem-
σκενάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat
ptissimam. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Μάντιν) Ea enim aetate frequenter con-
antur. Vid. Acl. Lamprid. in Commodio I. quem parem
um cursu Commodio Mathematici promittebant. Id enim
urelio imperante factum est, quo tempore et Luciani
s editus. SOLAN.

Ead. l. 13. Κιθαρίζοντα) Est inter captatorum artes lau-
oluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos
nt. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7. ubi alienissimi homines
orem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cur-
etc. GESN.

Ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι
han. Plut. 348. Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

Ead. I. 14. *Χρή οὖν χερσαίου βατράχου* —) Videtur *Lucianus* abuti voce *χερσαίου βατράχου* hoc loco, et per idem *φρόνον* intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal ce-
tentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus
et passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant
tantum eae, quae in paludibus et aquis degunt, immo pro-
prie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur
in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat *Plin.*
XI. c. 37. et 51. Ergo procul dubio *Lucianus* per *χερσαί-
ον βατράχου* *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adver-
Indoctum c. 20. KUSTER.

Pag. 268. l. 6. *Ἡρέμα καὶ γελοῖον*) Legendum est forte
οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis un-
et coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem
machum placet, habeat. *Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ νη-
γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡ-
μα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἢ
τὸς ἐναγίσματα.* Nam *esurientem et certe sitientem unguentis
lini, et caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita
videris similis esse columnae obsoleti cadaveris, libamina ducis.*
Cur hic οὐχ' ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus*.
Miscell. 13. causam nullam video. Ceterum expressis-
sime *Lucianus* lepidum hoc *Martialis* ad *Fabullum* lib.
Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dedisti

Convivis herc: sed nihil scidisti.

Res salsa est, bene olere, et esurire.

Qui non coenat, et ungitur, Fabulle,

Hic vere mihi mortuus videtur.

JENS. Locus corruptus, nec placet *Brodaeus* conjectura
IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in
bus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: *ἔδυσχέλαινον ἡρέμα*.
cyom. c. 6. *ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαι με*, *Icarom.* c. 9. et *Nigr.*
Vid. omnino *Suid.* v. *Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δὲ
ἀπόλλυται.* Et *Aristophan.* Schol. 230. A. SOLAN. Quod
Nigr. c. 5. citat *Solanus*, jam est c. vel §. 8. ubi *Heu-
προσαχθῆς ἡρέμα* recte vertit, *sensim cogare.* Quod hic
sensus non efficeret. *Paris.* versio ἡρέμα γελοῖον reddit
nopere ridiculum, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα
significationem habeat, nondum comperi, neque creden-
sius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum*
est ridiculum, quod melius ad Graeca; sed requiritur
cuius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα
γελοῖον *Gisb. Koen.* ad *Gregor. de Dial.* p. 10. legebat:

ελοιοι· cui emendationi, ut verissimae, adsentitur cla-
Belinus. BIR. Vehementer falluntur, qui *Koenii* blandam
 ecturam probant; in quorum numero juxta *Belinum* etiam
 us est in libro: *Divers traités de Lucien, Xenophon,*
 n et *Plutarque*, p. 492., quem tamen falsi testimonii ar-
Bastius ad *Gregor. Cor.* p. 26. ed. Schaefer. referentem,
 nem illam χοῦμα παγγέλοιοι revera in eccellente quodam
 ce *Paris.* inveniri. Exquisitam phrasin ἡρέμα καὶ agno-
 qui haec *Luciani* loca: *Nigr.* c. 8. δέδοικα μὴ σοι μετα-
 ξω γελοῖως αὐτὰ μιμείσθαι — — κατὰ προαχθῆς ἡρέμα
 αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος, *Icarom.* c. 9. ὥστε ἡρέμα
 χθεσθαι, *Ibid.* c. 27. καὶ τῆς ἀμβρουσίας ἡρέμα καὶ τοῦ
 οὖς παρεγενύμεν, etc. cum hoc nostro comparaverit. *Sci-*
 denotat ea quandam urbane ac lepide moderatam grada-
 n, qua gravitas rei ipsius cum grata ac paene ironica
 tia mitigetur; i. e. proprie: *sensim adeo, paullatim et*
quin etiam fere, quod nostrates fere dicunt, *nachgerade*
sogar. H. l. commemoratis modo, quae periculosam
 eram philosophi nostri conditionem indicarent, nunc
 ur, quod jam parum absit, *quin etiam ridiculum* videri
 vult autem auctor, *maxime* hoc omnium *ridiculum* es-
 a proxime sequentibus *Courierius* ad *Luc. Asin.* p. 312.
 οντος ἐναγίσματα scribi vult ἀγόντων ἐναγ., ut enun-
 existat absoluta, intellecto τινῶν. At et mortuus ipse
 um vulgarem veterum cogitandi rationem, quam *Lu-*
 potissimum in *Charon.* c. 22. deridet, dici poterat
 αγίσματα, celebrare, agere, inferias suas; quamquam
 on ipsius erat voluptas, sed superstitem amicorum.
 tiam in h. l. desiderat *Wielandii* elegantia, cohaeren-
 jus sententiae: τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα — — τὰ παρ-
 μένα cum iis, quae proxime praecesserant. Unde la-
 suspicatur aliquot versuum. Equidem, licet liberio-
 endam sententiarum nexum esse concedam, nihil ta-
 idero, nec video saltum violentum. Esurire enim ac
 am cogi misellum homuncionem vel inter convivium
 autissimum, demonstraverat auctor cap. 26. Tum
 27. et sq. accedere ad istud malum dolores quosdam
 tias, e. g. quod humillimi generis hominibus se post-
 videat, et obligatus etiam sit ad laudandos, quos
 at; (et hic obiter quasi immiscet, quam ridiculum
 aculum homo bene unctus et belle coronatus, qui
 ariat ac sitiatur) quod porro timendum sit, (c. 29.) ne
 am domini exciret etc. LEM.
 . Στήλη—νεκροῦ) Cf. supra *Charon.* c. 22. SOLAN.

Ead. 1. 7. Ἀγοντος ἐναγλαμ.) Vid. supra Charon. c. 2.
SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἦ) Ἦν μὲν γὰρ
MARCIL. Haud inepta quidem conjectura. Nam quinque
repetita particula γὰρ in deinceps sese excipientibus enu-
tionibus non potest non offendere. Nihilominus in consuetu-
omnium librorum lectione acquiescere placebat. Ceterum
haec ipsa domini zelotypia requirit necessario, ut, quibus
tim commemoratur, παῖδες εὐμορφοί, ἢ γυνὴ νέα, ποῖα
liberis ejus et uxore, sed de pueris formosis, vel uxore, u-
pianitur. Priorem interpretationem Gesnerus, et hinc Bædæ
et Wielandius amplexi sunt. Sed Erasmus olim rectius se-
sum expresserat. Vid. ad cap. 15. LEM.

Ibid. Ζηλότυπός τις ἦ) Civis ille Romanus. BROD.

Ead. 1. 12. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοί) Erasmus, in proo. Pl.
gum aures atque oculi multi. BROD. Vid. Xen. Paed. VI.
Aristoph. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

Ead. 1. 13. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantæ, E-
nuchi, dico alibi, et patet lineis seqq. repetit ea pag. 13.
BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλέως. In
Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant
tibus suis, ex Juvenale et Martiale notum: regum autem
notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo
cum multo risu Aristophan. in Acharnis. PALM.

Pag. 269. l. 1. Ἀ μὴ θέμις ὀρῶντα) Forte εἰς ἃ
ὀρῶντα. BROD. Explicat haec verba Jens. Lecti. Luc. p. 1.
vid. ejus notam ad Diall. Mortt. XI. §. 4. ad verba, ἅπαν-
σίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertionem praepositionis nihil
esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Ibid. Διαπείρας τῷ ὀϊστῷ) Placet διαπείρα τ. ἂν τ. ὀ.
Διαπείραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος, de quo ante
MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus eum
me συμποτικῷ nihil memini me legisse; et quis credat, Persarum
reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine et
no pollui, et funeribus inquinari, et omnem convivii
centiam exstingui mortis cogitatione et metu? Id certe
credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet
ligi τὸ ὀϊστόν. Nimirum acutissimum telum est cuius
quam in convivium immoderatum vibrabat Eunuchus
susurrando regis auribus, et ejus zelotypum animum
do. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. L.
etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim
participium. Forsan scripserit διέπειρέ σου, ut Diall.
XIII. De ἂ μὴ θέμις ὀρῶντα vid. Dial. Jov. Aescul.

ἢ μὴ θέμις ποιοῦντα. SOLAN. Non tantum in adpectu, sed et in visu, nonnunquam culpam aliquam esse posse, triste *Didici* exemplum testatur, qui de se ipse Trist. II, 103. acriter queritur:

Cur aliquid vidi? cur noxia lumina feci?

Cur imprudenti cognita culpa mihi?

Hoc volo, nec mihi videri *Brodae* emendatione εἰς ἃ opus esse. Quamquam μοχ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων. Participium διαπίρας, quod, quum rationibus syntacticis recognoscere videretur, varia pro suo quisque ingenio mutandi pericula fecerunt, (vid. Varr. Lectt.) equidem corrigere religioni ducebam. Similem dicendi licentiam admisit noster *Simon*. c. 17. in. Εἰ δέ τις ἑπαλιν ἐλευθέραν γυναικα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν, ὃ δὲ αἰετὶ αὐτὸς πρὸς ἀπτοίτο etc. Similiorem etiam *Diall. Mortt.* XXVI, 1. in verbis: ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, quae *Belinus* et *Schmiederus* e cod. 2954. falso corrigenda censuerunt: ἔζων ἀεὶ, καὶ ἀπέλαυον. Cf. etiam infra Pro Merc. Cond. c. 9. ibique notam. De Accusativo absoluto vide, quae adnotavimus ad *Halcyon*. c. 8. Tom. I. p. 496. Ἐπεὶ autem et alibi breviter dictum occurrit, ut *Diall. Mortt.* XXX, 2. Διήλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό, i. e. οὐ δύναμαι αἰτιάσθαι. *Guil. Langius* aliam excogitavit loci construendi rationem, quam vereor tamen, ut multi sint probaturi; hanc scilicet: ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος — ἔζων (σε ἴδῃ, ex super.) ἢ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπίρας τῷ οἴστῳ μεταξὺ πίνοντος (propter sequ.) τὴν γνώθον. Quod denique ad *Palmerii* sententiam attinet, qui τὸν οἴστον h. l. allegorice de calumnia capit, quam sententiam etiam in exemplari meo Bas. 1. a manu veteri ad marginem exaratam deprehendo, haud cunctanter *Wiclandio* adsentior et *Belino*, qui proprie haec de more quodam Persico, quamquam nec aliunde noto, nec per se humanissimo, intelligunt, rati, allegoriam, qualem *Palmerius* vult, nimis adfectatam h. l. et importunam, atque adeo a *Luciani* indole alienissimam, videri. LEHM.

Ead. l. 2. Γνώθον εἴτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Juntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

Ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24. de hoc verbo dixi. REITZ.

Ibid. ἑμαυτὸν) In plerisque legitur εαυτ. nulla prorsus ratione ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. et ed. Flor.

SOLAN. ἑμαυτὸν ab iis profectum esse, qui *Solani* similes fuerint Critici, nimium scilicet a rigore quodam Grammatico

suspensi, *Luciani* vero haud dubie esse *ἑαυτὸν*, patebit iis, quae supra ad c. 19. in Varr. Lectt. m) et ad Catapl. c. in Adnott. a me dicta sunt. Mox etiam verba *ἡδίων αὐτοῦ* (melius *αὐτοῦ*) ne quis corrigeret *αὐτὸς ἑαυτοῦ*, grater, opinor, ipse intercessisset *Solanus*. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἀέων κρόκη δεθείς*) *Leo chordula vinctus*, citur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos tentatur passim, quod princeps tantum alat virum. Coe. Ex historia Androcli, quam vide apud *Ael.* de anim. VI. 48. Et *Gell.* V, 14. Postea, inquit, videbamus Androclum leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire. SOLAN. *Erasm.* in paroem. *Leo chordula vinctus*. Brod. M. IX, 13. Editum autem ibi *κρόκη* pro *κρόκη* errore typotico, quibus illa *Miscell.* mirifice abundant; nam non dubium, quin *κρόκη* et ipse scripserit, ac legerit. Est et *κρόκη* tenue filum, immo *floccus* et *pluma*. *Epict.* Sent. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑψοῦται, nec avis ob floccos (*plumas*) alta est. Et a *κρόκη* forsitan *Latinorum crocus*. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῶν τοιούτων*) Scribe *τοιούτων*. Brod. L. do adducto. Sed *τοιούτων* ego sine variatione ubique invenio, et si Brod. *τοιούτων* alicubi invenit, vel ipse accentus mutare poterat, scribam vel edit. *τοιούτων* dare in animo habet. REITZ.

Ead. l. 14. *Τέχνην τὸ πρ. π.*) Idem rursus De Saltat. 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

Pag. 270. l. 1. *Ἀχάριστος*) Lege, meo periculo, et aut probos auctores profer, qui *ἀχάριστος* ita usurpavit. LAN. Suppeditabunt exempla *Wesseling.* ad *Herodot.* I. 1. et *Sturz.* Lexic. Xenoph. Tom. I. p. 511. Quod autem, ὥς δὲ *J. Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XI. p. 200. legi vult, γε, non id quidem inelegans foret, neque extra *Luciani*. Verum vulgaris, et quae ipsa quoque bona sit, lectum propterea mutari debeat, non video. LEHM.

Ead. l. 3. *Αὐτὸς αὐτοῦ*) Ubi ex persona *Mercede* ducti *Lucianus* ait, *Συνήμι δὲ ὥς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις ἑαυτοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ* ultimum refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτοῦ εἶναι θέλῃ τοῦ pro *ἑαυτοῦ*. ut saepissime apud Atticos. *Quanto magis volo esse jucundior et gratior*. Loquitur scilicet, ut ex persona *Mercede* conducti, qui primo mane experiri secum miseriam, in quam sit conjectus, reputet; et bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, postea quando venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasse non habebat, bones invenerit; ubi nulla cum gratia versetur, con-

invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem porrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, *elligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue ubi me ipso jucundior et suavior esse cupio.* (Josephus 371. C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς γυῖθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterh.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant commendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris et minus servare conor, morosus vidcor, et tantum non fugiendus. Vero blande riserim, et ad hilaritatem quam maxime vultum imposuerim, illico me despicit et respuit. JENS. Αὐτὸς αὐτοῦ. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Jensius in εἰαυτοῦ mutare jubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctori argumenti libri *Athenaci*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτοῦ εἰαυτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Πήτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ αἵματι θερμότητος etc. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non adhuc lectum est, sed ut jam vidit Jensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro εἰαυτοῦ, idque pro ἐμαυτοῦ. GESN. Αὐτοῦ est: meo; nec debebat mutari. Idem jam saepius a nobis observatum est, ut in Varr. Lectt. ad Diall. Marr. V, 2. XII, 2. Diall. Mortt. XII, 2. XXIV, 3. et in Adnott. ad Timon. 57. Tom. I. p. 480. Recte Charon. c. 20. legitur: οὐδ' ἂν ἄνθρωποι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ (non αὐτῷ) ἀποθανών. et ibid. c. 24. τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ (non, ut Reitzius voluit, αὐτοῦ) αἵματι. et infra Pro Merc. Cond. c. 14. πείραν τοῦ (sic in omnibus libris) διδούς, i. e. experimentum suū habens, ut recte Interpres. Θέλω autem pro vulg. θέλη prosumissimam et ego, ac certissimam, judico Jensii conjecturam. CHM.

Ead. l. 12. Ὁ κῶδων ἥχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN. *Lucianus* de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli spensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, libet videt. Recte quoque supra ad cap. 24. Scholiasten citat Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas *Luciani* tempore crederit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel nonum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Gloss. Graec. voce κῶδων, et Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa, quae 700 annorum aetatem, Gothicamque inscriptionem referebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent.

Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balneo fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Beccium* de thermis vett. *Thes. Graev.* T. XII. p. 324. Quinque tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse, ex *Plin.* Hist. VII, 55. jam retulit *Magius* cap. 2. REITZ.

Pag. 271. l. 7. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est tantum nudum, i. e. *propemodum*, jam jam. Sic noster *Ver. hist.* L. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἐμελλον, jam jam fructus laturi erant. Plura ex *Thucyd.* et *Herodian.* *Steph.* v. Πόσις p. 497. REITZ.

Ead. l. 9. Ὁ τὸντος δὲ πολλάκις) Διὸς subauditur. BROD.

Ead. l. 11. Καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN. Frustra sollicitant innoxiam particulam καὶ. Neque enim delenda, neque id quod *Seagerus* vult, mutanda in κατὰ, ita, ut κατὰ ζεύγος sit apud vehiculum; Genuinam intelliges, si tenueris, recte eam ad sequens οὐδὲ, quemadmodum *Gesnerus* in versione expressit: „et jumenta exspectas — et ne virgultorum quidem satis substernunt.“ Similiter vice versa οὐτε et καὶ inter se referantur *Diall. Marr.* XIV, 1. οὐτε τὴν παῖδα ἤλκετο καὶ αὐτὸ ἦδη τέθνηκε. Quod autem Participium ὑπομένεις non strictissime verbo finito περιμένεις respondet, nunc minus offendet, quanto certius tibi supra c. 29. extr. de similitudine Participii διαπείρας persuaseris. LEHM.

Ead. l. 12. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem *modi* *Galenum* audi, λευκότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ μαύρων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλας ἢ πρὸς μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανόμενες, καὶ τὰ καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἐκτέλει τῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. κατὰ τὴν φύσιν. Sed subit hic mirari, quod apud *Nostrum* feminae, nudi minarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur, quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis sordidioribus nobilibus feminis, post *Christinae Suecorum* regis apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factum esse putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut saltem ea modestiae consulere, uterentur. SOLAN.

Ead. l. 14. Θεσμοπόλις) In vivis, cum haec scribere desiderat. Eundem nominat in Gallo c. 10. et in *Plin.* c. 9. et seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

Pag. 272. l. 1. Ἀνέλπιστον) Conf. infra *Peregr.* c. 1. SOLAN.

Ead. l. 4. Δεῖσαν) Cum oporteret. BROD.

Ead. 1. 6. Πεπιτωμένων τὰ σέλη) *Athen.* lib. 12. *Alexis*, quo *Lucian.* hoc loco, ut patet postea:

Ὅρῃς δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἡ
Εὐρήμενον.

ixi ad illud *Petron. Salamandra*. Sic pag. 554. ubi pessime
terpr. qui crura totumque corpus unguento solebant perungere.
te, ut hic *Erasm.* *BOURD.* Jubet *Bourdelotius* cum *Erasm*
terere, picatis cruribus; et nos, ut solet, ad *Petronium* aman-
t. Ego vero, cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non est,
t, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anqui-
rem, malo, depilatis cruribus; non enim picatis cruribus
ras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae
pice et oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in
m rem usurpatum, quod in *Demonact.* loco ab eo laudato
. 50.) legitur, δρωπακισθῆναι. Cf. *Rhet.* c. 23. *SOLAN.*

Ead. 1. 7. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἡγε) Nequaquam signi-
cat διὰ τιμῆς ἄγειν τινά, honoris gratia aliquem secum ducere,
i putavit interpres, (edit. *Par.* et *Salm.*) sed aliquem in
more et pretio habere, colere et honorare. Quemadmodum δι'
αἰνῶν ἄγειν apud *Aelian.* *Hist. An.* XIV, 29. *VITRING.* Cf.
om. in *Verbb.* c. 4. et *Fugit.* c. 3. *LEHM.*

Ead. 1. 9. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic *Cleopatrae* cin-
dus *Χελιδών.* *Suidas* in *Κίναϊδα.* *MARCIL.*

Ead. 1. 12. Παρακαθίζεσθαι) *W. P. L.* et ed. *Junt.* In re-
quis παρακαθίζεσθαι. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Διασεσάλευμένον) Sic iterum infra *Rhet.* *Praec.*
11. *SOLAN.*

Ead. 1. 16. Δεηθῆναι) Absque *Codicum* ope hanc vocem
mendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est.
SOLAN. Δεήθετε αὐτοῦ in suo exemplari legebat *Brod.* *Misc.*
C, 13. pag. 67. Et corrigere jubebat ἐδεήθη αὐτοῦ· merito
idem; verum cum ego δεηθῆναι constanter scriptum inve-
rim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *REITZ.*
id. ad *Catapl.* c. 11. *LEHM.*

Pag. 273. 1. 2. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vul-
fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in *W. Cod.* *SOLAN.*

Ead. 1. 4. Αὐτῷ) Forsan rursus αὐτῷ legendum quis ma-
t, ut saepe alibi; non tamen mutavi, quia hic non neces-
sarium videbatur, licet Latine recte vertatur sibi; nam se-
quitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet,
ia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco
uratur. *Sapienti* sat. *REITZ.*

Ead. 1. 6. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia,
te *Dii* bene adjuvent. *BROD.* Idem *Icarom.* et alibi. Et *La-*

tini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. et *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. BOURD.

Ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δός) *Hoc mihi abs te petiti beneficium impartire.* BROD.

Ead. 1. 10. Μυρρίνην) Ad initium hujus capituli in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ὁ πάντας ἐλέγξας καὶ πάντων τὰ ἥθη παιδεύσας ἄτιμος μένει ἐν Καίαις. Quod et per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere. SOLAN. Non adnotassem variationem editionum in μυρρίνην et Μυρρίνην, nisi Solani diligentiae ostentare causa facerem; nam nimis notum est, Mss. et edd. antiquo raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox Μελιταῖα versus fin. hujus cap. quoque scripta erat μελιταῖα. Quare in adnotandis hujusmodi minutis haec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. v. καρχάρων. REITZ. Non sunt hae profecto minutiae, canem Melitaeum cum myrto, oratores mordaces cum Carthaginiensi gente etc. commutandi occasio detur. Facilius autem rem minutiis, quod idem Reitzius noster supra vitium Melitinae Ed. οὗτος pro οὐτος, et similia multa commemoratae operae duxit. LEHM.

Pag. 274. 1. 5. Βαῦζον) Hanc vocem attigi ad primam um *Petron.* BOURD.

Ead. 1. 6. Τὰ μελιταῖα) Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. *Erasm.* in proverb. *Melitacus catulus.* BROD. vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam unde canes habebant, aliam esse a nostra *Malika*, Strabo docet ex *Plinio* in fine L. III. cap. 26. Vid. notas ad *Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. ubi altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis testatur *Theophr.* in *Charact.* c. π. μικροφιλοτιμίας monumentum hujusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Notandum noster *Philops.* c. 27. et *Conviv.* c. 19. Membrum *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. et *Aesop.* f. 83. Solan.

Ead. 1. 9. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ὄντας ἐν τῷ ξυμπόσιῳ ἀποσώπτων) *Benedictus*, noster *sulse alios etiam — diceretis petens.* Conjungit sepe

ino vehementer torquet *Lucianum*. Melior *Erasmus*, cum in insulse super convivium dictoria quaedam jecisset in eos, qui lerant. Sicut enim debet, cum aliquando non insulse jocatus set. GRON. Nec correctoris ipsius interpretatio omnino vera est. Non enim legitur ἀποσκήψας, ut jocatus esset vertere osses, sed ἀποσκήπτων, quo fere quid ille fecerit, significari quis non videat? Verte igitur cum *Gesnero*: qui alioqui proprie aliquando, i. e. h. l. nonnunquam, suo tempore fere) non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet. Hanc vim vocis ποτὲ, ut verti possit fere, tangit *Sturzius Lexic. Xenoph. s. v. ποτὲ n. 5*) LEHM.

Ead. l. 16. Τῶν καρχάρων) Malim τὸν κάρχαρον. BRON. *Miscell. IX, 13. p. 67.* ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius conicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim ἓνα, ut *Dial. Mort. IX. §. 2. μακάριος αὐτῶν. Aristophan. Pl. 345. εἰ γὰρ τῶν φίλων. REITZ.*) Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut *Eumolpidae*, *Phoebices*, *Eteobutadae*. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula καρχάρων, et interpretandum mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium: nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδούς. Sed ex hoc loco et aliis, quos jam superius notavi, conjicio, *Erasmum* adhuc juvenem et nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat ejus dialecti ignorance. PALM. Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, et *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ Ἰσχατοὶ ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς. Sed quia omnes edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci *Erasmus. REITZ.*

Pag. 275. l. 3. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BRON. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod et etymon docet) quo tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Piscat. c. 24.* POLAN.

Ead. l. 4. Τοῦτο ὑποστή) Sincera lectio ὑποστήναι. BRON. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus edd. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit: Gallicas veteres ad octogin-

ta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, qui efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLM.

Ead. l. 8. Διαρρήναι) *Clamore disrupti.* (διρρήναι) gebatur in Miscell.) BROD.

Ead. l. 9. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — εἶνα ἔχοντας) Hæc ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit *Belinus*. BIR. Ideo fecit *Schmiederus*. Sed non aliam video caussam a *Belino* ferri, quam quod ea, quæ de Dionysio sequantur dicta, non ad pulchritudinis, sed ad doctrinae, laudem referri debeant. Quod secus est. Cogitavit auctor de Dionysiis, non de Dionysio isto solo, cujus invidiam movit *Philoxeni* pertinax veracitas. Et moneri illo exemplo potuit, quicumque rem haberet cum cujuscunque generis dominis ambitiosis, si ve doctrinae, si ve pulchritudinis, si ve alius cujuscunque dotis, virtutisve, laudem captarent. Omnino liberior h. l. est, ut alibi quoque interdum, auctoris stylus. Quod si non manifesto apparet, mallet ego ea, quæ inferius annexa sunt, verba: χρόν δὲ καὶ σοφούς — οὕτω λέγειν, pro alienis habere. Sed caute abstinere: LEHM.

Ead. l. 11. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita et bene *audire* *Epict.* Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν plura simil. *Jens.* Lectt. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis et Latinis communes collegit. REITZ.

Ibid. Πήχεως ἐνλοτε τὴν εἶνα ἔχοντας) En delicias interpretum. *Benedictus*, si nares cubitali magnitudine amplas habent. *Erasmus*, si illis naris nonnunquam cubitali hiet specus. Ubi tantam auxesin? et cur malunt de nare et naribus, quam nasum appellare? Sane cum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν εἶνα ὁ γέγων, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, *Lucianus* certe potuit et maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ εἰνῶν ὄντων, initio conscrib. hist. Sed ut nunc εἶν, ita etiam πῆχυν in *Luciano* iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo *Veneris* et *Cupidinis*, cum scriberet ex *Veneris* ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, Latine dixit *Erasmus*, *Corybantum* alius suum ipse *pencm* ense desecat. *Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex *Salmutiensi* et hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio *Attios*, ut *Deliacos* fecerint quoque *Corybantas*. An miseri non recordabantur *Prudentii* de eodem collegio? *Cultrum* in *lacertis* exserit fanaticus *Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; et laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. GROS.

Ead. l. 12. Ἐς τὰς λιθορυφάς) *In lapicidinas Dionysiacas*, eminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. in Verr. Plaut. in Capt. et Liv. Cogn. Τὰς Διονυσίου λαυρίας* dicit *Athen.* c. 3. lib. 1. *Jun. in Adag. Turn.* c. 16. lib. 2. *lautumias* vult legi. dico alibi. *BOURD.* Historiam *Phixeni* respicit, de qua fusius *Adv. Indoct.* c. 15. *SOLAN.* *Phixeni* contubernalis futurus, versiculos tyranni laudare reusantis. *GESN.* *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, *Phixeni* poetæ exemplo. *Brod. Misc. IX*, 13. f. Ecce rursus, iam malam Graecam lectionem expresserit: nam haec vitia hypothetica non esse credo, quia et alibi *Διονύσου* male pro *Διονυσίου* legebatur, ut supra jam monuit *Jens.* Hic vero bique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius, *Διόνυσος Bacchus*, vel herus ille *Xanthiae*, e quo *Jens. ad Vit. Auct.* c. 6. *REITZ.*

Pag. 276. l. 3. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) *Conf. supra cap. 10. SOLAN.*

Ead. l. 9. Κοσμούμεναι) *Ms. κομμούμεναι*, male; nam sequitur *τὰς κόμας περιπλεκόμεναι*: essetque δις τὸ αὐτό. *BOURD.*

Ead. l. 13. Ἡ ἄβρα) *Ancilla.* Sic *Dromo* et *Xanthias* pro servis usurpantur. *BROD. Serva. Hesych. ἄβρα, δούλη, παλακή.* Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. *BOURD.*

Pag. 277. l. 3. Παναθηναίων) *Quid Romae Panathenaea?* *SOLAN.* „Ad hanc quaestionem,” inquit *Wielandius*, „vel ipse *Lucianus*, quid respondeat, laboraverit.” Minime,redo. Imo ne ego quidem magnopere laboro. Mirum sane,ui tam incredibilis temeritas, tam vere caecus stupor, scriptori nostro a tam familiaribus ejus cultoribus tribui, credique serio potuerit, adeo sui oblitum *Lucianum* Athenas Romanam transportasse. Non *Attica* Panathenaea cogitavit auctor, sed *Romana*, i. e. festum illud Romanorum, quod cum Atheniensium Panathenaeis maxime conveniret. Erant haec *Quinquatria*, in Minervae honorem celebrata. Quae quum laud commode Latino suo nomine a Graeco scriptore reddi potuissent, Graecum substituit callidus auctor *Athenaeorum*. *Panathenaea* autem nominare placebat, ut intelligerentur maiora *Quinquatria*, per quinque continuos dies acta, discernenda quidem illa a minoribus, unius tantum diei festo. *Vid. Ovid. Fast. III*, 809. sq. cf. *VI*, 651. sq. Nempe majoribus, quas ferias puerorum fuisse discimus ex *Horat. Epist. II*, 2, 96. sq., *Minerval* accipiebant juventutis doctores, quod satis clare patet e loco *Ovidii* priore v. 829. et sq. nec non forte dona doctis nobilium amicis dabantur, quod hic noster

locus docet. *Saturnalibus* autem literatos homines a domo suis donari solitos fuisse, testatur lex illa salsa, quam *Cronosol* fert *Cronosol*. cap. 15. τοῖς πεπαιδευμένοις δούλοις (praecesserant servi domestici) πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ μοιρίτας εἶναι. LEHM.

Ibid. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere *Persii* interpretes illud, *Scis comitem horridulum trita donare lacerna*. Ms. R ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοσιν. l. *Casaub.* fin. lib. 6. *Anim.* ad *Athen.* *Hesych.* et *Suid.* verbo ρόμακτρον. BOUND. Interpretatur *Erasmus* Ἐφεστρίδιον bellam, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debat vent amiculum, paenulam, vel tale quid. PALM.

Ead. l. 5. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eod. Codice refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἐπὶ αὐτὸν μένον παρακούσας τοῦ δεσπότητος προδραμὼν καὶ προμηγύσας ἔρχεται. Et primus quidem illico etiamnum cunctantem deprecans, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθύς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότητος, προδραμὼν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere cunctantem subauscullavit dominum, praecurrit, priusque precor. Σκέπτομαι est cunctior, dubito: unde σκεπτικοί, qui de rebus dubitabant. GRAEV.

Ead. l. 6. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. et L. tur, quod merito viro summo placuit, utpote quod cunctantiae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam adferre commodius visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam eleganter quebar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκέπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel ipsa satis docent; adi tamen nos ad *Catapl.* 8. ubi de re agitur: mandatum autem hic intelligi commodè posse, in quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro cunctans apud *Aristotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. C. Sic *Noster* etiam usurpat simplex σκέπτομαι. *Ver.* H. 10. *Demon.* c. 57. *Herm.* c. 50. et 73. SOLAN. Quidam σκηψαμένου, jubente, et mandante familiae? GESN.

Ead. l. 8. Κομίζοντες) *Pallium deferentes*. BROD.

Ead. l. 9. Πολλά εἶπε) Multos de te apud dominum nescit. BROD.

Ibid. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utque, cum id arbitrio commissum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. Perperam *Erasmus*, quemadmodum adhortans commodè jecerit. Concinnius *Benedictus*, ut sibi dato arbitrio com-

subjecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe claus et simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit par, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam rem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In dialogia hujus dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίνονται, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οὗτος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

Ead. l. 10. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. ROD.

Ibid. Διξιῶν) Commemorans. BROD.

Ead. l. 11. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

Ibid. Βρενθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui donativum istud ei adportent; quorum aviditas habendi vix satiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper mussitantes, quod non plura lederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύομενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦθον τῶν ταχέων. οἱ δὲ ἄνθινον μῦθον. καλεῖται καὶ ὄρνειόν τι βρένθος, ὃ οἱ κότες κότες καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni auctor; quibus et conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium juxta et Helladium in Chrestomathia p. 14. ed. cum notis Meursii, legatur βρένθειον, dubium, utrum apud Helladium, et Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc βρένθειον, nunc in plurali βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον. an vero apud hunc, ut et in Etymologico ex Hesychio βρένθειον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur id βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro et ex Hesychio, et Etymologico apud Scholiasten pro κότες lege κότες. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθειον, μῦθόν τι ὡς Βάκχαρις etc. sciendum apud Etymologici auctorem scribi Βάκχαρις, et ex adjecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται. hic quidam pro τύμβος conjiciunt θυμός. Sed verior est haud dubie H Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi βρενθαίεται, δυσχεραίνει, προς-

ποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin *Βρενθύεται* sit rescribendum; plane uti infra *Βρενθύεσθαι* inter alia etiam per *χειράνεσθαι*, *προσποιεῖσθαι*, redditur. Vide quoque *Enchiridion logicum M.* in eadem hac voce. JENS. Cf. Schol. ad *Timonem* c. 54. Omnino autem erudite disserit de hoc verbo *Hemsterhuis* ad *Diall. Mortt.* X, 8. in *Tom.* II. p. 531. sq. LEPH.

Ead. l. 12. *Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.)* Summam et infimam praecedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. et L. est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Μὲν αὐτὸς)* Ipse dominus. BROD.

Ead. l. 15. *Οὗτος)* Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Σύμβολος)* Revocandum ex editionibus prioribus *ἐμβουλος*, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. JENS.

Pag. 278. l. 1. *Ἄωρα)* An ἄδωρα; BROD. *Ἄωρα δῶρα)* Ita et vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum et eorum spes in cultu domini et mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barlaam* *πλοῦτος ἄπλουτος*. Sic in *Vitarum Auctione Bourdelotius* advertit *τέρψις ἀτερψίη*. Sic ab aliis *κόσμος ἄκοσμος*, *τόκος ἀτοκος*. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi *Odyss. M.* v. 89. *Scyllae pedes* dicuntur ἄωροι.

Τῆς ἥτοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι.

Idque *Scholiastes* vetus anonymus exponit *λεπτοί* adeo ut dona haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, *ἄχαρι*, *ἀπρεπές*. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum *Scyllae pedes* ἄωροι apud *Homerum* sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio*, (in voce *Ἄωροι* ubi ad hunc *Homeri* locum respicit, et non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem *Scholiasta* vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, *Scyllae pedes* ut mirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti *prosilire* nequeant. Hanc quoque sententiam pro-

et *Hesychius*. Quod vero ad hunc *Luciani* locum attinet, id dubie est certissima et venustissima lectio cl. *Gronovii*, *ἁδωρα* pro *ἄωρα*. *Ἄδωρα* enim *δῶρα* eadem elegantia sunt, quia *πλοῦτος ἄπλουτος*, *τέρψις ἀτερψή*, *κόσμος ἄκοσμος*, *αἶσχος ἄτοκος*. Quibus ego addo *γνώσις ἀγνωσίη* eodem loco idem *Nostrum* in *Vitar. Auctione* c. 14. quo *τέρψις ἀτερψή*. *ἡ χάρις ἄχαρις* lib. 1. *Anthol. Epigr.* c. III. *Epigr.* I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας

Ἄρῃος, ταῦταν τὰν ἄχαριν χάριτα·

apud *Aeschylum* in *Prometheo* victo p. 35. edit. Steph.

— φέρ' ὅπως ἄχαρις Χάρις,

ὦ φίλοι, εἰπέ πον τίς ἀλκά.

apud eundem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα

Πόριμος.

Choliastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλά τις μηχανησάμενος, οὐ φεύξεται. (Apud *Cic.* III. de *orat. veteris Tragici* est: Qua tempestate *Paris* *Helenam* innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in *Hec. Sophocl.* *edip. Tyr.* p. H. S. 200. *Aeschylus Prom.* πόρος ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος *Persis*. νᾶες ἄναες *Choeph.* χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius Medea* νίτα invita: *Amphib.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit *B. Martin.* V. III, 9. *Hom.* II, I, 34. ἀλκή ἀναλκίς. *Aeschylo* in *Persis* p. 157. νᾶες ἄναες, naves perditae, et p. 288. πόλις ἄπολις, urbs diruta: *Sophocli* in *Electr.* v. 1157. *Clytemnestra* dicitur ob crudelitatem μητήρ ἀμήτωρ. Haec addidit *Hemst.*) — Amarunt hanc diuendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. *Pariatione* apud *Ovidium* *injusta justa*, II. *Met.* 627. de *Apolline* *Coniudem* ab se temeraria et injusta caede trucidatam tumultante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

et antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de *Or.* 58. dixit *nuptas nuptias*:

Qua tempestate *Paris Helenam* innuptis junxit nuptiis,

Ego tum gravida etc.

et *insepulchram sepulturam* ex *Ciceronis Phil.* I. citat *Torrentius* et *Suetonii Julium* c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in *Or.* cap. 23. *Inops potentia* apud eundem *Pro Quintio* c. 10. *Insaniens sapientia* apud *Horatium*. Ita *Ardeliones* apud *Phaedrum* dicuntur multa agendo nihil agere. Sed ut ad *Luciani* locum revertar, eum ita emendandum dedit jam olim *Brodæus* IX. *Misc.* c. 17. adferens illud *Sophoclis* ex *Ajace* *Flagellifero*,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, οὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donanti
vafritiem et impiam fraudem, qua per speciem beneficii quae
piam irretiat et quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg.
II. Aen.

— ulla putatis

Dona carere dolis Danaum? —

Ita Venus in suavissimo et cum suavitate ipsius Κύπριδος
λάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi E-
dyllio, quod inscribitur *Ἐρως δραπέτης, Amor fugitans.*

*Ἦν δὲ λέγει (Ἐρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι σοι
μοι ὅπλα,*

Μήτι θίγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πρὸ πάντα βίβλαται.
JENS. *Ἄδωρα*) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testatur
Galaci Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, et reser-
vata *Sophoclem* ejus, quam sequimur, lectionis auctorem
dant. Locus *Sophoclis* integer sic habet:

Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροικία,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.

M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta ejus-
di oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce
lumen, strenua inertia* etc. collegi in libello de Ambig. et con-
Tit. *ADJECTIVUM*, et *OXYMORON*. REITZ. Gailium
tinuit vulgatum ἄωρα. At *Sophocleum* illum locum (A. 675.)
respici, manifesto ostendit vox ἀνόνητα, respici
Sophocleae οὐκ ὀνήσιμα. Quod si ita est, ἄωρα δῶρα potius
se tueri possunt, idque tanto minus, quum ἄδωρα, ut
quidem *Brodae* juxta ac *Gronovii* conjectura est, etiam in
Collectaneis confirmetur. Optimo itaque jure *Reitzius* hoc
recepit, recentioresque praeter *Gailium* omnes secuti sunt
LEHM.

Ead. l. 2. Καὶ ἀνόνητα) Ex *Sophocle* in *Ajace* Musgrave
Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BRON.

Ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπειθήναι.
Incredibile est, has voces, imprimis postremam, sic
miis illis viris verti potuisse: *ad munia fumulatus et
claudicantem et obaudientem*. Quid oro illud est? Utique
non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem
ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

Ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita
sunt. BRON. *Lucianus* porro accumulans et exaggerans
serias, quae cum per totum convictus tempus, tum de
ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, de
secundis auribus admittere, si quis Conductum apud

nietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτερου-
 μένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν
 ἰάγραν δὲ ὑπανιούσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ,
 ἰνδισάμενος — ἤδη περιβλέπει σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρου ἀποδό-
 etc. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπαν-
 άμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus
 to loco. Perspicit enim te, jam assiduis laboribus attritum,
 id munia famulatus obeunda claudicantem, et deficientem, jam-
 podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat
 te florentissimum, decerpsit — circumspicit jam, in quod ster-
 linium te abjiciat etc. JENS.

Ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. in-
 pretatur Theod. Marcil. ad Pers. BOUND. Vid. iterum in-
 De Luct. c. 19. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀποδόγη φέρων) Hic quidem potest otiosum
 si illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen
 let, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) portet et ab-
 lat. REITZ.

Ead. l. 12. Πότε etc.) Recensens Lucianus causas, quas
 minus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum
 verit, illum exturbandi, inter eas ponit et has, καὶ ἦτοι
 ράκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθέ-
 γέρων ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκ-
 ρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὤσθεις, ἐξελέλυθας ἔρημος ἀ-
 ντων. Non multis puto opus esse, quibus attento et eru-
 o lectori persuadeam legendum πότε et διέφθειας, non au-
 n, ut adhuc, τότε et διαφθείρας. Quem enim alium sensum,
 am hunc, recipere possit hic locus, et mens auctoris? Vel
 im quod pusionem ejus aliquando tentasti, vel uxoris ancillam
 ginem homo senex vitiasti, vel simili alio nomine insimulatus,
 tu, obvolutus, in cervices extrusus, egressus et orbatus omnium.
 ss. Πότε L. uti conjecerat Jensius, pro vulgato τότε. So-
 n. In Lectt. Lucian. Jensii p. 204. unde haec desumpta
 it, inverso ordine legebatur: legendum τότε, non autem, ut
 hic πότε. Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens
 i clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non
 ipsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε de-
 nus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ. Nimia
 t h. l. Jensii seduli as, corrigentis ποτὲ, nec magis laudan-
 n Reitzii recentiorumque editorum obsequium, etsi in Co-
 is L. adsensu haec conjectura aliquantum commendatio-
 invenisse videatur. Non ποτὲ, aliquando, ut tempus sit
 efinitum, sed τότε, tum, de ipso illo tempore, quo phi-
 ophus noster jam γέρων factus erat, explicandum conve-

nit in nostrum locum. Et alibi τότε similem Criticorum juriam est expertum, ut Nigr. c. 7. ubi vid. Adnot. Top. p. 254. Addam, si opus sit, ad confirmandum hunc τότε usum e *Lycurgi Orat. Leocrateae* locum c. 3 p. 141. *ἰεῖσθαι δὲ τὴν ὑπὲρ τούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὡς ἄνθρωπος διὰ ῥαθυμίας τῶν τότε (i. e. olim) νομοθετούντων, ἀλλὰ* De lectione *διέφθειας* omnino *Reitzio* adsentior. Requitur verbum, cujus et Tempus et Modus ab ὅτι pendet ergo nec Participium, (*διαφθείρας*) nec Praesens, (*διαφθεῖς*) sed, quod A. 2. recte suppeditat, *διέφθειας*, res dens illud praecedenti *ἐπείρασας*. LEMM.

Ead. l. 13. Διαφθείρεις) In omnibus antea legē *διαφθείρας*, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam *διαφθείρεις*, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. *Διφθεῖρας*, pro vulgato *διαφθείρας*, exhibui, ut conjecerant docti; et sic in Ald. (2.) prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio edice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet ea textui immittere. Minus itaque *Solano* obsecundari, sic melius respondet praecedenti aoristo *ἐπείρασας* enim conjunctiones non semper similia tempora requirunt supra probavimus ad *Piscat. med. fere*: hic tamen convinctior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeteritum sermo continuatur. REITZ.

Pag. 279. l. 6. Ἐκ τοῦ ἔθνους) *Ea, quibus adsueti.*

Ead. l. 12. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc *ῥάδιος* in sequiorem partem trahi: sed quid tum mihi nondum compertum; conjicio in *facinus pronuntiatum* loco, et alio, qui est in *Alex. c. 4.* ubi hominem suis viribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, non alio sensu intelligere, quo occurrit in *Anach. c. 34. ἔς ἐπιβουλήν*. Passive scilicet, quo sensu *opportunitatem* aliiue Latine usurpant; cum contra hic propter *ἰν τὸν τρόπον* additum, active accipiendum videatur. SOLAN. *vitae* morum (*ῥαδιογενία*) notatur b. l. in Graecis, quam jam *Ciceronis* aetate illi sustinuerunt, ut hic ipse quam studiosissimus nationis illius cultor et admirator statuit variis in locis, e. g. pro *Flacc. c. 4. sq.* *Epist. Famill. XVI, 4, 4.* „Lyso enim nosse vereor ne melior sit: primum quia omnes Graeci, deinde,“ etc. LEMM.

Ead. l. 14. Ἡμᾶς) Nimirum *ἡμᾶς* et paullo postea ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 280. l. 1. *Μαντείας*] Quod *Valckenarius* et *Wytbachius* malunt, *μαγείας* e loco *Alexandr.* cap. 5., quem et paullo post *Jensius* et *Solanus* conferri jubent, sane quid commendationis accipit. At h. l. in *μαντείας* omnes ri consentiunt. Neque ego intelligo, quidni etiam vatiandi professio iis artibus, quas *Pseudophilosophi* isti prae tulerunt, adnumerari potuerit. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 3. *Ἐπαγωγὰς*) Cum legerem semel et iterum, *Πολὺ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιον εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἰ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς* quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse abductionem in hostes, nemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio *Flor.* obens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; namque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum *Noster* ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse ominis suis praesagia et veneficia, nec non amoris concitationes, et damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precari. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo periri hominum genere, infra in *Pseudomanti* c. 5. *Λαμβάνεις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδὰς θεσπεσίους ὑπάρχοντων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς.* Accedit eum amans quidam praestigiator, ex iis, qui magias et sacras cantationes profitentur, tum artes et ad conciliandam in amoris gratiam, et ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos thesauros, ad hereditates acquirendas. Est ergo ἐπαγωγή vel generatim cujuscunque noxii et damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, *Ἐπαγωγή, συμφορὰ, πειρασμός, ἥτοι τὸ ὁπώσουν κακὸν ἐπαγόμενον* atque iisdem place verbis id habet *Suidas*. *JENS.* *Ἐπαγωγὰς* *W.* et edd. *Fl.* *Id.* (?) *Junt.* et *A.* recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. *Vid. lex. c. 15. (5.) SOLAN.*

Ead. l. 12. *Φύσεως*) Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis et animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *GLSEN.*

Pag. 281. l. 2. *Θύετης*) *Vid. supra de Sacrif. c. 5. SOLAN.*

Ead. l. 3. *Τηρεῖς*) *Tereus* cum sequeretur *Prognen uxorem* et ejus sororem *Philomelam*, ambae versae sunt in aves. *Vid. VI. Met. Pers. Sat. VI. COGN.*

Ibid. 'Οπύλων) Ita W. In impress. ὀπύων. Vid. et A. c. 19. (c. 50.) SOLAN. Etsi in omnibus inveni ὀπύων c. 50, tamen edidi ὀπύλων, quod probatione non indiget; modo Hesych. ter quater id repetentem, ὀπυϊομένη, μισγομένη, ὀπυϊομένη, γεγαμημένη. ὀπυϊεῖν, γαμῆν etc. et sic Noster pra. Quare vel nullo Ms. praeunte, olim correxi. Id vero, cum Cod. Wit. adsentiat, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mss. Guyeti quoque inveni, illud ὀπύλων legi velle. REITZ.

Ead. l. 7. Εὐανθής) Ait de divitibus et potentibus, "Εὐανθὲν γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξικλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εἰς πλίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθής etc. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edit. εὐανθής. Ultra vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐαιθής. JEN.

Ead. l. 11. 'Ο Κέβης ἐκείνος) Cujus exstat libellus. BROD.

Ead. l. 12. Σοί) Sic optime W. et L. neque aliter in M. fuisse verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum σου enim minime ferendum. SOLAN.

Ead. l. 13. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, et ita legisse videtur interp. BOURD.

Ibid. 'Ες αὐτήν) Sic rursus fin. hujus Dial. SOLAN.

Pag. 282. l. 1. 'Εδεήθην) Cupiam. BROD.

Ead. l. 6. Καὶ ἀνάντης) Malim καὶ ἄναντες. BROD. Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, id est, quit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπύχουσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῖς ἐδάφοις ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφον κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα etc. Quid hic non benesau sit, ut cum Brodaco legendum sit ἄναντες, non video. Atque adscensus sit valde et acclivis et lubricus. JENS. Itaque Jensus πολὺ pro Adverbio sumit, et cum sequentibus jungit, quam quidem rationem interpunctio Editionum B. 1. et Wolf., in quibus post ἐπὶ πολὺ nulla mora indigitata est, indicat. Mihi nus recte in utraque Aldina, Reitziana, Bipontina et Schmiegeriana comma positum post ἐπὶ πολὺ, quo Adjectivi notitia significetur, quam et Gesnerus expressit, longus vertens. Similiter etiam Belinus et Wielandius. Sed priori rationi magis favent et usus linguae, et loci contextus. Sic etiam facile supersederis Brodaci conjectura ἄναντες. LEHM.

Ead. l. 8. Χρυσοῦς ὄλος) Angl. ὄλως. Quod Luciani cum est, ut etiam antea notavimus. sic pag. 374. et passim BOURD. Vid. Adnot. ad Necyom. c. 1. LEHM.

Ead. l. 12. 'Εκπεληγμένον) Nota, hic non observandum crimen illud, ἐπληγον ad corpus, ἐπλάγον ad animum. Longo

in excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.
Ead. l. 14. Διαδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ'
v. BROD.

Pag. 283. l. 1. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms.
α. cujus color est detritus, cujus vividus color est ex-
tus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χροῶτα,
color est immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* lo-
quitur Iliad. P. v. 738.

— Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη

Πρόσσον αἵξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrens pro
pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον,
etiam praefert M. firmant haec *Luciani* loca. In Abdic.
Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμ-
μα αραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, ὅλον ἐκ φθόνου καὶ
γίνεται. In Eunuch. c. 11. ἐς μυρία τραπόμενος χροῶ-
Denique in *Jov. Trag.* cap. 30. ἡ χροά τετραμμένη, ὅ-
μοι περιφερεῖς etc. Nam quod accusativus hic mutata
additur, neminem Graece mediocriter doctum mora-
SOLAN.

ad. l. 4. Αἰληθυλίας) M. recte. In. reliquis fere omni-
θυλείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ad. l. 6. Τῇ ἑταίρῳ) Corrige τῇ ἑτέρῳ μὲν. BROD.

ad. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ad. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si le-
κείνης τῆς ἔμπαλιν BOUND. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ.

g. 284. l. 1. Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Deus in caussa non est,
mali nobis eveniat. BROD. Memineris, Deum in cul-
esse. Considerat enim id, quod est in hominum mo-
ut, cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala,
tamen iis irretiti culpent fortunam et numina. Ho-
lyss. I. *Aeschyl.* in *Prometh.* COGN. *Platonis* locus
argumento sane quam aptissimus, de *Rep.* X, 520.
ob elegantiam usumque eximium describere me non
Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ
ΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕ-
ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ ΤΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΑΛΛ-
ΑΛΛ' ΤΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΤΕ. ΠΡΩ-
Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΣΤΗΝ-
ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ
ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ

ΑΤΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΘΟΜΕΝΟΤ, ΘΕΟ
ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

Ead. 1. 2. Ἐλομένον) Ejus, qui id agendum statuerit. Ba

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE CONDUCT

Pag. 285. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse,
trum Mosellanum, hujus Apologiae interpretem, oculis
in hac usum non fuisse, donec majus otium probandi.
jus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quae
lud statim ab initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, et pag. seq. Ba

Ead. l. 4. "H) W. recte, non ἦν, quod in omnibus
pressis legitur, nisi quod nihil prorsus in Flor. est. So
Deest etiam in Cod. 2954., non improbante Belino.
vero manifestum est, ἦν alienae manui deberi, quae vel
stantivum verbum supplere, vel etiam ingratum verbo
ἐπελθεῖν εἰπεῖν sonum inserta illa voce vitare vellet. E
autem per errorem ortum est illud ἦ, quod Cod. Wit.
bet, quodque Reitzius, quem secuti sunt recentiores.
idonea caussa praeferendum censuit. Neque enim s
sententia valde jejuna est, si cogitationem sic a scrip
jungere velis, sed verba quoque ipsa structurae vitio
rant vix condonando. Quis enim tandem, qui tersus
stylum, sic loqui sustinuerit: Ἄτινά σοι ἐπῆλθεν, i
ita, ut in eadem voce ἄτινα Objectum simul et Sub
quaeri oporteat? LEHM.

Pag. 286. l. 1. Kal) Adseverantis est.

Ibid. Μεταξὺ) Inter legendum. BROD. in Miscell.
c. 14. Quod Brod. voluit, jam erat in Mosellani v
Benedictus vero: Sed quid interim in singula diceres;
vero haec merito in marg. sic mutaverat, inter leg
perfecto libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse h
Quae interjecto tempore inter libelli mei prioris editio
hoc tempus, post omnia, quae de mutata conditione
peristi, a te dicta sunt in me et ipsam illam mutata
meae rationem, ea nunc componere et conciliare his
gisti superiori libello a me scripta, studeo, ut appa

es meas posteriores non repugnare his, quae priore libro proposui. GESN.

Ead. l. 2. Ἀνεγνωσμένοις) Ex hac sententia expedire me possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut id servem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus inter: nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere, adplicare*, quod vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *jam addere, adjungere parò praecedentibus a te jam lectis*. Cf. supra Revivisc. c. 38. ἀφήρμοζον μεταξύ τοῖς λεγομένοις. 172. Recte Gesnerus et Reitzius mentem auctoris ceperunt, nam etsi paullo contortius et obscurius verbis expressam, sed facile Solano et Wielandio concedam, nihil tamen periculum locum, quod corruptum sit, equidem suspicari possum. Neque usquam cujusquam corruptelae vestigia certa apparent, nisi quod in Cod. 3011. voces καὶ ἐπὶ, quas haud sine incuria librarii ante πᾶσιν omisit, desiderantur. LEHM.

Ead. l. 3. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. et ed. Junt. secutus sum, quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere non κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακῶς ἔχω. Plato Phaedre ed. Basil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκνων δοκῶ φανυλός ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν etc. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, et, puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN. Articulo τὴν, quem Gesnerus addit, carent omnes Edd. Neque Ellipsin, quam Gesnerus vult, magis agnosco, quam ipsam lectionem κακὸς. Κακὸς ἐγὼ praeter tres Codd. et Ed. Junt. etiam Ald. 2. habet; quae ad usum linguae aptissime dictum apparet. In veteribus Edd. omissum post μαντικὴν comma facile omnem locum habere potuit. LEHM.

Ead. l. 4. Εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς] Optime haec ab interprete Latino reddita: *Et est, qui postquam scripsit ipse talia — — demiserit?* non intellexit Belinus, atque adeo pro more suo vituperavit. Nimirum τις enclitice scriptum in A. 1. et 2. recte habet, minus recte τις in B. 1., namquam et hoc quodammodo ferri possit. Magnopere a vulgatis verbis recedunt, quae, Belino referente, in Cod. 304. leguntur: εἰτα τις οὗτος; αὐτὸς ὁ ταῦτα γεγραφὼς etc. Nam Belinus multo praestantiora vulgatis habet, et sic redit: *Eh quoi! quel est cet homme, cet auteur? C'est celui même qui a écrit cet ouvrage.* Vereor, ut talis oratio ulli Luciani cultum placitura sit. Fortassis tamen error commissus est in ferendo, et verba in Codice illo sic leguntur: Εἰτά τις; οὗτος, (pro ὧ οὗτος) αὐτὸς etc. LEHM.

Ead. 1. 5. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae
τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

Ead. 1. 6. Ὀστράκου φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in
oemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc pro
Plato in Phaedro. VONST. Nimirum pag. ed. Bas. 202.
Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52. C. 118. A.
163. C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in Ὀστράκου
ἐπιστοφῇ, et adde Marini locum in vita Procli, et quos
in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1161.
Kustero ad Suidam laudatur, et Diog. Laërt. VI, 95. SOLAN.
Desumptum proverbium e lusu quodam puerili, qui dicebat
ὀστράκινδα, quemque describit Pollux Onom. IX, 3. Lec
tionem φησὶ Gölherus ad Dionys. de Comp. Verb. p. 132.
φασὶ mutandam censuit. Et sic jam in A. 2. editum: ne
non P. ita scriptum habet. In Reitzianam editionem haec
dubie per errorem irrepsit φησὶ, quantum quidem e Reitz
notula in Varr. Lectt., quam accurate descripsi, suspicari
licet. Unde et idem Luc. Asin. c. 22. extr. pro vulgato φησὶ
ex Ed. Salm. edidit φασὶ, reprobante quidem Courierio, qui
ad illum locum p. 230. complura affert aliorum scriptorum
loca, ubi φησὶ scriptum exstet pro rectiori φασὶ. Verum
mihi quidem ejus generis peccata librariorum potius, quam
ipsorum scriptorum, negligentiae tribuenda videntur. (Hic
jam conscriptis indicavit mihi amiciss. Stallbaumius, in Pla
tonis Gorg. p. 522. E. ed. Steph. omnes editt. et libros manu
scriptos, Ἄκουε δὴ, φασὶ, exhibere, φησὶ vero Plutarchum
et Stobacum, qui locum exscripserint. Addebat etiam Vi
lectissimus: „Apud seniores quidem scriptores φησὶ pro φασὶ
occurrere docet Toup. ad Longin. p. 275. sed apud probos re
periri omnino negat Heindorf. pag. 262.“) Pro ἐνῆκε, quod
Reitzius, praeceuntibus plerisque Edd. veteribus, et recentibus
ediderunt, malebam ἐνσέσεικε, quod princeps Florentina, et
quinque Codd. tuentur, recipere. Cf. De Merc. Cond. c. 30.
LEHM.

Ead. 1. 7. Φέγων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi su
pra, ad Dial. de Merc. cond. cap. 24. quae vel ter, quater
eodem Dial. recurrit. REITZ.

Ead. 1. 10. Πρὸς) Hinc, ut ex aliis locis, patet, Le
cianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegyp
to, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde conjicio, quod
in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo con
cere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quod
de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis c. 14. habet,

rum scripta, cum superstitionem ridiculasque et absurdas
um de iis opiniones praesens ferre non posset, aut argu-
tum adducat ex iis sumtum, quae in Soloec. c. 5. legun-

Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius ex-
ata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam paro, *Lu-*
i vita, huic editioni praemittenda, et in una quasi tabu-
b oculos ponentur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Ἀλακῷ) *Tam morti proximum.* BROD.

Ead. l. 11. Ἐν τῷ πορθμείῳ) *Erasm.* in adagio, alterum
em in cymba Charontis habere. BROD.

Pag. 237. l. 2. Τὰ σφιγγία) *Torques.* BROD. Hanc vo-
a interpretor alibi, ut sequentem κουράλια. ΒΟΥΡΔ. Τὰ
γγία καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox κουράλια non mihi
etur sana, et credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία
ellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφιγγειν dic-
a foret σφιγγίων, omne id, quod premit aut stringit ali-
um corporis partem. At ego non possum sic intelligere
γγίων. Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea
armillas gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia
λωπίσματα, et ideo dictus est Torquatus Manlius ille Ro-
nus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque au-
insignis, quem detraxerat hosti, et eo spolio gloriabatur,
n mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo
t extraordinarium et ἐξαιρετόν τι· nam si plures Romani
iti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum
cognominandi ex re solita, et ei cum aliis Romanis com-
ni. Mosellanus interpretatur σφιγγίων *amuletum*, sed nul-
n auctorem habet ejus significatus. Amuletum Graece di-
ur περίαμμα, περίαντρον, ἀποτροπαῖον, nec puto *Lucianum*
re, quae per plures voces Graecis usitatas significari pot-
it, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino inso-
us, et ignotus. Igitur σφιγγίων, ut arbitror, diminutivum
vocis σφίγγ, quod est animal e simiarum genere, quo mi-
s et exilius, eo pretiosius et magis aestimatum: ea voca-
is in Gallia *guenuches* et *apajous*. Eam vocem Graecam et-
n Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus,
ae ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: de-
unt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum co-
, celetum testudinum, sphingia, mancipia. Et rursus eodem
pite: anima' sphingion. Talia animalia saepe vidimus apud
ges, principes viros, et luxuriantes divites, alligata pet-
illum vel per ilia stipiti aliquando et sphaerae e ligno vel
stallo, ne libere vagari sinantur, et sic alligata παρέρχουσι

ξαντὰ ἔλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα, et auro etiam vel ligari, vel
 nari solita fuisse, testatur ipse *Lucianus* infra adversus in-
 doctum: πίδηκος γὰρ ὁ πίδηκος, ἡ παροιμία φησὶ, καὶν τοῖς
 ἔχῃ σύμβολα. His positis, pro κουράλια (quam vocem *Ma-*
lanius interpretatur corallia, tanquam si κοράλια scriptum e-
 set) legendum puto κουράσια, vel κοράσια, vel κωράλια
 quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel πα-
 δάρια, et duarum quidem, quas primo loco posuit, frequen-
 tissima occurrunt exempla, ultimam κωράλλια *Hesychius* ha-
 bet sic: Κωράλλιον, παιδάριον, κόριον, et paullo post, κω-
 ράλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod
 Romani divites et luxuriantes pueros pulchritudine et corpo-
 ris mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro et gemmis
 ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille *Philocommodus*
 imperatori *Commodo* percarus, de quo *Herodianus* in *Com-*
modo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυναικῶν
 ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς οἱ
 χαίρουσιν Ῥωμαῖον οἱ τρυφῶντες. Erat autem puerulus talis
 simplex ex iis, qui nudi sine veste auro et gemmis ornati, quibus
 delectantur Romani luxui dediti. De iisdem loquitur *Dio Cas-*
sius lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυνῆ, ὡς
 πλήθει ἀθυράσαι τρέφουσι. Quae sic vertit *Xylander*: puellus
 quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis
 causa alere solent. Nec obijciatur, pueris non convenire vo-
 cem ἔλκεσθαι et κλοιῷ δεθέντα: vox ἔλκεσθαι optime convenit
 voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κορά-
 σια et aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur,
 pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut
 ornatur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas.
 PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus *J. Be-*
chartus descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque
 ipse de *Animalibus sacr. script.* lib. 5. c. 7. Part. II. p. 703.
 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum
 esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non fi-
 ciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depic-
 xerat, et quam sit indignum docto homine et liberaliter in-
 stituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam
 addicere. Tamen idem jam senior in Caesaris aulam se con-
 tulerat. Quod illi obijciens *Sabinus* quidam petit, quot *Vi-*
dae, quot *Croesi*, quot *Pactoli* illi persuaserint, ut caram
 libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc tra-
 hendum ac raptandum praeberet, καθάπερ etc. Ac si con-
 revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicato-
 rum divitum monilia et corallia (id est, monilia e corallio facta)

addidit cl. *Botius*; sed quod illius pace dixero, ineptissime. Immo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges*, non *monilia*. 2. Et vel *monilia* reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio*, sed *monilia et corallia*. 3. Praeter τοὺς τοῦσιους *divites* inter Romanos, de quibus hic agitur, olim abuisse *monilia corallina*, merum somnium est, cum ne *monilia* quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Aeneidos*. 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum *monilia corallina*. Nam utut ponas, *divites* habere *monilia*, tamen iis *monilibus* non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallium cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, et verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere *sphingia*, et *paralia*, seu *pantherae* vinciri solent in opulentiorum aedibus. *Sphingia* dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiae animalium* capite undecimo, et *Photio* in Exc. ex *Philostrato*. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus de *Grentemesnil* τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάγια. Cui conjecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillae et collaria*, seu *monilia*. Quasi verborum hic esset sensus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum *armillae et torques*. Ὀφίδια proprie sunt *anguiculi*, sed et *armillae anguium figuram habentes, quaeque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philostratus* in *Epistolis*. Et pluribus describit *Nonnus* libro quinto *Dionysiae*. *Collarium* autem pro torque est Romana vox, qua *Plautus*, *Lucilius* et *Varro* usi sunt: unde γῆρ Kolarin vel γῆρ Kolaraja a *Chaldaeis* et *Thalmudicis*. Et Graecis κολλάριον. *Hesychius* κλοιός, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακίς. *Philoxenus* in *Glossis* κολλάριον *collarium*. *Aristophanis* *Scholiastes* ad *Vespas*, κλοιός τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολιόν, lege κολλάριον. Itaque videbantur *Luciani* σφιγγία in ὀφίδια et κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum ablu-

dunt. Sed jam displicet haec conjectatio. 1. Quia divites torquatos et armillatos non reperio, nisi inter barbaros, a quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Maellius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torquati donati. 2. *Κολάγια* ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aeo *Luciani*, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, et monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, et pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi Epigrammate 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo, quem occidit Cyparissus, *Metamorphoseos* libro decimo.

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. c. 52. *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde sphinges quoque et pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex *Philostrato* refert *Photius* Act. 241. *Ἀγωναὶ (ἀλῶναι) ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ πορδάλιον στρεπτῷ ἄμα, ἐν περὶ τῇ δεσῇ (δέσῃ) ἔφερε, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γραμμασί, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pardalium (id est, pantherum seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem *κουράλια* in *Luciano* esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de consilio posse elici. ALMELOOVEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni *Bochartus* et *Palmerius*, nec non cl. *Bootius*: *Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορδαμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τραυμάτων πλουσίῳ τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια.* (*Hesych.* in οἰκουργία. *Alciph.* I. Ep. 39. pag. 194.) Vocem *κουράλια* nihili esse, et Graecis ignotam, jam viri docti monuerunt. Non vero amplexa, non collaria intelligi, aut has voces *σφιγγία* καὶ *κουράλια* significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo *Palmerio*, qui ex *Hesychio* *κωράλλια*, vel *κουράσια* legendum esse scivit. Pueros, illas*

elicias dominorum et dominarum, apud Romanos aureis canenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus *Philostrati*, quem ex *Photio* attulit *Bochartus*, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum et consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur et duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum et hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur et trahebatur ad ibitum domini, instar σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua loquitur *Lucianus*, faciat iste locus *Philostrati*, nec in historiis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro *Bocharto*, quod legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant, similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queritur p. 471. (c. 30. p. 269.) Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit, traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex *Gellio* et *Aeliano*. vide *Plin. Hist. Natural. lib. VIII. c. 16*. Sic et pantheras et pardos cicuratos et olim fuisse constat ex vita *Elagabali*, et aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis lib. 1. Ep. 84*.

Picta quod iugo deligata collo

Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni *Bocharti*; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *GRAEV.* Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustratione est *Bocharti* disputatio contra *Bootium*: disputare debuit in ipsa voce χορδία, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret: quod stabile et certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam discrete profiteri, id omne, quod boni afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia p. 377. sic

κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη p. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια) *Et torques e corallio, quod, inquit Plinius, religiosum inprimis gestamen esse existimant amoliendi periculis.* BROD. An vox barbara ex collarium facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? v. Codd. vet. ΓΥΤΕΥ. Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen praee reliquis, quae nuperrime prodiit, illustr. *Spanhemii* emendatio (p. 242.) legentis κολούρας, vel κλόρας, quae alia simiarum cauda carentium species a *Salmasio* memoratur, *Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242. novae ed. de Usu et praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κυνάγια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277. Ξένους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέχνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλοις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τέκνους αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur in fragmento *Timocreonis* Lyrici, quod in *Themistocle* asserti 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in versione, quod responderet τοῖς κουραλίαις, in tanta sententiarum diversitate placuit et nobis aliquid audere, et ponere interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorundam: et fuisse olim vel maxime amabiles, apparet ex *Martialis* V, 38. GESN. Quia variationem neque in Codd. neque in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem *Jens.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad *Hesychianum* κουράλλιον, παιδάριον, accedit; et cum alii jam nimii fuerint in verbis his investigandis, et corrigendis, verbum non amplius addam. REITZ. *Gesneri* conjecturam σκιουράλια, quam et versio Latina secuta est, *Wielandius* quoque et *Belinus* probabilissimam omnium habuerunt. Hoc certe cum ex loco ipso, tum e virorum doctorum disputationibus, patere videtur, animalculorum quoddam genus sub voce illa suspecta latere, quod *Luciani* tempore inprimis delicatulis Romanorum matronis in deliciis fuerit. Phrasin, quae praecessit, ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, nollem a *Schmiedero* mutatam, quamquam σίρεσθαι pro φέρεσθαι editum compluribus Codd. confirmatur. Ἐλκεσθαι enim καὶ φέρεσθαι formula esse videtur similis illi usitatiōri ἄγειν καὶ φέρειν. Neque ego in lectione σύρεσθαι*

aliud quidquam video, quam genuinae lectionis scholion.

LEHM.

Ead. l. 3. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) *Erasm.* in proverbio, ἄνω ποταμῶν. *BROD.* Vid. *Diall. Mortt.* VI. Et *Eurip. Med.* 410. In proverbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi se *Diogenes Cynicus* dixisset, Age, fac sis dicto audiens; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί. 146. C. *SOLAN.* Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμόν; neque enim mirum est, aliquem adverso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. *GESN.* Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Ma. Reg. 3011. probante *Belino.* *BIR.* Erravit *Gesnerus.* Sonat proverbium, ἄνω τοῦ ποταμοῦ, vel τῶν ποταμῶν, de quo dictum ad *Diall. Mortt.* VI, 2. Tom. II. p. 498. hujus Ed. Neque h. l. agitur de eo quod mirum est, sed quod perverse fit. Ergo *Schmiederus*, quum, *Belini* iudicio seductus, lectionem Cod. 3011. ἄνω τοὺς ποταμοὺς recepit, textum magis corrupisse, quam emendasse, putandus est. LEHM.

Ead. l. 4. Καὶ παλινωδεῖν) *Erasm.* in adagio, *Palinodiam* canere *BROD.*

Ead. l. 5. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) *Stesichori* poëtae lyrici exemplo. *BROD.* *Stesichori* palinodia de *Helena.* *GUYET.* Conf. supra De Merc. Cond. c. 11. *SOLAN.* Ut *Stesichorus*, caecitate punitus, quod maledixisset *Helenae.* Sed exposuit omnia *Erasm.* *GESN.*

Ead. l. 6. Ἰλίῳ) Tangit in Pisc. et in Pseudolog. *BOURD.*

Ead. l. 7. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi et a Nostro alibi et ab aliis ita usurpari passim cernerem. *SOLAN.* Recte: cf. quae dicta sunt in adnott. ad *Catapl.* c. 9. ad De Merc. Cond. c. 29. et in *Varr. Lectt.* ad De Merc. Cond. c. 19. LEHM.

Ead. l. 10. Καὶ οἷός σοι χρηστῷ) Et quae tibi viro bono congruat. *BROD.* De hac dicendi ratione vid. *Schaefer.* ad L. *Bos* de *Ellips.* p. 479. LEHM.

Ead. l. 11. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Τῷ λόγιῳ) Et *Mercurio*, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. *BROD.* Conf. infra *Pseudol.* cap. 24. Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειεν αὐτοῖς λόγοις. Et supra *Deor. Dial.* Plura *Elsner.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. et *Th. Sel.* *Observatt.* c. 16. *REITZ.*

Pag. 288. l. 2. Τὴν σιλῆν) *Scalpellum.* *BROD.* *Misc. L.* IX. c. 14. Quod non operae existimassem addere, nisi viderem in *Parisina* id redditum esse, acum; falso: nam quia

urendum et secundum se vult praeberere, *scalprum* et *ferreum* candens istum adferre jubet. Scholiastes quidem ad cap. 13. Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἔργαλειον στυτοτομικόν. Sed recte Gesnerus et ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu sutoria, sive subula diserte distinguitur eod. Catapl. c. 20. ἡ τις ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

Ead. l. 3. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Toxar. (c. 35.) SOLAN

Ead. l. 4. Πάλαι) Diligenter haec vox adnotanda est, ut aetas praecedentis opusculi perspiciatur. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὅποσοι ὀμιλεῖν etc.) Ὅποσοι ὀμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἡξίωσαν. Interpres, quotquot cum ipso versari, et prae manibus habere dignati sunt. Malim ego: quotquot eum (librum) versare, et in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare et versare aliquam rem, ea uti, et διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Acl. Hist. Anim. XVII, 37. Et alibi similiter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos versionem Benedictinam, quae in Graeviana ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive Obsopoei sic habet: tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt. Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non solum de persona dici, sed et de rebus, libris, studiis, recte ait Bos. Et sic Epict. Sent. 2. ψυχὴ ὀμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedicata. Noster infra de Salt. cap. 2. ὀμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo et de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI. de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίον τῷ κοίλῳ τῆς ὠμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latisscapularum ossis cavo oblique inseritur; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est; vid. rursus infra c. 11. et alibi. Sed et διὰ στόματος ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeensis. Erot. c. 12. Διὰ μνήμης αὐτὸν φέρειν Herodian. L. 2. c. 2. §. 19. aliique. REITZ.

Ead. l. 8. Ἡ τε γὰρ τῶν λόγων παρασκευὴ] Versionem Latinam: verborum apparatus, Censor editionis Reitz. in Novv. Actt. Eruditt. a. 1745. p. 244. reprehendit, tanquam parum perspicuam, vel etiam, si copia orationis intelligatur, falsam. At obscuritatis crimen, si quod h. l. est, non in interpretem, sed in ipsum auctorem libelli, ceciderit necesse est, cujus quidem verba aptius reddi non potuerunt. Παρασκευὴ autem τῶν λόγων non tantum est copia orationis, sed etiam elegantia in verborum delectu; omnino omnes orationis virtutes, quae a diligente scriptore adhibentur in opere rite componendo et instruendo. Hoc autem non minus recte apparatus

rborum dici potuit, quam contrarium Cicero expressit dicere illo apparatu Orat. I, 53. Sic et παρασκευὴν ἐλεγκτικὴν καὶ κανικὴν Pisc. c. 23. reddidit Gesnerus, apparatus convincendi judiciale. Itidem Hermot. c. 64 παρασκευὴ ἐξεταστικὴ καὶ κτικὴ, apparatus explorandi et judicandi. Propius etiam ad anc nostiam sententiam in Prom. s. Cauc. c. 6. Mercurius l Prometheum dicit: Πάνν γοῦν μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανοῦς τινος παρασκευῆς, longa opus est oratione, et sufficiente quoniam, i. e. rei magnitudini accommodato, verborum apparatu. EHM.

Pag. 289. l. 1. "Οπου τὸ κέρδος etc.) Versus est Euripidis, l quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille; dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam et Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem; Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias adspernabatur; dixit filio pater: "Οπου τὸ κέρδος, παρὰ ὕσιν γαμητέον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. boen. 398. Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

Ead. l. 3. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. ROD.

Ead. l. 7. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasm in adag. Bellerophon's literae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. tom. II. Z, 155 — 99. SOLAN.

Ead. l. 8. Εὐπρόσωπος) Speciosum prae-textum habens. Vid. Oxiteium Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat. I, 12. Elsner. REITZ.

Ead. l. 13. Καὶ σὲ τὸν κολοιδόν) Erasm. in paroemia, gradus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Pseudol. c. 5. bene effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοιδόν. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Ζαλεῦκῳ, mendose: sunt enim variae historiae; patet conferentia. BOUAD. De Zaleuso similia propemodum narrantur, nisi quod non ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, l. SOLAN.

Pag. 290. l. 3. Περί πόδα) Emendo, παραπόδως, τουτέστιν γὰρ καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti bello tam bene scivisset enumerare miseras eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab abino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius accepta committat, qui se quoque in alienam familiam aliquis ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingit is Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris, qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse

paullo post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit, *Περὶ πόδα τολύων*, inquit Sabinus p. 506. καὶ σε τὸν Σάϊνον ἐκείνον φάλη τις ἄν. Brodaeus Misc. IX. c. 14. legit παραχόλας. Sed post eum satis hunc locum munivit Is. Casaubonus ad Theophrasti Charact. c. 5. ubi docet, *περὶ πόδα* Graecos dixisse de omnibus, quae apta essent, et convenirent; ubi et hunc eundem locum adfert. Interpres Benedictus reddit, Quare non in te pte quispiam te Salaeium illum esse diceret; nisi malis dixi vel dixerit. JENS. Retinui *περὶ* nam *περὶ πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt et conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5. de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ. Cf. Adon. ad Quom. Hist. Conscr. c. 14. et Adv. Indoct. c. 10. LEM.

Ead. l. 4. Ἐκείνον εἶναι) Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non in contextum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codices addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen huiusmodi fluet oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

Ead. l. 6. Ἐκὼν) Lege ἐκῶν. BROD. In Miscell. L. II. c. 14. Sed quid sibi velit, adsequi non possum: nam aperta et sana est vulgata lectio. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐνδιδόντων φυγεῖν) Hic recte interpretes Antiqui cam expressit dictionem. BOURD.

Ead. l. 10. Εἰς πλουσίον τινός) Οἶκον subaudio. BROD.

Ead. l. 12. Ἐν γήρα etc.) V. supra ad c. 1. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἐπερ τὸν οὐδὼν) Ἐπερ τὸν γήραος οὐδὼν. Eadem in adagio, Limen senectae. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487. et Odyss. O, 246. et Hesiod. Epy. 329. ἐπὶ γήραος οὐδῶ. Plato etiam usus est in phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Hermot. c. 77. SOLAN.

Pag. 291. l. 2. Καινήν) Pro κενήν in Flor. exemplari data manus reposuit καινήν, quod forte huic loco convenit. Interpres quoque, quasi legisset καινήν, Ecquid nova accusandi rationem adversum te quaerere? saepe confusa. inde toties ἕτερος pro ἑταῖρος, et ex adverso quo infra plura. JENS. Καινήν ex conjectura emendamus: nam quod in vulgatis legitur κενήν, nihili est. Ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram sententiam J. ed. quae habet καὶ νῦν quod manifesto ex corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrat. SOLAN. Καινήν edidi ex L. et vestigiis Junt. quae duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec

κηνὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Par.* ed. licet in textus κενὴν exhibeat, tamen novam versio Latina reddit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod randum, retinuerunt, dum interim κενὴν in Graeco edi patentur. REITZ.

Ead. 1. 4. *Μισῶ σοφιστήν*) *Euripidis* senarius. BROD. *Euripidis* versus, teste *Cicerone* *Epist.* ad *Famil.* XIII, 16. VORST. *c.* *Medea*; (vide eundem *Cicer.* VII, 6. et in eum locum *Victorii* notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam *Medeam* scripserat *Euripides*, ut saepe duplices sunt veterum *faulae*, aut ex alterius *Euripidis* *Medea* sit oportet. Vid. not. *Graevii* ad eam *Epistolam*. Citat et *Plut.* 2067. sed sine nomine; et 1275. In *Grotii* *Florilegio* inter incerta ponitur 21. Adde *Barnesium* ad v. 255. *Incert. Eurip.* qui tamen *Victorium* non videtur vidisse. SOLAN. *Cic.* ad *Trebatium* m. 7, 6. Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidquam vit. GESN.

Ead. 1. 6. *Τραγικοῖς*) Conf. supr. *Menipp.* sive *Necyom.* p. 16. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Πῶλος*) Vid. supra *Necyom.* c. 16. SOLAN.

Ead. 1. 10. *Ἐκπίπτοντες δὲ*) *Exacti*, *expulsi*. BROD. in *isc.* nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error *potheticus* esse potest. REITZ.

Ead. 1. 11. *Μαστιγούμενοι*) Vid. supra *Reviv.* cap. 33. SOLAN.

Ibid. *Τῷ θεάτρῳ*) *Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνν.* *Nobilissimae illi copatrae.* BROD.

Ead. 1. 12. *Πιθήκου*) Supra quoque non semel, ut *Reviv.* cap. 36. etc. REITZ.

Pag. 292. 1. 2. *Συγκείμενον*) Ms. *συγκινούμενον*. BROD. *erat* in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego *συγκινούμενον* scriptum fuisse existimo, ut est in s. B. SOLAN. *Etsi συγκείμενον* aliquo modo exponi queat, *convenientiam*, *gestuunive compositionem* cum cantantibus *inconvenientem* significet; tamen lectio Cod. B. *συγκινούμενον* eo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendum putem, et versiones jam olim ita sunt compositae, ut *c.* ipsum expressisse videantur. Conf. infra de *Salt.* c. 62. 80. quae *Solanus* in marg. *Junt.* consulenda monuerat. REITZ.

Ead. 1. 10. *Ἔτερον*) *Aliud clausum in pectore*, *aliud promissum in lingua habere.* *Sallust.* VORST. *Hom.* II. I, 313. SOLAN.

Ibid. *Κεύθῳ ἐν φρεσὶ*) *Hom.* II. I.

Ὅς γ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.
Lucian. Vol. III. Y y

BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἶπρ legas, quod tu-
men hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κενύων patet ap.
Homer. Il. 9. BOUND.

Ead. l. 12. Χείλεα —) Hom. Il. X, 495. Vid. supra Dial.
praeced. (cap. 20.) REITZ.

Ead. l. 14. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Junt. legeba-
tur; sed mutavit Solanus in θρασυνόμενος, nulla auctoritate
Cod. nec edit. Ego caussam non video, sed vulgatam servo,
quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet
ut significet id, quod facere solemus, ut alibi jam pluribus
dixi, quin et statim sequitur ἐξομολόγμενος. REITZ.

Pag. 293. l. 5. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasm. in adag.
In tuum ipsius sinum inspuere. BROD. Sic p. 936. hac de re co-
piose ad illud Petron. ter me jussit exspuere. BOUND. Huius-
modi, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit bas-
in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id facti-
tatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandae
caussa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc men-
te abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset
aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox illam
deprecaturus se, malaque averruncaturos superstitiosi ho-
mines sperabant. Confer etiam Navig. cap. 15. Vide tam-
locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. H.
p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰ-
σχύλον. Locus autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XV
p. 49. μαινόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπιληπτον φρένας εἰς κόλπον πτύ-
σας. Vide Theocr. Id. VI, 39. et XXIV, 19. ὥς μὴ βυσσάτω εἰς
εἰς ἐμὸν ἐπτύσας κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a-
liis lierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Calli-
machumque adducit testem. SOLAN.

Ead. l. 7. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. F.
624, 1. SOLAN.

Ead. l. 8. Τὰ ὅμοια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

Ead. l. 10. Εὐθύνην ἐπὶ τοῖς) Ejus reum fecit, quod in
lescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

Ead. l. 13. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. F.
'Αποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum
sationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνω τῷ φαρμακοπώῳ ἐ-
ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς
σχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς
νέτο. Nemini prorsus dubium esse possit, quia Lucianus
scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui
dicamen tussis praedicans, et se illico eos, qui laborare
liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussibus

bens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *odaeo* dicto loco. JENS. Ἀποκηρύττων M. et L. uti *Jensius* njecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 294. l. 15. Μοῖραν μὲν) *Hom.* Il. Z. BROD. *Lucia-* accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensum caussam ait, quod, quidquid faciat, lege et vi fati co-
tus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixit,
Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed
rsus ipse, quem respicit hic *Noster*, sic Il. Z, 488. apud
merum legitur:

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.
ns. Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc apparet. REITZ.
Z, 488. laudat etiam auctor *Philop.* p. 771. ut et jam ci-
idum Il. T, 128. Od. H, 198. GESN.

Ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex *Homero* legendum, non
in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitia li-
riis haud dubie profectum est. SOLAN.

Pag. 295. l. 2. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) *Hom.* Il. v. BROD.
ce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod *Lucian.* et *Hom.*
bent, dat ἀπένησε; et pro v, lege T. Ibique v. 128. REITZ.

Ead. l. 7. Δέδοικα μὴ — αἰτίαν προσλαβὼν, καὶ
εὐρίσχωμαι] Hujus structurae insolentia movit *J. Sea-*
um *Classic. Journ.* Vol. XI. p. 201., ut scribi mallet προσ-
βῶ. Non attendit igitur abusum Participiorum, passim in
ciani scriptis obvium, cujus exempla nonnulla, huic no-
o haud dissimillima collecta repereris in *Adnot. ad De*
erc. Cond. c. 29. p. 673. Etiam *Schaeferus* *Meletemm.* p. 86.
tus est vulgatam lectionem. LEHM.

Ead. l. 9. Ἦλω τὸν ἥλον) *Erasm.* in adag. *clavum clavo*
lere. BROD. Sic pag. 271. *Interpres Aristophan.* *Suid.* *Par-*
miog. BOURD. De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cicer.*
sc. D, cap 35 ubi *Cic.* ait: *Etiam novo quidam amore vete-*
amorem, tanquam clavum clavo ejiciundum putant. Ad quae
Hieronymus ad *Rusticum* p. 39. *Philosophi seculi solent*
orem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere. No-
n proverbium, Ἦλω τὸν ἥλον, πατάλω τὸν πάταλον. Vid.
Ilucem L. IX. c. VII, 120. *Suidam* in Ἦλω. Adde *Nostrum*
ita pro *Laps.* cap. 7. REITZ.

Ead. l. 14. Ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος) *Erasm.* in proverbio,
gram ancoram solvere. BROD.

Pag. 296. l. 1. Ὀδύρεσθαι) *Lucianus* haesitare se fingens,
o tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis con-
tium visum, defendat et excuset, Μία μοι ἴσως, inquit,
ἰνῇ ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας etc. *Graecus* in-

terpres, 'Οδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἡθος, ταῦτα κατασκευαστικά. Posset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταγλεναστικά· id quod requirit sensus: loquuntur enim ibi *Lucianus* κατὰ γλενασμόν. JENS.

Ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

Ead. 1. 5. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

Ead. 1. 6. Καὶ μανθάνω etc.) Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τοῖσι σω κακὰ, Θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, Ὁρῶ γλῶσσων αἴτιος κακῶν βροτοῖς. Sed ὁρᾶν μέλλω legunt etiam *Plin.* 947, 1. *Arrian.* ad *Epict.* p. 101. B. et *Clem. Alex.* Strom. II. 151, 1. SOLAN.

Ead. 1. 7. Πενία δὲ κρείσσω) *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσω. BROD. Melius alius, Κοίσσω δὲ πείνα. BROD.

Ead. 1. 9. Ἐς βαθυκῆτα π.) Vide not. ad c. 16. ubi locum exhibeo integrum. SOLAN. Dicit *Solanus*, nisi fallor, locum De Merc. Cond. c. 5., ubi quidem in nota integrum *Theognidis* locum, de paupertate agentem, descripsi. Cf. etiam *Timon.* c. 26. ibique notata *Tom. I.* p. 423. LEAN.

Ead. 1. 12. Οὐ πᾶν εὐπρόσωπον) Ἀν οὐ πᾶν δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

Pag. 297. 1. 2. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam prodesumptum. BROD.

Ibid. Κόλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, deicante complures annos meam consuluit sententiam amplius ventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consensientissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hage Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Pa fateor, me torsit, vanisque conjecturis diu me, et vix excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ δόξα, ἑταῖρε, ὥς οὐδενὶ τοῦτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτος τε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὥς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπεῖρει χεῖρεϊν. Interpretes Latini: Neque enim tanta fames Ar gere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur. aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Σ Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον *Sophocli*, ub βοίην κοίλην eidem, et *Homero* Λακεδαίμονα κοῖλον, et Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in va et humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset κοίλη, certe magna felicitis Arabiae pars inter montibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa et deserta. *Erasmus* tamen *Roterodamensis*, ille B doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est

quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit et sic explicat: τὴν ἁγὴν Ἀραβίην σπεῖρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra lare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, open sumere, adlato hoc loco *Luciani*. *Plutarchi* locus, quem *ciano* attexit, est plane ἀπροσδιόνυσος, et male a summo intellectus et translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, illam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam re-ries, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut utis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circum-aris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆροι, λῆροι. Mea ex-rupta scribunt protentiosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. (istiusmodi lectio in *Synes. Ep. 4. p. 160. C.*) Mihi tamen ad ve-lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, ὡς τὴν σκυλλαραβίαν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν, ut *Cyllarabin velint serere*. Fuit *Cyllarabis* gymnasium in Argolide. *Hesych. σκυλλαραβίς δίσκος γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ*. (Vid. *Plutarch. in Pyrrh. pag. 404. D. leom. pag. 812. C. 817. C.*) Meminit hujus gymnasii etiam *Plutarchus* in vita Agidis et Cleomenis, cum narrasset, Cleo-enem agrum Argivorum et omnem segetem perdidisse fun-tus: addit, ὡς μέντοι κατὰ τὴν Κυλλαράβιν γενόμενοι τὸ γυμ-σίον, ἐπεχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ γάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. Postquam tamen ventum ad *Cyllarabin* est, et subdere facies ag-ressi sunt gymnasio, obstitit; ostendens, illa, quae *Megalopoli* isset, irate potius, quam bene a se gesta esse. *Liv. XXXIV, 5.* Misit expeditos pedites equitesque, qui circa *Cyllarabin* (gym-nasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus porta *Lacedaemoniis* proclium commiserunt. *Pausanias* in *Con-thiacis* (p. 65, 13.) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, et sic a theneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad-udatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit-ud *Livium* legi circa *Cyllarabis* gymnasium, *Jac. Gronovius*, agni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum-uit, et ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus hu-manis exemptum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde pro-erbiū hoc natum. *GRAEV.* (Quae uncis inclusa sunt in *iracvii* notis, ea addiderat *Hemst.*) *Κυλλαράβιν*) Doctam et-optimam hanc *Graevii* emendationem in textum, ut par erat,-recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plu-archi*, alterum in eodem *Cleomene*, alterum in *Pyrrho* sub-nem, p. 739. A. (ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida cetero-quin emendatione nondum satis constare videtur, qua potis-

simum ratione scribenda sit vox *Κυλλάραβις*· nam in *Pyth.* *Κυλλάραβις* scribitur, in vita autem *Cleomenis* τὸ *Κυλλάραβις* p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox *Κυλλάραβις* scriptum est p. 714. B. (*Junt.* 175. C.) Ms. W. et P. etiam hic *Σκυλλάραβιν* habent. L. autem *Σκύλλαν ῥαβιεῖην* et *Σκυλλάραβιν*. Interpres *Pausaniae* Rom. *Amasaëus Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper *Κυλλάραβος* unico scribitur. SOLAN. *Κοιλὴν Ἀραβίην*) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavum Arabiam*, vel melius aliquid excogitare *Graeciana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod *Ἀραβίην* legunt omnes, non *Ἀραβίαν*, quomodo scripturus videtur fuisse *Lucianus*, si *Arabiam* voluisset. GESN. Quam felicissima *Gracvii* manus restituit, lectionem uno animo omnes recentiores et interpretes et editores vel reddiderunt, vel receperunt. Proverbium esse antiquum, dubitari non potest. Incertior est ejus origo, omnino tamen illa ex antiquitate *Argiva* repetenda, aut e *Gymnasi* illius, *Cyllarabis* dicti, de quo inprimis *Pausan.* *Corinth.* c. 22. et *Liv.* l. c. adeundi sunt, sanctitate, aut e singulari quadam historia, quam *Belinus* nimis confidenter definiit. Clara autem vis ejus est et natura: significatur enim eo summa atque extrema omnium rerum desperatio, ut vel id, quod sanctissimum est, impie violare cogaris. Quem veterem poetam sibi *Brodaeus* finxerit, cui haec *Luciani* verba debeantur, vellem iste, si poterat, apertius declarasset. LEMM.

Ibid. *Ἀραβίην*) Quae longissime *Argis* distat. BROD.

Ead. l. 3. *Ἐπ' ἀπορίας*) Leve est, quod pro variante lectione ex Ms. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe et apud alios negligi. Ita apud *Dion. Halic.* L. X. p. m. 638. m. ἐπὶ ἀνδρὸς ἀγνώστου. *Joseph.* *Antiq.* I, 3, 3. ἀπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. *Ael.* V. H. I, 30. ἐπὶ ἔπῳ· sed cum suspectus sit ille locus, et ἐφ' ἔπῳ legendum velit *Periz.* ecce similia ex eodem, nimirum I, 31. ἐπὶ ἐκάστου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπελλοῦ. *Evang. Matth.* cap. III, 3. ὑπὸ Ἡσαΐου· et II, 17. ὑπὸ Ἰερεμίου· et XI, 7. ὑπὸ ἀνέμου· et saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* *Iliad.* 2, 15. — ὁδὸν ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων. *Ibid.* 56. — πεποιήσθαι κατὰ οἶκον. Et 62. — ἀπὸ ἔθεν ὥσατε χεῖρ. *Ρεῖτα.*

Ead. l. 11. *Δις διὰ πασῶν*) *Erasm.* in prov. *BROD.* *Hodie, duplex octava, sive decima quinta;* nam *διὰ πασῶν octava* est, consonantium perfectissima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I, 5. et II, 4. *REITZ.* Cf. *Adnot. ad Prometh. in Verb.* 6. *Tom. I. p. 233. sq. LEHM.*

Ibid. *Πρᾶγμα*) An Musicorum vocabulum sit. hac in re *πράγμα*, quod in plerisque reperitur; et in ipso *W.*, videntur Musici. *πρᾶγμα* vero exstat in *L.* uti et in *S.* Mutatum est et ante ab *Erasm.* in *Adagiis.* εἶναι etiam addendum putat *Vorstius.* De *δις διὰ πασῶν* vide nos ad *Prom. in Verb.* 7. (6.) Quom. *Hist. Conscr. c. 7.* et *Advers. Indoct. c. 21.* ibi itidem *πρᾶγμα* non *γράμμα* occurrit. *SOLAN.* Plurimorum *Codd.* et *edd.* scripturam servavi: nam licet τὸ *γράμμα* videatur esse posse vocabulum Musicum, quia *διάγραμμα* id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. *supr. cit. Ptolem. Harmon.*) tamen id vix locum habet; nam *πρᾶγμα* hic *Nostro* est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se iurgat, et quem deinceps non semel *πράγματος* nomine denotat, ut statim c. seq. *τοῦτ' — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα* etc. *REITZ.*

Ead. l. 12. *Ἀνεμώνη ῥόδω*) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum *Mss.* fidelem, in quibus *ἀνεμώνη ῥόδω*, ut in *W.* et *L.* legitur. Nam quod in *W.* jota subscriptum habet *ἀνεμώνη*, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Hactenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, et quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos sortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore et magnitudine cum rosa certare quibusdam videatur possit. *SOLAN.* *Ἀνεμώνη ῥόδον*) Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti *ἀνθρώπῳ πλήθος*. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, *μόλιβδος ἀργύρεω, αὐτὸς χρυσῶ* dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, *ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπῳ πλήθος* ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is

vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores et nullius odoris essent, prae rosis contemptas fuisse, vid. *Erasm.* in *adag.* *Rosam cum anemone confers*, et *Dioscorid.* *Matthioli* p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile, anemonen ad eum pulchritudinis gradum productam et excultam fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδω exhibent codices L. et W. bonae notae, non damno illorum lectionem; cum et interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ. Cf. Varr. *Lectt.* ad h. l. LEHM.

Pag. 298. l. 5. *Διὰ χειρὸς*) Sic supra hoc *Dial.* c. 3. *Plura* ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

Ead. l. 9. *Οὐκ ἂν φθάνοι*) Vide, quae supra diximus ad *Vit. auct.* c. 26. et quae *Gronov.* *ibid.* REITZ.

Ead. l. 13. *Οὐκ ἂν ἐνὸς*) Intellige πράγματος. *Bron.* Sic *Virg.* *Aen.* II.

Accipe nunc Danaum insidias, et crimine ab uno

Disce omnes. —

Quid autem proprie significet ἂν ἐνὸς, discere ex *Hermot.* c. 61. nempe quasi *specimine* viso de re tota iudicium ferre. Sic et in *Conviv.* c. 32. ἂν ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφῶντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. *SOLAN.*

Pag. 299. l. 9. *Τὰς δίκας εἰσάγειν*] Multus est *Belinus* in hac phrasi ex jure Attico explicanda et illustranda (tum in *Adnot.* ad versionem *Tom.* II. p. 201. tum in notis *Criticis* *Tom.* VI. ad h. l.). Quae uti per se non inutiliter fecit (cf. *Budaci* *Comment.* *ling. Gr.* p. 23.), ita tamen a *Luciani* aetate et foro Aegyptio quam maxime aliena egit. Imo vero haec εἰσαγωγή τῶν δίκων ad Romanorum potius ritus forenses pertinet, qui omnino saltem eo tempore in Aegypto valebant. Et est εἰσάγειν τὰς δίκας omnino instituere *caussarum vias et rationes*, die *Processe* einleiten. Quod officium cum reliquis, quae h. l. uni *Luciano* adscribuntur, conjunctum, uti recte *Wiclandius* observat (in not. ad vers. *Tom.* V. pag. 167. cf. p. 179.) non ejus ipsius esse potuisse, qui procurator Aegypti ab Imperatore constitutus erat: (nam *partem* tantum imperii Aegyptii, quamquam non minimam (οὐ τὸ μικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς) ipse commemorat) ita nec *graphiarii*, vel *actuarii*, quod *Tillemontius* (*Vid.* *Prolegg.* pag. XLIV.) et alii statuerunt, munus *Luciano* tribui posse, patet ex ipso, quem ante oculos hic habemus, negotiorum ejus recensu. Et omnino quidem lubens subscribo iis, quae *Reitzius* *Prolegg.* p. LXX. de ea re haud imperite disserit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀπαξάντων) Loco illi *Aristophanis* ab Scholaste adlato adde eund. *Plut.* 110. — εἰσι δ' οὐ πάντες κακοί, *Μὰ Δι'*, ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic *ibid.* 206. Εὐρὼν ἀπαξάπαντα κατακελευσμένα. *REITZ.*

Ead. l. 15. Τὸν αἰ χρόνον) Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic et *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν αἰ χρόνον. *Aelian.* V. H. I, 19. ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia *id.* ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγαν πλεονεξίας. *REITZ.*

Ead. l. 16. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, ut sub finem *Marci*, aut *Commodo* jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *SOLAN.*

Pag. 300. l. 14. Τοῦ σοροῦ) Dedi, quia ὁ σορὸς *acervus* est, ἡ σορὸς *sepulcrum*, ut infra *Hermot.* c. 78. ἕτερον πόδα, ποσὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, alterum pedem, quod ajunt, jam in sepulcro habens. Et *Aristoph.* Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur versu *Hom.* *Iliad.* ψ, 91. qui vulgo sic a *Lexicogr.* adfertur:

Ὡς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊν ὃ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit legendum ὁμῇ una voce, i. e. ὁμοίᾳ, ut *Scholias* ibi bene monet. *REITZ.* Ms. Reg. 2954. τοῦ ὄρους, probante *Belino.* *BIR.* Scilicet *acervi* imaginem minus nobilem (*noble*) habet *Belinus*, *Wiclandius* vero etiam rei ipsi minus aptam, quum *acervi* imago non tam magnitudinem, et exiguitatem rerum, quam h. l. auctor agit, quam potius altitudinem et profunditatem, ostendat. Hoc tamen certum, τοῦ ὄρους non potuisse *Lucianum* scribere. Quodsi enim montem is voluisset, quacnam quaeso essent illa singula, quibus mons constare (ταῦτα, ἀφ' ὧν σύγκειται) diceretur? *LEHM.*

Pag. 301. l. 9. Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος) *Hom.* Il. Σ. et *Odys.* T. *BRUD.* *Hom.* Il. Σ, 104. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset *Mosellanus* priora interpretari, *Benedictus* reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, ante omnia vero. Sic in *Scytha*, συγγραψάμενος προστάτας συναγωνισταῖς πρώτῳ πρὸς τὰ ὅλα. *GRON.* In *Salm.* conversum erat, ante alia, quod *Solanus* noster jam mutaverat in ante omnia. *REITZ.*

Pag. 302. l. 3. Ἐπὶ ὁητορικῇ etc.) Vid. *Somn.* c. 8. et 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam *Bis Accus.* c. 27. *SOLAN.*

Ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Bis Accus. cap. 2.
SOLAN.

Ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque *Lucianus* intra *Philostrati Sophistas* locum; quod ante me *Vossio* jam diu observatum est, de *Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a *Philostrato* praetermissum; non quia, ut *Oleario* visum, *Pseudonymus*, et larva mera *Lucianus*, (praef. ad vit. *Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia *Lucianus* *Sophisticae* quadragenarius repudium misit, et in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde *Rhetoricam* sui temporis fucatam insectari non desiit. 3. Quia de *Philostrati* heroë, *Apollonio Tyanensi*, aliisque similibus, cum superstitioso *Philostrato* minime sentiebat.
SOLAN.

Ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρίργῳ θέμενος) Non in postremis habens, neque neglectui. BROD.

Ibid. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετραπτημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut et album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, et calculi quidem integri et πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετραπτημένοι, condemnabant. Vide *Schol. iasten Aristophanis* ad *Vespas* p. 500. PALM. Vid. *Erasm.* in *Adag.* Album calculum adjicere. VORST.

Ead. l. 9. Καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus *Aeschinis* in *Timarchum* pag. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παριστηκὼς ἐμοί, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἡ τετραπτημένη ὅτῳ δοκεῖ πεπορευῆσθαι *Τίμαρχος*· ἡ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde *Poll.* VIII, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπτημένην καὶ ἀτρύπητον.
GESN

Ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) *Erasm.* in *adagio*, Non est curae *Hippoclidis*. BROD. Haec dixerat antea, repetit in *Hercule Ogmio*. *Prov.* ἐπὶ τι μὴ πάντῃ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. *Hesych.* ex *Aristoph.* BOURD. Εἴη μοι τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ etc. Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. *Plut.* 1592. f. et *Zenob.* Confer infra *Philopatr.* c. ult. Et *Hierod.* VI. pag. 238. C. SOLAN. Cf. et *Schol.* ad *Herc.* c. 8. LEHM.

IN APOLOGIAM PRO LAPSU IN SALUTANDO.

Pag. 303. l. 1. ΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scrip-
ta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa
dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαλεπὸν αἰ
ἀρ τῶν παλαιῶν προδρόσεις αἱ μὲν ἐωθινὰ χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπερι-
αί, ὑγίαινε. BOUND. Difficultatis aliquantum interpreti fa-
cessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verbo-
um quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non us-
quequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne cir-
cumlocutione langueret oratio, verbum χαλεπὸν, quod quan-
tum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*;
um ὑγιαίνειν *valere*, et, quod consequens erat, ὑγίαν *valetu-*
linem, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πρᾶτ-
ειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae
interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent
ine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam
conversionem esse, expertus est Perrotius d' Ablancourt, qui
in Gallica *Luciani* non versione, sed imitatione, totum hunc
Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire
cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la pro-
priété des termes Grecs, et qui n'ont point de rapport à notre fa-
çon.* REITZ. Belinus tamen non praetermisit, ratus, aliqua
altem ratione haud incommodè vocabula Graeca reddi posse,
eque omnino hunc libellum indignum esse, qui etiam hodie
popularibus et aequalibus nostris legatur. Ejusdem ferme
sententiae et consilii etiam *Wielandius* noster fuit. LENM.

Ead. l. 3. Ἐπήρειαν) Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias
est; sed putavi fontem indicandum, et solenne apud hos ho-
mines Deorum crimen, φθονερόν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim vi-
cas, praesertim sic *Herodotus* *Amasis* scribit III, 40. etc.
GESN.

Ead. l. 6. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae
primo mane dici solet. BOND. *Matutinum ave* notum est ex
Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo
viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam
salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus
non est locus classicus *Artemidori* (in somniis) I, 85. Ἐρῶ-
ο καὶ ὑγίαινε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις,

οὔτε μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλ' ἐκτε-
λαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GRSN.

Ead. l. 7. Χαίρειν κελείειν) *Thom. Mag.* paullo post ite-
rum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia
haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud *Lucian.* ex-
cepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. mo-
do notavi. REITZ.

Ead. l. 8. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans.
BRON. Sic apud *Aristaen.* Epist. 1. et alibi, quod notavit
Mercer. Cetera summi Rhetoris et Philosophi doctrinam de-
clarant. BOURD. Ὁ χρυσοῦς audiebat fortasse tum *Lucianus*
a sodalibus suis ob oris, opinor, facundiam morumque quan-
dam elegantiam. Notum autem hoc epitheton erat *Luciani*.
petitum illud ex *Homero*, quod ut *Virgilius* Aen. X, 16., ita
et *Noster* crebro usurpavit de eadem Dea, ut *Diall. Mont.*
IX, 3. Pro Imagg. c. 24. 25. et *Jov. Trag.* c. 10. Cf. *An-
acreont.* Od. XXXVI, 8. et *Horat.* Od. I, 5, 9. LEHM.

Ibid. Ὑγιαίνειν) Contendit *Lucianus*, se non ita male
fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρειν de-
xerit ὕγιαίνει. Formulam χαίρειν docet in usu apud priscos tunc
se quovis tempore, et in aditu, et in abscessu. JENS.

Pag. 304. l. 2. Ἐγὼ) Empedocli apud *Origenem* (in *Luciani*
Philosophumnenon) tribuitur. Vid. et *Anthol.* I, 86. ubi ad-
ditur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένους, *Isid.*
Davision I. Tusc. p. 15. Adde, si lubet, *Lil. Gyrard.* p. 39. *S.*
Diog. Laërt. VIII. *Emped.* p. 229. ed. Lond. *Sextum* *Luciani*
cum contra *Math.* pag. 60. et *Rittershus.* pag. 37. ad *Papp.*
SOLAN.

Ibid. Ἰδιον) Deleverat *Solanus* posteriorem hujus vocis
syllabam in *Junt.* et margini adscripserat ω, scilicet volens
legi ἰδιών, quod et *Parisina* habebat; idemque postea in
variantt. lectt. notaverat, *Fl. H.* et *S.* male legere ἰδιον. Ubi
primo conjicio ἰδιον quoque habuisse *Junt.* aequae ac reliquarum
antiq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Solanus* ac-
ceptum esse sequenti sono verbi ἡγουσίων, ex quo forte
festinans conjecit ἰδιών similiter scribendum; maleque sine
causa vitiosam *Florentinam* et reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum
est, et imperfectum tempus ab ἰδίω sudo, ut ἡγουσίων et
sequens ἦν satis docent: et *Brod.* quoque *Miscell.* IX. c. 10.
ἰδιόν τε sudabam, scribit. REITZ.

Pag. 305. l. 3. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum *Grac.*
μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recte
cum μὴ *S.* non solum habeat, sed et *Par.* voluisse expressum
videtur, in cujus versione negativa quoque expressum

mi antea se nunquam viderant, licet ibidem in Graecis μὲν lo-
gatur. Nam si praecedens πρῶτην ἔντευξιν respicias, eique
πρῶτον μὲν subjungas, bis idem dixisset. Jam vero μὴ post
ἄλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarari velit, posse
dici, qui πρῶτον se vident, eos se non ante vidisse, adeo-
que negativam posse abesse: tamen planior est oratio, si ad-
datur, et πρῶτον valet πρότερον. REITZ. Quod etsi negare
nolim, πρῶτον nonnunquam, imprimis in posterioris Graeci-
tatis scriptoribus pro πρότερον occurrere, h. l. tamen cum Be-
lino dubito, quin salvis linguae legibus sic usurpari potuerit.
scripsit haud dubie auctor μὲν, ut non solum Edd. pleraeque
vett., sed etiam Codd. 2954. 3011. et Gori. edunt. Unde et
Schmiederus recte veterem lectionem revocavit. LEHM.

Ead. l. 5. Χαῖρ', ὦ δυνάστα) Euripidis versiculus. BROD.
Unde habeat, incertum. SOLAN.

Ead. l. 8. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ) Homer. Il. I. BROD. Hom. Il.
I, 225. SOLAN.

Ead. l. 11. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν) Versus est Empedoclis,
quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλο-
σόφους offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita
ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1.
et Diog. Laërt. 8, 62. et 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I,
302. Τμῖν ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto le-
gendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. Πωλεῖμαι, quod omi-
sit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo
etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ.
et ille apud Callimachum Cleombrotus Εἴπας, ἦλιε χαῖρε etc.
Utrumque jungitur in illo Menelai Odys. O, 151. Χαίρετον,
ὃ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἰπεῖν, Valete et salvere
vobis. GESN. Pro ὑμῖν Ms. Reg. 2954. habet εἴμι. BIP.
Probat εἴμι Belinus. At unius Codicis auctoritas nihil hic
valet contra omnium eorum librorum, qui hunc versum ser-
varunt, fidem. LEHM.

Pag. 306. l. 1. Χαίρετ', ἦδη) Eurip. Phoeniss. 1462. So-
LAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desuntum, in-
dicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc
Solanus noster in adducendis poëtarum locis saepe ducem se-
cutus, etsi ejus raro faciat mentionem; sed quia Brod. nu-
meros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes
ibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinque-
nus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim So-
lani diligentiae debetur, qui et multa per se invenit, et
saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaco, ta-
men locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, si

semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam et patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Ead. l. 4. Πρωτος) Non *primus*, cum ante eum apud *Homerum* ipsum legeretur; quod ipse *Lucianus* paullo ante observavit. Quid ergo sibi jam vult? An *Marathoniam* pugnam ante *Homerum* fuisse credidit *Lucianus*? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo jam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coepit compellationi et epistolarum exordiis propria fieri, ostendat. Cujus rei initium a *Phidippide* in sermone, et a *Cleone* in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a clarissimo *Euripidis* editore non sine specie vitio haec *Luciano* dabantur in notis ad *Electr.* v. 1357. SOLAN.

Ead. l. 5. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας) Erratum est saepissime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* l. VI. qui eum *Φειδιππίδην* vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἔπον ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto et exercitatione imponebantur. Sic Πηλόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἡλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυίδος, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἶδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Τπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκίως ἐκινδύνευε et sexcenta talia. PALM. Etsi *Palmerio Solano*que plane adsentior, *Φειδιππίδης* scribendum, non *Φιλιππίδης*, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est ejusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus perfectos credas, legere. Vid. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* et *Sardianus* confusa. REITZ. *Belinus* quoque nomen hic vulgatum mutandum censet. Verum et ego cum *Reitzio* arbitror corrigi sic non librariorum, sed auctorem ipsam. *Leviuscule* hic error est, et ejus generis, ut facile a *Luciano*, talium minutiarum minus curioso scriptore, committi potuerit. Quia graviores etiam ejus errores occurrunt, de quibus aliquando, si Deo placuerit, in peculiari commentatione exponere mihi proposui. Interim cf. *Hemsterh.* ad *Charon.* c. 9. v. ελασιον et meam adnot. ad *Diall. Mortt.* XII, 7. Tom. II. p. 566. s. LXIII.

Ead. l. 8. Συναποθανεῖν) *Valckenar.* ad *Herodot.* VI, p. 487. conjiciebat ἐναποθανεῖν. Sic *Lucianus* in *Hermot.* c. 75.

101. ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. *Μοκ* mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. *BELIN.* Vide, quam diversa sic evadat loci sententia ab illa, quam libri omnes edunt: τοῦτο εἰπὼν ἐναποθνήσκειν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. At nulla parte necessaria est mutatio: nec *Valckenarii* ἐναποθανεῖν, nec *Belini* ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι, sed praecedat eadem ratione compositum verbum συναποθανεῖν, quia sequitur ad eandem normam usurpatum verbum συνεκπνεῦσαι, nec *Belini* ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι, sed praecedat eadem ratione compositum verbum συναποθανεῖν. Hoc volo, vel ex hoc ipso loco demonstrari satis certo, Praepositionem σὺν in compositis verbis etiam hanc usum passim apud veteres habuisse, ut significaret eodem tempore aliquid factum esse, quo aliud quid, quod adjungitur fere festivo casu. Verum et Genitivis absolutis in hac structura esse potuit, ut ap. *Xenophont. Symp. VIII, 14.* τὸ τῆς ἀνδρὸς παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τοῦτου ἀνάγκη καὶ τὴν αὐτὴν συναπομαρμαίνεσθαι, i. e. marcescere una cum deficiente tutius flore; eodem tempore, quo juvenus defloreat. *LEHM.*

Ead. l. 9. Κλέων) Vid. Schol. *Aristoph. ad ἐπεὺδ. κώλων* in *Pluto*, et in *Nub. p. 162.* Et *Diog. Laërt. Platone p. 1. A.* Et *Thom. Mag. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν* ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος· Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de *Thomae*) *Thomam*, observat *Menagius* ad *Diog. Laërt. L. III. p. 61. p. 159.* debetque h. l. *Moeridi* Atticistae. Cetera, *Thomas* ex hoc *Luciani* dialogo descripsit, non addam. *Reitz.* *Moeridis* Atticistae locus, de quo *Menagius*, habetur *5. ed. Oxon. 1712. GESN.*

Ead. l. 10. Ἀπὸ Σφακτηρίας) *Plutarch. in Nicia. BROD.*
Ead. l. 11. Προῦθηκεν) Hoc non verum esse, ex *Hippocratis* epistolis colligo. *BROD.*

Ibid. τὴν νίκην) Atheniensium contra Persas (imo *Lacedaemonios. LEHM.*) victoriam. *BROD.*

Pag. 807. l. 3. Πλάτων) *Plat. Ep. III. 708. B. SOLAN.* Hoc ex *Brodaceo* habet, qui hic epistolae numerum indicat. *Reitz. Ald. 1.* additur: *Plato in Charmida. REITZ.*

Ibid. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαλεπὸν κελεύει. *BROD.* Plana sententia est; sed forte sic *Lucianus* scripsit ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάντῃ ἀποκρίνεται, ut p. ead. πάντῃ χαίρω τῷ χαίρειν. *MARCIL. Marcil.* nota expressit, quod ante illum *Erasmus* in versione *Herat.* Nam cum hic esset interpretatus, verbum hoc salutare valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac nocuum, cum *Benedictus* abeat licentius a Graecis, notavit ille, *Vol. III. Z 2*

forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἀποδοκιμάζει. Ut et margini adscripsit pater. Et sane pater hic libellus lusuum ex respectu hujus verbi. Sed quis non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, et de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habere sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo generis formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum iterum repetatur. Jam neque *Luciani* oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζει. Verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in *Hieronymo*, ὃς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ συνθραπὸς ἢ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. *Γρονον*. Ἄλλ' ὁ θαυμαστός *Πλάτων* (Noster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματος τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, et legum hujusmodi lator, hoc verbum servare jubet plane improbare tanquam malum* etc. Non persuadeo mihi, *Lucianum* ita scripsisse, sed, ἂν ὁ μὲν θαυμαστός *Πλάτων* — τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν etc. *Sed admirabilis Plato — illud salvere jubere plane abrogat tanquam molestum*. Integrum est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud *Latinos* salvere jubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur *Noster*; ut ante, p. 511. B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφείναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, consuetam illam vocem mittere, et salvere jubere. Sic paullo post p. 521. Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (*Πυθαγόρου*) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei* itaque omnes inter litteras dantes, ubi serui quid scriberent, salvere statim in iussu jubebant. Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod *Marcilius* scribit, forte ludentem dixisse *Lucianum*, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, potuit hausisse ex *Brodaco*, qui IX. *Miscell.* c. 15. illud idea habet. *JENS.* De hoc loco quid statuam, non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ suspecta et spuria videntur. Quae autem *Platoni* hic, ut primo auctori tribuuntur, ea *Epicuro* a *Diog. Laërtio* adscribi observat *Vorstius*. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum *Nostro* εὖ πράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν a *Epicuro* epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis quas ipse exhibet, *Epicuri* epistolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν εὖ πράττεινve praeponitur. *SOLAN.* Multa possem ex satis

itatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex
 mmentt. ad *Aristophan.* l. a Schol. indicatum, quam *Clau-*
, atque ipsis fontibus; sed jam nimius in his nugis est
cianus, et vereor, ne lector cum Erasmo dicat, Satis jam
eco. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. p. 27.
 ITZ. Praeclaram *Jensii* emendationem firmat Ms. Reg.
 64. legendo, τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν καὶ πάννυ ἀποδοκιμάζει
 . BIP. Facilis erat librariorum lapsus in commutandis In-
 titivis et Indicativis verborum κελεύειν et ἀποδοκιμάζειν, ita,
 pro κελεύειν, κελεύει, et vice versa pro ἀποδοκιμάζειν, ἀπο-
 κινάζειν scribere possent. Itaque vix dubium adhuc esse
 test, quin probissima Codicis Regii lectio restituenda
 . Nec dubitavit *Schmiederus* restituere. Χαίρειν autem κε-
 εῖν idem est, quod alibi χαίρειν φράζειν, εἶν et similia.
 HM.

Ead. l. 4. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam vi-
 ri illum lusum, quem versione (quam tamen nunc ego ad
 atata textus verba refingendam duxi. LHM.) expressi, *Lu-*
mo non indignum, et similem illi, versiculo, Τὸ μὴδὲν γὰρ
αν, ἄγαν με τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epi-
ro ait, ἀνὴρ πάννυ χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδο-
μάζειν et totam adeo lectionem antiquam. Plato κελᾷ ἀπο-
κινάζειν jubet rejicere, pro quo magis Latine dicitur rejici.
χίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel
aplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere
cimus in Lex. rustico voc. Duplex, et ad Plin. epist. 8, 6,
 . GESN.

Ead. l. 8. Ποιῶν) Versum ipsum *Dionysii* adfert *Plato* l.
 Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοντον διάσωζε τυράννον. SOLAN.

Ead. l. 9. Οὐχ ὅπως θεοῖς) Adnotaverat in marg. ed. Graev.
emsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III. p. 194.
 . 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ ὅπως
 οἰοῦν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, Non modo non punire, sed ne igno-
 nia quidem adficere. Ad quae verba pluribus docet *Dukerus,*
 χ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum non modo, pro non
 do non. REITZ.

Ead. l. 11. Μὴδὲν) Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.
 206. et *Jambl.* N. 146. et passim 158. *Porphyr.* N. 57. cum
 t. Ea de re pluribus disputat *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12.
 4. SOLAN.

Ead. l. 12. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sen-
 tia deesse aliquid videtur. Utut sit, hujus περὶ τοῦ παν-
 s liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scri-
 unt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκελον facit. Vid.

Slob. Ecl. Phys. I. 18. et Jambl. p. 217. 'Οκείλλω scribitur in P. L. et ed. Fl. In Commel. et Bon. edd. Ocelli "Οκείλλω, h. reliquis fere Luciani edd. Οκείλλος scribitur. SOLAN.

Ibid. Τῷ Αευκανῷ) Natione Lucano. BROD.

Ead. l. 13. Οὔτε τὸ χαλεπὸν, οὔτε τὸ εὐ πρ.) Locum hunc in vulgatis mutilum, restituiamus ex Mss. Regg. 2954. et 3000. Vid. Var. Lectt. BIP.

Pag. 308. l. 2. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) Omnes post eum Pythagorici. BROD.

Ead. l. 6. Τὸ γὰρ τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haec ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus costas triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequalis spatii anguli ab angulis distent. Verum age, geometrice jam ejus constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, et depicta, et a Laceris explicata. AG. IX, 1878. SOLAN. Pentalpha etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam ejus terae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de litera ap. Graecos script. et usu n. 14. ex Alber. de la Motraye Tom. L. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fateatur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κροτανῶν. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἔστιν ἱερόν. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Ceterum mansit superstitio inter Judaeos et Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud Druidenfuss. Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, Antiquitt. Septemtr. p. 503. GESN. Quia numus Πιτανατῶν, quae cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet quae supra jam descripta est, ideo numum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Ead. 1. 7. Ὀμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam hanc haeresin.* BRON.

Ead. 1. 8. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ εὐ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) *Si recte sentias, imperfectam videbis sententiam, et deesse aliqua:* καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὐπράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum pondentium efficaciam significationis trium horum verborum, eorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic complebat pater. GRON. In Ms. Reg. 3011. legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὐ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum *Belinus*: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὐ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὐ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως ἐνεῖναι τὸ ὑγιαίνειν. BIR. *Ibid.* Varr. Lectt. LEMM.

Ead. 1. 9. Εἶναι) Locus mutilus et corruptus, quique in ed. J. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum . . . ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea res sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat *Μενεκράτης Ζεύς*. Agesilaus rescriptit nihil aliud, quam Ἀγесίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius tamen, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 110. De posteriori *Athen.* 289. SOLAN. Errat igitur *Aelianus* V. H. XII, 51. cum utrumque responsum uni Philippo describit. REITZ.

Ibid. Τὸ εὐπράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GRON. εὐπράττειν) Interim εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lectt. paullo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis proferat *Elsnér.* ad Act. Apost. XV, 29. εὐπράττειν significare, *facilem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin et notet, recte aliquid facere, quod solum propemodum negare videtur: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2. de Melibit. §. 6. Ἄλλ' ἄρα γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὐπράττειν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἄριστα πράττειν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα

ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους etc. Ubi *Clericus* putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὐπράττειν sit, et bene se gerere, et secundis uti. Nihil refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis et loci angustia prohibent. REITZ.

Ead. l. 10. Τὴν τετρακτὺν) Huc pertinet, quod est in reo versu Pythagorae:

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέραν ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀεννάου φύσεως.

BOURD. Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu et quasi cultus. Ait porro *Noster*, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον καὶ πρῶτον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὴ. Τετρακτὺς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodard dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero eundem quaterniones dixerunt sanitatis principium. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod *Noster* ait, quosdam τὴν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distinctio illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. p. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρεῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀεννάου φύσεως διζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet et *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἀμετέρεῃ γενεῇ ibi ἀμετέρεα ψυχᾷ plane uti in aureis, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eundem illum versum p. 138. ubi ait, distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari:

Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὺν,
Παγὰν ἀεννάου etc.

JENS. Ea de re jam supra in Vit. Auct. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus valeret

lato illo sensu, consulnissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii et *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. 1378. c. VI. SOLAN.

Pag. 309. l. 1. "Ορκον) "Η τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν etc. "Η τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

Ead. l. 2. "Η — ἀποτελεῖν) *Rittershusius* hunc locum laus ad *Porphyrum* p. 26. pro ἥ, καὶ mavult. In posteriori autem curis ἥ reponit, et ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime e, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tractat *Eusebius* in *Hieroclem* p. 439. (ed. *Philostr.*) et *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως libello, cui titulus, τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud *Chelium* impresso, Parisiis 1543. p. 22. m. De ἀποτελεῖν e *Hermot.* c. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *od. Misc.* IX, 15. Castigo ἥ τὸν ἐντελῇ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. "Εντελῇ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, idem, innuens ea, quae dixit ad verba μέγιστον ὄρκον, litque figuram, quam cum etiam *Solanus* expresserit, non retinimus. REITZ. Hic *Marcilii* emendationem sequimur; adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN. Cf. *Varr. att.* ad h. l. LEHM.

Ead. l. 3. Φιλόλαος) Auctor is carminum, quae vulgo *Pythagorae* tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

Ead. l. 4. "Επίκουρος) Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* s. epistolae *Epicuri* gravissimis de rebus scriptae, quibus non illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin et *Diogenes* ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

Ead. l. 7. "Υγιαίνειν εὐθὺς) In omnibus tamen a *Laërtio* titis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

Ead. l. 8. "Εν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, mea ac nova *Comoedia*. BROD.

Ead. l. 10. Οὐλέ τε —) *Hom. Od.* Ω, 401. SOLAN.

Ead. l. 11. Σαφῶς) Ita, ut conjeceram, habet *Cod. L.* d. c. 10. Reliqui libri σαφῶς. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀλεξίς, et Ἀχαιὸς) *Alexis* Comicus. *Achaeus* dem Comicus ac *Philaemon*. BROD. *Alexis* poëta Comicus, jus praeter fragmenta passim occurrentia nihil superest. *Achaeus* *Eratrius*, poëta Tragicus, *Sophocle* paullo junior. e *Philemone* vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum

Menandreis *J. Clericus*, in quae paullo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic *Comicos* a Nostro recensetur c. 25. SOLAN.

Pag. 310. l. 5. Πλάτων) Habet etiam *Cl. Alex. Strom.* III. teste *Steph.* in *Lyr.* qui *Simonidi* tribuit p. 103. uti et *Scholiastes. Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνθρώπων, δεύτερον δὲ καλὸν φῦλιν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλοῦτον ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud *Stobaeum Scleriae* tribuitur, et aliter scribitur. Vide *Grot. Flor.* 425. SOLAN. Πλάτων μέμνηται) In *Gorgia* 283. A. et *Legg.* II, 579. Solan. Haec ad marg. *Junt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat *Plat. de Legg.* II, 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, v. *Plat. l. c. REITZ.*

Ead. l. 8. ἵνα σοι) Suspiscabar ἵνα μὴ σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur antiquae genus scriptores. GERN. Haud dubie excidit μὴ, quamquam id non ausim textui inserere, quum certa ejus lectionis vestigia desint. Alia ratio est in verbis *Timon. c. 5. in.* ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἔασας τὰ μὲν εἶπω, et in similibus locis, ubi verbum ἔαν notionem negativam includit. LEMM.

Ead. l. 10. Τυλεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικανίου πατρὶν εἰς ὑγίειαν, quem totum v. apud *Athen. XV.* in fin. Voss. Qui etiam vidit emendandum, et ναίωμι cum *Athenaeo* scribendum, quod et P. et L. praeferunt. Vocem ὑγίειαν ex *Athenaeo* etiam sic scripsimus, quae antea ὑγεία scribebatur. Hunc hymnum inter *Miscellanea Graecorum* aliquot carmina *Luciani* nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Τυλεια hic pro vulgato ὑγεία dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγεία propter versum scribitur, veluti et in fragm. *Menandr.* 42, 1. Οὐκ ἔσθ' ὑγίαιας καὶ οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Τυλεια καὶ τὴν ἔσθ' ἀλὰ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem *Luciani* locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum compleraeque semper ὑγεία scribant, id retinebimus, nisi ratio obstat. Confer ad c. 6. de *Merced. cond. REITZ.*

Pag. 311. l. 3. Ἐλον ἥλω) Clavum clavo. Id est, in alio malo. *Aristot. L. V. Polit. c. penult. Cic. IV. Tusc. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9.* ubi idem proverb. patet *Noster*, et quae ibi notavimus. REITZ.

Ead. l. 5. Τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BOND.

Ead. l. 6. Ἐν Ἰσῳ) *Plutarchus* in *Alexandro.* Cod. *Flor. ἐν Ἰσῳ.* BOND.

Ibid. Εὐμενῆς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *Corn. Nepote* aliique diserte tradunt. Καρδιανὸς amen in omnibus *Luciani* codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Vorstio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III, 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen Eumenis in εὐ μὲν in omnibus seculi XVI. add. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* *vid. Athen.* X, 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* et *Plutarchus*. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Cherso-neso, quod Cardia vocabatur. Haec *Periz.* ad *Ael.* l. c. SOLAN. Edd. Καρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam et μνημονικὸν ἀμαρτήματα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Cicronis* in Orat. pro *Ligario*, quod ipse corrigit in *Epist.* ad Att. XIII, 44. Et alibi Ajacem posuisse pro *Hectore*, *Gell.* XV, 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἀμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in *Animadv. hist.* p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare *Lucianus*: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in nott. *Bosii* cognosces itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, sigma Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, et ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ. Cf. supra Adnot. ad c. 3. LEHM.

Pag. 312. l. 6. Ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι) Graeci enim ἐρῶσο subscriptunt. BROD.

Ibid. Διονυσόδωρος) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN. Rhetorem ejus nominis producit *Noster* in *Sympos.* c. 6. 9. sqq. Verum num hic idem cum collectore epistolarum *Ptolemaei* fuerit, non liquet, nec multum curo. *Belini* solertia mavult h. l. *Dionysiodorum* quendam Boetum, historiae Graecae scriptorem, ad *Philippi* usque, *Alexandri* patris, aetatem perductae. Habeat sibi. LEHM.

Ead. l. 8. Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου) De quo *Justin.* L. XVIII. COGN.

Ead. l. 15. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam *Coiensis*, L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε

χορημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἄτερ τῆς ἐλίας. VORST.

Ead. l. 16. "Ἐστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variis Lectt. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum, ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστι, ἂν τὸ ὑγιαίνειν ἐν ὅντι ἀπῇ. Nam etsi paullo præcedens illud ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔνι recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hæc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum cederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8. ed. Rel. ἀλλ' ἐστίν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, hæc ita se habent. REITZ. Cur h. l. minus aptum sit ἔστ' ἂν — ἀπῇ, non video; hoc autem sentio, laudabiliorem fore orationem, si οὐδὲν ὄφελος — ἐστι scribatur, quum usus ferat, ut in hac phrasi Substantivum verbum primumque omittatur. LEHM.

Pag. 313. l. 2. Μηδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi jam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Ead. l. 9. "Ὅσῳ) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. adleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435. no. 5.) Id est ad lib. VI, 89. fin. Ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Laps. et ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσον in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitari vulgatum δεῖσθαι cum Ms. P. in δεῖσθαι mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. "Ὅσον — — — τεκμήρασθαι. Sed ibi ἐστὶ intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyctus, hic vero minus commode subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4. ὅσον ἀρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μᾶλλον omissionem fefellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92. illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσούτῳ πλεον ἐξυβρίζει. Sed, si eo usque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem Nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ὦμην αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forsitan dabimus. Adde Nostrum I. Phal. cap. 1. ὅσῳ δὲ ἔροί μ' ἐστε. REITZ.

Ead. l. 14. 'Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ etc. Et in mandatorum libello. MARCIL.

Ibid. 'Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium

um ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *GESN.*

Pag. 314. l. 2. Πρώτον) Quænam ea formula fuerit, am hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter valetudinem curare jubebant; vide etiam Imperatorum epistolam apud *Philostratum* in *Herode*, p. 562. in qua ec verba leguntur: σὲ δὲ ὑγιαίνειν τε εὖχομαι. Sed neque c principium epistolæ, neque omnino formula hio est, m de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eru- issimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam mque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in *Adriano* 264. et sexcentos alios: *Si vales, bene est* etc. ad quam res- esse *Lucianum* credo. *SOLAN.* *Wielandius* putat, *Lucianum*, pote literarum formularumque Latinarum, ante quidem am Imperatoris castra sequeretur, minus peritum, com- iscusisse h. l. epistolarum initia (*Si vales, bene est*) et fines *Cura valetudinem tuam.*). Verum non omnino de quovis epi- olarum genere h. l. agitur, sed, quod bene *Marcilius* ob- rrvat, de mandatorum imperatoriorum libellis, (τὰ τῶν ἐντολῶν βλῖα, ἃ αἰ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, verba autem forte fa- t ad provinciae nescio cuius vel Proconsulem, vel Procura- rem, *Sabinum*) qui libelli tum temporis omnino quidem istolarum forma induti eo vero a vulgaribus epistolis ali- antum distulisse videntur, quod hortatio illa ad valetudi- s curam statim a principio eorum poneretur. Idque pro- abilius, opinor, statuitur, quam si in novi peccati crimen *Lucianum* nostrum impedire vellemus. *LEHM.*

Ibid. Παράγγελμα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da peram, ut valcas*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae for- mula in *M. Tullii* epistolis ad *Terentiam* uxorem. Sed illae n epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a prin- cipe accipiebant praesides et procoss. et ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* libro *LIII.* *MARCIL.*

Ead. l. 3. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in *Apol. pro Merced. c. 11. ὑπ' ἀπορίας*, et ὑπὸ ἀπορίας. *RKITZ.*

Ead. l. 6. Τῷ τῆς ὑγείας ὄν. πολ. ἀμείβ.) Formula est, ut vales? ut *Plauti Rud. Sc. 29.* *MARCIL.* Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurso usurpatum invenies. Notum, *Salve*

Caesar. Vale Fulvi. Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269. D. ἐν γε τῷ ἑωθινῷ προσρήματι τῷ χαίρει, ἀλλὰ τῷ ἑσπερινῷ τῷ ὑγιαίνει χρησάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philopatr. c. 1. ἐκ προνοίας συνήντηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, et pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21. Ἐκ μὲν γεννῆς. Noster Catapl. cap. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. Acl. V. H. III, 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἔρωτος μανέντα. Cic. ad Attic. VI, 1. ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

Ead. l. 8. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδόλεσχ. pag. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorum, χαίρει Καῖσαρ dicentem, ὑγιαίνει, inquit, Φοῖβ' ἄβ', quae vox irae Caesaris nuntia, et voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occasio. GERN.

Ead. l. 13. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. J. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 — 3. Jaso et Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeian, ac dubitat nam Jaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiam Aesculapii adnumerant. Ὑγίαν illam Deam etiam Ὑγιάν vel Ionice Ὑγιήν dictam invenio in inscript. veteri Albae Juliae reperta, apud Gruter. p. 68.

ΚΤΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΤΓΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΤΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Saluti templum jam dictum ante advectam Aesculapii religionem, et plus Romanis salutem petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὑγία aliter jam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrobi. I. Sat. 20. REITZ.

Ibid. Ἐπινοία) Sic W. pro vulgato ἐπινοία habet, nendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

Pag. 315. l. 5. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgarissimus, adverbii pro adjectivo, ut supra, Apolog. c. 12. ἄγαν χρόνος, ubi quaedam similia jam dedimus. Herodian. I, 1, 1. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκρασίας. Aclian. V. H. XIII, 15. ἐπὶ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Jens. ad Dial. Amor. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Brisson. de formulis, et mandatis principum agit. VONST. Modo ὡν expungenda.

ensuit *Seagerus* in *Classio. Journ.* Vol. XII. p. 71. temerario profecto consilio. Elegans est haec brevitās, quam, si opus est, explorare poteris collatis verbis *Concil. Deor. cap. 4.* ubi *Tomus* compluribus diis rusticis recensitis, pergit: ὦν ὁ μὲν Πάν) κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ τοικῶς, αἱ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν. ὁ δὲ (Σειληνὸς) φαλακρὸς γέρον etc. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ἀναφέρωσι τὸ πρᾶγμα] Nititur haec lectio quatuor Codicum fide, et applausum *Belini* ac *Schmiederi* valuit meritum. Est autem ἀναφέρειν τι εἰς ἄνοιαν etc. eodem modo dictum, quo *Rhetor. Praec. c. 23.* ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ αἱ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, nam hoc quoque (τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι) referent vulgo ad rhetoricam, attribuent anquam propriam virtutem rhetoricae, Sed quae in *Edd.* vulgabat, lectio παραφέρωσι originem suam proxime praecedenti vocī παραφροσύνην debere videtur. *LEHM.*

Ead. l. 13. Τοιοῦτον) Sic erat in *M.* Sed erasa deinceps est litera *N.* Sic etiam habent *edd. SOLAN.* Τοιοῦτον recte, et *Attice* pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. Auct.* Et *Nostrum* ubique. *REITZ.*

*Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt
Lipsiae:*

Aristophanis Nubes, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 6 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr. 16 gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi seculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. II Pars I. Supplementa Commentariorum, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Commentarii in Aristophanis Comoedias. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VIII Pars Ia. Supplementa commentariorum. 8 maj. Charta script. 3 thlr. 12 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 6 thlr.

Aristophanis Comoediae etc. Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias. Edidit Guil. Dindorfius. Vol. Ium. 8. maj. Charta script. 3 thlr. 30 gr.

* — — Idem liber, charta belg. opt, 6 thlr. 16 gr.

Aristophanis Pax. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristophanis Equites. Ex recensione Guil. Dindorfii 8 maj. 1821. Charta impress. 15 gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 18 gr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 thlr.

Aristotelis de arte poetica librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermannii, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robertelli aliorumque complurium editionibus edidit can

- prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Grae-
fenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 18 gr.
- — Idem liber, charta membran. 2 thlr.
- Benedicti, Traug. Fred., Observationes in septem Sopho-
clis Tragoedias. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.
- Choerili, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de
Choerili Samii aetate, vita et poësi aliisque Cchoerilis dis-
seruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epi-
grammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressiora.
1 thlr. 6 gr.
- Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 12 gr.
- Demosthenis Philippica I. Olynthiaca III. et de Pace, sele-
ctis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüd-
ger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 thlr.
- Idem liber, charta script. 1 thlr. 4 gr.
- Döllner, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explican-
dam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque
Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adje-
cit. Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818.
Charta impress. 1 thlr. 12 gr.
- Idem liber, charta script. 1 thlr. 18 gr.
- Erychii, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de homi-
nibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis
Constantinopoleos et cardinalis Bessarionis epistola de
educandis filiis, Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scri-
pta. Graece et Latine. Recognovit, notis Hadr. Junii, Henr.
Stephani, Joa. Meursii, Petri Lambecii, Gisb.
Cuperi; F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa.
Conr. Orellius. Cum indicibus necess. 8 maj. 1820.
Charta impress. 1 thlr. 18 gr.
- Idem liber, charta script. 2 thlr.
- Idem liber, charta membran. 2 thlr. 8 gr.
- Erynichi Eclogae nominum et verborum Atticorum. Cum
notis P. J. Nunnesii, D. Höschelii, J. Scaligeri
et Corn. de Pauw partim integris partim contractis edidit,
explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum
Herodiani et notae, praefationes Nunnesii et Pau-

- wii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de aoristis verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 8 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 6 thlr.
- Polybii editionis Schweighauseranae Supplementum** continens Aeneae, Tactiti, Commentarium de toleranda obsidione ad codd. mss. et editionum fidem recensitum, Is Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edit. Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8. maj. 1816. Charta script. 1 thlr. 16 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 2 thlr. 12 gr.
- Spitzner, M. Francisc.**, de versu Graecorum heroico, maxime Homérico. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammat. in Quinti Smyrnaei Posthomerorum Libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemannii Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta scriptor. 2 thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 4 thlr.
- Spohn, M. F. A. Guil.**, Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aevo recentiore ortam quam Homérico. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 thlr.
- Theocriti Reliquiae.** Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. Morellii ad Harlesium et indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 12 gr.
- — Idem liber, charta membranacea. 6 thlr. 16 gr.